BARBARA HARRISON

# Spitalul municipal

roman

EDITURA
DIVERS PRESS

ÎN MANHATTAN DIMINEȚILE DE NOIEMBRIE sînt agitate. Capricioase și imprevizibile, diminețile acestei luni donquijotești par a se tîrî încet din frigul întunecat al unei nopți de iarnă, pentru a dezvălui, prudent, o lumină nedefinită. Cîteva momente cerul rămîne cenușiu și neutru pînă cînd noiembrie se hotărăște... făcînd în sfîrșit loc norilor posomorîți sau soarelui impulsiv, ploii îndărătnice sau unui timp călduț. Dimineața aceasta de sîmbătă era foarte însorită și teribil de rece, o dimineață care voia parcă să amintească oamenilor că pînă la sărbătoarea Recunoștinței nu mai era decît o săptămînă și jumătate, ceea ce amintea la rîndul său că, inevitabil, urmează Crăciunul. O dimineață de sîmbătă, acea zi a săptămînii cînd întreg New-York-ul iese să răsufle după agitația febrilă din timpul săptămînii, oamenii dedicîndu-se activităților șablon de sîmbătă, făcînd lucruri care se fac numai sîmbăta. Unii dormeau, alții citeau ziarul în timpul micului dejun prelungit alene. Alții se aventurau la cumpărături sau se plimbau încet prin Central Park-ul răvășit de iarnă. Liniile telefonice trosneau în timp ce oamenii legau conversații prietenoase, povestind ce-au făcut peste săptămînă, evident bucuroși că săptămîna trecuse. Orașul își încetinise ritmul și la fel și oamenii care folosesc această zi pentru a pune la punct unele mici treburi rămase neterminate în timpul săptămînii de muncă frenetică. Sîmbăta este în general o zi tihnită, iar aceasta de acum era ideală, o zi ce nu trebuia irosită. De data asta și vremea favoriza locuitorii New-York-ului, temperînd impulsivitatea și nerăbdarea, transmițînd orașului vioiciunea unei vesele și contagioase anticipări atît de mult dorită după șirul mohorîtelor zile și nopți bîntuite de lapoviță și

pîclă. Era de neconceput că în această zi surîzătoare ar putea interveni ceva rău, şi totuşi o ambulanţă a poliţiei cobora de-a lungul drumului East River, cu sirena în acţiune. În frumuseţea atît de strălucitoare a acestei zile, avertismentul imperios al sirenei trecu neobservat. O nepăsare de-a dreptul indecentă. Sosirea acestei ambulanţe la Spitalul Municipal avea să schimbe însă, peste puţină vreme, vieţile multora...

Tessa Cabot nu era o tînără oarecare. Din fragedă copilărie fusese urmărită, pînă la persecuţie, de presă şi de publicul curios, fiecare mişcare fiindu-i pîndită, înregistrată şi discutată cu fascinaţie şi aviditate. Singurul copil al legendarei familii Cabot, Tessa era una dintre cele mai bogate tinere din lume, cu o avere personală de multe, multe milioane şi care sporeau încă, de vreme ce averea familiei sale era literalmente incalculabilă. De asemenea Tessa Cabot era incredibil de frumoasă, într-un gen delicat, copilăros. O cascadă de păr blond, strălucitor, i se revărsa mătăsos pe spate ; luminoase şi pure, şuviţele lucioase aveau culoarea verii, a copilăriei. Obrazul ei oval, foarte palid şi calm, părea de alabastru. Nimeni nu putea tăgădui că trăsăturile Tessei erau de o mare distincţie ; pomeţii înalţi, nasul subţire, delicat, gura blîndă, bărbia graţioasă şi ochii imenşi, de un albastru închis, plini de încredere senină, binevoitoare, alcătuiau un chip aristocratic. Era înaltă de un metru şaptezeci, totuşi fragilă, cîntărind, cam patruzeci şi şase de kilograme. Deşi ţinuta ei dreaptă trăda o mîndrie calmă, purtarea ei avea totuşi un anumit aer feciorelnic şi o sfială delicată. Avea graţie în mişcări şi o fluiditate în mers care dădea o impresie de degajare şi dezinvoltură spontană, neafectată. Toţi erau de acord că înfăţişarea ei era aceea a unei fetiţe plăpînde, arătînd mai curînd a şaptesprezece ani decît a douăzeci şi şapte, cît avea în realitate. Bogăţia şi frumuseţea în sine nu erau singurele pricini ale notorietăţii ei atît de răspîndite. Părinţii ei fuseseră perechea de aur a anilor patruzeci. La vremea şi în situaţia în care naţiunea avea nevoie de diversiuni pentru a uita ororile celui de-al doilea război mondial, Jason şi Amanda Cabot întruchipaseră idealul de soţ şi soţie, doi oameni

frumoși provenind din vechi familii americane, cu rădăcini ancestrale în nobilimea engleză. Erau plini de farmec, bogați, veseli și fericiți, ducînd o viață strălucitoare, lipsită de griji... adică tot ceea ce lipsea unei țări prinsă în război. Ziarele și revistele abundau în relatări despre vesela și tînăra familie Cabot, iar publicul urmărea fiecare cuvînt, arătînd un interes care, în mod ciudat, se trezea din nou în societatea ce somnolase îndelung. Curînd însă lumea începu să-l urască pe tînărul Jason Cabot. Era distant, rece și oamenii intuiseră monstruosul său egocentrism, observaseră vădítul său dispreț față de cei aflați într-o situație mai puțin privilegiată. Se întrebau cu amărăciune de ce nu era și el pe front împreună cu ceilalți americani de vîrsta lui. Amanda însă îi nedumerea. O figură lipsită de ostentație, reținută și retrasă, părea să se simtă la îndemînă numai ca anexă a soțului ei ; grația-i naturală era binecunoscută, farmecul în intimitate adesea relatat, dar în public dădea dovadă de foarte puțină personalitate. În ciuda sentimentelor amestecate, America obosită și demoralizată încerca să uite știrile de război și-și întorcea privirea spre istoriile și fotografiile acestei perechi. Dar indiferent cum erau de fapt, a-i privi însemna o desfătare.

Părul negru și ondulat al lui Jason și profilul său fin sculptat, alături de blondul luminos și carnația de porțelan a Amandei, tăiau respirația.

Tessa s-a născut în 1945 și porecla care i se dăduse avea s-o urmărească pas cu pas ; porecla de, nici mai mult nici mai puțin, „Copilul de un bilion de dolari" îi fusese pusă întîmplător de reporterul unui ziar care izbutise să-l încolțească pe evazivul Jason Cabot la spital, la cîteva clipe după nașterea Tessei. Reporterul îl urmărise cu îndărătnicie pe Jason ca să afle averea noului moștenitor al familiei Cabot. Jason, care nu dădea niciodată declarații presei, își pierduse în cele din urmă răbdarea și, privindu-l pe reporter cu răceală, spuse răspicat, „Știi să numeri pînă la un bilion ?". Jason se îndepărtase apoi furios spre apartamentul soției sale, iar titlul pus de reporter nu fusese dat uitării. Publicul care nu-i îndrăgise pe Jason și pe Amanda a iubit totuși copilul. O generație întreagă a crescut cu imaginea ei. Cînd Tessa era mică, mamele își

dojeneau copiii aducîndu-le aspru aminte că „Tessa Cabot n-ar plînge atîta". Cînd Tessa ajunse la vîrsta șorțulețului, mamele își mustrau fiicele spunîndu-le: „Tessa Cabot nu s-ar murdări în asemenea hal". Cînd Tessa devenise o domnișoară care își putea da întîlniri, mamele supărate își avertizau fiicele că „Tessa Cabot nu s-ar întîlni cu unul de teapa ăstuia". La un moment dat, începuse să circule o anecdotă despre o fetiță care, în timpul unui dineu oferit de mama ei, a uluit musafirii cu întrebarea: „Mamă, Tessa Cabot ar face pipi în pat?"

Încă din primii ani ai copilăriei, Tessa a fost conștientă de faima creată, dar pe măsură ce, an de an, devenea tot mai dornică să aibă o viață a ei, personală, accepta publicitatea cu seninătate, devenind o tînără cu adevărat remarcabilă. Personalitatea îi era dominată de firea blîndă și de echilibrul sufletesc; rămăsese pură și modestă, dorind mai mult ca orice o viață normală. În pofida a tot ce avea, era lipsită de vanitate și total dezinteresată în ce privește banii, fie că erau ai ei sau ai altcuiva. Devenind o domnișoară tînără și plină de demnitate, Tessa se împăcase cu mediul său și cu împrejurările, socotindu-le un fapt de viață, apoi încercase să le uite. Era greu de spus ce se petrecea cu adevărat în mintea ei, căci gîndurile și sentimentele ei constituiau un tărîm izolat și bine apărat. Se lupta să-și apere intimitatea, nedezvăluind aproape nimic despre ea însăși, îngăduind presupunerile, dar fără să le confirme sau să le nege vreodată. Niciodată nu fusese auzită ridicînd vocea, de obicei șoptită, oarecum sfioasă; modul ei de exprimare, cu un accent ușor britanic, era măsurat și lent. Adesea lăsa propozițiunile pe jumătate neterminate. Niciodată nu fusese văzută ieșindu-și din fire în vreo situație oarecare; calmă și cu prudență deliberată, domina faptele care constituiau propria ei viață. Întocmai ca și părinții săi, hotărîse să nu vorbească presei, dar în timpul unei discuții iscate de refuzul de a-și face, în mod oficial, debutul în societate, răspunsese reporterului, cu calm: „În ceea ce mă privește, societatea mondenă nu există. Iar dacă există așa ceva, e regretabil". Și cu asta lucrurile au luat sfîrșit. Închisese ușa unei societăți pe care o considera depășită și superfluă, iar ceremonia de

a-şi face o intrare oficială, convenţională, i se părea ridicolă. Tessa Cabot avea o fire îngăduitoare ; îşi pierdea răbdarea numai după o lungă provocare şi arăta acest lucru doar printr-o remarcă tăioasă rostită încetişor, sau printr-o privire glacială, pătrunzătoare, aruncată de sus. Afectivitatea era la Tessa un lucru cu atît mai desăvîrşit, cu cît nu renunţa la convingerile ei, în ciuda lui Jason Cabot care arătase cu fiecare prilej cît de înfamă era firea lui autoritară. La cincizeci şi doi de ani era la fel de frumos şi de elegant, iar puterea şi influenţa sa erau acum atît de mari, încît se întindeau pînă la Casa Albă şi de la un capăt la altul al lumii. Spre deosebire de Tessa, Jason îşi mînuia puterea şi banii în mod brutal ; izolat în propria sa lume, era necruţător în dispreţul pe care îl manifesta aproape faţă de întreaga lume. În cadrul Clubului Harvard circula gluma că dacă Isus ar coborî pe pămînt, Jason i-ar respinge compania din două motive : primul că avusese un tată dulgher şi al doilea că era evreu. Existau glume despre toţi membrii Clubului Harvard, glume acceptate deschis, pur şi simplu ca o altă formă de sport agreabil. Dar glumele despre Jason Cabot erau înflorite cu o premeditare voit maliţioasă, căci foarte puţină lume îl agrea. Bătăiosului Jason îi era însă indiferent şi, prin urmare, foarte puţină lume avea vreun temei să-l placă pe acest bărbat nesociabil şi distant. În toate privinţele era un snob tiranic, însuşire prea bine cunoscută în cadrul închis al Clubului Harvard, unde francheţea lui brutală era socotită insuportabilă. Şi alţi membri îşi cultivau propriile tiranii şi puterea, dar o făceau cu prudenţă şi cît mai discret. Jason Cabot respingea ipocrizia ca pe un act de prostie şi arăta în mod deschis ceea ce era ; dacă, prin compensaţie, avea vreo virtute, aceasta era neclintita sa credinţă în francheţe, la care se asocia ura pentru cei care, în numele tactului, se ascundeau în spatele unor perdele de minciuni. Onestitatea lui Jason, deşi uneori dureroasă, constituia poate legătura cea mai puternică între cele două fiinţe atît de deosebite, tatăl şi fiica.

Acum, Jason se apleca îngrijorat, privind distrus la fiica sa care se clătina pe targa ambulanţei, deşi era legată în curele. Pentru prima oară în existenţa lui egocentrică era înspăimîntat, în timp ce ambulanţa se apropia de

intrarea secţiei de urgenţă a Spitalului Municipal. De data aceasta, şi tocmai într-un moment atît de important, lucrurile nu mai stăteau în puterea lui Jason, nu mai erau sub controlul său. Acum trebuia să încredinţeze viaţa fiicei sale altor oameni ; viaţa ei va fi în mîinile unor bărbaţi străini, doctorii de la Spitalul Municipal. Faţa i se schimonosi la oprirea ambulanţei. Se înfiora la gîndul de a încredinţa soarta fiicei lui în mîini străine, căci timp de douăzeci şi şapte de ani, cît număra viaţa ei, Tessa refuzase ajutorul şi protecţia lui, iar acum simţea o nevoie disperată s-o protejeze, să facă ceva ca lucrurile să iasă bine. Totuşi nu putea — alţii o vor ocroti şi această idee era mai mult decît putea el îndura.

Spitalul Municipal apărea ca un colos masiv, greoi, din pietre cenuşii, în amiaza acelei zile splendide. Bolnavii nu aveau starea de spirit prielnică pentru a observa indecenta frumuseţe a vremii de afară, iar doctorii nu aveau timp pentru aşa ceva. Constituiţi într-o strînsă comunitate, lumea de afară părea fără sens atît pentru bolnavi cît şi pentru tămăduitori ; ordinea prestabilită îşi urma cursul, treburile urgente ale spitalului erau îndeplinite. O voce monotonă chema doctorii să vină încoace sau să meargă dincolo, pacienţii zăceau în pat singuratici şi nepăsători faţă de tot ce însemna viaţa din afară. În această zi, unii bolnavi erau internaţi, altora li se dădea drumul acasă, alţii mureau. Sîmbătă...

Doctorii de la Spitalul Municipal îşi creaseră, de-a lungul anilor, un deosebit renume medical, iar în anii din urmă apăruse un nou motiv de mîndrie cu totul special. Pricina era doctorul Nick Gorlin, rod al şcolilor municipale, al facultăţii de medicină de pe lîngă Spitalul Municipal şi al Spitalului Municipal în sine, a cărui sclipitoare pricepere părea să-i asigure un viitor strălucit. Actualmente medic şef al Spitalului Municipal, cariera sa fusese urmărită cu atenţie încă din timpul cînd urmase facultatea de medicină, deoarece chiar în acel stadiu embrionar geniul său medical îi uluise pe profesori. Nevoia lui de a învăţa şi a asimila cele învăţate fusese asemuită cu nevoia unui înfometat care devorează cu lăcomie o coajă de pîine,

şi după aceea strînge şi firimiturile. Nick Gorlin avea o pasiune nestăvilită pentru medicină şi un anumit fel de raţionament şi pricepere care frizau miraculosul. Stăpînit de patima ştiinţei, învăţa şi aplica cele învăţate, sporindu-şi cunoştinţele, zbătîndu-se ca pentru propria sa viaţă pentru a pătrunde acea lume necunoscută a medicinii, iar odată ajuns acolo, s-o perfecţioneze. Ochii lui mari, negri, ardeau de patimă pentru profesiunea sa; profesorii nu întîlniseră niciodată un asemenea entuziasm, aşa încît ei înşişi erau antrenaţi de acest neobişnuit freamăt, de această vitalitate. Tagma medicală care în principiu se îndoia că pot exista medici înnăscuţi, renunţase la această idee preconcepută în faţa lui Nick Gorlin. Cu fiecare act sau manifestare, devenea mai evident faptul că el n-ar fi putut fi altceva. Tînărul slăbuţ, cu umeri largi, care sosise la Facultatea de Medicină venind de la Colegiul Municipal, îşi speriase la început dascălii cu temperamentul său frenetic, arzător, dar spaima n-a durat mult; de cîte ori se ivea o nevoie imperioasă, el răspundea cu acea însuşire unică de a transmite colegilor flacăra sa lăuntrică, însufleţindu-i spre a se autodepăşi. Aici intervenea natura lui Nick. În ciuda izbucnirilor sale trecătoare, exista în firea lui o răbdare şi o compasiune fără seamăn, o nespusă gingăşie sufletească. Nu-l înţelegeau, dar îl admirau şi erau subjugaţi de talentul său puţin obişnuit. Şi dacă li se părea că orele de curs erau ţinute într-un ritm neobişnuit de rapid, de parcă venea sfîrşitul lumii, ei nu se dădeau în lături. Medicina prindea din nou viaţă, lîncezeala dispăruse.

Doctorul Nick Gorlin stătea acum la masa de lucru lungă, dreptunghiulară, în biroul micuţ de un verde-murdar de la etajul doi, întocmind foile de observaţie ale bolnavilor, cu grijă şi meticulozitate, aşa cum făcea orice. Emana o forţă copleşitoare, era primul lucru care te izbea la el. Puterea lui de dominare izvora nu atît din statura sa, ceea ce ar fi fost firesc pentru că măsura un metru optzeci şi opt şi era bine clădit, ci din faptul că toată făptura lui degaja un pregnant sentiment de prezenţă. Fără să se întoarcă pentru a privi, oamenii ştiau întotdeauna cînd intra Nick Gorlin într-o încăpere, căci în

atmosferă se schimba ceva. Se făcea simțită o ușoara undă electrică, ireală și totuși existentă, în vreme ce personalitatea lui Nick umplea încăperea. Nick Gorlin, care nu acorda prea multă atenție propriei sale persoane, nu-și dădea seama de asta, după cum nu-și dădea seama nici de înfățișarea lui fascinantă. Sub linia bine desenată a sprîncenelor negre și sub claia de păr negru, neascultător, purtat mai lung, ochii săi erau de un negru intens, cu gene dese. Spre norocul lui, nu căpătase paloarea specifică a celor care își petrec o mare parte din viață în spital. Pielea sa arămie precum și cămășile și cravatele colorate pe care le purta sub bluza albă de spital, îndulceau culoarea sumbră a părului, a ochilor și sprîncenelor. Nu era frumos, obrazul îi era prea lat, nasul puțin cam mare, iar gura senzuală nu părea potrivită pe această față dăltuită aspru. Nu era frumos, dar, incontestabil, bărbatul cel mai atrăgător din tot Spitalul Municipal, lăsînd de departe în urmă toate figurile cu trăsături clasice. Fața sa era o întruchipare pregnantă a virilității, lăsînd să se citească o colosală forță în conturul bărbiei îndărătnice. Dar Nick nu era conștient de toate astea. El folosea oglinda doar pentru a se bărbieri. Atît. Această lipsă de vanitate, dezgustul pe care îl avea pentru frivolități, făcea parte din personalitatea sa. Nick Gorlin era o enigmă plină de contradicții. În fața echipei lui, temperamentul violent i se desfășura în voie ; de fapt era singurul medic din spital pe care personalul nu îndrăznea să-l supere cu vreo greșeală sau lenevie. Un perfecționist, el își cîștigase dreptul de a pretinde de la studenții, internii și medicii săi aceeași perfecțiune pe care și-o cerea lui însuși. În general obținea ce voia. Faptul că îi împingea către o mai mare desăvîrșire medicală era doar un motiv secundar pentru cei din jur ; adevăratul motiv era tot atît de fundamental ca însăși esența umană : le era frică de el și n-ar fi riscat în mod conștient să stîrnească urgia dezlănțuitei și îngrozitoarei sale mînii, după cum, în mod conștient, evitau să stîrnească o primejdie. Nick era în stare să țintuiască locului un doctor dintr-o singură privire sumbră, clocotitoare, după cum era în stare să pună un doctor cu botul pe labe printr-o serie de explozii verbale înspăimîntătoare. Faptul că dădea frîu liber mîniei

nu era de natură să-i facă plăcere lui Nick, dar cînd se simțea îndreptățit, nu ezita. Avea în subordine o echipă alcătuită din cei mai talentați medici din țară, lipsiți însă de experiență și, în același timp, conducea un spital imens, insuficient dotat și, după părerea sa, aceste talente ar fi putut să se realizeze al naibii de bine, așa încît fiecare bolnav să fie tratat cu maximum de strădanie și eficiență — că dacă nu... Acest „dacă nu“ îi făcea deopotrivă pe studenți și pe doctori să-și folosească iscusința din plin. Dimpotrivă, cu pacienții, doctorul Nick Gorlin era numai bunătate, meșter fără egal în a îngriji și a mîngîia un bolnav. Era înzestrat cu atîta înțelegere și compasiune, încît nu existase un singur bolnav sub îngrijirea sa care să nu fi fost mișcat de atenția și răbdarea lui Nick. Doctorii cîrteau întruna împotriva lui, dar în ultimă instanță nu exista unul care să nu-i invidieze abilitatea, felul în care se purta cu pacienții și care n-ar fi sacrificat bucuros orice, numai să poată lucra cu el.

Acest Nick, care stătea acum îngropat într-un morman de foi de observație, se găsea în afara orelor de program în acest *weekend*. Mai mult încă, nici nu se afla în biroul său. Dar din ziua în care preluase funcția de medic șef, conducea spitalul fără a respecta prea mult amănuntele birocratice, afară doar de cele care erau absolut folositoare și aplicabile.

În această sîmbătă, amănuntele birocratice nu erau nici realizabile nici utile, lucrul se aglomerase în mod alarmant și trebuia efectuat, iar Nick nu avea scrupule în ceea ce privește încălcarea regulilor, atunci cînd situația îl justifica. Știa prea bine cît de justificabilă era încălcarea regulii pe ziua de azi. Spitalul Municipal era gigantic ; cele patru clădiri pătrate conțineau două mii de paturi, în afara secțiilor de chirurgie, psihiatrie și urgență, și numai în această ultimă săptămînă apăruse o avalanșă de noi internări, atingînd un număr de aproape opt sute. Numărul imens de bolnavi aducea sarcini înspăimîntătoare pentru insuficientul grup de interni și medici care se aflau deja în alertă la perspectiva accidentelor ce aveau loc deobicei de sărbătorile care se apropiau. Fondurile Spitalului Municipal erau atît de mizere, încît fiecare intern și fiecare medic trebuia să presteze munca a patru

inşi, şi asta numai cu ore de somn pe apucate şi cu mese înfulecate în grabă. În săptămîna care trecuse, chiar şi a fura cîteva minute pentru a merge la toaletă era socotit ca o mare performanţă de doctorii tineri, care îşi spuneau veseli unul altuia, „Ei, azi dimineaţă am avut două minute întregi ca să-mi fac nevoile". Dar mulţi aproape că nu aveau timp nici măcar pentru atîta lucru.

Sistemul de chemare prin *telespeaker* era o regulă respectată la Spitalul Municipal, căreia i se supunea, fără să murmure, chiar şi Nick Gorlin. Era mijlocul de comunicaţie central, căruia trebuia să i se răspundă pe loc. Dacă un medic îşi auzea numele, urmat de tăcere, el se ducea imediat la cel mai apropiat telefon pentru a-şi prelua mesajul ; numele său urmat de o cifră reprezenta indicaţia de a pleca în grabă spre zona desemnată de cifra de cod ; numele său urmat de o cifră şi de cuvîntul „urgent" îl trimitea acolo în pas alergător, căci asta însemna o urgenţă gravă. Chemarea pe care nici un doctor nu dorea s-o audă era „Dr. X 3614, urgent", ceea ce însemna un caz grav în secţia de urgenţă, iar cîteva secunde puteau să reprezinte diferenţa dintre viaţă şi moarte. În săptămîna care trecuse, Nick fusese deosebit de atent la *telespeaker*, pentru că acesta literalmente nu tăcuse o clipă, operatoarele neavînd timp să răsufle între chemările „urgente". Parcă anume pentru a complica lucrurile, vechiul spital fusese proiectat într-un stil de „nu poţi ajunge acolo decît pe dincolo". Doctorii încercau să se descurce cum puteau mai bine, dar tot pierdeau timp preţios alergînd din aripa de răsărit în cea de apus şi viceversa. Toţi doctorii din echipa lui Nick aveau nervii încordaţi de oboseală, muncind din răsputeri, avînd de suferit şi inutile enervări cînd o apucau greşit prin vreun labirint de coridoare încurcate, încercînd să se concentreze asupra pacientului pe care îl examinau în momentul acela, în timp ce stăteau cu urechea ciulită la *telespeaker*. Nu exista o clipă de odihnă, hrana era insuficientă şi nu se întrezărea nici un sfîrşit, toate acestea în ciuda suspendării zilelor libere, pentru ca spitalul să aibă la dispoziţie întreg personalul menit să asigure mîna de lucru atît de mult solicitată. Cele mai încercate erau serviciile de boli

interne și de chirurgie. Chirurgia ajunsese atît de aglomerată, încît întruna din zile bolnavii nou-sosiți au fost înșirați pe tărgi de-a lungul holurilor din secție, pentru a-și aștepta rîndul; în aceeași zi, un chirurg care tocmai terminase o toracotomie ce durase opt ore, fusese luat pe sus și pus să opereze o apendicită acută, deoarece nici unul din ceilalți chirurgi nu era disponibil. Chirurgul se spălă iarăși și se apucă să opereze din nou, însumînd astfel treisprezece ore de cînd începuse să opereze în acea zi, și, după cum arăta holul de înțesat, nu se întrezărea nici o ușurare. De atîta muncă, oboseala doctorilor atinsese limita periculoasă, așa încît spre sfîrșitul săptămînii Nick fusese silit să acorde totuși unele învoiri, îngăduind doctorilor care nu fuseseră schimbați de șaizeci și două de ore sau chiar mai mult, binefacerea unui somn pe săturate. Beneficiarii principali ai acestei îngăduințe fuseseră chirurgii cu cel mai lung program operatoriu continuu și medicii secundari cu vechime din serviciul de boli interne, care aveau ochii împăienjeniți din cauza perindării neîncetate de noi chipuri, simptome și probe de laborator.

Nick fiind Nick, era firesc ca în această dimineață să-și părăsească odaia sa din spital înainte de ora 6 și să încerce să ușureze munca încordată a unora dintre medicii săi. Putea, cel puțin, să facă munca preliminară, alergînd de la etaj la etaj, ca să adune incredibila cantitate de date anamnestice din foile de observație ale noilor pacienți. În vreme ce studenții și internii săi aveau nevoie de o oră sau chiar mai mult pentru fiecare dintre aceste investigații migăloase, iar doctorii săi aveau nevoie de aproximativ o jumătate de oră, lui Nick îi luau mai puțin de douăzeci de minute. Cînd aceste note preliminarii erau completate, foile de observație ale pacienților se întocmeau în trei exemplare pe care se treceau indicațiile de analize, medicație, dietele speciale și recomandările pentru diferite examene de specialitate care țineau de serviciile de boli interne și de chirurgie. Nick își conducea doctorii fără milă, cerîndu-le aceeași precizie ca și cea cu care își desfășura propria muncă, dar Nick era în același timp din cale afară de generos în a da ajutor. Pornirea de a ajuta nu era doar o reacție spontană, ci, în gîndirea sa, constituia singura modalitate pentru ca un spital ca Municipalul

să meargă ca pe roate. Pînă acum dăduse rezultate bune, aşa cum s-a întîmplat cu multe din sistemele sale, şi chiar dacă uneori nu era mulţumit de micile soluţii pe care trebuia să le născocească, îşi simţea totuşi cugetul liniştit.

Fără aceste soluţii n-ar fi putut rezulta decît haos. În timpul acestui *weekend*, primul în care nu fusese de gardă în ultima lună, Nick ar fi putut să termine o comunicare pentru „Medical Journal", comunicare foarte importantă, dar nu stătea în firea sa să pună consideraţiile personale pe primul plan, aşa că avea să-şi petreacă timpul cu notele preliminarii, cu foile de observaţie şi alte hîrţoage. Gestul său voluntar va îngădui cîtorva dintre doctori să se ocupe de bolnavi mai pe îndelete, să îmbuce ceva, sau să aţipească puţin.

Mulţi dintre medicii săi nu aveau pretenţia să ştie ce gînduri trec prin mintea lui Nick. Gînduri complexe, gînduri însingurate, presupuneau ei. Dar nu erau decît presupuneri. Nick nu pierdea prea multă vreme ca să-şi informeze colegii că la poarta vieţii sale personale era scris „intrarea oprită". Pe scurt, le pusese în vedere să-şi vadă de treburile lor. Aşa că, deşi nu ştiau prea multe despre el, două lucruri erau absolut certe : dacă-l provocau din cale afară exploda ca un vulcan în erupţie ; în schimb, în situaţiile critice, era primul care întindea o mînă de ajutor, plin de solicitudine, oferind în mod tacit doctorilor prilejul să se trîntească pe paturile vechi din camerele lor de spital şi să tragă un pui de somn. Chiar dacă trebuiau să doarmă complet îmbrăcaţi, chiar dacă nu puteau să se întindă mai mult de o oră cînd spitalul deborda de pacienţi, ora pe care Nick le-o oferea era un gest plin de bunăvoinţă şi ei îl primeau cu gratitudine.

Nick Gorlin era un om practic, cu picioarele pe pămînt, şi prefera să eludeze latura sentimentală a profesiunii medicale, precum şi vorbăria inutilă, evitînd în mod deliberat orice manifestare a emoţiei. Era, în acelaşi timp, un om înzestrat cu putere de înţelegere. Dincolo de privirea sa intensă, dincolo de faţa-i impasibilă, înţelegea mai bine decît oricare cît de chinuitoare şi tristă poate să fie viaţa unui medic, cum pentru orice doctor există momente în care îţi vine să-ţi iei lumea în cap, momente de totală neputinţă. El înţelegea pentru că trecuse prin asemenea

momente și-și făcuse un principiu ca niciodată să nu le uite. Nick fusese student, intern, medic secundar și medic primar, iar acum medic șef, toate acestea la Spitalul Municipal și în toate împrejurările posibile, timp de atîția ani. Se succedau în mod neregulat perioade de calm, perioade de tensiune maximă, perioade de urgență în ceea ce privea sănătatea întregului New-York, cînd se ocupa fiecare pat disponibil și fiecare spațiu accesibil al coridoarelor cu pacienți pe paturi pliante. Dar în toată această varietate de împrejurări, un singur lucru rămăsese constant : lipsa de bani a Spitalului Municipal. Depinzînd întotdeauna de un buget sărac, restrîns la limită, cu administratorii spitalului angajați în continua bătălie dintre mașinile de calculat și serviciile de sănătate care, într-un fel sau altul, trebuiau menținute la linia de plutire. În cel mai bun caz, personalul medical al Spitalului Municipal era la limita extenuării, cînd nu era complet epuizat. Nick își dădea seama de situația ca atare și-și cheltuia enorm de multă vreme jonglînd cu programările, căutînd modalități de a da doctorilor săi cînd o zi liberă, cînd o noapte liberă, cîștigînd cîteva ore pentru ei acolo unde se putea. La treizeci și trei de ani, era un bărbat cumpănit și serios, aproape prea înțelept și profund pentru vîrsta sa. Purtase pe umeri poveri grele aproape toată viața, fără să se eschiveze de vreo răspundere ; totuși se întîmpla uneori ca ochii lui să exprime neliniște. Avea privirea omului a cărui viață a însemnat doar muncă și nimic altceva ; în ochii săi negri se putea citi numai concentrarea și devoțiunea, și nici o amintire a vreunui moment fericit. Lumea se întreba dacă Nick Gorlin, în afară de medicină, avusese o singură clipă plăcută... măcar una singură.

Biroul în care stătea Nick, cu capul plecat peste o nouă foaie de observație, părul negru căzîndu-i în ochi, era identic cu birourile din fiecare etaj al Spitalului Municipal. Fiecare se afla chiar în punctul care despărțea aripa de răsărit de aripa de apus. La stînga biroului, saloanele începeau cu indicația C.I., la dreapta cu indicația D.I., toate acestea trasate pe un plan al spitalului care îți lua luni și luni de zile să ajungi să-l cunoști. Geografia Spitalului Municipal era greoaie și înșelătoare. Cu toate că avea mai multe intrări din stradă, lăsînd impresia că sînt mai multe

clădiri separate, în realitate era o singură clădire enormă din piatră cenuşie, cu numeroase şi încurcate coridoare de legătură şi mai multe pasaje decît numărul salariaţilor ; deşi culoarul central fusese construit în intenţia de a constitui un ajutor pentru medici, nu diminua cu nimic harababura generală. Această împărţire răsărit-apus ar fi fost o idee fericită dacă n-ar fi existat atîtea ocolişuri prin nord şi sud. Cei mai mulţi ignorau planul, fiecare doctor găsind scurtăturile după capul său şi memorîndu-le apoi conştiincios. Dar acest sistem avea şi părţile sale negative, căci dacă erau distraşi de o chemare telefonică sau erau întrerupţi de vreo soră, trebuiau să-şi dea bine seama unde se află, să-şi amintească dincotro veniseră şi încotro se îndreptau, să ia totul de la început, afară de cazul că nu se rătăciseră complet, ceea ce se întîmpla adesea. Mulţi din doctorii nou-veniţi la Spitalul Municipal ajunseseră la concluzia că unicul mijloc sigur de a cunoaşte direcţia în care mergeau era busola şi unicul mijloc sigur de a şti de unde veneau era să lase o urmă de firimituri de pîine. Fiecare birou destinat medicilor constituia un adevărat exemplu în realizarea economiei : sumar mobilat cu două mese lungi de lucru, scaune rotative, un dulap de medicamente din podea pînă în tavan, un frigider pentru flacoanele cu sînge şi medicamentele care trebuiau ţinute la rece, două dulapuri clasor uzate, un cuier, un recipient pentru cafea, patru telefoane cu numeroase butoane şi linii directe conectate cu punctele vitale ale spitalului, şi o chiuvetă folosită în permanenţă. Cînd un doctor intra într-un birou, cel dintîi lucru pe care îl făcea nu era să-şi toarne o ceaşcă de cafea, să ia o foaie de observaţie ori să salute pe cine se afla înăuntru ; primul lucru pe care îl făcea era să se spele pe mîini şi să se şteargă cu prosoape de hîrtie. Reflexul era atît de adînc înrădăcinat încît adesea, cînd un doctor se ducea acasă, se spăla pe mîini înainte chiar de a spune bună ziua soţiei sale.

Un perete al biroului era uşă. În faţa uşii era un alt perete ocupat parţial de o fereastră ale cărei panouri de sticlă, veşnic murdare, cenuşii, dădeau spre alte ferestre la fel de înnegrite. Ceilalţi doi pereţi erau în întregime din sticlă, îngăduind medicilor şi surorilor să supravegheze

îndeaproape două din saloanele cele mai critice de pe fiecare etaj. Prin tradiție, primul salon dinspre răsărit era socotit salonul morții, ocupat de pacienți a căror viață atîrna de un fir de păr, de obicei persoane în vîrstă cu tulburări cardiace, cu accidente vasculare grave, forme de cancer în stadiu final sau boli respiratorii cronice. Cazuri al căror sfîrșit era problemă de zile. Primul salon dinspre apus era ocupat de bolnavii în stare foarte gravă, a căror recuperare necesita o supraveghere atentă și permanentă, pentru a preîntîmpina orice eventuală complicație. Birourile erau lipsite de aer și atît de strîmte încît nu puteai face un pas dacă se întîmpla să fie în același timp mai mult de două persoane înăuntru. Asemenea odăițe serveau drept loc de refugiu pentru doctorii de pe etajul respectiv, pentru sora șefă și surorile de la saloanele din subordinea sa și pentru registratorii medicali ai secțiilor, a căror îndeletnicire era destul de obscură. Registratorii, îmbrăcați în jachetele lor cenușii de spital, scriau ceva indescifrabil într-un registru cu coperți negre; uneori se ridicau, aferați, cu un aer foarte important și, înșfăcînd registrul, părăseau biroul sub pretextul unei presupuse urgențe.

Nick Gorlin completa fără întrerupere foile de observație ale etajului doi, cu zel dar și cu o oarecare plăcere a muncii îndeplinite. Singura persoană prezentă în birou era o soră care își verifica migălos medicația, confruntînd-o cu condica. Condica aceasta era un fel de Biblie pentru surorile Spitalului Municipal, care știau că cea mai mică greșeală în distribuirea medicamentelor va fi în cele din urmă raportată lui Nick, ceea ce constituia o perspectivă foarte neplăcută. În general Nick nu putea suferi surorile, iar cele care mai și încurcau medicația își cîștigau din partea lui o foarte specială ostilitate. Faptul că se temeau cu anticipație de furia lui explica procentul foarte redus al greșelilor de medicație, față de toate celelalte spitale din oraș; era încă un aspect al infailibilului sistem al lui Nick. Mulți doctori nu aveau încredere în surori, în special la începutul carierei, ca medici secundari nou numiți, și mai ales în surorile cu vechime, care își dădeau aere de superioritate. Doctorii erau neîncrezători și din pricina faptului că, dacă o soră

se dovedea nepricepută, doctorul trebuia să cerceteze sursa greşelii, irosind timp preţios pentru a o repara. Nick era mai mult decît circumspect, era de-a dreptul ostil, prevenindu-şi studenţii şi internii de la bun început că surorile te puteau ucide puţin cîte puţin. Admitea, deşi fără entuziasm, faptul că surorile erau indispensabile, dar se grăbea să adauge implacabila sa opinie cum că ele puteau fi direct periculoase. Cele mai multe dintre surori, argumenta el, sînt convinse că ştiu cel puţin tot atît cît un medic şi ca atare sînt în stare să pricinuiască unui doctor necaz după necaz, încurcîndu-l într-o mie şi unu de feluri. La început studenţii erau nedumeriţi de această atitudine permanent negativă a lui Nick faţă de surori, dar după un timp ajungeau să înţeleagă faptul că poziţia sa intransigentă, serioasă, nu putea să se împace cu mediocritatea sau cu rezolvarea sarcinilor medicale printr-o corectitudine rece, fără dăruire afectivă. Era neîngăduitor şi nu avea încredere în nimic ce nu era făcut cu participare sufletească totală.

Ochii negri ai lui Nick clipiră în timp ce privea deconcertat o foaie de observaţie care, după toate aparenţele, se rătăcise — un caz care trebuia să se afle la chirurgie se strecurase, nu se ştie cum, la medicală. Tocmai întindea mîna spre telefon pentru a aranja transferul cînd telespeakerul răsună : „Dr. Nick Gorlin, dr. Nick Gorlin, 3614, 3614, urgent".

Lăsă stiloul jos şi se ridică de pe scaun.

— Sînt la secţia de urgenţă, spuse el surorii în timp ce ieşea pe uşă.

— Bine, Nick, răspunse ea, uşurată că pleca.

Nick păşi de-a lungul coridorului înalt şi se îndreptă spre scara care cobora spre hol, o scară de cărămidă decolorată de miile de paşi care o călcaseră în decursul anilor. Mergea cu mişcări perfect coordonate, cu o uşurinţă mlădioasă, umerii săi largi sugerînd o imperceptibilă înclinare. Făcea paşi mari, iar cravata lată, înflorată, îi fîlfîia pe cămaşa galbenă. Bluza albă de spital, proaspăt spălată şi scrobită, îi stătea bine, iar pantalonii albi îi veneau perfect, nici largi nici strîmţi. Iarna purta nişte ghete din antilopă groasă, maro, iar vara nişte mocasini

vechi, negri. Printre nenumăratele lucruri pe care Nick le învățase la facultatea de medicină era și faptul că un doctor trebuie să poarte încălțăminte confortabilă, mai ales în timpul cît lucra în spital. După atîția ani petrecuți în Spitalul Municipal, amănuntele procedeelor spitalicești deveniseră pentru el a doua natură. Erau lucruri minore desigur, dar importante, iar Nick trebuia practic să-și bată la cap studenții prea zeloși reamintindu-le „umblați repede pe coridoare dar nu alergați, bolnavii se alarmează văzînd un doctor care aleargă, mai ales bolnavii țintuiți la pat, care aproape întotdeauna au o teamă maladivă de foc ; folosiți scările ori de cîte ori este posibil, liftul vechi și hodorogit vă irosește timpul ; adunați-vă gîndurile și fiți calmi cînd sînteți chemați la secția de urgență, un doctor fără stăpînire de sine este periculos la urgențe". Medicii, precum și ceilalți membri ai personalului, și-au însușit repede o altă normă de conduită, nescrisă, dar foarte oportună. Cînd Nick Gorlin cobora pe scări, trebuia să te ferești din calea lui căci, fie că se ducea sau venea de undeva, era atît de concentrat încît rareori privea la dreapta sau la stînga și atunci Dumnezeu să-l ferească pe cel care se ciocnea de el. Coborînd cîte două trepte odată, Nick era absorbit de urgența de la parter. Îndărătul chipului său impasibil, îndărătul focului mocnit din ochii săi, se citea întrebarea : „ce mai putea fi și de data asta ?" Sîmbătă. Sfîrșitul dimineții. De obicei dimineața era o perioadă calmă la Spitalul Municipal în care personalul se pregătea pentru șuvoiul neîntrerupt de urgențe care va începe să sosească, ambulanță după ambulanță, pe la miezul nopții și va continua pînă la ziuă. Stupidul obicei al prelungirii nopții de sîmbătă peste măsură, petreceri care la ora trezirii lăsau în urma lor durere, împușcături și înjunghieri sub efectul alcoolului, doze prea mari de droguri, accidente de circulație, confuzii nocive de medicamente, încercări de sinucideri, discuții prietenești la început, care într-o clipă degenerau în capete sparte și maxilare fracturate. În ultima vreme, spitalele din tot orașul trebuiau să facă față unei alte probleme teribile și anume numărul din ce în ce mai mare de explozii provocate de bombe, fapte odioase care afectau orașele

mai importante din Statele Unite și mai cu seamă New-Yorkul. Fie că erau construite de amatori, fie că erau făcute de specialiști, aceste bombe sfîșiau oameni nevinovați, smulgînd mîini și picioare, provocînd orbirea, sau moartea prin arsuri grave. Sîmbătă noaptea era îndeobște noaptea cea mai fără de griji a săptămînii, dar nu și la Spitalul Municipal.

Nick ajunsese la secția de urgență, de fapt o unitate de sine stătătoare, un spital în spital. Secția de urgență de la Municipal avea propriile sale laboratoare, aparatura sa de radiologie, containere de păstrare a sîngelui conservat pentru transfuzii și o farmacie care prepara pe loc medicamentele, un sistem propriu de aprovizionare centrală și un personal compus din surori care aparțineau exclusiv secției de urgență despre care chiar și Nick recunoștea că sînt cele mai bune din întreg orașul. Erau bine pregătite, calme, îndemînatice și dispuse să lucreze îndelung și greu. Secția de urgență poseda de asemenea sălile sale de operație, pentru intervenții în cazurile foarte grave care nu puteau aștepta să fie transferate la secția principală de chirurgie, situată zece etaje mai sus. Coridorul lung, de un galben vesel, era presărat ici colo cu scaune îmbrăcate în plastic de un roșu țipător pentru prietenii și rudele care așteptau vești. Pentru medicii care lucrau în serviciul de urgență fusese amenajată o cameră veche la capătul coridorului, înzestrată cu niște paturi pliante, un recipient din care se puteau servi permanent cu cafea, o chiuvetă, un mic frigider și, alături, un mic grup sanitar. Această cameră micuță grevase serios bugetul spitalului dar s-a considerat ca fiind un lucru strict necesar, deoarece, spre deosebire de alte secții, doctorii șovăiau să-și părăsească bolnavii, astfel că micuța cameră destinată lor le oferea posibilitatea să tragă un pui de somn, să înghită un sandviș sau o ceașcă de cafea, rămînînd în același timp în apropiere.

În saloanele de la urgență viața cochetează cu moartea. Faptul că afară soarele scaldă orașul cu generozitate nu are aici nici o însemnătate. Între pereții secției de urgență, vocile coboară pînă la șoaptă, sugerînd liniștea absolută. Strigătul de ajutor al unui bolnav e liniștit de mîini

blajine, pricepute ; paşii sînt fără sunet ; maşinăria care apără viața zumzăie și zbîrnîie în murmure slabe. Telefoanele sună silențios. Răul însuşi şovăie în această ambianță de calm și liniște voit consolatoare.

Nick intră în secția de urgență, cu sala-i de aşteptare vopsită în galben, în strădania, îşi închipuia el, de a aduce o undă de veselie, deşi veselia era ceva cu totul străin în acest loc. Secţia era puternic iluminată de becuri de mare intensitate, care ardeau neîntrerupt zi şi noapte. Se dusese o adevărată bătălie pentru a obţine alocaţia pentru sistemul de iluminare căci, de la primul pînă la ultimul, doctorii au considerat că trebuie să aibă cele mai bune condiţii posibile în tratarea urgenţelor, iar lumina puternică se număra printre aceste condiţii. Secţia de urgență era singura din spital unde oficiul surorilor se afla de fapt în interiorul salonului ; oficiul nu era altceva decît o masă imensă cu mai multe telefoane, un *telespeaker* separat, suporturi pentru duplicatele foilor de observaţie, programul tuturor medicilor din Spitalul Municipal şi comutatorul uriaş al generatorului ce alimenta special secţia de urgenţă cu energie electrică. Deşi nu arăta grozav, surorile erau mulţumite să aibă oficiul acolo unde îl aveau. Le îngăduia să ajungă la patul bolnavilor în cîteva secunde şi, ceea ce era la fel de important, puteau să supravegheze fiecare bolnav de aproape, o necesitate efectivă într-un spital care nu avea butoane de sonerie. Salonul de patruzeci de paturi era despărţit în nişe şi era bine înzestrat cu tot echipamentul de urgenţă de care aveau nevoie medicii şi surorile. Butelii şi măşti de oxigen, aparatură de reanimare, monitoare pentru cord, aparate portabile pentru electrocardiograme, instalaţii pentru perfuzii şi aparatură de reanimare, toate aşteptau înşirate ca soldaţii de-a lungul pereţilor salonului. Toate paturile erau ca nişte ţarcuri şi deasupra fiecăruia se găseau cîte patru prize, astfel că puteau fi folosite concomitent mai multe aparate electrice, sistem pe care Nick ar fi dorit din toată inima să-l aibă în tot spitalul. În spital doctorii îşi şterpeleau prizele unul altuia, iar uneori trebuiau să tîrască interminabile fire în jurul paturilor ca să ajungă la patul care avea nevoie de ajutor. În mod normal la secţia de

urgență erau repartizați opt medici, dintre care doi erau interni, iar dacă secția se umplea la refuz, doi dintre medicii secundari cu vechime erau scoși din alte secții și trimiși aici pînă cînd șuvoiul de bolnavi se împuțina. La nevoie, secția de urgență avea prioritate absolută, iar Nick nu permitea doctorilor din această secție să se odihnească deloc. În orice moment era pe deplin și bine asigurate de medicii și de internii care îi asistau. Unora dintre studenții excepționali li se permitea să facă de serviciu la urgență, alegerea acestora fiind la discreția lui Nick, dar prezența lor acolo nu însemna și acordarea de asistență medicală, deoarece din punct de vedere legal ei nu puteau face decît foarte puține lucruri : recoltau sînge pentru analize, făceau pregătirea pentru injecții intravenoase, luau tensiunea arterială și efectuau electro-cardiograme, administrau oxigen și medicația, dar toate acestea la indicațiile unui medic secundar. Nu puteau lua singuri o decizie, căci legea interzicea acest lucru.

Nick își trecu mîna prin părul negru, rebel și privi de jur împrejurul salonului, ușurat să vadă că aproape toate paturile erau pregătite pentru seară ; în afară de sărbători, nopțile de sîmbătă erau exasperante în oricare secție de urgență a oricărui spital, dar la spitalele municipale ele puteau fi pe puțin de trei ori mai exasperante. În afară de noul bolnav, în salon nu se mai aflau decît două persoane și fiecare era îngrijit de un medic și o soră precum și de un intern care stătea între cele două paturi supraveghindu-le. Unul dintre bolnavi era un om mai în vîrstă care se prezentase la serviciul de consultații al secției de urgență în noaptea precedentă, plîngîndu-se de dureri de piept și care, în timp ce era consultat, făcuse un stop cardiac. Fusese dus imediat la secția de urgență, iar astăzi urma să fie transferat la unul din etajele pentru bărbați ale secției de medicină internă. Celălalt bolnav, o femeie de vreo patruzeci de ani, încercase să se sinucidă ; după ce și-a tăiat venele cu o lamă de bărbierit a intrat în panică și a strigat după ajutor. Medicii de la urgență i-au făcut o injecție antitetanică, o transfuzie, i-au pansat rănile și au trecut-o pe o listă pentru a fi transferată la secția de psihiatrie. Era perioada de vîrf a anului pentru secția de psihiatrie de la Spitalul Municipal, căci

luna aceasta şi cea care urmează vor fi pline de sinucideri, iar personalul ştia asta dinainte. Era o realitate faptul că procentul sinuciderilor creştea simţitor odată cu apropierea sărbătorilor; această perioadă de sărbători şi petreceri depăşea după cît se pare rezistenţa psihică a unor oameni.

Nick se îndrepta repede dar neauzit spre patul împrejmuit cu perdele din celălalt colţ al salonului, tocmai cînd doctorul David Cord ieşi de după perdele şi se apropie de el.

David Cord fusese acceptat ca intern la Spitalul Municipal cînd Nick era de doi ani medic primar şi David îşi dăduse imediat seama că va fi un an de chin pentru el, simţind instinctiv şi precis că Nick nu-l place. Fiecare intern era ataşat pe lîngă un medic primar, iar David Cord a nimerit la Nick care băgase spaima în tînărul intern prin firea sa impulsivă şi mania sa pentru detalii. David era de asemenea conştient şi de incredibila măiestrie de diagnostician a lui Nick, ceea ce înrăutăţea lucrurile, căci cum putea spera un intern lipsit de experienţă să-şi satisfacă maestrul? Înzestrat de natură cu o fire agreabilă şi cu un deosebit simţ al humorului, avea pe deasupra o faţă de Făt-Frumos din zilele noastre. Trăsăturile lui fine păreau cizelate în fildeş, iar profilul îi era atît de fără cusur încît amintea de cameele antice. Avea ochii de un albastru pal, culoarea unui cer schimbător de primăvară, iar şuviţe aurii îi brăzdau părul fin, de culoarea nisipului. Era înalt, cu trupul slab, şi mîini prelungi, elegante. Avea un zîmbet deschis care îi zăbovea în colţurile gurii voluntare; mult timp după ce zîmbetul dispărea, urma lui dăinuia încă. Lui David îi plăcea să poarte părul mai lung şi cravate late şi colorate deşi, indiferent ce purta şi cum purta, arăta întotdeauna ireproşabil. Dacă avea totuşi o mică vanitate, aceasta era foarte nevinovată. Nu purta decît cămăşi de un albastru deschis care se potrivea cu culoarea ochilor săi, punîndu-i în valoare pielea deschisă şi părul blond. Nick nu-l văzuse pe David altfel decît cu cămaşă albastră sub hainele albe de spital şi spunea uneori în glumă că dacă David va pleca vreodată din acest spital va interzice altora culoarea albastră.

Cînd David Cord a intrat în Spitalul Municipal ca intern, atît maniera cît şi înfăţişarea sa frumoasă au trezit

îndoielile lui Nick, cu toate că notele de la Facultatea de Medicină a Universității Cornell fuseseră excepționale, atestîndu-i calificarea. Nick îi punea la îndoială seriozitatea judecîndu-l după aspectul exterior, lucru pe care îl făcea adeseori și uneori nejustificat. Ce-i drept cunoștea mulți doctori tineri cu mari aptitudini, bărbați frumoși, scoși parcă dintr-o carte cu poze, dar care erau prea puțin interesați de medicină. Erau mai curînd interesați în a-și completa cunoștințele pentru ca apoi să plece și să-și vîneze norocul și banii în practica particulară, în speranța de a fi acceptați într-unul din spitalele așa numitului „country-club". Se întîmpla adesea să-ți irosești un an de zile pregătind un intern, ca apoi să rămîi cu buzele umflate căci noul venit nu mai voia să lucreze la Spitalul Municipal ci să se angajeze la o clinică particulară bogată, iar Municipalul se alegea doar cu un an pierdut pentru încă un carierist. Lui Nick nu-i plăcea să piardă vremea și mai ales nu-i plăceau carieriștii, astfel că în toată perioada în care David și-a făcut internatul, Nick i-a dat mai multă atenție decît ar fi fost normal, supraveghindu-l permanent, spetindu-l cu munca, dîndu-i sarcini în plus și programe de lucru mai lungi decît tuturor celorlalți interni. Într-o zi îi cerea să rezolve fleacuri, în ziua următoare îi punea problema unui diagnostic complicat, ținîndu-l pe bietul tînăr în continuă tensiune. Nick l-a pus pe David în dificultate în toate felurile posibile, dar spre surprinderea lui, spre foarte plăcuta lui surprindere, David nu numai că s-a dovedit pe măsura sarcinilor, ci superior acestora. Demonstrase nelimitate aptitudini în medicina internă și-și dovedise dîrzenia și voința fermă. Fără să se fi așteptat, Nick descoperise că David învățase sub îndrumarea sa mai mult decît practica medicală ; învățase să conducă un întreg personal. David Cord nu-și pierdea niciodată firea, țipînd pentru a-și impune punctul de vedere sau azvîrlind epitete — se mulțumea să-și reverse sarcasmul necruțător asupra medicilor în culpă. Rareori se auzea limba lui tăioasă, seacă, dar cînd situația îl îndreptățea, îl ducea pe medicul vinovat într-un cabinet gol și, cu voce joasă, reținută, îi trăgea un asemenea perdaf, cu un sarcasm atît de ascuțit. încît doctorul se

clătina ca lovit de o măciucă. Atît Nick cît și restul personalului își dădură seama că David nu putea fi tratat ca un nătăfleț drăguț, ci trebuia considerat un om cu suveran control asupra sa și a circumstanțelor înconjurătoare. Metodele lui nu erau metodele lui Nick, dar serveau aceeași cauză, iar rezultatele erau satisfăcătoare. Acum David era medic primar și foarte probabil candidat la postul de medic șef după ce Nick va fi plecat, anul următor. Legăturile lor de muncă erau solide, iar cei doi, deși pare neverosimil, deveniseră prieteni foarte buni, ceea ce le făcea plăcere amîndurora. Farmecul și personalitatea lui David Cord nu puteau să nu atragă prietenii, și își făcu prieteni cu ușurință în timp ce Nick era un singuratic care, în mod deliberat, evita relațiile sociale ținîndu-i pe oameni departe de viața sa. Nick nu avea decît doi prieteni în spital, un chirurg, doctorul Ted Michaelson și David Cord. Împreună dăduseră numeroase bătălii cu moartea, și numai aceștia doi constituiau o excepție de la principiile lui de izolare. Relațiile între ei erau și se bazau pe acele lucruri care fac o prietenie durabilă — respectul reciproc, înțelegerea și simțul măsurii.

— David, ce ne-a sosit ? întrebă Nick, coborînd vocea ca de obicei cînd se afla în secția de urgență.

— Bucluc, spuse David amărît. O femeie aproape în comă diabetică. Își pierde mereu cunoștința, este foarte deshidratată și ăsta nu-i decît începutul.

Nick se uită la David cu atenție, mirîndu-se de privirea patetică din ochii acestuia. Ca și Nick, David nu-și trăda niciodată emoțiile, indiferent cît de neliniștit ar fi fost de soarta vreunui bolnav.

— Hai să ne uităm, spuse Nick, trecîndu-și din nou mîna prin păr.

Detesta diabetul. Era o boală perfidă, înșelătoare, capabilă să ia o întorsătură urîtă în orice moment. În ciuda tuturor medicamentelor și a controalelor, niciodată nu puteai fi cu adevărat sigur în legătură cu evoluția diabetului.

Intrară după perdelele ponosite care împrejmuiau patul, Nick făcîndu-se că nu-l vede pe Jim Stuart, cel mai promițător dintre studenții săi din anul patru, atît de promițător încît Nick îi îndruma personal pregătirea profesio-

nală. Călăuzea el însuşi, sau David, primii paşi de novice ai lui Jim Stuart, ducînd băiatul pe drumul cel greu, drumul lui Gorlin, pe care Jim se angajase cu toată hotărîrea.

— Este fata lui Cabot, spuse David evaziv.

— Ce vrea să-nsemne asta? întrebă Nick uitîndu-se din nou la David.

— Nu citeşti niciodată ziarele? zîmbi David. Familia ei are nenumărate milioane de dolari.

— O!... da.

Nick ridică din umeri şi întinse mîna să ia pulsul fetei. O privi grăbit apoi rămase înmărmurit lăsîndu-i mîna să cadă înapoi pe pat, în timp ce o privea ţintă pe Tessa Cabot, albă ca cearceaful, cu părul lung, blond, răvăşit pe pernă, cîteva şuviţe rătăcite căzîndu-i peste ochii cu gene lungi, acum închişi. O fracţiune de secundă Nick nu putu face nimic, nu putu gîndi clar. Se simţea aproape paralizat de o emoţie pe care nu o putea defini. Ea era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse vreodată. Reacţia sa a fost neaşteptată şi profundă; nu putea pricepe ce căuta ea în această cameră unde ferestrele nu vor mai putea fi niciodată cu adevărat curate, unde rufăria de spital era uzată şi jerpelită, unde totul trăda oboseala, vechimea şi uzura. Aplecîndu-se deasupra ei îi îndepărtă părul de pe ochi şi o întoarse spre el.

— O asemenea fetiţă! spuse el ca pentru sine.

— Are douăzeci şi şapte de ani, Nick, zise David nedumerit de purtarea ciudată şi de comentariul acestuia.

Nick Gorlin tăcu, continuînd să privească fix la fata cu trăsături delicate, atît de vădit bolnavă. Remarca lui David îl readuse la realitate. Se îndreptă brusc.

— Cum merge? îl întrebă pe David nerăbdător.

— Nu-i bine, spuse David cercetînd buletinele de laborator pe care le ţinea în mînă. Glicemia cinci grame, tensiunea 5,5—6, pulsul slab, bătăile cordului neregulate, respiraţia greoaie şi superficială. Temperatura este 38,3 dar toată săptămîna trecută a suferit de gripă ceea ce justifică febra şi a declanşat probabil diabetul. Se opri consultînd din nou buletinele de laborator. Bilirubina normală, barbiturice în sînge absente şi toate celelalte constante biologice normale cu excepţia analizei de urină

care este modificată datorită infecţiei primare. Electroliţii sînt în scădere. A vomitat toată săptămîna şi asta a deshidratat-o complet. Apropo, a vomitat şi aici, cu puţin sînge aşa că i-am făcut o radiografie ca să fiu sigur. E normală. David se opri şi privi în jos spre Tessa, apoi continuă : Îi fac de asemeni şi un tubaj gastric pentru a lămuri prezenţa sîngelui.

— Eşti sigur de radiografia aceea ?

David îşi îndepărtă părul de pe ochi.

— Analiza gastrică e de simplă rutină. Radiografia e negativă. Părerea mea este că vărsăturile au produs ruperea unui mic vas.

David se uită la Nick aşteptînd o reacţie, dar nevăzînd nici una continuă :

— E de prisos să spun că fiecare muşchi abdominal este dureros şi aton. A fost pusă pe perfuzie salină, pentru rehidratare şi imediat ce a sosit rezultatul de la laborator, cu cifrele glicemiei, am început să-i fac insulină. Toate celelalte analize... cred că pot să mai aştepte, încheie David posomorît. Şi el era circumspect în ce priveşte diabetul, mai ales cînd organismul bolnavului era stresat.

— Vreo inflamaţie ? întrebă Nick.

— Nici una.

Nick, cu fruntea încreţită, scoase stetoscopul din buzunarul bluzei şi ascultă bătăile inimii.

— Dumnezeule, spuse el, clătinîndu-şi capul brun, e foarte neregulat.

— Uită-te la electrocardiograma ei, este ca o operă de artă abstractă. Organic inima este bună, dar toate datele indică o stare de stres şi nu vreau să risc administrarea unui stimulent, spuse David cu ton egal.

Nick se îndepărtă de pat şi rămase în picioare privind în curtea spitalului. Toate ferestrele din faţă, erau deprimant de mohorîte, ca şi fereastra la care stătea el. Dar nu priveliştea îi capta atenţia. Se gîndea. Îşi trăgea favoriţii cîntărind alternativ între a nu face nimic sau a întreprinde ceva. Nick nu era medicul care să se joace cu procentajele ; mai degrabă calcula posibilităţile şi probabilităţile, iar cînd îi erau îngăduite cîteva secunde în plus pentru a reflecta, el le folosea la maximum, scoţînd toate avantajele. Era mai bine aşa decît să se grăbească asupra

unei decizii care putea transforma o posibilitate într-o probabilitate. De multe ori Nick era silit să ia hotărîri imediate, dar știa că hotărîrile chibzuite, atunci cînd era posibil, însemnau medicină de bună calitate. Se reîntoarse încet la pat, cu pumnii strînși în buzunarele bluzei.

— Nu, spuse el hotărît. Ar putea fi mai comod pentru noi să lăsăm ca inima să-i funcționeze în limite normale, dar făcînd asta, s-ar putea să apară o tahicardie. Organismul ei este într-un echilibru prea instabil și ar fi o catastrofă dacă ar mai trebui să lupte și cu tahicardia. Nick luă foaia de observație a Tessei, o examină apoi o puse la loc la picioarele patului. Îi luă fața în mîinile sale, mîini mari, mîini puternice, virile, dar cu toate acestea atingerea lor era delicată.

— Tessa... Tessa... Mă auzi ? întrebă el încetișor.

Tessa deschise ochii albaștri și mari clipind cam în direcția vocii lui. În mod evident era un efort pentru ea să-și țină pleoapele deschise.

— Cine ești... dumneata ? șopti ea.

— Sînt doctorul Gorlin, Tessa. Mă vezi ?

— Nedeslușit... foarte nedeslușit. Unde... ceilalți doctori ? Răsuflă adînc.

— Sîntem aici, domnișoară Cabot, spuse David repede.

Nick îi examină ochii cu o lanternă micuță.

— David, reflexele pupilare sînt foarte lente și cîmpul vizual e probabil diminuat.

Tessa încercă să se ridice, dar căzu înapoi în pat.

— Nu, Tessa, te rog stai liniștită. Ești foarte slăbită. Ai putea încerca să-mi spui cum te simți ? întrebă Nick încetișor.

— Oribil... gripă... fac gripă... în fiecare an, răspunse ea cu puțina răsuflare pe care o mai avea.

— Foarte bine, Tessa. Nu încerca să vorbești. Stai liniștită și odihnește-te.

Nick își îndreptă ochii spre oficiul surorilor din colțul salonului. Privea în gol spre niște fîșii de plasture care atîrnau slobod peste masă dar nu se gîndea la ele. Era îngrijorat din cauza stării de șoc.

— I s-a stabilit grupa sangvină ? îl întrebă pe David.

— Da. I-am luat cantitatea de sînge de care aveam

nevoie. Şi mie mi se pare că este puţin şocată, dar poate să fie palidă de felul ei.

Nick dădu din cap.

— E foarte blondă şi probabil e palidă, dar tensiunea arterială mă nelinişteşte. Aş vrea să i-o ridic sau cel puţin s-o menţin aşa cum este. Dacă scade... mai bine să fim siguri. Începe prin a-i face o cantitate mică, spuse Nick încet. Se temea să facă transfuzie la diabetici, căci riscul hepatitelor era foarte mare. Pe de altă parte nu putea să lase să progreseze starea de şoc.

David făcu semn unei surori care stătea la masa ei cu capul întors spre patul Tessei. Într-o clipă se ridică de pe scaun şi fu alături de David.

— O să începem să-i facem un flacon de sînge. Laboratorul are grupa ei.

Sora porni grăbită de-a lungul coridorului spre depozitul de sînge pentru transfuzii, iar David se întoarse să o privească pe Tessa. Ochii lui erau mai tulburaţi decît înainte, în timp ce chibzuia asupra situaţiei. Totul în cazul ei se afla la limită, iar în medicină, încercarea de a preveni ceva era uneori mai rea decît ceea ce voiai să previi. În medicină absurdităţile sînt nenumărate, dar nimic nu e mai straniu decît împrejurarea în care un bolnav moare nu din cauza bolii sale ci din cauza efectelor tratamentului necesar. Operaţia a reuşit, dar pacientul a murit. Era posibil.

Jim Stuart împinse suportul pentru flacoanele de transfuzii la locul potrivit apoi, ca şi David, rămase în picioare tăcut. Nick stătea aplecat deasupra Tessei şi-i lua tensiunea, cu privirea concentrată. Sora se întoarse cu flaconul de sînge şi îl aranjă pe suport, întinzîndu-i lui David buletinele cu grupa sangvină verificată de laborator şi de depozitul de sînge. Cercetă cu atenţie cele două buletine apoi compară datele de pe flaconul cu sînge cu grupa sangvină trecută în foaia ei de observaţie şi, în sfîrşit, grupa de sînge trecută pe brăţara ei de spital. Satisfăcut că sîngele era cel care trebuia, începu transfuzia.

Nick se încruntă cînd văzu acul străpungînd pielea, fără nici o reacţie din partea Tessei: era probabil mult

mai slăbită decît crezuse dacă nu simţise înţepătura. Îi apucă încheietura mîinii şi o ţinu strîns, controlîndu-i pulsul pînă ce David termină transfuzia.

— Perfect, s-o luăm acum de la început. Care-i povestea ei ? întrebă Nick după ce David isprăvi.

— N-a putut să ne spună prea mult, iar din ceea ce povesteşte tatăl ei, nimic nu este relevant. Domnul Cabot aşteaptă afară. El spune că sănătatea fetei a fost excelentă, afară de faptul că o dată pe an face gripă. Afirmă cu certitudine că nu există diabet în familie.

Pleoapele Tessei se deschiseră tremurînd.

— Diabet... eu... nu. E gripă, spuse ea cu greutate.

— Te rog, ascultă-mă, Tessa, i se adresă Nick încetişor, aplecîndu-se din nou asupra ei. Toţi o să avem grijă de dumneata. O să te faci bine, dar nu încerca să vorbeşti... aşa, acum relaxează-te. David, mă duc să vorbesc cu tatăl ei. Încearcă s-o faci să se liniştească. Are nevoie de odihnă absolută.

— Nu... mă lăsa... singură... te rog, şopti ea.

— Doctorul Cord şi doctorul Stuart vor sta cu dumneata, Tessa. Mă întorc şi eu imediat.

— Nu... începu ea.

David îi ridică uşor pleoapele cu o mînă, iar cu cealaltă îi măsură pulsul.

— Iarăşi se pierde, Nick, spuse David şi ochii săi albaştri se întunecară.

Schimbă o privire cu Nick şi David putu discerne două lucruri în privinţa acestuia : o hotărîre neînduplecată, bine cunoscută şi o tristeţe ciudată. Nick o privi din nou pe Tessa, fix, cu buzele strînse, apoi ieşi din salon.

Nu erau decît două persoane care aşteptau afară : o femeie bătrînă, cu părul cărunt, care şedea liniştită pe unul din scaunele roşii ţinînd între degete nişte mătănii negre — soţia pacientului bolnav de inimă, după cum presupunea Nick — iar la capătul coridorului, un bărbat. Jason Cabot stătea în picioare, distant şi inaccesibil ca şi cînd o barieră invizibilă îl separa de tot ce se afla în jur. Era înalt şi-şi ţinea capul drept. Părul său negru, des şi ondulat era uşor argintiu la tîmple. Chiar şi tăcerea lui degaja un imperceptibil aer de nerăbdare ; era un om

neobişnuit să aştepte, care nu avea nevoie nici de speranţă nici de noroc. Avea o ţinută regească, de om foarte avut. Purta nişte pantaloni gri de flanel, o cămaşă cu guler rulat, din mătase albastră şi o haină albastru închis, încheiată la două rînduri cu nasturi aurii. Catarama cu lanţ a mocasinilor negri, firma Gucci, era aurie. Nu purta nici un fel de bijuterii afară de un ceas plat de aur cu o curea de crocodil. Pe un scaun din apropierea lui, stătea împăturit neglijent un pardesiu de caşmir de culoarea cămilei. „S-o fi născut într-un palat ?" gîndi Nick în timp ce se apropia de el.

— Domnul Cabot ?

— Da. Sînt Jason Cabot, îi răspunse lui Nick care îi oferi un scaun. Jason făcu un gest de nerăbdare.

— Mulţumesc, stau în picioare. Tessa ? Ce este cu fata mea ?

— Este grav bolnavă, domnule Cabot. Este aproape în comă diabetică. Doctorul Cord îmi spune că nu există cazuri de diabet în familia dumneavoastră, este adevărat ?

— Da, bineînţeles că este adevărat, se repezi el. Avea o voce joasă, cu accentul şi intonaţia de neconfundat ale unui om foarte bogat. Ce faceţi pentru ea ? întrebă Jason.

— Vă explic într-un minut, domnule Cabot, dar am mai întîi nişte întrebări de pus.

— Bine, dă-i drumul, zise Jason. Scoase o ţigară dintr-o tabacheră de aur şi o aprinse cu o brichetă Dunhill, îngustă, de aur, nepăsător la interdicţia de a fuma scrisă deasupra capului său.

— Cum stătea cu sănătatea ? Prin asta înţeleg dacă a avut cumva tulburări cardiace, infecţii pulmonare, operaţii recente ?

— Doctore... cum te cheamă ?

— Sînt doctorul Gorlin.

— De ce nu porţi un ecuson cu numele dumitale ? Ceilalţi doctori au. E ridicol să nu ştiu cu cine vorbesc... Ei bine, Gorlin, Tessa face gripă o dată pe an, cu regularitate. Nu ştiu cum o califici, dar asta face. Are o sănătate splendidă, spuse Jason tăios, cu plictiseală în privire.

— Domnule Cabot, insistă Nick, ştiu că sînteţi afectat şi înţeleg grija dumneavoastră, dar sînt lucruri pe care trebuie să le ştim. Vă rog să aveţi răbdare. Urmează vreun tratament medical ?

— Sigur nu.

— Cum stă cu băutura şi fumatul ?

— Bea din cînd în cînd cîte un whisky şi uneori vin la masă. De fumat, da, fumează ţigări simple, dar nu porcării din acelea cu care tineretul îşi otrăveşte organismul.

Nick făcea însemnări pe o foaie de observaţie în timp ce Jason continua, dar constată că stiloul nu era prea sigur în mîna sa. Gîndi că Jason Cabot nu-i place prea mult.

— Deci să înţeleg că nu ia droguri ?

— Nu ia. Să nu o confunzi pe Tessa cu morfinomanii ăia nenorociţi care vin la spitalul ăsta, spuse Jason scurt.

— Îmi cer scuze, domnule Cabot, spuse Nick, încercînd să păstreze o voce egală. Mă refer la orice fel de droguri, tranchilizante, somnifere, stimulente ?

— Ţi-am spus că nu foloseşte aşa ceva. De ce trebuie să vorbim iarăşi şi iarăşi despre droguri cînd ţi-am spus că nu s-a atins niciodată de asemenea lucruri ?

— Vă rog să mă iertaţi. În ultima vreme noi am băgat de seamă că multă lume...

— La dracu cu această multă lume... Singura mea grijă este Tessa. Insist să ştiu ce faceţi pentru ea.

— Doar cîteva întrebări încă, domnule Cabot. Este foarte palidă în mod normal ?

— Da, dar ce importanţă are asta, pentru numele lui Dumnezeu ?

— Trebuie să ştim dacă este întotdeauna foarte palidă sau dacă acest lucru se datorează bolii... din motive perfect îndreptăţite. Este de asemenea foarte slabă. A pierdut din greutate de curînd ?

— Fata mea a fost întotdeauna subţire. Toate femeile din familia Cabot sînt subţiri. Gorlin, m-am săturat, spune-mi ce se petrece.

— I s-a administrat insulină, o să continuăm la intervale regulate, şi i-am făcut o transfuzie ca să ne asi-

gurăm împotriva unui eventual şoc. Bineînţeles că o vom supraveghea foarte îndeaproape. Diabetul este înşelător. Dacă am intervenit la timp şi dacă organismul ei poate face faţă stării grave de şoc, pacienta se va însănătoşi. Vîrsta ei, greutatea şi starea generală sînt factori pozitivi.

— Îmi arunci tot felul de „dacă“, apoi vorbeşti de factori pozitivi ? Eu nu sînt medic, Gorlin, dar educaţia mea nu a fost deficitară. Vorbesc mai mult decît curgător cinci limbi, iar dacă dumneata te vei abate de la limbajul dumitale medical şi vei expune faptele simplu, într-o manieră inteligibilă, vom economisi o mulţime de timp, spuse Jason cu o privire glacială.

Nick răsuflă adînc şi-l privi ţintă pe Jason Cabot. Se convinsese că era un tip scîrbos.

— Domnule Cabot, încerc pur şi simplu să vă explic cum luptă organismul ei în clipa aceasta. Nu pot să sintetizez mai mult decît atît. Tessa este diabetică şi organismul ei a fost grav zguduit, cu toate că în momentul de faţă nu este în comă şi, pe cît putem spune, nici în stare de şoc. Acei „dacă“ ai mei sînt neînsemnaţi dacă luăm în consideraţie tabloul în ansamblu. Şi fiecare doctor este dator să ia în consideraţie starea generală a fiecărui bolnav în parte. Dumneata ai adus-o aici ?

— Da. A fost bolnavă toată săptămîna dar n-a vrut să audă de doctor. O ţinea morţiş că-i trece. De fapt întotdeauna i-a trecut. I-am telefonat azi dimineaţă şi copila părea că se înăbuşă, aşa că m-am dus pînă la apartamentul ei... Jason izbucni dezgustat : Avem o casă cu şaptesprezece camere, dar Tessa stăruie să locuiască într-un apartament. Refuză chiar să angajeze o servitoare, spuse Jason.

Nick, care devenea tot mai furios nu băgă de seamă sclipirea din ochii lui Jason Cabot cînd vorbi despre apartamentul fetei ; de bună seamă faptul că fiica lui se mutase de acasă îl rănise.

— Domnule Cabot, vă rog, stărui Nick luptîndu-se să-şi păstreze calmul. Cum se simţea cînd aţi ajuns la ea ?

— Îngrozitor, ăsta-i cuvîntul. A trebuit să apelez la portar ca să pot intra. Nu putea să umble, nu putea nici

măcar să stea în picioare. Era aproape fără cunoştinţă şi bineînţeles că a trebuit să fie sîmbătă. Sîmbăta e imposibil să găseşti un medic. Naşul ei este medic, dar a plecat din oraş să joace tenis.

Nick refuza să creadă că această convorbire avea loc cu adevărat. Îşi spunea că trebuie să fie vorba de un vis trăsnit, oribil. I se părea că nu este posibil ca un om, un tată, să ţină tirade despre apartamente şi tenis cînd problema gravă care trebuia discutată era starea fiicei lui care zăcea la numai cîţiva metri.

Nick nu ştia că teama îi dicta lui Jason această purtare.

— Domnule Cabot, deci, cînd aţi ajuns acasă la ea ? continuă Nick cu perseverenţă şi faţa lui deveni şi mai palidă.

— Da. Mi-am zis că nu mai e vreme de pierdut aşa că am telefonat la poliţie. I-au dat oxigen şi ambulanţa lor a adus-o aici.

— Cu siguranţă că nu mai era vreme de pierdut, trebuia văzută de cîteva zile.

— Dragă doctore, e foarte uşor să spui acest lucru, dar dumneata n-o cunoşti pe fata mea.

Jason îşi aruncă ţigara pe duşumeaua cafenie de plută. Tessa nu ascultă de nimeni şi, bineînţeles, nici de mine. Are părerile ei proprii şi nu face decît ceea ce crede ea că este bine. Niciodată n-am putut s-o stăpînesc, nimeni n-a putut. Nu că ar fi sălbatică, e doar voluntară. Trăieşte într-o lume a ei, întotdeauna a fost aşa. Cărţi, flori... apartamentul ei este ca o grădină botanică în mijlocul unei biblioteci publice. Tessa este o fată excepţională în multe privinţe, dar este prea sensibilă. Îşi pune la inimă problemele fiecăruia. Curată prostie ! isprăvi Jason.

Nick îl privea cu o stranie fascinaţie, aşa cum te uiţi la ceva respingător ; vrei să întorci capul dar „ceva" anume te sileşte să priveşti în continuare.

— Lucrează ? întrebă Nick.

— Scrie cîte ceva. Proză istorică. Destul de confuz, dar a fost publicat. Este cea mai mare prostie, bineînţeles. Are mai mulţi bani decît ar putea să cheltuiască într-o sută de vieţi. Tessa n-are nevoie să facă nimic. Nu că s-ar sinchisi de bani... îi cheltuieşte, îi împarte. Fiica mea recurge la fel şi fel de metode imposibile şi complicate

prin care sprijină o duzină sau mai bine de oameni fără ca ei să aibă habar. Sînt talentați și sinceri și au nevoie de ajutor, pretinde ea. Dacă mă întrebi pe mine, sînt o șleahtă de risipitori lipsiți de valoare, toți la un loc.

— Pare un lucru foarte frumos, domnule Cabot, rosti Nick fără nici o intonație.

— Bine, să lăsăm asta. Ai chemat specialiști și surori și tot ce trebuie ? Și camera aceea ! Trebuie s-o muți din camera aceea oribilă, e dezgustătoare !

— Domnule Cabot, începu Nick încet, simțind cum crește furia în el. Avem toți specialiștii de care este nevoie, chiar aici, și surori. Cît despre secția de urgență, nu este deloc dezgustătoare. Este veche pur și simplu, așa cum este întreg spitalul, dar încă n-a venit nimeni să ne ofere un sac de bani ca s-o putem face la loc ca nouă, isprăvi Nick cu ochii lui negri scăpărînd de mînie.

— Fata mea trebuie să aibă tot ce este mai bun ! Natural, dumneata vei primi un cec în alb ca să...

— Domnule Cabot ! îl întrerupse Nick în culmea furiei. Aici banii nu au nici o valoare. Fata va avea tot ce putem oferi mai bun. Tot ceea ce putem face va fi făcut, fără nici un gînd la bani. Singurul lucru care ne interesează aici este să salvăm vieți. Voi face totul ca să salvez și viața ei așa că vă puteți lua cecul în alb și... Nick nu-și termină fraza ; lăsă gîndul să i-o continue în timp ce-l privea pe Jason Cabot cu vădit dispreț.

— Locul ăsta... spuse Jason privind cu scîrbă în jur.

— Dumneavoastră ați adus-o în locul ăsta, domnule Cabot, nu noi v-am cerut s-o faceți.

— Într-adevăr. Dar de unde să știu că dacă chemi poliția, te duce într-un loc ca ăsta ?

— Acum e prea tîrziu. Este prea bolnavă pentru a fi transferată, dacă la asta vă gîndiți. Dacă dumneavoastră preferați să o transferați acum, vă veți număra banii fără Tessa, căci ea va lua parte la propria sa înmormîntare, spuse Nick furibund.

— Ascultă, n-am nimic împotriva... oamenilor care recurg la un loc ca acesta. Dar Tessa se deosebește de ei.

Nick se surprinse încleștînd și descleștînd pumnii în buzunarele bluzei, ca nu cumva să-i tragă unul lui Jason.

— Poate că Tessa se deosebeşte de ei, dar este foarte grav bolnavă şi în această privinţă se aseamănă cu mulţi dintre bolnavii noştri. Domnule Cabot, chiar nu puteţi înţelege ? Acesta nu este un eveniment monden, ci un caz de urgenţă. Dumneavoastră puteţi decide să fie mutată într-o ambianţă mai plăcută, pentru satisfacţia dumneavoastră, într-un spital unde vă va fi mai agreabil. Dar să ştiţi că puteţi să vă ucideţi fiica dacă treceţi la fapte.

Jason rămase cu gura căscată, izbit de trufia acestui doctor tînăr.

— Gorlin, nu îngădui să mi se vorbească în felul acesta.

— Iar eu nu îngădui ca viaţa şi moartea să fie cîntărite în bani sau să se împroaşte cu generalizări arogante asupra unui spital care a salvat atît de multe vieţi omeneşti. Recunosc, aci nu este o clinică de agrement a vreunui club nobil. Cei mai mulţi dintre pacienţii noştri sînt tragic de săraci şi inculţi. Ei n-ar şti să facă deosebire între o bere şi o şampanie sau cum să folosească o furculiţă pentru murături. Dar acest loc, cum îl numiţi dumneavoastră, salvează oameni şi nu mi-e ruşine de el cîtuşi de puţin. E departe de a fi drăguţ, domnule Cabot, dar în clipa aceasta este singura salvare din oraş pentru un bolnav, chit că e sărac sau bogat, spuse Nick fără şovăire, cu ochii săgetători şi faţa lividă. Se dădu cu cîţiva paşi îndărăt, temîndu-se că ar putea să-l ia la pumni pe Jason Cabot şi ştiind că atunci cînd atingea pe vreunul, îl dădea gata.

— Nu e nici o nevoie să... începu Jason.

— Este multă nevoie pentru mine să mă întorc la pacienta mea. Puteţi să aşteptaţi dacă doriţi, dar va fi o aşteptare lungă şi cred că v-aţi simţi mai bine în casa dumneavoastră, cea cu şaptesprezece camere. Noi vă vom chema dacă vor surveni unele schimbări, spuse Nick îndepărtîndu-se. Dar după cîţiva paşi se întoarse : Şi, apropo, nimic nu e mai bun decît o baie plăcută şi un Martini rece pentru a te face să scapi de mirosul de sărăcie, adăugă el zeflemitor.

— Ai cumva idee cine sînt eu ? întrebă Jason, privind printre gene.

— Adică ?

— Ştii cine sînt eu ?, insistă Jason.

— Știu că sînteți Jason Cabot, tatăl Tessei.

— Întîmplarea face să fiu „binecunoscutul" Jason Cabot.

— Nemaipomenit. Eu sînt Nick Gorlin, doctor, fără „binecunoscutul" înaintea numelui, rînji Nick.

— Ascultă aici... începu Jason.

— Am ascultat, domnule Cabot, am ascultat, zise Nick scurt și se îndepărtă mîndru.

Jason îl strigă din nou, dar Nick coti spre intrarea salonului de urgență. Întrebarea i se urcă lui Jason în gît, înghiți, dar nu putu rosti cuvintele. Își luă repede pardesiul de pe scaun și, tulburat, se răsuci pe călcîiele pantofilor săi Gucci. Putea să încredințeze viața Tessei în mîinile acestui sălbatic ? Ce fel de doctor putea fi, dacă lucra la un spital municipal ? Gorlin își pierduse cu totul cumpătul, iar Jason detesta oamenii care-și ieșeau din fire, considerînd asta ca o trăsătură a celor de neam prost. Gîndurile i se învălmășiră, dar cu toată buimăceala din mintea sa, de un singur lucru era sigur : Gorlin avea dreptate în legătură cu sărăcia — duhnea. Jason ieși din spital și își găsi limuzina și șoferul acolo unde îi lăsase după ce urmăriseră ambulanța de-a lungul orașului.

— Acasă, zise el răstit, întorcîndu-se să vadă Spitalul Municipal în timp ce Bentley-ul porni.

Se simți ușurat cînd văzu că era la numai cîteva minute de Gramercy Park. Îl îngrozea gîndul că trebuia să-i povestească Amandei despre toate cele întîmplate ; va reacționa, știa el bine, cu lacrimi și spaimă, deși el ar fi dorit să reacționeze întocmai ca dînsul, strunindu-și sentimentele, suferind în felul în care sufereau cei din familia Cabot, cu noblețe și fără lacrimi. Își aprinse o altă țigară și se rezemă de pernele adînci și moi, străduindu-se să se gîndească la niște lucruri mai optimiste. Trebuia să creadă că Tessa se va face bine, trebuia de asemenea să creadă că experiența de la Spitalul Municipal nu va fi zadarnică. După ce va trăi în ambianța aceea, gîndea el, Tessa va trebui în sfîrșit să realizeze ce însemna să fii o Cabot. În cele din urmă își va lua locul nu „în" societate, ci in fruntea ei. Gîndurile lui se schimbară din nou și nerăbdarea încolți în timp ce-și dorea doar o băutură bine dozată și să-l găsească pe Bill Reynolds, pe doctorul Bill

Reynolds, prietenul lui de o viață și nașul Tessei. Bill va aprecia situația cu competență, va face ca totul să fie bine. Jason simți cum teama îl învăluie ca un fior de gheață; Tessa arătase atît de cumplit, atît de îngrozitor de bolnavă. Rămase cu ochii ațintiți în gol, gîndindu-se la toți acei „dacă“ ai lui Nick Gorlin și la „tablourile lui de ansamblu“ și inima începu să-i bată mai repede. Fiica sa. Se întreba dacă ea știa, dacă știuse vreodată cît de mult o iubea; Jason era în stare să simtă, dar nu era în stare să-și traducă sentimentele în cuvinte sau fapte. Se ciondăneau continuu. El era un om distant. Se întreba dacă Tessa întrezărise adevărul și înțelesese că sub toată această rezervă a sa, că dedesubtul formalismului său, o iubea din toată inima. Era îngrozitor să se îndoiască de acest lucru tocmai acum, cînd nu-i pusese lui Nick Gorlin singura întrebare pe care nu putea s-o rostească — Tessa va trăi, avea oare vreo șansă?

David Cord și Jim Stuart ședeau tăcuți la marginea patului Tessei, uitîndu-se din cînd în cînd în sus spre perfuzie și spre flaconul de transfuzie. Jim Stuart rămăsese cu gîndul la Tessa Cabot din primul moment în care o văzuse, zăcînd atît de palidă, nemișcată și neajutorată. De-a lungul întregii sale copilării Jim culesese păsărele cu aripi rupte, pisoi aruncați, cîini fără stăpîn, bolnavi și lihniți de foame, și-i îngrijise pînă-i însănătoșise. Durerea lor îl îndurera și pe el, neajutorarea îl înduioșa și, văzînd-o astăzi pe Tessa, toate îi reveniră în minte. În toți cei patru ani de cînd lucra la Spitalul Municipal i se întîmpla prima oară să se simtă tulburat de o emoție personală. Asistase sute de bolnavi, văzuse cum se sting încet vieți omenești, văzuse ravagiile bolilor îndelungate, șocul produs de accidentele violente, și totuși aceasta era prima oară că se simțea atît de mișcat. Jim își dădu seama imediat că și Nick simțea același lucru. Cu fiecare zi, Jim învăța multe lucruri despre Nick Gorlin. Descoperise cîteva din trucurile pe care Nick le folosea față de studenți, felul în care, uneori, îi ignora în mod deliberat, pentru ca peste cîteva momente să se întoarcă spre ei și să le ceară o descriere completă și precisă a cazului pe care tocmai îl văzuseră precum și tratamentul indicat și discu-

tat. Dacă atenția studentului ignorat o luase razna, sau dacă omisese punctele principale, avea să aibă de furcă cu Nick, care îl pisălogea apoi pînă îl dădea gata. Era felul lui de a dezbăra un medic în devenire de un obicei prost, încă de la începutul carierei sale, căci niciodată în anii care urmau mintea acelui medic nu avea să o mai ia razna, și nici atenția lui nu se va mai lăsa distrasă. De asemenea, Jim observase că Nick pretindea personalului său eforturi în proporție de două sute la sută, știind foarte bine că nu le va obține, dar știind la fel de bine că dacă ar pretinde numai sută la sută, ar obține cincizeci. Astăzi, Jim descoperise că Nick Gorlin era tot atît de uman, tot atît de vulnerabil ca oricare om și se bucura că este așa. Jim Stuart nu arăta deloc a student în medicină, nu arăta nici măcar ca un absolvent de liceu. Arăta exact ca un puști de șaisprezece ani îmbrăcat în haine albe. Aidoma lui Huckleberry Finn, avea o figură tipic americană, cu ochi mari căprui, o sumedenie de pistrui care-i invadaseră fața plăcută, un păr blond castaniu care îi cădea răvășit, atîrnîndu-i peste urechi. Pe lîngă fața plină de candoare, pe lîngă cei o mie de pistrui și surîsul său larg, avea și o minte ascuțită; era studentul numărul unu al ultimului an, alcătuit din două sute douăzeci de studenți și avea o foarte pătrunzătoare intuiție în privința oamenilor, simțindu-i cum acționează, cum gîndesc. Se număra printre puținii care îl înțelegeau pe Nick Gorlin și asta nu era lucru simplu pentru un băiat de douăzeci și patru ani, care crescuse printre oamenii ponderați și integri din New England. Jim avea din naștere o fire plăcută, dar amabilitatea lui nu trebuia confundată cu slăbiciunea; putea să înghită tot ce-i punea Nick pe tavă și să țipe că mai vrea, știind că atunci cînd te pregăteai sub îndrumarea lui Gorlin deveneai capabil să faci față oricărei situații. Știa că atunci cînd Nick punea mîna pe băieți, făcea din ei medici.

Nick, alb ca varul din cauza furiei înăbușite, se întoarse la patul Tessei. David îi cunoștea această înfățișare. Însemna stadiul cel mai grav al mîniei lui Gorlin; își stăpînise mînia dar următoarea explozie, cînd va izbucni, va fi de două ori mai puternică, de două ori mai

usturătoare. In aceste împrejurări nu era nimic de făcut decît să menţii o linişte discretă. David privi îngrijorat spre Jim, căci ştia că acesta nu asistase niciodată la această întorsătură neobişnuită a furiei lui Nick. Ar fi vrut să-l prevină dar nu mai era timp. Nick se şi afla lîngă ei.

— Ceva schimbări, David ? întrebă el scurt.

— Nu, răspunse David liniştit şi se dădu puţintel mai înspre Jim.

— Ce s-a-ntîmplat, Nick, eşti palid, comentă Jim cu inocenţă în timp ce David se întorsese pe jumătate, îndreptîndu-şi ochii albaştri spre cer şi implorîndu-l în tăcere să-l ajute pe Nick să se abţină cel puţin pînă cînd vor ieşi din secţia de urgenţă şi se vor reîntoarce sus.

— Indiscutabil, doctore, nu te-am instruit suficient de bine, şuieră Nick. Este de presupus că doctorii se îngrijesc de bolnavi, şi nu de ceilalţi medici. Este clar ? întrebă el privind întunecat, cu ochii săi atît de negri.

David răsuflă uşurat ; pînă acum nu era prea rău, dar era un prim avertisment ; cînd Nick începea să-ţi spună „doctore“ în loc de a-ţi spune pe nume, însemna că te paşte un bucluc.

— Da, Nick, răspunse Jim încremenit de tonul vocii lui Gorlin.

Nick îşi aţinti privirea asupra lui Jim :

— Papiţoiule ! spuse el, apoi se întoarse să cheme o soră de la masa surorilor. Vreau ca timp de o jumătate de oră să i se supravegheze mereu tensiunea, pulsul şi temperatura. Să fii atentă la perfuzii. Nu vreau să se infiltreze greşit. Dacă survine vreo schimbare cît de mică, chiar şi dacă strănută, mă chemi.

— Da, domnule doctor, înţeleg, spuse sora muşcîndu-şi buza de jos.

— Perfect. Acum fiecare înţelege pe fiecare. Minunat.

Se apleacă deasupra Tessei şi, privind-o, expresia i se îmblînzi. Încetişor, aranjă păturile mai bine lîngă ea, privindu-i liniştit cîteva clipe chipul. Auzea vag vocea lui Jason Cabot care se plîngea de firea generoasă a Tessei, de sensibilitatea ei şi faţa lui Nick îşi pierdu din nou culoarea. Se întoarse brusc :

— Perfect, domnilor doctori, să mergem, spuse el.

Toţi trei părăsiră încăperea în tăcere. David, temîndu-se să nu-l stîrnească pe Nick, nu scotea un sunet, nădăjduind că Jim va urma exemplul lui. Urcară scările repede, David încercînd să se ţină între Nick şi Jim şi făcînd semn cu mîna la doi doctori care se aflau în capul scării, pentru a se da la o parte. Dar Jim nu voia să stea liniştit şi, luînd-o înaintea lui David, reuşi să ajungă, cu statura sa de un metru şaptezeci şi cinci, alături de Nick.

— Nick, ce părere ai ? întrebă el.

— Despre ce ? Despre război ? Despre avioanele cu reacţie ? Despre poluarea aerului ? Ce dracu ţi s-a întîmplat, eşti capabil de lucruri mai bune decît să pui întrebări fără noimă în momentul ăsta. Sau dacă nu eşti, poate că mai ai nevoie de încă un an la facultatea de medicină ca să înveţi, se răsti Nick, cu faţa ca o mască rigidă.

— Cum apreciezi şansele de însănătoşire ale domnişoarei Cabot ? îşi reformulă Jim întrebarea.

— Toată această propoziţiune putea fi sintetizată într-un singur cuvînt, doctore, spuse Nick cu fermitate.

— Prognoză ? întrebă Jim, înroşindu-se la faţă.

Pe David începură să-l apuce istericalele. Nick nu se formaliza de modul de exprimare în situaţii neprotocolare decît atunci cînd era pe punctul de a exploda. Era gata să-l tragă de mînecă pe Jim ca să tacă din gură.

— Aş zice că are treizeci la sută şanse de supravieţuire, dacă organismul e rezistent. Cine e de gardă la urgenţă în noaptea asta ? îl întrebă Nick pe David.

— Kolodny, Grover, Mitchell, Lownes, Duggan, Jessel. Internii sînt Knight şi Myers. M-am oferit şi eu, îi spuse David.

— Hm, făcu Nick.

— Nick, aş vrea să stau şi eu, interveni din nou Jim.

Nici un răspuns nu veni din partea lui Nick în timp ce goneau în sus pe scări. David era în spatele lui, părul său de culoarea nisipului fluturîndu-i în vînt. Jim rămăsese în urmă, dar îşi recîştigă viteza. David se întoarse spre el şi-i şopti grăbit să-şi ţină gura, dar Jim nu avea de gînd să stea liniştit.

— Nick ? Te-am întrebat dacă pot să rămîn şi eu, spuse Jim şi de data aceasta David îl înşfăcă de mînă şi-l trase înapoi.

— Te-am auzit, spuse Nick printre dinți. Nu!

David îl apucă iar pe Jim de mînă și-l strînse cu putere. Jim se uită la el și nu mai repetă cererea. Ajunseră la etajul patru unde se afla biroul lui Nick și o luară grăbiți de-a lungul coridorului. David se întreba ce anume provocase o reacție atît de violentă din partea lui Nick, deși intuia că va afla destul de repede. Oricît erau ei de apropiați, Nick încă mai păstra unele gînduri pentru sine, deși cele mai multe i le împărtășea — dar sensul unor evenimente ca acel de acum se dezvăluia singur din șuvoiul de cuvinte răbufnite cu violență. Anumite întîmplări din viața lui Nick, mari sau mici, nu erau niciodată discutate și nici măcar nu se făcea aluzie la ele. Unele momente care marcaseră viața lui Nick îi chinuiau memoria în tăcere pînă cînd, într-un sfîrșit, simțea nevoia să vorbească despre ele ; așa se petrecuse chiar în urmă cu un an, cînd, într-o noapte, tîrziu, după ce vegheaseră un bolnav ce nu mai putea fi salvat, Nick, deprimat și obosit, s-a așezat cu David la o ceașcă de cafea și i-a povestit împrejurarea în care întîlnise pentru prima dată moartea, cînd știuse pentru prima dată care va fi locul său în lume. Fusese hotărîrea unui copil, dar fusese o hotărîre pe viață.

Cu două săptămîni înainte ca Tessa să se fi născut în lumea de aur a familiei Cabot, Nick Gorlin, înalt și voinic pentru cei șase ani ai săi, cu o claie de păr aspru, negru, fîlfîind în jurul fețișoarei rotunde, se grăbea spre casă venind de la școală. Urcă în fugă cele patru etaje ale prăpăditului bloc, nerăbdător să scape de uniforma ponosită de școală — pantaloni scurți negri și o cămașă albă veche de-a tatălui său pe care mama o ajustase ca să i se potrivească — și să-și îmbrace pantalonii de sport și tricoul. Avea să înceapă curînd partida de *baseball* pe care o jucau zilnic, un obicei al copiilor din mahalaua sărăcăcioasă. Nick, conducătorul neoficial al echipei improvizate, după cum era și conducătorul neoficial al copiilor din bloc, se grăbea să ajungă înapoi în stradă, la prietenii săi. Îi strigă un bună ziua doamnei Finnegan, o vecină de pe același palier, care aștepta să-și golească gunoiul în crematoriul de la capul scării, apoi se opri și

privi înapoi cînd o auzi scoțînd un strigăt ascuțit. Văzu șobolanul cenușiu sărind din crematoriu și sfîșiindu-i beregata. Femeia se prăbuși pe dușumeaua murdară, peste propriul ei gunoi. Șobolanul o zbughi, iar Nick, aruncînd cărțile de școală, îngenunche lîngă ea, și începu s-o strige pe mama lui pînă cînd aceasta ieși în fugă din apartamentul lor, pe coridor. Doamna Gorlin încremeni de groază la vederea vecinei sale într-o baltă de sînge. Făcîndu-și cruce în mod automat se întoarce în apartament.

— Chem ambulanța, Nicky, Spitalul Bellevue, spuse ea plecînd în fugă. Mai bine vino înăuntru.

Dar Nicky nu se mișcase. Cu îndemînarea unui copil, încerca să pună la loc bucățile de piele de pe gîtul doamnei Finnegan, dar nu putea opri șuvoiul de sînge care împroșca în toate părțile. Stropit cu sînge cum era și el, începu să-i înșire o mie de nimicuri încurajatoare femeii care zăcea fără cunoștință. Cu o mînă dădea la o parte cojile de ouă și resturile de mîncare din gunoiul doamnei Finnegan, iar cu cealaltă îi ținea degetele lipsite de vlagă. Nick se simțea pătruns de un simțămînt ciudat, nou, voia cu disperare s-o ajute, dorea cu ardoare să facă ceva ca să fie bine.

— Nicky, am chemat ambulanța, spuse mama sa, întorcîndu-se. Tu du-te înăuntru acum. Aștept eu.

— Nu, mămico.

— Nicky, nu-i bine să vezi toate astea. Du-te înăuntru.

— Nu, mămico. Lasă-mă în pace, spuse el privind-o cu o hotărîre și o intensitate care îl făceau să pară mult mai matur. Impetuozitatea, siguranța aceea uluitoare care, cu ani mai tîrziu, avea să creeze medici din tineri șovăielnici, nedisciplinați, se născuse în ziua aceea. Doamna Gorlin, derutată de încăpățînarea bruscă a fiului său, dealtfel un copil ascultător, cu nimic mai neastîmpărat decît orice alt băiat de șase ani, privi cu mirare expresia de pe chipul lui. Fără să clipească, ochii lui negri erau sfidători și severi, întreaga sa înfățișare hotărîtă. Doamna Gorlin se rezemă cu spatele de peretele murdar, cu mîinile atîrnîndu-i inerte de o parte și de alta a capotului de stambă.

— Bine, Nicky, spuse ea. O să aşteptăm împreună ambulanţa.

Minutele s-au scurs în linişte în timp ce Nick stătea aplecat proteguitor deasupra femeii muribunde. Doamna Gorlin simţea un rău la stomac.

Şuieratul sirenei ambulanţei făcu să se deschidă toate ferestrele blocului. Nenumărate capete apărură ca să vadă unde se va opri de data asta, femeile începură să se adune, în faţa intrării blocului vechi, dărăpănat, în care locuia Nick, ca nişte bocitoare de profesie. Erau gata să plîngă, nu din cauza unei suferinţe personale ci dintr-o rutină provocată de moarte, o rutină care le devenise teribil de familiară. Văzuseră moartea în Europa, în timpul războiului, şi o vedeau aproape zilnic aici în America, în acest cartier în care moartea prematură era un lucru obişnuit. Cauzele morţii erau jalnic de neînsemnate. Imigranţii nu-şi puteau permite să plătească nici cel mai mic onorariu pentru îngrijire medicală; muncind prea greu pentru o leafă prea mică, se lăsau păgubaşi cînd era vorba să cheme un doctor sau se îmbătau cu vin ieftin ca să uite suferinţele. Cîteodată îi dădeau gata şobolanii. Bocitoarele îl plîngeau pe mort, dar îşi jeleau şi propria soartă, propria lor deznădejde.

Infirmierii de pe ambulanţă urcară în goană scările, ducînd o targă. Dintr-o privire şi-au dat seama ce se petrecuse în capul scării şi, dînd din cap mecanic, luară pulsul doamnei Finnegan, apoi o acoperiră cu un cearceaf.

— Hei, domnule, de ce o acoperi aşa? întrebă Nick bănuitor, simţindu-se răspunzător faţă de doamna Finnegan.

Ea era prietena sa, o prietenă specială care de ziua Sfîntului Patrick făcea pentru el pişcoturi de culoare verde şi care îi povestea istorioare hazlii despre „piticii" care vieţuiau în Irlanda.

— Dumneata eşti mama lui, întrebă infirmierul, sperînd că ea şi nu femeia moartă era ruda băieţaşului cu privirea atît de intensă.

— Da, şopti doamna Gorlin, simţindu-se deodată obosită şi bătrînă.

— Băieţaş, trebuie s-o acoperim, spuse blajin infirmierul

— De ce ?
— Pentru că a murit, spuse el foarte liniştit.
— De unde ştii ? insistă Nick.
— Băiete, noi ştim, spuse el, aplecîndu-se deasupra lui. Vezi, a murit pentru că a pierdut tot sîngele.
— Eu m-am tăiat de nenumărate ori, am sîngerat şi n-am murit, spuse Nick ridicînd bărbia în sus.
— Nu e acelaşi lucru. Doamnă, de ce nu-l luaţi înăuntru ? E prea mic pentru a înţelege.
— N-am să fiu întotdeauna prea mic, spuse Nick ferm.
— Nu, n-ai să fii şi e păcat. Uneori mă gîndesc că puştii n-ar trebui să crească niciodată, spuse el, vorbind mai mult pentru sine decît pentru ceilalţi.
Aşezară apoi trupul inert al doamnei Finnegan pe targă şi se întoarseră spre doamna Gorlin.
— Are soţ ? întrebă unul dintre infirmieri ţinînd în mînă un carnet.
Doamna Gorlin le dădu toate informaţiile pe care le putea da, apoi îi urmări cum ridicau targa încet şi coborau scara. Îl luă pe Nick de mînă şi-l duse în casă, pe urmă, după ce-i scoase repede hainele, umplu cada din bucătărie şi-l băgă înăuntru. Se gîndea că n-ai ce spune mare lucru despre moarte, dar cel puţin acum doamna Finnegan nu mai avea de luptat cu murdăria, cu mirosul greţos şi cu sărăcia din această clădire, sau cu tristeţea străzii. Lupta ei se terminase.
— Nicky, după baie vreau să te odihneşti, spuse ea.
— De ce ?
— Oh, Nicky, de ce ? de ce ? de ce ? Prea multe întrebări pentru un băiat atît de mic. N-are nici un rost să te necăjeşti acum, s-a terminat.
— Nu sînt necăjit, mămico, spuse el simplu, uitîndu-se peste marginea căzii la linoleumul uzat de pe duşumeaua bucătăriei.
Doamna Gorlin ţinea casa impecabil de curată, dar putea face foarte puţin pentru a mai ascunde înfăţişarea sărăcăcioasă a mobilelor şi a duşumelei, pe care nu-şi puteau permite s-o înlocuiască.
— Spune-mi de ce, mămico, de ce a sîngerat doamna Finnegan pînă a murit ? întrebă el cu o privire pierdută.

— Nicky, de ce? Pentru că se întîmplă, de aceea. Multe lucruri se întîmplă. Ce poţi să faci? În fosta noastră ţară, trăiam ca animalele, mueam ca animalele, şi aici este la fel. Pentru oamenii săraci, pretutindeni este la fel.

— Dar, mămico, de ce?

Curiozitatea lui nu putea fi satisfăcută şi doamna Gorlin îşi prinse în palme capul care începuse să-i încărunţească.

— Nicky, oftă ea, tu nu-ţi aminteşti pentru că erai foarte mic, dar în Europa era război peste tot. Toată lumea era agitată, voia să plece. Dar noi, oamenii săraci, cum să plecăm? Înainte de război ne-am zbătut, dar în timpul războiului a fost şi mai rău. Aveam cîţiva prieteni evrei, toţi erau îngrijoraţi, trebuiau să plece din ţara lor. Era un om, numele lui era Hitler şi el voia să-i omoare pe toţi evreii. Cîţiva americani i-au ajutat pe prietenii noştri să plece şi atunci tatăl tău şi cu mine ne-am hotărît să plecăm şi noi. De ce nu? Nu aveam mîncare destulă şi războiul se apropia de noi. Aşa că am plecat cu prietenii noştri evrei, tatăl tău, tu şi cu mine. Americanii spuneau că aceasta este o ţară mare, că aici vom trăi cu mîndrie.

— Cine e mîndrie? o întrerupse Nick.

— Nu, Nicky. Mîndria nu este o persoană... este un sentiment. Ca şi cînd am trăi cu capul sus... dar asta nu s-a întîmplat. Aici nu este război, dar celelalte lucruri sînt la fel.

— De ce?

— Lumea nu se sinchiseşte de sărăcime. Dacă eşti sărac, nimănui nu-i pasă dacă mori în şanţ.

Rosti acestea apoi lacrimile începură să i se prelingă încet pe obraji. Se lăsă greu pe un scaun şubred de bucătărie. Fără să-şi piardă stăpînirea de sine, Nick se ridică în cadă şi se şterse singur. Ieşi din cadă şi se duse la ea.

— Nu plînge, mămico. Nu te necăji, spuse el punîndu-şi un braţ, de pe acum muşchiulos, în jurul umerilor ei. O să am eu grijă de oamenii săraci. O să-i ajut eu aşa încît să aibă... mîndrie... şi capul sus. O să-i ajut, mămico, o să-i ajut, rosti, fără să ştie că aceasta a fost clipa în care Nick Gorlin deveni acel ceva nemaipomenit, un copil bătrîn, şi că embrionul doctorului Nick Gorlin începuse să prindă formă. Cuvîntul „mîndrie" dobîndise

o importanță copleșitoare în mintea copilului, iar mai tîrziu a bărbatului.

Zilele și lunile s-au scurs, băieții au continuat să joace *baseball* în stradă, învîrtindu-se cu dibăcie printre mașini, nepăsători la orice zgomot în afară de larma lor. Nick crescuse mai înalt și mai puternic, părul lui se făcu mai des și mai neascultător, ochii negri ca tăciunele. Ajunsese aruncătorul de minge al echipei de *baseball* de pe Third Street, izbutind atît de bine să arunce mingea spre coechipierul său, încît adversarul să nu poată lovi niciodată mingea corect. Mahalaua sărăcăcioasă nu se schimbase prea mult cu trecerea anilor. Băieții se ghemuiau jos pe trotuare pentru a juca bile, iar cînd creșteau mai mari se ascundeau în ulicioarele lăturalnice pentru a juca rișcă ; fetele se jucau de-a tata și de-a mama și de obicei se trezeau cu copilăria scurtată din cauza sărăciei ce domnea în familiile lor. Se duceau să lucreze și, pe deasupra, îngrijeau și de frații și surorile mai mici. Într-un mod aproape perfid, cartierul își punea stigmatul pe generații întregi de copii, o resemnare la cei slabi, o îndîrjire nezdruncinată la cei mai puternici, la cei de felul lui Nick Gorlin. În nopțile înăbușitoare de vară, pîlcuri de oameni mai în vîrstă se adunau pe scările de la intrarea blocurilor, bînd bere direct din sticle sau vin făcut în casă, de-a dreptul din ulcioare. Nu vorbeau de prea multe lucruri, totuși prelungeau serile cît se putea de mult, neavînd ce aștepta decît posomorîta rutină a zilei următoare. Vorbeau repede în limbile lor de baștină. Limbile și accentele întregii Europe pluteau în aerul înserării, deși puțini părinți șovăiau să ardă cu cîte o curea zdravănă spatele copiilor, pentru a le reaminti că ei trebuie să vorbească engleza, limba noii lor patrii. Se generalizase această mentalitate printre imigranți : pentru ei totul se terminase, dar pentru copiii lor va fi altfel. Cum va fi acest „altfel“, cum se va întîmpla exact, nu puteau spune — dar, cu puține excepții, toți se agățau cu putere de credința în viitorul copiilor lor. Era dealtfel singura credință care le mai rămăsese.

Nick Gorlin crescuse în această lume, primindu-și cu regularitate moneda de cinci cenți pentru o înghețată și cîte un cent pentru bomboane sau felii de ananas

proaspăt, pe care le vindeau vînzătorii ambulanţi. El nu-şi cheltuia niciodată bănuţii, nu pentru că nu şi-ar fi dorit acele mici desfătări, ci pentru că dorea altceva cu mult mai mult. Deşi acest lucru se contura încă vag în mintea sa, ştia că era important să pui de o parte bani. Cînd a împlinit zece ani, a intrat să lucreze într-o băcănie, după orele de şcoală, aducînd mamei sale banii cîştigaţi. Ceea ce ea îi dădea înapoi pentru cheltuială, Nick punea deoparte. Nick primi vestea morţii tatălui său, survenită într-un accident la fabrică, din nou susţinîndu-şi mama cu braţul, din nou cu o incredibilă stăpînire a emoţiei. Înmormîntarea după ritualul ortodox a fost lungă şi înduioşătoare, femeile în vîrstă erau îmbrăcate în rochii negre uzate, purtau pe umeri şaluri negre tricotate, iar pe capetele încărunţite basmale negre. Nick stătea încremenit lîngă mama sa ; avea numai doisprezece ani, dar era prea bătrîn pentru a plînge.

Doamna Gorlin a început să lucreze ca femeie de serviciu, făcînd curăţenie în nişte birouri, pînă noaptea tîrziu, în vreme ce Nick devenea din ce în ce mai stăpîn pe sine. A continuat să meargă la şcoală şi, cu nespuse resurse de răbdare şi disciplină, a învăţat să gătească mîncăruri simple şi să facă curat în apartamentul lor sărăcăcios. A învăţat cum să facă cumpărături cu mare grijă, întinzînd de un dolar atît cît se putea întinde.

Cu toate astea, Nick îşi găsea timp şi pentru sine şi pentru fetele din cartier — pentru fetele cuminţi dar şi pentru aşa numitele poame bune. Împreună cu prietenii săi, Nick a avut şi el partea lui de educaţie sexuală. Lucrurile se petreceau cu uşurinţă, fără probleme, şi despre aceasta se discuta în mod liber. Ceea ce se petrecea cu o noapte înainte prin coridoare, era discutat a doua zi cu lux de amănunte şi cu mare şi hazlie exagerare. Cînd vreunul din camarazii săi căpăta vreo boală venerică, Nick era acela care îl ducea pe băiat la Bellevue pentru a i se face penicilină. Mai erau şi încăierările de stradă, din care Nick nu ieşea niciodată bătut, în mare parte pentru că era un bătăuş abil, care calcula întîi slăbiciunile adversarului din faţă, speculîndu-le apoi fără ezitare. Înclinaţia sa pentru perfecţiune se dezvoltase încă din acele zile. Temperamentul lui începu să se contureze

arzător, vijelios. Cu candoare, cerea de la fiecare desăvîrșire, așa cum își cerea sie însuși, o calitate admirabilă dar exasperantă pentru cei ce nu puteau ține pasul cu el. Acest lucru era cu atît mai sîcîitor pentru profesorii săi, dornici să termine ora conform planului de lecții. Nick le zădărnicea această dorință, nerăbdător să învețe totul despre orice și punînd întruna întrebări.

Pe la vîrsta de paisprezece ani, în mintea sa se formase o hotărîre de nezdruncinat. Avea să devină medic şi nimic nu va putea să-l împiedice. Nimic nu-l va face să-şi schimbe hotărîrea, nici lipsa banilor necesari pentru lungii ani de învățătură, nici descurajarea vădită de prietenii și profesorii din acel cartier, cel mai sărăcăcios dintre toate. Nick știa că avea să-i ajute pe săraci, pe toți săracii ; pentru asta era toată acea îndîrjire și bănuții puși deoparte. Pentru asta dorea să atingă perfecțiunea, pentru îndepărtata zi cînd va putea să se numească medic. Era un drum ireversibil, o cărare care își avea izvorul departe, îndărăt, la doamna Finnegan, la sărăcie, la șobolanul cenușiu și la un băiat de șase ani, îngenuncheat într-o baltă de sînge, încercînd să țină împreunate bucăți de carne omenească sfîrtecate.

David Cord se gîndea acum la acele timpuri din viața lui Nick. Asta părea să explice multe lucruri despre el. Nevoia lui instinctivă de a ajuta se trezise în acele momente marcate de amintirea sîngelui împroşcat și din momentul cînd descoperise că medicina poate ajuta oamenii pentru el nu mai exista altă cale de urmat. Acest lucru explica de asemenea şi devoțiunea lui Nick pentru săraci. Trăise alături cu moartea, moartea inutilă, moartea provocată de lipsuri ; nu existau bani pentru îngrijire medicală și moartea îi secera. Crescuse în ideea unei cauze, cu o listă întreagă de rele ce trebuiau îndreptate.

Pentru David lucrurile s-au desfășurat cu totul diferit, el fusese atras de medicină la o vîrstă fragedă, din interes pentru știința pură, și rămăsese astfel pînă a intrat sub influența lui Nick. Atunci abia a învățat și el să îngrijească, să simtă, să se adreseze oamenilor, nu numai ca om de știință.

David Cord se trăgea dintr-o familie prosperă din partea de nord a statului New-York. Tatăl său, un industriaş de succes, a fost atît de contrariat de hotărîrea fiului de a urma medicina, în loc să intre în afacerile familiei, încît după terminarea liceului a încetat de a-l mai întreţine. Aşadar a trebuit să se descurce singur în timp ce a urmat Facultatea de Medicină şi după aceea, şi chiar în ziua de azi întîlnirile dintre tată şi fiu erau încordate, penibile ; acuzaţia de a fi trădat tradiţia familiei se reflecta încă evident în ochii tatălui său. David încercase să se simtă vinovat, dar nu prea reuşise niciodată ; descoperise că viaţa lui se află la o distanţă de o sută de ani lumină faţă de mărginitul oraş din nordul statului şi faţă de oamenii lui mărginiţi, mulţumiţi de sine.

Absorbit de gînduri, David fu surprins că ajunseseră în biroul lui Nick ; tot timpul drumului fusese preocupat de amintiri. Nick trînti în lături uşa biroului medicului şef, iar Jim cel mititel încercă să-şi facă drum să intre. Din nou David îl trase înapoi şi îi spuse hotărît să se facă nevăzut cîtva timp. Nick văzu că Jim rămăsese în urmă şi înţelese de ce acesta insista în intenţia sa, lucru care îi făcea plăcere dar îl şi plictisea. Nu era permis ca un doctor să se încăpăţîneze într-o prostie, dar era explicabil ca Nick, furios pe Jason şi îngrijorat pentru Tessa, să fie prost dispus.

— Ai o gardă de treizeci şi şase de ore începînd de mîine dimineaţă, iar examenele finale nu sînt chiar atît de departe. Ai altceva mai bun de făcut decît să ne tot dai tîrcoale, Jim aşa că termină-ţi programul normal şi du-te dracului acasă, îi spuse Nick, cu acel ton care însemna că vorbeşte serios.

Jim se hotărî să renunţe pentru moment şi se depărtă. David intră în birou, iar Nick îl urmă. Trînti uşa, se spălă pe mîini, apoi traversă odaia şi se aşeză la masa sa de lucru. Controlă dacă nu i-au sosit ceva mesaje, apoi începu să zbiere. Cînd Nick zbiera toţi din jur se aşteptau ca pereţii să se prăbuşească sub puterea suflului. Vocea sa adîncă şi imperioasă răsuna tunător. Cînd Nick era furios, oamenii se gîndeau la tunetul care se rostogoleşte pe aproape, la fulgerul care brăzdează cerul.

— Secătura aia împuțită de Cabot, zbieră el, bătînd în masă cu pumnii săi vînjoși și făcînd să zboare pe dușumea foile de hîrtie. Era cît p-aci să-l strîng de gît. Bani, bani, bani ! Jur că împuțitul ăla voia să-mi ofere mită ca să salvez viața Tessei. Și știi ? Nici măcar nu sînt sigur că-i îngrijorat pentru viața ei. Cred că pur și simplu n-ar vrea ca ea să moară într-un spital municipal. Reputația lui ! Niciodată, niciodată în toată viața mea n-am întîlnit o canalie mai ticăloasă, mai egoistă ! Și se mai miră că fata nu vrea să locuiască cu el în casă. E norocos nemernicul ăsta că nu l-a otrăvit cu ani în urmă. Imbecilul !, țipă Nick, izbind cu piciorul în masă. David stătea liniștit așteptînd să treacă furtuna, mut ca mobila din birou. Odaia era cu cîțiva centimetri mai spațioasă decît birourile de la celelalte etaje, dar în rest, la fel de anodină ca și acelea.

— Omul acela... David, este un gunoi demn de tot disprețul. Își bate joc de cei peste două sute de ani de cînd trăiește acest spital și de tot binele pe care l-a făcut, și-l numește ironic „locul ăsta". Nu-i capabil de mai multă compasiune decît un șarpe. Îți spun un lucru, David, dacă această reptilă îmi iese vreodată în cale, eu personal îl arunc în stradă ! De preferat în plină circulație. Isuse Cristoase, ce secătură ! Cînd mă gîndesc prin cîte a trebuit să treacă biata fată... fata asta drăguță...

Și cu aceasta se termină totul cînd Nick își aminti subit de Tessa, palidă și delicată, zăcînd bolnavă jos la parter. Simți o strîngere de inimă, ochii săi pierdură expresia de mînie iar obrazul își recăpătă culoarea. Adună hîrtiile căzute de pe masă și se așeză din nou. David, tot în tăcere, se duse la recipientul pentru cafea, umplu două cești și, întinzîndu-i una lui Nick, o bău pe a sa cu înghițituri mari. Se gîndea cu neliniște la ce va trebui să facă pentru a-l ține pe Jason Cabot departe de Nick. Nick se lăsă pe spătarul din piele crăpată al scaunului și-și trecu mîna prin părul transpirat în urma furiei de adineauri. Liniștit, se uită țintă la cafeaua aburindă ; inima sa care bătuse furioasă cu cîteva momente înainte, își încetini ritmul la normal, dar mintea îi era încă împrăștiată. Imaginea Tessei îi trecea prin fața ochilor, vocea ei slabă îi răsuna în urechi. Nick era permanent preocupat de

bolnavii săi, dar pentru Tessa făcuse o reacţie aproape organică. Scurtul răstimp petrecut cu fata avusese un efect ciudat asupra lui, chipul ei i se învîrtea în minte, stingherindu-i gîndurile.

David şedea cu ceaşca de cafea în mînă privind în jur la camera mobilată sumar. Biroul medicului şef nu era prea impozant la vedere, o masă veche, hodorogită, cîteva telefoane, scaunul de piele mai bătrîn decît Nick însuşi, dulăpioare pentru dosare, o poliţă pentru buletine, o canapea ponosită şi un dulap pentru cărţi, compunea întreg mobilierul. Ocupînd aproape un perete întreg, se afla un plan imens al spitalului, în care numele fiecărui medic era indicat pe nişte tăbliţe roşii, mobile. Era opera lui Nick şi putea fi citită numai de el ; doar dintr-o singură privire aruncată din spatele mesei sale, putea să spună unde era planificat fiecare medic pentru acea lună. Sub policioara pe care stătea telefonul care avea legătură directă cu directorul, era o listă învelită în plastic cu numerele de telefon ale tuturor medicilor care lucrau la Spitalul Municipal şi care nu erau de gardă. Confruntînd planul acela cît peretele şi listele, Nick putea să organizeze programările ; din această încăpere, medicii secundari erau mutaţi în alte servicii, internii erau atribuiţi altor secundari.

— Nu-mi prea place cazul ei, spuse Nick stăpînit.

David se uită în jos la duşumeaua de plută şi nu răspunse nimic.

— N-ai nimic de spus, David ?

— Sînt de acord, replică el coborînd vocea cît putu. Nu prea merge bine.

— Despre Jim ce crezi ? întrebă Nick, frecîndu-şi ochii.

— Cred că ar trebui să-l laşi să stea la noapte. Ştiu că gărzile astea sînt grele, dar el e în anul patru, nu în anul întîi. Pe lîngă asta, e un puşti curajos.

— Dacă-i numai pe jumătate omul şi medicul care cred eu că este, nu va pleca diseară acasă fără să mai încerce să mă convingă. Pariez pe orice că Huck Finn vine înapoi, spuse Nick.

— Şi atunci ? întrebă David.

— O să-l las să stea de gardă, bineînţeles.

Un zîmbet se răspîndi încetişor pe faţa frumoasă a lui David şi ochii săi albaştri prinseră a străluci de parcă ar fi aflat poanta secretă a unei anecdote.

— Iată-l, vestitul farmec al lui Cord, zîmbi Nick. Ce înseamnă această mică veselie? Hai, dă-i drumul, fii fermecător!

David începu să rîdă tare şi voioşia lui umplu încăperea. Ştia că întreg spitalul îi dăduse numele de „doctor Farmec" şi îl amuza de două ori mai mult faptul că Nick s-a prins în nebunia acestui vechi joc al spitalului. Doctorii erau categorisiţi după trăsăturile lor evidente, li se dădeau porecle şi, bineînţeles, ei aflau întotdeauna despre asta. Nimeni nu ştia de unde porneau, cu toate că surorile erau suspectate în primul rînd, dar părea un lucru destul de nevinovat, o glumă un obicei de spital tolerat pretutindeni; era un fel de diversiune pentru a scădea tensiunea nervoasă, cum fac chirurgii care în sala de operaţie discută despre fotbal.

— De ce le faci copiilor ăstora zile fripte? zîmbi David.

— Pentru că au nevoie de asta. Acestui copil la care te referi i se va oferi postul de intern aici, ceea ce nu vei spune încă nimănui, deci nu mai este copil. Este doctor. Doctor Jim Stuart. Iar eu trebuie să mă asigur al naibii de bine, dacă e pregătit pentru a fi doctor aici. Cristoase, dacă Spitalul Municipal ar fi un spital particular, bine subvenţionat, bine înzestrat, toată afurisita asta de clasă de absolvenţi a lui Jim ar putea lucra aici. Dar Municipalul nu face parte din asemenea spitale şi din două sute doisprezece absolvenţi numai doi au calificativele care să corespundă nivelului nostru şi tăria de caracter pentru a supravieţui felului de organizare de la noi. Nick îşi goli ceaşca de cafea, apoi începu să-şi maseze muşchii de la ceafă. Înainte avusese obiceiul de a face paşi prin odaie, dar lipsa de spaţiu de la Spitalul Municipal făcuse plimbatul prin cameră imposibil, dezvoltîndu-i în schimb alte deprinderi reflexe, ca de pildă aceea de a-şi freca ceafa, de a-şi muşca buza, de a-şi scărpina bărbia sau de a se trage de perciuni. Trecea prin toată această gamă de mici gesturi nervoase, mai ales cînd era foarte îngîndurat.

— David, tinerii ăştia trebuie să fie capabili să lupte. Una din cele mai importante calităţi pe care le are un

medic este propriul său instinct. De atîtea ori flerul unui medic este contrazis de un buletin de laborator, pe care unii medici îl acceptă pur și simplu. Ei nu stau să se gîndească la probabilitatea unei greșeli a laboratorului. Medicii cu adevărat buni merg pînă la capăt cu acest fler și pe baza lui continuă cu analize mai complexe și mai concludente. În felul acesta posibilitatea de reușită, chiar dacă nu este de sută la sută, este totuși a naibii de mare și am văzut o mie de cazuri în care lupta pe care un medic s-a înverșunat s-o ducă, a salvat de fapt viața unui bolnav. Iar dacă nu se deprind cu această luptă în facultatea de medicină, unde și cînd o vor face ? În nici un caz ca interni, căci atunci sînt prea copleșiți de ideea de a fi medic și pe lîngă asta aleargă tot timpul de colo colo. Iar dacă trec prin această etapă, ca niște oameni pasivi, și ajung secundari, este prea tîrziu. Obiceiul este de-acuma statornicit. Au irosit cinci ani fără să îndrăznească vreodată să contrazică sau să cerceteze mai deaproape, cinci ani în care s-au dat bătuți și poți fi sigur că vor continua. Nu mai încape discuție, ei trebuie să învețe cum să lupte pentru fiecare milimetru cît mai sînt încă în școală. Chiar și pentru un lucru simplu cum ar fi o gardă suplimentară. Dacă o vor într-adevăr, trebuie să transpire pentru ea.

— Are noimă ceea ce spui, fu de acord David. Deși eu n-am venit la Spitalul Municipal înainte de a fi intern.

Ochii lui Nick se îngustară, lăsînd să se străvadă alene strălucirea unui zîmbet.

— Și îți amintești de zilele fripte pe care ți le-am făcut și ție ? În special la hematologie.

— Isuse, dacă-mi amintesc ? Mai am și azi coșmaruri pe subiectul ăsta. Nu era numai faptul de a-l avea tot timpul pe Gorlin în spate, dar mîndria mea de intern era lezată trebuind să audiez cursuri speciale de hematologie cînd eu eram deja doctor.

— Și-ți pare rău ? ridică Nick din sprîncene.

— Drace, nu ! Acum nu. Dar atunci ? Ardeam de dorința să-ți trag picioare în fund, să înfig ace în păpușa care purta chipul lui Gorlin. Plănuiam fel și fel de cazne pentru tine... habar n-ai. Era singura mea consolare, „Dacă

te iei numai după carte nu este destul de bine, doctore Cord", îl imită el. „Dacă intenţionezi să lucrezi strict după carte, încearcă să te faci infirmier şi uită faptul că eşti medic, doctore Cord". David întoarse privirea, zîmbind amintirilor sale vechi, atît de familiare acum minţii lui. Doamne, cum te uram atunci ! Îţi ziceam doctorul Bestie. Ştiai asta ?

— Desigur. Nu ştiu să fi fost vreun student sau intern care să n-o facă. Tocmai asta vreau să zic. Pentru tine era ceva dureros ca un abces, dar n-ai suflat o vorbă. Erai slab la hematologie, ţi s-a dat să studiezi în plus şi ai lucrat serios la treaba asta. Am scos untul din tine pentru că la început nu eram sigur de motivele care te-au determinat să te faci medic, iar după aceea pentru că am devenit foarte sigur, şi mai sigur încă de potenţialul tău, aşa că a meritat să-mi pierd timpul. În asta constă diferenţa.

— Diferenţa ? întrebă David.

— Diferenţa dintre un medic competent şi un medic excelent. Diferenţa între un puşti care a urmărit la televiziune cîteva emisiuni de medicină popularizată şi vrea să devină Marcus Welby, fie el binecuvîntat, şi un bărbat care este medic. Medicina nu înseamnează un program de opt ore după care o întinzi din loc pînă în ziua următoare. Seamănă mai mult cu lupta pentru existenţă din junglă ; numai cei puternici supravieţuiesc, numai cei puternici merită totul. Cei slabi nu-şi au locul în junglă... sau în medicină.

David era întotdeauna fascinat cînd vorbea Nick despre medicină ; Nick era un profesor superb, unul din cei mai buni din lunga istorie a Spitalului Municipal. El te învăţa o neasemuită tehnică, dar ceea ce era mai important, îţi insufla acea atitudine care avea să influenţeze cursul întregii tale cariere medicale. Din moment ce un medic învăţase să se preocupe atît de mult şi să lucreze cu atîta tenacitate el nu va uita asta niciodată. Dictonul lui Nick era : transpune medicina în ştiinţă, ridic-o apoi la înălţimea artei. Pentru medicii de la Spitalul Municipal ajunsese un reflex să citeze „după cum spune Nick", înainte de a începe să pună un diagnostic. Ei puteau să-l

urască, dar nici unul nu-i putea contesta talentul și priceperea.

— Nu este deloc dureros să fii numit doctorul Bestie ?, întrebă David.

— Nu, zîmbi Nick. Tu n-ai fost primul și nu vei fi nici ultimul. Lasă-i să mă urască oricît vor, pentru că asta nu înseamnă altceva decît că un grup de băieți reacționează în mod defensiv, „în mod defensiv" față de propria lor slăbiciune. Fără ca ei să-și dea seama în mod conștient, defensiva îi conduce spre o gîndire ofensivă, vor înceta să se apere și vor începe să-și dovedească dreptatea. Iar acest lucru este constructiv și bun și poartă în el viitorul medicinii. Este o logică simplă : cu cît îți urăști mai mult profesorul, cu atît vrei să te evidențiezi în ochii lui, iar ca să reușești acest lucru trebuie cu atît mai mult să gîndești și să lucrezi.

— Și dacă ei nu te urăsc ? întrebă David cu reținere în voce. Era postul de medic șef care atîrna în balanță, post pe care îl dorea foarte mult.

— Ura este o noțiune relativă, David. Bineînțeles, nu vreau să spun că studenții trebuie neapărat să te urască ca individ, dar ei trebuie să-ți urască abilitățile. Aceasta este doar o altă cale de a spune că îți cîștigi repede respectul lor și le insufli hotărîrea de a te întrece. Există diverse căi, iar calea mea nu este singura, isprăvi el, aplecîndu-se înainte. Nick știa ce o să urmeze. Se apropia momentul cînd trebuia luată o hotărîre în legătură cu noul medic-șef.

— Nick, ce se va întîmpla cu postul tău cînd o să pleci anul viitor ? întrebă David cu toată seriozitatea.

Nick își strînse buzele și își cîntări cuvintele înainte de a răspunde. Știa ce trebuia să spună și știa că trebuia s-o spună deschis. Să se joace cu vorbele n-ar fi fost corect față de David, iar Nick era întotdeauna corect, iar față de David mai mult decît corect.

— David, am să-ți spun exact care este situația. Există numai doi candidați pentru această funcție, tu și Ryan McGrow.

— De la Bellevue ?

— Îl cunoști ?

— Am citit o lucrare sau două de-a lui despre stenoza cardiacă postoperatorie.

— Hm. Acesta este. N-am nici o îndoială în legătură cu aptitudinile tale și nici cu ale lui. Tu ai un avantaj prin aceea că cunoști Spitalul Municipal pe toate fețele, cu toate că Bellevue este oarecum asemănător. Dar tu ai o problemă pe care McGrow nu o are.

— Care ?

— Emily, spuse Nick simplu cu ochii la David.

— Emily, rosti David, îndreptîndu-și privirea.

Nu părea din cale afară de surprins de răspunsul lui Nick. Căsătoria sa nereușită nu reprezenta un secret pentru nimeni din spital și mai ales pentru Nick.

— Ascultă, David, aș minți dacă aș spune că Emily îmi place. Nu-mi place. Dar asta nu e o considerațiune personală, e ceva prea important pentru a fi personal. Ideile ei despre viitorul tău sînt incompatibile cu ideile mele despre cel care va fi noul medic șef ; sînt în totală contradicție. Mie nu-mi trebuie un medic șef care are de gînd să lucreze mai puțin. Dacă se poate spune așa, următorul șef va trebui să lucreze mai din greu și mai mult decît se lucrează acum, și timpul său nu-i va aparține. Mai puține ore libere, cît despre *weekend*-uri, le poți da uitării. Aceasta este singura modalitate ca Spitalul Municipal să funcționeze bine. Cînd am preluat eu această funcție am schimbat întreg sistemul de organizare, am preluat tot felul de responsabilități suplimentare așa încît medicul șef conduce de fapt tot spitalul și nu administratorii. Vreau să se continue această metodă. Șeful va urma planul meu de organizare, va preda, va avea grijă de îndrumarea specială a internilor, va face rotația personalului regulat, conform programului. Trebuie să dea o mînă de ajutor și administrației, mînuitorilor acelora de hîrțoage care reușesc să transforme o ședință ce ar trebui să dureze zece minute într-o treabă de două ore. Se opri o clipă privind fața lipsită de expresie a lui David. Adaugă la asta faptul că va trebui să fii disponibil pentru oricine în orice moment, mai adaugă și orele de policlinică pe care trebuie să le faci... ei bine, Emily nu va suporta asta. Și așa e cu gura pe tine din cauza timpului tău, iar timpul

tău liber va scădea, nu va crește.. Așa că asemenea funcție îți va crea o viață de familie nefericită, și în consecință, spitalul va suferi. Eu nu doresc să se întîmple nici unul din aceste lucruri. Știi că nu voi permite așa ceva.

David se ridică încet și-și mai turnă puțină cafea. Se lăsă greu pe scaun și privi fix în ceașcă.

— Ea a știut că se mărită cu un doctor, Nick dar... Ei bine, este adevărat că nu s-a adaptat cum ar fi trebuit.

— Și dacă merge prost acum, îți poți imagina cum va fi în viitor.

Ochii negri ai lui Nick erau blînzi și vădeau o ușurare ciudată. După ce luni de zile se luptase singur cu această problemă, trăia dintr-o dată un sentiment de eliberare vorbind despre asta cu David.

— David, Emily s-a măritat cu un doctor, dar nu cred că a știut ce înseamnă asta. Tu nu ești Chat Everett, care joacă teatru la Centrul Medical, ești medic primar cu vechime la Spitalul Municipal, în cea mai crucială etapă a carierei tale. Poate că ea a încercat, poate că nu a încercat să înțeleagă, dar mie mi se pare că a obosit să trăiască cu un soț imaginar. Dacă vei prelua funcția mea, vei deveni aproape invizibil.

— Și McGrow ? șopti David nefericit.

Nick se uită la ceas. Ar trebui, se gîndi el, să se întoarcă la lucru și să lase această conversație pentru altă dată, dar hotărîrea trebuia luată neîntîrziat și, în cele din urmă, numai David putea s-o ia.

— Referințele lui McGrow sînt tot atît de bune ca și ale tale. Este medic primar cu experiență în medicina internă, avînd concomitent și specialitatea de cardiolog. Tu ești medic primar cu experiență în medicina internă, și cu specialitatea în hematologie. Pînă aici sînteți egali. A lucrat la Bellevue din timpul facultății și are o experiență de ani de zile în problemele unui spital municipal ; și în privința asta sînteți egali. În ce privește orele prestate, sînt paralele cu ale tale, așa că sînteți la egalitate. Este pregătit pentru postul de medic șef, dar nu-l poate obține la Bellevue... sînt angajați într-o tranzacție cu un alt medic, așa că el a cerut să vină aici. Dacă noi nu-l

angajări, va accepta un loc similar la Los Angeles, deşi doreşte să rămînă în New-York.

Nick răsucea în mînă un creion, uitîndu-se drept la David.

— Acum ajungem la partea unde egalitatea încetează. El nu are pe nimeni în spate care să-i pretindă să vină acasă la anumite ore sau să-l cicălească pentru că nu are timp liber. Nu are pe nimeni care să sune la spital de douăsprezece ori pe zi, insultînd practic pe toată lumea şi care să-l sustragă de la lucru. Nici un fel de constrîngeri personale, David, isprăvi Nick încetişor.

David se ridică îndesîndu-şi mîinile în buzunarele bluzei de spital. Ochii săi priveau departe, ascultîndu-i gîndurile. Ştia că Nick are dreptate, singura întrebare care se punea era ce-i rămînea de făcut. Aşa micuţă şi drăgălaşă cum era, Emily era numai hotărîre şi temperament. Era deprinsă să-şi atingă scopurile şi nu-i păsa prea mult în ce fel anume le atingea.

— Ce crezi că ar trebui să fac ? îl întrebă el pe Nick.

Nick ridică din umeri înainte de a răspunde.

— David, eu nu pot răspunde în locul tău. Trebuie să stai de vorbă cu tine însuţi şi după aceea să stai de vorbă cu Emily. Vezi dacă vă puteţi înţelege asupra unei linii de conduită echilibrate în ce priveşte munca ta. Numai amîndoi puteţi rezolva asta. O iubeşti ? Te iubeşte ? Căci dacă vă iubiţi îndeajuns unul pe altul, atunci există o cale ca lucrurile să se aranjeze.

Era rîndul lui David să ridice din umeri.

— Am încercat să-mi salvez căsnicia. Nu ştiu cîtă dragoste a mai rămas, dacă a mai rămas ceva. Cîndva am iubit-o, sau am crezut că o iubesc. Şi am crezut că şi ea mă iubeşte. Nick, mi se pare că sînt o sută de ani de atunci. Acum nici măcar nu mai comunicăm în vreun fel, doar conversaţii mărunte, asta-i tot. Nici măcar nu pot să-mi amintesc ultima dată cînd am făcut dragoste. Nu mai am niciodată dorinţa să fac dragoste cu ea.

David se învîrtea îngîndurat în faţa mesei lui Nick, cu privirea îngîndurată dar cu vocea rece.

— Ştii, se petrecea un lucru extraordinar cu noi, era o vreme cînd aveam impresia că noi doi am descoperit viaţa sexuală. Numai cît ne uitam unul la celălalt, şi ne cădeam

în brațe. David oftă. Apoi au început scandalurile, orice făceam era rău, se certa pentru orișice. Înainte de a-mi da seama ce și cum, nu mai puteam s-o privesc, cu atît mai puțin s-o ating. Doamne, Nick, timpul e atît de neîndestulător și, cînd am puțin timp liber, nu-mi doresc nimic mai mult decît pe cineva care să fie blînd și iubitor, cineva căruia să-i vorbesc, cineva pe care să-l țin strîns. Dar această persoană nu există. Viața trăită în felul acesta este atît de-al naibii de însingurată, de zadarnică. Tu știi cum este, spuse David cu o voce care părea că vine de departe.

Nick își întoarse privirea și gîndurile începură să-l poarte cu cîțiva ani în urmă. Știa prea bine ce înseamnează asta. Numai David și Ted Michaelson știau că Nick fusese însurat; au fost alături de el cînd Nick a suferit în timpul celor patru luni dureroase de căsătorie, urmate de trista izolare de după divorț. O vedea în minte pe fosta lui soție, o italiancă brunetă, din vechiul său cartier, atît de dulce și de îndatoritoare, atît de dornică să-l înțeleagă și să-l ajute în momentele lui de înfiorătoare incertitudine. El știuse întotdeauna că viața lui era medicina, știa că nu poate avea altă viață, totuși, în anumite momente, era chinuit de o disperare adîncă, sumbră, cînd i se părea că anii de învățătură vor dura o eternitate, cînd frustrările vieții de spital îl apăsau prea greu. Maria nu precupețise nimic ca să-l încurajeze și el o crezuse. S-au căsătorit într-o zi înzăpezită de decembrie, iar lui Nick nu-i venea să creadă cînd se gîndea la norocul ce-l avusese și la viitorul său alături de Maria. Luna de miere a durat puțin căci Maria s-a transformat brusc într-un tiran înfocat, hotărîtă să dicteze cursul vieții lui, iar Nick, rănit pînă în adîncul ființei, a descoperit treptat că totul fusese doar o înscenare. Maria se măritase cu el anticipînd viața îmbelșugată de care se bucurau unii medici. Nu, viața plină de nevoi și de cumpătare din anii pregătirii nu-i mai era pe plac. Imediat a început să-și dorească modul de viață amețitor al celor cu bani și care se lăfăiesc în huzur. Maria a închiriat în cartierul de vile al orașului un apartament aranjat cu tot ce trebuie, fără ca Nick să știe, așa că dintr-odată el a fost pus în fața situației imposibile de a suporta un mod de viață și capriciile soției sale,

care aveau să întreacă mijloacele lui încă mulți ani de atunci încolo. Maria nu se măritase cu el pentru că-l iubea, se măritase din lăcomie, din dorința de a scăpa de sărăcia din propriul ei mediu. Ea nu-l voia pe Nick Gorlin ci ceea ce credea ea că reprezintă Nick Gorlin, un doctor, un om cu prestigiu, cîștigînd o sumă importantă de bani și care, din punct de vedere social, era acceptat pretutindeni. Și cu viclenia omului care dorește cu deznădejde să scape dintr-o închisoare, ea s-a căsătorit cu Nick fiind convinsă că se va smulge din închisoarea ei. Au început certuri care zguduiau casa, temperamentul ei fiind la fel de impulsiv ca al lui, certuri urmate de lacrimi fierbinți, furioase și de nesfîrșite recriminări. Nick a fost asaltat din toate părțile, pînă cînd, în cele din urmă, a venit divorțul binecuvîntat. El nu știa unde s-a dus Maria după hotărîrea de divorț și nici măsura în care a fost traumatizată sufletește, dar știa ce s-a petrecut cu el, își cunoștea sentimentele lui spulberate, durerea care îl rodea ca o rană purulentă, chinuitoare. Maria dorise să supună viața lui gusturilor sale și n-a reușit, dar a reușit foarte bine să-l transforme pe Nick într-un om cumplit de dezamăgit, cu mintea plină de amintiri dureroase. Nick a ieșit din această căsătorie circumspect față de femei, circumspect față de legături amoroase, măcinat de o tristețe fără margini. N-a mai avut de atunci altfel de legături în afara unor sporadice relații sexuale cu fete al căror chip nu și-l amintea niciodată după aceea. Folosea femeile după cît de imperioase erau necesitățile sale ; lungile perioade de abstinență îi prilejuiau o descărcare sexuală violentă, lipsită de dragoste, și o tristețe și mai adîncă. Se îndoia că va mai putea fi vreodată tandru în relațiile lui erotice, delicat în dragoste.

— Da, spuse Nick, vorbind liniștit. Știu cum este.

Tristețea profundă din vocea lui îl făcu pe David să se întoarcă.

— Doamne, Nick. Îmi pare rău. Știu că nu-ți place să vorbești despre asta.

Ridică din umeri.

— E-n regulă. Ascultă, David, aceștia sînt ani grei pentru noi toți. Încercarea de a ne desăvîrși pregătirea,

de a ne îngriji de viitor nu este o treabă prea ușoară. Nu e ușor de răspuns. Mă încred în cinstea și în judecata ta. După ce ai să te gîndești puțin și ai să stai de vorbă cu Emily, vreau să vii și să-mi dai răspunsul. Dacă este posibil, bine. Dacă nu, atunci McGrow este omul meu.

— Isuse, zise David, nefericit în fața asprului adevăr al situației.

Nick se ridică de la masă și-și puse o mînă pe umărul lui.

— Este neplăcut, știu. Dar e timpul să înfrunți situația. Nu vreau să-ți prejudiciezi căsătoria. Dacă există vreun mijloc de a o salva, merită. Merită să încerci să faci tot ce se poate. Dar eu nu pot îngădui ca spitalul să se poticnească din această cauză și, în afară de asta, cred că e timpul să iei unele hotărîri în ce te privește. Nimeni nu poate face asta pentru tine.

— Înțeleg, spuse David.

— Așadar, în interesul tuturor, aș vrea să-ți faci toate socotelile în următoarele două săptămîni. O să te cred pe cuvînt orice ai decide.

— Îți mulțumesc, Nick, pentru aceste adevăruri spuse pe șleau.

— Am trecut și eu prin asta, oftă el. Ascultă, eu trebuie să mă întorc la treabă. Cobor la etajul doi să termin cu foile alea de observație, vii și tu ?

— Nu. Am jos un pacient de la dializă programat tocmai pentru acum. Și, Nick, nu te îngrijora pentru domnișoara Cabot. O să avem mare grijă de ea.

— Bine. O să vin și eu acolo.

David dădu din cap.

— Mai tîrziu, spuse el și ieși din birou știind că va trebui să aleagă între soția și munca sa, cele două neputîndu-se împăca una cu alta.

Nick îl urmări pe David cum se îndepărtează de-a lungul coridorului spre scări, apoi o luă în direcția opusă pentru a ajunge la etajul doi. Clătină din cap încruntat, întrebîndu-se unde au dispărut toate *happy-end*-urile. Se întreba de ce bărbații și femeile prinși în capcana emoțiilor, nu se mai înțelegeau. Carierele stăteau în calea dragostei, dragostea sătea în calea carierelor. „Așa că alegi sau una sau alta, dragul meu"... Totuși știa că nu e chiar

atît de simplu. Combinația dintre femei și medicină era însoțită de probleme spinoase. Corpul medical al Spitalului Municipal cuprindea un grup mare de studente, dintre care multe se aflau în fruntea claselor lor și totuși lucrurile se terminau întotdeauna la fel ; cu puține excepții fetele aveau capacitatea, dar nu și atitudinea corespunzătoare. Nedorind să sacrifice prea multe de dragul medicinii, refuzau în mod invariabil să facă stagiul de interne la Spitalul Municipal; preferînd să fie interne la un spital particular bine dotat, unde îngăduința acordată personalului le permitea să se bucure de o viață particulară satisfăcătoare. Această preferință explica faptul că Spitalul Municipal avea o singură femeie angajată ca medic intern. O singură femeie din sutele și sutele de medici care fuseseră bucuroși să sacrifice o parte din ei înșiși. Nivelul de calificare de la Spitalul Municipal era dintre cele mai ridicate din lume, însă condițiile de lucru de acolo erau dintre cele mai proaste. O îmbinare dificilă, pretențioasă, care, totuși, nu era cu nimic deasupra capacității unei femei ; după cum nu era cu nimic deasupra capacității confraților lor masculini. Soțiile doctorilor constituiau de asemenea o problemă spinoasă. Puține dintre ele înțelegeau efortul suplimentar care făcea parte din viața unui medic, și încă și mai puține doreau să privească realitatea în față. În mod inevitabil, frustrările lor mocnite se revărsau asupra soților, scăldîndu-i în torente de reproșuri și lacrimi. Încordarea era o stare endemică a anilor de la începutul unei cariere medicale, care avea nevoie de toleranță în principii și de o minte înțelegătoare, dar foarte adesea soțiile tinere nu se arătau capabile nici de una nici de alta. Femeile luptau pentru drepturi egale, totuși Nick le văzuse capitulînd repede, asumîndu-și toate prerogativele feminine pentru distrugerea cărora luptaseră din răsputeri. Făceau acest lucru ușor, aproape prea ușor, ori de cîte ori se potrivea cu nevoile lor de moment. Lui Nick i se părea un fapt simptomatic al acestor vremuri, al confuziei din societatea de azi. Era ca și cum un om ar dori să meargă pe ambele părți ale străzii, pentru că în realitate nu are cea mai vagă idee despre ceea ce dorește cu adevărat. Nu putea să nu se gîndească de fapt că

lucrurile fuseseră mai simple pe cînd era el copil ; erau și atunci probleme, dar oamenii le cunoșteau exact și căutau să le facă față. Foarte multe lucruri erau triste și rele dar ele erau delimitate, oamenii aveau anumite principii călăuzitoare. Nick nu-și putea aminti oameni din timpul copilăriei sale dîndu-se de ceasul morții ca să-și dea seama cine și ce sînt ; în momentele cruciale o știau.

Nick intră în biroul de la etajul doi și se așeză la masa pe care foile de observație așteptau așa cum le lăsase. Unul din doctorii de la acel etaj citea sîrguincios istoricul bolii unui nou pacient, sora șefă își verifica planul ei pentru seară, iar afară, pe coridor, cîțiva bolnavi treceau încet, încercînd să-și miște picioarele cu ajutorul unor aparate metalice. În afară de bîzîitul *telespeaker*-ului era o zi liniștită. Nu era nici o mișcare la etajul doi în acea sîmbătă și asta îi convenea lui Nick. Așezat din nou în fața foilor sale de observație, o luă imediat pe aceea a bolnavului ce trebuia operat și care fusese greșit plasat, apoi chemă secția de chirurgie pentru a aranja transferul. Cei de la chirurgie nu erau prea fericiți, erau și ei în criză de paturi ca și secția de medicină internă, dar n-aveau încotro ; era un caz chirurgical și nu puteau face altceva decît să trimită doi brancardieri jos pentru a aduce bolnavul.

Doctorii de la Spitalul Municipal contau pe zilele de sîmbătă, zile relativ ușoare, pentru a recupera cîte ceva din munca birocratică. În timpul săptămînii doctorii aveau problema irositoare-de-timp a vizitelor pe care trebuiau să le facă : vizitarea bolnavilor la șapte dimineața și vizita de la patru după-amiază pentru predare la studenți, aceasta consumînd cea mai mare parte de timp. Fiecare bolnav se trezea înconjurat de cîteva zeci de inși, medici, interni și grupuri de studenți care erau beneficiarii acestor vizite.

Înainte ca Nick să fi preluat funcția de medic șef, vizitarea bolnavilor împreună cu studenții era un chin impus pacienților care se simțeau ca niște exemplare de laborator, dezumanizate, discutate în public. Nick a schimbat sistemul. El a introdus metoda de a-i prezenta pe toți cei care asistau la vizita-lecție și apoi de a-l pune pe bolnav să-și descrie suferințele. Numai după aceea stu-

denții puneau întrebări. Noul sistem era bun, procurînd studenților o experiență fundamentală în contactul cu pacientul și punînd bolnavul să ia parte la această acțiune. Medicii spitalului discutau diagnosticul și modul de tratament, iar Nick încuraja bolnavii să pună întrebări. Medicii răspundeau la aceste întrebări dînd concomitent explicații studenților. Sistemul lui Nick nu însemna numai o ușurare adusă bolnavilor, ci era deosebit de eficient în instruirea studenților.

În timpul săptămînii, doctorii aveau într-adevăr un program încărcat care îi supunea la grea încercare prin orele de consultație prestate în camerele de gardă. Și peste tot acest talmeș-balmeș, ei mai aveau și grupul lor propriu de bolnavi spitalizați pe care-i îngrijeau, orele lor de lucru în ambulatorii, seminarii obligatorii, ședințe și interminabile vrafuri de foi de observație cu istoricul bolilor pacienților pe care trebuiau să le țină la zi.

Așadar sîmbăta era ziua în care toți medicii puteau să mai răsufle și să-și economisească eforturile. Acești medici supraocupați nu puteau pune duminica în aceeași categorie, căci atunci era necesar să dea îngrijiri accidentaților de sîmbătă noaptea care scăpaseră cu viață, dar care mai necesitau încă o atenție specială. Ei contau pe ziua de sîmbătă, dar la Spitalul Municipal, după cum spune zicala, singurul lucru pe care puteai conta era faptul că nu puteai conta pe nimic. Tot ce sufla în acest spital municipal, toată existența lui era ceva asemănător cu un vulcan, despre care nu știai niciodată cînd o să erupă, și uneori se întîmpla ca erupția să sufoce activitatea spitalului. Medicii de la Spitalul Municipal erau însă oameni flexibili, apreciere pe care au acceptat-o cu bună dispoziție. Așa că ce importanță avea dacă n-au dormit trei nopți ? Ei erau, la urma urmelor, oameni flexibili.

Hîrțoagele care trebuiau lucrate stăteau stivă în fața lui Nick, dar el nu-și putea regăsi puterea de concentrare care în mod normal era a doua sa natură. Visa încă la lucruri intangibile, gîndindu-se indirect la propria lui viață. Atît cît își putea aminti. Nickolas Alexei Gorlin, viața sa putea fi rezumată într-un singur cuvînt : munca. Nu existaseră decît două momente de răscruce în cei

treizeci și trei de ani ai săi, moartea dezgustătoare a doamnei Finnegan, care l-a îndreptat în mod ireversibil pe micuțul Nick spre medicină, și căsătoria sa nefericită care l-a transformat în mod definitiv pe Nick într-un om singuratic. Anii dintre aceste două momente fuseseră un vast și întunecat vid. Pe cînd era copil în mahalaua sărăcăcioasă, cu douăzeci de ani în urmă, cînd mizeria imigranților îl copleșea la fiecare pas, el îi auzea pe prietenii săi visînd să devină polițiști sau pompieri, preoți sau jucători de fotbal ; pe alții îi auzea vorbind despre banii cîștigați ușor făcînd „comisioane" gangsterilor din cartier. El rămînea departe de toate acestea, perseverența sa în alegerea carierei de medic fiind neclintită. Medicina era un lucru pentru copiii bogați, după cum îi spuneau și prietenii lui, dar Nick s-a ținut tare ; el trebuia să ajute și, mai ales, trebuia să-i ajute pe săraci. Nu-i fusese ușor. Avusese două slujbe de zilier în timpul strălucitei cariere pre-medicale la City College. A urmat apoi facultatea de medicină, unde tainele vieții și capriciile morții s-au dezvăluit ochilor săi, încredințîndu-i secretele lor extraordinare. A avut o slujbă de noapte, sporadică, la o brutărie, pentru a se putea întreține în timpul celor patru ani de facultate și pentru a putea să-i mai dea mamei sale cîțiva dolari pe săptămînă. Anii aceia neasemuit de emoționanți ai facultății de medicină au culminat prin absolvirea facultății ca șef de promoție, fapt care i-a adus oferte de la toate spitalele din țară. Mîndru, el a acceptat să-și facă stagiul de intern la Spitalul Municipal. În anul următor a devenit medic secundar, iar doi ani după aceea a venit catastrofa căsătoriei sale. De atunci muncise și mai mult, se lăsase și mai absorbit de problemele Spitalului Municipal, de funcția sa de medic șef.

Din cînd în cînd Nick se gîndea la vechii lui prieteni, știind că, probabil, cei mai mulți dintre ei deveniseră ceea ce profețiseră cu atîta vreme în urmă ; erau probabil căsătoriți, cu copii care se fugăreau în jurul lor. Nick se gîndi la camera sa din spital în care mai locuia încă. Era mică, instalația de apă se defecta mereu iar somnul părea ceva ce ținea de vremuri uitate. Coridoarele largi, înalte, erau adevărate camere de rezonanță ce amplificau vocile doctorilor care treceau pe acolo ; dacă vreunul scăpa din

mînă o agendă, răsuna de parcă se năruia acoperişul. Nick se gîndi la fetele pe care le cunoscuse, fără chip şi nume pentru el, pur şi simplu obiecte. Serile lui însemnau din cînd în cînd cîte o bere cu David, rar cîte un whisky la Ted Michaelson, cîte un film văzut de unul singur, dar cel mai adesea serile însemnau pentru Nick muncă şi iar muncă. Trei sferturi din medicii lui erau căsătoriţi, jumătate din studenţii săi de asemenea, soţiile acestora lucrînd pentru a finanţa îndeletnicirea costisitoare care era medicina. Iar Nick ? Nick era singur. Ochii săi negri se întristară cînd îşi aminti de mama lui, moartă înainte de vreme în urma unui atac de cord, deoarece muncise prea din greu şi avusese o viaţă prea amărîtă. A murit copleşită de nedumerire, de singurătate şi disperare în apartamentul umed de pe Third Street, printre tineri *hippy*, morfinomani şi beţivi. Nick o vizitase în seara dinaintea morţii. Îi văzuse tulburarea din ochi, înfrîngerea din atitudine, simţise mîhnirea potolită din vocea ei :

— Nicky al meu... Nicky al meu a crescut mare, acum e doctor... Dar la ce bun ? Nicky tu încă sărac, fără nevastă, copii, sau o casă în loc frumos. Pînă cînd să fii tu gata, toate fetele drăguţe duse, cu bărbaţi, copilaşi. Şi Nicky al meu e singur. De ce, Nicky ?

— Pentru că aşa trebuie, mămico, spuse el încercînd să explice inexplicabilul.

— Încă de cînd cu doamna Finnegan, spuse doamna Gorlin, făcîndu-şi semnul crucii.

— Mai sînt încă atîtea doamne Finnegan, mămico. Oamenii au nevoie de ajutor şi eu pot să-i ajut. Mamă, aminteşte-ţi, cînd eram mic mi-ai spus că nimănui nu-i pasă de oamenii săraci. Mie îmi pasă.

— Nicky, nu-i bine să faci asta de unul singur, spuse ea, cu ochii obosiţi plini de lacrimi.

— Încearcă şi înţelege, mamă. Este ceea ce doresc să fac, ceea ce am dorit întotdeauna să fac.

— Nu-i bine absolut singur.

— N-o să fiu întotdeauna singur, îţi promit, mamă.

„Singur, singur, singur“, cuvintele i se rostogoleau în minte.

— Nick... ? Nick... doctore Gorlin ?

Nick ridică privirea şi văzu pe sora şefă de la etajul doi stînd lîngă el. Judy avea cam treizeci de ani, o înfăţişare picantă, sănătoasă, ceea ce o făcea destul de atrăgătoare, dar avea pornirea de a teroriza bolnavii şi asta îl plictisea al dracului pe Nick Gorlin. Nu putea de fapt să o învinovăţească pentru felul în care muncea, dar aştepta o greşeală, doar una, pentru a-i face vînt din spital. Judy era ca multe alte surori, îşi făcea slujba cu eficienţă, dar fără omenie şi, după opinia lui Nick, o soră lipsită de omenie nu era o adevărată soră.

— Nu aşa de tare, Judy. Ce este ?

— Doamna Marshall. Te-a văzut sosind pe etaj şi acum nu mai vrea nici un alt doctor, spuse Judy fără intonaţie.

Multe dintre surori îl antipatizau pe Nick tot atît de mult cît le antipatiza el pe ele. Antipatia lor nu era provocată de severitatea sau de pretenţiile sale imposibile ci de un foarte străvechi şi feminin motiv : Nick nu le acorda absolut nici o atenţie ca femei, fapt care le jignea profund. Viaţa sa intimă nu avea nici o contingenţă cu personalul spitalului şi în special cu surorile. Nick nu-şi îngăduise niciodată nici măcar să ia o ceaşcă de cafea cu vreo soră şi el era răspunzător de faptul că sala de mese a medicilor era inaccesibilă surorilor. Jignise amorul propriu feminin şi îşi făcuse vrăjmaşe.

Nick se uită prin peretele despărţitor de sticlă spre primul salon dinspre apus, unde doamna Marshall petrecuse ultimele şase luni. Se încruntă văzînd-o că se scarpină cu furie pe faţă, dădu din cap spre Judy şi se duse în salonul ei, unul din cele opt saloane pentru femei, de pe etaj. Erau cîte douăsprezece paturi în fiecare salon, aliniate pe două rînduri, cîte şase paturi, faţă în faţă. Intimitatea era imposibilă ; toate umilinţele pe care le aducea suferinţa erau expuse în văzul tuturor. Mohorît şi vechi, salonul cu tavan înalt purta urmele sutelor de mii de bolnavi care trecuseră pe acolo. Deşi erau spaţioase şi îngrijitoarele veneau în fiecare dimineaţă să cureţe ceea ce era de necurăţat, saloanele erau soioase şi urîte. Pereţii de un verde deschis erau crăpaţi pe alocuri, fîşii de vopsea cojindu-se ici şi colo. De fapt duşumelele erau curate, dar nenumăraţii ani de sînge şi vomă şi de ploşti răsturnate

lăsaseră pete de neșters. Fiecare fereastră era spălată la fiecare două săptămîni și totuși geamurile erau în permanență întunecate; o zi însorită părea înnorată, o zi posomorîtă părea sfîrșitul lumii. Existau perdele la ferestre, dar în cele mai multe cazuri cu șnururi ce nu mai funcționau și bolnavii trebuiau să se mulțumească a privi golul sumbru al ferestrelor. În saloane, iarna era un frig amarnic, iar vara o căldură arzătoare, dar indiferent în ce sezon al anului te-ai afla, mirosul de spital era copleșitor, un amestec de medicamente, antiseptice, amoniac, boală și descompunere treptată a vieții omenești. Nick aruncă o privire grăbită asupra paturilor ocupate din salon, în care cele mai multe din ocupante moțăiau la această oră dinaintea mesei de prînz.

— Doamnă Marshall? Cum vă simțiți? întrebă Nick blînd. Margo Marshall îl îngrijora pe Nick. Era o femeie educată, care știa să exprime ceea ce gîndea și simțea, care odată avusese un soț și doi fii și deci, avusese de fapt o viață bună. Era alcoolică, băutura o răpusese, o omorîse aproape, făcînd-o să-și piardă soțul și cei doi fii. Fusese primită la Spitalul Municipal în comă alcoolică și cu funcția ficatului aproape nulă; splina era mărită de două ori față de dimensiunea normală iar inima era solicitată la maximum. În primele două zile după ce intrase în spital, făcuse două decompensări cardiace. În împrejurări obișnuite, Margo Marshall ar fi fost moartă, dar Nick nu abandonase speranța scoțînd-o din toate impasurile, elaborînd cu perseverență o metodă de tratament energic. Odată cu dispariția lichidului de ascită a ieșit din comă și, cu o medicație supravegheată cu atenție, inima ei ajunsese la o stare normală în raport cu vîrsta. I-au fost administrate doze masive, repetate, cu vitamină B-12 pînă cînd ficatul ei a început să se regenereze și, cînd a fost destul de rezistentă, a fost supusă unei splenectomii. Îngrijirea postoperatorie a fost urmărită scrupulos de Nick, injecții și perfuzii cu proteine au continuat zi de zi, precum și o serie de analize ale sîngelui. Ori încotro se întorcea biata femeie istovită, cineva venea spre ea cu un ac; mîinile, brațele, coapsele și regiunea inghinală erau toate învinețite de la înțepături. Cînd s-a considerat că Margo Marshall era destul de întremată din punct de

vedere fizic, au început lungi şi chinuitoare şedinţe cu un grup de psihiatri. După ce serviciul psihiatric şi-a terminat rolul, au urmat săptămîni de fizioterapie prin care tonusul muşchilor ei atrofiaţi a fost refăcut. În cele din urmă a fost transferată înapoi la secţia de medicină internă pentru a continua recuperarea.

Margo Marshall era refăcută din punct de vedere fizic, dar starea ei psihică era îngrijorătoare. Fusese o femeie drăguţă, care devenise în mod treptat tot mai insensibilă şi mai pasivă. Ignorînd aproape tot ce se petrecea în jurul ei, nu dădea nici o atenţie studenţilor şi medicilor care îşi făceau de lucru anume ca să se oprească lîngă ea. Veneau să-i vorbească, ştiind că nu avusese niciodată vreun vizitator de cînd era internată ; încercau tot ce le trecea prin minte pentru a o înveseli, dar zadarnic. Din punct de vedere emoţional ea închisese uşa şi atîrnase afară o tăbliţă... „nu sînt aici, plecaţi, lăsaţi-mă în pace !“ Nick şi-a dat seama că nu fusese niciodată o frumuseţe, dar rămăseseră încă urme vagi din femeia chipeşă de odinioară. Avea ochi mari, căprui, structura osoasă bine alcătuită dacă nu chiar impecabilă. Dincolo de asta însă, Nick nu putea decît să facă presupuneri ; adevărata ei înfăţişare de odinioară fusese alterată de băutură şi de agonia acelor ani, de tortura fizică şi morală a lunilor de internare în spital. Pielea îi era încă galbenă de la hepatită, ochii îi erau stinşi, aproape tulburi. Nu zîmbea niciodată. Serviciul de psihiatrie refuzase s-o primească înapoi în ciuda protestelor insistente ale lui Nick ; susţineau sus şi tare că făcuseră tot ce se putea face şi, după multe, lungi şi detaliate rapoarte, au reuşit să treacă peste hotărîrea lui Nick, pentru prima dată de cînd era medic şef. Din punct de vedere fizic se restabilise, cu excepţia unor inflamaţii, dar Nick continuă tratamentul şi refuză să-i dea drumul. Doamna Marshall rămăsese în secţia medicală, o femeie veştejită, distantă şi nefericită, o arătare curioasă cu un trup jalnic de scofîlcit şi cu un abdomen umflat. Deşi Nick refuzase să-i dea drumul, ştia că, date fiind restricţiile de buget existente, va trebui s-o facă totuşi şi încă destul de curînd. Instinctul lui îi spunea adesea că femeia nu era pregătită să înfrunte lumea de afară, că nu se readaptase. Doctorii se foloseau de anumiţi indici

în legătură cu bolnavele — cînd acestea începeau să se preocupe de înfățișarea lor, erau pe cale de a se însănătoși. Clar că Margo nu dădea doi bani pe ea; nu folosea farduri, nu se sinchisea niciodată de păru-i castaniu închis, mersul ei era lent și tîrșit. Nick își dădea seama că mai era încă bolnavă și, deși fizic se simțea bine, fără îndoială că din punct de vedere psihic era o ruină.

— Doamnă Marshall, ce vă necăjește? întrebă Nick din nou.

— Obrazul, doctore, Gorlin, e-n flăcări. Nu mai suport. Vorbea fără nici o inflexiune în glas și foarte nepăsător pentru cineva în suferință. Era ca și cum mintea ei recunoștea durerea, dar trupul nu o simțea.

— Culcați-vă vă rog, doamnă Marshall, spuse Nick calm, scoțînd stetoscopul din buzunarul bluzei și ascultîndu-i bătăile inimii. Perfect, ridicați-vă un moment, vă rog, spuse el, ascultînd din nou. Își puse stetoscopul în buzunar și-i înfășură aparatul de tensiune în jurul brațului, pompînd, lăsînd să se dezumfle și pompînd din nou.

— Foarte bine, spuse el, desfăcînd aparatul. Cînd a început?

— Acum cinci minute. Așa dintr-o dată, parcă cineva mi-a dat foc la piele.

— Numai fața? întrebă el pipăindu-i pielea uscată, lividă.

— Da.

— Hm, spuse el cu buzele strînse. Se uită în foaia ei de observație.

— Doamnă Marshall, vi s-a dat ceva împotriva edemelor azi dimineață, nu-i așa?

— Era ceva în plus la medicamentele mele, da.

— Un diuretic. O să vă treacă imediat. Doza a fost prea mare pentru organismul dumneavoastră, ați făcut o reacție. O să vă micșorez doza și o să vă dau o cremă pentru față ca să vă treacă usturimea. Nu este absolut nimic care să vă alarmeze.

— Faceți ceva să înceteze. Mi-a fost deajuns, spuse ea fără intonație.

Nick știa ce fel de suferință putea fi aceasta. Ar fi trebuit să urle. Și se mulțumea să zacă acolo, cerîndu-i doar să-i oprească durerea, își spuse Nick în sinea lui.

— Vă aduc eu crema. Mă întorc imediat.
Ieşi grăbit din salon şi intră în birou. Mîzgăli ceva pe o reţetă şi o iscăli.
— Uite. Trebuie să bea cîte două linguri din asta la fiecare cinci ore, pînă mîine după masă, şi o să-i micşorez doza de diuretic, aşa că asigură-te dacă surorile i-l administrează cu atenţie. Între timp, adu puţină lanolină rece şi un tifon.
— Rosemary va veni...
— Las-o baltă. Ştiu că eşti soră şefă şi asta-i foarte important, dar aici nu e ca la armată să aştepţi soldaţii să facă treaba în locul tău.
— Nick... începu ea din nou.
— Acum, Judy. Adu crema „acum", spuse el fierbînd de mînie şi ieşi din birou întorcîndu-se la patul doamnei Marshall. Trase lîngă pat un scaun de metal cu spătarul drept şi se aşeză. Doamnă Marshall, sora o să vă aducă nişte cremă pentru faţă. O să vă dau ceva de luat pe gură la fiecare cinci ore. Este amar, are un gust îngrozitor, dar o să vă ajute.
— Mereu e cîte ceva. Nu cred c-o să pot să-l mai iau, spuse ea cu privirea în gol.
— Puteţi face mult mai multe decît credeţi, atît psihic cît şi fizic. Toţi putem, este una din legile firii. Vedeţi, aţi trecut prin atîtea şi încă sînteţi aici, încă întreagă şi nevătămată. Cînd aţi venit prima dată la spital, vă căţăraţi pe pereţi, apoi aţi făcut reacţia de abstinenţă... a urmat operaţia, şedinţele de psihiatrie. Doamnă Marshall, aţi trecut exact prin tot ce poate trece un om. Aţi pătimit toate acestea şi acum sînteţi restabilită.
— Ha, spuse ea cu buzele strînse într-o linie subţire.
— Ficatul dumneavoastră este aproape tot atît de bun ca unul sănătos. Inima este bună. Rinichii în regulă. Toate lucrurile pentru care ne-am îngrijorat s-au îndreptat de la sine.
— Vreţi să spuneţi că dumneavoastră le-aţi îndreptat. Doctore, cred că aproape m-aţi ucis pentru a mă vindeca.
Nick zîmbi blînd.
— Este într-adevăr chiar atît de rău să te simţi bine ?
Doamna Marshall ridică din umeri cînd Judy veni la pat şi începu să-i maseze metodic pielea cu crema

densă, rece. Judy nu avea răbdare cu alcoolicii, cu sinucigașii sau cu victimele bolilor venerice, dar în prezența lui Nick era totuși grijulie să-și păstreze sentimentele pentru ea, îndeplinindu-și sarcina corect și pînă la capăt.

— Doamnă Marshall, ați fost într-adevăr într-o stare foarte proastă.

— Știu, spuse ea apatic.

— Nu vă simțiți mai bine știind că sînteți vindecată ?

— Mă dezgustă să-mi amintesc cum eram. O bețivă. Uneori noaptea dormeam îmbrăcată, nu făceam baie niciodată, propria mea răsuflare îmi întorcea stomacul pe dos.

Nick ridică ochii spre Judy.

— Dă-mi mie crema, Judy. O păstrăm aici pentru doamna Marshall.

Dorea ca Judy să iasă din salon, dorea să nu-și aibă meschinul și murdarul ei triumf moral asupra doamnei Marshall. Margo Marshall dădea rareori drumul cuvintelor, dar cînd o făcea, cuvintele ei erau aproape o confesiune și Nick nu dorea să fie auzite de Judy care le va repeta apoi cu cruzime în oficiul surorilor. Judy, cu buzele ușor strînse, îi întinse crema lui Nick. Nu spuse un cuvînt, dar ochii ei își băteau joc de femeie, își băteau joc de Nick, încercînd să-l facă să se rușineze că se preocupă de viața unei femei pe care ea o socotea nevrednică. Nick o urmări cum se îndepărtează apoi își îndreptă din nou atenția spre doamna Marshall.

— Asta a fost de mult, doamnă Marshall. A fost atunci.

— Și credeți că acest lucru mă ajută să uit mai repede ceea ce sînt ? Doi litri pe zi pe puțin și dacă nu aveam băutură în casă, intram în panică. Camera mea duhnea a rachiu și a mucuri de țigări. Duhnea a mine.

— Acum totul s-a terminat. În scurt timp veți pleca de aici.

— Tocmai la timp pentru aniversarea mea de cincizeci de ani. La mulți ani !

— Doamnă Marshall, începeți o viață nouă la cincizeci de ani. O mulțime de oameni ar vrea să aibă șansa asta.

— Ce viață ? Fostul meu soț a lucrat bine pe lîngă copiii mei, le este rușine de mama lor bețivă. Tot timpul

cît am fost aici, nici o carte poştală de la ei şi ferit-a Dumnezeu să mă viziteze careva.

— Ei, lăsaţi toate astea. Suferiţi de o indispoziţie foarte obişnuită numită „rău de spital". Asta înseamnează, zîmbi el, că vă autocompătimiţi. Am vorbit cu băieţii dumneavoastră, sînt amîndoi destul de inteligenţi pentru a înţelege că alcoolismul este o boală, nu vindecabilă pe deplin, dar controlabilă. Ca diabetul... spuse el, apoi se opri cînd o imagine a Tessei Cabot îi fulgeră prin minte.

Era ciudat să se trezească gîndindu-se la Tessa în timp ce vorbea cu doamna Marshall, cu toate acestea exista o penibilă similitudine între cele două. Tessa, atît de vulnerabilă în boala ei, Margo Marshall atît de vulnerabilă în recuperare.

— Doamnă Marshall, lumea nu-i mai ascunde pe alcoolici în cămări întunecoase, pretextînd că ei nu există. Nu mai există o conspiraţie a tăcerii. Sînteţi unul din milioanele de oameni cu probleme de alcool şi noi am învăţat că această boală nu poate fi tratată prin ignorare. Trebuie privită în faţă. Salvîndu-vă viaţa vi s-a dat posibilitatea să alegeţi, puteţi să duceţi o viaţă bună încă mulţi ani de aici înainte sau puteţi deveni femeia de cincizeci de ani cu un ficat de optzeci, şi copleşită de dorinţa de a muri. Alcoolismul e o formă de sinucidere... oamenii cred că fug de lume cînd beau. Ei cred că scapă de problemele lor, dar nu este aşa. Şi atunci vor să moară.

Expresia feţei lui Margo Marshall nu se schimbă. Auzise cuvintele astea înainte. Ştia chiar că erau adevărate ; numai că ei nu-i păsa prea mult.

— Presupun că v-am dat de furcă la toţi, spuse ea.

— Lovind şi ţipînd tot timpul, dar noi am vrut să trăiţi. Să aveţi o viaţă de care să vă bucuraţi, nu doar să o înduraţi ca pe o pedeapsă. Nu vă pot felicita pentru că aţi abuzat de alcool, dar nici nu este un motiv să vă biciuiţi pentru tot restul vieţii. Mila de sine însuşi este un mijloc de apărare, dar tot atît de otrăvitor pentru organismul dumneavoastră ca şi prima înghiţitură de whiski. Vedeţi, aţi stat aici multă vreme, prea multă vreme, în care aţi trăit izolată, la adăpostul unei lumi care nu are nimic de-a face cu lumea de afară. Doresc să încercaţi a vă interesa de ceva cît de cît. Noi nu avem aici prea

multe lucruri pentru distracție dar departamentul voluntar proiectează filme, organizează grupuri de cusut iar sala de televiziune este la capătul coridorului. Orice v-ar putea sustrage atenția de la propria dumneavoastră persoană și de la ceea ce vi s-a întîmplat. Știu că doctorii vă aduc ziare și reviste și că doamna de la bibliotecă vine cu cărucioru1 ei, dar dumneavoastră nici măcar nu aruncați o privire. Doamnă Marshall, lumea nu este acest „spital", spuse Nick uitîndu-se de jur împrejurul salonului deprimant. Lumea este afară și dumneavoastră trebuie să faceți un efort pentru a vă integra ei înainte de a pleca de aici. Șase luni este un timp îndelungat de spitalizare și, în genere, oamenii încep să se complacă în ideea de a trăi prin grija spitalului, ajungînd astfel să nu mai aibă resurse proprii pentru a înfrunta lumea reală.

Margo își întoarse privirea spre Nick.

— Credeți că asta se întîmplă cu mine ?

— Da, cred. Pacienții pe termen lung pică, după un timp, în același salon. Toată lumea face totul pentru ei și, dintr-o dată, constată că ei nu pot face nimic pentru ei înșiși. Spitalele conferă o securitate de un anumit fel, dar e o securitate tot atît de falsă ca și alcoolul... odată ce părăsești vizuina, ești silit a face față profesiunii de a trăi. Înțelegeți asta ? întrebă Nick cu blîndețe, uitîndu-se în ochii ei căprui, obosiți.

— Da. Dar ce dacă... ei bine, doctore, eu nu sînt sigură că doresc profesiunea de a trăi.

— În mare parte această lipsă de dorință se datorează faptului că nu vă interesează nimic. Găsiți un interes în una sau în alta, făceți-vă cîțiva prieteni și apoi o să doriți viața, o să aveți un motiv. Nick discutase această chestiune cu Margo Marshall de mai multe ori înainte, pentru că înțelegea frica ei, înțelegea natura fricii în general. Văzuse cîțiva bolnavi într-adevăr atît de înspăimîntați de ideea de a părăsi spitalul după o ședere îndelungată, încît ar fi făcut orice numai să mai rămînă, fiind gata chiar să simuleze o cădere, în speranța de a-și rupe un os, sau să adune pachețelele de sare de la mese și să le bea cu apă caldă pentru a provoca o vărsătură inexplicabilă. Majoritatea bolnavilor se întorceau la prieteni, la familie, la lucru, elemente de viață care aveau darul să-i ducă la

readaptarea normală ; unora însă le lipseau aceste accesorii de viaţă şi aceştia, foarte adesea, se reîntorceau la spital, dar de data aceasta ca sinucigaşi.

— Arătaţi atîta interes, doctore. Poate prea mult. Într-o zi o să vi se facă greaţă de atîta grijă.

— Prostii. Am grijă, noi toţi avem grijă de toţi pacienţii noştri. E posibil să arătăm ca nişte maşini în bluze albe, dar sîntem umani. Nici un medic nu poate să scoată un bolnav dintr-o boală grea şi apoi să-l uite. În ciuda teoriei obişnuite că totul este rutină, medicina se situează în afară de rutină. Întotdeauna te frămînţi şi te nelinişteşti pentru cei pe care i-ai salvat şi aproape plîngi pentru cei pe care i-ai pierdut.

— Sînteţi încă tînăr... şi plin de elan. O să vă învăţaţi.

— Nu încercaţi să fiţi chiar atît de cinică. Viaţa poate fi un lucru frumos.

Un zîmbet scurt flutură pe buzele lui Margo.

— Sînteţi drăguţ, într-adevăr drăguţ.

— O părere minoritară. Nu prea cîştig concursurile de popularitate de aici.

— De ce nu ? întrebă ea cu un interes neobişnuit în voce.

Nick oftă.

— Nu ştiu. Mă port aspru cu personalul meu pentru că socot cu adevărat că au nevoie de asta. Lor nu le place. Au ajuns la un nivel profesional pentru care au investit o mulţime de timp, şi se străduiesc din răsputeri să fie lăsaţi mai liberi. Este un sentiment destul de firesc, dar eu nu le acord libertate pînă cînd nu ştiu că sînt pregătiţi pentru ea. Ce pot să spun ? Poate că sînt un... cum îmi zic ei.

— Doctor Bestie, spuse ea simplu.

Nick rîse.

— Nu există secrete aici. Cum simţiţi faţa acum ?

— Mai bine.

— Bun, spuse Nick ridicîndu-se de pe scaun. Doamnă Marshall, vă rog să vă gîndiţi la ceea ce v-am spus. Ocupaţi-vă de lucruri din afara dumneavoastră. Şi uitaţi trecutul. Uitaţi zilele de ieri, rareori au vreo valoare.

— Asta mă întreb şi eu, spuse ea liniştit

— Încetaţi de a vă mai întreba. V-o spun cu cea mai deplină autoritate. Marcus Welby, doctor în medicină, spune acest lucru tuturor pacienţilor săi şi binefăcătorul Doc Welby nu greşeşte niciodată. Nick zîmbi ştrengăreşte. Ca cei mai mulţi dintre medici, şi el era fascinat de prezentarea medicinii în stilul televiziunii. Micile inexactităţi erau iertate de vreme ce medicii autentici socoteau că se pot recunoaşte în diferitele portretizări făcute de dublurile lor actori. Şi, într-un anumit fel, ei se bucurau că medicina era învăluită într-o asemenea aureolă şi prezentată într-o asemenea lumină încît nu mai era de recunoscut. Era un compliment adus profesiunii lor. Cui nu i-ar plăcea să-şi vadă profesiunea astfel glorificată în faţa a milioane de oameni, în fiecare săptămînă ? Emisiunea preferată a lui Nick era aceea oferită de Marcus Welby, mai ales de cînd, odată, calculase cu atenţie că în timpul unei emisiuni de o oră Welby prezentase un program de muncă de şaptezeci şi două de ore care chipurile s-ar fi desfăşurat în cele douăzeci şi patru de ore cît are o zi, medicul fiind hărţuit între cabinet, vizitele la spital, şi chemările la domiciliu. Iar lui îi cam surîdea acest stil de muncă.

— Ei, cine s-a îndepărtat de realitate ? întrebă ea îngăduitor.

— Doc Welby este real...trăieşte. Nick rîse. Vă văd mai tîrziu... şi ţineţi minte ce v-am spus, uitaţi zilele de ieri şi concentraţi-vă asupra celor de mîine. Îi făcu semn cu mîna şi ieşi din salonul învăluit în linişte şi frig.

Margo se uită în tăcere la tavanul crăpat de deasupra ei. Să uiţi zilele de ieri, se gîndi ea, da, să le uiţi, dar cum ? Mintea ei alunecă în urmă cu douăzeci de ani, avea treizeci pe atunci, o fată fără experienţă de viaţă şi care avusese puţine legături amoroase. Renunţase la ideea măritişului. Nu fusese niciodată tipul care să atragă bărbaţii, nu stîrnise nici o pasiune, nu inspirase nici o poezie, nici nu primise vreodată gingaşe buchetele de violete într-o seară cu ninsoare. Era genul de fată către care bărbaţii se îndreptau pentru a-i cere ajutorul în legătură cu prietenele lor, ştiind că celelalte femei pot avea încredere în ea. Ea nu era drăguţă şi nu ştia să se facă curtată ; sinceră şi deşteaptă, nu constituia o ameninţare pentru

celelalte femei. Cînd a apărut George Marshall, dornic de tovărăşia ei, plăcînd-o, a fost cuprinsă de o fericire necunoscută, ameţitoare, îngăduind abia atunci minţii ei să admită cîtă nevoie avea de a fi iubită şi de a dărui dragoste. S-a măritat cu el. George era frumos, fermecător, şi la treizeci şi doi de ani avea în faţă un viitor care licărea de făgăduinţe şi posibilităţi nelimitate. Ea nu şi-a dat seama atunci că mintea lui era plină de himere, de visuri despre case mari şi maşini şi mai mari, despre o poziţie în societate şi bani de tocat, într-un cuvînt intrarea în marea societate. În calitate de director la o agenţie de publicitate şi ca burlac George dusese o viaţă bună, fără constrîngeri, dar îşi formulase deja propriile idei despre cum va trăi ca om însurat : dorea să trăiască regeşte şi ochii săi negri îi jucau în cap cînd îşi imagina meteorica avansare în slujbă, dineurile elegante oferite bogaţilor săi asociaţi de afaceri, *weekend-uri* agreabile la o casă de ţară încăpătoare unde el va juca rolul de adevărat stăpîn al conacului faţă de amuzanţii săi prieteni. Cu timpul, planul său a inclus şi copiii, copii perfecţi, copii frumoşi, fetiţe elegante şi băieţaşi drăguţi care aveau să uimească lumea cu tactul lor, cu inteligenţa, cu şcolile lor fantastice. Copiii săi vor practica sporturi nautice, vor călări, vor juca tenis cu graţie. Vor vorbi cursiv franceza, vor avea maniere impecabile ; prietenii lor vor fi copii proveniţi din cele mai bune familii din New York. Pentru toate acestea, avea nevoie de un anumit fel de femeie, o femeie care să nu fie inoportun de drăguţă sau ostentativ de frumoasă, totuşi o femeie plăcută şi elegantă care să ştie cînd să se estompeze în fundal şi cînd să apară în chip de amfitrioană plină de graţie. Avea nevoie de o femeie discret atrăgătoare care să nu-i ştirbească cu nimic personalitatea, ci să i-o întregească şi, din aceste motive, fără să-i nutrească nici un sentiment de dragoste, a ales-o pe Margo. George Marshall avea planuri şi vise cu duiumul, ambiţiile sale aspirînd spre bogăţie şi rang, spre o vastă panoramă a succesului. Dar toate acestea au rămas doar vise. La doi ani după căsătorie nu avusese loc nici o ascensiune meteorică ; George era încă director-contabil şi descoperise că Margo nu avea aptitudinile unei graţioase amfitrioane new-yorkeze. Se simţea stingherită la

dineurile oferite colaboratorilor săi și-i venea mai la îndemînă să-și servească prietenii cu cafea și prăjituri decît cu șampanie și *quiche lorraine* la miezul nopții. Trupul atrăgător și zvelt al lui Margo era mai adesea văzut în rochii pe care și le făcea singură decît în simplitatea costisitoare a lui Bonwits sau Bendels. Trecea pe lîngă șicul și strălucirea institutelor de frumusețe făcîndu-și singură, acasă, un permanent la fiecare șase luni. Alt lucru i se întîmplă lui George : se trezi tatăl unui băiețaș de un an, bucălat și complet chel. Copilașul țipa necontenit, scuipa mîncarea și lăsa să-i curgă șuvițe de salivă pe bărbia rotofeie. Copilul nu era acel nemaipomenit fiu pe care și-l imaginase, era cu totul alt copil, grăsun, gălăgios și fără pic de bun simț. George a învinovățit-o pe Margo pentru nerealizarea visurilor sale și, de-a lungul anilor, resentimentul său crescu, șubrezindu-le căsnicia, devorînd-o ca un cancer care evoluează lent. La patruzeci de ani, Margo a născut al doilea copil, tot atît de banal, și edificiul căsniciei lor s-a năruit definitiv. George avea patruzeci și doi de ani și era tot director-contabil, urmărind tinerii care treceau pe lîngă el, urcînd în posturi mai importante și cu salarii mai mari, în timp ce salariul său crescu numai cu foarte puțin. Era un salariu mulțumitor, dar pentru a trăi în felul în care își dorise el să trăiască, era cu totul insuficient. Chiar în1962, douăzeci și cinci de mii de dolari pe an nu-ți îngăduiau un apartament de șapte camere într-un cartier costisitor, o servitoare permanentă, școli particulare, o mașină Lincoln Continental, costume de comandă, înscrierea într-un club și serate amuzante. Margo a fost învinovățită și pentru asta și, după zece ani lungi de reproșuri, nervii ei au început să cedeze. A început să-i fie puțin prea greu, uita adesea să se pudreze și nu se mai preocupa de părul ei încărunțit. Margo se tunsese scurt, în genul matroanelor de periferie și, așa cum copiii ei erau niște copii obișnuiți, și ea era ca oricare dintre cele un milion de neveste americane ; cu toate că locuia în New-York, lăsa impresia că se află în vizită în oraș și că e nerăbdătoare să se întoarcă la căsuța ei tihnită din suburbie, la confortabila ei mașină, la reuniunile de la Club și la supermagazinele

de cartier. Relaţia dintre ea şi copii fusese plină de tandreţe, dar relaţia dintre ea şi soţ fusese distantă, încărcată de sentimentul vinovăţiei. Căsătoria lor nu fusese, aşa cum se spune de fapt, nefericită, ci mai rău, un fel de căsnicie-temniţă, care a continuat să graviteze în jurul visurilor zdrobite ale lui George şi în jurul încordatei dileme de a trăi într-o lume de şaizeci de mii de dolari pe an, cînd societatea nu-ţi oferea decît douăzeci şi cinci.

O resemnare treptată puse stăpînire pe Margo în decursul celor zece ani de căsnicie; ea nu vorbea nimănui despre deznădejdea ei lăuntrică, despre golul din sufletul ei. Prietenii lor apropiaţi îşi dădeau seama că această căsătorie nu era decît o înscenare şi hotărîră să nu discute despre acest lucru. Asociaţii lui George aveau aceeaşi atitudine, iar nevestelor acestora nu era necesar să li se reamintească regulile de comportare. Rudele lui Margo nu mai erau în viaţă iar vechile ei prietene fuseseră îndepărtate de mult din existenţa ei aşa că nu avea practic pe nimeni căruia să i se destăinuiască. Vizitele ei la doctor au început să fie mai frecvente şi din ce în ce mai zadarnice, răspunsul lui la orice fiind o reţetă în plus şi un altfel de pilulă. Avea pilule pentru somn, pilule ca să se trezească, pilule ca să facă faţă în timpul zilei. Îşi ţinea dieta cu pilule, îşi uşura stomacul cu pilule, îşi calma durerile de cap cu pilule. Dulapul lor de medicamente deborda de sticluţe de plastic pline cu tablete de diferite culori, dar acestea nu erau o soluţie. Bietele reminiscenţe ale fericirii din preajma nunţii ei, au fost distruse irevocabil cînd George a hotărît să se mute în Connecticut, într-o casă imensă, veche, costisitoare. El şi-a asumat o ipotecă uriaşă, s-a lăsat, în mod nechibzuit, descoperit în faţa unui torent de facturi de reparaţii, de facturi de combustibil, de taxe, plus cheltuiala unei a doua maşini. Membrii familiei Marshall îşi datorau existenţa tuturor : băncii, oamenilor care făcuseră reparaţiile, agenţilor fiscali, magazinelor de mobilă şi chiar magazinelor de delicatese care-i aprovizionau pe locuitorii bogaţi din Fairfield. Margo stătea prea mult singură într-o casă prea mare. Începu să se îngrozească ori de cîte ori suna telefonul, pentru că ştia că vocea de la celălalt capăt al firului o va întreba despre o factură neachitată, întrebare la

care ea nu avea răspuns. În mod inevitabil, Margo își făcu un prieten, singurul ei prieten. Numele acestuia era băutura și curînd cei doi au devenit inseparabili. Erau mereu împreună, Margo și sticla, și acest fapt nu era un secret pentru bîrfitorii din Connecticut. Certurile lui Margo cu George deveniră furibunde, zgomotoase, constante, copiii se îndepărtară de ea, vecinii erau neîndurători în clevetirile lor. Aproape în fiecare seară Margo era dusă pe sus la culcare, vorbind incoerent, plîngînd, lăsînd mîncarea să se ardă. Iar George pleca în oraș unde îl așteptau fetele. Se găseau întotdeauna destule fete care așteptau, care roiau în jurul soților cu probleme familiale, ceea ce, într-o anumită măsură, era valabil pentru fiecare soț din Connecticut. Barurile făceau o afacere bună servindu-i pe bărbații de patruzeci de ani convinși că au încă tinerețea băieților de douăzeci, și pe fetele de douăzeci de ani care acceptau tovărășia acestor caraghioși, pentru ca după aceea să-și bată joc de ei. Celibatarele din New-York erau întotdeauna de folos, ele se lăsau hrănite, se lăsau întreținute, și ce le păsa ? Bărbații destul de bătrîni ca să le fie tați aveau bani pentru a le oferi seri extravagante, și fetele se lansau în viața de noapte a orașului, dar odată satisfăcută curiozitatea, ele se întorceau la prietenii vechi, băieți tineri, de aceeași vîrstă cu ele. Fetele îi răsplăteau pe soți îngăduindu-i în paturile lor, spunîndu-le cît au fost de minunați, și cu asta totul se termina. Soții, totuși, trebuiau să înfrunte o nouă zi, istoviți și mahmuri, disperați la ideea de a recunoaște că se purtaseră ca niște clovni, trăind din cenușa celor mai frumoase vise.

În cele din urmă, Margo îl părăsi pe George, părăsindu-și deci și copiii și Connecticutul. Plecă, victimă a unor cleveteli dezgustătoare, fugind de ura soțului și de nedumerirea copiilor ; se mută înapoi la New York și-și luă o slujbă. De la nouă dimineața pînă după-amiaza la cinci, Margo era o secretară bună, sobră, pe care te puteai bizui ; de la ora cinci încolo, avea prea mult timp și o năpădeau prea multe amintiri, așa încît ea și prietena ei sticla se înțelegeau foarte bine. A suportat felul acesta de viață cîțiva ani, o femeie singuratică, distrusă, nedezvăluindu-și nimănui nici problemele, nici viciul. Purtarea lui Margo amăgea pe toată lumea, pînă în ziua în care a

hotărît că nu mai avea nici un rost să amăgească pe cineva și a adus o sticlă la birou, bînd cîte puțin în văzul tuturor, întrerupîndu-se din lucru pentru a trage cîte o dușcă de rachiu. Declinul în munca ei a început din ziua aceea, și la scurt timp a fost dată afară, fără recomandații.

Unii dintre medici susțineau că își dorise acest lucru, deși își puneau întrebarea dacă nu cumva fusese o încercare de a atrage atenția asupra ei pentru a fi ajutată, sau dacă nu era o scuză pentru a avea mai mult timp ca să bea nestingherită, deosebirea dintre cele două ipoteze fiind în tot cazul greu de sesizat. Margo, pe jumătate smintită și ca vai de ea, avea acum la îndemînă toate zilele și nopțile ca să bea ; și asta a și făcut : a băut. Cearcănele negre de sub ochi i s-au adîncit și s-au umflat pînă cînd au devenit niște pungi mari, negre, ce se întindeau pînă la pomeții obrajilor. O tentă gălbuie i s-a întins pe piele, iar înfățișarea ei, odinioară plăcută, a devenit costelivă din cauza pierderii rapide în greutate, pielea zbîrcită atîrnîndu-i pe oase. Burta i s-a umflat grotesc, încît arăta ca o femeie gravidă în luna a unsprezecea. Margo n-a mai fost niciodată trează, dar niciodată mai beată decît în noaptea aceea în care a căzut peste etajera de cărți din camera ei modest mobilată. Apucîndu-se de ea, încercînd să-și recîștige echilibrul, a răsturnat cu mare zgomot toate cărțile și vasele ieftine de pe ea, după care s-a pomenit cu o vecină în ușă. Ambulanța a sosit repede, ducînd-o în grabă la Spitalul Municipal. Doctorii care au internat-o nu i-au dat nici un fel de șansă, încercînd doar s-o facă să se simtă mai bine, atît cît le stătea în putință, pînă cînd ficatul ei avea să abandoneze lupta. Atunci a apărut doctorul Nick Gorlin. Iar doctorul Nick Gorlin nu a abandonat lupta.

„Uitați trecutul" îi răsunau cuvintele lui în minte. Dar cum ? Fiecare amintire urîtă era adînc săpată în mintea ei, fiecare dușcă, fiecare lacrimă, fiecare moment de durere era scris pe fața ei tristă, de om învins. Margo știa că sufletește era zdrobită. Nick bănuia și el acest lucru, dar ce anume trebuia făcut, asta era o altă problemă. Nick îi salvase viața dar, privind zbîrciturile chinuite de pe fața ei, se întreba dacă la urma urmei fusese cel mai uman

lucru. Femeia purta toate semnele vizibile ale morții și Nick conchisese că numai un miracol putea să-i insufle din nou viață. Fără acest „miracol" totul era doar o chestiune de „cînd" și „unde" va veni momentul final cînd Margo Marshall va hotărî să-și anunțe înfrîngerea definitivă.

Studentul în medicină Jim Stuart ședea pe banca tare de lemn urmărind o intervenție chirurgicală prin cupola uneia din sălile de operație. Nu se hotărîse pe care anume drum își va călăuzi cariera sa în medicină. El înclina spre pediatrie, iar secția de pediatrie, ca și toate celelalte secții, dealtfel, îl voia pentru talentul său și pentru drăgălășenia sa înnăscută. Erau încîntați la perspectiva de a pune gheara pe Jim, în serviciul lor, în ciuda problemei lui Jim, sau mai bine spus, în ciuda problemei pe care Jim o punea doctorilor. Jim Stuart era întotdeauna receptiv la criticile constructive, și le însușea de bună voie, dar doctorilor de la spital le era imposibil să-l dojenească fără să izbucnească în rîs. Începeau cu toată seriozitatea, privind la trupul subțirel al lui Jim apoi, dintr-o dată erau izbiți de fața aceea pistruiată, de părul zbîrlit și de ochii mari, căprui, scînteind de ardoare și, ca să-și ascundă zîmbetul, dacă nu chiar rîsul, trebuiau să se întoarcă. Acest ghemotoc de talent și energie arăta a avea nu mai mult de șaisprezece ani și irezistibila lui candoare îi copleșea. Nick Gorlin și David Cord, care în general nu se sfiau de nimic, se codeau în fața lui Jim, incapabil să-l admonesteze mai serios decît ar fi făcut-o doctorii cu o fire mai slabă. Doctorii cu voință de fier din spital fuseseră anihilați de cei o mie de pistrui și, în cele din urmă abdicaseră, recurgînd la note scrise, strecurate frumușel în cutia de scrisori a lui Jim. Ceilalți doctori din spital știau că dacă Nick și David erau incapabili să manifeste mai multă autoritate față de Jim, cu siguranță că nici ei nu vor reuși mai bine, dar, cu sau fără pistrui, potențialul profesional al lui Jim era nelimitat și ei acceptau corvoada de a-i scrie note și de a încerca pe toate căile să-l atragă la ei. Se îmbujora ușor la față cînd se gîndea la situația sa. Se simțea foarte stînjenit, deși recunoștea că nu putea face nimic în privința asta. Citea

notele cu atenție, hotărît să nu mai repete niciodată acele greșeli, și-și vedea de treabă, sperînd că nu va arăta veșnic de șaisprezece ani, sperînd că nu va fi luat veșnic drept Huckleberry Finn.

Apelul *telespeaker*-ului îl smulse din visare. Îl chemau pe Nick, îl chemau la urgență, și Jim sări în picioare. Știu că trebuie să fie vorba de Tessa Cabot și, fără să se gîndească la asta, avu convingerea că pentru el era foarte important să fie acolo. Nick era brutal de sever față de orice abateri de la programările pentru studenți, dar firea independentă a lui Jim îl împinse să riște. O părticică din gîndul său rămăsese la fată și el nu putea îndepărta acest gînd căci, într-un anume fel, ea îi făcuse pe toți părtași la o emoție specială. Aceasta nu era prima situație la limita morții survenită la Spitalul Municipal în nenumărații săi ani de existență, dar pînă acum părea să fie prima care îi încleștase în paroxismul acestei îngrijorări pe doctorii care o îngrijeau. Jim se îndreptă grăbit spre scări și începu să le coboare în salturi. În timp ce Jim alerga în jos, David auzise și el chemarea urgentă și se scuză în pripă față de urologul cu care consulta o bolnavă în criză de rinichi. Doctorul se uită înmărmurit cum David o rupe la fugă ; chemarea nu fusese pentru el. Ce i-o fi căşunat lui David ? se întrebă acesta.

Cei trei se ajunseră unul pe altul la scara care cobora spre secția de urgență, Nick arătînd încruntat, David încordat, iar Jim neliniștit.

— Jim, eu nu am timp. De ce nu ești la chirurgie ? întrebă Nick pășind grăbit spre urgență, trecîndu-și o mînă prin păr.

— Era pe terminate, Nick. Trebuiau doar să închidă.

— Poate că ți-a scăpat acest lucru, dar într-o operație a închide un bolnav este la fel de important ca și a-l deschide. Du-te înapoi acolo. David, trimite-l înapoi la chirurgie, spuse Nick exasperat, intrînd în secția de urgență. David îl opri pe Jim și-l întoarse. Îi înțelegea sentimentele, dar mai mult înțelegea îngrijorarea lui Nick. În aceste împrejurări era mai înțelept să se procedeze așa cum spunea el.

— Jim, te rog, vrei să te duci dracului la chirurgie? Nick ține praf de pușcă în mînă, iar tu umbli de colo colo cu un chibrit aprins.

— Haide, David, tu știi ce simt, nu-i așa?

— Una nu are nimic de-a face cu cealaltă. Trebuie să te stăpînești. În primul rînd n-ar trebui să fii aici jos, iar în al doilea, pînă cînd Nick se calmează, nu vreau să te afli pe aproape. Îl agasezi al dracului și o să isprăvească prin a-ți muta fălcile.

— David... începu Jim.

— Urcă dracului odată scările astea împuțite. Dacă se întîmplă ceva te chem eu, dar pleacă în clipa asta sau dacă nu, jur că te car eu sus. Fața lui David era severă. Ridicînd categoric un singur deget, el îl împinse pe Jim înapoi spre scară. Pleacă, spuse el, după care intră. Văzu că sora vorbește în șoaptă cu Nick, care, cu toată puterea sa, încerca s-o țină pe Tessa nemișcată.

— S-a zvîrcolit tot timpul. Cred că vrea să spună ceva, dar respirația îi este atît de slabă încît nu poate rosti bine cuvintele, o auzi David pe soră.

— Schimbări? întrebă Nick.

— Nici una în afară de respirație.

— David, adu oxigenul, spuse Nick, mușcîndu-și buza de jos.

David aduse repede lîngă patul Tessei o butelie și îi aranjă pe față o mască respiratorie. În timp ce ținea masca, urmări cum decurg perfuzia și transfuzia de sînge.

— Tessa, i se adresă Nick. Liniștește-te acum, încearcă să te destinzi, vei avea aer. Nu te încorda, respiră normal... normal, Tessa. Așa... așa e bine... bravo, spuse el liniștitor pe cînd trupul Tessei începu să se relaxeze. David, controlează-i pulsul!

— Rapid. Peste o sută... se încetinește... e perfect. Nick se uită la ceas.

— Foarte bine, Tessa, doar cîteva minute cu masca încă și vei respira bine... relaxează-te. Așa, fetițo...

Fata zăcea acolo, cuminte, din nou liniștită, putînd iarăși să respire.

— Ce înseamnează asta? întrebă David în șoaptă.

— Reacţie secundară, bănuiesc. Cred că atunci cînd s-a forţat să respire a intrat în panică şi asta i-a decompensat cordul. Sper. Avem nevoie de încă o electrocardiogramă.

David pregăti aparatul portabil pentru electrocardiograme, în timp ce Nick nu-şi lua ochii de la Tessa, ţinîndu-i încă braţele nemişcate. După cîteva momente spuse :

— Tessa, o să-ţi scot acum masca. Înţelegi ? O să-ţi iau masca şi vreau să respiri normal... nu te încorda. Respiră doar încetişor... nu-ţi fie teamă. Foarte bine, o scot acum.

Îi scoase uşurel masca de pe faţă şi imediat îi puse stetoscopul pe piept. Auzi vag o respiraţie superficială, dar mult deasupra depresiunii periculoase de care se temuse. Făcu lui David semn cu capul şi acesta începu s-o ungă pe Tessa cu cremă pe piept şi la încheieturile mîinilor, înainte de a-i ataşa firele pentru electrocardiogramă, apoi fixă ventuzele şi porni aparatul, desfăşurînd printre degete fîşiile înguste de hîrtie albă pe care erau trasate bătăile inimii ei.

— Încă neregulat. Dar nu-i mai rău. Nu văd nici o schimbare esenţială în rău. Detaşă banda de hîrtie şi opri aparatul. Arată aproape exact ca prima.

Nick dădu din cap.

— Tessa... te simţi mai bine acum, nu-i aşa ? Încearcă, foarte încet, să-mi spui ce te supără. Poţi face asta ?

— Doctore... nu-mi amintesc... nume... Rostea cuvintele cu mare efort.

— Gorlin. Ce este Tessa ?

— Încercat... încercat să-mi recapăt... respiraţia... n-am putut... sufocat. O... o să... mor ?

— Bineînţeles că nu, Tessa. O să fii iar sănătoasă foarte curînd. Trebuie doar să stai liniştită şi să nu te agiţi.

— De ce... nu pot respira... ?

— Probabil ai încercat să respiri foarte adînc şi fiindcă n-ai putut, te-ai speriat. Asta a făcut să fie şi mai rău. Nu este ceva grav, Tessa. Nu trebuie nici măcar să te gîndeşti la moarte.

— Mi-e... mi-e frică.

— Ştiu că îţi este frică, spuse Nick cu blîndeţe, dîndu-i la o parte de pe obraz, părul vaporos, blond. Se aşeză pe un scaun aproape de patul ei.

— Nu-ţi fie frică. Eşti bolnavă, dar noi o să te facem bine, asta-i tot. Peste cîteva zile nici măcar n-o să-ţi aminteşti cum te-ai simţit acum.

— Am... diabet ?

— Avem timp destul să vorbim despre asta mai tîrziu. Concentrează-te doar asupra relaxării. Acum ascultă-mă, oboseşti prea tare dacă vorbeşti. Nu mai vorbi. Şopteşte doar, nu te grăbi că eu te aud.

— Părinţii mei... ştiu că eu... ?

— Da, Tessa. Am vorbit cu tatăl dumitale. Părinţii dumitale sînt bine. Să nu ne facem griji pentru ei acum. Să ne gîndim la dumneata. Ne-am înţeles ? Nick se întoarse spre David: Fă-i glicemia.

David se duse la dulăpiorul de lîngă marginea patului şi scoase o seringă ambalată într-un plic de hîrtie. Îndepărtă ambalajul şi introduse acul într-o venă din braţul Tessei. Era preocupat de această problemă ; în mod obişnuit venele pacienţilor erau suficient de proeminente, dar David era sigur că venele ei delicate vor deveni din ce în ce mai greu de prins şi vor trebui să înceapă să i le caute în regiunea inghinală sau în coapse. Scoase acul, umplu eprubeta şi o duse alături la laborator.

— În ce spital... ?

— Acesta este Spitalul Municipal, Tessa, spuse Nick încetişor, rugîndu-se ca ea să nu aibă vreo reacţie inoportună. Nu-şi dădea seama dacă era destul de lucidă ca să înţeleagă ce înseamnă Spitalul Municipal, iar dacă era, ce părere avea despre el. Nu se putea decide să judece fata după tatăl ei.

— De ce ? fu singura ei întrebare.

— Pentru că noi sîntem foarte competenţi în tratamentul bolii dumitale, spuse Nick uşurat.

— Gripă... îngăimă ea.

Era limpede că Tessa nu avea capacitatea de a-şi controla continuitatea gîndirii şi, timp de o ucigătoare fracţiune de secundă, el se întrebă dacă creierul ei nu fusese lipsit de oxigen înainte ca poliţia să ajungă la ea.

— Noi sîntem specialişti în gripă.

— N-am ştiut asta.

— Trebuie să ai încredere în mine, Tessa. Promiţi să ai încredere în mine? întrebă el, încercînd să strecoare nonşalanţă în vocea sa.

— Da... ai... o voce plăcută... De ce nu pot să te văd ?

— Ochii dumitale sînt foarte obosiţi, au nevoie de somn.

— Cum... arăţi ?

Nick zîmbi. Ar fi dorit să-i poată spune că arată ca cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse ea vreodată.

— Arăt foarte obişnuit, Tessa. Doctorul Cord este foarte frumos, iar doctorul Stuart arată ca... ei bine, arată ca Huckleberry Finn, plin de pistrui.

— Cred... că ai ochi... negri... ai mei sînt albaştri. spuse ea.

El o privi un lung moment.

— Este adevărat, Tessa.

— N-am... văzut niciodată... ochi negri... N-o să... n-o să mă laşi să mor ?

— Nu, nu, Tessa. Nici măcar n-o să mă gîndesc la aşa ceva înainte de ai să împlineşti o sută de ani. Vorbi cu uşurinţă, deşi îi trecu prin minte că de fapt era serios.

— Vrei să... fii doctorul meu întotdeauna ?

— Dacă dumneata doreşti să fiu, Tessa, spuse el blînd.

— Atît de obosită, îngăimă ea, răsucindu-şi încoace şi încolo capul blond pe pernă.

— Dormi puţin. O să te simţi imediat mai bine. Se întoarse spre David care intra în salon exact în momentul în care începu să se audă chemarea telespeaker-ului pentru dr. Cord. David se precipită spre pat.

— Nu e nici o schimbare. O să fiu la etaj. Ce face ?

— O să te anunţ.

David ieşi grăbit din salon, calculînd drumul cel mai rapid pentru a ajunge la 4714, alt salon de femei, care, datorită noilor internări de săptămîna trecută, le dăduse de furcă la toţi.

— Nu pleca... te rog, imploră Tessa tînguitor în timp ce Nick văzu că toţi muşchii trupului ei se încordează.

— N-o să plec. Încearcă să dormi, voi sta aici cu dumneata.

— Mă doare peste tot.

— Știu. Din cauza vomitatului. O să treacă.

— Curînd ?

— Înainte de a-ți da seama. Tessa, te rog încearcă și limpezește-ți mintea ca să te poți odihni. Eu sînt aici, n-ai de ce să-ți faci griji, spuse Nick, simțind o sfîșiere lăuntrică.

Existau de fapt toate motivele de a-și face griji. Nu e de mirare că medicii sînt pacienți atît de îngrozitori, ei au în vedere toate întorsăturile agravante care pot surveni chiar și la cea mai neînsemnată dintre boli. Își dau seama de complicațiile care stau veșnic la pîndă. Cu timpul depășesc complexul internilor, cărora li se pare că au ei înșiși simptomele tuturor bolilor, dar niciodată nu trec peste rigorile științei însușite.

— Ești... aici ? îl întrebă pe Nick o voce stinsă, neliniștită.

— Sînt aici, Tessa. Nu încerca să rămîi trează, am să fiu aici cînd o să ai nevoie de mine.

— Mă... bucur, murmură ea și închise ochii, deși Nick o văzu continuînd să-i deschidă ca și cum voia să se reasigure de prezența unei ființe protectoare.

Din cînd în cînd el întindea mîna să-i ia pulsul, încercînd să o asigure că-i acolo ; cu toate acestea, însă, Tessa nu dormea. Cu colțul ochiului, Nick zări sora care se apropia încetișor.

— Doctorul Cord la telefon. O nouă internare, hemoglobina doisprezece. Hematologia e gata să facă analiza măduvei. Vreți să vă aștepte și pe dumneavoastră ?

Puse întrebarea, dar pricepu că Nick Gorlin nu avea de gînd să părăsească acest pat.

— Spune-le să continue, o să merg și eu de îndată ce o să pot, răspunse el surorii care se și îndepărta iute, legănîndu-și boneta scrobită.

— Ai de gînd să mă lași... ?

— Nu. Nu am de gînd. O să stau aici. Uite, ține-mă de mînă. Ca să fii sigură că sînt cu dumneata.

Mîna îngustă a Tessei bîjbîi fără putere încercînd s-o găsească pe a lui. Nick ar fi preferat s-o lase pe ea să-i caute mîna întinsă pentru a-i urmări mai bine coordona-

rea mişcărilor dar asta i-ar fi deranjat acele pe care le avea în braţ, aşa încît îi prinse el mîna.

— Iată, iată mîna mea. Acum poţi să dormi.

— Ochii... dumitale... negri, spuse ea, şi apoi se cufundă în somn.

Nick se uită la ei îndelung şi în privirea lui se învălmăşeau neliniştea şi duioşia. Pînă astăzi îşi ţinuse ascunsă îngrijorarea pentru bolnavi, dar acum nu era chip să-şi disimuleze tulburarea. „I-am promis că n-o să moară, gîndi el, totuşi am văzut atîţia oameni murind şi ştiu cît de uşor se poate întîmpla asta. De cîte ori am văzut copii murind? Dar niciodată nu păreau atît de vulnerabili ca Tessa în momentul acesta." Inima îi zvîcni la gîndul că de acum în cîteva ore, această fată palidă, fragilă, ar putea să zacă înconjurată de lepădăturile nopţii de sîmbătă şi, cu un aer istovit, îşi rezemă capul de bara rece de fier a patului, iar ochii săi negri se întunecară. „Ce dracu se întîmplă cu tine, Gorlin? se dojeni el aspru. Crizele celorlalţi pacienţi nu sînt mai puţin importante decît a ei, în medicină nu există loc pentru tratamente preferenţiale, nu spui acest lucru tuturor studenţilor tăi? Nu există loc." Dar mintea lui trebui să admită că era ceva deosebit cu această fată, ceva care te prindea în mreje; da, chiar şi pe tine, Gorlin. Nu putea tăgădui acea nelinişte anume din ochii lui David cînd se uita la Tessa; era o teamă adevărată, ca şi cînd un membru al familiei sale zăcea bolnav. Nu putea tăgădui nici că Jim Stuart trebuie să fi coborît în zbor zece etaje, alergînd de ceasul morţii, pentru că era şi el înspăimîntat. Şi chiar şi stomacul lui fremăta, dîndu-i o senzaţie de greaţă, cînd se gîndea că ar fi foarte posibil ca Tessa să nu mai ajungă ziua de mîine. De ce? De ce fata asta? Nick se frecă la ochi cu mîna liberă. Era frumoasă, adevărată, dar nu ăsta era răspunsul. Vocea ei firavă era obsedantă, dar nici ăsta nu era răspunsul. Era ca şi cum ceva din personalitatea ei, ceva din fiinţa ei se strecura afară din trupul semi-conştient şi venea să-i încînte pe toţi cu o stranie, învăluitoare dulceaţă. Îi subjugase şi, cu toate că era de puţină vreme aici, toţi păreau vrăjiţi. Nick oftă, căută un răspuns pe faţa ei, dar nu găsi nici unul. Încetişor, îşi trase mîna din mîna ei şi se ridică, aranjînd din nou păturile

mai strîns în jurul fetei, apoi plecă de lîngă patul Tessei și se îndreptă spre oficiul surorilor.

— Domnișoara Cabot are nevoie de somn, de mult somn. Deci, cînd îi iei tensiunea nu-i scoate brațul din umăr, spuse el distrat.

— Doctore, trebuie să-i mișc mîna ca să...

— Se întîmplă că știu cum se ia tensiunea arterială. Există o regulă caraghioasă pentru orice medic, mîrîi Nick. E obligat să urmeze mai întîi facultatea de medicină. Ia-o ușor și cheamă-mă dacă survine ceva, isprăvi el, privind înapoi la patul din colț.

— Da, doctore, spuse sora bosumflată.

— Îmi... îmi pare rău. Știu că ești pricepută în ceea ce faci, numai că domnișoara Cabot este... e foarte bolnavă.

— Știu, doctore. O să avem grijă de ea.

— Mulțumesc, spuse Nick dînd din cap în timp ce ieșea din încăpere.

Sora îl privi cu uimire. Nick Gorlin nu cerea niciodată scuze surorilor, dar încă să le mai și mulțumească, și toate astea făceau parte din acea atmosferă bizară pe care o simțise de cînd fusese internată Tessa Cabot. Ceva imperios plutea în aer cînd medicii se învîrteau în jurul patului ei ; o ciudată neputință se citea în ochii lui David Cord, o deznădejde duioasă în ai lui Nick Gorlin. Privi și ea înspre pat și se gîndi că probabil aveau dreptate ; fata aceasta arăta atît de fragilă, arăta ca și cum s-ar putea frînge în două la cea mai mică atingere. Sora se simți și ea puțin tristă și înțelese de ce erau atît de îngrijorați medicii, chiar și medici ca Gorlin sau Cord. Era ceva neobișnuit la fata asta, nu părea reală, și sora hotărî pe loc că nu va relata celorlalte surori purtarea neobișnuită a doctorului Nick Gorlin. Era și așa în spital destulă bîrfă dezgustătoare pe care cele mai multe dintre surorile de la secția de urgență o socoteau inutilă. În afară de asta, surorile de la secția de urgență erau de altă categorie ; fiind mai în vîrstă decît cele de la saloane și avînd o mai îndelungată experiență a muncii în spitale, ele erau obișnuite să-și execute sarcinile cu precizia fracțiunii de secundă. Considerau că munca riguroasă, minuțioasă, făcea

parte integrantă din slujba lor, şi socoteau îndreptăţită prerogativa doctorilor de a pretinde acest fel de muncă. De asemenea, erau destul de înţelepte pentru a şti că puţini medici se căsătoresc cu surori, că puţini sînt interesaţi să aibă legături amoroase în cadrul spitalului. Aceste surori făceau parte dintr-un corp medical de o strictă profesionalitate, ele îşi făceau treaba bine, după care se duceau acasă la propria lor viaţă personală. Celelalte surori îşi îndeplineau treaba fără tragere de inimă, flirtau cu medicii în mod neruşinat şi-şi petreceau aproape toată vremea povestindu-şi diverse întîmplări una alteia în oficiul surorilor. Dacă asta pare o judecată aspră, ea este totuşi adevărată.

David Cord privi cu atenţie în timp ce hematologii isprăveau puncţia medulară, apoi părăsi salonul. Era programat să-şi ia pauza de prînz acum, dar hotărîse s-o amîne ; avea în faţa lui lunga noapte de sîmbătă, fără să fi făcut un duş şi fără să-şi fi schimbat hainele de două zile şi începea să se simtă murdar. Mîzgăli în grabă un bilet pentru Nick şi plecă de la spital spre locuinţa sa, unde putea să se spele şi să se pregătească pentru orele care urmau. Nu vanitatea îl făcea pe David atît de pretenţios ci bunul simţ ; pe măsură ce orele se scurgeau, hainele sale deveneau tot mai mototolite şi începu să se simtă murdar şi lipicios, ceea ce îi dădea senzaţia că e mai îmbîcsit decît era de fapt. De obicei ţinea un schimb de rufe la spital, dar pentru acest *weekend* nu se sinchisise, presupunînd că îşi va putea lua noaptea liberă, după cum fusese programat. Ce stupid să presupui ceva, îşi spuse el, în timp ce se urca în autobuzul care traversa oraşul şi îl ducea spre casă. Era la o distanţă de cîteva minute doar, iar scurta călătorie trecu aproape neobservată, gîndindu-se tot timpul la şansele de supravieţuire ale Tessei Cabot. Tot îngîndurat urcă în fugă cele două etaje şi intră în apartamentul micuţ dar cochet, decorat în albastru, alb şi lemn de tek.

— Emily ? strigă el înspre dormitorul minuscul.

Ea ieşi zorită din camera micuţă, ţinînd o perie de păr în mînă.

— Ce-i cu tine ? Să nu-mi spui că ai ieșit mai devreme ? întrebă ea, cu acel ton specific care îl făcea pe David să-i fie lehamite.

Emily Cord era o brunetă micuță, dezghețată, de treizeci și unu de ani, un ghemotoc de energie nestăvilită care părea să fie în continuă mișcare. Gesticula necontenit ; fiecare cuvînt pe care îl rostea era însoțit de un gest, își agita mîinile, își scutura capul. Avea o voință de fier, trăsătură pe care și-o dezvoltase în copilărie, fiind singura fată într-o familie cu patru frați. Entuziasmele și simțămintele lui Emily erau prompte și îndîrjite. Fusese educată în așa fel încît să obțină ceea ce dorea, deși e îndoielnic că fusese învățată să deosebească între ceea ce dorea cu adevărat și ceea ce credea ea că dorește în momentul acela. Tendința ei de a plonja înainte de a vedea cît de adîncă-i apa, explica cele mai multe din problemele căsniciei lor. Pe cînd era studentă la drept la Universitatea Cornell, Emily îl întîlnise pe David, student în medicină, și li se păruse că aveau foarte multe lucruri în comun. Înzestrați amîndoi cu o voință puternică, amîndoi serioși în legătură cu profesiunea lor, amîndoi hotărîți să-și orînduiască viața, avuseseră prea multe în comun ca să poată trăi în armonie ; conflictul era inevitabil, deși atunci nu și-au dat seama. Emily l-a vrut pe David, iar David nu i-a putut rezista, îndrăgostindu-se de vivacitatea ei, de väditul ei simț al umorului, specific celor din vest, de mintea ei ascuțită. Totuși, o bună bucată de vreme David îi rezistase, dîndu-și seama că, dacă se căsătoreau, numai unul din ei își va putea urma cariera, celălalt trebuind să lucreze temporar pentru a suporta cheltuielile. David nu avea de gînd să-și amîne medicina. Au dezbătut problema pe față și pe dos, de-a lungul cîtorva semestre, în timp ce continuau să urmeze unul facultatea de drept, celălalt facultatea de medicină, pînă cînd în cele din urmă s-au căsătorit. David se cam îndoia că Emily acceptase cu adevărat circumstanțele situației lor financiare, deși cu fiecare prilej ea insista să-i spună că știe care sînt problemele și că le va face față. Fiind tînără și înflăcărată, ea îi îndepărtă cu îndemînare îndoielile și, pentru o vreme, el o crezu. Amîndoi și-au isprăvit studiile premergătoare

licenței, iar cînd David a fost acceptat ca intern la Spitalul Municipal, Emily a început să lucreze și, primul an petrecut împreună în cadrul vieții de spital, a fost ideal din toate punctele de vedere. Al doilea an a adus începutul unor probleme de mare frămîntare, regrete chinuitoare, al treilea, accese de furie, iar al patrulea, cel de acum, ostilitate fățișă. Dacă Emily își dădea sau nu seama că mariajul ei era pe cale să eșueze, ea nu lăsa să se înțeleagă asta, și continua să-și reverse ocările asupra lui David, bombardîndu-l cu invective gratuite.

— Te-am întrebat ce cauți acasă, spuse ea din nou.

— Aveam nevoie de un duș și să-mi schimb hainele.

— Pentru ce? întrebă ea, cu privirea întunecată.

— Emily, trebuie să rămîn la spital la noapte, îi răspunse îndreptîndu-se spre dormitor.

— Ce face? Am invitat pe soții Martin pentru deseară.

— Nu știam asta, spuse David, scoțînd o cămașă și o pereche de chiloți din comoda din lemn de tek.

— Avea vreo importanță pentru tînărul doctor Schweitzer[1] dacă ar fi știut?

— Nu, nu în cazul acesta. Este o urgență, Emily. N-am ce să fac. Toată lumea rămîne.

— Toată lumea? Vrei să spui că tot spitalul ăla blestemat rămîne? Pe cine ați capturat, un șef de stat?

— Bineînțeles că nu, spuse David scoțîndu-și cămașa. Dar este important.

— Oh, oh, sînt bucuroasă să văd că faci o deosebire între lucrurile importante și faptul de a veni acasă. Și vrei încuviințarea mea acum, pe loc, sau crezi că vei avea ceva vreme în timpul *weekend*-ului ca să ți-o primești.

— Emily, încetează, spuse David cu vocea joasă. O să fiu acasă mîine, după ce-mi termin programul obișnuit.

— Bravo ție!

— N-am de gînd să discut despre asta. Am lucrat aproape două zile pline și mai am una înainte, ceea ce înseamnă aproape șaptezeci și două de ore, și mai am încă opt ore mîine, așa că lasă-mă în pace.

[1] Referitor la activitatea de apostolat a doctorului Albert Schweitzer.

— La dracu, te las în pace! Eu îţi suport capriciile! Eu plătesc facturile în timp ce tu te joci de-a doctorul, ştii?

— Eu nu mă joc, spuse David tăios şi intră în baie. Trînti uşa în nasul ei şi intră sub duş, deschizînd robinetul pînă la refuz. Emily rămase locului, în picioare, cu faţa rigidă din cauza furiei, apoi se duse în *living-room*, călcînd apăsat şi-şi aprinse nervos o ţigară. Păşi încolo şi-ncoace pînă cînd auzi duşul închizîndu-se, după care se trînti pe un scaun. Niciodată Emily nu se aşeza şi nu se ridica, ci se azvîrlea jos sau sărea în sus, o maşinărie micuţă în continuă mişcare. David se îmbrăcă repede apoi trecu pe lîngă Emily, în bucătărie. Îşi turnă un pahar cu lapte, şi-l bău în picioare. Apoi ieşi din bucătărie şi-şi luă paltonul.

— Emily, vrei cel puţin să încerci să înţelegi? Ştiu cît de greu a fost pentru tine, dar în cîţiva ani lucrurile se vor îndrepta, sînt convins de lucrul ăsta. Te rog, încearcă doar să discutăm în mod rezonabil. Aş dori să avem posibilitatea de a o lua iarăşi de la început.

Ea îl privi ţintă, cu obrazul desfigurat de furie.

— Du-te dracului! ţipă ea.

Chipul lui David se înăspri. Îşi luă paltonul şi ieşi afară fără alt cuvînt. Coborînd scările, auzi zgomotul cunoscut al unei cărţi izbite în uşă.

Nick Gorlin îşi vîrî capul în salonul nr. 4 şi, nevăzînd nimic neobişnuit, trase concluzia că hematologii cu uriaşele lor seringi îşi terminaseră treaba. O luă din nou pe scări în jos spre etajul doi. Pînă acum, sîmbăta asta nu fusese atît de rea cum se aşteptase, totuşi era bucuros că se hotărîse să lucreze, mulţumit că fusese de faţă cînd a fost internată Tessa. Nick nu avea nici o îndoială în privinţa priceperii lui David, dar bănuia că acesta ar fi chemat probabil endocrinologia, singura categorie de medici care păreau să nu se sinchisească de diabet. În mod normal, medicii endocrinologi ar fi trebuit să îngrijească bolnavii de diabet, dar în cazul acesta Nick voia să-i evite, pentru ca Tessa să nu fie îngrijită de medici care nu se sinchiseau de diabet. Va fi în stare să-i evite, se gîndea el, şi probabil la infinit; temeinicele sale studii în cerce-

tare îl purtaseră prin toate ramurile medicinii, şi cunoştinţele lui asupra sistemului glandular erau profunde şi exacte. La acest lucru se gîndise cu siguranţă David cînd îl chemase pe Nick.

Intră în birou şi se spălă pe mîini. Deasupra foilor de observaţie se afla biletul lui David. Îl citi şi-l azvîrli deoparte, întinzînd mîna după buletinul de analiză a măduvei pe care îl completase David. Examină cu atenţie fiecare notaţie şi băgă de seamă că David încă nu-l iscălise. Nick puse buletinul jos şi se întoarse la foile sale de observaţie. După douăzeci de minute era aproape de capătul teancului şi se opri să-şi toarne cafea.

— Toarnă două, spuse David intrînd în birou. Îşi atîrnă paltonul în cîrligul cuierului vechi de lemn şi se aşeză în faţa scaunului lui Nick.

— A mers repede. Ai mîncat ceva ? îl întrebă Nick.

— Îhî. Am înfulecat un hamburger pe drum la întoarcere. Cum e domnişoara Cabot ?

— Este speriată. A mai fost în spital o singură dată, după cum scrie în foaia de observaţie, şi asta pentru o amigdalectomie. Cred că simte că e ceva într-adevăr serios. Şi e puţin dezorientată.

— Am observat. Ştii, mă întreb ce s-o fi întîmplat înainte ca poliţia să ajungă acolo. În starea ei ar fi putut să cadă. Nu vreau să mă gîndesc, dar crezi că...

— Nu. În general, vorbeşte prea coerent pentru a bănui leziuni cerebrale. Este puţin probabil, cred, să fi suferit o oxigenare insuficientă a creierului. Pare mai verosimil să considerăm asta drept un efect al şocului la care a fost supus organismul ei. Un efect trecător. E sigur că în situaţia în care se află nu i se poate face o radiografie craniană.

Nick se uită spre dulăpiorul de medicamente pe care o soră îşi aranja tava cu medicamentele ce trebuiau distribuite după amiază şi observă că Judy, sora şefă care trebuia să supravegheze această operaţiune, nu era de văzut nicăieri.

— Soră, unde e Judy ? întrebă el.

— Pune o sondă unui bolnav, răspunse sora fără să se întoarcă.

— Unde ? întrebă Nick furios.

— D. trei.

— Să mă uit ? întrebă David. Şi el era tot atît de nerăbdător să scape de Judy ca şi Nick ; amîndoi îi pîndeau micile abateri, ca cea de acum, sperînd că una din ele le va da un motiv întemeiat.

— Da. Du-te, spuse Nick. Dacă se întîmplă ca Judy să fie în camera surorilor, sau dacă face orice altceva decît să sondeze bolnavul, a terminat-o cu spitalul.

David ieşi repede din birou repezindu-se pe coridor, dar se întoarse repede cu o mutră dezamăgită.

— Sondează, spuse el.

— Păcat. Nu te necăji. O prindem noi într-una din zilele astea. Îţi promit. David, n-am văzut nici un istoric al bolii anexat la buletinul de analiză a măduvei.

— Ştiu. De aceea n-am iscălit buletinul. Îl fac acum.

— Hemoglobina doisprezece ? Trebuie să mai fie şi alţi factori.

— Sînt. Bolnava are o gravă deficienţă de nutriţie.

— Atunci ce-aţi căutat la măduvă ?

— Pentru că asta nu-i toată povestea. Sînt aproape sigur că problema este strict de nutriţie, dar asta nu înseamnează că sînt absolut sigur. Morton a făcut puncţia medulară. Crede şi el că probabil este o chestiune de nutriţie, dar a fost justificat s-o facă deoarece sistemul ei reticular este modificat.

— Justificat, repetă Nick pentru sine.

„Justificat“ era un cuvînt cheie în Spitalul Municipal. Totul trebuia justificat faţă de cei de la administraţie, nu atît din motive medicale ci din cauza bugetului. Analizele de măduvă erau comparativ scumpe şi administraţia se speria la cuvîntul scump, maşinile lor de calculat înverşunîndu-se asupra fiecărei eprubete de şaptesprezece cenţi ; şi deşi acest lucru îl enerva teribil pe Nick, el nu-i putea învinovăţi cu nimic. Spitalul Municipal nu avea bani, nici binefăcători milostivi, care să le uşureze necazurile financiare.

— Abia justificabil. Leucocitele la douăzeci şi nouă de mii, dar sînt urme de infecţie renală, ceea ce probabil explică faptul. Dacă proteinele şi fierul sînt scăzute înseamnă mai mult decît o probabilă deficienţă de nutriţie la limita denutriţiei.

— Uită-te la elementele provenite din sistemul reticular, insistă David.

— Asta este o chestiune foarte delicată. Nu este chiar atît de modificat, spuse Nick urmărind reacția lui David.

— Este modificat. De fapt ce se presupune a fi această modificare ? Am fi putut privi totul cu uşurință, sperînd că sîntem îndreptăţiţi să credem că tulburarea ei iniţială se datorează alimentaţiei. Dar chiar cu şanse de unu la un milion, ce se întîmplă dacă ne înşelăm. Ştii al dracului de bine că este posibil ca fenomene secundare să mascheze o boală gravă de sînge. Bolnava are vreo treizeci şi cinci de ani, iar leucemia, chiar şi anemia aplastică, face ravagii la această vîrstă. Ascultă, ştiu că administraţia se preocupă de fiecare penny cheltuit, dar în starea în care se află sistemul ei reticular, analiza de măduvă era indicată. O să discut eu cu administraţia dacă o să trebuiască.

— N-o să trebuiască. Iscălesc şi eu buletinul. Deoarece aş fi făcut exact acelaşi lucru.

David se rezemă de spătarul scaunului.

— Mă pui la încercare ? întrebă el.

— Am vorbit doar despre postul de medic şef, îţi aminteşti ? Eu ştiu cum trebuie să fie acesta — neclintit în a-şi susţine hotărîrile, în special hotărîrile limită. Iar aceasta este o situaţie cît se poate de „la limită". E bine de ştiut dacă eşti pregătit să faci lucrul acesta.

— Sînt pregătit.

— Perfect, spuse Nick împăciuitor. Cum se simte bolnava de rinichi ?

— Prost. O să aibă nevoie de un tratament mai serios decît am anticipat noi, răspunse David, dîndu-şi pe spate părul blond.

— Rinichiul e slab ?

— Prea slab şi nu-mi convine. Cînd i-am scos rinichiul drept, existau toate indicaţiile că rinichiul stîng va fi destul de rezistent. Dar nu va fi, cel puţin nu fără a fi tratat.

— Fii atent la medicul dietetician. Să nu te dea peste cap cu vreo greşeală de bucătărie. Au mai făcut-o şi altă dată.

— Ştiu. Chiar mie mi-au făcut-o.

— I-ai spus lui Emily că lucrezi la noapte ?

— Mai bine să nu vorbim despre asta, spuse David încetișor.

— Bine.

— Nici măcar nu știu dacă merită, spuse David.

— Ce ? Să vorbim despre asta ?

— Nu. Pur și simplu nu sînt sigur dacă mai merită să țin seama de Emily în planurile mele.

— Ia ascultă, David. Nu vreau să iei vreo hotărîre pripită. Ți-am spus că nu vreau să iei o hotărîre în detrimentul căsniciei tale.

Ochii albaștri ai lui David priviră în gol. În clipa asta nu era medicul care ședea într-un birou vechi, sordid ; în clipa asta gîndea cu voce tare în fața unui prieten, om ca oricare alt om.

— Ce căsnicie ? Nu așa înțeleg eu o căsnicie. De la o vreme, de cîte ori mă gîndesc la Emily, singurele lucruri care îmi vin în minte sînt văicăreala și țipetele, accesele de furie, și legătură sufletească zero. Asta-i căsnicie ?

— Pentru anumiți indivizi, bănuiesc că este, spuse Nick blînd Pînă trec de momentele dificile.

— Se poate, dar eu nu sînt un anumit individ. Eu vreau o căsnicie în care să trăiesc în liniște, cu dragoste și cu înțelegere. N-am știut nici eu foarte bine ce trebuie să fac, dar cel puțin am încercat să las o portiță deschisă, am încercat să discutăm această problemă. Căsnicia mea este ca o dispută într-un ring de box. Nu poți rămîne nici o clipă fără apărare.

— Ai toate motivele să fii afectat. Și apoi a fost și o zi atît de grea, spuse Nick.

Nu se pricepea la cuvinte și nu era expert în căsnicii. Eșecul său spectaculos o dovedea din plin.

— Da, a fost o zi atît de grea. Dar lucrurile nu se schimbă chiar cînd nu e o zi atît de grea. Cum explici acest lucru ?

— Nu pot să explic, David.

— Nici eu nu pot. Și știi de ce ? Pentru că nu există nici o explicație.

Nick nu făcu nici un comentariu, și se întoarse la foile sale de observație, în timp ce David începu să scrie istoricul bolnavei cu analiza de măduvă. O zi atît de liniș-

tită se transformase într-o belea afurisită, își spuse Nick. Se gîndi la Tessa și la orele primejdioase care vor urma. Obișnuitele momente critice de sîmbăta noaptea în secția de urgență. Îi părea rău de medicii săi atît de istoviți de munca de săptămîna trecută ; era din ce în ce mai alarmat de Margo Marshall și de chipul ei de moartă. Judy îi călca pe nervi, iar Jason Cabot îl înfuriase cît nu se poate spune. Apoi David și Emily ; în clipa aceea lui Nick i-ar fi plăcut s-o apuce pe Emily și s-o scuture pînă-i venea mintea la cap. Probabil că în tot Spitalul Municipal nu exista doctor mai drăguț decît David Cord, iar pe Nick aproape că-l durea faptul că fusese silit să se amestece. Gîndul îi merse din nou la Tessa și la ceea ce o fi trebuit să îndure din cauza lui Jason Cabot. Se întoarse cu înverșunare la foile sale de observație, sperînd să-și alunge toate gîndurile.

Jason Cabot ședea la o măsuță de scris franțuzească, în salonul somptuoasei case a familiei Cabot din Gramercy Park. Încăperea, ca dealtfel întreaga casă, era într-adevăr splendidă. Fuseseră combinate cu măiestrie piese de mobilă veche englezească și franțuzească, la care fuseseră adăugate lucruri de creație scandinavă, și totul se îmbina de minune. Aranjamentul era opera Amandei Cabot, care decorase toate reședințele familiei Cabot din lumea largă. Ea le punea o amprentă de grație și bun gust și de învăluitoare atmosferă de ospitalitate. Peste tot se aflau buchete imense de flori proaspăt tăiate, care umpleau casa cu un miros plăcut, pregnant. Amanda, care fusese întotdeauna o fată sfioasă, iar în ultimii ani teribil de nervoasă, își recăpăta liniștea cînd se apuca să decoreze, și semnele gustului și distincției sale se vădeau în tot ce făcea. Uneori, stilul de decorare al Amandei era cam neortodox pentru o femeie atît de bogată, dar nici măcar Jason nu putea găsi vreun cusur rezultatelor ei ; întruchipau perfecțiunea. Camera-solariu din casa pe care o aveau în oraș era poate realizarea ei cea mai uluitoare și care te uimea prin gruparea grațioasă a mobilelor de răchită care se tolăneau sub o revărsare aproape tropicală de plante și flori de tot felul. Flori uriașe, provocatoare se luau la întrecere cu ciorchinii delicatei de Queen

Anne's Lace [1]; Frunze de palmieri se armonizau fericit cu frumusețea suavă a plantelor violete de Africa. Solarul era înflorit tot anul, indiferent de anotimp.

Jason privi spre curba elegantă a scării care dădea în salon, gîndindu-se la dormitoarele pustii de sus, unde Amanda dormea acum după ce plînsese pînă la epuizare. Jason îi adusese la cunoștință vestea despre boala Tessei într-un mod brutal, confuz. Nu găsise cuvintele potrivite, nici răspunsurile liniștitoare de care ar fi avut ea nevoie; tulburarea lui era atît de mare încît îi spusese ceea ce știa, apoi o părăsise repede, simțind nevoia de a fi singur cu gîndurile sale și a-și putea astfel recîștiga calmul, încît nimic să nu scîrțîie în invulnerabila armură a unui Cabot. Jason o lăsase plîngînd, o lăsase singură cu lacrimile ei în timp ce el coborîse și începuse să-i telefoneze lui Bill Reynolds din jumătate în jumătate de oră, toată dimineața apoi toată după-amiaza. Se simțea cuprins de un sentiment de frustrare; Bill Reynolds plecase la o sală de tenis în Connecticut și Jason nu putea face altceva decît să aștepte pînă cînd se va întoarce în oraș. Era furios pe Bill că s-a dus să joace pe un teren din Connecticut cînd propriile sale cluburi din oraș aveau destule terenuri la îndemînă. Dacă s-ar fi folosit de unul din ele, ar fi fost de găsit acum. Jason avea nevoie de influența aducătoare de echilibru a lui Bill Reynolds, avea nevoie de calmul său sistematic și, cel mai mult, avea nevoie de răspunsurile unui om în care avea încredere.

Bill Reynolds, de fapt doctorul Bill Reynolds, era vechiul prieten al lui Jason; studiaseră împreună la Exeter și la Harvard. Bill fusese alături de Jason la căsătoria acestuia și era nașul Tessei. Bill însemnase multe lucruri pentru membrii familiei Cabot și era prietenul cel mai apropiat al lui Jason. Fiind caractere total deosebite, ei se certau adesea, dar indiferent cît de aprige deveneau certurile, nu se întîmpla nimic care ar fi putut să distrugă legătura dintre ei; atît cît putea Jason să-și aducă aminte, Bill fusese întotdeauna alături de el și știa

[1] O plantă sălbatică din familia carotelor, cu flori albe delicate dispuse în ciorchini.

că nimic nu va desface această prietenie atît de veche. Bill era un bărbat blajin, plăcut, cu nişte ochi cenuşii atrăgători şi o statură înaltă, subţire. Se ţinea într-o formă excelentă, şi se îmbrăca în costume comode şi haine de sport, deşi nu era nici pe departe sărac. Jason voise întotdeauna ca Bill să-şi deschidă un cabinet medical desemnat să servească în exclusivitate nevoilor celor foarte bogaţi, dar Bill refuzase. Natural, majoritatea clientelei sale făcea parte din societatea înaltă, dar el era fericit să trateze pe oricine, fără să-i pese de posibilităţile pacienţilor de a plăti. Se descurcase bine de-a lungul anilor şi era mulţumit să trăiască în felul acesta. Bill avea o situaţie financiară mai mult decît sigură, şi nu se simţea înclinat să vîneze tot mai mulţi bani. Îi trata şi pe *playboys* care dis de dimineaţă aveau nevoie de injecţii cu B-12, şi pe matroanele bogate care dădeau buzna în cabinet pentru că şi-au rupt o unghie bine manichiurată, şi pe răsfăţatele tinere bogate care ţineau un asemenea regim de slăbire încît se îmbolnăveau de-a binelea, dar orele sale favorite de medicină erau cele pe care le dăruia policlinicii Spitalului Harlem.

Bill era plictisit şi nemulţumit de actuala sa activitate profesională ;dorea să se afle printre oamenii care aveau reală nevoie de îngrijire medicală, dar nu primeau nici una deoarece nu aveau bani ; dorea să consacre mai mult din timpul său programelor de recuperare a morfinomanilor. Ştia că bogaţii îşi puteau alege medicul, în timp ce săracii n-aveau de ales decît între nimic şi nimic. La cincizeci şi doi de ani, simţea o dorinţă din ce în ce mai arzătoare de a face un lucru care să aibă o valoare şi un sens, dorea din cale afară să realizeze ceva. Bill nu se însurase, şi asta pentru că Jason se căsătorise cu singura femeie pe care o iubise el, deci avea puţine îndatoriri materiale. Ţinea mult la Tessa, dar fireşte că aceasta nu avea nevoie de vreun sprijin în ceea ce privea viitorul ei financiar, avînd mai mulţi bani decît ştia chiar ea că are.

Mama lui Jason îşi iubise fiul, cu iubirea invariabilă a oricărei mame, dar nu-l plăcuse niciodată ; încă de mic copil el avusese o fire atît de tiranică, încît, deşi fastuoasa doamnă din Beacon Hill era ea însăşi tiranică, socotea personalitatea lui Jason dezagreabilă şi insuportabilă

pentru a-i fi pe plac. Copilul era leit tatăl său, a cărui moarte nu adusese mîhnire ci o mare ușurare soției. Fratele mai mare al lui Jason, un băiat zîmbitor cu o fire plăcută, fusese ucis în război și, odată cu moartea lui, mama lui Jason văzuse că nu mai era de folos nimănui. După ce muri, testamentul ei dezvălui cît de profundă era repulsia față de fiul ce-i rămăsese. Cea mai mare parte a averii sale, care se ridica la mai multe milioane de dolari o lăsă nepoatei sale, Tessa, împreună cu vila din Boston, mobilele și obiectele de artă. Polițele de asigurare le lăsă Spitalului Central Massachusetts, iar bijuteriile, nurorii ei, Amanda. Jason moșteni numai Cabot's Landing, o proprietate gigantică, alcătuită dintr-o clădire principală, alte șase clădiri pentru oaspeți, o plajă particulară, două bazine de înot și docuri particulare care adăposteau cele două iahturi ale familiei Cabot. Restul averii personale fusese lăsat servitorilor care o slujiseră vreme îndelungată, instituțiilor filantropice, Universității Harvard precum și cîtorva prieteni și rude. Exista și un codicil la testament specificînd că Bill Reynolds și nu Jason avea să administreze banii Tessei. Îi lăsase și lui Bill două sute cincizeci de mii de dolari, fără nici un motiv special în afară de acela că îi plăcuse întotdeauna și că ar fi dorit ca Jason să-i semene. Acest testament îi adusese lui Jason doar un sentiment de jenă, nimic mai mult ; situația sa financiară fusese asigurată în momentul morții tatălui său, cînd moștenise cea mai mare parte a bogăției familiei Cabot precum și întreprinderile Cabot, pe care Jason le transformase cu iuțeală într-un conglomerat prodigios. Mai era de asemenea averea Amandei, tot inestimabilă. Într-adevăr, Bill Reynolds nu avea de ce să se preocupe de resursele familiei Cabot.

Neavînd pe nimeni căruia să-i poarte de grijă, Bill hotărî să-și trăiască viața în felul său, de multe ori simulînd doar că trăiește anumite realități, ascunzîndu-și cu grijă detașarea. Femeia pe care o iubise întotdeauna era acum prietena, dar nu soția sa. Se mîndrea cu Tessa, dar nu uita că-i este doar fină ; se simțeau foarte apropiați unul de celălalt, ea îl iubea tandru și fățiș, totuși în sentimentele ei făcea o deosebire. Bill adoptă un anumit mod de viață, medicina, timpul petrecut la Spitalul Harlem,

cititul şi recititul clasicilor, seri liniştite, petrecute cu prieteni vechi. În restul timpului practica diverse sporturi, abandonîndu-se acestei ocupaţii cu entuziasm ; juca tenis şi *squash* [1], înota cel puţin de două ori pe săptămînă şi urmărea fascinat meciurile de *baseball* ale echipelor *Jets*, Mets şi Knicks, aplaudîndu-şi favoriţii cu tot atîta ardoare ca orice puşti de zece ani. Golful era singurul sport pe care Bill îl practica fără tragere de inimă, socotindu-l prea afectat şi lent pentru a fi considerat sport, deşi era silit să-l joace din cînd în cînd pentru a putea discuta anumite probleme serioase cu unii din colegii săi medici. De multă vreme Bill se resemnase cu faptul că anumiţi medici nu puteau fi abordaţi în timpul unui meci de golf şi, ca atare, ducea pînă la capăt plictiseala unui joc întreg. Era un om activ care nu-şi pierduse nici una din curiozităţile asupra vieţii, nici gustul pentru viaţă. Şi toate acestea în ciuda vieţii însăşi, care nu-i întinsese o mînă prea prietenoasă.

Bill îşi duse maşina micuţă, neagră, de sport în garaj, cu un aer fericit. Se simţea pe deplin înviorat de dimineaţa petrecută la tenis, de faptul că străbătuse drumuri de ţară, atît de însufleţite în acest anotimp al anului, cu tarabele de la marginea drumului încărcate cu bostani dolofani, portocalii, şi dovleci rotofei de iarnă, încîntat de acest curcubeu de culori care îl înconjurau, de priveliştea frunzelor care îşi trăiau ultimul moment de culoare radioasă, înainte ca arborii să se scufunde în somnul de iarnă. Se urcă în apartamentul său din Central Park South, cu gîndul să urmărească la televizor un meci de fotbal şi să se relaxeze, cu picioarele proptite pe măsuţa de cafea, ronţăind alune. Bill Reynolds deborda de tinereţe, găsea desfătare în lucrurile simple, iar această atitudine i se reflecta în privire. Părul său castaniu era doar uşor încărunţit, mersul îi era elastic, zîmbetul larg. Coborî din liftul care se deschidea direct în vestibulul apartamentului său şi-şi puse rachetele şi sacul de tenis pe scaunul cel mai apropiat. Se gîndi cuprins de lenevie că un pahar de Tom Collis [2] i-ar face plăcere. Odată cu

[1] Joc cu mingi şi rachete asemănător cu tenisul.
[2] Băutură făcută din suc de lămîie, zahăr, apă gazoasă, gin şi gheaţă.

aspectul său juvenil, Bill îşi păstrase aproape toate obiceiurile din timpul anilor de studenţie. Obişnuia să bea foarte puţin şi numai Tom Collins sau coniac după mese; fuma pipă, aşa cum făcuse şi cu treizeci şi cinci de ani în urmă. Dormea foarte puţin.

Aruncă o privire de jur împrejurul apartamentului spaţios, confortabil şi, în mod evident, neatins de mînă de femeie. Cărţi, reviste şi ziare zăceau neglijent în mormane, toate scrumierele erau pline de scrum de pipă, pahare şi ceşti de cafea erau lăsate acolo unde le folosise. O dată pe săptămînă venea o femeie să curețe această harababură, să spele stiva de farfurii din chiuvetă şi să lustruiască mobila somptuoasă de lemn. Cînd avea chef, mergea chiar pînă acolo încît să facă curat cu aspiratorul, dar avîntul îi scădea la gîndul că exact a doua zi în apartament se va reinstaura aceeaşi vraişte pe care o găsise. Se înveseli cînd ochiul său prinse o rază de soare care cădea pe masa foarte lustruită de lîngă fereastră şi o privi un timp, încîntat. Soneria telefonului îl făcu să tresară şi, încet, se duse pentru a răspunde, cu ochii fixaţi încă pe raza de soare. În clipa următoare fu învăluit de vocea ridicată, stridentă a lui Jason Cabot. Bill se aşeză greu pe o canapea cafenie; şedea foarte drept, umezindu-şi nervos buzele. Cele zece minute de expunere neîntreruptă îl făcură să pălească. Relatarea lui Jason nu suna a bună — diabetul nu e niciodată bun — şi faptul că lovise atît de neaşteptat pe cineva atît de tînăr era un motiv de teamă în plus. Bill se gîndi că nu trebuie să transmită temerile sale lui Jason, care, odată intrat în panică, putea cauza o droaie de necazuri multor oameni, în special Amandei, care şi aşa avusese parte de destule necazuri în viaţă.

— Opreşte-te o clipă, Jason, spuse Bill calm, încercînd să-şi aprindă pipa. Eşti prea agitat, te enervezi de prisos. Încearcă să-mi expui faptele cu calm.

— Bill, eu nu ştiu dacă Tessa se va face bine. Totul este o îngrămădeală de „poate" şi de „dacă"... o enigmă blestemată. Consideri acest lucru o enervare de prisos?

— Ca individ, bineînţeles că nu. Dar ca doctor, da. Bill oftă, ochii săi cenuşii ascunzînd o mare îngrijorare. Ca s-o luăm de la început, mi-ai spus că era aproape în

comă. Aproape nu înseamnează că este în comă. Spui că organismul ei fusese șocat, dar acum nu se află în stare de șoc. Asta de asemenea este altceva. Înseamnă că organismul ei a fost zguduit brusc și grav, asta-i tot.

— Atunci de ce dracu îi dau sînge ?

— Nu sînt sigur, dar este foarte rezonabil să presupui că sîngele i-a fost dat ca să preîntîmpine posibilitatea unui șoc Tensiunea ei arterială este mai mult decît probabil foarte scăzută și sîngele e folosit pentru a o ridica. Jason, ascultă-mă, într-adevăr sînt alte lucruri care trebuie luate în considerare, ținînd seama de starea generală, provocată de biciuirea la care a fost supus organismul ei. De exemplu, dacă ar fi fost bolnăvicioasă, n-ar fi avut suficiente rezerve cu care să lupte împotriva bolii. Dar nu este cazul la ea. Dacă sănătatea i-ar fi fost șubrezită, întreaga situație ar fi putut să ia o întorsătură proastă. Dar Tessa e o fată sănătoasă și există toate șansele ca organismul ei să reziste. Și lasă-mă să-ți mai spun un alt lucru, dacă trebuie totuși să stea în spital, în aceste împrejurări sînt foarte bucuros că e la Spitalul Municipal. Medicii lor sînt cei mai buni din tot orașul. Notele mele de la facultatea de medicină nu m-ar fi calificat niciodată pentru Municipal, nici măcar cu ani în urmă. Acum ar fi de-a dreptul imposibil. Ai fost genial că ai dus-o acolo. Medicii de acolo fac parte din cei doi sau trei la sută care se află în fruntea promoțiilor la facultățile de medicină, Jason. Nu e treabă ușoară. Ochii lui Bill priviră țintă înainte. Știa că a spus adevărul despre spital, dar că, în legătură cu starea Tessei, teoretizase doar.

— Genial ! spuse Jason iritat. Sînt atît de tineri, Bill, sînt doar cu puțin mai în vîrstă decît Tessa. Oftă, pufăind din țigară.

— Bineînțeles că sînt tineri, și asta este ceea ce vrei tu.

— Asta *nu* este ceea ce vreau eu, i-o reteză Jason.

— Stai și ascultă. În această etapă a carierei lor sînt înflăcărați, dedicîndu-se cu totul meseriei lor. Acea poveste despre rutina medicului bătrîn și înțelept este relativă, pentru că fiecare an își ia tributul. Continui să lupți, bineînțeles, dar nu cu pasiunea pe care o aveai odată. Vehemența s-a dus, Jason, răpită de timp, spuse Bill cu

voce melancolică, în timp ce amintirea îl purta cu mulți ani în urmă, cînd era secundar, cînd practicarea medicinii îl umplea de ardoare, cînd o simplă durere de burtă constituia o amenințare. Nu, Jason, pentru doctorii tineri medicina este lucrul cel mai important din viața lor. Trebuie să ții seamă că ai în față un grup de medici cu cele mai bune recomandări, cu judecată superbă și, în același timp, cu energia și zelul de a lucra fără să se uite la ceas.

— Nu sînt impresionat, spuse Jason.

— Nu-mi pasă dacă tu ești impresionat sau nu. Dar îmi pasă de faptul că Tessa este îngrijită de medici care vibrează, plini de viață. Lor le năvălește adrenalina prin fiecare fibră, la mine abia dacă mai picură. Și nu săvîrși clasica greșeală a profanilor de a subestima Spitalul Municipal. Nu-l socoti un copil vitreg ; fiecare spital din țară este la curent cu miracolele realizate acolo.

Vocea lui Jason suna plină de nerăbdare.

— Bill, eu nu cred asta. Cum pot realiza ceva în toată mizeria aia ?

— Spitalul Municipal are mai mult de două sute de ani și este subvenționat de municipiu, nu este o clinică de lux subvenționată din fonduri particulare, sau un micuț și elegant spital subvenționat din fonduri guvernamentale. Arată delăsat, pentru că este delăsat, dar nu este murdar. Nu te poți aștepta să arate imaculat și proaspăt ca unul construit de curînd, pentru că nimeni nu s-a sinchisit să le dea destui bani ca să-l repare. Poate să-ți pară dezgustător atît ție cît și multor oameni, dar ceea ce fac ei acolo nu poate fi contestat. Îngrijirea pe care o oferă ei nu are egal.

— Se poate. Dar insist ca Tessa să fie în mîna unui om matur. Vreau să o consulți tu. După cît se pare nu poate fi mutată, dar cel puțin ai putea prelua tu cazul.

Jason vorbi ferm și Bill cunoștea acest ton al vocii sale ; însemna că Jason este neînduplecat, cu privirea de oțel, cu fața imobilă.

— Au tot atîta nevoie de mine cît ar avea să le mai taie din buget, te asigur. Dacă au nevoie de un consult, vor chema pe unul din oamenii lor, care va putea face treaba de două ori mai bine decît mine. Crede-mă, Jason,

e pe mîini bune acolo şi spitalul este superior oricărui alt spital pe care îl cunosc, inclusiv al meu. Şi, Jason ? Omul care îţi vorbeşte nu este numai un doctor, este cineva care o iubeşte pe Tessa foarte mult.

Urmă o pauză lungă. Apoi Jason întrebă :

— Bill, ar putea... ar putea să moară ? şi dintr-o dată vocea lui deveni nesigură.

Bill ezită să răspundă, încercînd să-şi caute cuvintele cu grijă. Pe Jason puteai să-l socoteşti oricum, dar nu un prost, nu unul din aceia pe care puteai să-i îmbrobodeşti cu vorbe.

— Jason, oricare din noi putem muri, totuşi, după cum se observă, puţini din noi o facem. N-am de gînd să-ţi prezint o statistică, nici să fac afirmaţii categorice. Ţine însă seama că vorbeşti de doi factori, posibilităţi şi probabilităţi. Paralel cu viaţa, există o posibilitate a morţii, dar nu există această probabilitate la vîrsta Tessei şi la starea sănătăţii ei. Şi probabilitatea este importantă, nu posibilitatea. Jason, Tessa este fundamental sănătoasă şi este, fireşte, tînără.

— O tînără sănătoasă care zace în spital.

Bill clătină din cap, muşcîndu-şi buzele. Existau momente în care Jason nu ceda în ruptul capului, îndeosebi atunci cînd avea vreun motiv să-i displacă ceva. Acum avea un resentiment faţă de Spitalul Municipal şi orice-ar face cei de acolo, lui o să i se pară suspect. Lucrul acesta, precum şi încordarea îngrozitoare de a nu şti ce se poate întîmpla copilului său îl va face şi mai puţin maleabil.

— Jason, cine este medicul ei asumant ? O să-i telefonez şi o să văd ce pot să aflu.

— Ştii, clocoti Jason, voi medicii petreceţi mai mult timp la şcoală decît oricare alt grup de oameni pe care să-l ştiu eu, totuşi nici unul din voi nu sînteţi în stare să vorbiţi englezeşte. Ce înseamnă, pentru Dumnezeu, medic asumant ?

Jason putea să fie şi adesea era ridicol cînd era iritat, supărăcios ca un copil care cere să se răspundă întrebărilor sale aşa cum vrea el; care cere răspunsuri în termeni simpli. Bill era obişnuit şi cu asta.

— Jason, un medic asumant este medicul curant care își asumă un caz. Cine se ocupă de cazul Tessei ? întrebă el cu răbdare.

— Doctorul Gorlin. Nick Gorlin. Și-a asumat chiar foarte multă responsabilitate în cazul ei.

— Nick Gorlin ? Asta este o binecuvîntare, Jason. Nu există cineva mai bun decît Gorlin. Bill își îngădui să răsufle ușurat. Știa că atunci cînd Nick Gorlin se ocupa de un caz totul ieșea bine.

— Îl știi ?

— Știu despre el. Este medic șef la Spitalul Municipal și după faptele și reputația sa este cel mai minunat doctor din cîți există. Toate spitalele din țară, inclusiv al meu, l-au cerut cînd a absolvit facultatea de medicină. Acum toți doctorii se ceartă pentru a-l convinge să vină la ei după ce va pleca de la Municipal. Centrul Medical de asemenea. N-are egal printre contemporanii săi. Am auzit că are o fire detestabilă, dar ca medic nu există altul mai minuțios sau mai talentat, spuse Bill și brusc îi veni în minte că o întîlnire între Jason și Nick Gorlin ar fi ca și cînd ai arunca o torță aprinsă într-un butoi cu praf de pușcă.

— A fost al dracului de grosolan astăzi. Al dracului de grosolan. M-a insultat pur și simplu, spuse Jason, amintindu-și de flacăra din ochii lui Gorlin.

— Nu-mi închipui că tu și cu Gorlin ați avea multe lucruri în comun. Ce-ai făcut, Jason, ai încercat să cumperi secția de urgență sau poate întregul spital ? întrebă Bill cu blîndețe. Nici așa ceva nu l-ar fi surprins prea mult.

— Mă pot lipsi de sarcasmul tău, Bill. Am avut destule pe ziua de azi.

— Jason, eu te cunosc și, după cît îmi dau seama, Nick Gorlin nu tolerează nici un fel de inepții și nici nu poate fi forțat în vreun fel. El este propriul său stăpîn. Iar dacă lucrurile trebuie forțate într-un anumit fel, asta o va face el.

— Tessa este fiica mea, șuieră Jason în telefon.

— Și este pacienta lui. Am auzit spunîndu-se că nu

permite nici un fel de interferență în legătură cu bolnavii săi, indiferent cine ar fi ei. Urmează sfatul meu și nu-l bate la cap că altfel n-o să te mai lase deloc să intri în spital.

— N-o să îndrăznească ! Nu poate să facă asta, spuse Jason.

— Ba o să îndrăznească și o să poată dacă starea sănătății pacientei sale o cere. Are toate instinctele bătăușilor de pe stradă, ceea ce probabil a și fost, și o să le folosească. Își apără bolnavii cum își apără leoaica puii. Chiar dacă nu poate fi premiat pentru farmecul său personal, știe ce are de făcut cu bolnavii. Deci te poți obișnui cu ideea că dacă face ceva, aproape întotdeauna este îndreptățit s-o facă.

— Se pare că știi o mulțime de lucruri despre el, spuse Jason furios.

— Întruchipează legenda modernă a profesiunii noastre. Este imposibil să deschizi vreo revistă medicală fără să dai de lucrările sale de cercetare, și e chiar și mai imposibil să te întîlnești cu un grup de medici fără să auzi de numele lui. El știe ce este și ce anume urmărește, dar nu se lasă intimidat de nici unul din aceste lucruri. Fii recunoscător cerului pentru Tessa.

— Înduioșător, spuse Jason și își aminti din nou de neobrăzarea lui Nick.

Nimeni nu îndrăznise vreodată să-i vorbească în felul acesta, așa că Jason n-avea de gînd să stea și să asculte ce om grozav era Gorlin. Cu atît mai puțin de la cel mai bun prieten al său. „Fanfaronadă“, gîndi el.

— N-ai decît să spui ce vrei, dar este un medic între medici. Jason, cum a primit Amanda toate astea ?

— În felul ei obișnuit, bineînțeles. A plîns toată dimineața, după care, în sfîrșit, a adormit.

Bill își simți mușchii feței crispîndu-se și buzele devenind o linie subțire ; putea suporta toanele lui Jason, în afară de cazul cînd era vorba de Tessa sau Amanda.

— Ascultă, Jason, o să chem spitalul, după care... să zicem că trec pe la voi diseară ? Tu ai nevoie să te calmezi și am senzația că Amanda are nevoie de puțină consolare.

Jason se strîmbă la telefon.

— Ceea ce, sînt sigur, vei fi în stare să-i furnizezi. Te așteptăm la ora opt. Și, Bill, dacă afli ceva între timp...

— O să-ți telefonez, Jason. Încearcă să te odihnești.

— O, desigur, e chiar atît de simplu, spuse Jason și închise telefonul.

— Ai grijă de Amanda, spuse Bill la celălalt capăt al firului, vorbind în gol.

Jason se ridică de la birou și-l chemă pe Shelton, majordomul lor adus în America tocmai din Anglia puțin înainte de a se naște Tessa. În toți acești ani fusese un majordom perfect, satisfăcînd chiar și cele mai imposibile pretenții ale lui Jason. Jason era distant cu Shelton, totuși între acești doi oameni exista o legătură adîncă, greu de definit, astfel încît Jason îl informase pe Shelton despre boala Tessei înainte de a-i spune Amandei.

— Whisky cu apă, Shelton, comandă el bărbatului palid, distins, deși servanta cu băuturi era la îndemînă. Și aș face o baie, adăugă el.

Shelton amestecă băutura și i-o întinse lui Jason, retrăgîndu-se apoi neauzit pe scări pentru a pregăti baia. Ținuse întotdeauna la doamna Cabot și o adorase pe Tessa, căreia îi spusese întotdeauna domnișoara Tessa, deși ea obiectase asupra acestei formalități. Față de domnul Cabot, sentimentele sale erau contradictorii ; existaseră împrejurări în care îl respectase foarte mult și altele în care nu îl considerase nici măcar un gentleman. Servind în același timp și de valet lui Jason, el cunoștea probabil omul mai bine ca oricine și ajunsese la concluzia că de fapt mai mult îi displăcea decît îi plăcea. Conform adevăratei tradiții, sentimentele sale personale nu erau date în vileag niciodată ; se supunea cu credință codului special al majordomilor, fără ca fața sa în aparență fără vîrstă să exteriorizeze vreo reacție, sau ca vreo nuanță a vocii sale să-l trădeze. Shelton nu cunoștea asemenea lucruri ca bîrfa și nici fluctuații în îndeplinirea îndatoririlor. An după an, supraveghease întregul personal al casei, inclusiv bucătăria, în total șase servitori la New-York, și călătorea întotdeauna cu familia Cabot la celelalte reședințe, supraveghind și personalul de acolo. Avea un misterios talent de a se ține departe, dar cînd era chemat apărea imediat,

gata să anticipeze nevoile stăpînului sau ale stăpînei. Fiind un om căruia îi plăcea lectura şi neîntreţinînd nici un fel de relaţii sociale proprii îşi petrecea aproape tot timpul liber în locuinţa sa, un apartament de trei camere, cu intrare separată din stradă, care fusese decorat de către doamna Cabot după gustul lui şi în care nenumăratele cărţi se îmbinau plăcut cu vasele vechi de cositor şi piesele frumoase de mobilă englezească, veche. În fapt, el era un membru al familiei, considerat chiar şi de presă ca făcînd parte integrantă din menajul Cabot. Dădu drumul la apă în cada de marmură, turnînd sărurile de baie care îi plăceau domnului Cabot şi aşteptă ca apa înspumată să se ridice la înălţimea exactă pe care o prefera domnul Cabot. Ieşi din baie şi intră în budoarul domnului Cabot scoţîndu-i un rînd de rufărie proaspătă, deşi gîndul său era la Tessa, nu la domnul Cabot.

Bill Reynolds puse receptorul în furcă şi rămase cufundat cîtăva vreme în tăcere, încercînd să-şi adune gîndurile. După un timp se ridică şi, obosit, se duse la fereastra care dădea spre Central Park, care în această după-amiază frumoasă de sîmbătă era înţesat de lumea care se plimba. „Da, Jason, gîndi el, Tessa ar putea muri. Fetiţa asta luminoasă ar putea muri." Se îndreptă şovăitor spre o masă solidă pătrată din colţul odăii şi privi cu atenţie toate fotografiile Tessei, fotografii care constituiau cronica vieţii ei. Erau cîteva zeci de fotografii, fiecare în cîte o ramă micuţă de argint ; Tessa pe cînd era un bebeluş blond şi frumos, rîzînd veselă unui urs uriaş trîntit lîngă ea ; Tessa în costum de călărie la vîrsta de trei ani... părea că ştiuse să călărească înainte de a fi ştiut să meargă. Apoi Tessa în rochie albă de organdi şi pantofiori de lac. Bill privi cu afecţiune deosebită fotografiile făcute cînd avea vreo unsprezece ani, era înaltă pentru vîrsta ei, subţire, cu părul tot atît de lung şi de blond ca acum, şi aceiaşi ochi imenşi, albaştri. Zîmbi tandru cînd privi fotografiile Tessei la absolvirea colegiului, la serate, ca tînără „lady" în prima ei rochie de seară. Ochii lui Bill se opriră asupra fotografiei sale favorite în care Tessa, dezinvoltă, se pregătea zîmbitoare să plece cu barca în larg din Cabot's Landing, insula lor

particulară, şi aşa cum privea, lui Bill îi venea să plîngă şi să rîdă în acelaşi timp. În toate fotografiile astea făcute timp de douăzeci şi şapte de ani Tessa rămăsese un copil, un copil minunat cu zîmbetul natural, fericit, cu un fel de a fi dulce, îndatoritor, purtînd oamenilor un interes aproape copilăros de naiv. O socotiseră întotdeauna un copil nu pentru a tăgădui trecerea anilor, nu pentru a uita propria lor vîrstă, ci pentru că păstra într-adevăr ceva din candoarea unui copil. Bill se întoarse pe canapea luînd cu el fotografia Tessei în barcă şi o puse pe măsuţa pentru cafea continuînd s-o privească. Fotografia Tessei îi aducea aminte cum arăta Amanda cu ani în urmă. Şi în clipa aceasta Bill îşi reaminti discuţia care schimbase viaţa ei şi a lui. Fusese o zi însorită, nu ca cea de astăzi. El şi cu Jason absolviseră de curînd studiile la Harvard, iar Amanda cele de la Radcliffe ; viaţa se deschidea înaintea lor, neprihănită, şi avea să fie pecetluită într-o cafenea mică din Cambridge.

— Amanda, îi spusese Bill fetei sfioase, fremătătoare, care stătea în faţa lui la masă. Părul ei lung, blond aproape îi umbrea pielea albă şi catifelată a obrazului, cîteva şuviţe rătăcite îi fluturau deasupra ochilor de un albastru intens. Cum te poţi gîndi măcar să te măriţi cu Jason ? o întrebase sperînd mai mult decît orice pe lume că era vorba de o greşeală, de o îngrozitoare neînţelegere.

— Aş fi dorit să afli de la mine, Bill. Îmi pare rău. Ţi-a spus Jason ?

— Aseară. Nu-i aşa că nu-i adevărat ?

— Ba da, Bill, este, de fapt nu ştiu de ce. E atît de straniu să discuţi ceva cu Jason ; nici măcar nu mi-a cerut să mă mărit cu el. Mi-a spus pur şi simplu că o să ne căsătorim. Şi cînd Jason spune ceva, ei bine... totul este hotărît. Amanda avea o voce uşor şovăitoare, cu o pronunţie asemănătoare cu a celorlalte fete cu educaţia ei, calmă, puţin britanică, accentuînd mai tare litera „a".

— Îl iubeşti ?

— Nu... da... Oh, Bill, nu ştiu. Bănuiesc că îl iubesc. O să trebuiască, dacă o să mă mărit cu el... dar mă înspăimîntă.

— Te înspăimîntă ? Ce ţi-a făcut ? Spune-mi...

— Nu, nu. Nu mi-a făcut nimic de fapt. Atîta doar că mă obsedează această senzaţie că Jason... Bill, are aerul că se simte grozav de bine în cruzimea lui. Felul în care se poartă cu oamenii este uneori înfricoşător.

— Atunci de ce să te măriţi cu el ?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu. Pentru că el a spus aşa, bănuiesc.

— Da, da, văd asta. Bill oftă. Cu Jason lucrurile se petrec întotdeauna la fel. Pentru că el a spus aşa. Ştii, Amanda, Jason va atrage după sine numai vijelii, lăsînd uşile larg deschise, în faţa lor, numai şi numai pentru a dovedi că cei din neamul Cabot pot face faţă la orice. Doreşti tu asta ?

— Nu, spuse ea cu voce abia perceptibilă. Dar cine poate să-i spună „nu" lui Jason ? Nu se poate. N-are nici un sens, dar aşa este.

— Jason, regele înălţimilor. Bănuiesc că aşa va fi veşnic. Pot face ceva care să-ţi schimbe hotărîrea ?

— Nu cred, spuse ea cu faţa răvăşită.

— Atunci vreau să-ţi aminteşti ceva... Dacă drumul lui regesc devine prea spinos, eu o să fiu întotdeauna alături. Nu-ţi fie teamă.

— Dar îmi este.

Bill înghiţi anevoie ; ştia ce voia să spună Amanda despre Jason. Zburda prin viaţă ca şi cum lumea îi aparţinea, şi nimeni nu-i spunea nu vreodată. Avea darul de a pune stăpînire pe oameni într-un mod inexplicabil.

— Aminteşte-ţi doar, eu voi fi alături, spuse Bill. Altceva nu mai avea ce spune.

Au trecut atîţia ani, se gîndi Bill, uitîndu-se din nou la fotografia Tessei. Şi el fusese întotdeauna alături, prieten şi mediator în toate momentele grele ale acestei căsnicii care se dovedise a fi lipsită de dragoste. Fusese alături şi la bucuriile Tessei, copilul care nu trebuia decît să-şi îndrepte ochii asupra lui şi să-i spună „unchiule Bill", pentru a-l face să zîmbească. Bill îşi reaprinse pipa, simţind durerea de a fi iubit o femeie în mod atît de straniu timp de treizeci de ani, o femeie care nu era a lui, şi simţind groaza că Tessa zace bolnavă. Ridică telefonul şi ceru de la informaţii numărul Spitalul Municipal.

Era timpul să vorbească cu Nick Gorlin, un om care, gîndi Bill, părea că știe ce să facă cu viața lui.

Spitalul Municipal se conforma unui program riguros, servind micul dejun la șase și jumătate, dejunul la douăsprezece, iar cina între patru și patru și jumătate, și un pahar de lapte sau suc de fructe, la alegere, înainte de a se stinge luminile la ora nouă. Tăvile de la cină tocmai erau aduse înapoi la bucătăria fiecărui serviciu, pentru a fi golite și spălate înainte ca maldărele de farfurii să fie apoi trimise la bucătăria centrală a spitalului. Din punct de vedere nutritiv mesele erau echilibrate, dar ăsta era singurul lucru bun care se putea spune despre ele ; erau fără gust, lipsite de variație și iremediabil neapetisante. Carnea era cenușie și apătoasă, legumele nesărate erau fără gust și fleșcăite, cartofii întotdeauna reci, iar surogatul de orez se aduna în cocoloașe lipicioase. La Municipal, medicii mîncau aceeași mîncare ca și bolnavii, afară de cazul că optau pentru restaurant și-și cheltuiau banii în schimbul unei mese simple, dar bine gătite. Numai că medicii alegeau rareori această alternativă. Rareori aveau timp să aștepte în restaurantul aglomerat, și rareori își puteau îngădui să-și cheltuiască banii ; restaurantul pe care îl frecventau nu era scump, dar de trei ori pe zi, șase zile pe săptămînă, însemna o breșă prea mare într-un salariu de spital.

În această sîmbătă, Jim Stuart hotărî să-și permită o astfel de extravaganță. Decis să rămînă peste noapte la Secția de urgență, după care avea să-l aștepte o gardă grea, privi acest lucru ca pe o investiție de mare curaj, așa că savură întru totul cei doi hamburgeri, mazărea și cartofii, două pahare cu lapte și o porție de înghețată. În timp ce mînca, termină de citit două capitole din materia pe care o repeta, făcîndu-și note marginalii. Jim era bine pregătit pentru examenele de absolvire, dar el dădea ascultare tatălui său, doctor în medicină generală într-un mic orășel din New England, care îi spusese că nu strică niciodată să repeți, mai ales cînd ți-ai ațintit privirea asupra Spitalului Municipal. De multe ori lui Jim îi fusese dor de pacea și liniștea orașului natal, dar își

reamintea de ziua cînd plecase de acasă și cînd tatăl său, la gară, îi spusese fără ceremonie că adevăratul cămin se află acolo unde lucrezi la ceea ce ți-e drag și unde te căsătorești cu femeia potrivită. Aceasta fusese o propozițiune extrem de lungă pentru tatăl său, foarte taciturn din fire, dar om înțelept, pentru că Jim simțea că-și găsise adevărata casă. Lucra la ceea ce îi era drag și se căsătorise cu Leora, o fată iubitoare și dulce din sud, o fată pe care o întîlnise într-o librărie de mîna a doua și pe care o iubise aproape pe dată.

Jim nu se îndoise niciodată că Leora, sau Lee cum îi plăcea ei să fie numită, va fi în stare să accepte rigorile vieții medicale ; crescuse într-o familie foarte unită, iubitoare, în care toți erau legați unul de celălalt și se simțeau fericiți, în ciuda faptului că din leafa mică de profesor a tatălui ei, trebuiau să urmeze la colegiu trei copii, iar cheltuielile casei lor mari și bătrîne din Tucker, lîngă Atlanta, nu se terminau niciodată. Era o casă caraghioasă care semăna cu o pălărie mare, veche și pleoștită, dar care aparținuse familiei timp atît de îndelungat, încît nu se puteau despărți de ea ; în schimb învățaseră să-și creeze colțuri intime, plăcute, pentru a rămîne în casa pe care o iubeau. Nici Nick Gorlin nu se îndoise vreodată de Lee, așa că încurajase din toată inima această căsătorie, deși în general nu era de acord ca studenții să se căsătorească atîta timp cît erau încă în școală. El o socotea pe Lee o persoană cu totul ieșită din comun și chiar așa era. Jim s-ar fi simțit vinovat pentru fiecare clipă petrecută departe de ea, numai că Lee nu-i dădea nici un motiv de a se simți vinovat. Lee știa ceea ce avea de făcut soțul ei și aștepta de la el să-și facă datoria, fără să-și piardă vremea cu ea. Nu i-a creat niciodată un singur moment dezagreabil, fiind crescută într-o casă unde bărbații făceau ceea ce era de datoria lor să facă, iar femeile la fel ; așa separate cum păreau cele două linii de conduită, ea știa că nu erau de fapt nici separate nici diferite, ci constituiau pur și simplu micile concesii pe care oamenii trebuie să și le facă atunci cînd s-au angajat să împartă împreună o viață. Instinctiv făcea lucrul potrivit, reacționa în mod potrivit, fără să se afereze și fără să supere pe nimeni, iar Jim știa și aprecia acest lucru. Lee

izbutea ca viața lor să nu cunoască nici o clipă de încordare.

Jim își termină laptele, plăti bonul și părăsi restaurantul. Tot ce-i mai rămînea de făcut era să-l convingă pe Nick de faptul că și el trebuia să rămînă cu ei la noapte la urgență. Se urcă pe scara din hol pentru a-și lăsa cărțile, fără să bage de seamă oamenii care se uitau curios la băiețașul în haine albe de doctor.

Afară, ziua începea să devină cenușie înainte de a se cufunda în întunericul înserării ; o liniște efemeră se așternu deasupra orașului și deasupra spitalului. În biroul de la etajul doi, Nick terminase în sfîrșit de citit ultima foaie de observație, deși mai avea încă de lucrat niște hîrțoage. Nu realizase tot ceea ce își propusese pentru ziua aceea dar, cu toate întreruperile, reușise totuși să facă o treabă onorabilă. David reușise și el să rezolve o seamă de restanțe în ciuda tuturor lucrurilor survenite în timpul zilei, și se simțea puțin mai ușurat atît pentru el cît și pentru ceilalți doctori in așteptarea freneticei nopți de sîmbătă și a zilei de duminică. Medicii de pe etaj intrau și ieșeau din birou de obicei pentru a se uita la foile de observație, luîndu-le uneori cu ei pentru a le confrunta cu foile de la pat. Erau atît de preocupați încît nu li se adresau nici lui Nick nici lui David, prezența lor fiind trădată doar de foșnetul hainelor de spital scrobite, sau de zgomotul apei care curgea în chiuvetă cînd se spălau pe mîini. Surorile se țineau la distanță, găsindu-și de lucru afară din birou, căci nu aveau nici o dorință să-i deranjeze pe Nick sau pe David.

Jim intră cutezător în birou și-și plantă statura micuță lîngă Nick.

— Ei bine, Jim ? întrebă Nick.

David ridică ochii din lucru ca să privească.

— I-am urmărit de aproape pe ăia de la chirurgie și am făcut tot ceea ce era de presupus că trebuie să fac, inclusiv mîncatul.

— Bine, dădu Nick din cap. Cum a fost operația ? întrebă el îndreptîndu-și ochii în altă parte.

— Lungă. Știi, băieții ăia deschid bolnavul în cîteva secunde, dar ca să-l închidă le trebuie o veșnicie.

— Jim. Nu prea e posibil doar să lipeşti bolnavul cu bandă adezivă. Este o tehnică delicată. Ce s-a operat ?

— O gastrectomie totală. Şi-o să-ţi mai spun ceva, acum ştiu că chirurgia nu-i de mine.

— Da. Ei bine, la asta servesc toţi aceşti ani, ca tu să-ţi dai seama ce este şi ce nu este pentru tine.

David rîse.

— Ce s-a întîmplat, Jim ? Ţi s-a făcut greaţă ?

— Pur şi simplu nu-mi place chirurgia, răspunse Jim fără afectare, privindu-l pe David, apoi rîse şi el. Să-ţi spun drept, la cîţiva băieţi li s-a făcut rău. Unul din ei era în sala de operaţie şi deodată a fugit afară şi a vărsat peste tot. Un intern.

— E normal. Ce faci tu acum aici, Jim ? întrebă Nick cu un zîmbet răspîndit pe faţă.

— Ştiu că te-ai opus de două ori, dar eu totuşi aş dori să rămîn la noapte. Vreau să spun că acesta e un spital unde se predă medicina, iar eu sînt aici să învăţ. Şi să ajut dacă pot.

— Adevărat. Perfect, spuse Nick, schimbînd priviri cu David.

— Mulţumesc, Nick. Aş fi fost într-adevăr neliniştit acasă. Jim zîmbi. Nick şovăi apoi se rezemă în scaun.

— Stai jos, Jim, spuse el în timp ce Jim se cocoţa pe colţul mesei de lucru. Vreau să înţelegi un lucru. S-ar putea ca Tessa să nu treacă noaptea. Nu ştim cît de rezistent este organismul ei.

— Trebuie să treacă !

Nick îşi scutură părul său negru, vîlvoi.

— De trebuit, nu trebuie nimic. Numai timpul ne va spune. Există o sută de imponderabile diferite, iar noi nu sîntem profeţi.

— Ştiu asta. Dar mi se pare că şi voi, băieţi, rămîneţi pentru acelaşi motiv ca şi mine.

— Cum adică ? întrebă David.

— Să urmăriţi fiecare reacţie favorabilă a organismului ei şi să vă folosiţi de ea.

— Odihneşte-te puţin, Jim, spuse Nick tăios. O să fie o noapte lungă.

Jim se lăsă să alunece de pe masă şi părăsi biroul fără nici o vorbă. Nick rămase tăcut, pierdut în gînduri.

— Trebuie să fii foarte mîndru. A făcut ceea ce te aşteptai să facă, spuse David.

— Da, am ştiut că Huck se va întoarce, dar îmi pare rău că s-a nimerit să fie cazul acesta.

— De ce ?

Nick începu să-şi maseze muşchii de la ceafă ; simţea o dorinţă arzătoare să se plimbe un pic, dar în biroul acesta nu era loc să se mişte.

— Nu este un caz obişnuit. Şi, printr-o ciudată întîmplare, Huck Finn n-a văzut niciodată un bolnav murind. În tot acest timp de cînd învaţă aici, nici un bolnav n-a murit în prezenţa lui. Va învăţa şi despre moarte, bineînţeles. Dar aş fi al naibii de dezolat ca prima oară să i se întîmple acest lucru cu Tessa... Nick înghiţi de mai multe ori, încercînd să îndepărteze durerea pe care o simţi cînd rosti acele cuvinte. Pentru el este un risc, adăugă el calm.

— Nu mai mult decît pentru oricare alt student.

— L-ai auzit ? „Trebuie să treacă", a spus. Ca şi cum e vorba de un lucru pe carre-l poţi decreta.

— Ascultă, Nick, Jim este un băiat dintr-o bucată. A venit direct aici şi a spus ceea ce noi doar gîndim, asta-i singura diferenţă. Noi gîndim, iar el a spus-o. Dar Jim este foarte stăpîn pe sine, n-o să-ţi leşine în braţe.

— Poate da, poate nu. Este încă destul de tînăr pentru ca emoţia să-i întunece judecata. Nu putem gîndi despre el aşa cum gîndim despre noi înşine, avem atîţia ani în plus faţă de el. Se află încă în acel stadiu delicat cînd emoţia poate deveni obişnuinţă şi asta îl va goni de aici foarte repede.

— Socot că e prematur să afirmi acest lucru. Traversezi poduri care n-au fost construite încă.

— Există motive. Tessa nu este un bolnav oarecare şi asta nu e bine.

— Cine spune ? întrebă David.

— Eu spun. David, medicii trebuie să-şi construiască o insuliţă a lor. În special medicii care-i învaţă pe alţi medici. Nu este loc într-un spital şi, mai ales, într-un serviciu de urgenţă, pentru sentimente personale.

— Vorbeşti despre detaşare profesională şi eu îţi spun că este un lucru minunat, pînă cînd...

— Pînă cînd ce ? întrebă Nick și ochii săi negri se îngustară.

— Pînă cînd, într-o bună zi, fiecare medic descoperă singur că faptul de a fi medic nu-i răpește privilegiul de a fi om. Este întru totul posibil să fii mai interesat de un caz decît de altul.

— Există motive temeinice, valabile, pentru detașarea profesională.

— Desigur, în special ca să-i protejeze pe medici. Dar nu întotdeauna aceste motive stau în picioare. Faptul că există o regulă teoretică nu înseamnă că ea trebuie respectată în mod uniform, decît poate tot teoretic. Faptul că Jim mărturisește deschis că noi dorim cu tot dinadinsul s-o scoatem pe Tessa din pericol nu însemnează că el nu trebuie să ia parte la această acțiune. De fapt, cred că el este mai îndreptățit decît oricine. Cel puțin el a spus-o. Lui nu îi este teamă să-și mărturisească simțirea, ca și cînd aceasta ar fi ceva urît. Toată treaba cu „ssst", „ssst, tăcere", este ridicolă, ca și cum am plănui s-o siluim în grup. Faptul de a ascunde sentimentele sugerează în mod implicit ceva necurat. Ori nu este nimic necurat în a admite că ceva în făptura ei ne-a făcut pe toți să ne dăm peste cap. pur și simplu să ne dăm peste cap ca s-o salvăm.

— Tocmai asta nu înțeleg. Nick clătină din cap. Noi sîntem tipuri total diferite, dar toți am avut aceeași reacție în legătură cu ea. De ce ?

— Nu știu și nici nu cred că are vreo importanță.

— Ar putea fi răstălmăcit.

— De către cine ? De către o șleahtă de surori care ar răstălmăci și-o strîngere de mînă ? Este un fel convențional de a privi lucrurile, în orice caz. Oricum au să fie discuții. Domnișoara Cabot este un pacient neobișnuit pentru spitalul nostru.

— Pentru ea de asemenea spitalul nostru o să fie ceva neobișnuit.

— Ei poftim, prietene. Ai spus exact ceea ce a spus și Jim. A spune că ea va reuși să vadă unde se află, este echivalentul vorbelor lui Jim „trebuie să treacă".

— Jim este de-abia un student, rosti sec Nick.

— Ei și ?

— Pentru Dumnezeu, David, vreau să spun doar că e foarte tînăr și că trebuie să învețe cînd și cum să-și stăpînească emoția.

— Vrei să spui că deoarece are numai douăzeci și patru de ani el nu-i în drept să spună că Tessa o să reziste, în timp ce tu, fiindcă ești mai bătrîn, poți ?

— Să lăsăm asta. Așa nu ajungem nicăieri.

— Nu sînt chiar atît de sigur. Dacă tu îți îngădui să speri, de ce nu-i îngădui lui Jim s-o spună ?

— Poate că nu am chiar atîtea speranțe.

— Asta n-o cred, spuse David.

— Te rog, n-am putea-o lăsa baltă ? întrebă Nick întunecîndu-se la față.

Bine. Dar răspunde-mi la o singură întrebare. De ce stăm cu toții la noapte ?

Nick își trecu o mînă prin păr și se uită în jos spre hîrtiile sale.

— Taci din gură, David. Am de lucru.

Bill Reynolds descoperi că Spitalul Municipal are o duzină de numere de telefon diferite așa că trebui să cheme de vreo zece ori înainte de a obține numărul corpului principal al spitalului. În cele din urmă operatoarea păru să-și aducă aminte cum să-i facă legătura cu Nick Gorlin.

— Etajul doi. Doctor Cord, răspunse David. Ascultă, dădu din cap și-i întinse receptorul lui Nick.

— Un oarecare Bill Reynolds, medicul familiei Cabot.

— Doctor Gorlin.

— Bună ziua, doctore. Eu sînt Bill Reynolds. Îngrijesc familia Cabot dar sînt de asemenea și un vechi prieten al lor. Nu vreau să mă amestec, dar am crezut că ar fi cel mai bine ca eu s-o fac pe intermediarul între dumneavoastră și domnul Cabot.

— De ce spuneți asta ? întrebă Nick schițînd un zîmbet.

— Jason este un om imposibil în multe privințe, iar Tessa este fina mea. Nu vreau ca Jason să vă stea în cale în timp ce fata se află în tratamentul dumneavoastră. Cred că în acest sens vă pot ajuta.

— Păreţi un om prea drăguţ pentru a fi prieten cu Cabot, doctore.

— Mulţumesc. Cred într-adevăr că vă pot ajuta şi vă promit că n-o să mă amestec.

— Hm. Vă cred şi sînt de acord că este o idee bună. Eram cît p-aci să... Nu face nimic. Să vă spun ceea ce ştiu. Glicemia este de cinci grame şi nu s-a schimbat după cele două injecţii cu insulină. Ceea ce mă nelinişteşte este intensitatea celorlalte semne clinice ale organelor vitale. Inima bate neregulat, are o insuficienţă respiratorie, iar tensiunea sistolică se menţine la opt, în ciuda transfuziei. Nu răspunde la tratament, dar starea ei nu se agravează. O să stăm toată noaptea cu ea şi o să facem tot ceea ce putem... nu vă pot spune *nimic* precis.

— Este conştientă ?

— Uneori da, alteori nu. Nu este nici în comă profundă, nici în stare de şoc, deşi se află la limita dintre ele.

— Nu este deloc bine, nu-i aşa ? întrebă Bill încetişor.

Nick răsuflă adînc.

— Nu, mi-e teamă că nu este, doctore Reynolds. Cîtuşi de puţin. Singurul lucru pozitiv îl constituie vîrsta ei şi faptul că, aparent, a avut o sănătate satisfăcătoare.

— O să vă ocupaţi personal de cazul ei, nu-i aşa ?

— Da, doctore, o să stau cu ea.

— Cînd survine orice schimbare, vreţi să mă chemaţi ? Voi fi la familia Cabot diseară, dar ca să puteţi vorbi cu mine nu spuneţi majordomului cine sînteţi. Întrebaţi doar de mine şi Jason nu va şti.

— Desigur, spuse Nick, notîndu-şi cele două numere de telefon pe care i le dădu Bill.

— O să vă sun imediat ce apare ceva.

— Vă mulţumesc foarte mult, doctore Gorlin.

— Să-mi mulţumiţi cînd se va face bine, doctore, spuse el şi închise telefonul.

— N-are de gînd să se amestece ? întrebă David.

— Aşa se pare. David, spuse Nick uitîndu-se la ceas, hai să-i mai facem o glicemie.

— O s-o iau eu, spuse David, ridicîndu-se.

— Dar s-o lucrezi tu. Să nu-i aşteptăm pe băieţii de la laborator.

— De acord.

David părăsi biroul, iar Nick se întoarse la programările pentru medicii de la etajul doi. Voia ca pentru luni să învoiască pe vreunul din ei ; avuseseră atît de puțin timp liber, încît, chiar dacă el ar fi reușit în mare parte să le reducă munca preliminară, luni vor fi totuși istoviți. Medicii de la etajul doi erau suprasolicitați din cale afară ; existau doar șase secundari și doi interni ca să acopere douăzeci și șase de paturi, în două schimburi de cîte douăsprezece ore. E drept că mai erau și studenții precum și David ca șef al saloanelor de femei de la Medicală, dar chiar și așa trebuia să recurgi la trucuri ca să eliberezi un secundar cînd spitalul era atît de plin. Mușcîndu-și buza, hotărî că singura posibilitate era să împrumute un medic de la altă secție pentru o zi și să dea drumul unuia din medicii săi. Se întinse după lista programărilor pe întreg spitalul, prinsă într-o agendă ferfenițită și o cercetă cu atenție. Nick rîse în sinea lui dezamăgit : numai serviciul de pediatrie fusese relativ liber în săptămîna aceasta, dar astăzi cele mai multe din chemările pe care le auzise la *telespeaker* fuseseră pentru pediatrie. „E o luptă pierdută", păreau să spună ochii săi dar în clipa aceea auzi afară o larmă teribilă, ceea ce-l făcu să iasă din birou și s-o ia de-a lungul coridorului într-o fugă.

Judy se certa în toată regula cu doamna Hernandez, o bolnavă aproape senilă, care o amenința cu bastonul pe sora scandalizată.

— Ce se întîmplă aici ? întrebă Nick, apucînd mîinile femeii. Încercă să vorbească încet văzînd cîteva bolnave care începuseră să scoată capul pentru a vedea ce se petrece.

— Doctore, doamna Hernandez țipă că cineva i-a furat plosca. A venit după mine pînă-n coridor cu bastonul ăla tîmpit al ei. Ea...

— Ajunge, șuieră Nick în urechea lui Judy. Trimite bolnavii îndărăt în paturile lor și du-te în birou. Vreau să-ți vorbesc după ce mă ocup de doamna Hernandez.

Nick așteptă pînă ce Judy se îndepărtă.

— Haideți să vă duc acum înapoi la pat.

O apucă ușurel de brațul plăpînd pe femeia bătrînă, cu părul încărunțit și chipul ca de pasăre, și o conduse înapoi la pat. Apoi o ajută să se urce și-i potrivi pernele.

— Ce vă supără, doamnă Hernandez ?
— Mi se fură lucrurile, spuse ea arţăgos.
— Cine vi le fură ? întrebă Nick blajin.
— Toată lumea.
— De ce să nu ne uităm şi să vedem ce vă lipseşte, hm ?
— Plosca mea... vin aici, uite aşa, şi mi-o fură.
Nick pipăi în jurul piciorului patului şi scoase o ploscă de sub cuverturi.
— Iat-o, doamnă Hernandez, spuse el cu o voce la fel de calmă.
— Nu asta, cealaltă. Am avut două ploşti, mi-au furat-o pe cealaltă.
— Unde era cealaltă ?
Ea arătă spre noptiera de metal şi Nick deschise uşa de jos, uitîndu-se înăuntru.
— Aveţi dreptate, nu-i acolo. De ce credeţi că cineva ar dori să vă fure lucrurile ?
— Toţi mă urăsc aici. Doctore, dumneavoastră nu ştiţi ce fac. Fură totul. Sora mi-a spus c-au să mă ducă la casa de nebuni.
Nick simţi că-şi iese din fire. Era foarte verosimil ca scroafa aia să fi spus aşa ceva. Făcu semn unei infirmiere care trecea şi ceru o ploscă.
— Are o ploscă, uitaţi-vă aici, spuse infirmiera.
— Adu-o, zise Nick. Acum, doamnă Hernandez, vreau să mă ascultaţi. Infirmiera o să vă aducă o ploscă şi nimeni n-o să vă trimită nicăieri. Vă asigur că nimeni n-o să vă mai fure nimic, dar trebuie să promiteţi că nu mai loviţi pe nimeni cu bastonul.
— N-am lovit cu bastonul. Doar i-am speriat.
— Da, dar nu e bine să sperii lumea.
— De ce nu ? întrebă ea cu feţişoara zbîrcită plină de nedumerire.
— Păi, dacă speriaţi lumea, nimeni n-o să vă iubească şi vor încerca să vă fure lucrurile.
Infirmiera se întoarse şi puse plosca proaspăt sterilizată în dulăpior.
— Şi aşa nu mă iubeşte nimeni. Toţi mă fură.
— N-au să mai facă aşa ceva dacă promiteţi să nu-i mai speriaţi. Aţi putea lovi pe careva, ştiţi asta, spuse

Nick cu răbdare, şi un zîmbet blînd îi lumină faţa.

— Nu lovesc.

— Dar îi speriaţi ? întrebă el blajin.

Îi părea rău pentru femeia bătrînă, singură şi fără prieteni. Ochii ei mici şi rotunzi ca mărgelele priviră perplecşi.

— Sînteţi sigur ? întrebă ea.

— Foarte sigur.

— Bine. Nu-i mai sperii.

— Sînteţi o fată cuminte. Şi nici să nu vă mai daţi jos din pat.

— Nu, scutură ea din cap încolo şi încoace cu vehemenţă.

— Bravo. Acum vreau să vă odihniţi, spuse el întinzînd mîna să-i ia pulsul.

— De ce faceţi asta ?

— Pentru că îmi place să ţin de mînă fetele drăguţe. Nick zîmbi.

— Ce doctor prostuţ ! Dar îmi place, chicoti ea, dînd la iveală mai multe spaţii goale unde odinioară avusese dinţi.

Nick se apleca pentru a-i coborî speteaza patului şi observă în picioare, lîngă fereastră, o femeie care avea indicaţia strictă de a sta la pat. Termină de învîrtit manivela de la patul doamnei Hernandez, se uită la ea pentru a se asigura că s-a aşezat confortabil şi se duse la femeie.

— Doamnă Dwyer ? întrebă Nick uitîndu-se la tăbliţa de la piciorul patului. N-ar fi trebuit să vă daţi jos din pat, spuse el.

— Şi de ce nu ?

— Nu v-au spus doctorii de ce sînteţi aici ? Aveţi cheagul acela, ştiţi bine.

— O da, mi-au spus că am ceva care se numeşte flebită.

— Ei bine, asta înseamnă un cheag care circulă şi, dacă vă mişcaţi cît de puţin, poate fi periculos. Trebuie să staţi în pat.

— Atunci de ce nu mi-au spus ?

Nick făcu ochii mari, deconcertat el însuşi, apoi întinse mîna după foaia de observaţie de la pat care atîrna de bara de fier. O citi şi o închise trîntind coperţile.

— Cineva a făcut o greşeală, doamnă Dwyer. Noi încercăm să vă dizolvăm cheagul cu medicamente dar dumneavoastră trebuie să staţi liniştită. După cum se pare, doctorii au uitat să vă spună. Acum urcaţi-vă în pat şi staţi acolo. Am să dau indicaţie scrisă. Dumneavoastră staţi culcată şi lăsaţi pe toată lumea să vă servească, zîmbi el.

Nick rîse.

— Este genul de indicaţie medicală care îmi place.

— Pun rămăşag că vă place. Cîţi copii aveţi acasă?

— Cinci. Patru din ei băieţi, mai înalţi decît mine şi încă mai cresc.

— Deci puteţi folosi prilejul pentru a vă odihni. Bucuraţi-vă de el cît puteţi.

— Aşa ceva pot.

Îi făcu semn cu mîna şi părăsi salonul, întorcîndu-se în birou şi închizînd uşa.

— Judy, vrei să-mi spui despre ce-a fost vorba? întrebă el cu un ton periculos de reţinut.

— Nick, a încercat să mă lovească cu bastonul ei afurisit. Ce anume trebuia să fac? Să stau să mă uit?

— Trebuia să chemi un doctor, nu să provoci scandal cu un bolnav.

— Nu m-am putut stăpîni, se răsti ea.

— Ai fi putut, dar n-ai vrut să te stăpîneşti. Cunoşti faptul că doamna Hernandez nu ştie ce face. O profesionistă bine instruită nu are voie şi, bineînţeles, nici scuză să ţipe pe coridoare. Cînd sora nu poate să se descurce într-o problemă, trebuie să cheme un medic.

— Nu mai era timp.

— Timp? Eu eram chiar aici, nu trebuia să străbaţi oraşul. Dar ţi-a fost mai uşor să-ţi ieşi din fire. Pentru tine este întotdeauna mai uşor să-ţi ieşi din fire.

— Atunci ce mama dracului faci tu? întrebă ea furioasă.

— Mînia mea nu se revarsă niciodată asupra bolnavilor, iar cînd se revarsă asupra personalului, înseamnă că este bine meritată. Şi, mă rog, unde vrei s-ajungi punînd întrebări despre mine şi despre atitudinea mea?

— Toţi ne-am săturat de tine pînă-n gît. Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi să ţi-o spun de la obraz.

David intrase tiptil în birou, închizînd neauzit uşa în urma lui.

— Pierzi prea multă vreme întrebîndu-te despre diverse lucruri care n-au nimic de-a face cu medicina, îi spuse Nick lui Judy. Toată energia ta se risipeşte punîndu-ţi întrebări. Băgîndu-ţi nasul în treburile personale ale fiecăruia. Nu se termină niciodată cu tine şi cu bîrfa ta ? Noi n-avem aici post liber pentru foiletonist de bîrfă ; se presupune că eşti soră şefă, nu crainicul oraşului. Ai o gură prea mare şi o limbă prea ascuţită şi mi-e lehamite de toate astea. Îţi spun odată pentru totdeauna, doamna Hernandez va rămîne aici cel puţin pînă ne vin rezultatele unor analize. Şi va fi îngrijită de tine şi de toate surorile tale în chip decent, profesional, indiferent dacă îţi convine sau nu. Dacă nu te poţi descurca, chemi un doctor, un doctor adevărat, nu o altă soră care se crede doctor. Întotdeauna se află cineva pe aproape. Personalul acestui spital va trebui să înveţe să trateze bolnavii cu toată consideraţia... nu să se bată-ca la un colţ de stradă.

— N-are nevoie de două ploşti, insistă Judy.

— Cînd ţi-ai luat diploma de medic, Domnişoară Soră-Şefă ?

— Nu este nevoie de o diplomă de medic ca să...

— Judy. Ai ţipat şi ai făcut scandal pe coridor cu doamna Hernandez ?

— Da, dar...

— I-ai spus tu că o s-o trimitem la casa de nebuni ?

— Da, i-am spus. Acolo-i locul ei, împuţita asta de căţea bătrînă.

Nick se destinse şi zîmbi ; un zîmbet aproape răutăcios.

— Ai auzit asta, David ? întrebă el în timp ce Judy se întoarse.

— Am auzit, zise David zîmbind.

— Judy, sînt fericit să-ţi fac raport, îi spuse Nick. Luni dimineaţa la ora şase şi jumătate precis veţi fi la mine în birou tu şi supraveghetoarea surorilor. Asta îţi dă posibilitatea ca restul *weekend*-ului să cercetezi anunţurile de „oferte de serviciu".

— Ticălosule ! Tu mi-ai înscenat asta

— Oh, nu. Nu eu ţi-am spus să ţipi la o bolnavă, nu eu ţi-am spus s-o ameninţi cu ospiciul de nebuni. Tu ţi-ai înscenat-o singură.

— Şi crezi că mă poţi arunca afară împreună cu gunoiul de dimineaţă ?

— Te-am urmărit, Judy. Te-am urmărit cum dădeai dispoziţii surorilor din subordinea ta cu o lipsă de omenie care îmi întoarce stomacul pe dos. Te-am văzut tratîndu-i cu dispreţ pe bolnavii care nu se dovedeau a fi pe placul tău, oameni care avuseseră problemele lor cu alcoolul, sau cu drogurile sau cu bolile venerice ; îi tratai ca pe nişte gunoaie. Şi ştiu de ce. Eu nu ţi-am cerut să te faci soră. Tu ţi-ai ales singură meseria, dar nu pentru că îţi păsa cît de cît de oameni, ci pentru că este o slujbă sigură şi pentru că gîndeai că poate, undeva pe parcurs, vei întîlni un medic şi te vei mărita cu el. Nu asta este concepţia mea despre o soră şi, ceea ce-i mai rău, e că surorile celelalte au început să se contamineze de atitudinea ta dezmăţată.

— Atitudinea „mea" dezmăţată ? zbieră ea la Nick, pierzîndu-şi cu desăvîrşire controlul.

— Da, a ta. Nu este simplă coincidenţă faptul că fiecare doctor care lucrează la etajul doi, se fereşte de tine dezgustat, că bolnavii nu te iubesc, că fiecare soră pe care o instruieşti devine dintr-o dată mai mironosiţă decît tine. Ai fost aici ca o muscă-n lapte mai mult decît îmi place să-mi amintesc, dar s-a terminat.

— Aşa crezi ? zise Judy, nu chiar atît de sigură de ea cum fusese la începutul discuţiei.

— Tu ce crezi ? întrebă Nick şi ochii săi negri savurară victoria.

— Bestie ! Împuţitule !

— E drăguţ din partea ta, dar n-o să reuşeşti să mă faci să te înjur. N-o să ai argumente ca să mă contraînvinovăţeşti, Judy. N-ai cum.

Judy nu era sigură dacă pierduse războiul, dar în mod sigur bătălia de azi o pierduse. Nick era prea deştept pentru a face acum ceva care să-i dea prilejul să se plîngă de el. Judy se uită la David, care părea tot atît de implacabil ca şi Nick, şi-şi dădu seama că partida era pierdută.

Cuvîntul lui Nick singur ar fi avut destulă putere, dar cuvîntul lui Nick susţinut de David era ca o hotărîre coborîtă din Olimp.

— Te urăsc, jivină tîrîtoare. Mă auzi, vă urăsc... pe amîndoi.

— Este privilegiul tău, spuse Nick simplu. Surorile de noapte au sosit, Judy. Ca un ultim ritual oficial, du-te şi ocupă-te de ele.

Judy ieşi din birou şi dădu surorilor instrucţiunile necesare. Era grăbită să scape de acest Spital Municipal, să scape de Gorlin şi de Cord.

David se aşeză pe scaunul lăsat liber de Judy.

— Se pare că de data asta o ai la mînă, zise el.

— Aşa se pare. Ce se mai aude cu Tessa ?

— Nici o schimbare.

— La naiba, organismul ei pur şi simplu nu asimilează. Se îngroaşă gluma, spuse el întristîndu-se.

— Mai este ceva.

— Isuse, ce mai este ?

— Face temperatură mai mare, aşa că am pus-o pe două grame şi jumătate de tetraciclină. E clar că o să trebuiască să lichidăm infecţia primară căci cred că ea îi menţine glicemia ridicată. N-aş fi vrut s-o fac, pentru că o să-i producă greţuri şi mai mari şi nu pot nici s-o stabilizez cu compazin pentru că inima este slăbită. Dar nu văd altă cale. Electroliţii s-au mai ridicat ceva ; perfuzia îşi face efectul.

Nick îşi masă muşchii de la ceafă.

— Tensiunea ?

— Din păcate e la fel. Dar faptul că n-a coborît presupune că situaţia nu este chiar atît de sumbră, spuse David cu o voce sumbră.

Nick se uită la ceas.

— Peste cincisprezece minute e timpul să i se facă altă injecţie cu insulină, spuse Nick cufundat în gînduri.

— Da, vrei să treci la o doză mai mare ?

Nick rămase cu privirea pierdută în gol, părul negru căzîndu-i în ochi. Se gîndea din nou, cîntărea iar posibilităţile.

— Nu, spuse el într-un tîrziu. Mai putem răsufla puţin... nu prea mult, doar puţin. Să mai cîştigăm puţin timp şi să vedem dacă începe să asimlieze. E conştientă ?

— Nu prea.

— Cred că la ora asta arată ca o pernă de ace.

— Nu-i mai putem prinde venele. A trebuit să-i scoatem sînge din zona inghinală.

— Era de aşteptat, spuse Nick clătinînd din cap. Fir-ar să fie !

— Nick, ai mîncat ceva astăzi ? întrebă David.

— Dacă am mîncat ? Da. Micul dejun de spital, fulgi de ovăz plini de cocoloaşe, ouă jumări mult prea prăjite şi un suc borşit de care bucătăria voia să scape. Bine că mi-ai adus aminte, n-am mai mîncat de atunci. Mă duc sus să înfulec ceva. Cheamă-mă la sala de mese dacă e vreo schimbare.

— O să te chem. Doctorul Wyman vine cam în cincisprezece minute. Imediat ce soseşte îi iau pe el şi pe Jim şi coborîm la urgenţă.

Nick dădu din cap şi ieşi din birou. Luă liftul spre sala de mese a medicilor, aflată la ultimul etaj, dar mintea nu-i era la mîncare. Mesele de la Spitalul Municipal nu constituiau niciodată ceva ce medicii aşteptau cu plăcere, dar Nick era de obicei grijuliu să mănînce regulat ; indiferent cît de rea la gust era mîncarea, el ştia de cît combustibil are nevoie corpul uman pentru a face faţă ritmului de muncă al unui medic. În clipa asta chiar că nu-i păsa. Se gîndea la Tessa. Va trebui curînd să înceapă a răspunde la tratament sau dacă nu, promiţătoarea şansă de a supravieţui apreciată de ei la treizeci la sută va scădea la douăzeci, poate la mai puţin. În mod mecanic, îşi umplu farfuria la bufet şi se duse cu ea la o mescioară din colţ. Ducea mîncarea la gură privind pe fereastră la strada de dedesubt. Oraşul începea să se însufleţească, mişunînd de oameni, de automobile ; un contrast dureros cu Tessa, care zăcea jos, aproape nemişcată. Doctorul Nick Gorlin îşi simţea inima zdrobită şi nu putea înţelege de ce.

După ce vorbi cu Nick Gorlin, Bill Reynolds nu făcu nimic altceva decît să se învîrtă prin casă. Bill nu era în

general un alarmist, dar acum intrase în panică, cuprins de o anxietate copleşitoare. Cînd sentimentul acesta devenea insuportabil, găsea uşurare doar la gîndul că Nick Gorlin se ocupa de Tessa, mintea lui agăţîndu-se de ideea că dacă cineva putea s-o salveze pe Tessa, acesta era Gorlin. Se încredea aproape iraţional în talentul şi îndemînarea tînărului Gorlin, ca şi cum acesta ar fi avut puteri speciale pe care alţi doctori nu le deţineau. Încăperea începuse să se întunece şi Bill se duse să aprindă luminile, apoi se uită la ceas. Nu mai putea întîrzia, trebuia să se îmbrace şi să ajungă cît mai repede la Amanda şi Jason, trebuia să le ofere încurajarea pe care ei o aşteptau de la el, deşi nu se afla nimeni pe lume care să-i ofere lui însuşi o cît de mică încurajare. Întotdeauna fusese la fel ; bunul bătrînul Bill făcea ca toate să fie bune pentru toată lumea, dar nu se găsea nimeni să facă ceva ca toate să fie bune pentru bunul, bătrînul Bill.

Făcu repede un duş şi-şi puse un costum şi cravată, grijuliu să se îmbrace ca şi cum nu se întîmplase nimic deosebit ; ţinuta lui trebuia să sugereze o situaţie normală sub toate aspectele, dacă voia să-i liniştească pe cei din familia Cabot. În taxi, se pregăti repetînd în minte cuvintele rituale de îmbărbătare, şi compunîndu-şi un chip relaxat. Sună la uşa casei Cabot şi aşteptă stingherit, rugîndu-se să poată fi de vreun ajutor, cel puţin Amandei.

— Bună seara, domnule doctor Reynolds.

— Bună, Shelton, spuse el întinzîndu-i paltonul şi fularul.

— Sînt în salon, domnule doctor, zise Shelton. Bill observă privirea tulburată a ochilor săi.

— Mulţumesc, spuse Bill străbătînd lungul vestibul.

O luă la stînga şi intră în salonul mare, cu ferestrele în arcadă. Parfumul greu al florilor îl întîmpină, dar în aer plutea o tensiune copleşitoare, neîndoielnică. Părul blond-cenuşiu al Amandei era tras spre spate într-un coc. Buzele îi erau fardate roz-pal şi purta nişte cercei micuţi din perle gri şi diamante. Rochia ei de primire era din catifea cenuşie, cu manşete strînse la încheietura mîinilor. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, numai că faţa ei purta vag urmele încordării prin care trecuse.

— Amanda, Jason, ce faceţi ? întrebă Bill traversînd odaia pentru a o săruta pe Amanda uşor pe obraz, şi pentru a-l bate pe Jason pe umăr.

— O, Bill... cum se simte Tessa ? întrebă Amanda, cu aceeaşi încordare pe faţă.

— N-a survenit nici o schimbare, draga mea, şi asta este un semn bun. Înseamnă că se ţine bine.

Se aşeză, se rezemă în scaunul tapisat cu mătase de culoarea prunei şi-şi aprinse cu dezinvoltură pipa.

— Trebuie să fie atît de speriată, spuse Amanda.

— Amanda, termină cu prostia asta, ordonă Jason. Tessa nu se prăbuşeşte la primul vînt puternic care o suflă. Este o Cabot. A fost educată să fie o Cabot.

— Jason, nu vreau să mai aud asta niciodată. Tessa este copilul meu. Totul a fost întotdeauna numai al tău, dar Tessa este a noastră şi m-am săturat să te tot aud vorbind despre ea ca despre o statuie de marrmură. Este o fiinţă omenească, pentru Dumnezeu !

— Opriţi-vă un minut, amîndoi, interveni Bill, impunîndu-şi prudent un ton afabil. Tessa nu este pe deplin conştientă, aşa că nu este nici speriată, nici nu stă neînfricată în bătaia vîntului pentru că este o Cabot. În clipa asta aproape că nu-şi dă seama de nimic. Doarme foarte liniştită. Aş dori să înveţi şi tu odată să fii liniştit, Jason.

— Ce fac ăia pentru ea, Bill ? Gorlin îndrugă numai generalităţi. Este absolut imposibil să-l înţelegi, spuse Jason.

— Fac tot ceea ce pot şi ce trebuie făcut.

— Bill... este într-adevăr imposibil să primeşti naibii un răspuns direct de la oricine se ocupă de medicină ?

— Calmează-te, Jason. Dacă ţi-aş răspunde în termeni pur medicali n-ai înţelege. Cea mai simplă explicaţie pe care ţi-o pot da este că ei încearcă să-i susţină organismul şi pentru asta folosesc o serie de procedee medicale. Trebuie să le dai timp.

— Cît timp ? O zi ? O lună ? Zece ani ? se dezlănţui Jason.

— Dă-le doar puţin timp ca să izbutească. Asta nu e treabă de computer, nimeni nu poate prevedea că în două ore se va întîmpla cutare şi cutare lucru. Fata e bolnavă şi, aşa cum se întîmplă cu toţi oamenii bolnavi, perioadele

de timp variază în funcție de organismul lor. În caz de boală, ea nu are nici un fel de privilegiu special, indiferent ce nume poartă. Nu vrei să-ți dai seama odată pentru totdeauna că există lucruri pe care nici chiar tu nu poți să le dirijezi ?

— Vă rog, spuse Amanda împăciuitor, să nu ne ciondănim.

— Votez pentru asta. Jason, ce-ai spune să bem ceva ?

Jason se duse la servantă și prepară Martini într-o carafă ; în alt vas amestecă un Tom Collins pentru Bill. Aduse băuturile apoi se așeză.

— Bill, cînd ai de gînd să te maturizezi și să depășești faza Tom Collins ? întrebă Jason. Numai tu poți să bei așa ceva cînd afară sînt minus două grade.

— Îmi place gustul lui, zîmbi Bill. Cred că am fi cu toții fericiți dacă am bea ce ne place și dacă ne-am îmbrăca în ce ne simțim bine, în loc să bem lucruri care nu ne plac numai pentru că așa se cade, și să purtăm niște haine incomode numai pentru că așa e corect.

— Iacătă un *hippie* de cincizeci de ani. Într-adevăr Bill, spuse Jason.

Bill zîmbi și se întoarse spre Amanda.

— Cum te simți ?

— Bill... cum sînt doctorii Tessei ? Vreau să zic, sînt buni ? întrebă ea.

— În ciuda resentimentului lui Jason, sînt cei mai buni. De ea se ocupă un doctor tînăr care se numește Nick Gorlin. Este o celebritate națională și, probabil, într-o bună zi va fi una mondială.

— Iată-ne din nou aici, spuse Jason, încrucișîndu-și picioarele cu băgare de seamă. Nu există Dumnezeu ci Gorlin, și Gorlin este Dumnezeul meu. Nu stau cam așa lucrurile ?

— Refuz să discut chestiunea asta, Jason. Judeci omul după ambianța Spitalului Municipal, și nu este corect. Este un medic excelent și nu există altă interpretare. Nu-l asculta pe Jason, Amanda. Se pare că a întîlnit un om pe care nu l-a putut face să i se supună și de aceea îl urăște. Nu stau lucrurile cam așa, Jason ?

— Și spitalul este bun ? întrebă Amanda.

— Este mai mult decît bun. Este unul din cele mai grozave spitale din țară. Nu vreau să te păcălesc, e îngrozitor ca aspect. Este foarte vechi și asta se vede. Dacă treci cu vederea înfățișarea lui și te uiți la ceea ce se face acolo, este de-a dreptul uluitor. Providența a făcut probabil ca Tessa să fie dusă la Municipal. Îngrijirea oferită acolo este de un nivel incredibil. Tu știi cît de mult o iubesc eu pe Tessa, așa că n-aș putea minți despre un lucru atît de important. Mă simt infinit mai liniștit la gîndul că ea este la Municipal și sub îngrijirea lui Gorlin.

— Să chem acum violoniștii, sau așteptăm pînă după cină ? întrebă Jason cu o privire de gheață.

— Jason, nu te-ai schimbat deloc de pe vremea cînd erai la colegiu. Prepari și acum cele mai bune băuturi pe care le-am băut vreodată și ești și acum tot atît de obtuz și de fanatic cum ai fost întotdeauna.

Și era destul de adevărat ; în toți acești ani Jason rămăsese Jason, fără să rezerve vreo surpriză.

— Toate astea sînt congenitale, fără îndoială, spuse Jason. Rămîi cu noi la masă, nu-i așa ?

— Dacă nu-i nici un deranj pentru cei de la bucătărie, spuse Bill.

— Personalul de la bucătărie este generos plătit ca să se deranjeze, zise Jason. Îl sună pe Shelton care apăru aproape imediat.

— Cina într-o oră. În camera-solariu, îi spuse Jason. Shelton se retrase în tăcere.

— Este camera favorită a Tessei, adăugă Amanda cu o voce șovăitoare.

— Totul o să fie foarte bine, Amanda, o liniști Bill cu blîndețe, cînd ea începu să plîngă. Jason trînti paharul cu martini pe măsuța de lîngă el, încît lichidul limpede împroșcă lemnul lustruit.

— Amanda, vrei să termini odată cu lacrimile astea insuportabile ! Înclin din ce în ce mai mult să cred că tu ar trebui să fii internată într-un spital. Unul cu zăbrele la ferestre.

— Jason ! interveni Bill tăios. Isprăvește imediat ! Are tot dreptul la lacrimile astea

— Un drept pe care și-l exercită din prima lună a căsătoriei noastre, spuse Jason.

— Și te-ai întrebat măcar o singură dată de ce? întrebă Bill furios.

— Ai avut dreptate, Bill, murmură Amanda.

— Dreptate?

— Demult, foarte demult mi-ai spus că Jason va aduce după sine numai vijelii... Și așa a fost, spuse ea nefericită. Mă scuzați, trebuie să dau un telefon, și ieși din odaie.

Jason se rezemă în scaun, sorbindu-și băutura.

— Cînd i-ai spus asta Amandei? Zîmbi. Îmi place cum sună.

— Nu fi prost.

— Bill, m-am săturat pînă-n gît să-mi dați peste nas că astăzi sînt nesuferit.

— Astăzi? Nu numai astăzi. Ai fost un nesuferit în fiecare zi a vieții tale. Te învîrți încolo și-ncoace ca un monarh care-și ține în frîu regatul, catadicsind din cînd în cînd s-arunci cîte un zîmbet supușilor tăi. Ești cel mai voluntar și mai infatuat snob pe care l-am văzut vreodată.

— Posibil, spuse Jason calm, scoțînd o țigară dintr-o cutie din lemn de tek.

— Pretinzi de la toți să-ți respecte numai opiniile tale, mereu și mereu. Ne cunoaștem de prea mult timp, de mult prea mult timp ca să ne dăm răspunsuri echivoce. Este clipa care ar trebui să ne unească, așa, cît decît, măcar de formă. Și tu ești singurul care nu înțelege asta... dar va trebui să înțelegi, pentru binele tuturor.

Jason își aprinse țigara cu o micuță brichetă Dunhill, de aur.

— N-ai putut s-o uiți niciodată pe Amanda, nu-i așa, Bill? întrebă liniștit cu o licărire de triumf în ochi, ridicînd frumosul său cap.

— Nu cred că am putut uita vreodată ceea ce i-ai făcut Amandei. Slavă Domnului că n-ai fost în stare să te atingi de Tessa, spuse Bill, știind că asta îl va da gata pe Jason. Pentru Jason, Tessa era călcîiul lui Ahile; niciodată nu fusese în stare să și-o apropie, niciodată nu fusese în stare să o supună voinței lui.

Ședeau acolo, uitîndu-se unul la altul în tăcere, după ce fiecare spusese ceea ce avea de spus. Era o prietenie

curioasă între Jason și Bill ; nenumărate ciocniri violente avuseseră loc între ei în cei aproape patruzeci de ani de cînd se cunoșteau ; cu toate acestea prietenia lor supraviețuise și se consolidase. Și era adevărat că țineau profund unul la celălalt, în ciuda lucrurilor care se petrecuseră între ei ; împărțeau pe din două această legătură indestructibilă. Numai între bărbați poate exista o asemenea prietenie bazată pe o relație neîngrădită, invulnerabilă. Chiar dacă în aparență nu aveau aproape nimic în comun, împărtășeau frățește amintirea acelorași momente bune sau rele, scurse în decursul atîtor ani.

Amanda Cabot stătea în picioare lîngă *secretaire*-ul de epocă din bibliotecă, cu mîna pe telefon. Trebuia să-l cheme pe Roger Karl.

Roger Karl era un actor de talent mediocru, dar de un egocentrism uriaș, care juca zilnic într-un serial lăcrimos de televiziune pentru gospodine, intitulat *Iubirile noastre*. Era copilăros și arogant, iar faptul că era foarte frumos contribuise la marea sa popularitate. Intrase în viața Tessei cu cîțiva ani mai înainte, apărînd neinvitat la o petrecere dată de ea, și multe luni după aceea n-a mai fost chip să scape de el. Ce anume l-a determinat să-i dea ei tîrcoale rămăsese un mister pentru Tessa ; în chiar seara în care se întîlniseră, el, cu lacrimi în ochi, îi mărturisise că era homosexual, fapt bine cunoscut dealtfel, dar ascuns cu abilitate în interesul programului de televiziune.

Treptat, Tessa înțelesese înlănțuirea de împrejurări care determinase devoțiunea lui spontană : Roger era un singuratic ce se lăsa pradă fanteziei. Avea nevoie de ea ca prietenă, apoi dintr-o dată fantezia lui o luase razna, pînă cînd începuse a crede că o iubește. Tessei îi părea rău pentru Roger în egală măsură în care simțea nevoia să-l îndrume către o viață normală, iar aceste sentimente simultane, contradictorii, au dat în cele din urmă nașterea unui aranjament. Ea avea nevoie de un bărbat cu care să fie văzută în lume, pentru a satisface insațiabila dorință de senzațional a presei, în timp ce-și trăia viața personală și amorurile în secret ; pe de altă parte, Roger

avea nevoie de compania ei pentru aceleaşi motive. Aşa s-a întîmplat că Roger a devenit însoţitorul ei public, socotit a fi bărbatul cu care Tessa, într-o zi, se va căsători, în timp ce bărbaţii din viaţa ei, bărbatul pe care ar fi putut sau nu ar fi putut să-l iubească, a rămas o taină. La început, toate astea i s-au părut Tessei o şaradă chinuitoate care o neliniştea, dar Roger o convinsese că pe el îl avantaja combinaţia, aşa încît Tessa a consimţit ca farsa să continue. A încercat să-i fie prietenă, ştiind că el nu are alţi prieteni ; a acceptat să-l vadă înconjurat de sticlele lui de băuturi şi de droguri ; a încercat cu disperare să descopere în caracterul lui Roger vreo trăsătură care să-l reabiliteze în ochii ei. În cele din urmă şi-a dat seama că nu exista nici una, şi şi-a pierdut himerica, efemera speranţă că într-o bună zi va izbuti să-l transforme, deşi mila încă o mai ţinea legată de el. Faptul că avea o fire dezgustătoare şi că era de o cruzime excesivă a constituit pentru Tessa un motiv în plus să creadă că Roger avea nevoie de lealitatea cuiva, aşa că hotărî că acest cineva va trebui să fie ea, oricît i-ar fi displăcut situaţia. Nu putea să-l alunge pur şi simplu ; era doar atît de trist !

Roger era întins pe pat, cu un pahar mare de whisky într-o mînă şi cu un scenariu în cealaltă. Sunetul strident al telefonului îl făcu să tresară şi, înjurînd, puse mîna pe receptor.

— Da ? zise Roger tăios în telefon, cu mintea la scenariu.

— Roger, aici e Amanda Cabot. Mama Tessei, spuse ea liniştit.

Roger sări în picioare, trăgînd o înghiţitură din băutură.

— Doamna Cabot. Ce... ce mai faceţi ? întrebă el prosteşte. Era năuc. Doamna Cabot nu-l mai chemase niciodată şi ştia foarte bine că Jason Cabot îl ura peste măsură.

— Roger, te chem în legătură cu Tessa. Ştiu că sînteţi prieteni buni şi m-am gîndit că... m-am gîndit că probabil dumneata ai putea să iei legătura cu ceilalţi prieteni ai ei şi să le spui.

— Să le spun ce ? bubui vocea sa profundă.

— O, iartă-mă Roger. Desigur că nici dumneata nu ştii. Tessa... Tessa a fost dusă la spital azi dimineaţă.

— Ce ? Pentru ce ? Avea gripă, spuse el încercînd să-şi stăpînească minţile care dintr-o dată începură s-o ia razna.

— Mi-e teamă că e ceva mai grav decît atît. Este... este foarte bolnavă. Este aproape în comă.

— O, Doamne ! Unde este ?

— La Spitalul Municipal, Roger. Dar nimeni n-o poate vedea acum. Nici măcar familia.

— Va... vreau să zic... va... Se opri clătinînd din cap ; cum putea s-o întrebe pe mama Tessei dacă fiica ei va trăi ?

— Noi credem că o să se facă bine. O să fie nevoie de puţin timp, dar doctorul Reynolds spune că o îngrijeşte un medic extraordinar.

— Cum... cum s-a putut întîmpla asta ?

— Nu ştiu, Roger. Vrei să le telefonezi prietenilor ei ? Cred că ar trebui să ştie şi ei.

— Dar, bineînţeles. Pot să vă ajut cu ceva ? Pe dumneavoastră, vreau să zic.

— Am sunat-o pe Tessa toată ziua, centralista blocului ei a chemat întruna. Am crezut c-a închis telefonul, ca să doarmă.

— Da, înţeleg. Mulţumesc, Roger. La revedere, spuse ea abia şoptit şi închise.

Amanda se rezemă de masă şi privi de jur împrejurul bibliotecii ; ori de cîte ori Tessa nu era îngropată într-o carte în camera-solariu, se găsea aici, în odaia aceasta, ghemuită cu o carte în faţa căminului. Tessa iubea cărţile cu pasiune, iar familia Cabot avea una dintre cele mai alese biblioteci particulare din oraş. Amanda ieşi încet, întorcîndu-se în salon la Jason şi la Bill.

Roger Karl se aşeză pe marginea patului şi-şi luă capul în mîini. Era înmărmurit. Bău zdravăn din pahar, în timp ce pe faţa lui se aşternu o nefericire autentică. Nu-i trebuia talent ca să întruchipeze personajul negativ pe care îl juca la televiziune căci Roger avea de la natură multe trăsături negative, dar de data aceasta era ceva deosebit. Nu ştia cum să joace rolul unei persoane cuviincioase ; se simţea nenorocit şi nu-i erau de nici un

folos trucurile teatrale pe care le mînuia de obicei pentru a-şi exprima sentimentele. Roger mai trase o duşcă din pahar, şi forma numărul de telefon al Tessei.

— Reşedinţa domnişoarei Cabot, i se răspunse la al şaselea sunet.

— Lăsaţi un mesaj pentru persoanele care vor mai telefona anume că domnişoara Cabot a fost internată la spital. Este la Spitalul Municipal, dar nu poate primi vizitatori, iar dacă cineva doreşte vreo informaţie poate telefona la Roger Karl, spuse fără să se oprească pentru a răsufla. Aţi înţeles ?

— Da domnule Karl. Îmi pare rău de vestea asta. Este...

Roger închise telefonul şi scoase dintr-un sertar carnetul cu adrese, pregătindu-se să-i cheme pe prietenii Tessei. Telefonista notă în mod mecanic mesajul şi-l puse deasupra numărului Tessei, dar în gînd urmărea febril o listă a cunoştinţelor ei din presă. Voia să aleagă pe cel care ar fi plătit mai mult pentru această mică informaţie. Avusese un profit frumos de pe urma Tessei şi a lui Roger Karl, iar această mică ştire era prea importantă pentru a o lăsa să-i scape ; va obţine pentru ea pe puţin cîteva sute de dolari.

Nick Gorlin se întorsese în biroul de la etajul doi, să-şi termine programările. Nici nu simţise gustul mîncării iar obrazul lui începea să arate necesitatea de a se aranja el însuşi puţin ; avea o barbă apreciabilă, căci trecuse de mult momentul cînd ar fi trebuit să se bărbierească pentru a doua oară pe ziua aceea. Ochii negri îi erau plini de îngrijorare, părul îi era lipicios în ciuda frigului care se lăsase odată cu înserarea. Simţea nevoia unui duş, dar nu voia să piardă vremea ; tot ceea ce dorea era să-şi termine programările, să vadă cum se simte Margo Marshall şi să coboare la urgenţă. Fu surprins să vadă că David se mai găsea acolo ; la ora asta ar fi trebuit să fie jos. David era la telefon, făcînd gesturi disperate.

— Un moment, spuse el acoperind receptorul cu mîna. Nick, la telefon este ziarul „News". Vor o declaraţie despre domnişoara Cabot, au şi aflat că starea ei este critică.

— Dă-mi-l mie, spuse Nick, înşfăcînd telefonul. Aici este doctorul Gorlin, ce doriţi? întrebă el pe un ton impacientat.

— Am dori o declaraţie oficială în legătură cu starea Tessei Cabot, doctore.

— Pentru ce?

— Pentru cititorii noştri. Ştiri despre domnişoara Cabot. Se întîmplă cumva să ştiţi cine este tăticul ei?

— Pentru moment starea domnişoarei Cabot este critică. Avem toate speranţele că se va îmbunătăţi în cursul acestei seri.

— Ce este, doctore?

— Ce anume ce?

— Ce i s-a întîmplat?

— Asupra acestui lucru nu fac nici un comentariu!

— Drace, ce şanse are — dacă puteţi face un pronostic?

— Nu mai am nimic de adăugat, răspunse Nick cu bruscheţe şi închise telefonul. David, ce faci aici? întrebă el.

— Doctorul Wyman n-a apărut încă. Rămîn eu aici dacă tu vrei să te duci jos, zise David, ştiind foarte bine că în seara asta Wyman va da de dracul pentru că întîrziase. Spitalul, şi în special Nick, cereau respectarea foarte conştiincioasă a programului; cele mai mici abateri erau tolerate doar cu mare greutate, cînd spitalul trebuia să facă faţă atîtor etaje şi atîtor bolnavi cu un personal atît de redus şi atît de extenuat.

— Tu te duci jos. Cred că o să rămîn eu aici să-i prezint personal lui Wyman urările mele de bun venit.

— Ne vedem mai tîrziu, spuse David şi ieşi încet.

Nick era furios, Wyman era singurul doctor căruia i se dăduse o zi liberă săptămîna trecută, iar acum abuza de acest lucru. Nick nu era în general de acord cu întîrzierea, dar ca cineva să întîrzie în împrejurările atît de speciale ale săptămînii acesteia era de neiertat, gîndi el, rupînd în două un creion.

Redactorul de noapte al rubricii mondene avea o lungă experienţă a tragediilor, aşa încît acum era lipsit de orice compasiune; o istorie era o istorie, această fată a lui

Cabot era şi ea o istorie, iar el scotea din poveştile astea tot ceea ce putea.

— Foarte bine, zise, iată declaraţia doctorului. E Gorlin, cred că el este medicul şef al Spitalului Municipal. După cîte-mi amintesc, el a făcut declaraţia cînd cu cei doi poliţişti cu capetele sfărîmate, acum cîteva luni. Mai bine încearcă şi vezi dacă nu poţi obţine vreo explicaţie de la familia Cabot şi de la actorul ăla, prietenul ei, Roger Karl. Şi fotografii. Ce fotografii avem cu ea?

— Alege-ţi, spuse reporterul, aruncînd o grămadă de fotografii pe masă. Una dintre fotografii atrase imediat ochiul redactorului. Tessa într-o rochie albă, lungă, de vară pe terasa ei, în picioare, printre plante şi flori.

— Asta, zise el arătînd-o. E de la petrecerea aceea dată de ea pentru strîngerea de fonduri şi nu-i aşa că arată inocentă ca neaua? Insereaz-o în ultima ediţie.

Shelton intră în camera-solariu. Bill şi familia Cabot tocmai îşi terminau cafeaua şi coniacul, cînd Jason îl observă.

— Ce este, Shelton? întrebă Jason.

— Cineva de la „News“ la telefon, *Sir*. Doreşte o declaraţie despre domnişoara Tessa.

Ochii lui Jason se umplură de o furie rece, muşchii feţei i se crispară.

— N-am de dat nici o declaraţie şi, Shelton, nu răspund la nici un telefon din partea presei.

— Da, *Sir,* zise el şi ieşi din cameră.

— Cum crezi că au şi aflat vulturii ăia? clocoti Jason de mînie, uitîndu-se ţintă la Amanda.

— Jason, insinuezi că eu am telefonat ziarelor?

— Ai dat un telefon. Cui?

— Nu fi prost. Crezi că am dat fuga să telefonez fiecărui ziar din oraş? I-am telefonat lui Roger şi sînt sigură că nu el a telefonat ziarelor.

— Roger, clătină Jason din cap. Cabotinul ăla blestemat a chemat bineînţeles presa. Orice, numai să-i apară numele în ziar, chiar viaţa fiicei mele! Cum ai putut să fii atît de neroadă?

— Sînt sigură că Roger n-a făcut asta, insistă Amanda.

— Cum dracu ar fi putut afla altfel ? Numai noi am ştiut pînă ai vorbit cu parazitul ăla afurisit. Crezi că spiriduşii au telefonat la„ News“ ? Ei bine, m-am săturat de acest Roger. Nu este decît o belea pe capul omului, iar asta a fost picătura care a făcut să se reverse paharul. O să regrete el, spuse Jason şi, după privirea din ochii săi, nici Amanda nici Bill nu se îndoiau.

— Jason, te rog calmează-te. Nu-l învinui pe Roger înainte de a fi sigur.

— Sînt sigur. Roger e un netrebnic, am ştiut dintotdeauna, şi n-am să mai tolerez nimic din partea lui. Şi, Amanda, nu te vei mai amesteca în treaba-asta şi nu vei mai lua legătura cu Roger. O să înveţe el ce înseamnă a-ţi îngădui asemenea libertăţi.

— Jason...

— O, nu te nelinişti ! Asta nu se va întîmpla nici mîine şi nici săptămîna viitoare. Dar într-o bună zi va afla exact de unde i se trage. Să zicem peste cîteva luni, spuse Jason glacial.

— Stai puţin, Jason, cred că Amanda are perfectă dreptate, ar trebui... începu Bill.

— Întotdeauna crezi că Amanda are perfectă dreptate. Poate că va constitui o surpriză pentru tine, dar află că există împrejurări în care Amanda greşeşte total, spuse Jason. Se ridică şi părăsi încăperea, lăsînd-o pe Amanda să se uite după el.

Bill îi luă mîna.

— Nu te necăji din cauza lui Jason. E întors pe dos. Ai făcut ceea ce trebuia. Despre Jason... nu ştiu ce să zic, parcă ar fi din alte vremuri. De pe vremea duelurilor. Răzbunare, chiar dacă e nemeritată !

Amanda se uită la Bill ; nu spuse nimic pentru că nu avea ce spune.

Roger Karl era la al doilea pahar de whisky cînd sună telefonul.

— Da ? răspunse el.

— Domnul Karl ?

— Da.

— Ziarul „News“ la telefon. Am dori o declaraţie din partea dumneavoastră... în legătură cu domnişoara Cabot.

— N-am de făcut nici o declarație, urla el.

— Domnișoara Cabot este grav bolnavă, desigur că dumneavoastră ne puteți spune ceva.

— Nimic.

— Cît de adevărate sînt zvonurile despre căsătoria dumneavoastră? Adică, în cazul că ea va trăi...

— Du-te dracului, zbieră Roger și închise telefonul.

Simți lambriurile din lemn negru închizîndu-se deasupra lui. Se lăsă pe spate șocat de viteza cu care lucraseră ziarele. Cum a fost posibil să... se opri aici amintindu-și de telefonistă... „Bineînțeles, spuse el cu voce tare, telefonista! Idiot împuțit ce sînt!"

Cuprins de furie, formă din nou numărul Tessei. Îi recită operatoarei toate înjurăturile pe care le știa, amenințînd-o și cu pumnul în același timp. După ce se mai răcori, trînti receptorul în furcă și ieși din dormitor. *Living room*-ul său era decorat în negru și alb, cu pete de roșu ici colo, extraordinar de îngrijit. Într-o răbufnire de nervozitate, începu să împrăștie cărți și reviste peste tot, anulînd într-o clipă toată pedanteria și ordinea încăperii. Se simțea cu desăvîrșire singur. La douăzeci și nouă de ani, Roger cîștiga șaizeci de mii de dolari pe an, poseda o proprietate în Long Island și o garderobă scumpă; nu era o situație prea rea pentru un băiat odinioară sărac, dintr-un cartier rău famat din Philadelphia. Dar toate astea n-aveau mare însemnătate. Era lipsit de dragoste, de prieteni; singurul prieten în care avusese vreodată încredere zăcea acum în spital.

Doctorul Donal Wyman intră în biroul de la etajul doi, dar se opri surprins, văzîndu-l pe Nick.

— Ce faci aici, Nick? zise el pe un ton plăcut.

— Îți țin locul. Drăguț din partea ta că te-ai oprit în trecere și pe aici, doctore. Sper că nu te-am privat de ceva important. Vreau să zic, la urma urmelor, acesta nu este decît un spital iar tu nu ești decît de gardă la noapte. Știu că sînt lucruri mult mai importante de făcut în afara spitalului. Nu-mi permit să dispun de timpul tău, spuse Nick tăios, cu gura crispată de mînie.

— Patruzeci de minute, zise Wyman.

— Patruzeci de minute întîrziere, doctore. Ciudat cum nu te vedem niciodată cu patruzeci de minute înainte sau măcar la timp, în schimb priveşti cu mare îngăduinţă cele patruzeci de minute „întîrziere". Ascultă, noi n-avem aici o rezervă la care să recurgem cînd ducem lipsă de medici. Şi nu putem lăsa un serviciu fără acoperire, nu timp de patruzeci de minute, nici măcar patruzeci de secunde.

— Îmi pare foarte rău, Nick, zise el agăţîndu-şi paltonul !

— Îţi pare rău ! Dacă voi, idioţilor,aţi face ceea ce trebuie să faceţi în primul rînd, n-ar fi nevoie să veniţi ruşinaţi ca nişte mucoşi spunînd că vă pare rău. Cum să vă bag în cap că atunci cînd trebuie să fiţi aici, să fiţi aici ?

— Nick, nu m-am putut trezi. Toată săptămîna n-am dormit decît iepureşte, eram extenuat.

— Doctore, eşti singurul medic din serviciul de pe etajul doi care a avut zi liberă săptămîna asta. Toţi medicii au dormit iepureşte dar nu l-am auzit pe nici unul văicărindu-se.

— Ţi-am spus că nu m-am putut trezi, spuse Wyman îndreptîndu-se spre chiuvetă, să se spele pe mîini.

— Şi dacă ar fi fost vorba de vreo urgenţă în serviciu şi nici un doctor pe aproape care să se ocupe de ea ? Ce scuză ar fi fost asta atunci ? şuieră Nick.

— Nici una.

— Nu vă pot înţelege pe unii din voi. Sînteţi preveniţi zi de zi cît urmaţi facultatea de medicină şi zi de zi cît sînteţi interni că aceşti ani vor fi ani grei. Toţi sînteţi gata să acceptaţi situaţia şi să faceţi ceea ce se presupune că trebuie să faceţi, apoi deveniţi secundari şi vă uitaţi la mine de parcă v-aş juca cine ştie ce festă murdară. Crezi că toată lumea îţi înşiră gogoşi ? Crezi că făceam pe grozavii cînd vă spuneam şi vă repetam că fără respectarea regulilor şi a programelor Spitalul Municipal s-ar duce de rîpă ? Ce mama dracului crezi că făceam, că ne ţineam de glume ?

— Nu, Nick. Dar patruzeci de minute nu sînt...

Nick se ridică de la masă şi se duse spre doctorul Wyman, silindu-l să se lipească de dulapul cu dosare, în timp ce-l străfulgera cu privirea.

— Wyman, caracterizarea ta este plină cu patruzeci de minute şi cu douăzeci de minute şi cu cincisprezece minute. Toate de întîrziere. Ai cea mai proastă caracterizare dintre toţi medicii spitalului, nici unul nu este măcar pe aproape.

— Nu se va mai întîmpla, spuse el, încercînd să se îndepărteze de Nick.

— Nu zău ? Am mai auzit asta de la tine aşa că nu mai sînt prea sigur. De fapt nu mai sînt prea sigur nici de tine. Sînt destule spitale unde poţi să nu respecţi programul şi unde asta n-are importanţă, dar Spitalul Municipal nu face parte din ele. Eşti un medic bun şi mi-ar părea rău să te pierd, dar dacă nu te conformezi, cred că va trebui să te gîndeşti să schimbi scena, spuse Nick aflat atît de aproape de Wyman, încît literalmente îi sufla pe gît.

— Nick, n-am scos untul din mine ca să mă calific pentru Municipal, doar ca să pot lucra în altă parte. Vreau să rămîn aici.

Nick se îndepărtă de doctorul Wyman şi se întoarse la masă.

— Atunci de ce nu eşti aici ? De ce întîrzii întotdeauna ?

— Acomodarea n-a fost uşoară, este adevărat.

Nick îşi înfipse mîinile în şolduri şi-şi luă privirea de la el, clătinînd din cap.

— Ce acomodare ? Ai studiat medicina aici, ai fost intern aici, în fond programul tău nu s-a schimbat cu nimic, în cinci ani de zile. Ce te tot omori cu acomodarea ? De la intern ai trecut la secundar. Ai dat o lovitură mare !

— Pentru mine a fost.

— Poate o lovitură prea mare. Poate te-ai gîndit că a fi secundar înseamnă muncă mai puţină decît a fi intern, aşa este ?

— Nu, fapt este că am muncit greu ca să obţin titlul.

— Ei bine, dacă vrei să-l păstrezi, ţi-aş sugera să începi să lucrezi din nou pînă scoţi untul din tine. Toţi am trecut de la interni la secundari şi toţi am lucrat din greu. Nu există privilegii speciale pentru tine, nu aici.

Dacă asta te incomodează atît de mult, n-am nevoie de tine aici.

Doctorul Wyman își turnă o cană de cafea și se așeză.

— Nick, faptul e consumat. Nu se va mai întîmpla. Ce pot să spun mai mult?

— Am auzit de multe ori formula că nu se va mai întîmpla niciodată, dar să nu crezi c-o să te poți fofila, căci o să fiu cu ochii pe tine.

— Este firesc. N-ar fi trebuit să fii liber sîmbăta asta? întrebă el, încercînd să schimbe subiectul.

— Ba da, dar ne-a venit azi o urgență diabetică, se poate întîmpla orice. De fapt, David este acum acolo jos. „Acolo" este un medic care muncește de scoate untul din el. Aș dori ca ceva din intransigența lui să se lipească și de tine.

Nick se îndreptă spre ușă. Așteptă să vadă dacă Wyman îl va întreba ceva despre pacienții noi, sau dacă va avea bunul simț să citească singur foile de observație. Spre ușurarea lui, Wyman întinse mîna spre suportul cu foile de observație. Nick ieși din birou, oprindu-se lîngă salonul doamnei Marshall.

— Bună, îi spuse el.

— Bună ziua, doctore.

— E bine cu fața?

— E mai bine, mulțumesc.

— Bravo, dădu el din cap. Am vrut doar să știu. V-am prescris un somnifer, o să vi-l dea înainte de a se stinge luminile.

— Mulțumesc, doctore Gorlin, zise ea fără nici un ton. Nu sînt foarte istovită, o să-mi prindă bine.

— Aveți nevoie de mișcare.

— Știu că aveți cele mai bune intenții — dar mi-am primit discursul pe ziua de azi.

— Adevărat. Și-o să-l mai primiți și de aci înainte, zîmbi el. Nick plecă de la patul ei și se opri puțin să salute o bolnavă cardiacă mai în vîrstă, a cărei însănătoșire făcea progrese apreciabile.

— Cum vă simțiți? Vă simțiți mai bine acum că umblați din nou? întrebă el.

— Nu umblu, zise ea.

— Bine, dar ştiţi că trebuie să faceţi mişcare ca să vă recăpătaţi puterea.

— Domnule doctor, stau în pat de trei săptămîni, pur şi simplu nu pot să mă ridic şi să merg. Am nevoie de ajutor. Eu le spun doctorilor, ei dau din cap, dar nu se întîmplă nimic.

Nick făcu ochii mari apoi întinse mîna după foaia de observaţie de la pat şi, citind-o, clătină din cap. „Nici de data asta", gîndi el. Altă boacănă! Nu exista nici o indicaţie scrisă. În clipa asta era în stare să dărîme spitalul cărămidă cu cărămidă. Dacă asemenea erori se întîmpla în restul spitalului.

— O să am grijă ca acest lucru să fie îndreptat, zise el. O să vă ridicaţi şi o să începeţi să umblaţi, cu ajutorul unei surori. Cînd aveţi vreo altă problemă, vă rog să mă chemaţi pe mine.

— O să vă chem.

Ieşi din salon şi se îndreptă spre urgenţă, cu mintea frămîntată de probleme: omisiunile periculoase de la etajul doi, atitudinea detaşată a doctorului Wyman faţă de îndatoririle sale şi, ceea ce precumpănea, Tessa.

David care tocmai ieşea din laboratorul alăturat îl văzu pe Nick îndreptîndu-se spre secţia de urgenţă. Laboratorul secţiei de urgenţă era bine utilat, fiind poate cel mai complex din oraş, dar şi el ducea lipsă de personal aşa încît medicii erau adesea nevoiţi să facă singuri analizele, cînd urgenţa constituia o problemă vitală. Personalul de la laborator nu era întru totul de acord cu această soluţie, dar toţi o acceptau fără discuţie, ştiind că nu aveau încotro. În orele de vîrf, munca îi depăşea pur şi simplu.

— Nick? Ce s-a întîmplat, pari foarte enervat. Te-a necăjit Wyman?

— Wyman şi o duzină de alte lucruri. Ştii, încep să înţeleg de ce administraţia nu se opune prea mult cînd eu îmi asum responsabilităţi în plus. Sînt bucuroşi să scape de ele. Ce-i cu Tessa?

— Nici o schimbare. I s-a făcut injecţia obişnuită acum o jumătate de oră.

Nick mormăi în timp ce se îndrepta spre patul ei.

— Unde-i Jim? întrebă el.

— S-a dus să-i telefoneze lui Lee că nu vine acasă.
Nick citi cu atenţie foaia de observaţie.

— Afară de urcarea electroliţilor, nimic. Pierdem terenul prin faptul că nu cîştigăm nimic.

Tessa se mişcă şi-şi deschise ochii.

— Doctore... încercă ea slab.

— Sîntem aici, Tessa, spuse Nick cu blîndeţe.

— Dumneata... dumneata eşti acela cu ochii negri... nu-mi amintesc numele.

— Gorlin. Nick se apleacă deasupra ei. Tessa, cum te simţi ?

— Obosită... aşa de obosită, şopti.

— Dormi puţin... sîntem cu dumneata.

— De cînd... sînt aici ?

— De vreo două ore, spuse Nick, deşi trecuseră de mai multe ori cîte două ore.

— Ei ? întrebă David în timp ce Jim Stuart li se alătură.

Nick dădu să răspundă, apoi deodată îi întinse lui Jim foaia de observaţie a Tessei. Desigur că nu el trebuia să ia vreo hotărîre, dar de vreme ce tot se afla aici, Nick găsi că este un bun prilej de a-i pune mintea la încercare ; era o modalitate tot atît de bună ca oricare alta de a urmări procesul de gîndire al lui Jim în împrejurările unei urgenţe.

— Care este părerea ta ? întrebă Nick.

Jim citi cu atenţie foaia de observaţie.

— Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să cîştigăm puţin timp, spuse în cele din urmă.

— Ce vrei să spui ? întrebă Nick.

— Într-un anumit moment poate că va fi nevoie să luăm nişte măsuri extreme, dar în clipa asta ar fi prematur.

— Hm. Pentru că nu asimilează, lucrăm pe bîjbîite. Putem să ne jucăm cu timpul o bucată de vreme, dar această bucată de vreme trebuie cîntărită cu mare atenţie. Organismul ei devine tot mai slab, ne bazăm pe el atîta vreme cît putem. Neasimilarea este adevărata problemă. Trebuie să sperăm că insulina îşi va face curînd efectul. Dacă nu, o să trebuiască să forţăm noi lucrurile.

— Să mărim doza de insulină ? întrebă Jim.

— Asta e. Ceea ce înseamnează că riscăm un şoc insulinic. În clipa asta ar fi prematur, dar s-ar putea să nu fie pentru multă vreme.

Nick privi de jur împrejurul secţiei de urgenţă, frecîndu-şi bărbia cu mîna. Ceilalţi bolnavi sosiţi în dimineaţa aceea fuseseră transferaţi, dar în salon era o activitate frenetică. Toţi medicii şi surorile se aflau în jurul a opt paturi, în afară de cel al Tessei, şi Nick se gîndi posomorît că această agitaţie crescîndă va depăşi ritmul obişnuit. După cum se arată, va trebui ca la noapte să aducă nişte medici în plus.

— Foarte bine, spuse Nick. Să ne organizăm. Jim, timp de o oră vreau să-i ajuţi pe doctori la urgenţe. David, tu stai cu Tessa şi la fiecare cincisprezece minute îi iei tensiunea şi pulsul. Eu mă retrag aici într-un colţ şi-o să încerc să pun la punct programările astea. Peste o oră o să-i facem altă glicemie. Aţi înţeles ? Amîndoi dădură din cap, iar David îşi trase un scaun de metal, cu spatele drept, lîngă patul Tessei.

— David, apropo, vreau să aranjezi o şedinţă cu toţi medicii de la etajul doi, luni dimineaţa la şase fix, la mine în birou. Avem probleme serioase.

— Ce fel de probleme ? întrebă David, numai ochi şi urechi.

— Tot felul. Aşa că asigură-te ca fiecare să primească mesajul.

— Şi internii ? întrebă David, scoţînd din buzunar o agendă şi notîndu-şi ora şedinţei. Ar fi fost bucuros s-o uite : el era răspunzător de etajul doi.

— Da, spuse Nick şi se îndreptă spre masa din colţ. Surprinşi, cei doi medici de gardă se uitară la el cu acea privire plină de încordare pe care o au de obicei medicii sîmbătă noaptea în secţia de urgenţă.

— Hei, Nick, ce faci ai acum seara ?

— Lucrez. Voi fi aici toată noaptea. După feţele voastre întristate îmi dau seama cît de fericiţi sînteţi, adăugă el.

— Nu... vreau să zic, nu ne aşteptam...

— Ştiu... Voi nu vă aşteptaţi la controlul neanunţat, inopinat, la faţa locului decît pe *weekend*-ul următor.

Dar puteţi să-l consideraţi pe acesta ca atare. Ce ne-a mai venit ?

— Tocmai ne uitam prin foi. Un traumatism, un atac coronarian uşor, o arsură de gradul trei pe trei sferturi de corp, o rană prin înjunghiere cu perforarea superficială a plămînului drept, o apendicită acută deja pregătită pentru operaţie, un copil de paisprezece ani drogat cu heroină, în criză, şi un tînăr care a fost atras într-o cursă unde a explodat o bombă. Tocmai acum l-au adus poliţiştii.

— Dacă l-au adus, atunci ce mai face poliţistul acela lîngă patul lui ? întrebă Nick.

— Băiatul care a căzut în cursă e şi el poliţist. Cel de lîngă pat este coechipierul băiatului. El dădea un raport prin telefon cînd a auzit explozia. Un alt membru al echipei a fost ucis pe loc. Într-adevăr te face să te minunezi.

Nick se uită la doctor.

— Te face să te minunezi, şi de ce ? întrebă el.

— De ce băieţii ăştia îşi mai bat capul să se facă poliţişti. Ştii, înainte de a începe să lucrez aici, cînd mai eram în facultatea de medicină, îi uram pe poliţişti aşa cum îi urăsc toţi tinerii. Îi numeam porci, pe toţi. Dar de cînd sînt aici n-a existat noapte în care să nu cadă unul într-o capcană sau alta. Băieţii ăştia sînt ca raţele în care se trage la ţintă. Este îngrozitor cît de mulţi poliţişti sînt lichidaţi, aşa fără nici un motiv. Ce slujbă nenorocită ! Îşi fac meseria şi, pac !, cineva hotărăşte să ucidă un poliţist şi-o şi face, pentru Dumnezeu.

— Te pune pe gînduri ?

— În orice caz mi-a schimbat felul de a gîndi. Vreau să zic, menirea noastră este să salvăm vieţi, şi acolo, afară, în tot oraşul, există maniaci care pun la cale moartea acestor băieţi numai pentru că sînt poliţişti. Şi nu mai pot înghiţi gogoşile astea cum că toţi poliţiştii sînt bestii sau fascişti. Avem tot atîţia poliţişti aici la urgenţă cîţi au şi ei la circumscripţie. E atît de lipsit de sens ! Adică, cum ţi-ar veni să te pregăteşti să te duci la lucru ştiind că în orice moment cineva îţi poate crăpa capul, numai şi numai fiindcă se întîmplă să fii poliţist ? Ce-i spui nevestei ? Copiilor tăi ?

Nick oftă. Știa cît de adevărate erau toate acestea. Medicii de la Spitalul Municipal erau cu precădere tineri liberali, pacifiști, nonconformiști și toți porniseră de la ura împotriva autorităților polițienești. Dar după un an sau cam așa ceva petrecut în secția de urgență, deveneau cu mare convingere simpatizanți ai poliției. Tragediile celor de la poliție erau un lucru uzual la Spitalul Municipal, dar nu atît cele survenite din accidente de serviciu, cît cele puse la cale cu sînge rece. Oameni care rareori puteau fi descoperiți, rareori identificați, atrăgeau polițiștii acolo unde voiau ei, apoi bomba exploda, sau li se înfigea un cuțit în spate.

— Da, este într-adevăr lipsit de sens. A înnebunit tot orașul.

— Băiatul ăla are trei copii și al patrulea e pe drum. Un copil pe care probabil nu-l va vedea niciodată, spuse doctorul încetișor. Apropo, mai avem și o bolnavă de diabet în patul numărul doisprezece. David ne-a gonit de acolo de două ori. Se ocupă singur de caz?

— David și cu mine ne vom ocupa de ea. Și după cum arată lucrurile, ar trebui să fiți recunoscători. Am presentimentul c-o să ne dea de furcă, spuse Nick, uitîndu-se la ceas. O să înceapă în curînd.

— Dorești ceva special, Nick?

— Doresc să-l luați pe Jim Stuart cu voi și să-i explicați fiecare caz precum și tratamentul indicat. Dacă aveți timp, răspundeți-i la orice întrebare vă pune. Este acolo, cu David. Altfel să vă vedeți de treabă ca și cum n-aș fi aici, spuse el subliniind cuvintele.

Erau unii doctori care dădeau o adevărată reprezentație cînd Nick era pe aproape, iar lui nu-i plăcea asta.

— Nu, zău, Nick, noi nu trebuie să dovedim nimic. Caracterizările de la secția de urgență au fost în mod constant...

— Excelente, i-o reteză Nick. Numai că eu am obiceiul să țin seama și de controalele inopinate făcute de mine din cînd în cînd. Toți am trecut prin așa ceva. Fapt e că lucrul acesta n-are de ce să vă sperie dacă vă faceți treaba așa cum trebuie. Nu mă plîng cu nimic de cei de aici. Aș dori ca toate secțiile să meargă tot atît de bine ca secția de urgență.

Bucuroşi să scape de Nick după ce-au fost socotiţi a fi cei din frunte, medicii plecară să-l ia pe Jim pentru a face rondul. Un student, sîmbătă noaptea la secţia de urgenţă era un lucru cu totul neobişnuit, dar dacă Nick dorea asta, aşa trebuia să fie. Amîndoi doctorii erau convinşi că Nick îşi avea motivele lui ; el nu făcea niciodată nimic fără motiv. Nick îi urmări pe doctori cum se îndepărtează, apoi se uită spre patul Tessei. David şedea lîngă ea supraveghind-o. Chiar de la distanţă şi sub lumina aceea nemiloasă, Tessa şi David lăsau impresia unei perechi uluitoare — amîndoi atît de blonzi, de luminoşi şi de subţiri, ar fi putut să fie frate şi soră. Doctorii de la Spitalul Municipal erau în general băieţi frumoşi, dar David îi întrecea de departe. Cea mai mare dezamăgire o încercau surorile cînd aflau că David era însurat, iar cea mai mare plăcere a lor le-o procura zvonul că avea o căsnicie nefericită ; o căsnicie nefericită dădea întotdeauna speranţe hienelor. Nick zîmbi şi se întoarse spre programările lui, încercînd să facă mai încet vuietul puternic al *telespeăker*-ului.

— Exact, spuse Jason la telefon. Vreau să-mi aduceţi tot ce puteţi afla despre el. Mergeţi îndărăt pînă la anii copilăriei. Cînd o să-mi daţi raportul, vreau să ştiu despre viaţa lui Roger Karl tot atîtea cîte ştiu despre a mea. Folosiţi oricîţi oameni vă sînt necesari. Şi vreau ca investigaţia să fie ţinută secretă. N-aş vrea ca reţeaua lui să afle tocmai acum... nu înainte ca eu să fiu gata.

— Nu, Sînt absolut sigură că aşa-zisul meu soţ nu va fi acasă. Vino, Roy. A trecut prea multă vreme, şi simt nevoia de tine, spuse Emily Cord la telefon.

Toată noaptea domnise o activitate intensă în secţia de urgenţă. De la ora unsprezece în sus, bolnav după bolnav fusese adus înăuntru pe cărucior, ocupîndu-se toate paturile şi obligîndu-l pe Nick să scoată alţi doi medici de la celelalte secţii. Medicii obişnuiţi ai secţiei erau cu sufletul la gură din cauza avalanşei continue, iar surorile erau într-un du-te-vino necontenit. Pierduseră un bolnav, victimă a unei împuşcături, care murise

din cauza hemoragiei masive survenite înainte ca chirurgii să aibă măcar timpul de a începe operația. Tot salonu era împroşcat cu sînge iar aparatura de reanimare funcționa înainte fără încetare. Începuseră să pună paturi pe coridoare cînd deodată, imediat după ora trei dimineața, în mod miraculos, şuvoiul se împuţină, dîndu-le medicilor răgazul de a decide cu calm care anume dintre bolnavi putea fi mutat, în ordinea priorităţii, într-un salon de recuperare. Deoarece Nick se afla acolo, hotărîrile finale de transfer au căzut în mare parte asupra lui şi, într-un fel sau altul, le rezolva, deşi la ora aceea era înnebunit pentru că starea Tessei nu se modificase cu nimic. Nick arăta completamente istovit şi tras la faţă, în timp ce alerga cînd la patul Tessei, cînd la celelalte urgenţe. David era şi el descurajat pe măsură ce fiecare glicemie nu arăta nici o urmă de îmbunătăţire. În mod surprinzător, singurul membru al echipei din secţia de urgenţă care îşi păstra destul de onorabil stăpînirea de sine era Jim Stuart, mişcîndu-se repede şi cu calm printre paturi şi ajutîndu-i pe medici. Ceştile de cafea, pline şi răcite, umpleau în neorînduială masa, neatinse, căci nimeni nu avea timp în această sîmbătă, decît cel mult să fure din cînd în cînd cîte o înghiţitură. Bolnavi, chemări telefonice şi turuitul neîntrerupt al *telespeaker*-ului îi ţinea pe toţi cu sufletul la gură. Era ca într-un spectacol de groază : medicii şi surorile robotind la patruzeci de paturi diferite, fiecare făcînd lucruri diferite, dar animaţi cu toţii de sublima misiune a salvării vieţilor omeneşti. Trebuiau să se ferească unul din drumul celuilalt şi să-şi ţină mintea îndreptată asupra unui anume lucru pe care îl îndeplineau, şi asta nu era simplu cînd alţii, la acelaşi pat, făceau o treabă cu totul deosebită. Aceasta constituia un omagiu adus organizării Spitalului Municipal, căci în situaţii oricît de înnebunitoare, medicii şi surorile erau capabili să lucreze cu o minuţioasă precizie ca parte integrantă dintr-o echipă bine consolidată. Secretul consta, după cum repeta Nick cu insistenţă, în aceea că fiecare, luat individual, trebuia să ştie exact ce avea de făcut şi să nu-şi lase atenţia sustrasă de nimeni de alături.

Lîngă patul Tessei, Jim se așezase de veghe în locul lui Nick, care, cu toată părerea de rău, își dădea seama că trăseseră de timp cît s-a putut de mult și că în curînd vor trebui să facă un pas hotărîtor. Se uită la ceas și socoti că mai aveau probabil o oră, nu mai mult. Se duse lîngă David care, împreună cu mai mulți doctori, stătea la patul ultimului bolnav intrat, un tînăr cu fața aproape desfigurată de bătaie. Două surori îl curățau și-l dezinfectau cu repeziciune, fiecare lucrînd pe cîte o parte a patului în timp ce doctorii se gîndeau la ce aveau de făcut mai întîi.

— Sala de operație este pregătită ? întrebă Nick.

— Philips e acolo, se spală. Pentru a șasea oară în noaptea asta. Dacă ne mai vin cazuri chirurgicale, o să avem nevoie de cineva care să-l înlocuiască. E gata să se prăbușească.

— Știu. Îi faceți splenectomie ?

— Da. Are hemoragie internă, spuse doctorul, arătînd spre partea stîngă a băiatului. Iar splina este perforată. Doar o minune chirurgicală îl mai salvează.

— Ce i s-a întîmplat ?

— Știm doar o poveste vagă. O bătaie pe stradă. Prietenii lui l-au adus, apoi au fugit ca de dracul. Puștiul e morfinoman, are urme de ace peste tot, și probabil că și ceilalți sînt la fel. Oricum după cum se pare, era bine cotonogit, dar a ținut morțiș să se întoarcă și a mai încasat-o. Cînd în sfîrșit a căzut, s-a prăbușit pe un grilaj, perforîndu-și splina, presupun. În plus mai are nasul fracturat, probabil o contuzie și o leziune definitivă a nervului optic stîng. De asemenea, pe partea stîngă reflexe zero. Ascultă ce-ți spun, chiar dacă Phillips reușește să-l salveze n-aș da doi bani pe ceea ce o să mai rămînă din el. Totul indică o paralizie definitivă, în cel mai bun caz numai pe partea stîngă, și Dumnezeu știe dacă o să mai poată vorbi. Prost, din toate punctele de vedere.

— I-ai dozat morfina din sînge ?

— Era sub influența drogului, zise doctorul sec.

— Nick ! strigă vocea lui Jim. Din trei pași Nick și David ajunseră la patul Tessei, care se sufoca ; Nick îi

puse imediat stetoscopul deasupra plămînilor în timp ce obrazul ei începu să-şi schimbe culoarea.

— Adu aici aparatul de radiografie, urgent, strigă el la Jim care şi făcuse jumătate din distanţa pînă la uşă.

— David, oxigen, spuse el în timp ce David aducea butelia şi-i punea din nou Tessei masca pe faţă.

— Auzi ceva ?

— Nu. Dar ar fi putut uşor să ne scape printre degete. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se aplecă deasupra ei.

— Tessa... uşor acum. Respiră normal. Lasă aparatul să lucreze în locul dumitale. Primeşti acum aer cît ai nevoie. Nu te poţi asfixia... David, pulsul. David îi prinse încheietura mîinii urmărindu-şi ceasul cu atenţie.

— Creşte din nou, spuse David, şi aduse electrocardiograful aproape, fixîndu-i din nou ventuzele. Tehnicienii de la radiologie năvăliră înăuntru, împingîndu-şi aparatul pe care-l puseră în priză iar Jim, dintr-o singură mişcare, îi scoase Tessei cămaşa de spital. David aşteptă cu electrocardiograma pînă la terminarea radiografiilor. Deconectară aparatul şi ieşiră din salon în pas alergător.

— Am nevoie de ele peste zece minute, se adresă Nick tehnicienilor care se retrăgeau, iar David continuă să efectueze electrocardiograma. În mod metodic trecea benzile printre degetele sale subţiri, cu faţa crispată de concentrare.

— Altă dandana, clătină el din cap.

— E mai rău ?

— Nu. Funcţional nu s-a înrăutăţit, dar apare o extrasistolă.

Nick şuieră printre dinţi în timp ce tehnicianul de la radiologie se întoarse cu radiografiile uscate. Le înşfăcă, ridicîndu-le la lumină.

— Plămînul stîng e perfect. Plămînul drept... plămînul drept arată urît. Nu ştiu, poate să se menţină, poate nu. David, cheamă-l pe Ted imediat, să fie pe aproape. Nu există decît o posibilitate la un milon de a face pneumotorax, dar vreau ca el să fie aici.

David şovăi. Putea bănui cam în ce situaţie era doctorul Ted Michaelson la ora asta.

— Ah, Nick? doctorul Holt este de gardă în noaptea asta. Şi el e bun.

— Ştiu. Dar el nu e Ted. Nu încă. Găseşte-l! Haide, David, spuse el în timp ce David se îndreptă spre telefon.

— Tessa... e mai bine acum? întrebă Nick cu o voce abia şoptită. Dă doar din cap.

Ea dădu din cap afirmativ şi Nick răsuflă uşurat.

— Bine. Acum continuă să respiri normal... Ţi-a fost greu să respiri pentru că te încordezi. Relaxează-te puţin şi n-o să mai ai nici o dificultate... Jim, ţine masca, vreau să-i iau tensiunea. Îi înfăşură manşonul în jurul braţului şi pompă.

— Cel puţin se menţine acolo unde a fost, spuse Nick abătut. Foarte bine, Tessa. O să-ţi scot masca. Uşurel acum...

Nopţile de sîmbătă în Manhattan sînt un fel de carnavaluri pline de emoţii. Sînt nopţile unui oraş care petrece, lepădîndu-se de frustrările întregii săptămîni, într-o descărcare nesăbuită. Sînt nişte versiuni mai ponderate ale nopţii de anul nou, reproduceri mai liniştite ale zilei de patru iulie [1]. Oamenii se abandonează plăcerilor, dau frîu liber fanteziei lor neobosite, se scutură de plictiseala zilelor de lucru. Unii găsesc o uşurare în intimitatea momentelor de singurătate, alţii se zbenguie prin oraş ca nişte zvîrlugi la orele mici ale dimineţii. Unii se agaţă de bucuria nopţii de sîmbătă, refuzînd să admită zorile unei alte zile...

În afara spitalului, Ted Michaelson era alt om decît doctorul Ted Michaelson. Doctorul Ted Michaelson în vîrstă de treizeci şi unu de ani, făcea chirurgie toracică şi uimise Spitalul Municipal cu vădita sa sclipire în sala de operaţie, cu stăpînirea de sine şi incontestabila sa competenţă. Deci, un om serios. Dar Ted Michaelson era orice în afară de un om serios, atît ca înfăţişare cît şi ca manieră. Era înalt de un metru şi optzeci, cu părul castaniu roşcat atîrnîndu-i peste guler în bucle unduioase. Ochii săi, ca două pietre de smarald palid, erau veseli, iar cînd zîmbea, scăpărau scîntei. Zîmbea mereu, ştrengăreşte, cu

[1] Ziua independenţei Statelor Unite.

un surîs larg, zglobiu, ce sugera farmecul unui băiețel neastîmpărat. Avea un mers încet, puțin stîngaci, tîrșindu-și pașii, ceea ce uneori îl făcea să pară mai curînd un adolescent neîndemînatic, decît un bărbat în plină maturitate. Felul lui de a vorbi era ca un fel de tachinare, cu un accent curios care amitnea atît de Oklahoma cît și de rostirea tărăgănată a celor din sud. Amestecul acesta de accente avea un ritm și o cadență în același timp confuze și încîntătoare. Ceea ce însă îi fermeca pe toți era firea sa : plăcută, luminoasă ca florile de părăluță după ploaie, veselă ca primii muguri de primăvară ; nu se afla om căruia să-i displacă. Ted, dealtfel nici nu avea cum. Ted se putea împrieteni chiar și cu o stană de piatră. Umorul său era fin, sclipitor dar, mai presus de toate, Ted Michaelson era cel mai tolerant om care putea fi întîlnit vreodată. Medicul cu sînge rece care în sala de operație făcea totul cu precizie și fără de greșeală avea un alter ego în ființa amuzantă, veșnic bine dispusă. Acest alter ego al doctorului Michaelson stătea acum culcat în pat, euforic din pricina țigărilor cu hașiș, pătruns de o moleșeală plăcută, după un maraton erotic ce durase toată după-amiaza. El și iubita din clipa de față adormiseră un timp, și tocmai se pregăteau să înceapă totul de la capăt cînd deodată sunetul strident al telefonului le strică dispoziția. Se desprinse de ea și se întinse să răspundă.

— Alo, zise el răgușit.

— Ted, reculege-te, bobocule. Sînt eu, David, și Nick dorește să vii imediat la spital.

David aproape că rîdea. Toată lumea ținea la Ted Michaelson și toată lumea știa cum își petrece el zilele libere ; numai Ted, gîndi David, era în stare să iasă dintr-un program operatoriu neîntrerupt, de aproape șaizeci de ore, și să înceapă să facă dragoste cu vreo pipiță.

— Vrei să-mi spui încă o dată ? întrebă Ted, scuturîndu-și capul ca să și-l limpezească.

Se afla în pat de sîmbătă dimineața de la unsprezece și nu putea realiza ce zi sau ce noapte era. Se uită la ceas și văzu că e trecut de trei dimineața, o anume dimineață, oricare ar fi fost.

— Ted, ascultă-mă cu atenție. Sînt eu, David, și Nick vrea să vii la spital acum. Spune-i doamnei să mă scuze, dar ești așteptat imediat la spital.

Ted se frecă la ochi.

— Ce s-a întîmplat, Davey? întrebă el buimac, dar începînd să-și limpezească mintea.

Ted avea o minte remarcabilă și una din particularitățile ei cele mai strălucite consta în abilitatea de a sări cu repeziciune înapoi la realitate, indiferent în ce preocupări era cufundată.

— Un eventual pneumotorax. Nick dorește să fii la îndemînă în caz că bolnava are nevoie de aspirație.

— Davey, pentru Dumnezeu! Orice secundar poate face asta. Fleac, pînă și un intern îl poate face, spuse el uitîndu-se de jur împrejur și fixîndu-și ochii verzi pe harababura din apartamentul său mare, luxos.

Pentru prima oară după atîtea ore, simți mirosul de femeie și de droguri care umplea încăperea, mirosul de whisky stătut din paharul lui Millie. Ted făcea orice, dar de băut nu bea niciodată.

— Nick îl vrea pe cel mai bun.

— Mulțumesc pentru elogiu, dar așa, numai ca să fiu la îndemînă? Holt e de gardă în noaptea asta, nu puteți da greș cu el.

— Ted, fără vorbărie. Nick te vrea pe tine, iar eu nu discut, sîntem vîrîți în necazuri pînă peste cap.

— Bine, Davey. Cred că o să-mi mișc fundul pînă acolo, deși peisajul de aici era infinit mai atrăgător.

— Fă repede un duș, bobocule. David zîmbi.

— O gagică pe cinste!

— O să-mi spui tot cînd vii aici, zise David și închise.

Ted se uită la receptorul pe care îl ținea în mînă, de parcă nu mai văzuse niciodată un receptor, apoi îl puse în furcă. Se ridică, se întinse cît era de lung, încercînd să-și repună sîngele în circulație.

— Bătrînul Nick vrea să mă duc la spital, îi spuse el lui Millie peste umăr.

— Nu mă poți lăsa așa, se tîngui ea.

— Mi-e teamă că pot.

Apoi, rînjind, intră în baie și dădu drumul la robinetul de la duș. După un minut, ieși afară de sub duș și se

şterse repede, apoi intră în camera de toaletă, aruncîndu-şi literalmente hainele de pe el. Îşi trecu o mînă prin părul lung şi se întoarse în dormitor, dezgustat dintr-o dată de dezordinea din odaie. Hainele erau aruncate peste tot, aşternutul împrăştiat pe podea, paharele zăceau printre scrumierele pline cu mucuri de ţigări şi cu chibrituri lungi, arse, pe care le folosiseră pentru a aprinde haşişul. Ted deschise o fereastră de la dormitor şi traversă camera spaţioasă pînă la pat.

— Am plecat... Hei, cum îţi merge? rînji el la Millie, care acum şedea în pat, fumînd o ţigară.

Oricît de dezirabilă i se păruse înainte, acum se simţi uşor scîrbit privind-o; avea un aer deşănţat, aşa nepieptănată şi neîngrijită cum arăta.

— Ce se-ntîmplă?

— După cum spune Davey, bătrînul Nick vrea să fiu la îndemînă. Îmi imaginez că ţi-l mai aminteşti pe bătrînul Nick? o tachină el, prinzîndu-şi cureaua de la ceas.

— Cum să-l uit? El m-a dat afară.

— Ei, drăguţo, erai lamentabilă ca soră. Eşti senzaţională la pat, dar ca soră eşti lamentabilă. Poate că ar fi trebuit să-i faci ochi dulci. L-ai fi putut face să se răzgîndească, zise Ted punîndu-şi portofelul în buzunarul de la haină.

— Nick? Nu se pricepe el la treburi d-astea. Singurul lucru care îl poate excita pe băiatul ăsta este revista medicală.

— Aici, drăguţo, te înşeli amarnic. E adevărat că viaţa lui e medicina, dar şi cînd găseşte o fată pe măsura lui, nu poţi decît să te dai înapoi şi să priveşti focul de artificii. Dinamită!

— Aiurea!

— Fă tot ce pofteşti... eu trebuie să mă duc la spital. Ted stinse luminile şi se îndreptă spre uşă. La revedere, zise el.

— Zău dacă înţeleg indivizii ca voi. El vă înnebuneşte pe toţi şi voi vă luaţi la bătaie care să fiţi primul în front pentru a-l apăra.

— Nick n-are nevoie de nici o apărare, spuse Ted şi ieşi din dormitor închizînd uşa în urma lui.

Își luă paltonul din dulapul în perete al vestibulului și coborî cu liftul, șovăi o clipă cînd ajunse în stradă, apoi sări într-un taxi. Jaguarul său nou, alb și strălucitor era chiar acolo, dar Ted hotărî să nu piardă vremea încercînd să găsească loc la parcajul medicilor. Îi plăcea această mașină așa cum îi plăcea fiecare mașină nouă pe care o cumpăra, dar în anumite situații condusul era mai curînd stînjenitor. Drumul pînă la spital nu era lung, dar Ted se folosi de acest prilej, ținînd geamul deschis și inhalînd tot aerul înghețat pe care plămînii lui îl puteau cuprinde ; mintea îi era mai limpede acum, dar își simțea trupul lipsit de vlagă și nu-i prea dădea mîna să-i spună asta lui Nick ; Nick îi dăduse zi liberă cu ordinul strict de a se odihni. Ted Michaelson și Nick erau prieteni buni, împărtășindu-și unul altuia gîndurile, dar deprinderile lui Ted nu intrau în vederile lui Nick așa că aici terenul comun se sfîrșea. Ted se simțea îndurerat cînd dezamăgea oamenii care îi erau apropiați, dar existau momente cînd pentru tînărul bărbat acest lucru devenea, din nefericire, inevitabil.

Ted Michaelson constituia un subiect de discuție în spital. În primul rînd, el era singurul medic bogat de aici, majoritatea provenind din mediul oamenilor săraci sau al celor cu o stare materială moderată. În al doilea rînd, el însuși constituia o contradicție greu de înțeles. Cînd lucra, era tot atît de intransigent pe cît îi cerea situația, singurul chirurg de la Spitalul Municipal care nu avea niciodată nevoie de o pauză pentru a-și descărca tensiunea nervoasă, și care în sala de operații limita conversația cu calm la problemele strict legate de caz. Era singurul chirurg din analele spitalului care timp de patru ani își făcuse datoria la sala de operație fără a avea măcar o singură dată nevoie ca o soră să-i șteargă sudoarea de pe frunte. Cînd lucra, era preocupat numai de operație și făcea totul în mod strălucit. Dar cînd nu lucra, din clipa în care pășea afară din sala de operații, redevenea celălalt Ted, glumeț, în veșnică goană după surori, un lasă-mă să te las. Atît Nick cît și David erau deconcertați de aceste aspecte Jekyll-Hyde[1] ale personalității lui

[1] Personajul cu dublă existență din nuvela lui R. L. Stevenson *Ciudata poveste a doctorului Jekyll și a domnului Hyde.*

Ted, amîndoi fiind de acord că în spatele acestei fațade de ștrengar vesel sălășluia o dezordine profundă. Amîndoi erau convinși că ceva anume tulbura iscusința plină de seninătate tipică celor din Oklahoma, dar nici unul nu avea cea mai vagă idee ce anume putea fi. Nimeni nu știa dacă Ted își dădea seama sau nu care era problema lui, fapt este că nu vorbea niciodată despre acest lucru, lăsînd lumea de la spital să presupună că inconsistența sa e rezultatul unei copilării scăldate în bani. David se gîndea că asemenea răspuns ar fi fost prea simplu, iar Nick era chiar convins de acest lucru. Într-un anume fel, intuia că asupra lui Ted acționa un reflex de apărare.

Tessei Cabot i se făcuse încă o injecție cu insulină și, în mod simultan, Nick, David și Jim își îndreptară ochii fiecare spre ceasul său. Erau conștienți că nu mai puteau aștepta. Nick știa că dincolo de ora patru dimineața nu mai îndrăznea să aștepte, trebuind să-și asume riscurile unei încercări periculoase, dar singura la care putea recurge. Nick arăta îngrozitor, lumina puternică accentuîndu-i fiecare mușchi crispat, fiecare semn de încordare. Își fixase în memorie fiecare amănunt de pe obrazul Tessei, iar acum, uitîndu-se la ea, ceva ce nu putea defini exact părea schimbat. Din obișnuință întinse mîna să-i ia pulsul, dar imediat sări de pe scaun, ascultîndu-i inima.

— Tahicardie paroxistică. Pulsul peste o sută, frecvența s-a dublat, spuse el în timp ce David se și îndreptă spre dulapul de medicamente ca să prepare o injecție cu chinidină. Brațul fetei fu din nou șters cu un tampon și acul îi străpunse pielea străvezie.

— Pregătește monitorul cardiac, Jim, spuse Nick, mutînd un defibrilator lîngă pat.

Știa că așa se va întîmpla, nu era decît o șansă la o mie ca organismul ei slăbit să poată rezista unei noi solicitări. Jim lucra cu precizie și sînge rece, atașînd monitorul; o dungă subțire de transpirație îi apăru deasupra gurii, dar în rest avea un deliberat control de sine, mai mult, se gîndi David, decît s-ar fi putut spune despre el însuși sau despre Nick. Dacă acesta urma să fie un test al puterii de stăpînire, era foarte probabil că numai „Huckle-

berry" să poată reuşi. Nick arăta zdrobit, iar el însuşi se simţea în pragul disperării. Toţi trei urmăreau semnalele care goneau cu furie pe ecran, devenind din ce în ce mai rapide.

— Asta e, zise Nick, dîndu-l pe David la o parte, este în fibrilaţie. Îi puse electrodul deasupra inimii. Pune-l la o sută de waţi, spuse el.

David apăsă pe un comutator privind cu atenţie cum trupul Tessei fu zguduit de mişcări convulsive la bruscul impuls electric. Nick privi monitorul.

— Încă o dată, spuse el cu buzele atît de strînse, încît alcătuiau o linie îngustă, albă.

Trupul ei se zgudui din nou şi se uitară la monitor.

— La naiba, urcă-l la patru sute şi ţine-l aşa, spuse Nick, muşcîndu-şi buza de sus.

David puse aparatul la patru sute şi forţa impulsului aproape că o aruncă pe Tessa jos din pat. Din nou se uitară neliniştiţi la monitor şi semnalele începură să încetinească, la început mai uşor apoi din ce în ce mai evident. Nick îşi trecu o mînă prin părul ud şi se ridică.

— S-a făcut conversia la ritm normal, spuse el în timp ce David desfăcu defibrilatorul şi îi puse pe faţă o mască de oxigen.

— Era gata, gata să se ducă, spuse David în şoaptă.

— Mai mult decît gata, gata. Fă-i o glicemie. Apoi acţionăm.

Se aşeză jos, frecîndu-se la ochi, în timp ce Jim scoase sînge şi se duse la laborator. Privirea obosită a lui Nick evita galbenul pereţilor din secţia de urgenţă ; nu credea că va mai fi în stare vreodată să privească din nou culoarea galbenă. Ştia că îi va reaminti întotdeauna de momentul acesta, de secundele acestea de limită. Fuseseră cît p-aici s-o piardă într-o clipă.

Ted Michaelson trecu pe lîngă Jim, care ieşea alergînd din salon şi se duse la Nick şi la David. Îşi aruncă paltonul pe un scaun şi întinse mîna după un stetoscop ce se afla la marginea patului.

— Despre ce este vorba ? întrebă el pe cînd Nick îi întinse în mod mecanic foaia de observaţie a Tessei, iar David începu să-i ia tensiunea. Ted se uită spre fata din pat şi rămase cu gura căscată.

— O, Doamne ! Asta-i Tess... asta-i Tessa Cabot, zise.

— Nu-i de glumă, spuse Nick istovit. Ted, pe lîngă ceea ce este în foaia de observaţie, acum o clipă a fost în fibrilaţie, a trebuit s-o punem la patru sute de waţi ca s-o scoatem.

Ted se mai holba încă la Tessa, simţind cum şocul i se transformă în teamă. Îşi scutură capul ca să şi-l limpezească şi încruntîndu-se, făcu un efort pentru a se uita la foaie.

— Unde-i sînt radiografiile ? întrebă el.

Nick îi arătă şi Ted le ridică, ţinîndu-le în sus la lumină.

— E puţin afectat, Nick, plămînul o să ţină, spuse el punîndu-i stetoscopul pe piept. Respiraţia este bună, date fiind circumstanţele. Puţin superficială, atîta tot.

— Tensiunea sistolică opt, zise David.

Jim se întoarse de la laborator cu privirea abătută.

— Nu s-a modificat, zise el.

— Deci asta e. Nu mai putem aştepta. O să-i dublez insulina.

— Nick... o să-i provoci un şoc insulinic, spuse Ted cu voce alarmată.

— Precis. Dar acum cu toate funcţiile vitale profund alterate şi cu lipsa de asimilare, va intra în comă profundă într-o oră, poate chiar într-o jumătate. O să trebuiască să facem lucrurile simultan. Supraveghem inima, aparatul de respiraţie mecanică este gata dacă un plămîn cedează şi, dacă insulina se asimilează în doza mărită, o s-o contracarăm cu glucoză pentru a-i stabiliza glicemia. Dacă începe să asimileze va avea o şansă, în caz contrar nu mai are nici una. Asta e tot ce avem de făcut, spuse Nick categoric, şi ochii săi negri erau plini de hotărîre. Nick făcuse opţiunea, şi nu avea să mai revină asupra ei, toţi ştiau acest lucru. Acum nu va mai şovăi o clipă să aplice alternativa care i se oferea, fără să ţină seama de riscurile personale pe care le-ar fi întîmpinat. Şi exista un mare risc în ceea ce era pe cale să facă acum. Ca să provoci în mod deliberat un şoc unui bolnav a cărui rezistenţă organică era atît de iluzorie, nu era un lucru obişnuit din punct de vedere medical, şi dacă dădea greş, capul lui Nick va sta pe butuc.

— Nick... începu David încetişor.
— Ce ?
David oftă şi încercă să zîmbească.
— Nimic, Nick.
— Dacă te nelinişteşti pentru mine, uită, te rog. Trebuie să-i ofer singura şansă pe care o are.
— Asta nu-ţi lasă prea multă libertate de alegere, spuse Ted calm, cu faţa golită de orice culoare.
— Nici un pic, răspunse Nick, uitîndu-se în sus la Ted pentru prima oară. Se uită şi iarăşi se uită, apoi se întoarse spre David.
— Pregăteşte insulina şi o glucoză. Începem peste cinci minute. Ted, putem sta de vorbă afară ? spuse el scoţîndu-l pe Ted din salon şi conducîndu-l în colţul cel mai îndepărtat al coridorului unde nu-i putea auzi nimeni.
— Bravo, Ted, iată-te din nou aici. N-ai băut, nu-i aşa ?
— Ştiţi cu toţii că eu nu beau.
— Adevărat. Nick ridică mîinile în sus exasperat. Deci ai fumat iarăşi haşiş ?
— De ce să vorbim despre asta acum ?... ar trebui să fii lîngă pacienta ta.
— Să nu îndrăzneşti să-mi spui mie unde ar trebui să fiu. Bineînţeles că ar trebui să fiu acolo, dar şi afacerea asta cu tine trebuie lămurită. Nu e un lucru peste care pot trece. Te-ai uitat din întîmplare la tine înainte de a pleca de acasă ?
— Vă bateţi joc de mine cu toţii ?
— Eu nu-mi bat joc.
— Davey m-a trezit din somn. Nu-mi închipui că arăt strălucitor ca un bănuţ nou, dar...
— Aiurea ! Uită-te la ochii tăi, ăsta nu-i Moş Ene pe la gene, bobocule, asta-i afurisita aia de buruiană. Pentru un medic e clar. De cîte ori vedem oameni venind aici şi ştim că sînt drogaţi înainte chiar de a le face analizele ? De mii de ori. Şi cum ştim ? După pupilele ochilor.
— Hei, bătrîne Nick, nu eram de gardă azi noapte aşa că am fumat şi eu puţin haşiş, asta-i tot.
— Ştii al dracului de bine că poţi fi chemat în orice zi şi în orice noapte, indiferent dacă programarea prevede aşa sau nu. Singura excepţie de la regula asta o

constituie faptul de a fi în concediu sau cu totul afară din schemă.

— Săptămîna trecută am stat șaizeci de ore în operație și cînd mi-ai dat liber, am crezut c-o luați în serios cu toții.

— Ted, eu n-am cum să ghicesc momentul în care ne sosește o urgență. Bineînțeles că am luat-o în serios, dar am socotit că te duci acasă și dormi puțin. Dar ai dormit ? O nu ! Te-ai dedat la orgiile tale sexuale cu vreo puiculiță, plutind amîndoi pe tărîmul himerelor din cauza porcăriei ăleia pe care ați fumat-o. Ted, ai să te duci de rîpă dacă o să continui în felul ăsta. Arăți complet vlăguit acum, ești al dracului de palid !

— Mă simt bine.

— O, desigur ! În starea ta nici nu-ți dai seama cum te simți.

— Starea mea, drace ! Nu sînt beat, am capul limpede și toate abilitățile mele sînt la locul lor, acolo unde trebuie să fie.

— Las-o baltă. Amîndoi știm că porcăria aia încetinește reflexele, și întîrzie procesul de gîndire, cele două abilități majore ale unui chirurg. Ți-e teamă să bei din cauza mîinilor, dar nu te pune pe gînduri fumatul pentru starea minții tale ?

— Haide acum să vorbim liniștit. Tu știi foarte bine că nu iau nici măcar o aspirină înainte sau cînd sînt în serviciu. Am venit direct la spital și iată că mă țin drept. N-aș avea pretenția să fac un transplant în clipa asta, dar e destul de sigur că sînt capabil de orice muncă de rutină.

Nick ridică ochii spre ceruri, încercînd să-și stăpînească mînia.

— După părerea ta, nu după a mea. Unii medici pot și o scot chiar la capăt drogîndu-se, dar nu un chirurg, niciodată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu mi-am făcut injecție cu heroină.

— Nu, ai fumat doar destulă porcărie din aceea ca acum să-ți bîzîie bine capul, ceea ce, pentru scopurile practice ale spitalului este atît de grav. Ascultă, Ted, ți-am mai spus-o și înainte, dacă ai vreun necaz, spune-mi

pentru Dumnezeu. Vorbește ! Poate că există o modalitate să te pot ajuta.

— Bătrîne Nick, eu nu sînt decît fluturașul acela bogat numit Michaelson, care face din cînd în cînd mari tîmpenii, încercă Ted să rîdă.

— Pe dracu. Asta-i ceea ce vrei tu să creadă fiecare, dar știu tot atît de sigur că simulezi, cum mă vezi și cum te văd. Ceva nu este în regulă și refuzi ajutorul. Joci bine teatru, o mulțime de lume te crede. Dar la mine nu merge.

— De ce dracu, nu ? Ți-ar scuti o mulțime de plictiseli.

— Pentru că este mult prea evident. Pe mine nu mă duci.

Nick se uită la ceas și văzu că va trebui să se întoarcă la Tessa.

— În orice caz, băiete, acest avertisment este oficial. Nici un drog de nici un fel pînă pleci în concediu ! Dacă se mai întîmplă vreodată, vei zbura de aici fără nici un alt avertisment.

— Știi că sînt medic primar, specialist în chirurgie toracică, deci nu trebuie să-mi servești și mie povestea doctorului Kildare, așa cum faci cu studenții tăi. Un medic nu trebuie să fie socotit un mucos în pantaloni lungi, albi, cum e Kildare. Ce înseamnă această fixație a ta ? spuse Ted pe un ton prietenos. Am ieșit de mult din scutece.

— Această fixație a mea ține spitalul în picioare. Așa lipsiți de personal cum sîntem, medicii noștri își sparg creierii și fac literalmente miracole. Și toate acestea datorită disciplinei. Bineînțeles că ești îndreptățit la o viață a ta strict personală, dar nu cînd aceasta pune în primejdie viața unui bolnav.

— Nimeni n-a pățit încă nimic.

— O, sfinte ! Ce naiba nădăjduiești din partea mea, să aștept să faci prima greșeală cînd ești drogat, sau poate să omori pe careva, și abia atunci să iau atitudine ? Nu în spitalul acesta, și în nici un alt spital pe care-l știu. Dacă ești dat afară de aici din cauză de droguri, nu vei mai putea călca într-o sală de operație. Poate că nu o știi, dar reputația ta este deja cam proastă, și dacă

ajunge ceva la urechea conducerii, vei da de mare necaz.

— Cred că ai dreptate, spuse el blînd ca un mieluşel.

— Poţi pune rămăşag că am dreptate. N-am de gînd să te las să-ţi ruinezi cariera din cauza drogurilor, şi eşti la un pas de lucrul ăsta. Cîteodată îmi vine să cred că mai eşti încă în scutece. Acum caută-l pe Holt şi explică-i starea Tessei pentru cazul că va avea nevoie de aspiraţie după care o să-ţi petreci restul nopţii aici. Mîine „eşti" de gardă cu adevărat, şi vreau să fii odihnit.

Ted se uită spre intrarea boltită a secţiei de urgenţă.

— Ai ceva împotrivă să-l chem pe Holt de aici ? Va scuti din timp.

— Da, dă-i drumul. Nick îşi lărgi cravata şi-şi întoarse faţa de la Ted. Ei bine, Ted, dac-o fi să zbor eu de aici, s-ar putea ca asta să se întîmple acum, spuse el şi se îndepărtă.

Ted porni încet în urma lui, ridică telefonul din oficiul surorilor şi-l găsi pe doctorul Holt căruia îi relată repede amănuntele în legătură cu Tessa Cabot, apoi închise. Plecă de lîngă masă ca şi cum ar fi vrut să iasă din salon, dar rămase ascuns în umbra uşii de la intrare, destul de departe pentru a nu fi văzut de Nick, totuşi destul de aproape pentru a vedea ce se petrece la patul Tessei. Nick avusese dreptate, se simţea sleit, dar nu din cauza haşişului, ci de îngrijorare.

— E gata totul ? întrebă Nick.

David dădu din cap, răsuflînd adînc. Ridică seringa cu insulină, gata să fie injectată.

— Dacă survine vreo nenorocire, să fie clar, eu am luat hotărîrea şi eu i-am făcut injecţia, spuse el.

Nick i-o luă din mînă.

Rămase în picioare deasupra Tessei, cu acul în mînă, uitîndu-se la ea. Fata dormea şi din nou Nick simţi o strîngere de inimă. Uşurel, o mîngîie pe frunte, apoi iute îi făcu injecţia. Păşi îndărăt, privind-o încă ţintă.

— Ce facem acum ? întrebă Jim.

— Aşteptăm, spuse Nick. Se aşeză jos, atît de aproape de pat cît îi îngăduia bara laterală. Împrejurul lor salonul era liniştit, doar la doi bolnavi li se făcea tratamentul necesar. Surorile începuseră să curețe de pe masă resturile unei nopţi pline de agitaţie, pregătind începutul unei

zile noi și rapoartele pentru duminică. Cîțiva dintre medicii de la urgență profitară de acest răgaz, retrăgîndu-se în cămăruța lor micuță de la capătul coridorului. Cei doi medici suplimentari se întorseseră în serviciile lor, așa că în salon nu mai erau decît doi medici și doi interni, plus cei trei de la patul Tessei și Ted care stătea la pîndă, nevăzut. Nick, David și Jim așteptau în tăcere, fiecare uitîndu-se de la monitorul cardiac la Tessa, iar Nick ținîndu-și degetele pe pulsul ei. După treizeci de minute de așteptare toți trei tresăriră în aceeași clipă. O roșeață intensă îi apăru pe obraz, o năpădiră broboane de sudoare și o voce stinsă șopti că se simte amețită.

— Știu, spuse Nick.

Din obrazul lui pierise orice culoare, cămașa și bluza îi erau ude leorcă, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Întinse mîna după seringa cu glucoză și i-o injectă, ochii săi arzători străpungînd ceasul în timp ce număra cele șaizeci de secunde. Ascuns în umbră, Ted Michaelson își strînse cu putere buzele, simțind că îl cuprinde amețeala la gîndul că acesta era momentul. Următoarele secunde vor hotărî dacă Tessa e salvată sau nu. Calmul său natural fu zguduit sub această tensiune. Șaizeci de secunde pot să ți se pară șaizeci de ani, gîndi Ted, șaizeci de ani afurisiți.

Nick simțea ticăind fiecare secundă nenorocită și-și mușcă buzele pînă simți gustul propriului său sînge. În a șaizeci și una secundă, închise ochii și scoase un suspin de ușurare. Culoarea, care la un moment dat era de un roșu aprins, se estompă pe obrazul Tessei, pielea îi era din nou uscată, respirația i se auzea din nou normal. Se uită la monitor și văzu că pe ecran semnalele erau spațiate normal.

— O, ce minune ! zise el simțind că se clatină. Acum să vedem ce am reușit. Jim, fă o glicemie.

Jim scoase sînge și se năpusti afară, fără să-l observe pe Ted.

— Isuse Cristoase, spuse David, ștergîndu-și fața udă cu o batistă. N-aș mai dori niciodată să fiu atît de aproape de deznodămînt.

— Da. Dacă pacienta ar fi murit în timpul șocului insulinic eu aș fi fost un ticălos. Dar n-a murit, și asta

mă face un erou. Asta înseamnă situație limită în medicină, David. Șaizeci de secunde și fata ar fi putut să fie moartă. Dumnezeule !

— Văd că Ted fumează din nou.

— Nu știu ce dracu să mă fac cu el, spuse Nick, cu ochii încă asupra Tessei. Îmi dau seama că îl apasă ceva, dar nu vrea să vorbească. Se joacă de-a v-ați ascunselea cu drogurile și tîrfulițele. Și nimic nu ajută — nici să-i vorbești, nici să-i ordoni, nici să-l amenințí. Nimic.

— N-ai de gînd să-i faci raport, nu-i așa ?

— Nu. Îi mai dau o șansă... încă o dată. Dacă îi fac raport, știi ce se întîmplă, îi năruiesc întreaga carieră. Sînt și așa prea puțini doctori, cu atît mai puțin doctori de talia lui Ted. Nu știu ce să fac. Se mulțumește să se joace de-a doctorul Hocus-pocus-mulțumesc-madam.

David zîmbi, primul său zîmbet adevărat din noaptea asta înfiorătoare. Știa că această istorie despre Ted devenise cu repeziciune celebră, o glumă întîmplătoare a devenit legendă la Spitalul Municipal. Cu doi ani în urmă Ted ieșise dintr-o operație care durase opt ore, își lepădase halatul de chirurg, se spălase și intrase degajat în hol, unde înșfăcase prima soră de la sala de operații care îi ieșise în cale și o condusese hotărît într-o debara de ustensile. Și astfel i-a ieșit vorba de uite-popa-nu-e-popa-mulțumesc-madam. Povestea se răspîndise printre rîsetele înfundate ale medicilor, apoi luase amploare de vreme ce Ted continua să se folosească de debarale și de surori.

— Este un medic atît de bun. Dar undeva se poticnește.

— Știu, zise David încet.

— Aș dori să recunoască și el că-și dă seama de acest lucru, zise Nick.

Ted rămase ascuns în umbră așteptîndu-l pe Jim să iasă de la laborator cu buletinul și numai după ce văzu fața acestuia se relaxă în sfîrșit. Era evident că totul izbutise, așa că Ted se îndreptă repede spre lift pentru a urca în cameră.

— Nick... Nick, zise Jim emoționat, glicemia a scăzut cu 30 de miligrame. Este începutul de care avem nevoie. Sîntem pe drumul cel bun. Se stabilizează.

— Slavă Domnului, zise Nick, care rareori se gîndea la Dumnezeu, apoi fața i se ilumină într-un zîmbet larg.

Toți trei se uitară unul la altul cu ochii împăienjeniți dar plini de veselie. Reușiseră. Nick privi de jur împrejurul secției de urgență, reconsiderînd culoarea galbenă și apoi își întinse bretele sus, deasupra capului.

— Ce părere aveți ? zise el încetișor.

— Nick... ești un medic diabolic de minunat, zise David, convins fiind de fiecare cuvînt rostit.

Nick rîse, relaxat pentru prima oară în această zi chinuitoare.

— Încep să cred și eu așa. Acum ascultați, băieți, vreau să vă duceți sus și să trageți un pui de somn.

— Și tu ?

— Eu rămîn aici pînă cînd se trezește. I-am promis să fiu aici cînd o să aibă nevoie de mine și cînd se va trezi va fi cu siguranță o tînără lady cam confuză.

— Nick, nu te-ai odihnit o clipă toată noaptea, insistă David.

— Faceți cum vă spun. Amîndoi intrați în tură peste cîteva ore, iar eu nu. Pe lîngă asta, zîmbi el, mă simt magnific. Atinse din nou, ușurel, fruntea Tessei. Și vă mulțumesc, băieți.

Ieșiră din salon fără altă vorbă, fiecare copleșit în sînea lui de personalitatea lui Nick. Săvîrșise din nou o minune.

— Știi, David, spuse Jim în timp ce așteptau liftul. Încep într-adevăr să-mi dau seama ce înțeleg medicii cînd zic „conform părerii lui Nick". Vocea lor are întotdeauna un ton care vrea să spună că dacă e conform părerii lui Nick, atunci trebuie să fie adevărat.

— Trebuia să înțelegi acest lucru după noaptea asta. Jim, în salonul acesta ai învățat într-o noapte cît în șase luni. Și ai fost martorul altei calități care i se atribuie lui Nick.

— Care ?

— Că are abilitatea unui spărgător orb.

David rîse și nu putu rezista impulsului de a-i ciufuli părul zbîrlit al lui Jim.

Amanda Cabot luase trei somnifere dar rămăsese totuşi trează şi acum, cînd se apropia ora cinci dimineaţa, şedea pe un scaun de mătase albastră urmărind ultimul film la televiziune şi aşteptînd să înceapă programul religios de dimineaţă. Orice numai să-i îndepărteze mintea de la gîndurile sinistre care o torturau.

De cealaltă parte a holului, în cabinetul său de lucru lambrisat care răspundea în dormitor, Jason Cabot băuse o cantitate apreciabilă de coniac, dar nu simţea nimic şi încerca să-şi concentreze atenţia pe nenumăratele rapoarte asupra întreprinderilor Cabot. Cuvintele şi cifrele îi fugeau din faţa ochilor, dar simţea că fără ele ar fi înnebunit.

Roger Karl era beat şi plîngea bolborosind. Nu-şi putea opri lacrimile deşi nu ştia dacă plînge pentru Tessa sau pentru el.

Bill Reynolds şedea la masă şi privea în neştire fotografiile Tessei, amintindu-şi de momentele cînd au fost făcute. Cînd era capabil de a se gîndi cît de cît la ceva, obiectul gîndurilor sale era Nick Gorlin; ştia că Nick o va salva. O va salva, o va salva, o va salva, insista Bill.

Doctorul Sam Matthews, hărţuitul, inimosul şef al personalului de la Spitalul Municipal, intră în secţia de urgenţă la nouă dimineaţa ţinînd strîns în mînă un ziar. Sam Matthews lucra la Spitalul Municipal de mai bine de treizeci de ani şi se ocupa zilnic de mii de probleme, mari şi mici. Una din problemele sale mai recente era Nick Gorlin. Nick fusese în multe privinţe o binecuvîntare pentru Sam, un dar de la Dumnezeu, în sensul că îşi asumase bucuros o serie de responsabilităţi, preluîndu-le de pe umerii încărcaţi ai şefului personalului. Dar în egală măsură Nick fusese şi o belea pentru că era un om greu de mînuit şi putea fi tot atît de încăpăţînat ca o iarnă lungă. Sam şi-a dat repede seama că Nick era cel mai bun medic şef pe care l-a avut Spitalul Municipal vreodată; muncea ca un cal de povară, preda medicina în mod strălucit şi dădea dovadă de un curaj medical incredibil, dar tot atît de repede şi-a dat seama că Nick nu

era născut să se supună regulilor procedurale. Nick își bătea joc de aceste formalități chiar în cadrul birocrației unui spital condus de municipalitate, așa că Sam era cel care se ocupa de forme, rezolvînd el ceea ce Nick ignora. Treaba asta îi stătea ca un os în gît, dar nu-l putea învinovăți pe Nick prea aspru ; Sam Matthews se îndepărtase de practica medicinii de mult prea multă vreme, lăsîndu-se absorbit de problemele administrative, în timp ce Nick era adînc ancorat în medicină. Totuși, cîteodată, faptul că Nick disprețuia anumite reguli îi crea dificultăți, ca de pildă în dimineața asta cînd nevastă-sa, citind ziarul, îl întrebase de ce nu i-a spus și ei că Tessa Cabot se află la spitalul lui, iar Sam trebuise să-i răspundă că nu știa nimic. Îl văzu pe Nick veghind, prăbușit pe un scaun la marginea patului, tras la față, descompus, și se duse la el.

— Nick ? Pot să-ți vorbesc o clipă ?

— Bună dimineața, Sam. Ce este ? întrebă el.

— Să ieșim afară.

— Nu vreau să las bolnava. Trebuie să se trezească în orice clipă.

— Foarte bine, vrei cel puțin să vii mai departe de pat ? întrebă Sam, obișnuit cu încăpățînarea lui Nick atunci cînd era vorba de un bolnav.

— Ce este ? întrebă Nick din nou, fără să se miște.

— Asta este fiica lui Cabot, zise Sam, bătîndu-se peste picior cu ziarul.

— Următoarea persoană care spune „asta este fiica lui Cabot" va primi un pumn în gură. Cunosc numele bolnavei mele. Ce s-a întîmplat ?

— Asta s-a întîmplat, zise Sam, întinzîndu-i ziarul. De ce nu m-ai informat ce se întîmplă ?

— În legătură cu ce ? întrebă Nick impacientat.

— Cu domnișoara Cabot. E-n ziarul de dimineață. Una din cele mai cunoscute persoane din lume, este în spitalul meu, iar eu trebuie să aflu asta de la nevastă-mea.

Nick zîmbi.

— Oh. Nu mai era timp astă noapte de mers pe căi formale. Fata asta era cît p-aci să moară și poate că ar fi murit dacă eu mi-aș fi pierdut vremea la telefon sau în altă parte.

— Da. Am vorbit cu David Cord în dimineața asta în timpul vizitei. Mi-a spus că i-ai salvat viața.

— Deciziile au fost ale mele, dar David a fost magnific. Și studentul acela, Jim Stuart. Se va afirma.

— David s-a limitat doar să-mi spună că i-ai salvat viața. Te-ar deranja să-mi povestești ?

— Bine, Sam, te-ar deranja dacă povestea asta o să te cam indispună ? zîmbi Nick.

— Nu în mod special, zise Sam și se așeză. Era de înălțime mijlocie, mai curînd plinuț, stomacul debordîndu-i peste curea.

— Atunci las-o baltă. Hai să spunem doar că totul a mers strună. A fost pe muchie de cuțit, dar a mers strună.

— Și dacă n-ar fi mers ?

— Ar fi murit dacă n-aș fi încercat. Dar crede-mă, n-ar fi avut nici o șansă în nici un alt fel.

— Cu alte cuvinte, n-ai chemat medicii de la endocrinologie, pentru că ei nu ar fi încuviințat ?

— Nu, nu i-am chemat și mă îndoiesc că ar fi încuviințat. Ascultă, Sam, ceea ce este important e că noi am răsturnat întreaga situație. Am răsturnat-o cu puțină îndrăzneală, admit, dar n-am cutezat să fac nimic înainte de a fi absolut sigur că nu există altă cale. Ce altceva mai e de spus ?

— Ai fi putut cel puțin să mă chemi, spuse Sam pe un ton potolit.

Nick dădu din cap.

— Aș fi putut. Dar ce-aș fi soluționat ? Te-aș fi făcut doar să te agiți, învîrtindu-te în jurul unui pat care și așa era înconjurat de oameni și aparate. Și, hai să privim lucrurile în față, n-ai fi fost de nici un ajutor. Știu că administrația este un lucru important și că tu faci o treabă foarte bună, dar ai stat prea multă vreme departe de medicina pură. Bineînțeles că știi o mulțime de lucruri despre clasele facultății de medicină și despre noua aparatură și despre facturile lunare de lumină ale spitalului, dar asta nu este tocmai medicină. Nu numai că n-ai fi fost de nici un ajutor, dar ne-ai fi stat în drum. Ascultă Sam, nu vreau să te jignesc, dar tu singur ai preferat să faci administrație și trebuie să recunoști că făcînd această

alegere, efectiv te-ai îndepărtat singur de medicină. Astă noapte nu doream pe nimeni de prisos aici, aşa că am încălcat o regulă. Nu te-am chemat şi nu te-am informat asupra unei circumstanţe ieşită din comun. Nu cred că are vreo importanţă.

— Foarte bine, foarte bine, Nick. N-am de gînd să mă cert cu tine, oricum eu pierd întotdeauna, dar deşi eşti medicul numărul unu al spitalului, aş dori ca din cînd în cînd să ne mai laşi înăuntru şi pe cîte unul din noi.

— O să vă las... din cînd în cînd.

— Aş vrea să faci cîteva lucruri pentru mine. Adică atunci cînd îţi poţi părăsi bolnava.

— Dă-i drumul, zise Nick.

„Asta-i Nick Gorlin", gîndi Sam, plin de afecţiune. Nici un alt medic din spital n-ar fi avut curajul să-l trateze pe şeful personalului cu atîta lipsă de respect. Dar de asemenea, nici un alt medic din spital nu era în stare ca în mod obişnuit să scoată iepuri din pălărie şi să facă vrăji.

— Ascultă, am o idee tentantă, zise Sam. Vreau să chemi toate ziarele şi să dai o declaraţie asupra stării ei, şi mai vreau ca în mod sigur să iei legătura cu familia Cabot.

— O să chem ziarele, dar în ceea ce priveşte familia Cabot, tratez prin intermediul medicului lor de familie. Am stabilit acest lucru şi toţi au fost de acord. Acest individ Cabot este dezgustător, spuse Nick cu calm.

Sam îşi clătină capul care strălucea în lumina lămpilor.

— Tu eşti într-adevăr, Nick, ceea ce se spune că eşti. Ştii ce anume ?

— Am auzit spunîndu-se. Cu o întreagă varietate de interpretări, adăugă el cu un zîmbet pe faţă.

— Pun pariu că ai auzit, rîse Sam. Nick, zise el apoi serios, am o vagă bănuială asupra a ceea ce ai făcut. Tu ştii ce riscuri ţi-ai asumat ?

Nick se uită la Tessa şi apoi la Sam.

— Sam, ştii ce spune Leo Durocher ?

— Băieţii buni...

— Nu, nu asta. El spunea „joacă meciul astăzi, mîine s-ar putea să plouă". Nu puteam risca să se abată ploaia

asupra mea. Nu putem sta cu mîinile încrucișate și s-o las să moară fără a încerca imposibilul.

Sam își strînse buzele, uitîndu-se țintă la Nick.

— În regulă, citește tot ce scrie aici, zise el arătînd spre ziar în timp ce se întorcea să plece. Și, apropo, felicitări. Ai făcut cu adevărat o treabă.

— Mulțumesc.

Nick îl urmări pe șeful personalului ieșind din salon și îndreptîndu-se spre biroul său unde nu-l aștepta medicina, ci hîrțoagele. Îi păru rău pentru Sam, pentru toți acei Sam care părăsiseră medicina pentru a administra mecanismul medicinii. Nick nu se putea imagina vreodată departe de exercitarea efectivă a profesiunii de medic, nu se putea imagina departe de oamenii care aveau nevoie de ajutor și de mîngîiere. Deschise ziarul și pe pagina a cincea găsi fotografia Tessei și povestea care o însoțea.

*Domnișoara Tessa Cabot, 27 de ani, se afla sîmbătă seara la Spitalul Municipal, în stare gravă, suferind de o boală nedezvăluită. Domnișoara Cabot, fiica Amandei și a lui Jason Cabot, a fost, după cum ni s-a relatat, internată la Spitalul Municipal sîmbătă la primele ore ale dimineții. Cităm spusele doctorului Nicholas Gorlin, medic șef: „Pentru moment starea domnișoarei Cabot este critică. Avem toate speranțele că se va îmbunătăți în cursul acestei seri".*

*Multimilionara familie Cabot, care deține proprietăți la New York, Cabot's Landing, Massachusetts, Londra și St. Tropez precum și apartamente în Washington și Paris, nu a fost dispusă să ne furnizeze vreun comentariu. Actorul Roger Karl de la serialul de televiziune* Viețile noastre, *și cea mai asiduă escortă a domnișoarei Cabot, a refuzat orice comentariu.*

*Jason Cabot, în vîrstă de cincizeci și doi de ani, conduce vastul conglomerat al Întreprinderilor Cabot și este fostul consilier economic al Președintelui. Circulă zvonul că domnul Cabot continuă a fi vocea economică cea mai influentă la Washington. Doamna Cabot, fostă Amanda Caldwell, provine din milionara familie Caldwell din Boston. Nu se știe de ce Tessa Cabot, singura moștenitoare a proprietății în valoare de mai multe milioane de dolari*

*primită de la bunica ei din partea tatălui, a fost dusă la spitalul municipiului. Domnişoara Cabot este autoarea mai multor romane istorice şi locuieşte în Sutton Place, deţinînd de asemenea o locuinţă în complexul de la Cabot's Landing din Cape Cod.*

Nick închise ziarul, punîndu-l la spate pe scaun cînd Tessa se mişcă şi-şi deschise ochii.

— Bună-dimineaţa, zise Nick încetişor.

— Bună-dimineaţa, zise ea, clipind repede şi privind în jur cu nedumerire.

— Poţi să-mi spui cum te numeşti ?

— Cum mă numesc ? Tessa... Tessa Cabot.

— Ştii unde te afli, Tessa ? întrebă Nick.

Ea privi din nou împrejur apoi înapoi spre Nick

— Acesta este un spital, zise ea.

— Aşa este. Ştii care spital ?

Ea încercă să-şi dea la o parte părul din ochi şi băgă de seamă acele înfipte în braţ şi firele ataşate de trupul ei. Fruntea netedă i se încreţi cînd îşi scutură capul.

— Nu... nu ştiu.

— Încearcă şi gîndeşte-te, o îndemnă Nick, pîndind vreun semn de tulburare emoţională, la trezirea, aşa dintr-o dată, într-un spital necunoscut.

— De ce... de ce este o lumină atît de puternică aici ? întrebă ea cu voce stinsă.

— Aici e întotdeauna lumină puternică, Tessa.

— De ce ?

— Pentru ca medicii să vadă ceea ce fac. Te supără deoarece ai stat cu ochii închişi mai multă vreme, iar acum sînt sensibili. Poţi încerca să-ţi aminteşti ce spital este acesta ?

— Nu, îmi pare rău. Am avut un accident ? Ce s-a întîmplat cu mine ?

— Îţi aminteşti că ai avut gripă ?

— Gripă ? Nu, nu-mi amintesc. De asta sînt aici ? întrebă ea în şoaptă.

Se simţea confuză, încerca dar nu reuşea să-şi pună ordine în gîndire.

— Oarecum. Poţi să-mi spui în ce lună sîntem ? întrebă el cu blîndeţe.

— Luna. E septembrie... nu, stai o clipă, e ceva mai tîrziu. Se apropie o sărbătoare. Sărbătoarea Recunoştinţei sau Crăciunul. Nu ştiu dacă e noiembrie sau decembrie.

Nick se apleca înainte, privind-o direct în ochi.

— Îţi aminteşti ceva de cînd ai fost adusă aici ?

— Nu. Totul e atît de învălmăşit... dar pe dumneata te cunosc... pe dumneata te cunosc. Îmi amintesc acum.

— De unde mă cunoşti, Tessa ? continuă el încetişor.

Detesta s-o supună acestor întrebări şi răspunsuri, îi era teamă să n-o sperie, totuşi trebuia să-şi facă o idee de felul în care funcţiona mintea ei.

— Nu sînt sigură... ochii dumitale îmi sînt cunoscuţi. Sînt atît de negri. Şi vocea dumitale. Ţi-am mai auzit vocea... de cît timp sînt aici ?

— De ieri.

— Ieri ? Îl privi cu mirare. Şi ai stat cu mine. Mi-ai spus să am încredere în dumneata. M-ai ţinut de mînă... asta e, mi-era frică şi mi-ai spus să am încredere în dumneata şi m-ai ţinut de mînă.

— Da, Tessa. Şi am stat puţin de vorbă. Ţi-am spus că acesta este Spitalul Municipal.

— Mi-ai spus ? Asta nu-mi amintesc.

— Te indispune faptul că te afli la Spitalul Municipal ?

— Nu... de ce ?

— Ştii că acesta nu este un spital particular, nu este un spital prea elegant.

Ea încercă să ridice din umeri dar îşi dădu seama că o doare.

— Nu înţeleg. Ce importanţă are... nu trebuia să mă aflu aici ?

— Desigur că trebuie, pînă o să te simţi mai bine. Am vrut doar să înţelegi că nu este foarte plăcut aici la noi. Unii oameni preferă spitalele particulare. El zîmbi.

— Nu cred că eu prefer... Dumneata ai fost atît de drăguţ... ai stat aici tot timpul.

— Aproape.

— Îmi... îmi pare rău... arăţi atît de obosit. De ce sînt aici ? întrebă ea din nou.

— Hai să spunem deocamdată că din cauza gripei.

— Atunci de ce sînt toate aceste... lucruri prinse de mine ?

— Unul servește ca să te hidratăm, cu celălalt ți-am făcut transfuzie, iar aparatul este pentru a-ți urmări inima.

— Oh ! Știi, cred că te-am visat. Pe dumneata nu te vedeam, dar îți vedeam... ochii și îți auzeam vocea. Am o senzație atît de ciudată... totul mi-e nedeslușit.

— Ești obosită. Ți-a fost foarte rău un timp, dar acum o să te faci bine. Te vei simți din ce în ce mai bine cu fiecare oră care trece.

— Vrei să mă îngrijești dumneata ? întrebă ea cu sfială.

— Da, desigur.

Ea privi din nou împrejur, cu ochii larg deschiși, incapabilă încă să priceapă mare lucru din ceea ce o înconjura.

— Părinții mei... ei știu că sînt aici ?

— Da, tatăl dumitale te-a adus aici.

— El m-a adus ? Mă aflu la Londra ? Nu, nu pot să fiu la Londra, îmi amintesc că i-am lăsat pe părinții mei la Londra și m-am întors la New York. S-au întors și ei ?

— Sînt la New York. N-o să-i poți vedea cîteva zile. Timp de cîteva zile în jurul dumitale vor fi numai medici și surori și o să trebuiască să dormi mult.

— N-o să mă lași singură, nu-i așa ?

Nick zîmbi.

— O să fiu aici.

— Îmi amintesc de ochii dumitale... Sînt atît de negri, spuse ea pe un ton de mirare și Nick, care niciodată în viața lui nu roșise, simți culoarea furișîndu-i-se în obraji.

— Cum te numești ?

— Eu sînt doctorul Gorlin.

— Nu... Nu asta. Numele de botez.

— Nick.

— Nick. Învîrti numele în mintea ei. Este un nume bun... puternic. O să mă fac într-adevăr bine ?

— Promit. Dar acum cred că ești o tînără lady foarte obosită.

Ea își clătină căpșorul blond în sus și în jos.

— Sînt... Mă simt de parcă aș pluti. Are vreun sens ceea ce spun ? Am senzația că parcă n-aș fi aici.

— Eşti doar confuză şi este firesc. Ai avut o noapte grea.

— Dacă... dacă tata se întoarce de la Londra... să nu-l laşi să te alunge de lîngă mine.

— De ce ar face asta, Tessa ?

— Nu ştiu... unii... nu, vreau să zic uneori... el alungă oamenii... nu pot să rostesc cuvintele.

— Nu te necăji pentru tatăl dumitale sau pentru mine sau pentru că nu rosteşti cuvintele. Totul o să fie bine.

— Poate... poate cineva ar trebui să-l sune pe tata la Londra. O să se supere dacă nu ştie că sînt aici.

— Tessa, o să am eu grijă de toate. Mi-ai promis să ai încredere în mine şi vreau să te ţii de promisiune. O să fiu aici de cîte ori vei avea nevoie de mine şi lucrurile se vor aranja.

— Am încredere în dumneata.

— Bine. Tessa, acum o să-ţi iau tensiunea căci cred că putem opri transfuzia de sînge. După asta aş vrea să dormi.

— Foarte bine, zise ea privindu-l atentă cum îi înfăşoară manşonul pe braţ şi cum pompează.

— Cît este ? întrebă ea.

— Este o tensiune foarte bună, adică doisprezece.

— Asta nu-i tensiunea completă... mai este încă o cifră.

Ea îi zîmbi.

— Eşti cumva medic din întîmplare ?

— Unchiul Bill... De fapt nu este unchiul meu, dar îi spun aşa. El este medic... poate că el ştie unde-i tata.

— Tensiunea dumitale este doisprezece virgulă patru cu opt. Este o mare îmbunătăţire. O să vrei să dormi acum ?

— N-o să uiţi să te întorci ?

— N-ai nici o şansă. Nu înainte de a te sătura să-mi vezi mutra.

— Este o mutră plăcută... Sînt atît de obosită... vrei să dormi şi dumneata, pari obosit.

— Da, Tessa, acum o să dorm.

Ea zîmbi în timp ce capul i se lăsă pe o parte şi ochii i se închiseră.

— Frumos nume... Nick... murmură ea.

Nick se uită la ea şi toată ființa lui fu invadată de un sentiment de bucurie. O privi cu atenție un timp, apoi se îndepărtă spre oficiul surorilor, strîngînd ziarul în mînă. Surorile din schimbul de dimineață, care intraseră în serviciu la ora șapte, erau deja la curent cu foile de observație.

— Soră, vreau să i se ia tensiunea la fiecare oră. Poţi opri transfuzia imediat ce se golește flaconul ăsta, dar dacă survine cea mai mică scădere de tensiune, mă chemi. Ţine-o pe monitor şi continuă cu tetraciclina pînă cînd temperatura coboară la normal. Insulina de asemenea trebuie continuată pînă primeşti instrucţiuni noi. Şi să nu-i răspunzi la nici o întrebare, nici să n-o laşi să vadă ziarul. Mă chemi la cea mai mică schimbare.

— Da, domnule doctor. Pare să fi fost într-adevăr ceva foarte grav, zise ea uitîndu-se la duplicatul foii de observaţie a Tessei.

— Da. Şi încă cum, răspunse Nick ieșind din secţia de urgență.

Se simțea plin de bunăvoință față de întreaga omenire, și se gîndi dintr-o dată ce frumos era să te afli într-un loc ca acesta. În fața liftului dădu nas în nas cu Dan Phillips, chirurgul de la urgență, care operase nenumărate cazuri de-a lungul nesfîrșitei nopți. Dan Phillips arăta de parcă s-ar fi bătut singur cu o întreagă echipă de fotbal, încasînd lovitură după lovitură.

— Bună dimineața, zise Nick.

Dan Phillips se întoarse. Avea și el nevoie să se bărbierească.

— Bună, Nick, zise cu voce joasă și abătută.

— Ce s-a întîmplat ?

— Am pierdut doi azi noapte. Victima împuşcăturii, tocmai cînd făceam incizia și băiatul acela bătut măr. Doi la rînd, zise el posomorît.

— Și cîţi ai salvat ?

— Nu ştiu. Cinci, poate şase. Doi sînt încă pe muchie de cuţit. Nu ştiu pentru ce, dar totdeauna îmi amintesc mai mult de cei pe care i-am pierdut decît de cei pe care i-am salvat.

— Nu ne aşteptam ca băiatul să trăiască.

— Știu. Și e mai bine că n-a trăit. Radiografiile arătau hemoragie intracraniană așa că ar fi rămas o făptură vegetativă grotescă pentru tot restul vieții. Dar ăsta totuși nu-i un motiv, zise Dan.

— Ai nevoie de puțină odihnă.

— Am nevoie de ceva mai mult decît de odihnă. Am nevoie să uit noaptea trecută, zise el în timp ce ușile liftului se deschiseră și pășiră amîndoi înăuntru.

— Vrei puțină cafea ? întrebă Nick.

— Nu. Vreau doar să privesc cîtăva vreme în gol.

Nick nu-i mai spuse nimic lui Dan Phillips ; dintre medici, chirurgii constituie un soi pasionat și foarte sensibil. Nu există cale de a consola un chirurg, în special un chirurg istovit. Doar timpul le putea aduce consolarea ; deși Dan Phillips avea dreptate, niciodată nu puteai uita cu adevărat pe cei care îi pierdeai ; îți reveneau în minte în mod inevitabil: „Dacă aș fi făcut altceva, ar fi trăit oare ? Dacă aș fi încercat așa sau altfel, ar fi fost vreo deosebire ?

Nick se îndreptă de-a lungul coridorului spre odaia sa, apoi intră liniștit înăuntru. Camera era mică, ocupată aproape în întregime de un pat vechi, o etajeră pentru cărți, o canapea și o masă mare, greoaie, pe care erau împrăștiate însemnările sale pentru diferite comunicări ce urmau a fi scrise. Pereții erau vopsiți în obișnuitul bej mohorît, împodobiți doar cu diploma de medic a lui Nick, lista comitetului de conducere și o versiune mai redusă a listei principale de programări din biroul lui Nick. Mai era un telefon cu cinci linii, plus unul cu legătură directă la secția de urgență. Lumina blîndă a acestei dimineți cu zăpadă era odihnitoare după orele petrecute în strălucirea orbitoare din secția de urgență, iar aerul, lipsit de mirosul medicamentelor și al dezinfectantelor, aducea de-a dreptul o ușurare plăcută. Camera nu era cine știe ce, dar pentru nevoile lui era destul de confortabilă. Nick încercase să-și împodobească puțin camera cu lucruri mici cumpărate de el ; patul era acoperit cu o cuvertură cafenie de bumbac pe care o înveseleau cîteva perne viu colorate, aruncate ici colo. Cumpărase jaluzele din bambus pentru ferestre, iar pentru masă o lampă cu abajur roșu, strălucitor. Pe pervazul ferestrei pusese cîteva

viguroase plante agăţătoare. Reparase singur etajeră pentru cărţi şi o umpluse cu zeci de volume pe care le ştergea cu grijă de praf o dată pe săptămînă. Nick nu era obişnuit cu o viaţă de lux, aşa că se simţea destul de mulţumit cu acest aranjament; desigur că şi preţul era convenabil, nu plătea nici o chirie pentru cameră. Intră în camera de baie fără uşă şi se stropi cu apă pe faţă apoi se duse la masă. Telefonă pe rînd ziarelor „Times", „Post" şi „News".

— „Starea sănătăţii domnişoarei Cabot este încă gravă, dar a fost mult ameliorată în cursul nopţii trecute. Nu există riscuri imediate şi acum se odihneşte. Este de aşteptat ca domnişoara Cabot să rămînă aici încă trei săptămîni cel puţin şi timp de cîteva zile nu vor fi îngăduiţi vizitatori".

Puse receptorul în furcă, după ce telefonă ultimului ziar, apoi formă numărul lui Bill Reynolds. Bill rămăsese treaz toată noaptea, iar acum stătea şi privea la televizor un film de desene animate pentru copii, ca să-şi distragă gîndurile.

— Alo, întrebă el cu îngrijorare.

— Domnule doctor Reynolds, sînt eu, Nick Gorlin. Sînt foarte fericit să vă anunţ că Tessa este mult mai bine acum. A fost o poveste foarte lungă, pe care o las pentru altă dată, dar în clipa asta inima ei se află în condiţii normale, temperatura a scăzut, deshidratarea îi va fi corectată într-o zi sau două şi glicemia a coborît la două sute. Cel mai bun lucru pe care pot să-l spun este că se va face bine, cu condiţia să aibă o perioadă de recuperare supravegheată cu grijă. Vădeşte o mică dezorientare mintală, pe care aş considerat-o firească, dar cîteva gînduri foarte lucide apar ici colo. Rîse. I-am spus ce tensiune sistolică are şi m-a întrebat şi de cea diastolică.

— Tessa îmi punea întotdeauna întrebări despre medicină. Obişnuia să se învîrtă prin cabinetul meu destul de mult. O să te surprindă cînd ai s-o cunoşti. Din punct de vedere al cunoştinţelor medicale, nu-i uşor s-o duci cu vorba. Domnule doctor, nu pot să vă spun cît de uşurat mă simt. Şi cît de recunoscător!

— Şi eu sînt foarte recunoscător, realmente am trudit din greu o bună bucată de timp.

— O s-o mai ţineţi la urgenţă ?

— Cîteva zile încă, cel puţin. De fapt starea ei este mai curînd gravă decît critică acum, dar o să susţin că este critică. În primul rînd vreau să fie urmărită foarte, foarte îndeaproape şi pot să mă asigur mai bine de acest lucru în secţia de urgenţă decît în celelalte saloane. Al doilea motiv este că, pentru un timp, nu vreau să primească vizite, asta include şi familia. De îndată ce socotesc că se află în afară de primejdie, puteţi veni s-o vedeţi, dar o să vă rog să aveţi răbdare.

— Da, da, desigur. Şi o să mă ocup de Jason.

— Bine. Cam asta-i totul pentru moment. O să vă chem pe măsură ce lucrurile evoluează.

— Domnule doctor Gorlin, eu nu... ei bine vă mulţumesc foarte mult.

— N-am de gînd să vă răspund că n-aveţi pentru ce, deoarece aveţi pentru ce. Dar credeţi-mă, nici noi n-am fi dorit s-o pierdem, nici unul din noi.

— Mulţumesc, zise Bill simţind cum o ceaţă i se aşterne pe ochii săi cenuşii.

— Aştept cu nerăbdare să vă cunosc, domnule doctor, zise Nick. O să mai ţinem legătura, şi puse receptorul în furcă.

Nick îşi desfăcu cravata şi-şi scoase cămaşa lipicioasă. Se dezbrăcă şi intră sub duş, lăsînd jetul de apă să-i pătrundă în fiecare por. După cîteva minute ieşi afară şi-şi înfăşură în jurul mijlocului un prosop. Începu să fredoneze în timp ce-şi rădea barba de douăzeci şi opt de ore, apoi simţindu-se proaspăt şi curat, se aruncă pe patul său cel vechi. Era mort de oboseală, dar niciodată nu se simţise mai treaz decît acum ; închise ochii ca să adoarmă dar în faţa ochilor vedea plutind imaginea Tessei. Tessa sănătoasă, Tessa fericită. Dintr-o dată sări jos din pat şi se duse la masă, scoţînd ziarul din coşul de hîrtii. Rupse fotografia Tessei Cabot din pagină şi o puse cu grijă în sertarul mesei. Nick Gorlin se întoarse în pat şi adormi imediat. Noaptea de sîmbătă la Spitalul Municipal luase sfîrşit.

Această dimineaţă de duminică era mirifică şi suavă, promiţînd linişte şi echilibru zilei care începea. Zăpada de noiembrie făcea ca zgomotele New-York-ului să se audă în surdină, îndemnînd oraşul la odihnă. Din cerul înalt, zăpada cădea cu fulgi deşi, minuscule modele dantelate acoperind totul cu un strat moale, imaculat. Pentru cei mai mulţi, acesta însemna un plăcut şi neprihănit moment al zilei.

Bill Reynolds, îmbrăcat în pijamaua în care nu dormise, dorea să invite întreaga omenire să zîmbească. Buimăcit de acest sentiment de uşurare, închise telefonul, mulţumind pe tăcute lui Dumnezeu, mulţumind pe tăcute lui Nick Gorlin. Timp de o clipă, ţinu acest sentiment pentru sine, apoi ridică telefonul să-i cheme pe Amanda şi pe Jason. Emoţia îi făcea degetele nesigure aşa că greşi de trei ori înainte ca, în sfîrşit, să audă vocea stăpînită a lui Shelton la celălalt capăt al firului. Shelton îi chemă repede la telefon pe cei doi Cabot şi, dintr-o răsuflare, Bill relată ameliorarea sănătăţii Tessei lui Amanda şi lui Jason care ascultau amîndoi la două aparate diferite.

— Deci într-adevăr o să se facă bine ? Este într-adevăr în afară de pericol ? întrebă Amanda după ce Bill isprăvi. Ochii ei albaştri erau plini de lacrimi. Cu toată stăpînirea de sine afişată în noaptea precedentă, toţi fuseseră încredinţaţi că posibilitatea morţii fusese foarte aproape.

— Este într-adevăr. Acum fiţi atenţi. Tessa o să aibă nevoie de o perioadă de recuperare supravegheată cu foarte mare grijă, dar în afară de aceasta totul este limpede.

Jason rămase tăcut şi, pe măsură ce Bill le dădea aceste veşti, durerea din stomac pe care o simţise în tot cursul nopţii trecute începu să i se potolească.

— Bill, putem s-o vedem acum ? Astăzi ? întrebă Jason cu o voce neobişnuit de supusă.

— Nu, Jason. O să trebuiască să ai răbdare un timp. Nimeni n-o va putea vedea timp de cîteva zile. Doctorul Gorlin va continua să prezinte cazul ei ca fiind critic, pentru a fi sigur că nu va primi vizitatori.

— Cît timp ? întrebă Jason, dintr-o dată mînios.

— Atîta timp cît va fi necesar, acum să lăsăm asta.

— Bill, cînd o să se simtă suficient de bine pentru a fi mutată de acolo?

— Jason, ești nebun? Ar trebui să mulțumești în coate și-n genunchi acelui spital și acum vrei s-o muți?

— Poate tot atît de bine să-și facă recuperarea într-un loc confortabil; acolo cu siguranță că nu se va simți confortabil.

— Jason, încetează, zise Bill hotărît. Tessa n-o să fie mutată nicăieri. N-am să îngădui una ca asta.

— Tu? rîse Jason ironic.

— Da, eu. Dacă faci cea mai mică încercare de a schimba spitalul, jur că eu personal îți voi face viața foarte grea. Tessa se va simți perfect confortabil la Spitalul Municipal dacă ai s-o lași în pace. Vreau să rămînă sub îngrijirea lui Gorlin și această problemă nu se discută, zise Bill cu o neobișnuită răceală în voce.

— Îți îngădui al naibii de mult, Bill. Hotărîrea mea este...

— Nu în această privință. Sînt încredințat că recuperarea Tessei depinde de supravegherea lui Gorlin. El își dă toată silința, Jason. Am simțit asta în vocea lui... Tessa nu este acolo o bolnavă oarecare, așa cum ar fi în alt spital. Nick Gorlin este unul din aceia care se dăruiesc și Tessa are foarte mare nevoie de o astfel de dăruire.

— Nu cumva dramatizezi peste măsură... din nou? întrebă Jason.

— Eu am vorbit cu el, nu tu și nu m-a mișcat atît cele ce-a spus cît tonul vocii lui. Tessa are nevoie de el acuma.

— Jason, interveni Amanda. Te rog, n-am putea fi cît de cît recunoscători pentru salvarea Tessei și să procedăm așa cum ne sfătuiește Bill? Tessa se simte mai bine, asta e tot ce contează.

Jason oftă în telefon.

— Bine, faceți cum doriți. Dar dacă ea o să ceară să fie mutată, am s-o mut.

— Destul de frumos din partea ta. Dar să nu contezi pe asta. Am convingerea că Tessa o să se simtă acolo foarte bine. Pentru un bolnav înseamnă mare lucru să știe că un medic se preocupă într-adevăr de starea sănătății lui.

— Bill, bați la o ușă deschisă. Am spus că nu fac nici o mișcare afară de cazul că Tessa dorește s-o fac.

— Bine. Ce-ați zice să sărbătorim evenimentul? De ce să nu ne ducem toți trei, așa cum sîntem bătrîni, obosiți, dar ușurați, să ne plimbăm în parc prin zăpadă și să luăm o gustare?

— S-ar putea să cheme spitalul din nou? întrebă Amanda.

— Mă îndoiesc, dar o să las totuși centralistei numărul restaurantului pentru cazul că sună. Haideți, o să ne facă bine la toți. Astăzi mă simt în formă chiar și pentru o bătaie cu zăpadă, rîse Bill.

— Da, e o idee bună să luăm o gustare, zise Jason.

— Atunci la ora douăsprezece la Tower Suite? întrebă Bill.

— Bill, localul ăla e plin de turiști, protestă Jason.

— Nu și într-o zi cu ninsoare, haideți, e frumos. O să privim orașul așternut la picioarele noastre și o să urmărim cum devine alb.

— Atunci la douăsprezece, zise Jason și puse receptorul în furcă.

Amanda mai vorbi cîteva cuvinte cu Bill, apoi închise și ea telefonul și, ieșind din dormitorul ei, bătu la ușa lui Jason. Intră, străbătu dormitorul și ajunse în cabinetul lui de lucru.

— Nici nu știu ce să spun.

— Nu e nici o nevoie să spui ceva, răspunse Jason.

— Ba da, într-un anumit fel este. Ar trebui să fim... nu știu... mai apropiați unul de celălalt, să împărtășim fiecare sentimentul de ușurare al celuilalt.

Jason se uită la Amanda un moment apoi se întoarse.

— Amanda, de ce nu începi să te îmbraci? Vreau să mă întind puțin într-o baie caldă, zise el cu voce lipsită de ton.

Ea îl privi fix o clipă, apoi se ridică.

— Da, zise ea. Da, presupun că ar trebui să mă îmbrac, și se întoarse încet în dormitorul ei.

După micul dejun, Emily Cord își trimise acasă prietenul. Își trase o pereche de pantaloni și un pulover și ieși să cumpere ziarul „Times". Stînd în picioare lîngă

standul de ziare își zise că avea chef de desene umoristice așa că luă și un „News". Se întoarse prin zăpadă acasă cu amîndouă ziarele. Își turnă cafea proaspătă și deschise „News", răsfoindu-l alene pînă cînd dădu de fotografia și de povestea Tessei Cabot. Deci, gîndi ea, asta era nemaipomenita urgență. Domnișoara Mare și Tare era bolnavă. Apucă furioasă ceașca de cafea și o azvîrli jos, cu toți mușchii încordați de mînie. Emily Cord o ura pe Tessa Cabot, o urîse de pe timpul cînd participase la lupta pentru scoaterea publicației „Eliberarea Femeii", și cînd Tessa refuzase să-și împrumute numele grupului lui Emily. Emily o urîse pe Tessa din clipa în care pășise în apartamentul somptuos din Sutton Place, cînd, copleșită de luxul pe care-l răspîndea în jur bănetul lui Cabot, urmărea frumusețea senină a Tessei mișcîndu-se cu dezinvoltură încolo și-ncoace. Tessa avea tot ceea ce Emily rîvnise de la viață și pentru asta Emily nu avea s-o ierte niciodată. Iar acum soțul ei lipsea de acasă din cauza acestei fete.

— Lua-te-ar dracu, David, țipă ea în pustietatea apartamentului.

Ted Michaelson intrase în operație la ora șapte dimineața, așteptîndu-se să scoată o tumoară benignă obișnuită din sînul unei femei de vreo cincizeci de ani. După o jumătate de oră, anatomopatologia a confirmat un cancer în fragmentul pe care îl trimisese la analiză, și Ted se întoarse să facă o operație radicală. Schimbînd tactica operatorie, făcu o mastectomie, extirpîndu-i sînul stîng. Aceste operații erau dintre puținele care îl tulburau pe Ted ; știa ce șoc cumplit era pentru o femeie să se trezească și să descopere că o parte din ființa ei lipsește. Bolnavii nu se prea sperie cînd un chirurg le scoate ceva dinăuntru, dar cînd pierd un organ extern sînt profund traumatizați, uneori zguduiți emoțional. Era de datoria chirurgului să se afle acolo cînd bolnava se trezea și să-i spună, cu toată abilitatea și blîndețea de care era în stare, ce se întîmplase. De multe ori chirurgii îl rugau pe Nick să stea cu ei în situațiile mai dificile, deoarece Nick știa cum să se poarte cu pacienții în împrejurările cele mai nefericite. Ted făcuse și el de multe ori acest lucru, dar își dădea seama că astăzi nu-i putea cere așa ceva lui

Nick, după tensiunea prin care trecuse toată noaptea. Ted știa că va trebui să se descurce singur.

— Terminați voi, se adresă el tăios echipei care îl asista și intră în sala pentru spălat scoțîndu-și halatul chirurgical. Socoti că cel puțin jumătate de oră de aici înainte bolnava nici nu va deschide ochii, așa încît hotărî să meargă în sala de mese a medicilor să bea o cafea, nădăjduind din toată inima că va găsi acolo vreun chirurg cu care să stea de vorbă. Ted nu găsise niciodată calea potrivită pentru a spune unei femei că fusese lipsită de un sîn și începuse să se întrebe dacă există o astfel de cale. Luă liftul spre sala de mese și-și turnă cafeaua din filtrul uriaș. Îl zări pe David într-un colț al sufrageriei și se îndreptă spre el.

— Te deranjează dacă vin lîngă tine, Davey ? întrebă el.

David se uită în sus.

— Nu, ia loc. N-am avut timp pentru micul dejun azi dimineață. Chiar acum am terminat.

— Cum se simte Tess ? întrebă Ted

— Tess ? Vrei să spui Tessa Cabot ?

— Sigur că da, zîmbi Ted.

David îl privi într-un mod bizar. Ted, atît de degajat față de orice situație, prefera totuși să adopte o atitudine formală față de bolnavi, chemîndu-i întotdeauna pe numele de familie. Nu-l auzise niciodată pe Ted folosind numele mic al vreunui bolnav, cu atît mai puțin un diminutiv.

— Nu înțeleg, zise el. De unde vine acest Tess ?

— Ei bine, se întîmplă să o cunosc... și încă foarte bine, fiindcă veni vorba. Compania tatălui ei a efectuat toate lucrările de construcții pentru sondele tatălui meu, înainte ca acesta să dea ortul popii, în orice caz. Cum se simte Tess ? repetă el.

— Nick a făcut din nou imposibilul. Se simte bine. De ce nu ai așteptat acolo astă noapte, dacă ești prieten cu ea ?

— Am așteptat, dar m-am cam ascuns. Bătrînul Nick n-a fost din cale afară de prietenos cu mine.

— Nu cumva îl învinovățești ?

— Nu.

— Nu ştiam că domnul Cabot se ocupă de petrol sau construcţii sau mai ştiu eu ce. Ziarul pomeneşte ceva despre Întreprinderile Cabot.

— N-ai decît să rosteşti un nume şi Jason Cabot se află dedesubt. Ai auzit vreodată despre cineva care acaparează piaţa pe toate planurile? Acesta este Jason Cabot.

— De cînd o cunoşti pe domnişoara Cabot?

— De cînd eram copii. Ted îşi îndreptă ochii spre fereastră, privind zăpada care se aduna în nămeţi. Îmi amintesc că pe cînd eram mici, tatăl lui Tess pleca foarte adesea în California şi o lua întotdeauna şi pe Tess cu el. Fără că ne dea de ştire în nici un fel, avionul lui Cabot sosea la Oklahoma, şi telefonul nostru se pornea să sune ca nebunul, apoi urma o oră întreagă de haos şi iată-i că intrau în casă, Tess cu tatăl ei. Niciodată n-am să uit înfăţişarea ei de atunci. Părul lung şi blond şi ochii albaştri mai mari decît o lună plină la miezul nopţii... şi purta întotdeauna mănuşi albe mititele. Nu prea s-a schimbat de atunci, decît că a crescut mare. Ted îşi întoarse faţa spre David, care îl privea cu stăruinţă. Ştii, Davey, e o fată cam ciudată.

— Cum adică?

— În primul rînd, niciodată nu poţi şti cu siguranţă ce gîndeşte. Ţine totul închis în ea mai etanş decît un termos. Nu poţi citi nimic în vocea sau în ochii ei, n-ai s-o vezi niciodată ieşindu-şi din fire. Se răzvrăteşte uneori, dar totul se petrece în sinea ei, niciodată n-o să reproşeze nimic nimănui.

David şedea rezemat, uitîndu-se la Ted. Ochii lui nu mai clipeau ca de obicei, faţa îi era calmă, iar gîndurile îi pluteau departe, foarte departe.

— Portretul ăsta sună de parcă te-ai fi descris pe tine însuţi, zise David.

— Tu încă mai încerci să-l descifrezi pe Ted Michaelson? Ei bine, Davey, îmi pare cu adevărat rău să te dezamăgesc, dar nu m-am descris pe mine, am descris-o pe Tess. Trebuie să fiţi foarte grijulii cu ea, este sensibilă ca o rană deschisă, dar multă lume nu ştie. Ea nu lasă să se înţeleagă acest lucru. Nimeni nu pătrunde în lumea ei intimă; se ascunde ca un căţeluş în iarba înaltă. Dacă tu

și Nick aveți chef să descifrați pe cineva, atunci descifrați-o pe ea.

David își înghiți ultima picătură de cafea și-și șterse buzele.

— Tu ai încercat vreodată ?

— Am încercat, bineînțeles. Și am să-ți spun, cred că totul pornește de la faptul că ea dorește să se elibereze de sindromul Cabot. De milioanele Cabot, și iahtul Cabot, avionul Cabot și casele Cabot. Limuzine, servitori, pentru numele lui Dumnezeu, au chiar și o insulă dincolo de Cape Cod. După cum văd eu lucrurile, s-a săturat pînă-n gît să fie fata lui Cabot. Cred că tot ceea ce și-ar dori este să fie o fată oarecare, simplă și modestă, dar lumea n-ar lăsa-o.

— Ce vrei să spui ?

— Mi-a spus odată că se teme să se ducă la piață, căci dacă ar zări-o cineva cumpărînd o legătură de țelină, toată lumea ar da năvală pe țelină. Și toate astea din cauza banilor ălora blestemați.

— Nu-i plac banii ?

— Voi știți cum urăște Nick banii ? Ei bine, cam tot așa e și cu ea. Bătrînul Nick a crescut în mare sărăcie apoi s-a însurat cu o duduiță care a dorit să devină putred de bogată, așa că, bineînțeles, urăște banii. Tess a crescut putred de bogată și i-a urît de la bun început. E același lucru. Trist.

— Și tu pari puțin trist azi. Unde-i Ted cu ochii lui surîzători ?

— Chiar acum am extirpat un sîn unei femei. A fost o surpriză absolută cînd ne-a venit rezultatul analizei. Desigur că trebuia să facem acest lucru, dar mă întreb cum o să se simtă după operație ? Cînd o să se trezească și-o să se descopere amputată... Dumnezeule ! Săraca, nu este o frumusețe, dar chiar și așa va fi teribil de afectată, și eu sînt acela care trebuie să-i spun.

— Chirurgii n-ar trebui să fie atît de sensibili, Ted. Tu o știi.

— Poate că nu. Dar, Davey, cum ți-ar plăcea să fii doamna Murtagh și să te trezești descoperind că o parte din tine nu mai există ?

— Ted, n-am nici un răspuns la întrebarea ta.

— Ştiu, nici eu nu am. Ceea ce nu face lucrurile mai uşoare pentru ea.

— Nu, zise David liniştit.

— Tess va fi ţinută în secţia de urgenţă ?

— Da. Nick vrea s-o mai ţină acolo cîtăva vreme. O să susţină în continuare că starea ei este critică, dar tu poţi să-i faci o vizită.

— O să fie cu siguranţă surprinsă să mă vadă aici, zîmbi Ted cam în silă.

— Nu ştie unde lucrezi ? întrebă David.

— Nu tocmai, nu.

David clătină din cap cu un zîmbet pe faţă.

— Ted, cîteodată am impresia că unul din noi doi e într-o ureche. Mi-am închipuit că tu şi cu domnişoara Cabot sînteţi prieteni.

— Sîntem. Numai că ea nu ştie unde lucrez... precis.

— Înţeleg. Presupun că este perfect rezonabil... din partea ta. Îţi ştie numele şi cum arăţi ? Adică n-o să umbli cu o mască şi cu un nume fals, nu-i aşa ?

— Nu, se sili Ted să zîmbească. Mă cunoaşte.

— Ei bine, zise David, ridicîndu-se, trebuie să mă întorc. Succes cu pacienta ta.

— Mulţumesc, zise Ted, urmărindu-l pe David care ieşi din sala de mese. Se întoarse apoi spre fereastră, privind dus pe gînduri la zăpada care cădea alene. Afară era puţină lume, taxiurile şi autobuzele înaintau cu greutate de-a lungul străzilor. Niciodată nu dăduse atenţie prea mare zăpezii, pînă cînd venise aici, din răsărit. În Oklahoma ningea uneori din abundenţă, cu îndîrjire, dar anost, căci zăpada acoperea cîmpiile apoi rămînea acolo, fără formă şi fără dimensiune. La New York însă, zăpada avea ceva majestuos, atingînd uşor suprafaţa înclinată a podurilor, conturul zgîrienorilor ; întreg oraşul apărea ca o alcătuire din zăpadă, modelată de mînă. Zîmbi gîndindu-se la copiii care cu limba întinsă încercau să prindă fulgii albi, jucăuşi. Zăpada îi readuse lui Ted amintirea zilelor fericite, Crăciunul cînd Tessa îi dăduse căţeluşul acela caraghios, numai ochi şi urechi mari, falnice, încercînd vitejeşte să facă sluj. Barney, caraghiosul de Barney. El avea zece ani pe atunci şi în anul următor Barney a

fost omorît, dar două ierni la rînd cățelușul se rostogolise prin zăpadă, și mîncase în joacă bulgării pe care Ted îi aducea pentru el în casă. Aceia fuseseră ani veseli, gîndi Ted.

Se uită la ceas și plecă de la masă fără tragere de inimă, luînd liftul pentru a coborî la reanimare. Doamna Murtagh mai dormea încă și Ted îi verifică transfuzia. În sala de operație Ted Michaelson era un mare maestru, chirurgia sa era rapidă și curată ; cînd opera el rareori rămîneau pete de sînge în sală, dar astăzi cursese mult sînge. Fusese nevoit să sacrifice mult pentru a fi sigur că nu a mai rămas nici o celulă canceroasă, iar acum nu putea decît să se roage să fi reușit. Doamna Murtagh gemu și deschise ochii încă tulburi din cauza anesteziei.

— Doamnă Murtagh ? șopti el. Ea se văietă și adormi din nou. Ted rămase mai departe acolo, uitîndu-se de jur împrejurul sălii de reanimare. Chiar și cele mai neînsemnate cazuri chirurgicale erau aduse aici după operație, așa că era o cameră infernală. Bolnavii se văitau și gemeau, scoțînd țipete ascuțite și chinuite ; Ted ura această cameră. Se uită la foaia de observație a doamnei Murtagh apoi o puse iarăși jos, așteptînd în tăcere.

— Domnule doctor... zise ea slăbită.

— Da, doamnă Murtagh. Vă doare ?

— Rău... oh, mă doare... țipă ea.

— O să vă dăm ceva să vă ușureze durerea, o liniști el, atent la încercarea ei de a se răsuci.

— Ați scos-o ? întrebă ea.

— Da, doamnă Murtagh, zise el încetișor. Văzu cum mîna ei se duce spre sîn, apoi cum, agitată, își pipăie pieptul. Ted se apropie mai tare de pat, aplecîndu-se mult deasupra ei.

— Doamnă Murtagh, îmi pare rău. A trebuit să scoatem sînul.

Ea clipi repede din ochi apoi își pipăi din nou pieptul.

— Cancer, zise ea, apoi începu să plîngă și plînsul i se transformă în suspine.

— Totul s-a terminat acum. L-am scos la timp. Nu mai e nici un pericol, doamnă Murtagh. Ochii verzi ai lui Ted erau întunecați. Știa că odată rostit cuvîntul cancer,

nu mai era chip să convingi un bolnav că va trăi. Îi luă mîna cu blîndețe. Doamnă Murtagh. O să fie bine.

— O să mor, zise ea și lacrimi mari i se prelinseră pe obraji.

— N-o să muriți. De aceea v-am operat. Acum sînteți sănătoasă și o să fiți mereu sănătoasă. Ați avut tumora aceea și noi am scos-o... nu mai este acolo.

— O, Dumnezeule din ceruri, gemu ea.

Ted își adună puterile și hotărî ca în această clipă să devină Nick ; știa ce-ar face Nick, mai întîi de toate ar fi ferm, apoi ar încerca să liniștească bolnava cu vorbe prietenoase. Ted se aplecă deasupra doamnei Murtagh și îi ținu capul așa încît ea să-l poată privi.

— Ascultați-mă, n-o să muriți pentru că am extirpat cancerul. Nu există nici un motiv să credeți că o să se întindă mai departe. Absolut deloc. Eu nu vă mint, de ce-aș face-o ? Ați avut un cancer nenorocit dar acum nu-l mai aveți. Am operat chiar unde trebuia, eu vi l-am scos. Sînt medicul dumneavoastră și pot să vă asigur că o să trăiți încă mulți ani de aici înainte. Vocea lui deveni mai blîndă. Aveți un noroc de irlandez, doamnă Murtagh.

— Johny... va avea o nevastă pocită, zise ea mai liniștită.

— Sînt sigur că soțul dumneavoastră dorește să vă vadă sănătoasă. Vă vrea acasă, acolo unde-i locul dumneavoastră. Vreți să-i dau eu un telefon în locul dumneavoastră ?

— Da, rosti ea stins.

— Foarte bine. Voi face asta chiar acum. O să vă dăm ceva să vă calmeze durerea și o să dormiți. Vin mai tîrziu să vă văd.

Ted făcu semn unei surori și prescrise un calmant, apoi așteptă pînă cînd acesta fu administrat și doamna Murtagh adormi din nou. Știa că nu rezolvase problema cîtuși de puțin. Cînd se va trezi complet din anestezie, șocul va fi profund, zbuciumul minții ei abia va începe, ca și teama. Ted ieși din sala de reanimare și se duse la cel mai apropiat telefon. Scoase un carnețel din buzunarul jachetei și formă numărul domnului Murtagh. Explică situația cu delicatețe și calm, răspunzînd la întrebări cît putu de simplu și de complet. Se simți ușurat cînd

domnul Murtagh îi spuse în cele din urmă că pentru el operaţia nu avea nici un fel de însemnătate.

— Vreau ca Mary să trăiască. Ea nu-i Miss America, domnule doctor. Nici unul din noi nu mai sîntem copii, n-are nici o importanţă cum o să arate ? Pot s-o văd pe Mary a mea ?

— Va mai rămîne la reanimare cam vreo cinci ore. Puteţi veni diseară, pe la ora şase. Veniţi la etajul unsprezece şi la oficiu vă vor spune unde se află soţia dumneavoastră. Dar pînă atunci, chemaţi-mă pe mine dacă mai aveţi vreo întrebare, aţi înţeles ?

— Mulţumesc, domnule doctor, zise omul şi închise telefonul.

Ted rămase un timp în picioare lîngă telefon, răsuflînd adînc. Întreaga scenă se va repeta din nou la ora şase în seara aceasta, dar cel puţin pentru o vreme va putea uita. Sentimentul de uşurare îl scoase din nou la iveală pe celălalt Ted ; zîmbi în timp ce mergea de-a lungul coridorului şi, oprindu-se pe scări în faţa unei surori, o ciupi de sîn.

— Nu-i rău, zîmbi el continuînd să coboare.

David avusese o după-amiază de duminică foarte agitată. Cu toate că *telespeaker*-ul fusese relativ liniştit, ori de cîte ori se auzise, fusese o chemare pentru el. David a fost chemat în repetate rînduri la hematologie, a fost mereu oprit de doctori pe coridoare pentru rapide schimburi de păreri, şi a efectuat un necontenit du-te-vino la pediatrie. La pediatrie treburile mergeau conform regulii, mamele aducîndu-i pe toţi medicii în stare de disperare. Invariabil se întîmpla acelaşi lucru, mamele aşteptau prea mult înainte de a-şi aduce copiii şi, cînd în sfîrşit îi aduceau, erau mult prea bolnavi. Pentru doctori era o enigmă „fenomenul mamă“ cum îl numeau ei, femei care ştiau cît de bolnavi sînt copiii lor, care puteau să-şi dea seama că întîrziind starea lor nu se îmbunătăţea, şi totuşi amînau pînă în ultima clipă posibilă ajutorul medical. Serviciul de pediatrie al Spitalului Municipal iniţiase un curs de instruire a părinţilor, în încercarea de a împiedica aceste situaţii atît de periculoase. Dar erau de foarte puţin folos de vreme ce medicii încă aveau

de furcă cu cele două categorii de mame : cele care dădeau buzna în spital la prima tuse a copilului și cele care nu veneau la spital decît cînd, în mod evident, boala nu mai putea fi stăpînită. Majoritatea acestor femei erau sărace și nu-și puteau îngădui să cheme un pediatru particular, iar fără medicație chiar și o răceală mai zdravănă se transforma în problemă respiratorie gravă. Și cu toate acestea, mamele nu se grăbeau. Nick și David clătinau din cap la pediatrie mai mult decît în oricare altă secție a spitalului, ajungînd la exasperare în fața prostiei acestor mame ce păreau să se joace cu viața copiilor lor. David plecă de lîngă pătuțul unui copilaș de patru luni care avusese nevoie de transfuzie ; venele copilașului erau atît de micuțe încît medicii pierduseră speranța de a putea efectua transfuzia și îl chemaseră pe David care petrecu aproape patruzeci și cinci de minute încercînd să introducă acul, în timp ce o soră și alt medic țineau nemișcat copilul care urla. Ieșea tocmai din salon cînd zări un băiețel de doi ani în convulsii, cu limba legată, și care era mereu cufundat într-o baie de gheață. Se duse într-acolo și-l trase pe intern deoparte.

— Ce temperatură are ?

— Patruzeci și unu cu cinci, la internare. Aproape că-și înghițise limba în timp ce-l aduceam aici sus.

David se uită într-o parte și văzu o femeie tînără, cu ochii pironiți asupra băiețașului.

— Sînteți mama lui ? întrebă David.

— Da, zise ea, fără să piardă copilul din ochi.

— De cînd are febră atît de mare ?

— Nu știu. Era puțin fierbinte azi dimineață, dar mi-am închipuit că e doar o răceală, știți ? Vremea de afară și altele.

— Nu i-ați luat temperatura ?

— Ba, am luat-o, azi după-masă. A început să se sufoce, știți ? Și să se zgîlțîie cam ciudat... ca niște spasme, știți ? Așa că i-am luat-o.

Se opri din vorbă și David se holbă la ea.

— Și ? Cît a fost ?

— Cam patruzeci cu cinci.

— Și atunci l-ați adus aici ?

— Nu. M-am gîndit să mai aştept. Noi n-avem ce doctor să chemăm, dar eu ştiu ce repede fac temperatură mare copiii aşa că m-am gîndit că nu e ceva prea serios.

— Şi cînd v-aţi răzgîndit? întrebă David cu răceală.

— Puţin mai tîrziu. Bobby, ăsta-i el, arătă ea înspre băiat, a început să plîngă îngrozitor, apoi s-a zvîrcolit, apoi a început să facă cum face acum. Aşa că am venit.

— Dar de ce-aţi aşteptat atît de mult? întrebă David.

— Mi-am închipuit că o să-i treacă.

— Arăta ca şi cum avea să se facă mai bine?

— Nu, dar copiii, mi-am închipuit că o să-i treacă, ştiţi?

David plecă de lîngă femeie şi se duse în salon să discute cu medicul pediatru.

— Care-i situaţia lui?

— Greu de spus acum. Sper să-i putem scădea temperatura înainte de a surveni vreo leziune cerebrală. Bănuiala mea e că acest copil a avut o febră afurisită toată ziua. Şi ştii cîte mame au venit la cursul de educare săptămîna trecută? Şase. Numai şase din ele s-au sinchisit. Iar micuţul Bobby de colo ar putea să rămînă cu leziuni cerebrale. Medicul clătină din cap. Mame! zise el îndepărtîndu-se.

David părăsi încăperea şi se duse să-l caute pe Jim. Avea un nou caz pe care trebuia să i-l explice, după care urma să verifice starea Tessei Cabot.

Ted Michaelson mai execută încă două operaţii, rapide şi fără surprize şi, deoarece programul său operatoriu se terminase pentru moment, ieşi din secţia de chirurgie. Era nerăbdător s-o vadă pe Tessa, deşi încă nu ştia cum o să-i explice prezenţa lui aici. Intră la urgenţă tîrşîind picioarele şi se duse la patul ei. Tessa moţăia, dar era evident că arăta liniştită, că vindecarea ei înainta pe drumul bun. Se aşeză jos şi îi atinse uşor mîna. Ea deschise ochii încet şi se întoarse spre el.

— Bună, Tess, zîmbi el. Cum se simte fetiţa?

— Ted... Ce Dumnezeu faci aici? întrebă ea uluită.

— Eu sînt medic, nu-ţi mai aminteşti?

— Dar... dar acesta este Spitalul Municipal. Aşa mi-au spus. Sînt sigură că e Spitalul Municipal...

— Intr-adevăr, este.
— Dar tu mi-ai spus că ești la New York.
— Ei bine, Municipalul... New York. Vreau să zic, acesta este Spitalul Municipal al New York-ului.
— Ted, am crezut tot timpul că ești la Spitalul New York. M-ai tachinat iarăși ? zîmbi ea.
Ted îi luă mîna și i-o strînse.
— S-ar putea. Deși nu pot spune că m-am așteptat să descoperi în felul acesta. Cum te simți, prințesă ?
— Parcă mi-aș pierde mințile. Nu pot înțelege nimic. Totul este atît de confuz, mintea îmi e încețoșată.
— Asta o să treacă. Arăți cu adevărat frumoasă astăzi.. deși m-ai cam speriat azi noapte. Hei, te uiți la mine de parcă nu m-ai fi văzut niciodată înainte. Ce s-a întîmplat ?
— Arăți atît de... autoritar. Nu te-am văzut niciodată în felul ăsta.
— Hm. Probabil că așa arăt în hainele astea de doctor. Ar trebui să mă vezi în halatul meu de chirurg. Tess, fără glumă, cum te simți ?
— Mai bine. Azi dimineață nu puteam să-mi amintesc nimic, habar n-aveam unde mă aflu. Nu știam nici măcar în ce lună sîntem. Și pentru că vorbim de luni, mă bucur atît de mult că te văd din nou.
— Ai fost rea c-ai plecat la Londra în seara în care era vorba să ne întîlnim. Ți s-au aprins călcîiele după vreun duce, sau așa ceva ?
— A fost aniversarea părinților mei și ei erau la Londra. Uitasem cu desăvîrșire pînă cînd mi-a reamintit unchiul Bill. Ți-am lăsat un mesaj la serviciul tău telefonic, nu l-ai primit ?
— Atît cît să aflu că ai plecat. Niciodată nu ți se transmite un mesaj corect. Găsesc ei întotdeauna modalitatea de a-l denatura. Cînd te-ai întors ?
— Doar acum o săptămînă și pe urmă m-am îmbolnăvit. Acum sînt aici. Doamne, nu-mi revin din uimire cînd te văd cum arăți. Atît de serios, de matur, nu prea semeni cu tine cînd erai mic. Acele prăfoase terenuri petrolifere și tu, o zvîrlugă cu o claie de păr roșu și ochi verzi, săltîndu-și necontenit pantalonii. Veșnic în bucluc ! Îi zîmbi lui Ted cu tandrețe.

Ori de cîte ori îl vedea, își reamintea de zilele copilăriei, dar astăzi mai mult decît oricînd. Privindu-l pe Ted adult, fără voia ei și-l reamintea copil.

— Asta nu s-a schimbat. Și acum sînt veșnic în bucluc.

— Ei, așa se întîmplă cînd alergi după prea multe fete drăguțe.

Ted zîmbi.

— Vrei să zici cocotele alea ieftine ? Drace, am o listă întreagă cu adrese de dudui care și-ar ridica fusta pentru o nimica toată... și, crede-mă, într-adevăr pentru o nimica toată. Astea nu sînt fete drăguțe, tu ești o fată drăguță. Știi, prințesă, și eu m-am gîndit azi noapte la zilele copilăriei. Mi-am amintit cum îi făceai pe muncitorii cu mîinile mînjite de păcură să se oprească din drum. Te iveai de nu se știe unde, pluteai pe cîmpuri, cu părul blond în vînt, cu felul tău de a fi delicat, drăgălaș. Și pantofiorii aceia de lac și mănușile albe, îi dădeau gata pe toți. Nu văzuseră niciodată o fetiță atît de drăguță, vorbeau despre tine ceasuri întregi după aceea. Și pasiunea nebună pe care o făcusem eu pentru tine ? Doamne, era într-adevăr ceva.

Tessa zîmbi.

— O făcuseși, nu-i așa ? După cît îmi amintesc, erai foarte pătruns de faptul că erai un băiat mare, de unsprezece ani, în vreme ce eu nu eram decît o fetiță mică.

— Tess, o să-ți spun ceva. Sînt și-acum un băiat mare de unsprezece ani, și încă am o pasiune pentru tine. Și tu arăți ca o fetiță mică. I-am povestit lui Davey despre toate astea azi dimineață.

— Davey ?

— David Cord. Este unul din medicii tăi, zise Ted. Își aruncă privirea prin secția de urgență, liniștită acum după ce trecuse urgia.

— Dar, Nick... ?

— Bătrînul Nick este medicul nostru făcător de minuni. Dar și Davey e unul din medicii tăi, și nici el nu e un pierde-vară.

Tessa întoarse capul și se uită la aparatul atașat la ea.

— După cît se pare nimeni nu este un pierde-vară aici. Judecînd după toate lucrurile astea, trebuie să fi fost

foarte bolnavă. Ted, nimeni nu vrea să-mi spună ce s-a întîmplat. Vrei să-mi spui tu ?

— L-ai întrebat pe Nick ? întrebă Ted serios.

— Da, şi mi-a spus că o să vorbim despre asta mai tîrziu.

— Atunci, Tess, cred că n-o să-ţi spun nici o vorbă. Bătrînul Nick îţi va explica mai bine decît aş putea eu s-o fac. Dar pot să te asigur că acum eşti bine. O să trebuiască doar să ai răbdare. În mare parte totul se datoreşte faptului că ai avut o formă gravă de gripă.

— Sînt într-adevăr bine ?

— Desigur că eşti. Te simţi bine, nu-i aşa ?

— Nu, adevărul este că mă doare peste tot şi sînt îngrozitor de buimacă.

— E foarte natural, o să treacă totul. Pînă una alta, sînt un interlocutor supus ţie. Pot veni să te văd în orice moment. Sau poate nu eşti de acord ? zîmbi el.

— Din contră, surîse ea. Este imposibil să nu fiu de acord cu ceea ce faci tu. Eşti prea drăgălaş.

— Iar tu eşti atît de dulce, că nu poate fi spre binele tău, ştii asta ? zise el şi ochii i se întunecară. Oamenii nu sînt întotdeauna aşa cum par.

Ea privi curioasă cum i se schimba culoarea ochilor. Dintr-o dată nu mai era Ted cel pe care îl cunoştea ; părea nefericit.

— S-a întîmplat ceva rău ? îl întrebă.

— Ei, ce-ar putea să fie rău în această bătrînă sublimă lume măreaţă ? întrebă el, frecîndu-şi genunchii pantalonilor albi, boţiţi.

— O mulţime de lucruri, presupun.

— Cred că e adevărat, dar pe moment nu mă pot gîndi la nici unul. Cînd o să mă gîndesc, îţi voi spune şi ţie. Zîmbi. Ascultă, nu ai nevoie de nimic ?

— Nu, mă bucur să te ştiu pe aproape. Mă face să mă simt mai liniştită în legătură cu anumite lucruri.

Ted se ridică.

— Bine. Dacă totuşi ai nevoie de ceva, roagă doar o soră să mă cheme. Vin mîine să te văd.

— Nu poţi să mai rămîi puţin ?

— Nu, prinţesă, tu trebuie să te odihneşti cît poţi de mult. Nu vreau să te obosesc prea tare. În afară de asta,

o grămadă întreagă de surori așteaptă să fie ciupite de fund... N-aș vrea să le dezamăgesc.

Se aplecă și o sărută pe frunte ; gestul era contrar tuturor regulilor spitalului în cazul doctorilor și pacienților, fără nici un fel de „dacă“, „și“ sau „dar“, deși Ted nici măcar nu se gîndise la asta. El o cunoștea pe Tess de prea multă vreme.

— O să te văd mîine și între timp faci ceea ce zice bătrînul Nick, auzi ?

— Aud, zîmbi Tessa în vreme ce el părăsea salonul.

Ted dădu nas în nas cu David și cu Jim la intrarea în secția de urgență și se .opri, cocoțîndu-se pe marginea mesei surorilor.

— Ce face domnișoara Cabot ? întrebă David.

— Merge foarte bine. Diferența dintre noaptea trecută și ziua de azi este cam cît de aici la altă planetă.

— Cum ai găsit-o ?

Ted ridică din umeri.

— Așa cum am găsit-o întotdeauna. Ca o șoaptă dulce, caldă într-o noapte lungă și rece.

— Este un lung fluierat a pagubă ceea ce aud eu ? rîse David.

— Nu, nu în cazul Tessei. Ea nu-i una din alea. Nu este genul de fetișcană pe care o înșfaci și te culci cu ea. Ea e genul de fată pe care dorești s-o iei cu tine în pat și să faci cu adevărat dragoste... încetișor, fără grabă și cu gingășie.

David se uită înspre patul Tessei și apoi din nou la Ted, fără să știe ce să spună. Nu putea nici să aprobe nici să dezaprobe, dată fiind împrejurarea că el era medic iar ea pacientă ; așa că nu zise nimic. Jim roși ușor, iar sora de la secția de urgență se așeză la masa ei și, înțelegînd situația, îl privi pe Ted și clătină din cap.

— Ce s-a întîmplat cu dumneata, soră ? întrebă Ted cu ochii fixați pe sînii ei. El se făcu că îi atinge, iar ea se trase îndărăt. Cînd ți s-a examinat ultima dată pieptul ? rîse el.

— Ce să ne mai facem cu dumneavoastră, domnule doctor ? zîmbi ea.

— Nici eu nu știu bine. Bănuiesc că sînt prea bătrîn pentru școala de corecție. Zîmbi din nou și se lăsă jos de pe

masă. Făcu semn cu mîna către David şi Jim în timp ce ieşea din salon.

— Este cu totul altul, zise Jim încet, părînd tulburat.

— Asta ştiu. Ceea ce nu ştiu e în ce anume fel e altul. Vino, hai s-o vedem pe domnişoara Cabot.

Se duseră la patul ei şi David îi prinse încheietura mîinii.

— Domnişoară Cabot, eu sînt doctorul Cord, iar acesta este doctorul Stuart, zise el, mulţumit de pulsul ei.

— Bună ziua, spuse Tessa pe un ton plăcut, privindu-i pe cei doi medici ai ei pentru prima oară de cînd ochii ei puteau să vadă.

— Cum vă simţiţi ?

— Mă doare peste tot şi mintea mea nu este teribil de clară. Şi sînt extenuată.

— Vă doare din pricina vomitatului. Aţi avut gripă, ştiţi, iar în rest este absolut natural să fie aşa. Organismul dumneavoastră a dat o bătălie grea.

— Şi a cîştigat-o ? zîmbi ea. Nimeni nu vrea să-mi spună ce am.

— Nick... Doctorul Gorlin o să vă explice, o să vină şi el aici curînd. Nu sînteţi în nici un pericol acum, aşa că nu aveţi pentru ce să vă neliniştiţi. Singurul lucru de care aveţi acum nevoie este odihna. Văd că doctorul Michaelson a fost aici, zîmbi el.

— Doctorul Michaelson ? Ah, Ted. Da. Ne cunoaştem din copilărie. Am fost cam surprinsă să-l văd îmbrăcat ca medic. Ştiam că este medic, dar niciodată nu mi l-am imaginat în felul acesta.

— Este unul dintre cei mai buni, zise David liniştit.

Tessa îşi clătină capul blond în semn de afirmare.

— Da, şi eu aş spune la fel. A fost întotdeauna un perfecţionist. Dacă nu putea face un lucru bine, atunci nu-l mai făcea deloc. Era foarte exigent cu el însuşi. Tessa se opri şi se trase mai înspre capătul patului. David văzu cîteva semnale rapide pe monitorul cardiac şi-şi scoase stetoscopul din buzunar.

— Ce este ?

— Ştiţi... ştiţi că sînt şoareci aici ? şopti ea.

David se întoarse și văzu doi șoricei fugărindu-se într-un colț. Îi zîmbi.

— Mi-e teamă că așa este. Avem șoareci. Vă este frică de ei ?

— Nu știu, n-am văzut niciodată vreunul atît de aproape... presupun că nu. Nu sar pe pat, nu-i așa ?

— Nu, chicoti David. Își văd de joaca lor pe podea apoi fug să se ascundă. Nu se vor apropia de dumneavoastră, sînt niște mici creaturi foarte timide.

— Sînt atît de micuți, zise ea, parcă ar fi niște jucării.

— Da, sînt aproape drăgălași, zise David, uitîndu-se din nou la Tessa.

Încercă din nou aceeași senzație pregnantă pe care o încercaseră cu toții în ziua precedentă. Fata aceasta avea o anumită blîndețe, o anumită suavitate.

— Amîndoi ați fost aici astă noapte ?

— Da, zise David.

— Îmi pare rău.

— De ce ? întrebă Jim.

— Se pare că am ținut trează toată lumea.

— Pentru asta sîntem aici. Noi singuri am vrut să stăm aici astă noapte, domnișoară Cabot. Am fost îngrijorați pentru dumneavoastră și foarte fericiți cînd ați început să vă simțiți mai bine.

— Este foarte drăguț din partea dumneavoastră. Vă mulțumesc.

— Doctorul Stuart o să vă scoată puțin sînge pentru o analiză, după care o să vă lăsăm să dormiți. Bine ?

— Cît timp trebuie să stau în pat ?

— Asta depinde de doctorul Gorlin, dar în orice caz o să stați un timp.

Jim Stuart îi luă sînge, bătînd cu palma brațul Tessei pentru a evidenția o venă.

— Îmi pare rău, zise el.

— Nu face nimic. Am vene proaste, zise ea, privindu-l. Părea penibil de tînăr pentru o astfel de muncă de adult, dar apoi, uitîndu-se la ecusonul cu numele lui, văzu că nu scrie doctor pe ea și-și dădu seama că era student.

— O să stau mult timp la spital ? întrebă.

— Cîteva săptămîni, cred. Dar o să facem tot ce putem pentru ca şederea să vă fie cît mai puţin dezagreabilă, domnişoară Cabot, zise David.

— Există un singur lucru pe care l-aţi putea face, zise ea şovăitor.

— Dacă putem ; care este acesta ?

— Aţi putea să-mi spuneţi Tessa ? Nu mă scoate nimeni aici din „domnişoară Cabot", iar eu aş prefera să fiu pur şi simplu Tessa. V-ar incomoda cu ceva ?

— Nicidecum, vei fi Tessa, zîmbi David. Ai terminat, doctore ?

— Da, zise Jim.

— Foarte bine domni... Tessa, noi venim mîine. Doctorul Gorlin va veni îndată şi te rog încearcă să te odihneşti cît poţi mai mult.

— Aşa o să fac, mulţumesc.

Rămaseră în picioare, privind-o pentru o clipă, apoi amîndoi se întoarseră şi părăsiră secţia de urgenţă, oprindu-se doar cît să lase sîngele la laborator, după care se îndreptară spre scări.

— E greu de crezut că asta-i fata despre care am citit azi dimineaţă în ziar, zise Jim.

— De ce ?

— Am crezut c-o să facă pe grozava... Condiţia ei socială este destul de impresionantă. Iar ea nu doreşte decît să i se spună Tessa.

David ridică din umeri.

— Poţi fi bogat şi drăguţ în acelaşi timp.

— Da, dar nimic nu e fals la ea.

— Slavă Domnului. Dacă ar fi fost, asta i-ar fi zdrobit inima lui Nick, zise David.

— Ce vrei să spui ? întrebă Jim.

David dădu să răspundă dar apoi se gîndi mai bine.

— Nimic, zise el. Acum eu mă duc sus să-l văd pe Nick. Tu ataşează-te de Fuller şi cere-i să-ţi explice şi ţie tot ce face. În cazul că e nevoie, reaminteşte-i că asta este indicaţia lui Nick.

— Bine, zise Jim oprindu-se în capul scărilor în timp ce David coti pe coridor către lift.

David urcă în apartamentele medicilor, cu gîndul la Tessa. Ce ciudat, gîndi el, că nu-şi pusese defel întrebarea

ce fel de persoană era ea ; ca şi cum ar fi cunoscut-o. Iar ea se dovedea a fi întocmai cum se aşteptase.

David bătu încet la uşa lui Nick şi intră. Nick era în picioare în micuţa cameră de baie, aflîndu-se în etapa a doua a bărbieritului. Din cauza bărbii aspre, trebuia să folosească mai întîi un aparat de ras obişnuit după care să mai dea încă o dată pe obraz cu unul electric. Părul îi era ud, la fel cum era şi perdeaua de la nişa duşului aflat în spatele lui, iar în jurul mijlocului avea înfăşurat un prosop.

— Ia loc, David, zise el. Termin într-o clipă. Înfăşură şnurul aparatului de ras electric apoi, ieşind din baie, se duse la o comodă micuţă de unde-şi scoase chiloţi şi ciorapi.

— Ai dormit ceva ? întrebă David.

— Cu intermitenţe. Am fost chemat de cîteva ori la urgenţă. Şi ce dracu s-a întîmplat la pediatrie, ca de obicei ?

— Da. Reacţiile întîrziate ale mamelor. Una din scumpele doamne a aşteptat să-şi aducă copilul cînd temperatura lui a atins patruzeci şi unu cu cinci.

Nick clătină din cap în timp ce intra într-o pereche de pantaloni albi.

— Nu se-nvaţă minte. Cum ţi se pare Tessa ?

— Magnifică. Nu mai există absolut nici o problemă de orientare. Ştie unde se află. Şi vocea aceea ca o şoaptă firavă nu e deficienţă respiratorie, aşa-i vocea ei.

— Hm. Ce-a făcut Ted în secţia de urgenţă ?

— De unde ştii ?

— Cînd eu prezint starea unui bolnav ca fiind critică şi nu permit vizitatori, mi se dă socoteala de fiecare persoană care se apropie de pat şi la ce oră. Se vede că eşti într-adevăr obosit, pentru că asta e o regulă foarte veche.

— Cred că sînt. A reieşit că Ted şi cu Tessa sînt prieteni foarte vechi. M-am întîlnit cu el azi dimineaţă în sala de mese şi mi-a povestit că se cunosc de cînd erau copii. Părinţii lor făceau afaceri împreună.

Nick îşi turnă cafea.

— Straniu. Ted n-a pomenit nimic despre asta azi noapte.

— Azi noapte realmente nu era timp de așa ceva și oricum știa că ești furios.

Nick își perie părul spre spate, pentru ca după o clipă să-i cadă din nou în față.

— Da. Totuși e ciudat. Pe de altă parte, Ted este și el puțin ciudat, deci cred că e limpede.

Sună telefonul și Nick se întinse să răspundă. Ascultă cu atenție, mormăi un „mulțumesc" și închise.

— Glicemia a coborît la o sută patruzeci. Cum arată ?

— Sincer vorbind, arată frumoasă, rîse David. Din punct de vedere medical arată mult, mult mai bine. Cît timp o ții în secția de urgență ?

— Cred că și mîine. Mă schimb de la saloanele de bărbați la saloanele de femei. Am s-o supraveghez din biroul de la etajul doi.

— Ai de gînd s-o duci în D 1 ?

— Da. Acolo pot să fiu cu ochii pe ea și m-am gîndit... știi, ar putea să-i prindă foarte bine doamnei Marshall.

— Cum adică ?

— Mă gîndesc să încerc a-i da doamnei Marshall o responsabilitate, ca de exemplu să aibă grijă de Tessa... Să fie cu ochii pe ea. Trebuie să fac ceva pentru a o scoate din apatia ei.

— Crezi c-o să accepte ?

— Nu știu, dar merită o încercare. O să trebuiască să-i dau drumul curînd și starea ei nu este bună deloc. Trebuie să-i trezesc un interes și pentru altceva decît pentru a se holba la tavan.

Nick își îmbrăcă repede jacheta de spital, punîndu-și cu grijă agenda în buzunar.

— David, ai avut grijă de ședința de luni ?

— Da. Nick, ai de gînd să mă pui în temă ?

Nick se opri uitîndu-se la David.

— Nu, îmi pare rău.

— Dar etajul doi este în sarcina mea.

— Știu. Și tocmai de aceea cred că e mai bine să afli și tu despre ce este vorba în același timp cu medicii tăi. Nu numai pentru că așa cred că este corect, ci pentru că așa cred că este înțelept pînă la urmă. Numește-o

demonstrație practică dacă dorești, dar în felul acesta am de gînd să procedez. Nu ești de acord ?

— Cum pot să nu fiu de acord cînd nici nu știu despre ce e vorba. Presupun că tu știi mai bine.

— David, este timpul să înveți ce înseamnă fuga de răspundere. Responsabilitatea pornește de la medicii de etaj spre șefii de servicii și, în cele din urmă, spre medicul șef. Acolo responsabilitatea se oprește. Dacă dorești funcția aceasta o să trebuiască să te obișnuiești cu micile ei particularități. Trebuie să fii în stare să-i descoperi pe cei care fug de răspundere. Dacă la fiecare nivel munca s-ar face conștiincios, atunci în biroul meu n-ar mai fi nici o problemă care să aștepte să fie clarificată.

Nick se uită la ceas.

— David, acum e liniște. De ce nu pleci mai devreme ? Ai stat aici mai mult decît suficient. Du-te acasă și ne vedem mîine. Amintește-ți că avem și ședința cu surorile.

— Bine. Nick, dacă apare vreo schimbare la Tessa mă suni acasă ?

— Tessa ? zîmbi Nick.

— Ea ne-a rugat să-i spunem Tessa.

— Da, o să te sun, dar du-te acasă și odihnește-te. Chiar și invincibilul David Cord are nevoie de o pauză, zise Nick. deschizînd ușa.

Se îndreptară spre lift, dar la mijlocul drumului îi opri un intern care avea de discutat o problemă.

— Nick ? Pot să-ți spun ceva în legătură cu programarea mea ?

— Du-te, David, ne vedem mîine, zise Nick în timp ce se întorcea spre internul obosit.

— Intri în serviciu sau ieși din serviciu ?

— Intru. Mi s-a spus că ești sus, așa că eu...

— Unde îți este cravata ?

— Aici, zise internul, scoțînd-o din buzunar.

— Puneți-o, zise Nick și așteptă pînă ce internul își legă cravata.

— Foarte bine, ce problemă ai ?

— Iată ce. Am primit o...

David Cord se abătu pe la biroul de la etajul doi pentru a-și lua paltonul, apoi plecă din spital. Luă autobuzul și se așeză pe o bancă în spate. Se înainta încet,

căci pe stradă se așternuse zăpadă și șoferul își croia drum cu atenție. David era stors de oboseală. Se rezemă de fereastra autobuzului, privind absent nămeții. Cînd se apropie de stație, trebui să facă un efort ca să se ridice. Cîteva minute mai tîrziu intră în apartamentul său.

— Emily ? strigă el, scoțîndu-și paltonul și haina.

Se întinse pe canapea îndesîndu-și cîteva perne sub cap. Eimly țîșni din dormitor. Purta un pulover alb cu guler pe gît, și pantaloni gri de stofă, ținea în mînă o țigară aprinsă, iar privirea îi era furioasă.

— Vai, vai, eroul cuceritor ! Cîți dragoni ai ucis, eroule ?

— Încetează, Emily.

— Pe dracu o să încetez. Mă lași singură ca s-o îngrijești pe cățeaua aia bogată ! Cu ce dracu te-ai pricopsit făcînd asta ?

David își dădu picioarele jos de pe canapea și se uită în sus la Emily.

— Despre ce vorbești ?

— Domnișoara Tessa Cabot, steaua banilor, bani și iar bani. Am citit în „News" azi dimineață. Cățeaua asta a fost urgența galopantă de azi noapte. Da sau ba ? zise ea rotindu-și brațele încît cenușa de la țigară căzu pe parchet.

— Domnișoara Cabot a fost urgența, da. Și aș dori să n-o numești cățea, zise David cu o undă rece în ochii albaștri.

— Am știut eu, zise Emily înfigîndu-și țigara în scrumieră și aprinzîndu-și alta.

— Așadar, care-i problema ta ?

— Întotdeauna eu vin în urma tuturor celorlalte lucruri, dar de astă dată, cu cățeaua asta, ai depășit măsura.

— Nu-i treaba ta să te ocupi de pacienții mei, Emily, nu-i vorba de o chestiune personală. S-a întîmplat să fie bolnavă, foarte bolnavă, și s-a întîmplat să fie adusă la Spitalul Municipal. E o fată drăguță, printre altele.

— Va să zică te-a și îmbrobodit.

David se ridică și începu să se învîrtească prin odaie, cu privirea absentă. Nu știa dacă să rîdă sau să plîngă, să urle sau să tacă ; nebunia căsniciei sale se rotea în jurul lui ca un vîrtej.

— Emily, zise el foarte încet. Te rog, povestea asta trebuie să înceteze. Mă scoţi din minţi. Nu ştiu ce anume te supără acum, dar nu domnişoara Cabot este problema noastră... noi avem multe probleme, dar problemele noastre. N-am putea vorbi despre ele ? N-ai putea înceta cu ţipetele ?

— Perfect, o să vorbim. Să începem cu Tessa Cabot.

— Ce-i cu ea ? David se aşeză. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu ea ?

— Tu să-mi spui.

— Nu-i nimic de spus. Este bolnavă, este la Spitalul Municipal, eu sînt medic. Asta-i tot.

— Acum un minut ai spus că-i drăguţă.

— Foarte bine, e drăguţă. Cred că şi băiatul de la chioşcul de ziare e drăguţ. Cred că o mulţime de lume este drăguţă, aşa că ce-i cu asta ?

— Tessa Cabot nu-i drăguţă. Tu n-o cunoşti aşa cum o cunosc eu, ţipă Emily.

David ridică ochii spre ea, încruntîndu-şi fruntea.

— Şi mă rog de unde o cunoşti ?

— De vreme ce niciodată nu asculţi ce-ţi vorbesc, n-ai cum să-ţi aminteşti. Ea este aceea la care s-a dus grupul meu pentru Eliberarea Femeii acum cîteva luni. Frumoasa domnişoară Cabot. Oh, ar fi trebuit s-o vezi plutind prin apartamentul acela ca un decor de cinema, o gazdă perfectă. Condescendentă, plină de interes... ne-a servit în mod convenţional cu ceai, a preparat cocteiluri.

— Ce-i atît de rău în asta ? o întrerupse David.

— N-am terminat. Asta-i numai o parte. Ne-a servit, ne-a învăluit cu farmecul ei, ne-a privit cu ochii aceia afurisiţi de mari. Ne-a făcut s-o admirăm cu adevărat...

— E ceva semnificativ în povestea care mi-o spui ? întrerupse David din nou.

— Da, semnificativ este că ne-am dus la ea pentru ajutor şi am căpătat zero şi un bobîrnac în nas.

— Probabil că o mulţime de lume se duce la ea pentru bani şi alte lucruri. Ea nu poate să...

— Noi n-am avut nevoie de banii ei. Am vrut să-i folosim numele, am vrut s-o trecem în rîndul membrelor pentru a atrage mai multe femei. A ascultat foarte politicos, ne-a făcut pe toate să-i lingem din palmă, şi apoi

pleosc ! Cu vocea aceea a ei de copilaş, fără să clipească din ochi, ne-a spus „Nu-mi plac femeile care se află în treabă, cu ostentaţie. Îmi pare rău". Şi uite aşa ne-a expediat. Era cît p-aci să cad de pe scaun, zise Emily, cu un nou val de furie în ochi.

David nu putu rezista să nu rîdă. Îşi putea imagina grupul lui Emily pornit s-o vîneze pe Tessa, dar alungat de o voce abia şoptită.

— Găseşti că e foarte hazliu. Ei bine să-ţi mai spun o noutate, grupul meu ar fi putut s-o ajute, ar fi putut s-o aducă în centrul atenţiei dacă ne-ar fi ascultat numai.

— Oh, desigur. Îmi închipui cît de mare nevoie are să fie luată drept una din adeptele voastre obişnuite la care esenţial este să fie cît se poate de puţin dezirabilă din punct de vedere sexual. Emily, ţi-a trecut vreodată prin cap că nu toate femeile vor să fie tratate ca nişte fiinţe asexuate ? Ştii că mai sînt încă femei cărora le place să li se deschidă uşa şi să li se ofere foc cînd vor să-şi aprindă ţigara ? Femei cărora le place să fie invitate la masă şi să li se facă complimente şi să ştie că un bărbat le găseşte atrăgătoare ?

— Acesta este răspunsul pe care îl aşteptam de la tine. O mare vorbă de duh în termeni idiot de simplişti.

— Uite ce e, se întîmplă că mie pur şi simplu nu-mi pasă de grupul tău. Dacă ţie îţi face plăcere şi crezi în el, atunci du-te cu el. Fă marşuri, protestează, ţine cuvîntări ! Du-te şi boicotează discriminările. Ceartă-te şi cu Norman Mailer din partea mea, numai un singur lucru te rog — pe mine scuteşte-mă de asta. Nu-mi cere să iau o anumită poziţie, pentru că mi-e greaţă să mai aud de el. M-am săturat să tot aud despre şovinism masculin şi să fiu ameninţat cu comisiile de judecată. M-am săturat de sexism şi de toate. Nu mai poţi spune unei persoane de sex feminin că este drăguţă pentru că asta înseamnă exploatare sexuală. În mod categoric nu mai poţi spune despre o persoană de sex feminin că este femeie pentru că asta înseamnă sexism. Vreţi să fiţi bărbaţi, atunci fiţi bărbaţi, dar nu-mi cereţi mie să „încetez" de a fi bărbat.

— Prostănacule ! i-o trînti Emily dispreţuitoare.

— De ce ? Pentru că te-am rugat să mă laşi să am şi eu puţină linişte ? Pentru că se întîmplă să nu fiu de acord

cu tine ? Cel puțin ți-am spus să mergi înainte și să faci ceea ce crezi tu că-i bine. Nu m-am postat lîngă ușă ca să-ți ordon să stai la bucătărie. Eu nu ți-am poruncit nimic, și aș dori să mi se întoarcă această favoare. Se întîmplă să am afinități mai mari cu femeile blînde și feminine. Și tu erai odată blîndă și feminină, Emily. Ce s-a întîmplat ?

Emily apucă o carte și o azvîrli după David. El nu se sinchisi să se ferească știind că va ținti prost și că deci cartea va cădea la cîțiva centimetri de el. Întinse mîinile și o prinse, punînd-o liniștit pe măsuța pentru cafea.

— S-a întîmplat să-mi apari tu în cale. Mi-ai întors pe dos întreaga viață.

— Țin să-ți reamintesc faptul că te-am avertizat și, mai ales, te-am avertizat cum vor fi acești primi ani de spital. Tu știi... tu „știi“, Emily, că din leafa mea de spital ne-am fi putut descurca fără să trebuiască să lucrezi ca secretară. Ai fi putut începe ucenicia în magistratură și cele două salarii ne-ar fi fost perfect suficiente. Totuși n-ai făcut-o. De ce nu ? Nu mă mai poți folosi pe mine drept scuză de aici înainte.

— Ne-am fi descurcat doar cu greutate.

— Perfect, doar cu greutate. Dar am fi putut s-o facem dacă am fi vrut. Ar fi trebuit să restrîngem cheltuielile un timp oarecare. Doar o mulțime de lume face acest lucru. Există o mulțime de medici la Spitalul Municipal care sînt căsătoriți, Emily, și, într-un fel sau altul, se descurcă. Nu banii sînt aceia care te supără pe tine, ci timpul meu. Știi bine că mă vrei la dispoziția capriciilor tale.

— Și ți se pare atît de ciudat ?

— Într-un anumit fel, nu. Dar eu ți-am spus că pînă cînd nu voi putea practica medicina pe cont propriu, timpul meu nu-mi aparține mie... sau ție. În alt fel, încă, este ciudat. Încerci să dovedești cu atîta vehemență necesitatea eliberării femeilor, și totuși insiști să ai un bărbat la cheremul tău, cînd îți convine ție. Asta aduce a contradicție.

— Noi nu sîntem împotriva căsătoriei. Noi sîntem pentru egalitatea în căsătorie.

— O să țin minte asta, zise el intrînd în bucătărie. Deschise frigiderul și scoase niște carne tocată pe care o aruncă într-o tigaie, apoi aprinse mașina de gătit.

— Și-acum ce-ai de gîndi, să te așezi și să mănînci ? țipă Emily.

— Am lucrat mai multe ore decît îmi place să-mi aduc aminte. Sînt obosit și mi-e foame. Termină odată, Emily.

— Nu vreau.

— O să vrei tu sau o să vreau eu. Vreau să stau de vorbă cu tine serios, dar sînt mult prea obosit astă seară. Mîine trebuie să discutăm... nu mai poate fi evitat.. Acum însă vreau să mănînc și să mă culc.

— Și cu mine cum rămîne ? Îți poți aminti care a fost ultima dată cînd te-ai apropiat de mine ?

— Nu. Poate că mi-a lipsit stimulentul. E cam greu să robotești pînă la epuizare toată noaptea și apoi să realizezi performanțe masculine. Știi, Ted a spus ceva foarte interesant astăzi. A spus că domnișoara Cabot nu e genul de fată pe care o înșfaci și te culci cu ea, ci genul de fată pe care dorești s-o iei cu tine în pat și să faci dragoste. Să „dorești", Emily, ăsta este un cuvînt important. Uită-te la Lee Stuart într-una din zile, sau la domnișoara Cabot fiindcă veni vorba. Ele sînt femei, Emily, ceea ce cred că tu ai uitat să mai fii, spuse David sec.

— Așadar... lui David i s-au aprins călcîiele după domnișoara farmec și lumină, zise Emily, trîntindu-se pe un scaun de bucătărie.

David se întoarse de la plită și se uită țintă la ea.

— Ți-ai pierdut mințile ?

— Deci ai vrea în patul tău o tîrfă de un miliard de dolari, zise ea.

— E într-un pat de spital, Emily.

— Ah... sărăcuța. Și ai examinat-o, David ? Sexul bogătașei se deosebește cu ceva de cel al femeii de rînd ? E din aur ?

David, palid la față, se uită la Emily fără să-i vină a crede :

— Emily, îți dai seama cît de josnică și de grosolană ai devenit ?

— Pe dracu, grosolană ! Îmi pare rău că nu sînt marea Lady Cabot, dar e adevărat, nu-i așa ? Mori de nerăbdare să te culci cu ea.

David se întoarse la plită și-și scoase chiftelele stîlcite într-o farfurie. Își turnă un pahar cu lapte și se așeză.

— Ceea ce vrei să sugerezi este atît de incredibil de stupid, încît ar trebui să te pălmuiesc. Dar o să-ți răspund mai înainte ca imaginația ta de copil de zece ani s-o ia razna. Odată pentru totdeauna, domnișoara Cabot este o pacientă, pacienta mea și a lui Nick. Noi o tratăm pe perioada cît se află la noi. Orice implicații sexuale sînt nesăbuite și ele se află doar în mintea ta, nu în a mea.

— Și micuța Shirley Temple ? Ce este în mintea ei, imaculată ca zăpada ?

— E o fată drăguță și care nu-și face calcule. Sper să-i fim pe plac amîndoi, dar asta-i tot. Sper să fiu pe plac tuturor pacienților mei.

— Pun rămășag.

— Nu mai sta în spinarea mea, Emily. Așteaptă pînă mîine și-atunci poți să țipi cît poftești. Astă seară nu sînt dispus să te suport.

— Sînt încă soția ta, spuse ea aprinzîndu-și altă țigară.

— Asta-i zvonul care circulă cu precădere, zise David, dînd din cap.

— Și eu ce trebuie să fac acum ?

— În momentul ăsta nu-mi pasă ce faci.

— Ticălosule !

— Tacă-ți gura, Emily.

Ea se ridică de pe scaun și se năpusti în dormitor. David auzi cum se deschide televizorul și oftă, isprăvindu-și masa în liniște. Încercă să localizeze în timp momentul cînd totul începuse să devină amar, întrebîndu-se dacă nu fusese chiar de la bun început. „Aceasta este, gîndi el cu mînie, căsnicia pe care Nick nu vrea s-o vadă distrusă. Aceasta este legătura pe care Nick nu vrea s-o vadă zdruncinată. Acest război, această parodie a căsniciei." David își spălă farfuria și o puse în grătarul de cauciuc pentru uscat vasele. Își mai turnă puțin lapte și-și luă un măr din frigider, ducîndu-le cu el în *living room*. Se întinse pe canapea, simțindu-și fiecare mușchi al corpului încordat de oboseală. Mintea lui David era ciudat de

limpede ; într-un fel sau altul, această murdărie dezgustătoare va fi lămurită pînă a doua zi.

Roger Karl se îndreptă, bălăbănindu-se, să-i deschidă uşa producătorului serialului *Vieţile noastre*. De sîmbătă noaptea nu se oprise din băutură decît din cînd în cînd, pentru o scurtă pauză, iar acum, duminica seara, era beat criţă, cu ochii roşii şi faţa descompusă.

— Ce faci aici ? mormăi el, cînd producătorul intră în casă.

— Am văzut ziarul, Roger. Îmi pare rău, zise Jordan.

— Da, şi mie... vrei să bei ceva ?

— Nu, mulţumesc. Roger... avem de înregistrat mîine un episod.

— Aşa ?

— E nevoie să fii în formă, zise el, încercînd să se arate amabil. Era greu pentru Jordan sau oricare altul legat de serial să fie amabil cu Roger, căci zilnic le făcea viaţa un iad. Compania care producea *Vieţile noastre* trebuia totuşi să-l suporte, deoarece publicul fidel lui Roger făcea din spectacolul lui topul spectacolelor zilnice.

— Deci pentru asta ai venit... Jordan eşti un împuţit, ştii asta ? Un împuţit şi nu te preocupă decît spectacolul tău împuţit.

— Cineva trebuie să se preocupe de el, Roger.

— Da... o porcărie.

— Poate, zise Jordan îngăduitor, dar trăieşti bine de pe urma ei.

— O porcărie. Tessa este la spital... Ce-mi pasă mie ? zise el, dînd pe gît încă o înghiţitură de whisky.

— Roger, vrei să laşi puţin băutura ?

— Taci din gură, Jordan. Tu ştii că o iubesc... împuţitule, o iubesc pe Tessa. Dar ştii ceva, Jordan ? Ea nu mă iubeşte... Nu. Nu, Tessa nu mă iubeşte. E cît se poate de prost, zise Roger holbîndu-se la Jordan, dar nu contează... Jordan, împuţitule, eu n-am s-o las să plece... o să stea cu mine pentru că îi este milă de mine... şi n-am s-o las să

pleće. Ea o să... o să fie prietena mea chiar dacă n-o să vrea... o s-o țin cu mine, Jordan, mă auzi ? țipă el. Cu mine !

Jordan își aprinse o țigară și se așeză, simțind cum îl cuprinde scîrba.

Nick termină de pus la punct diferitele detalii ale schimbării serviciilor după care își făcu vizita de după-amiază prin saloane. Mulțumit că totul era în ordine, coborî la secția de urgență, nerăbdător s-o vadă pe Tessa, s-o vadă cînd era trează și cu mintea limpede. Intră în salon și se duse la patul ei. Tessa stătea culcată, foarte liniștită, cu ochii mari deschiși. Lui Nick i se tăie răsuflarea, atît era de încîntătoare și de senină. Frumusețea ei nobilă copleșea totul din jur.

— Bună, Tessa, zise el.

— Bună. Ai dormit ? zîmbi ea.

— Puțin. Mai important însă este dacă dumneata ai dormit.

— Oh, da. Niciodată în viața mea n-am fost mai obosită. Stăteam și ascultam zgomotele străzii. E atîta liniște !

— Mă bucur că-i liniște aici, zîmbi el. Arăți atît de... bine. Cum te simți ? întrebă el așezîndu-se.

— Slăbită, obosită, mă doare tot corpul și mi-e și greață. În afară de asta cred că sînt perfect sănătoasă, rîse ea. Pot să aflu acum ce s-a întîmplat de fapt cu mine ? Toată lumea mi-a zis că dumneata îmi vei spune.

— Ei bine, Tessa, ai avut gripă și o gastroenterită pe care ai lăsat-o netratată. După cît se pare asta a declanșat o reacție diabetică. Glicemia s-a ridicat brusc și organismul dumitale a primit o lovitură zdravănă. Ai reușit de asemenea să te deshidratezi serios. Altminteri ai fost perfect sănătoasă. Nick îi zîmbi, apoi văzu în ochii ei o privire plină de îngrijorare.

— Vrei să spui că am diabet ? întrebă ea încet.

— În momentul ăsta e greu de precizat. S-ar putea să ai o tendință spre diabet așa încît la suprasolicitare să faci o reacție diabetică. S-ar putea de asemenea să ai un diabet real. Există în jurul nostru mai mulți diabetici

nediagnosticați decît ai crede. In orice caz este prea devreme să socotim în ce măsură e vorba de o tendință sau de starea de fapt.

— Aveți nevoie de analize, zise ea liniștită, cu fața calmă, cu privirea nedeslușită.

Nick se simțea foarte bine cu Tessa, așa că își alungă din minte toate gîndurile despre Jason Cabot.

— Da, avem nevoie. Avem nevoie de timp pînă cînd organismul dumitale se liniștește ca să-ți putem face o probă de toleranță a glucozei. Știi ce este asta ?

— Da, bei ceva grețos de dulce după care ți se iau mereu probe de sînge. Dar acum n-aș putea să beau nimic fără să mi se facă rău. Stomacul meu...

— Știu, de aceea avem nevoie de timp. Ești dispusă să ne acorzi puțin timp ? întrebă el.

— Atît cît dorești. Ai fost atît de bun cu mine, cum să-ți mulțumesc ?

— Făcîndu-te sănătoasă... și ești pe drumul cel bun. Ești tipul de pacient ascultător ?

— Sînt destul de ascultătoare în general, rîse ea.

— Deci, zise Nick, clătinînd din cap, dumneata ești acea Tessa Cabot care nu ascultă de nimeni ?

— Nu ascultă ? Oh, îmi dau seama, ai vorbit cu tata. Da, el crede că sînt imposibilă pentru că nu fac anumite lucruri în felul în care le vrea el.

— Care este acest fel ?

— Ei bine, nu-mi aleg prietenii din Almanahul Social și sprijin partidul liberal și nu prea îmi pasă de poziția socială, ca să zic așa. Am eu defecte reale, dar nu acelea pe care tata le consideră a fi defecte.

Nick se uită la ea cu atenție.

— Spui asta de parcă n-ai ține la tatăl dumitale, dar cînd ai fost semi-conștientă l-ai pomenit de mai multe ori. Și cînd oamenii sînt foarte bolnavi, pomenesc de obicei persoanele pe care le iubesc cel mai mult.

Tessa zîmbi. Tăcu un moment, privind de jur împrejurul salonului galben, îndreptîndu-și apoi privirea asupra lui Nick.

— E greu de explicat. Mama și unchiul Bill știu cît de mult îi iubesc și eu știu cît de mult mă iubesc ei pe mine, dar cu tata... noi am fost întotdeauna foarte rezer-

vați. Ne certăm destul de mult și nu vorbim cu adevărat despre sentimentele noastre. Mă îngrozește gîndul că tata nu știe că eu îl iubesc foarte mult. Tăcu din nou. Mă îngrozește gîndul că am fost pentru el o dezamăgire.

— Nu poți să stai de vorbă cu el ?

— Într-adevăr, nu. Oh, cum îi invidiez pe italieni, pe ruși, pe evrei... cînd iubesc, sau urăsc sau orice altceva, totul se petrece pe față. La greci, tot așa, e ca o sărbătoare. Noi nu ne manifestăm, sîntem îngrozitor de britanici. Nu cred că cineva ar dori să moară cu conștiința că nu și-a dezvăluit dragostea față de cei dragi.

— Nu. E cam complicat, nu-i așa ?

Tessa dădu din cap și părul i se undui pe pernă.

— Din păcate. Creștem crezînd că totul în viață este prestabilit și treptat descoperim că lucrurile nu sînt defel așa. Este ca unul din acele jocuri în care piesele se îmbină una într-alta, dar dacă îți lipsește o mică piesă totul se năruie. Sîntem o familie ciudată... foarte scindată și totuși foarte unită. S-au scris o mulțime de lucruri despre noi, dar nici unul din ele nu este cu adevărat corect pentru că noi nu sîntem corecți cu noi înșine. E foarte curios, rîse ea, uneori gîndesc că tata are aptitudinile unui fascist desăvîrșit și alteori gîndesc că dacă i s-ar întîmpla vreodată ceva aș muri.

El îi îndepărtă de pe ochi cîteva șuvițe răzlețe de păr.

— Aș dori să nu-ți faci prea multe gînduri apăsătoare cît timp ești aici, aș dori să te odihnești cît mai mult cu putință. Atît din punct de vedere fizic cît și emoțional.

— Am s-o fac. Problemele mele sînt într-adevăr foarte neînsemnate, doar visuri rele în comparație cu coșmarurile pe care sînt nevoiți unii oameni să le trăiască... Este drăguț din partea dumitale să stai de vorbă cu mine. De obicei eu nu vorbesc prea mult.

— Vreau să te relaxezi aici, Tessa. De ce nu vorbești mult ?

Ea ridică din umerii ei slăbuți.

— Nu știu. Am început să devin o persoană foarte singuratică la o vîrstă foarte timpurie și cred că odată cu fiecare an care trece mă retrag tot mai mult în mine însămi. Niciodată nu mi-a fost ușor să vorbesc. Tăcu din

nou, privind în gol. Asta ar putea fi grav... diabetul? întrebă în cele din urmă.

— În cel mai rău caz va trebui să faci injecţii cu insulină şi să-ţi supraveghezi regimul. Dar în orice caz, diabetul este controlabil. Înseamnă doar să fii atentă la infecţii şi să te vadă un medic o dată la cîteva luni. Ce te îngrijorează, Tessa ?

— Copiii. Copiii moştenesc diabetul, nu-i aşa ?

— În ziua de azi putem face ca mamele diabetice să ducă sarcina pînă la termen. Copiii pot avea diabet, mulţi dintre ei, însă nu au. Depinde de cît de puternică este tendinţa şi, sincer vorbind, după repeziciunea cu care te-ai refăcut nu cred că e o tendinţă foarte puternică.

— Şi cînd o să îmbătrînesc ? Diabetul este periculos pentru oamenii mai bătrîni.

— Vor trece douăzeci şi cinci de ani pînă cînd să te apropii de vîrsta la care diabetul este greu de controlat. Şi cu progresul pe care îl face medicina an de an, cine poate să spună că peste douăzeci şi cinci de ani diabetul nu va fi vindecabil ? Vîrsta pe care o ai îţi dă cîştig de cauză dumitale, nu diabetului.

Tessa voia tocmai să spună ceva cînd un zgomot neaşteptat îi făcură pe amîndoi să-şi întoarcă repede capetele spre cealaltă parte a salonului. Nick văzu o soră întinsă la pămînt în timp ce un doctor încerca cu disperare să ţină un bolnav culcat. Sări repede de lîngă patul Tessei, alergînd de-a lungul salonului. Apucă bolnavul de cealaltă parte, apăsîndu-l cu toată greutatea.

— Ce se întîmplă ?

— O mulţime de lucruri se întîmpină, zise medicul în timp ce sora începu să înfăşoare nişte feşe.

— Spune, îi ceru Nick.

— Bolnavul s-a trezit după sedare cu dureri foarte mari. Sora era tocmai în curs de a-i administra calmantul cînd el a lovit-o cu piciorul şi acul i s-a rupt. Iar acum acul se plimbă prin venă.

Un alt medic şi un intern se alăturară grupului şi strînseră legăturile în jurul omului care urla. Nick recunoscu în bolnav pe poliţistul care noaptea trecută fusese ars şi parţial orbit de explozia unei bombe. Era complet înfăşurat în bandaje de la mijloc în sus, dar putu să vadă

locul unde sora îi înfipsese acul. Tri[illegible] un intern să-i ceară lui Dan Phillips să se spele urgent.

— Ţineţi-l strîns... tu ţine-i piciorul... tu ţine-i genunchiul perfect întins şi nemişcat. Soră, dă-mi calmantul, douăzeci şi cinci de miligrame.

Ea plecă grăbită şi după cîteva secunde se întoarse cu medicamentul cerut.

— Îl ţineţi cu toţii acum ? întrebă Nick. Bine. Luă seringa şi se aplecă deasupra celuilalt picior al poliţistului, căutîndu-i atent o venă cu degetul. Înfipse repede acul apoi îl scoase cînd seringa se goli.

— Cheamă un brancardier, porunci el sorei. Foarte bine. Apucaţi-i strîns piciorul. Eu mă duc să vorbesc cu Phillips.

Nick ieşi în coridor şi se îndreptă spre sala de operaţie, unde Phillips şi echipa sa se spălau. Bătu uşor în întrerupătorul microfonului de afară pentru a vorbi cu medicii din sala de sticlă închisă ermetic.

— Dan ? Au pierdut un ac în piciorul drept al băiatului în zona coapsei. Are arsuri de gradul trei pe trei sferturi din corp. I-am dat acum demerol douăzeci şi cinci de miligrame aşa că fii atent la anestezie şi asigură-te să fie ţinut bine pînă îşi face efectul. Şi-a ieşit din minţi de durere.

— În ordine, mormăi Dan, întorcîndu-se de lîngă peretele de sticlă pentru a începe să-şi instruiască echipa care-l asista. Nick plecă de la sala de operaţie şi se dădu la o parte în timp ce brancardierul împingea încet patul în linie dreaptă. Medicii, aplecaţi deasupra patului, ţineau piciorul nemişcat. Nick aşteptă pînă cînd uşa sălii de operaţie se deschise şi patul fu împins înăuntru, apoi uşa se închise. Se întoarse la salon urmat de ceilalţi medici şi se opri lîngă sora care fusese lovită.

— Unde te-a lovit ?

Ea îşi arătă falca şi Nick începu să-i pipăie osul.

— Închide şi deschide gura. Simţi ceva ? întrebă el.

— Nu, e numai dureros.

Nick apăsă în mai multe puncte, încercînd să simtă vreo fractură sau dislocare.

— Cum este ?

— E în regulă, doctore. Mi-a tras în falcă o lovitură zdravănă cu piciorul.

— Da, numai că trebuie să fim siguri. Eu nu simt nimic, dar mai bine să-ţi faci o radiografie. Începe să se decoloreze.

— Doctore, n-am nevoie să...

— Eu hotărăsc asta. Acum du-te alături şi fă-o. Fără discuţii, zise el tăios şi se întoarse îndreptîndu-se spre foile de observaţie. Făcu unele însemnări noi la pacientul cu arsura apoi se întoarse la Tessa.

— Ziceai ceva despre linişte ? întrebă el, aşezîndu-se din nou.

— Ce s-a întîmplat ?

— S-a rupt acul... începu Nick apoi se opri dîndu-şi seama că discuta cazul unui bolnav cu alt bolnav. Să ne întoarcem la dumneata, Tessa. Vreau să te asigur că viaţa dumitale va fi normală din toate punctele de vedere. Regimul e foarte important, dar după cum se pare dumneata ţii unul foarte bun. Analizele dumitale arată că eşti dintre puţinii oameni de aici fără nici o carenţă de vitamine sau fier. Mulţi dintre medicii noştri au aceste carenţe. Şi, fiindcă vorbim despre medici, după cîte înţeleg Ted Michaelson îţi este prieten.

— Da, se lumină ea la faţă. Ne cunoaştem de foarte multă vreme. Am fost atît de surprinsă să-l văd aici.

— Nu ştiai unde lucrează ? întrebă Nick.

— Mi-a spus că este la New York. Am crezut că vrea să zică Spitalul New York. Nu ştiu dacă am înţeles eu greşit sau Ted a făcut o glumă. Niciodată nu ştii cînd vorbeşte serios.

— Hm, făcu Nick pe gînduri, întrebîndu-se de ce ar fi spus Ted New York în loc de Municipal. Se întrebă dacă a făcut-o în mod deliberat.

— Nu s-a gîndit că într-o zi ai fi putut să-l chemi la spital ?

— Nu. Mi-a spus de mai multe ori că-i imposibil de găsit la spital pentru că de obicei este în operaţie. Îi lăsam mesaje la serviciul său telefonic.

— Înţeleg.

— Ceva rău ? întrebă ea.

— Nu, nu. Mă gîndeam doar la ceva. Şi i-ai cunoscut şi pe doctorul Cord şi pe doctorul Stuart ?

— Da, cel mic, studentul, este adorabil.

— Şi pe deasupra un student excelent. Tessa, ştii că acesta este un spital în care se predă medicina, ceea ce înseamnează că o mulţime de studenţi te vor examina. Ei nu hotărăsc nimic, bineînţeles, fac doar practică. Te deranjează ?

— Nu. Ţi-am spus că sînt tipul de om ascultător. În afară de asta, Ted mi-a cerut să fac ceea ce spui dumneata, zise ea.

— Ţii cu adevărat la el, nu-i aşa ? Te luminezi la faţă cînd vorbeşti despre el.

— La Ted ? Da, e un sentiment special. Nu mă pot gîndi la el decît ca la băiatul de unsprezece ani pe care l-am cunoscut. Avea părul roşu ca flacăra şi ochi mari, verzi. Şi zîmbetul lui... numai ştrengărie. Era atît de cutezător şi avea întruna necazuri de băiat mic. Rîse. Ted spune că şi acum are mereu necazuri.

— Îşi are momentele lui, zise Nick.

— Niciodată n-am fost în stare să mi-l imaginez pe Ted adult. Era un copil foarte vioi.

— Este şi un adult destul de vioi. Nick zîmbi. Aproape îmi pare rău că l-am cunoscut pe Ted cînd era băieţaş, urmă el meditativ. Toţi băieţii pe care i-am cunoscut, băieţii cu care am crescut, erau trişti. Terenul nostru de joacă era strada şi nu cunoşteam altceva.

— Unde se întîmpla asta ? întrebă ea.

— Third street. În mahalaua *east-side*. A fost romanţată din cale afară dar de fapt nu era decît un loc urît în care oamenii disperaţi se adunau laolaltă. Toţi refugiaţii. Eu m-am născut în Europa.

— Dar nu ai nici un accent... de nici un fel.

— Cînd părinţii mei au venit în America eram copil. Niciodată n-am învăţat să vorbesc limba mea maternă. Iar accentul tipic al cartierului... pe vremuri am avut unul. Am muncit ani de zile ca să scap de el, să nu mai pronunţ greşit. Cred că am vrut să-mi dovedesc mie însumi că e un lucru ce poate fi realizat, ca şi cum mi-aş fi dovedit că există un mijloc de a îndrepta lucrurile rele... Mi se pare că vorbesc cam mult astă-seară. Tessa,

în noaptea asta vreau să dormi cît poţi de mult. Dacă totul continuă să meargă bine, mîine seară o să te mut într-un salon obişnuit. Eşti deja mult prea vioaie pentru a sta într-un salon de urgenţă, dar calificarea surorilor este mai bună aici aşa că te las încă pentru la noapte. Nu da nici o atenţie, s-ar putea să se întîmple lucruri destul de neplăcute.

— Ce se întîmplă într-un salon obişnuit ?

— Nu prea multe. Un examen complet, un istoric amănunţit şi o întreagă gamă de analize. N-am să-ţi îngădui vizitatori timp de cîteva zile, în orice caz nu înainte de a-ţi recăpăta puterea. Bill Reynolds ştie toate astea.

— Mi-am închipuit că ştie. Este un om minunat... foarte eficient. În special o să-l facă pe tata să nu-ţi stea în drum. Unchiul Bill se pricepe foarte bine să-l oprească pe tata de a sta în drumul oamenilor. Îi zîmbi lui Nick.

— Pare un om drăguţ. Am vorbit cu el de mai multe ori de cînd eşti aici. Mai e ceva ce-ai vrea să ştii ?

— Nu. Nu cred că aici se sting luminile. Sînt atît de puternice.

— Ştiu. Dar mi-e teamă că luminile rămîn aprinse. Dincolo unde te mutăm luminile se sting la nouă. Va fi mai bine ?

— Mult. Şi îţi mulţumesc... Nu numai pentru că m-ai făcut bine, ci pentru că ai stat de vorbă cu mine. Mă simţeam puţin pierdută aici, mi-a făcut bine să stau de vorbă.

— M-am gîndit că s-ar putea să fie aşa... te simţi mai liniştită acum ?

— Da. Se opri uitîndu-se la el. Un singur lucru doar.

— Care ?

— Ei bine... îmi amintesc că mi-ai spus că te cheamă Nick. Pot să-ţi spun Nick în loc de domnule doctor ? întrebă ea încetişor.

— Da, desigur că poţi. Ai vreun motiv special ?

— Nu, nu tocmai. Doar... ei bine, e mai plăcut fără convenienţe.

Ea îi zîmbi în timp ce se ridică.

— Sînt de acord. Să te odihneşti bine, îi zise şi plecă.

Tessa îl urmări îndepărtîndu-se de pat. Îi era teamă de diabet, dar nu prea tare. Într-un anumit fel, era sigură că totul se va termina bine cu Nick alături. Tessa adormi simțindu-se ocrotită și în siguranță ; Ted era aproape și, mai mult ca orice, Nick Gorlin era aproape. Era un gînd liniștitor.

La ora șase dimineața încă nu se poate spune că a început o nouă zi. Aerul este rarefiat, stelele, în ultimele lor clipe de strălucire, mai stăpînesc încă cerul în timp ce soarele se pregătește să-și facă apariția. Pe străzi încă n-au început zgomotele, marile clădiri încă nu s-au trezit. Pentru cei mai mulți dintre oameni mai era încă destul timp înainte de a începe, căscînd, o nouă săptămînă. Unii, însă, o și începuseră.

Nick Gorlin intră în biroul său la ora șase fără zece, pregătit pentru activitatea unei noi săptămîni. Își luase micul dejun liniștit și singur și acum aștepta sosirea medicilor de la etajul doi. Ședea, sorbindu-și cafeaua și gîndindu-se că era prima noapte din cîte își putea aminti cînd se simțise profund însingurat. Însingurarea era o condiție a vieții lui, fusese singuratic după moartea tatălui lui, apoi după a mamei, singuratic după destrămarea căsătoriei, mereu era singur ; dar noaptea trecută se simțise gol și pustiit, lui Nick Gorlin nu-i mai era de-ajuns să fie cu Nick Gorlin. „Tessa“, își zise el. Era Tessa ; simțise dorința să vorbească despre ea, simțise dorința să se întrebe cu glas tare cum fusese viața ei, care fusese jocul ei preferat cînd avea șase ani, dacă avea o anumită culoare preferată sau un anotimp preferat.

— Bună dimineața, Nick, zise David, intrînd în birou.

— 'neața.... M-ai prins visînd cu ochii deschiși. Arăți mai bine, David, ai dormit mai mult ?

— Destul. La ce visai cu ochii deschiși ? întrebă David.

— Tocmai mi s-a năzărit că s-ar putea ca eu să fiu un om singuratic.

— Nu. Tu ? rîse David. Își turnă cafea și se așeză.

— Da, ce zici de asta ?

Ușa biroului se deschise din nou și medicii începură să se strecoare înăuntru tăcuți și fără să zîmbească. Unii își terminaseră tocmai programul, alții erau pe punctul de

a și-l începe, dar toți erau nervoși ; aceste ședințe neașteptate cerute de Nick nu însemnau un prilej de a face un schimb de cuvinte politicoase și ei știau asta. Rezemat în scaunul său, Nick așteptă pînă cînd sosiră toți medicii de la etajul doi, apoi începu să-și plimbe gînditor ochii negri, impetuoși, de la o față la alta. Acesta era unul din diversele feluri în care Nick își începea ședințele, privindu-i țintă pe medici, fără să rostească un cuvînt, pînă cînd tensiunea devenea tot atît de apăsătoare ca și liniștea. Nick lăsă să treacă în felul acesta un lung minut apoi se ridică în picioare.

— Domnilor doctori, zise el cu voce tunătoare. Printr-o ciudată coincidență mi-am petrecut *weekend*-ul la etajul doi. N-am avut timp să verific personal fiecare bolnav, dar aceia pe care i-am verificat mi-au *dezvăluit clar o* stare de debandadă supărătoare. Domnilor doctori, etajul doi este o porcărie. Se opri, cu obrazul lipsit de expresie, sugîndu-și buza de jos. Cîteva exemple : am dat peste o femeie care ar fi trebuit să înceapă să umble de o săptămînă, dar fusese reținută la pat, în timp ce dimpotrivă, o femeie care ar fi trebuit să fie cu strictețe oprită la pat nu avea nici un fel de indicație scrisă în acest sens. Mai era de asemenea o altă femeie care primise o doză imens de mare de diuretic, ceea ce i-a provocat dureri mari și spasme musculare. Acestea sînt numai cîteva exemple. Totuși insist să le consider semnificative în ceea ce privește neglijența, tratamentul înjumătățit pe care îl primesc bolnavii, după cît se pare. Dacă există vreo explicație aș dori s-o aud... acum. Cel puțin în unul din aceste cazuri, greșeala prin omisiune a medicului ar fi putut să fie fatală. Se sprijini cu spatele de masă și-și încrucișă brațele pe piept.

David se lăsă mai adînc în scaun știind că toate aceste lucruri ar fi putut să le descopere și el și să le îndrepte. Dar nu putea spera să ghicească numele măcar a doi din cei trei pacienți în cauză, și asta făcea să fie încă și mai rău ; fusese prins pe picior greșit.

— Ei bine ? Nici un răspuns ? strigă Nick. Presupun că nu aveți nici un răspuns pentru că nici unul din voi nu știe la care anume bolnavi mă refer. Atunci să vă lămuresc eu. Doamna Levy, bolnavă cardiacă și care are

nevoie să înceapă a merge, doamna Dwyer, flebită, care nu trebuie să meargă sau nici măcar să stea în picioare ; doamna Marshall, căreia i s-a ridicat ridicol de mult doza față de doza inițială. Ce medic se ocupă de doamna Levy ?

— Eu mă ocup, răspunse Donald Wyman. Și de doamna Marshall de asemenea. Așa cum au decurs lucrurile, săptămîna trecută noi am discutat despre faptul că doamna Levy trebuie să înceapă puțin exercițiu și cred că am considerat de la sine înțeles că indicația fusese scrisă. Cît privește pe doamna Marshall, m-am gîndit că doza mai mare i-ar putea aduce un progres real. Ne-am cam moșmondit cu boala ei, ori în curînd i se va da drumul, isprăvi el, blestemîndu-se în sinea lui.

— Ai considerat de la sine înțeles ? țipă Nick. Așa cum consideri de la sine înțeles că soarele o să strălucească, așa simplu ca bună ziua ?

— Nu, dar e un procedeu atît de obișnuit încît am presupus... Donald Wyman se opri aici știind că înrăutățise situația ; pentru Nick singurul lucru mai rău decît a considera lucrurile de la sine înțeles era să presupui.

— Ai presupus. Medicina nu este presupunere. Inima ei nu poate să presupună doar că i se va permite să facă exercițiul de care are nevoie. Inima ei așteaptă mișcarea. Bolnava nu s-a plîns că nu umblă ?

— Este o plîngăreață cronică în toate privințele încît noi... nu i-am dat prea multă atenție.

— Nu v-ați făcut nici măcar atîta timp încît să vă uitați în foaia ei de observație de la pat ? Prea mult deranj. Cînd o să învățați că, indiferent de cîte ori un bolnav strigă „lup", noi trebuie totuși să-l urmărim în eventualitatea că de data aceasta are dreptate ? Noi nu jucăm aici un joc de ruletă, nu sîntem aici pentru a institui propriile noastre reguli de probabilitate. Noi mînuim vieți omenești și ceea ce facem sau ceea ce nu facem nu se poate baza pe propriile noastre aprecieri asupra trăsăturilor personalității unui bolnav. Nu valorați mai mult decît oricare dintre surorile astea nenorocite. Toate astea înseamnă curată neglijență, chiar avînd în vedere circumstanțele atenuante de săptămîna trecută. Voi toți — pentru că nu este numai vina lui Wyman — unul sau toți

dintre voi ar fi trebuit să observe; unul măcar din tot grupul ar fi trebuit să-și facă timp să o asculte sau să citească afurisita aceea de foaie de observație. Și tu, Wyman. Cine te-a însărcinat să iei pe contul tău misiunea de a grăbi vindecarea doamnei Marshall?

— Nimeni.

— Nimeni, îi azvîrli Nick cuvîntul. Bineînțeles că nu te-a însărcinat nimeni, pentru că nici unul de aici nu poate lua hotărîri ca bunul Dumnezeu. Ți-ai asumat singur puterea, dar ți-a fost mai comod să uiți de responsabilitatea care trebuie să o însoțească. Desigur că trebuiește pregătită pentru a i se da drumul, dar nu în felul tău. Dacă urmărim premisa ta spre concluzia finală, am putea foarte ușor să ne omorîm toți pacienții și să ne ținem toate paturile goale. Aceasta nu este o linie de asamblare cu piese auto pe bandă rulantă, ci un spital cu vieți pe bandă rulantă. Și, Wyman, expedientele sînt un lucru periculos într-un spital. Studenții mei n-ar fi fost atît de tîmpiți încît să considere lucrurile de la sine înțelese, să facă presupuneri, s-o ia pe scurtături... tu cum îndrăznești? Și ce este cu doamna Dwyer?

— Este pacienta mea, zise încet un alt doctor. I-am scris indicațiile pe foaia de observație din birou, dar nu pe cea de la pat. Ceva anume m-a chemat în altă parte tocmai cînd eram s-o fac și nu am mai revenit la ea.

— La vizitele de dimineață nu te-ai mai întors la ea?

— Da, dar atunci...

— O să termin eu propoziția pentru tine, dar atunci ai presupus că cineva o fi avut grijă de lucrul ăsta. Adevărat?

Doctorul nu zise nimic, uitîndu-se țintă în podea.

— Este?

— Da.

— Ei bine, domnilor doctori, am să vă spun ceva. Mă mut de la serviciul de medicină internă pentru bărbați la cel pentru femei și am să pun la punct etajul doi. Primul din voi care face o greșeală mai gravă își va putea expune povestea la oficiul personalului din alt spital, deoarece o să-i trag un picior în fund și-l zbor de aici. Toți sînteți vinovați și toți o să trebuiască să faceți lucrurile așa cum trebuie... începînd de astăzi o să tre-

buiască să faceţi faţă unui intens program de muncă fără a pune în primejdie viaţa vreunui bolnav. Din seara asta va începe o bravă viaţă soldăţească, fără scuze îmbibate de sentimentalism, fără presupuneri. Muncă, domnilor doctori! Muncă hotărîtă, plină de atenţie. Acum plecaţi dracului de aici, toţi, şi începeţi să vă organizaţi. Vacanţa s-a terminat, spuse Nick cu asprime. Wyman, tu rămîi. Şi tu, David.

Medicii ieşiră tăcuţi unul după altul, supăraţi pe ei înşişi că şi-au adus o asemenea belea pe cap. Îl cunoşteau pe Nick, el avertiza o singură dată şi din vocabularul său lipsea un astfel de cuvînt ca „a doua oară".

— Ia loc, Wyman, zise Nick. Eşti un medic bun, adevărat? întrebă el.

— Aşa cred.

— Ai toate atuurile afară de unul... Nu ştii să-ţi foloseşti priceperea asupra oamenilor. Oamenii aproape că te stingheresc. Eu nu vreau să te pierd, dar nu mai pot avea încredere în tine în legătură cu bolnavii. Aşa că îţi ofer o alternativă.

— Ce alternativă?

— Bio-ştiinţa, zise Nick hotărît.

— Cercetare? întrebă Wyman.

— De ce nu? Uitîndu-mă prin referinţele tale am văzut că ai urmat o mulţime de cursuri facultative în ştiinţa pură. Probabil că te-a interesat. Din punct de vedere faptic şi ştiinţific n-ai făcut niciodată vreo greşeală.

— M-a interesat, într-adevăr, dar întotdeauna am dorit să tratez oamenii.

Nick clătină din cap.

— Nu. S-ar putea să crezi că doreşti să tratezi oamenii, dar nu doreşti. Oamenii, elementul uman stă între mintea ta ştiinţifică şi munca ta. Oamenii te împiedică. Asta nu se va întîmpla într-un laborator. Într-un fel, şi bio-ştiinţa tratează oamenii, singura diferenţă este că nu-i tratezi faţă-n faţă. Nu ai de înfruntat imperioasa cerinţă de a mînui în realitate viaţa unei persoane. Ai o minte splendidă şi o perfectă stăpînire a cunoştinţelor tale. De ce să nu le foloseşti acolo unde este nevoie? În special aici. Laboratorul nostru de bio-ştiinţă nu este ceva peste

care se trece cu uşurinţă. Se bucură de mai mult credit decît oricare altul din oraş.

— Mă vor primi ? întrebă Wyman gînditor.

— Sînt bucuroşi să te primească, zise Nick simplu.

— Tu ai pus asta la cale. Tot timpul m-ai incitat la cercetare.

— De mult aveam lucrul acesta în minte, dar n-am plănuit nimic pînă în momentul în care am început să te verific. Din punct de vedere teoretic n-ai făcut niciodată vreo greşeală; ori asta înseamnă ştiinţă pură. Dar cînd ai început să ai de-a face cu oamenii, ai făcut prea multe greşeli, mărunte ce-i drept, totuşi acestea constituie un potenţial periculos, aşa că trebuie să abandonezi medicina aplicată. Miezul problemei este că fiecare bolnav e îndreptăţit la fiecare măsură de protecţie pe care i-o putem oferi, iar tu eşti distrat cu oamenii.

— Nu te-ai gîndit niciodată că eşti ca un fel de păpuşar ? Orînduind viaţa fiecăruia, trăgînd de o sfoară aici, un alt fir dincolo ? Sări păpuşă, sări ! zise Wyman iritat.

— Linişteşte-te. Eu nu încerc să-ţi dirijez viaţa, dar adevărul este că în medicină tu eşti un om de ştiinţă, şi nu un practician. Şi noi avem nevoie de oameni de ştiinţă. La urma urmelor oamenii de ştiinţă aduc marile descoperiri de care au nevoie medicii. Sînt unii oameni care pot fi în acelaşi timp şi oameni de ştiinţă şi medici, dar cei mai mulţi nu pot fi decît sau una sau alta. Ei, ce zici ?

Donald Wyman se uită la David vrînd parcă să-i afle părerea.

— Donald, cred că Nick are dreptate. Şi el trebuie să ştie... el însuşi face cercetare.

— El însuşi face tot, zise Wyman tăios.

— Nu fi copil artăgos. Eşti dispus să faci o încercare sau vrei să schimbi spitalul ? întrebă Nick.

— Cînd mă mut ? întrebă Wyman după un timp.

— Miercuri. Îl mut pe Brandon Williams la medicală. Nu face progrese în cercetare. Nu are cu adevărat gîndirea unui om de ştiinţă. În schimb doreşte contactul cu bolnavii.

— Deci asta aranjează totul, zise Wyman.

— Într-adevăr. Şi nu cred că vei regreta. Eu recunosc un om de ştiinţă la prima vedere. În afară de asta, zîmbi Nick, dacă acolo vei întîrzia cîteva minute, asta nu va da peste cap un etaj întreg.

— Vrei să spui că acolo n-am cum aduce nimănui vreun prejudiciu ?

— Tu ai spus-o. Acum du-te şi stai de vorbă cu Tompkins de la Bio, el o să înceapă instruirea ta.

Donald Wyman se ridică.

— Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Cred că în cele din urmă o să vrei să-mi mulţumeşti. Succes, Donald.

— Mulţumesc, cred.

Nick zîmbi în timp ce Donald ieşi din birou.

— Cînd ai visat toate astea ? întrebă David.

— Wyman n-a fost ceea ce se cheamă un medic de cînd a început să lucreze aici. Întotdeauna am avut îndoieli, atîta doar că a trebuit să-mi dau seama unde este locul lui. Are realmente o minte ascuţită, deductivă.

— Ştiu. Brand Williams este dispus să preia saloanele ?

— Da, de ce nu ?

— O să fie primul medic negru de aici. Şi cu evreii care îi urăsc pe porto-ricani, şi porto-ricanii care îi urăsc pe negri... n-o să fie foarte plăcut pentru el.

— Ştie. I-am explicat situaţia. I-am spus la ce porecle se poate aştepta. David, este obişnuit... Şi-a făcut internatul în Alabama.

— Da. Dosarul lui este aici ?

— Iată-l, zise Nick, întinzîndu-i-l lui David.

— Nick, în legătură cu etajul doi... îmi pare rău.

— În primul rînd aş dori ca toţi să vă dezobişnuiţi de a spune ; „îmi pare rău". Esenţial este că nu ar exista nici un motiv să vă pară rău dacă fiecare ar face ceea ce trebuie. David, ar fi nerealist ca cineva să-ţi pretindă să fii peste tot în acelaşi timp, dar, după cum ai văzut adineauri, atenţia ta trebuie să fie atotcuprinzătoare, tu trebuie să fii la curent cu tot ce se petrece în spital. În parte, acesta este defectul tău şi mie nu-mi place. Dar poate că acum îţi dai mai bine seama de ceea ce am vrut să spun prin fuga de răspundere. Wyman ar fi fost pe deplin îndreptăţit să spună că şeful secţiei medicale de femei

nici măcar nu observase, pentru că într-adevăr el nu observase. Acum răspunzi de medicii de pe etaj... dar dacă preiei funcţia mea nu vei avea numai atît ci vei răspunde şi pentru şefii de servicii.

— N-am nici o scuză.

— Mă bucur. Nădăjduiam că n-o să-mi serveşti şi tu clişeul cu săptămîna trecută care a fost atît de încărcată. Responsabilitatea este responsabilitate, indiferent dacă avem zece sau o mie de pacienţi.

— Înţeleg.

Nick făcu semn cu capul în timp ce uşa se deschise din nou şi supraveghetoarea surorilor intră împreună cu Judy.

— Ia loc, Katy, ce mai faci ? zîmbi Nick.

— Mai trăiesc încă, zise ea. Şi sînt nerăbdătoare să terminăm cu afacerea asta.

— Katy, este foarte simplu. Pe Judy n-o putem ţine mai departe în spital. Dosarul ei, dealtfel văd că ai o copie, este doldora de reclamaţii şi de rapoarte discutabile. N-o mai putem tolera aici. Instruieşte surorile după propriul ei chip, ceea ce este oricum îngrozitor, dar acum terorizează bolnavii.

— Am dosarul. Judy, ai ceva de spus ? întrebă Katy.

— Nu, zise Judy cu o voce scăzută. După cîte văd eu, asta nu este o judecată conformă cu regulile care se cer. Domnul Mare Brînză mă urăşte, aşa că, bang ! mă dă afară.

— Judy, dosarul acesta nu cuprinde numai ceea ce ar avea Nick de spus, ci ceea ce mulţi doctori au şi spus. Toate acestea ar fi fost şi aşa de-ajuns, dar încă să mai ameninţi o bolnavă, să ţipi pe coridoare şi să înjuri medicii... Judy, asta nu înseamnă a fi soră, după nici un criteriu.

— Ar fi trebuit să ştiu că vei fi de partea acestui vierme, zise Judy.

— Ţine-ţi gura, Judy. Ai de ales, sau îţi dai demisia sau eşti concediată, zise Katy.

Era o supraveghetoare de surori cu multă experienţă căci fusese soră la secţia de urgenţă şi rareori îşi pierdea vremea cu cele care nu erau de calitate.

— Spune-mi doar un lucru. Cîte surori au fost mazilite de Nick şi de David ? Îi judeci greşit pe tipii ăştia şi o să dai socoteală.

— Au fost concediate multe surori pe parcurs, toate cele lipsite de competență și toate pentru motive întemeiate. Noi sîntem cu toții foarte ocupați, Judy, așa că nu ne face să ne pierdem vremea. Ce-ai ales ?

— O să-mi dau demisia.

— Bine. Mi-o aduci în după-amiaza asta și nu-ți băga în cap năstrușnica idee de a menționa pe careva în demisia ta. Adu-ți aminte, noi încă mai ținem cheia referințelor tale.

— În regulă. O, dulce și drăguță resemnare ! Sînt bucuroasă să plec din locul ăsta respingător. Bețivi, toxicomani...

— Ajunge. Astăzi nu lucrezi. Du-te în oficiul surorilor și scrie-ți demisia apoi mi-o aduci împreună cu cheile. Asta-i tot, zise Katy.

Judy se ridică și le aruncă la fiecare din ei cîte o privire nerușinată înainte de a ieși trîntind ușa.

— Îmi pare bine că am scăpat de ea, zise Nick. Mi-ai făcut rost de o altă soră-șefă ?

— Da. Domnișoara Turner este dispusă să plece de la secția de urgență și o să poată face față aici. Are vreo treizeci și opt de ani și nu se ține de fleacuri copilărești.

— Ești o femeie de ispravă, zîmbi Nick.

— Nu. Îmi amintesc de vremea cînd eram eu soră. Este atît de diferit acum. Majoritatea care îmi vin sînt niște șmechere împopoțonate care nu urmăresc decît să înșface un medic. Cele mai multe. Tot ceea ce urmăresc este să-și găsească un bărbat. O, Nick, de vreme ce v-am prins aici pe amîndoi, aș vrea să vă cer aprobarea asupra unui lucru.

— Spune.

— Ei bine, primăria a și aprobat acest lucru pentru spitalele municipale și surorile sînt de acord. Vor să treacă la uniforme cu pantaloni și este un punct de vedere foarte practic. În felul acesta au mai multă libertate de mișcare. Ai aprobat noile norme privitoare la îmbrăcămintea medicilor, vrei să faci același lucru pentru surorile mele ?

— Bineînțeles. La cele mai multe dintre ele le stă mai bine în pantaloni, oricum. Dar fii cu ochii pe ele, alb curat, și fii atentă la decolteu. Și trebuie să poarte în

continuare bonete. Nu avem timp să începem a confunda surorile cu vizitatoarele.

— Adevărat. Îmi semnezi hîrtia ?

Nick semnă hîrtia prin care aproba noile uniforme și Katy se ridică să plece.

— Mi-a făcut plăcere să vă văd din nou pe amîndoi...

Zîmbi și ieși din încăpere, închizînd încet ușa după ea.

— Asta-i tot ? întrebă David.

— Cam asta-i pentru moment.

— Cum se simte Tessa ? întrebă David, privind cu atenție în ochii lui Nick.

— Merge splendid. O mut în seara asta, zise Nick.

— Întîmplarea face că Emily o cunoaște. Grupul ei pentru eliberarea femeilor s-a dus la Tessa pentru a o înscrie pe listă, dar ea le-a răspuns că ei nu-i plac liberalistele ostentative, îi spuse David lui Nick.

— Bravo ei... Asta însemnează că Emily...

— Da, înseamnă. O urăște pe Tessa. Este gelozie, bineînțeles, dar tu știi cum o întoarce ea.

Nick nu făcu nici un comentariu, neștiind sigur dacă David dorea o încuviințare sau o dezaprobare în legătură cu soția lui.

— Ei bine, am de vizitat niște bolnavi, zise David uitîndu-se la ceas. Te văd mai tîrziu.

Nick îi făcu un semn de salut și se întoarse spre hîrțoagele sale. Trebuia să-și organizeze notele pentru prima oră de curs din ziua aceea și, deoarece lecția includea întrebări și răspunsuri, întocmi cu atenție o listă de titluri pe care să le recomande studenților. Sună telefonul și el întinse mîna să răspundă.

— Doctor Gorlin, răspunse el scurt.

— Săl'tare, doctore. Eu sînt Mac, știți, Mac de la camera de recepție.

— Da, Mac. Cum îți merge ?

— Avem o problemă.

— Ce s-a întîmplat ? Este careva bolnav acolo jos ?

— Nu, nu așa ceva. Este că sîntem îngropați pînă-n fund — mă scuzați, doctore — în flori și pachete venite pentru una din bolnavele dumneavoastră. Să văd, o anume domnișoara Tessa Cabot. Asta-i o cameră destul de mare,

doctore, dar e plină. Nu putem trimite, tot mormanul ăsta la salonul ei. Ce trebuie să fac ?

— Nu te nelinişti, Mac, zîmbi Nick. Mai ţine-le încă puţin acolo. O să vorbesc cu domnişoara Cabot şi o să văd ce facem cu ele.

— Dacă spuneţi aşa, dar unele din florile astea or să moară fără apă. Nu vreau să mă învinovăţească nimeni pe mine, înţelegeţi ?

— Nu te nelinişti. O să am eu grijă, spuse Nick şi puse receptorul în furcă.

Rîse în sinea sa imaginîndu-şi cum putea arăta camera de recepţie. Spitalul Municipal nu era pregătit pentru pacienţi bogaţi şi faimoşi, nici nu era pregătit să mînuiască torente de flori şi cadouri. Bănuia că aceasta era numai una din problemele cărora spitalul său va trebui să le facă faţă atît timp cît Tessa se va afla aici.

Nici chiar Nick nu bănuia enormitatea acestei avalanşe. Vestea despre boala Tessei Cabot se răspîndise în toată lumea, şi chiar în acea clipă Preşedintele Statelor Unite se întreba dacă să-şi trimită fiica să-i facă Tessei o vizită, ca un gest adresat lui Jason Cabot, sau dacă un cadou adecvat ar fi de-ajuns. Se pregăteau aranjamente florale transatlantice, în timp ce persoane ilustre precum şi altele mai puţin ilustre intenţionau să-i trimită ceva Tessei. Unele din aceste atenţii erau destinate lui Jason, dar multe se datorau faptului că unii doreau să ofere astfel un omagiu Tessei. Mulţi prieteni nu puteau măcar să şi-o imagineze pe Tessa bolnavă, iar mîhnirea şi deconcertarea lor era sinceră.

Margo Marshall intrase într-o rutină de-acum bine statornicită, rutina bolnavului internat pe termen lung la Spitalul Municipal. Ziua unui bolnav începea la ora cinci şi jumătate dimineaţa cînd o infirmieră învîrtea comutatorul de lumină şi se apuca să-i trezească pe cei adormiţi. Margo, singura bolnavă din salon care putea merge, se strecură tăcută afară din pat şi-şi tîrî picioarele spre căruciorul pe care se aflau cămăşile proaspete şi un imens vraf de papuci din plastic, lavabili, peste măsură de mari şi care semănau cu nişte flotoare. Porni cu un aer absent de-a lungul coridorului fără să vadă nimic

în jur, ca de obicei, și intră în camera de baie, îndeplinind cu iuțeală ritualul de dimineață. Se întoarse apoi la pat, trăgîndu-și părul negru la spate și prinzîndu-l cu un elastic, întinzîndu-se apoi din nou în pat în timp ce căruciorul cu micul dejun era împins înăuntru. Personalul ajutător de la bucătărie așeza cu zgomot tăvile în dreptul fiecărui pat, tăvi aranjate dinainte la bucătărie cu invariabilul mic dejun compus din fulgi de ovăz plini de cocoloașe, un ou prea mult fiert și o felie de pîine unsă cu margarină ; sucul de fructe era cald, cafeaua tulbure, doar laptele avea un gust proaspăt. Margo își împinse tava la piciorul patului și se întinse la loc, în așteptarea surorilor care aveau să vină cu cărucioarele lor de medicamente, distribuind pilule sau picături. Dacă fiecare își făcea treaba la ora stabilită, surorile aveau să iasă din salon exact în momentul în care intrau medicii pentru a face vizita. Medicii stăteau un anumit timp, la fiecare pat în parte, niciodată mai puțin de cinci minute, niciodată mai mult de cincisprezece, terminînd vizita cu apatica Margo, după care ieșeau, îndreptîndu-se spre alt salon. Acest lucru se petrecea simultan la fiecare etaj al spitalului, la aceeași oră, așa că, după un timp, bolnavii puteau să-și potrivească ceasurile în funcție de diferitele activități din salon. Margo se așeză pe spate să privească în tavan, mintea ei derulînd oribilul film al vieții sale, cînd un foșnet la marginea patului ei o făcu să tresară.

— Bună dimineața, spuse Nick vesel, așezîndu-se jos.

— M'neața.

— Cum vă simțiți ? Cum e fața ? zîmbi el.

— Mă simt ca de obicei, ridică ea din umeri. Fața mea e bine. Ce anume vă face atît de voios ? întrebă ea.

— Doamnă Marshall, e ca și cum aș fluiera pe întuneric pentru a-mi face curaj. Am o problemă și speram că m-ați putea ajuta.

— Eu să vă ajut ? Ar fi de rîs, eu nu pot să mă ajut pe mine.

— Nu are nici o legătură cu dumneavoastră, e vorba de o altă bolnavă a mea.

— Stați nițel, doctore, dacă doriți ca eu să spun vreunei alcoolice despre relele pe care le aduce băutura, n-aveți nici o șansă. Chemați Armata Salvării.

— Nu-i nimic de felul ăsta, zise Nick, trecîndu-şi o mînă prin păr. Vedeţi, astă seară mutăm o bolnavă tînără în salonul acesta. A trecut realmente printr-o situaţie foarte grea şi acum este speriată. Era cît p-aci să moară şi starea ei depinde de felul cum se va recupera în viitor.

— Şi ce legătură are treaba asta cu mine ?

— Aţi putea da o mînă de ajutor. N-are voie să primească vizite şi nu este obişnuită cu spitalele, aşa că se va simţi foarte singură aici. Dacă ar avea o prietenă, ar fi mult mai uşor pentru ea. Cineva care să-i vorbească, poate chiar s-o ajute, ea nu se poate da jos din pat. Cred că are nevoie de o prietenă.

— Tot nu văd încă ce are asta de a face cu mine.

— Doamnă Marshall, dumneavoastră vă puteţi da jos din pat, vă puteţi duce la ea să-i vorbiţi, să-i ţineţi tovărăşie. Dacă are nevoie de ceva, dumneavoastră ştiţi bine că noi nu avem sonerie pentru surori... puteţi chema o soră sau un medic. Aţi putea face pentru ea o mulţime de lucruri dacă aţi vrea.

— Nu... îmi pare rău, doctore. Aş dori să pot fi de ajutor, dar eu nu sînt prea vorbăreaţă şi nici nu mă interesează să încerc să mă împrietenesc cu o străină.

Nick oftă.

— Doamnă Marshall, n-o să trebuiască să vă petreceţi toată ziua cu ea, doar să ştie că are o prietenă.

— Ce problemă are ?

— O s-o las pe ea să vă spună despre problema ei medicală, ceea ce mă preocupă este să împiedic orice problemă emoţională pe care ar putea-o avea aici... ştiţi, simţindu-se singură şi speriată.

— Doctore, îmi pare realmente rău, dar nu. Nu vreau să am vreo responsabilitate.

— Nu este vorba de nici o responsabilitate. Pur şi simplu mi-ar plăcea să ştiu că poate avea pe cineva aproape dacă doreşte pe cineva.

— Ce înseamnă ea pentru dumneavoastră ? întrebă Margo posomorîtă.

— Noi am stat cu ea toată noaptea la secţia de urgenţă, i-am salvat pur şi simplu viaţa. Mă preocupă însănătoşirea ei.

— Atunci lăsaţi-o baltă, că n-aş face decît s-o indispun.

— Nu pe Tessa Cabot; are o fire foarte prietenoasă.

— Fata lui Cabot? Vă bateți joc de mine? Aia cu tot bănetul ăla și cu toate celelalte?

— Da, spuse Nick încet.

— Dumneavoastră vreți ca „eu" s-o ajut pe ea? Doctore, se vede că ați avut o noapte grea. N-aș putea s-o ajut, n-aș ști nici măcar cum să vorbesc cu ea.

— Vorbiți cu ea așa cum vorbiți cu oricare altă persoană. Nu mușcă.

Margo clătină din cap.

— Ce face aici?

— Lăsați-o pe ea să vă spună.

Margo rămase tăcută privind în gol.

— Știți că are haz? Tot timpul căsniciei noastre, George a dorit să ajungă mare, să ajungă acolo sus cu cei mari, și spunea că eu l-am tras înapoi. Acum dumneavoastră îmi cereți mie, lui Margo bețiva, să ajute o fată care practic posedă universul. Dumnezeule, dacă aș putea rîde, ce-aș mai rîde!

— Dar nu e nici o glumă, doamnă Marshall, eu vorbesc serios.

— Să nu contați pe mine cu nimic, doctore. Poate că o să mă răzgîndesc, dar nu promit. O să văd... Vreau doar să fiu lăsată în pace... o să văd.

— Doamnă Marshall...

— Doctore, nu fac nici o promisiune. O să văd și atunci, poate. Dar nu contați pe mine cu nimic, spuse Margo cu o expresie stranie pe față.

— De ce v-ați indispus acum? întrebă el.

— Nu sînt indispusă. Mă gîndesc doar la grandomanul de George. Doamne, cum aș vrea să mă vadă în aceeași cameră cu fata lui Cabot. Amîndouă respirînd același aer, mîncînd aceeași mîncare. Asta l-ar ucide!

— O să vă gîndiți la Tessa?

— V-am spus, doctore, o să vedem.

Nick îi zîmbi fiind aproape sigur că Tessa îi va trezi interesul. Nu-i trecuse niciodată prin minte că ar putea face asta din ură pentru fostul ei soț, dar era un motiv atît de puternic, încît era sigur că acest lucru o va hotărî.

— Mulțumesc, doamnă Marshall. V-aș fi cu adevărat recunoscător. Tessa este o fată drăguță.

— Doctore, cum se face că ei îi spuneţi Tessa şi mie „doamnă Marshall“ ? Respect pentru vîrsta mea înaintată care mă face să mă clatin ?

— Stetoscopul meu se clatină, rîse el. Vă văd mai tîrziu cînd o mutăm pe ea aici. În ciuda a ceea ce spuneţi, contez pe dumneavoastră.

— Nu ştiu... o să vedem... poate, spuse ea, cu gîndul din nou la George.

Nick o luă repede pe scări spre urgenţă, anticipînd momentele pe care le va petrece cu Tessa. David şi Ted ieşeau tocmai de acolo cînd intră el.

— Tessa se simte bine ? întrebă el.

— Tess se simte de-a dreptul minunat, spuse Ted cu accentul său rostogolit.

— Ai fost foarte ocupat astăzi ? întrebă Nick.

— La chirurgie a fost plăcut şi linişte. Dar avem nişte dezagremente postoperatorii. Tocmai mă duceam sus să văd ce mai este.

— Ceva serios ?

— Doamna mea de ieri cu mastectomia — o ia la modul foarte tragic, nu vrea să vorbească cu nimeni. O să stau cu ea cîtăva vreme să văd dacă n-o pot face să vorbească.

— Bine. Programul tău, David ?

— Nu prea rău, pînă acum. O să fiu în policlinică de acum şi pînă la cinci, după care cred că merg acasă. Afară de cazul că vrei să rămîn aici.

— Fii atent, Davey, glumi Ted. Dacă îi dai bătrînului Nick cea mai mică ocazie, o să oprească pe toţi medicii la noapte.

— Ieşiţi afară amîndoi, mai ales tu, Ted, înainte să te încui în cameră, glumi Nick şi se îndreptă sprinten spre patul Tessei.

— Bravo, Tessa, nu-ţi lipseşte compania.

— Nu... şi o companie atît de plăcută ! Cu mine cum merge ?

— Totul se apropie de normal. Cum e cu stomacul ? întrebă el.

— Foarte instabil. Parcă aş avea rău de mare.

— Hmm. Asta o să mai dureze încă un timp. Ai poftă de mîncare, ţi-e foame ?

— Nu, numai cît mă gîndesc la mîncare şi mi se face rău. Tessa se uită în sus spre el şi, privindu-l în ochi, îi zîmbi. Nick, pot să-ţi pun o întrebare ?

— Bineînţeles.

— De ce au toţi o privire atît de stranie cînd îţi pomenesc numele ? Sînt aproape reverenţioşi în respectul pe care ţi-l poartă.

Nick îşi ridică sprîncenele, gîndindu-se o clipă.

— Cred că-i mai multă teamă decît respect. N-ai auzit încă despre firea mea. Firea mea, zîmbi el, a devenit o legendă aici.

— Legenda este adevărată ?

— Fiecare cuvinţel.

— Firea furtunoasă e aliată cu geniul.

— O mare exagerare, Tessa. Nici măcar eu nu pretind că aş fi geniu.

— Modestie, zise şi se opri. Frumos ! De obicei asta înseamnă încredere, alt aliat al geniului. Nu lua în seamă ce spun, rîse ea. Mă simt foarte zglobie şi văd totul în roz. Totul mi se pare luminos şi nostim. Crezi că delirez ?

— Ai ceva temperatură, dar nu delirezi.

— Atunci de ce mă simt atît de proastă ? Niciodată nu mă simt proastă. N-ai să crezi, dar eu sînt o persoană foarte serioasă... foarte serioasă.

— Ţi-am dat nişte medicamente, poate din cauza asta. Sau poate ţi se pare numai că te simţi proastă. Îmi pare rău, dar trebuie să fiu şi eu o clipă serios. Se pare că avem o problemă de ordin administrativ.

— Oh ?

— Camera de recepţie este inundată de flori şi pachete pentru tine. Ai o secretară sau pe cineva care ne-ar putea ajuta să ne descotorosim de ele ?

— Nici secretară nici pe altcineva. Îmi pare rău, ar fi trebuit să mă gîndesc la asta înainte. Am o mulţime de cunoştinţe care cît ai pocni din deget îşi rezolvă orice problemă cu bani. Nu ai din întîmplare vreo studentă pe aici care ar vrea să lucreze cîteva ore ?

— Ba da, am, dar ca să fiu sincer nu-mi place să văd studenţii lucrînd în timp ce învaţă. Este aproape imposibil

să te pregătești pentru o carieră medicală și să lucrezi în același timp. Am făcut eu însumi asta și știu. S-ar putea să am totuși o sugestie pentru tine.

— Tot ce spui tu, zise Tessa.

— Ei bine, îl cunoști pe doctorul Stuart?

— Da, desigur, dar nu propui ca el...

— Nu, bineînțeles că nu. Dar Huck Finn este însurat. Cu o fată foarte drăguță, fiindcă veni vorba, și tocmai caută de lucru. Știu că va sări în sus de bucurie.

— Atunci s-a rezolvat. Eu însămi nu mă pot ocupa, dar dacă aranjezi tu cu unchiul Bill și cu doamna Stuart, ar fi foarte bine pentru mine. Se opri făcînd ochii mari. Cum o cheamă?

— Lee. Nu vrei s-o cunoști întîi?

— Nu, de ce?

— M-am gîndit că ai vrea poate să știi ceva despre ea.

— Asta-i o prostie. Dacă ție îți place și Jim s-a însurat cu ea, pentru mine sînt referințe valabile. Deși trebuie să spun că este imposibil să mi-l imaginez pe Jim Stuart însurat. Nu arată mai mare decît un elev din cursul superior.

Nick rîse.

— Știu. Dar e însurat în toată regula și Lee seamănă mult cu el, e dulce și foarte isteață.

Tessa rămase o clipă pe gînduri.

— Ce părere ai despre salariu? Crezi că, să zicem două sute cincizeci de dolari pe săptămînă ar fi de ajuns?

— Aș spune că este exorbitant. E prea mult, Tessa.

— Ce-i prea mult pentru menajul unui student în medicină? Vor putea folosi fiecare penny, sînt sigură. Dealtfel va avea destul de multe de făcut. Timp de un magnific moment am uitat ce fel de oameni cunosc.

— Ce vrei să spui? întrebă Nick.

— Oh, sînt foarte prompți și generoși cînd intră cineva la spital — dealtfel, chiar și dacă cineva face un guturai mai zdravăn. În special cînd e vorba de mine. Vor să-l impresioneze pe tata. Cei mai mulți au intenții bune, dar asta dezlănțuie un diluviu. Vrei să-l rogi pe unchiul Bill să facă încă o cheie la apartamentul meu pentru Lee și mai spune-i să fie plătită cu bani gheață așa încît să nu aibă probleme cu impozitul. Să fie totul

clar ca să nu se simtă stingherită. Dacă Lee poate veni mîine, sau cînd crezi tu, putem începe imediat treaba.

— Nu va fi destul loc lîngă patul tău pentru toate darurile acelea, ştii.

— Sînt sigură că nu, dar aş paria că sînt oameni în spitalul acesta care n-au primit nimic. Să-împărţim totul, să se bucure şi alţi bolnavi de prinosurile bogăţiei.

Nick o privi surprins ; era atît de fragilă şi cu toate acestea atît de organizată.

— Întotdeauna eşti atît de operativă ? zîmbi el.

— Încerc să fiu. Lee poate să vină şi să plece cînd vrea, sau numai în orele de vizită ?

— Numai în orele de vizită şi nici aşa prea mult. Doresc totuşi să te odihneşti.

— Deci vei vorbi cu unchiul Bill ?

— Da, o să aranjez astăzi totul. Eşti sigură că nu vrei să vorbeşti mai întîi cu Lee ?

— Pentru ce ?

Nick ridică din umeri.

— Cineva în situaţia ta, ar fi... se opri văzînd că Tessa îşi coboară privirea.

— Nick, te rog. Te rog să nu mă socoteşti niciodată diferită de ceilalţi. Aici în spitalul acesta pot să fiu şi eu o persoană obişnuită, nu e neapărată nevoie să fiu Tessa Cabot. Nu-mi răpi acest lucru, e prea important.

— Tessa, îmi pare rău. Este un reflex, cred. Situaţia ta materială este ceva neobişnuit aici. Cred că toţi avem în minte acest lucru.

— Aş dori să nu fie aşa. Ceea ce tu nu înţelegi este că toţi aceşti bani ai mei nu sînt decît un mănunchi de zero-uri dolofane. Sînt destul de mulţi, adevărat, dar să nu confunzi aceste zero-uri cu persoana mea. Mai ales tu, Nick, te rog să nu faci asta.

— Îmi pare rău. Te-ai necăjit acum, nu-i aşa ?

— Nu, spuse ea cu blîndeţe. Vreau doar să înţelegi. Nick, nu ştiu cum să-ţi spun toate acestea fără să-ţi par sărmana fetiţă bogată, dar banii, felul de bani pe care îi am eu, aduc mai curînd nefericire decît fericire. Eu nu vreau să fiu cineva anume, vreau doar să fiu eu însămi. Şi vreau să se ştie că eu sînt „eu însămi". Uneori... une-

ori cred că eu nici nu exist, sînt doar un nume atașat la un cont de bancă.

— Atît de mult urăști banii ?

Ea ridică privirea spre tavan, urmărind o muscă ce bîzîia în jurul becului de deasupra capului.

— Cred că da. Banii ăștia atît de mulți, în orice caz. Cînd un copil are o cameră plină cu jucării, nu-i chip să iubească una singură din ele... să se bucure de fiecare din ele. Pînă la urmă jucăriile nu te mai interesează deloc. Îmi amintesc că pe cînd eram fetiță aveam o păpușă care se numea Babette și pe care o iubeam, nu doream altceva decît să mă joc cu ea dar nu eram lăsată. Mi se aduceau întruna păpuși noi, păpuși curate, în stare mai bună și toți voiau să mă joc cu cele noi. Într-o bună zi, Babette a dispărut, mi-o luaseră. Toate păpușile din camera mea n-au putut-o înlocui... Oh, Nick, nu vreau să am aerul că mi-e milă de mine însămi. N-am dreptul să fac asta. Dar cel puțin atîta timp cît sînt aici vreau să uit cine sînt și să fiu doar ceea ce sînt de fapt. Bine ?

— Bineînțeles, spuse el încetișor, gîndindu-se prostește la păpușa unei fetițe pe care nici măcar n-o văzuse vreodată. Probabil te pot înveseli cu o veste bună. O să te mut sus în seara asta. Ești mulțumită ?

— Da. Îmi... Îmi pare rău dacă am fost tăioasă... n-am vrut.

— Nu-ți cere scuze, înțeleg.

— E atît de ciudat... eu nu vorbesc niciodată despre astfel de lucruri. Mă simt... mă simt în stare să vorbesc cu tine și nici măcar nu te cunosc.

— Ori de cîte ori vei dori să vorbești, voi fi fericit să ascult. Tessa, doresc să te simți aici bine și relaxată, ai nevoie acum de acest lucru mai mult decît de orice altceva. Voi fi lîngă tine cînd o să ai nevoie de un prieten. Cunosc sentimentul acesta, crede-mă.

— Deci nu ești supărat ? întrebă ea cu o voce șoptită.

— Dacă vrei să știi adevărul, sînt chiar bucuros. Sînt bucuros că te simți în stare să vorbești cu mine. Nick îi zîmbi. Te voi vedea în noul tău salon puțin mai tîrziu. Acum odihnește-te, spuse el și se îndepărtă repede de patul ei. Era ușor speriat de efectul pe care fata îl exercita asupra lui. Avea senzația că ar fi cunoscut-o întot-

deauna și dorea ca ea să-i vorbească fără stînjeneală. Nick cobora încet scările, gîndindu-se la linia foarte îngustă de demarcație dintre acel fel de familiaritate pe care în mod deliberat o impunea bolnavilor săi pentru a-i face să se simtă mai la îndemînă și acest fel de familiaritate care se născuse între el și Tessa. Își dădea seama că o mare duioșie se strecura în profesionalismul său și din nou răsuci revelația în mintea și în conștiința sa. Abia în clipa aceasta înțelese ceea ce încercase David să-i spună ; era posibil să simți o afecțiune față de persoana care sălășluiește într-un pacient fără ca aceasta să constituie o abatere din punct de vedere etic. Acestea nu erau gînduri obscure, ascunse, care ar putea determina medicul să lupte împotriva bărbatului ; nu, el avea o afecțiune pentru Tessa, fiindcă era Tessa, și nu alt pacient oarecare, și nu se simțea dezonorat din cauza asta, deoarece în acest lucru nu exista nimic dezonorant. El ca persoană o plăcea pe ea ca persoană, el ca medic va trata boala ei ; nici unul nu va sta în calea celuilalt, pentru că acestea erau lucruri total deosebite.

Sfîrșitul acestei zile se așternu cenușiu deasupra Spitalului Municipal și Ted Michaelson, sfîrșindu-și treaba, luă un taxi și se duse acasă. Intră în apartament și-și atîrnă paltonul în dulapul din peretele vestibulului în timp ce Millie veni spre el. Era goală și mersul ei lent îi sublinia rotunjimile opulente ale trupului.

— Iată o priveliște, rînji el, îmbrățișînd-o. Draga mea, ești una din femeile care n-ar trebui să poarte niciodată veșminte.

— Încerc să nu port, zise ea, mușcîndu-l de ureche.

— E o senzație plăcută, răspunse Ted în timp ce ea îi desfăcea cămașa. Acum ar trebui să te ridic în brațe și să te duc în dormitor așa cum se face în filme.

— Dă-i drumul, îi murmură în ureche.

— Fetițo, numai sînii tăi cîntăresc mai mult decît mine, așa că te duci singură în pat.

— Cine are nevoie de dormitor ? zise Millie împingîndu-l în *living room* și dezbrăcîndu-l jos, pe dușumea.

În cele din urmă, Ted se ridică în picioare și, dîndu-și la o parte părul din ochi, se trînti pe canapea.

— Pe cinstea mea, fetițo, ești o mare curtezană.

— De ce n-ai venit acasă... sau de ce n-ai telefonat? întrebă ea, sprijinindu-și capul cu mîinile.

— Să nu-mi ceri să-ți dau socoteală de timpul meu. Așa ceva nu-mi place și o știi prea bine. Ți-am spus de la început că nu ne jucăm de-a nevestica; jucăm jocul frumos și vechi de cînd lumea al amorului liber.

Privi de jur împrejur, mulțumit să vadă că în casă era ordine.

— A fost femeia de serviciu?

— Azi dimineață. Cățeaua aia bătrînă și ciufută și-a adus odată cu șorțul și privirea ei murdară. M-a tratat de parcă aș fi fost o tîrîtură sau așa ceva.

Ted rînji și ochii lui verzi nu prevesteau nimic bun.

— Nu ești tocmai Fecioara Maria. Trebuie să înțelegi că așa cum te învîrtești încolo și încoace cu sînii zvîcnind în toate direcțiile, oamenii sînt îndreptățiți să tragă propriile lor concluzii.

— Ce-i treaba ei?

— Bănuiesc că n-ar vrea ca o *lady* sulemenită să profite de biata mea persoană inocentă. Are doi băieți cam de vîrsta mea. Bănuiesc că vrea să-mi ofere protecția ei de mamă. Toată lumea e gata să-l protejeze pe Teddy, zise el, rînjind încă, deși ochii săi deveniseră serioși.

— Inclusiv Nick, zise Millie cu furie.

— Da. Poate că în special Nick. Vezi, drăguțo, ție în orice caz nu ți-ar păsa prea mult dacă eu mi-aș zădărnici cariera, dar bătrînului Nick îi pasă. Și, poți crede sau nu, drăguțo, dar și mie îmi pasă.

Millie se ridică de pe dușumea și se așeză lîngă Ted pe canapea.

— De ce? Ești un băiat bogat, ce nevoie ai de toată plictiseala asta? întrebă ea aprinzîndu-și o țigară în timp ce Ted o măsura gînditor cu privirea.

— Tu nu ai cum să știi exact de ceea ce am eu nevoie, și nu primesc cu plăcere ca cineva să-mi spună ce să fac cu propriul meu cap. Sînt o grămadă de fete care așteaptă, așteaptă doar să fie întinse în pat. Ești al dracului de bună la pat, dar nu ești de neînlocuit.

— Asta presupune a fi un avertisment. O palmă peste încheietura mîinii.

— O să-ți trag o palmă peste fund dacă nu te bagi în niște haine, așa încît să putem comanda ceva de mîncare.

— Foarte bine, zise ea ridicîndu-se. Apropo, am citit despre urgența de sîmbătă de la spital.

— O, da?

— În ziarul de duminică, în ziarul de azi. N-ai stat la coadă la Tessa Cabot ca să-i faci o injecție, nu-i așa?

Gura lui Ted deveni rigidă, ochii săi căpătară o privire rece în timp ce o fixau pe Millie.

— Din întîmplare o cunosc pe Tess. Și nu vreau să-i mai pomenești numele.

— De ce nu?

— Pentru că nu meriți, de aceea, zise Ted scurt. Nu ai înțelege-o pe Tess mai mult decît îl înțelegi pe Nick. Doresc să-i lași în pace pe amîndoi. Și nu am de gînd să mai discut despre asta. Acum haide, spuse el iar Millie se ridică de pe canapea și-și tîrșîi picioarele de-a lungul spațiosului *living room* pînă în dormitor.

Plictisit, Ted se duse în baie și intră sub duș.

— Nici măcar nu te speli, zbieră el la Millie în timp ce se freca de zor. Dumnezeule, mormăi el întorcînd la maximum robinetul de la duș.

În studiourile din Brooklyn unde se filma *Viețile Noastre*, era un adevărat haos. Roger Karl, de obicei atît de abil în interpretările sale, trecu azi dintr-un acces de furie într-altul, făcînd ca peste o sută de oameni să-și piardă vremea din cauza proastei sale dispoziții. Roger refuzase să participe la toate repetițiile în afară de prima, lăsînd actorii și echipa de tehnicieni să-și continue repetițiile următoare fără el. Doamna de la garderobă ieși din cabină cu ochii în lacrimi după ce Roger sfîșiase costumul pe care trebuia să-l poarte, aruncîndu-l apoi la pămînt și călcîndu-l în picioare; producătorul și regizorul, deși obișnuiți cu ieșirile lui, nu văzuseră niciodată ceva care să semene cu răbufnirile din ziua aceea. Mormăia, așa încît operatorii de sunet nu puteau stabili intensitatea sunetului, nu se încadra în semnele făcute cu creta și nu putea fi prins în imagine de oamenii de la camerele de luat vederi, încurca dialogul și pierdea replica, lăsîndu-i pe ceilalți actori să se descurce cum puteau cu replicile

lor. Pînă la ora șapte, îl înregistrară atît cît a fost posibil și după ce scenele cu Roger fură filmate a treia oară, se opriră pentru a trimite filmul la developare.

— Foarte bine, oamenii buni, am terminat. Mulțumesc, rosti searbăd regizorul în microfon.

Actorii și echipa de tehnicieni ridicară ochii spre cabina de control apoi, plictisiți, se îndreptară spre vestiare. Luminile puternice de pe platou fură stinse și dintr-o dată se lăsă liniștea.

— Neisprăvitul ăsta blestemat, se adresă regizorul către producător.

— Știu, Clay, știu. Să facem și noi cum putem mai bine.

— Are de gînd s-o țină tot așa cît timp fata lui Cabot va fi în spital ?

Jordan ridică din umeri, aprinzîndu-și o țigară.

— Cît poți tu să ghicești, atîta pot și eu. Totul e posibil cu Roger, și sîntem legați de mîini și de picioare. Am vrut să chem alt actor pentru moment, dar am primit un „nu" răsunător din partea rețelei care a primit un „nu" și mai puternic din partea garanților. Băiat de aur, spuse el plin de dezgust.

— Numai că aurul a început să se înverzească. S-a purtat azi ca un ticălos, așa încît i-a indispus pe toți de aici.

— Am văzut, Clay. Dar nu pot să fac nimic. Eu sînt doar producătorul, Roger este vedeta.

— Pe vremuri vedetele ascultau de producătorii lor.

— Clay, asta e o amintire foarte îndepărtată. În ziua de azi, vedetele se adresează producătorilor cu „Ascultă împuțitule".

Jordan se așeză în scaunul rulant din cabina de control în timp ce lumea din cabină începea să plece. El și cu regizorul erau pe punctul de a parcurge textul scenariului pentru ziua următoare cînd intră directorul de scenă.

— Jordan ?

— Da ? întrebă acesta.

— Noul angajat pe care l-ai adus. Nu am nici o informație despre el. Nu i-am aflat nici măcar numele așa că nu pot verifica la uniune.

— Ce nou angajat ?

— Pentru platou. Noul maşinist.
— Eu n-am adus nici un maşinist nou. Despre ce vorbeşti ?
— Ei bine, cineva trebuie că l-a adus. A cărat un cablu de colo, colo toată ziua... ori de cîte ori mă duceam să-l caut ca să-l întreb cum îl cheamă, dispărea. Trebuie să-l fi văzut. Se învîrtea mereu în jurul lui Roger. Un tip cu jachetă albastră.
— Trebuie să fi fost vreo greşeală. Lasă-l în plata Domnului.
— Foarte bine, dar individul a fost aici.
— Bine, dacă o să fie şi mîine acolo, pune mîna pe el şi adu-l la mine în birou. Eu nu ştiu nimic despre nici un tip în jachetă albastră.

Un bărbat în jachetă albastră părăsi studioul de filmare din Brooklyn, ieşind pe o uşă dosnică. Ocoli repede colţul şi se urcă în maşina sa, parcată acolo încă de la primele ore ale dimineţii. Conduse încet înapoi spre oraş, vorbind din cînd în cînd în microfonul unui magnetofon. Ajuns în birourile sale spaţioase, situate în centrul oraşului, se puse de acord cu oamenii săi din Philadelphia, California şi din diferite părţi ale Manhattanului, apoi împreună cu doi asistenţi se aşezară, fiecare avînd în faţă cîte un bloc mare de hîrtie. Începură să lucreze împreună la schiţa raportului pe care o pregăteau pentru Jason Cabot. „Subiect, Roger Karl", scriseră ei.

Emily Cord plecă devreme de la serviciu ; îşi petrecuse ziua cufundată în gînduri, neobişnuit de potolită şi de preocupată. Toată viaţa ei, Emily fusese obişnuită să-şi construiască în minte paravane după care să-şi ascundă gîndurile ; cînd ceva devenea prea neplăcut sau prea deconcertant, acel ceva era împins în spatele acestor paravane. Dar astăzi acestea, şubrezite, se năruiseră sub greutatea gîndurilor ei. Treptat, contradicţiile vieţii ei începură să i se perinde prin faţa ochilor, adunîndu-se ca sub focarul unei lentile, şi se posomorî. Avea nevoie de David în viaţa ei, exact aşa cum avea nevoie de cariera avocăţească sau de lupta pentru drepturile femeii, deşi, de fapt, nu dorea responsabilitatea pe care i-o incumba

David şi nici cariera şi nici activitatea ei politică. Era o fată obişnuită, din partea de răsărit a ţării, care îşi dorise lucruri simple, o căsnicie liniştită şi o viaţă normală de familie, şi în schimb alesese cu totul altceva. Prăpastia dintre tot ceea ce dorise şi ceea ce alesese era nefericirea ei şi a lui David, căci acum nu mai putea renunţa la nimic. Emily nu putea să se recunoască învinsă în hotărîrea pe care o luase pentru ea însăşi, nu voia să fie demascată ca un copil care se întinsese prea sus pentru că voia prea mult.

Ajunsă acasă, prepară cu grijă băuturi în aşteptarea sosirii lui David, hotărîtă să se strecoare prin orice mijloc cu putinţă înapoi în tiparul vieţii lui. Îl iubea ? Nu ştia. Avea nevoie de el? Da, avea. Pentru aparentele vieţii ei. Se aşeză jos, de data aceasta fumînd liniştită, senină, o ţigară. Cînd David intră în apartamentul lor micuţ, o găsi calmă şi zîmbitoare.

— Bună, Emily, zise David blînd. Îşi atîrnă paltonul şi rămase pe loc, nedumerit de această linişte.

— Bună. Obosit ?

— Ca întotdeauna. Cum ţi-ai petrecut ziua ? întrebă el cu prudenţă.

— O, la fel ca oricare alta.Ce-ai zice de o băutură ? întrebă ea ducîndu-se spre masa din bucătărie.

— Mulţumesc... O idee bună, răspunse el aşezîndu-se pe canapea.

O privi pe Emily cu atenţie, uimit de seninătatea aceasta neaşteptată. Ea îi întinse băutura şi el simţi în mînă paharul rece.

— Sec, aşa cum îţi place ţie. Fără măslină, zîmbi ea.

„Emily are un zîmbet drăguţ", gîndi David, şi-şi dădu seama că îi lipsise acest zîmbet în timpul ultimelor luni.

— Arăţi foarte drăguţă, Emily. E ceva cu totul nou la tine în seara aceasta.

— David, m-am gîndit la ceea ce ai spus şi... ei bine, m-am gîndit că poate ai avut dreptate. Poate că ar trebui să încercăm să stăm de vorbă în mod rezonabil. Nu ajungem nicăieri dacă eu ţip tot timpul la tine, nici măcar nu ne putem auzi unul pe altul.

David se uită în fundul paharului ; ceva anume în tonul vocii ei suna suspicios. Dorea s-o creadă, dar îl rodea o bănuială, frînîndu-i încrederea.

— Da, aşa am spus. Ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

— Nu ştiu. David, are vreo importanţă?

— Nu... presupun că nu. Putem discuta în mod rezonabil?

— Cred că da, dacă încercăm amîndoi. Dar să aşteptăm pînă după masă. Am cumpărat un cotlet uriaş şi am nişte sparanghel proaspăt şi o salată de ciuperci.

David îşi apleca uşor capul, uitîndu-se din nou fix la ea.

— Nu înţeleg, Emily.

— Nici nu trebuie. Ascultă, hai să nu vorbim despre mîncare. Am pregătit o masă bună aşa ca să mai schimbăm şi noi, am scos chiar şi lumînările.

— Dacă ai de gînd să-mi ceri o haină de blană, renunţă, te rog, rîse David.

Zîmbi şi Emily în timp ce se aşezară la masă şi-şi terminară băuturile. Cu toate acestea David se simţea stingherit. În timpul mesei flecăriră despre lucruri lipsite de importanţă. Emily evitînd cu grijă să pomenească despre spital, iar David simţindu-se mai bine dispus pe măsură ce masa se apropia de sfîrşit.

— De ce nu te întinzi pe canapea? Eu o să-ţi aduc cafeaua, zise Emily în cele din urmă.

— O să te ajut, spuse David şi se apucă să strîngă farfuriile. A fost o masă grozavă, adăugă el, apoi, ca din întîmplare. Pesemne că ai venit acasă devreme.

— Da, oarecum. Hai să lăsăm farfuriile. Poftim, ia ceştile. Eu aduc cafeaua.

David puse ceştile simple, albe, pe măsuţa pentru cafea, în timp ce Emily aduse cafetiera şi o tavă cu pişcoturi aromate.

— Nu le-am făcut eu. Se găsesc oricînd la brutărie, îi zîmbi ea.

— Sînt bune, zise el ronţăind.

— Ai... ăă... ai spus că vrei să stai de vorbă cu mine, David.

— Ştiu, dar parcă n-ar fi tocmai momentul. Emily, o masă bună şi o seară petrecută în mod plăcut nu pot şterge tot ceea ce s-a întîmplat, dar mi-ar displăcea să stric atmosfera în clipa asta.

— Ce te face să crezi că o vei strica?

— Cred că-i inevitabil, oftă el.

— Atunci de ce să nu uităm de toate astea în clipa de față ?

David se uită la Emily, atît de drăguță în bluza albă, cu volănașe și pantalonii gri pal. Gura ei micuță, rotundă avea o urmă ușoară de ruj de buze roz, iar părul negru, scurt, îi strălucea în lumina blîndă din odaie.

— Aș vrea și eu. Aș vrea ca ziua de azi să marcheze un fel de nouă atitudine pentru amîndoi, dar ceea ce am eu de spus nu e un lucru trecător. N-ar fi corect — față de nici unul din noi — să acceptăm această seară și să facem din ea o amintire fericită, numai și numai ca mîine seară să o putem distruge. Eu nu vreau o amintire, Emily. Vreau să găsim amîndoi un mod de viață.

— Atunci spune ceea ce ai de spus, ridică ea din umeri.

— Nu știu dacă să începem cu problemele noastre sau să trecem peste ele și să vorbim despre viitor.

— David, spune pur și simplu !

— Emily, eu am făcut niște planuri de viitor. M-am gîndit că s-ar putea să avem norocul să împărțim acest viitor. Dar nu sînt sigur că o vom face.

— Ce planuri ? Emily deschise ochii mari. Vei termina în anul viitor, asta însemnează că mai sînt numai cîteva luni, din noiembrie pînă în iunie. Ai găsit un cabinet medical la care să te asociezi ?

— Mi-e teamă că nu. În orice caz nu încă.

— Nu încă ?

— Emily, singura modalitate de a te face să înțelegi este să-ți spun răspicat. Am de gînd să rămîn la Spitalul Municipal încă un an.

David urmări cum fața ei se încordează și apoi se destinde.

— De ce ? întrebă cu vocea joasă.

— Nick pleacă, știi. Postul de medic șef este liber și îl vreau eu.

— Încă un an, repetă ea fără nici o intonație. Un an mai rău chiar decît anul ăsta, adevărat ?

— Ei bine, vor fi ceva mai mulți bani, nu cine știe ce, dar totuși. N-o să trebuiască să ne restrîngem așa cum credeai tu dacă te întorci la avocatură. Cît despre timpul meu... cu asta va fi mai rău, voi avea mai puțin timp liber. Emily m-am gîndit foarte mult la lucrul acesta. Am

de gînd să rămîn în postul ăsta un singur an, nu doi așa cum a făcut Nick, dar acest an îmi va deschide uși care, altfel, nu mi se vor deschide niciodată. Îmi va furniza de asemenea un anumit fel de experiență pe care nu-l voi căpăta în nici un alt fel. Un singur an poate crea o diferență enormă în întreaga mea carieră. Un singur an nu este un sacrificiu prea mare în aceste împrejurări.

Emily tăcea, trăgînd din țigară scurt și repede. Sorbi o înghițitură de cafea, cu ochii îndreptați în altă parte. Mintea ei era gata să explodeze, crezuse că răul se terminase, crezuse că dacă David va pleca de la spital, ea va fi în stare să orienteze într-un fel sau altul căsnicia lor, atît cît să-și poată păstra un soț. Acum, gîndi ea mînioasă, încă un an de viață de spital. Simțea că-i vine să țipe.

— David, de ce trebuie să-ți prelungești neapărat șederea acolo ? Ai fi putut pleca anul trecut, dar ai hotărît să mai rămîi un an muncind la sînge ; acum a apărut postul de medic șef. Ce o să urmeze ? întrebă ea, controlîndu-și încă vocea.

— Nimic altceva. Încă un an doar la Municipal și apoi o să practic medicina pe cont propriu.

— Eu nu pot face față încă un an, spuse ea cu hotărîre.

— Un singur an din viața noastră nu este chiar așa de mult, urmă el blînd.

— Este „încă" un an și eu nu pot face față... n-o să pot, David, n-o să pot, repetă, începînd să ridice vocea.

— Intenționez totuși să rămîn acest an, spuse David ferm.

— Și dacă eu spun nu ?

— Emily, cred că m-am așteptat ca tu să spui nu. M-am gîndit că dacă mai există pentru noi vreo șansă de a rămîne împreună asta depinde de hotărîrea ta de acum. Să accepți o situație dificilă sau să fugi de ea. Îmi pare rău... Emily, îmi pare foarte rău. Hotărîrea ta nu mă va face să mă răzgîndesc. Eu preiau postul pe timp de un an... cu tine, dacă îmi vei da puțină liniște și dragoste, sau fără tine.

— David, nu poți să-mi faci una ca asta. M-am săturat să fiu mereu singură, sînt căsătorită și totuși nu sînt căsătorită. Te face să te simți însingurat... tu nu înțelegi cît de însingurată mă simt.

— Şi eu mă simt însingurat. De aceea nu putem să ne jucăm mai departe, trebuie să știm dacă mai există căsnicia noastră sau nu. Dacă mai există, atunci va suporta încă un singur an, dacă nu mai există atunci nu ştiu... eu nu mai pot suporta permanenta hărţuială din casa asta. Tot timpul sînt tras din două părţi, de tine şi de spital.

— Dar spitalul cîştigă întotdeauna, spuse ea tare şi furia îi clocoti în ochi.

— N-o să nesocotesc niciodată medicina; cu toate acestea nu e vorba de o competiţie, n-ar trebui să fie. Cu puţină dragoste, ar fi posibil să am şi o căsnicie şi o carieră căreia îi sînt devotat.

— Nu, strigă Emily. Nu voi permite asta!

— Nu înţelegi că nu ai alegere. Te-am iubit foarte mult şi poate că a mai rămas încă destulă dragoste pentru a face un nou început, dar numai dacă te potoleşti în legătură cu munca mea, pentru că nici o persoană nu-i destul de importantă ca să-mi schimbe hotărîrea. În sensul acesta nu cedez nimic, face parte din natura mea. Poate că sînt nebun, poate că sînt egoist şi incorect, dar dacă un an în plus poate avea o însemnătate atît de mare pentru tine, atunci nu ne rămîne prea mult de aşteptat unul de la altul.

— Ai dreptate, eşti nebun şi egoist şi incorect. Cum rămîne cu mine?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Vreau să spun că n-am de gînd să mai trăiesc în acelaşi fel. O să am prieteni şi o viaţă a mea, un anume fel de viaţă, orice numai să se deosebească de viaţa pe care o duc acum.

— Este dreptul tău. Dacă n-o putem scoate la capăt împreună, atunci n-ar trebui să mai stăm împreună.

Emily sări de pe scaunul pe care şedea, cu faţa contorsionată de mînie.

— O, nu, scutură ea din cap. Aici te înşeli cu totul. O să-mi trăiesc viaţa aşa cum vreau eu, o să am prieteni, bărbaţi şi femei, dar, David... n-o să divorţez niciodată de tine. Niciodată! O să rămîi soţul meu.

— Emily, asta nu are nici un sens. Dacă nu mă vrei pe mine şi felul meu de viaţă, de ce să mă legi de tine?

— Sînt măritată şi rămîn măritată. Înţelegi? ţipă ea.

Poţi să faci tot ceea ce-ţi place, dar ţine minte că eu nu am de gînd să te las să pleci.

David clătină din cap cu tristeţe şi o şuviţă de păr îi căzu pe ochii albaştri.

— Acest lucru nu numai că este lipsit de raţiune, este aproape dezgustător. Emily, ce se petrece cu tine? Ai devenit răutăcioasă şi josnică... De multă vreme mă întreb dacă...

— De multă vreme sau de cînd a intrat Tessa Cabot în viaţa ta? ţipă ea strident.

— Nu începe iarăşi. Scoate-o pe ea din treaba asta, oftă David.

— Nici nu mă gîndesc. Şi nici nu-mi poţi cere aşa ceva. Ea are un anumit rol în treaba asta. Toate aceste hotărîri neaşteptate... totul atît de în pripă... şi Tessa Cabot a apărut exact sîmbătă. Sîmbătă, iar astăzi este abia luni.

— Nu-i adevărat, Emily... nu sînt hotărîri noi.

— Nu te cred.

— Asta e una din problemele noastre, tu nu mă crezi niciodată. Acesta nu e căminul nostru, e cîmpul nostru de luptă.

— Asemenea desfăşurare de cuvinte... Ai încercat asta şi cu Tessa Cabot?

— De ce trebuie să mă pisălogeşti cu Tessa? Nu pot să cred că o urăşti atît de mult numai pentru că a refuzat să accepte treaba aceea cu eliberarea femeilor. Nu are nici un sens.

— Nu, strigă ea. Nu o urăsc din cauza aceea. Totul e atît de afurisit de nedrept, şi asta-i ceea ce urăsc eu. Ea are totul în lumea asta afurisită, totul! De ce să nu am şi eu ceva? De ce nu? Este nedrept... este strigător la cer.

Emily dădu din mîini furioasă, trîntindu-şi jos ceaşca de cafea. David se ridică în picioare, cu mîinile în buzunare.

— Deci asta este. Ei bine, Emily, nimeni pe lume nu are totul, dar e strigător la cer numai atunci cînd îşi imaginează că ar trebui să aibă. O să-mi împachetez lucrurile şi o să mă mut la spital chiar în seara asta. Poţi face ce doreşti dar, spre binele tău... nu face nimic nechibzuit.

— Dacă pun mîna vreodată pe fata aia, am s-o ucid, strigă Emily.

De mînie, trupul lui David se încordă și privirea îi deveni de gheață.

— Să nu te mai aud vreodată spunînd asemenea tîmpenie. E clar ? spuse el și, ieșind din *living room* intră în dormitor.

Emily rămase tăcută, urmărind zgomotele care îi confirmau că el împacheta.

— David, nu poți pleca... n-o să te las să obții divorțul. Voi recurge la orice va fi nevoie. Te previn, strigă ea înspre dormitor.

David nu răspunse, continuînd să-și arunce lucrurile în valiză.

— David? îl chemă Emily din nou. Împuțitule! strigă ea auzind zgomotul de geamantan care se închide și se încuie.

— Domnul doctor Reynolds ? Aici Nick Gorlin, ce mai faceți ? spuse Nick în telefon.

— Doctore Gorlin, ce bine că te aud din nou, începusem să mă îngrijorez.

— Îmi pare rău că n-am sunat mai devreme, dar într-adevăr nu era nimic de comunicat. Acum pot să vă spun că am mutat-o pe Tessa într-un salon obișnuit unde tocmai am de gînd să cobor ca s-o văd. Se simte foarte bine.

— Doctore, trebuie să-ți fac o rugăminte oarecum neobișnuită, spuse Bill prevenitor. Mi-e teamă că o să trebuiască să facem ceva pentru a angaja o gardă personală.

— O gardă ? Pentru ce ?

— S-a făcut mare publicitate în jurul faptului că Tessa este internată la Spitalul Municipal. Atîta timp cît era în secția de urgență nu m-am neliniștit, știam că este bine păzită, dar mi-e teamă că într-un salon obișnuit este expusă la orice. S-ar putea să ți se pară mai mult decît dramatic, dar socotesc că e o precauțiune necesară.

— Dar de ce ? Cine ar dori să-i facă vreun rău ?

— Tessei ? Probabil că nimeni. Dar ea nu e Tessa pur și simplu, ea e o Cabot. Din nefericire asta face din ea

simbolul unei instituţii care a distrus mulţi oameni. Jason a avut legături cu un guvern nepopular, şi continuă încă să aibă, dar chiar dacă nu ar exista această cauză, banii şi puterea lui sînt bine cunoscute. Doctore, săracii devin din ce în ce mai săraci, şi privaţiunile lor sporesc. Ei nu ştiu că Tessa s-a rupt de modul de viaţă al lui Jason Cabot, tot ceea ce ştiu este că ea e o Cabot şi, oricui ar dori să dea o lovitură, i-ar fi la îndemînă. Nimeni nu se poate apropia de Jason, el e bine apărat, dar Tessa... ea e o ţintă uşoară. Nu este nevoie să-ţi spun cum ar putea o minte bolnavă să...

Bill nu termină. Nimeni nu avea nevoie să i se amintească ce înseamnă o minte bolnavă, mai ales în aceşti ultimi ani ai Americii.

— Doctore Gorlin, putem găsi un om care să stea lîngă salonul ei ? întrebă Bill în cele din urmă.

— Păi, eu... nu sînt sigur. În nici un caz o gardă din afară, sînt sigur de asta. Ceea ce însă puteţi face este să angajaţi pe unii din gardienii spitalului în afara orelor de serviciu. Vor putea lucra pentru dumneavoastră în schimburi. Eu... eu pur şi simplu nu pot crede că cineva i-ar pricinui vreun necaz.

— Niciodată nu credem decît cînd este prea tîrziu. Doctore Gorlin, eu nu spun că mă aştept la vreun necaz, vreau doar să fiu sigur că nu va exista nici unul. Am fost norocoşi, doar o singură dată era să avem un necaz, dar cu toate acestea...

— Cînd ? Ce s-a întîmplat ?

— Cînd Tessa avea şapte ani, doi oameni au încercat s-o răpească. Atunci ne-am dat seama că va trebui s-o supraveghem cît putem mai bine. Aceia au fost amatori, slavă Domnului, dar n-am uitat întîmplarea.

— Cum s-a întîmplat ? întrebă Nick cu privirea încruntată.

— Ei bine, s-a smuls din braţele lor şi a fugit înapoi la maşină, la guvernanta ei. În acest timp oamenii au dispărut. Nu s-a întîmplat nimic de fapt, dar ne-am speriat.

— Dumnezeule... îmi pot imagina. Ea cum a reacţionat ?

— Cum a reacţionat Tessa ? Doctore Gorlin, pe drum, înapoi spre casă atît şoferul cît şi guvernanta făcuseră aproape o criză de isterie încercînd să afle dacă nu i s-a

întîmplat nimic, și cînd în sfîrșit a început să vorbească, singurul lucru pe care l-a spus a fost „Azi am luat prima lecție de franceză". N-am să uit niciodată, a tratat totul ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Nick își trecu mîna prin păr și încercă să-și lărgească cravata.

— Credeți că emoțional a fost afectată ? întrebă el.

— N-aș putea spune. Problema cu Tessa este că nimeni nu o cunoaște. E foarte retrasă, după părerea mea chiar prea retrasă. Ține totul în ea însăși. Dacă ar exploda o dată, doar o singură dată... dar n-o face. Este de o reticență nefirească.

— Cu mine a vorbit destul de mult, spuse Nick.

— Cu dumneata ? întrebă Bill cu o notă de surprindere în voce.

— Da, deși mi-a spus că de obicei nu prea vorbește.

— Ei bine, dacă dumneata o poți determina să vorbească și apoi s-o inciți să vorbească în continuare, cred că ăsta ar fi lucrul cel mai sănătos care i s-a întîmplat vreodată. Eu nu sînt psihiatru, dar aș zice că a acumulat prea multe lucruri care trebuiesc spuse. Doctore, rîse Bill, trebuie să-ți acord toată considerația. Dacă ea a vorbit spontan cu dumneata, înseamnă că ai săvîrșit imposibilul.

— Cu cît aflu mai multe lucruri despre ea, cu atît mă intrigă mai mult... dar o să fac tot ce pot. Știți, cred că ar fi o idee bună dacă ați veni la spital. Pot să rup aproape o oră mîine la prînz, vă aranjează ?

— O să-mi facă plăcere. Îmi dai voie să te invit la masă ?

— Nu pot pleca din spital. Dacă stomacul dumneavoastră suportă, o să mîncăm aici în sala noastră de mese.

Bill rîse la gîndul sufrageriilor de spital.

— Da, pot suporta din an în paște. La ce oră ?

— Sînt liber între douăsprezece și jumătate și aproape unu și jumătate.

— Deci ne vedem atunci.

— Bine, chemați-mă din hol și o să vă învăț să vă descurcați. E cam complicat.

— Nu-i complicat totul în lumea asta ? La revedere, doctore, spuse Bill și închise telefonul.

Rămase un moment gîndindu-se la Tessa şi la dorinţa ei curioasă de a-i vorbi tînărului Gorlin. Bill era mai nerăbdător decît oricînd să-l cunoască pe acest bărbat şi un zîmbet i se răspîndi pe faţă în timp ce reflecta la această întîlnire.

Nick ieşi din biroul său şi coborî la etajul doi. O văzu pe Tessa culcată pe spate în noul său pat, dar luminiscenţa părului ei îl izbise încă din coridor.

— Cum îţi place ? întrebă Nick, uitîndu-se la ea. Noul meu cămin ? Este plăcut să ai oameni în jur. Toţi medicii lucrează în camera aceea ? întrebă ea, arătînd spre oficiul cu pereţii din sticlă.

— Da, acolo lucrăm. Medicii de la etajul acesta. Am vorbit chiar acum cu Bill Reynolds.

— Ce face ? întrebă ea.

— E foarte fericit că te simţi bine. Tessa, n-ai cerut să vezi pe nimeni, ai vreun motiv special ?

— Ei bine... nu am nici o grabă. Pe lîngă asta mi-ai spus că nu am voie să primesc vizite, nu-i aşa ?

— Da, dar nu vrei să vezi chiar pe nimeni ?

— Aştept cu plăcere să-i văd pe unchiul Bill, pe tată şi pe mama, dar de restul grupului mă pot lipsi. Nick, aici este ca într-o ascunzătoare. Acasă aveam un fel de mansardă nostimă, foarte micuţă, şi obişnuiam să mă urc acolo pentru că nu mă putea găsi nimeni. Nu se gîndeau niciodată să mă caute acolo, şi petreceam ore în şir, în special în zilele ploioase. Vorbeam cu toţi micuţii mei prieteni, zîmbi ea, cu gîndurile foarte departe.

— Micuţii prieteni ?

— Oh, aveam prieteni pe care îi făuream singură şi cărora le vorbeam... cu voce tare, şi eram sigură că şi ei îmi vorbesc. Atunci mi se păreau foarte reali.

Nick se aşeză jos luîndu-i pulsul.

— N-ai avut şi prieteni reali ?

— Ba da. Cei mai mulţi din ei erau o şleahtă de mici snobi din şcoala mea. Era o şcoală particulară şi foarte... selectă, cred că aşa le plăcea lor să-i spună. În orice caz îmi plăceau mai mult prietenii mei imaginari. Vorbeam despre tot felul de lucruri.

— Şi ce s-a întîmplat cu ei ? întrebă Nick zîmbind.

— Au dispărut... cam atunci cînd am devenit prea mare ca să mă mai înghesui într-un colț de mansardă. Aveam vreo opt ani, rîse ea.

— Un prieten real, unchiul tău, vine mîine la spital să ia masa cu mine. Ai vrea să-l vezi un minut ?

— Pot ?

— Da. La urma urmelor, e medic. Dacă te obosește, o să-și dea seama singur.

— N-o s-o facă, zîmbi ea. Unchiul Bill nu mă obosește niciodată, este amuzant.

— Acum ești obosită ? Nick se uită la monitorul cardiac. În clipa asta ?

— Sînt extenuată, dădu ea din cap.

— Atunci te las să dormi. Te văd mîine dimineață, cu o cohortă de medici după mine.

— Noapte bună, Nick, spuse ea încetișor pe cînd el traversa încăperea îndreptîndu-se spre alt pat.

Margo Marshall urmărise sosirea noii paciente cu mai mult interes decît se așteptase. Se gîndi din nou la George, simțind desfătarea acestui triumf, așa cum i se prezenta ; se afla în aceeași încăpere cu Tessa Cabot. George nu fusese în viața lui nici măcar la o milă distanță de vreunul din familia Cabot.

— Bună seara, doamnă Marshall, spuse Nick. Cum vă simțiți ?

— Mă simt foarte bine. Am văzut-o pe domnișoara Cabot a dumneavoastră. Este frumoasă.

— O să vă fac cunoștință mîine. Așa că fiți pregătită.

— V-am spus, nu promit nimic.

— Foarte bine, dar a face cunoștință nu înseamnă o promisiune, nu-i așa ?

— Bănuiesc că nu.

— Perfect. Atunci pe mîine, spuse Nick și se îndepărtă. Era mulțumit de sine, mulțumit de faptul că, indiferent dacă el îi plăcea sau nu, doamna Marshall nu avea o diversiune. Un zîmbet îi lumină fața cînd luă liftul pentru a urca în camera lui. Lucrurile păreau să intre pe un făgaș bun.

Amanda și Jason Cabot ședeau liniștiți și-și beau, ca de obicei, coniacul de după masă. Vorbiseră din nou cu

Bill, ştiau că Tessa fusese mutată de la urgenţă şi savurau relaxaţi această veste.

— Unde ai trimis toate florile alea? întrebă Jason alene.

— L-am pus pe Thomas să le ducă la Bellevue după ce a adus maşina acasă.

— Ai păstrat cărţile de vizită?

— Bineînţeles, am început să scriu note de mulţumire. Sînt sute de cadouri, spitalul ăla trebuie să fie inundat de flori.

— Da. Telefoanele nu mai încetau astăzi. Apropo, a telefonat şi preşedintele.

— Oh?

— Da, a vrut să-l trimită la ea pe vicepreşedinte, nici mai mult nici mai puţin, spuse Jason şi privirea i se întunecă.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus nu, bineînţeles. Amanda, tu ştii că Tessa îi zice Încurcă-Lume. Nu pot permite asemenea lucru.

— Dar nu-i zice aşa în faţă, Jason, zîmbi Amanda.

— S-a răspîndit zvonul. Sînt sigur că ştie şi el. Auzi, Încurcă-Lume.

Amanda rîse şi ochii i se luminară.

— Ei, Jason, nici tu nu-l agreezi.

— Foarte adevărat, dar de bună seamă că eu nu-i spun... pur şi simplu nu-i dau porecle. Nu pentru că nu mi-ar fi trecut prin cap. Zîmbi.

— Jason, eşti fericit? Te simţi fericit? întrebă ea.

— Fericit? Amanda, eu nu caut să mă întreb dacă sînt fericit. Vorbeşti ca o şcolăriţă. Nu sînt nefericit. De ce Dumnezeu întrebi?

Amanda oftă, instalîndu-se mai adînc în scaun. Purta un costum cu pantaloni, din *tweed* cafeniu; decolteul în formă de V era umplut cu şiruri de lanţuri delicate din aur, iar la urechi avea clipsuri micuţe de aur.

— M-am gîndit ce fericiţi ar fi trebuit să fim, spuse ea. Jason, ar trebui să ne bucurăm, să rîdem, să facem lucruri cu adevărat nebuneşti. Totuşi stăm aşa aici, pur şi simplu.

— Nu cred că ne-ar sta bine să facem lucruri cu adevărat nebuneşti. Amanda, în ultima vreme te cam pros-

tești. Ai aerul că aștepți ca în căsnicia noastră să survină în mod misterios vreo schimbare. Căsnicia noastră este ceea ce a fost întotdeauna, nu s-a schimbat nimic.

— Trebuie neapărat să fie ceea ce a fost întotdeauna ?

— Da, spuse Jason cu plictiseală în glas.

— Dar ce este ea ? Ce e de fapt căsnicia noastră, Jason ?

— Amanda, n-o să mă apuc să fac o analiză psihologică de adolescent. Căsnicia noastră e un fapt real, care durează mulți ani.

— Dar nu există nici o fericire în această căsnicie. Niciodată nu a fost.

— Nu înțeleg această preocupare a ta pentru fericire. O căsnicie fericită nu cere fericire, cere anumite compatibilități. Facem amîndoi parte din medii similare și avem gusturi similare. Din punct de vedere intelectual, sîntem compatibili. Nu știu ce-ai mai vrea în plus.

— Dragoste, poate, spuse Amanda, privindu-l fix pe Jason.

— Am căzut de acord asupra acestui lucru de foarte multă vreme, spuse Jason. Se duse la servantă și-și mai turnă puțin coniac, apoi se întoarse s-o privească pe Amanda. Dragostea este pentru copii. Copiii iubesc și sînt iubiți... Adulții ar face bine să trăiască doar în bună înțelegere.

— Ești un om atît de rece, Jason.

— Sînt matur, spuse el și se îndepărtă din nou.

— Desigur că vreau, Nick... și, hei, mulțumesc ! Într-adevăr o să însemne foarte mult pentru mine. Lee Stuart puse receptorul în furcă și se întoarse spre soțul ei : Jimmy, nici n-ai să crezi cînd o să-ți spun.

— Vino aici și spune-mi ce n-o să cred, îi ceru Jim zîmbind.

Lee Stuart traversă încăperea micuță și se trînti fericită pe genunchii soțului ei. Nu era frumoasă, dar era atrăgătoare ; o răbufnire de sănătate radia din pielea ei strălucitoare și din ochii căprui, luminoși. Părul castaniu îi atîrna drept pînă la umeri, bogat, de culoarea castanei lucioase, îngrijit, curat, cu mici licăriri de lumină. Lee avea sprîncene negre, gene de culoare deschisă, o gură

rotundă, plină, şi dinţii laţi. Avea un mers uşor tărăgănat, trupul ei copt unduindu-se provocator deşi inocent, căci nu era conştientă de formele-i voluptuoase. Lee semăna foarte mult cu soţul ei, cu toate că acolo unde el era liniştit şi introvertit ea era sociabilă şi deschisă, unde el era înclinat să-şi vadă doar de treburile lui, ea era plină de însufleţire.

— E prea frumos ca să fie adevărat, Jimmy, îi zîmbi ea radios.

— Atunci spune-mi ce e, zise el, strecurîndu-şi mîna sub puloverul ei şi mîngîindu-i sînii plini.

— Nick mi-a găsit o slujbă. Poţi crede una ca asta ? Şi doar căutam de atîta vreme.

— Unde ?

— La spitalul vostru, ce zici ?

El o sărută uşurel pe ureche, jucîndu-se cu fermoarul de la *jeans*-ii ei.

— Să faci ce ?

— Tessa Cabot are nevoie de un fel de secretară. Nick m-a propus pe mine. Mîine încep lucrul. Şi, Jimmy, stai să auzi de salariu.

O întoarse spre el şi o sărută apăsat, simţind-o cu totul lipită de el.

— Ce-ai zice să-mi spui mai tîrziu ? o întrebă, ridicîndu-i puloverul. Acum avem de făcut lucruri mai bune.

— Jimmy... e-atît de bine lîngă tine...

— Roy, spuse Emily Cord la telefon. M-a părăsit cu adevărat. A plecat... Ştiu, scumpule, dar anulează-ţi întîlnirea. Haide, am chef de dragoste în seara asta... Haide, Roy, trebuie să te înfierbînt prin telefon ca să te aduc aici... Tu ştii... sînt complet goală... întinsă în pat, pregătită pentru tine... Aşa, scumpule... aştept, Roy... grăbeşte-te !

Emily Cord agăţă telefonul în furcă şi se dezbrăcă repede. Se simţea foarte bine cu Roy : faţă de un amant nu aveai nici un fel de îndatorire.

David Cord luă o cameră în apartamentele medicilor şi începu imediat să despacheteze. Umpluse două valize cu garderoba sa restrînsă, luîndu-şi tot ce avusese în dulapul şi în sertarele lui. Scotea metodic cămăşile albastre, una

cîte una, aranjîndu-le în stive ordonate în comoda veche de lemn. Își atîrnă cravatele cu desene albastre de un cîrlig fixat pe spatele ușii și le urmări o clipă legănîndu-se, înainte de a se așeza pe patul vechi. Se gîndea că ar fi trebuit să simtă ceva, tristețe, ură, acea emoție profundă și puternică ce vine odată cu sfîrșitul efectiv al unei căsnicii, dar cu toate acestea nu putea simți decît ușurare. Nu pluteau în jurul lui amintirile plăcute ale unor zile mai fericite, nu-i obsedau mintea dulcile cuvinte rostite de demult ; nu se gîndea la cei doi tineri care se fugăreau la Cornell, bătîndu-se cu bulgări de zăpadă și lăsîndu-se apoi să cadă în nămeți pentru a se da de-a dura. Nici o umbră nu se ivise pe chipul lui Emily, în rochia ei albă de mireasă, în ziua căsătoriei lor ; nimic special nu răsunase în cuvintele ceremoniei care îi unise. Trecutul exista, dar dintr-o dată devenise gol, nu se simțea legat de el prin nici un sentiment ; se întîmplase, acum se terminase, totul i se părea foarte simplu. Se întreba dacă nu era chiar prea simplu, dar apoi își dădu seama că era atît de simplu deoarece faptele căsătoriei lor fuseseră simple, alcătuite cu prea mare ușurință din visuri contradictorii, visuri de copii ; visurile nu se materializaseră dar, ca la un copil trezit din somn, faptul nu avea nici o importanță. David se ridică din nou și continuă să despacheteze. Comoda mică era plină, dulapul ticsit cu haine albe de spital, șase perechi de pantaloni și două costume. David își aranjă lucrurile de toaletă pe raftul micuț din baie, apoi se duse să se uite în oglindă, pentru programul zilei următoare.

— Drace ! exclamă cu voce tare, întorcîndu-și buzunarele pe dos. Agasat, rămase în picioare cu o mînă în șold.

În fuga mare își uitase acasă agenda, singurul lucru pe care va trebui să-l aibă dimineață la prima oră. David făcu cîțiva pași prin cămăruță ; nu voia să se mai întoarcă acum acasă, dar dimineață nu va avea timp, afară doar dacă se va scula înainte de cinci, și chiar și atunci va trebui să înfrunte riscul de a o trezi pe Emily. La ora asta avea toate șansele să se strecoare în casă fără să o trezească din somn, căci avea un somn greu noaptea, dar în schimb dormea ușor spre dimineață. Se uită la ceas

și-și puse grăbit paltonul, plecînd din nou de la spital. Se îndreptă spre casă, bucurîndu-se de aerul pișcător al serii. Era puțină lume pe stradă. Mergea savurînd liniștea care învăluia orașul. Urcă scările apartamentului său și învîrti încet cheia în ușă, sperînd să intre și să iasă fără ca Emily să-și dea seama. Luminile erau stinse, nu se auzea nici un sunet. Emily, gîndi el, doarme sau a ieșit. David se îndreptă în vîrful picioarelor spre dormitor și încet, încet, deschise ușa, strecurîndu-se în întuneric. Neauzit făcu un pas spre comoda lui și de-abia atunci auzi niște sunete slabe : în pat erau doi oameni. Apăsă pe comutator și rămase înghețat la priveliștea care i se arătă în fața ochilor în timp ce Emily își trăgea cu greu răsuflarea iar Roy se întinse grăbit după o pătură pentru a-și acoperi goliciunea. David tăcu un lung moment dar apoi izbucni în hohote puternice de rîs. Degajat, se duse la comodă. Își băgă agenda în buzunar, apoi se întoarse spre palida și zguduita Emily.

— Ai spus că n-o să vrei niciodată să divorțezi ? rîse el. Cred că asta va aranja lucrurile. Îmi pare rău că te-am întrerupt, amice, îi spuse el lui Roy. Încă o clipă și nu vă mai stau în drum. Se uită din nou la Emily și rîse iarăși.

— Succes, îi spuse el lui Roy, apoi ieși din dormitor.

— Îți arăt eu ție, David, țipă Emily după el, dar David se și afla afară, în noaptea de iarnă.

David nu se putu opri din rîs la ridicolul acestei situații, și hohoti tot drumul pînă ajunse la spital.

Sosi și dimineața de marți, o zi umedă și cețoasă. Era una din acele zile în care oamenii iau cu ei umbrele, pentru orice eventualitate, dar nu le folosesc ; una din acele zile în care e greu să deosebești orele zilei de cenușiul amurgului. Oamenii trebuiau să se smulgă din paturi și să facă un efort pentru a înfrunta monotonia zilei. Vremea era mohorîtă și antipatică, imprimînd acest ton și oamenilor, care la rîndul lor erau mohorîți și antipatici. ritmul de muncă era mai lent, oamenii umblau pe străzi în silă, puși pe harță. Totul părea îmbibat de apă și dacă oamenii aveau cît de cît o reacție, aceasta era enervarea stîrnită de plictiseala cerului întunecat. Cam așa stăteau lucrurile, dar nu și la Spitalul Municipal, unde ritmul era

alert și oamenii zîmbeau. rîdeau sau plîngeau, așa cum făceau în oricare altă zi.

La ora șase dimineața, Nick Gorlin își făcuse dușul și era gata îmbrăcat. Ieșise pe jumătate din cameră, și se îndreptă spre micul dejun, cînd telefonul îl opri, făcîndu-l să se întoarcă în cameră. Șeful personalului, Sam Matthews, era la celălalt capăt al firului ; Sam cu răsuflarea tăiată, Sam cu vocea lui istovită.

— Nick, e vorba despre fata lui Cabot. Aș vrea să-i permiți un vizitator dacă se simte destul de bine.

— Sam, dacă Jason Cabot o ia de la capăt, la mine nu ține. Vreau anume s-o feresc de vizite, așa încît să nu înceapă s-o piseze să se mute de la Municipal la un alt spital...

— Nu te ambala. Nu-i vorba de Jason Cabot. Am cabinetul primarului pe celălalt fir și primarul ar vrea să treacă pe aici, dacă domnișoara Cabot se simte destul de bine. Din cauza programului său, nu poate s-o viziteze decît între 6,45 și 7.

— Oh. Vreun motiv special ? întrebă Nick.

— Nick, la ora asta n-am analizat condițiile istorice. Domnișoara Cabot este o veche prietenă a primarului și a familiei sale. Presupun că vrea doar să o salute. Am nevoie de un nu sau un da... nu de conversație.

— Lasă-mă să mă duc jos și să văd cum se simte. Poți să-i chemi tu pe ei ?

— Așteaptă pe fir... le-am spus că s-ar putea să dureze puțin pînă cînd șeful nostru ia o hotărîre, deci așteaptă răspunsul pe fir. Vrei să te grăbești ?

— Da, foarte bine. Te chem eu imediat ce-o văd, spuse Nick și închise telefonul.

Luă liftul medicilor și coborî la etajul doi, îndreptîndu-se repede spre patul Tessei. În salon, activitatea era în curs de desfășurare dar Tessa dormise în tot acest timp. O privi un moment, părîndu-i rău s-o trezească, apoi încetișor îi atinse mîna. Ea deschise ochii clipind, și îi zîmbi.

— Bună dimineața, șopti Tessa. Îmi pare rău... că mai dormeam, adăugă ea văzînd forfota de la celelalte paturi.

— E foarte bine, vreau să dormi cît poţi mai mult, dar cineva vrea să te vadă. Dacă vrei, pot face o excepţie, dar numai dacă te simţi în stare.

— Cine ? întrebă ea somnoroasă.

— A sunat cancelaria primarului Ar vrea să vină el. Doar pentru o clipă.

— Drăguţul de el... te rog, lasă-l.

— Eşti sigură ? Pot să-i sugerez să vină altă dată dacă nu te simţi în stare.

— O, nu, într-adevăr, mi-ar plăcea să-l văd. E atît de drăguţ din partea lui, cu tot programul pe care-l are, să se gîndească la mine. Nick, o să mă simt bine, promit.

— Atunci e în regulă. O să le spun. Va fi aici curînd şi o să te văd şi eu atunci. Tessa, nu te agita prea tare.

— N-am s-o fac. El o să mă înveselească, atîta tot, zîmbi ea.

Nick dădu din cap şi se duse în oficiu de unde îi telefonă lui Sam şi îi spuse că îngăduie vizita, dar scurtă şi fără fotografi. Sam mormăi ceva în telefon, apoi Nick se duse în sala de mese să-şi ia repede micul dejun aşa încît să fie jos la timp pentru a urmări monitorul cardiac al Tessei în timp ce-şi primea cea dintîi vizită. Îşi luă micul dejun obişnuit de pe masa încălzită cu aburi şi se duse la masa obişnuită, surprins să-l găsească pe David Cord aşezat şi mîncînd.

— Cred că mergi prea departe cu zelul, David, zîmbi Nick. De cînd eşti aici ?

— De aseară, zise David simplu, ducînd la gură o lingură de fulgi de ovăz.

— Aseară ? Nu înţeleg.

— Ştiu, o să-ţi explic mai tîrziu. Nick, ai băgat vreodată de seamă cît de tîmpiţi arată oamenii cînd fac dragoste?

Nick clipi din ochi spre David şi se aşeză.

— Bună dimineaţa, te-ai trezit? Despre ce dracu vorbeşti ?

— Tocmai am dat din întîmplare peste doi oameni în pat şi dintr-o dată mi-am dat seama cît de tîmpiţi arătau. Mîini şi picioare împletite, rîse David.

— Ai dat peste doi oameni în pat ? Aşa pur şi simplu ?

— Nu tocmai. E foarte caraghios, o să-ţi povestesc mai tîrziu.

— Nu prea am timp să aştept, spuse Nick, sorbindu-şi cafeaua. Mă bucur totuşi că eşti aici. Vine primarul să-i facă Tessei o vizită.

— Am crezut că n-are voie să primească vizitatori.

— Nu, nu îngădui vizitatori la modul nelimitat. Îndeosebi pe Cabot vreau să-l ţin cîtăva vreme la distanţă. Dar vizita asta va fi de scurtă durată şi Tessa a părut să se lumineze cînd am întrebat-o ce părere are.

— De ce... de ce vine?

— Din cîte am înţeles, el şi familia lui îi sînt prieteni buni. Aşa îmi face impresia. Ştim că-i un tip al naibii de drăguţ, iar nevastă-sa e nemaipomenită, fără glumă. Cred că Tessei o să-i facă plăcere.

— Da. Ştii, e drăguţ. Vreau să zic din partea primarului să vină... cu tot programul lui.

— Asta spunea şi Tessa. David... vrei să-mi povesteşti ceva?

— Nu acum, spuse el calm.

Nick ridică din umeri şi amîndoi continuară să mănînce în tăcere, grăbindu-se să soarbă ultimele picături de cafea apoi plecară la etajul doi. Intrară în salon şi se duseră la patul Tessei, privind-o cum, la rîndul ei, urmărea fascinată activităţile din celelalte paturi. Bolnavele se spălau pe dinţi şi făceau gargară deasupra tăviţelor curbate de metal, unele se spălau pe faţă cu batiste pe care le foloseau ca pe nişte spălătoare de vase, toate efectuînd la vedere aceste operaţii, care de obicei se fac în strictă intimitate, dar fără să simtă nici un fel de inhibiţie.

— Cum îţi place priveliştea? întrebă Nick amuzat.

— Este foarte... camaraderesc. Ca un fel de dormitor de fete. Cînd vine?

— Primarul? Din clipă în clipă.

— Cît e ceasul? întrebă ea.

— Şapte fără douăzeci.

— Bietul om, zise Tessa. Este atît de devreme... deşi presupun că la spital lumea se scoală devreme, nu-i aşa? întrebă ea, privind cum ajutoarele de la bucătărie scoteau stivele de tăvi de la micul dejun.

— Tessa, zîmbi David, cînd te faci puţin mai bine o să te scoli în fiecare dimineaţă cam la şase. Ce părere ai?

— Şi culcarea la nouă?

— Exact.

— O să mă obișnuiesc... oh, iată-l !

Se întoarseră și-l văzură pe primar pășind spre patul Tessei, ținînd în mîini un pachet stîlcit. Părea trezit de-a binelea, zîmbind larg și clipind din ochii săi albaștri. Ajungînd la pat o sărută pe Tessa ușor pe frunte și se cocoță pe un colț al patului.

— Ei, Tessa, zîmbi el cu afecțiune. Văd că mă cauți prin spitalele mele.

Tessa îl privi un moment, băgînd de seamă încă o dată cît de la îndemînă se simțea omul acesta în orice împrejurare. Nu era primarul oamenilor bogați, nici primarul oamenilor săraci ; se mișca degajat în cele două lumi și, cu toată tensiunea care domnea la primăria orașului New York, rîdea și zîmbea adesea, și dispoziția lui rămînea mereu prietenoasă.

— N-a fost ideea mea... s-a întîmplat doar așa. Dar de vreme ce l-ai pomenit, cred că cei de aici au nevoie de niște bani.

— Tu ai hotărît asta ?

— Da. E un spital atît de bun și uită-te cum arată... de ce nu le dai niște bani ?

— Tessa, ani de zile am încercat. Albany, Wahsington... peste tot am cerut. Tot timpul cerșesc bani pentru oraș, sau ai uitat ?

— Nu... dar e de-a dreptul o rușine.

— Rușinos, asta este... Acum, Tessa, să vorbim și despre tine, cum te simți ? N-am vrut să-l chem pe Jason, nu cred că m-a iertat vreodată pentru că am cîștigat alegerile.

— Nu cred că tata mă iartă pe mine pentru că am luat parte la campania ta, și cu atît mai puțin pe tine pentru că ai cîștigat-o, rîse ea. Dar, în orice caz, se pare că mă simt bine, mulțumită medicilor mei.

El se întoarse și, văzîndu-i pe doctori, întinse mîna.

— Bună, Nick, spuse primarul cu amabilitate apoi dădu mîna și cu David în timp ce Nick făcea prezentările. O mulțime de lume vă este foarte recunoscătoare, băieți. Tessa e o persoană destul de specială. Printre altele, ea e singura din cîți cunosc eu capabilă să-l trimită la culcare

pe băiatul meu cel mic fără un scîncet. Mary spune că Tessa e sumum în materie de *baby sitter*, rîse el.

— S-a simțit foarte rău cîtăva vreme, *sir*, dar organismul ei nu s-a lăsat. A dat o adevărată bătălie.

— Da, cînd vrea, poate să fie foarte vitează. Tessa, ești sigură că n-ai făcut anume să te îmbolnăvești numai ca să fii în preajma acestor doctori frumoși ? o tachină el.

— Ei... poate că e un motiv în plus ca să mă fac bine, spuse ea cu drăgălășenie.

— Acum spune-mi, de ce-ai nevoie ? întrebă primarul.

— Absolut nimic, într-adevăr. Ce-ți face familia ?

— Ah, asta îmi amintește, spuse el punînd pachetul pe pat. Mary a vrut să vină și ea dar e înnebunită cu toate preparativele pentru sărbători. Totuși, îți trimite dragostea ei și astea. Făcu un semn cu capul său blond. Cărți, jocuri de cuvinte, cuvinte încrucișate. Am oprit-o înainte de a pune în pachet și o enciclopedie. Nevastă-mea e de părere că un om trebuie să fie pregătit, îi spuse el lui Nick. Copiii au desenat cartonașul.

— Vă mulțumesc, sînteți cu toții foarte dulci... mulțumește-le din partea mea. Deși n-ar fi trebuit să vă bateți capul.

— Asta nu-i tot. Pe ăsta eu l-am ales, zise primarul cu o privire ștrengărească, băgînd mîna în buzunar. Iată. Îi întinse un pachețel modest ambalat. Ea deschise încetișor cutia apoi izbucni în rîs, arătînd-o lui Nick și David care începură să rîdă alături de ea.

— Un ceas cu Spiro Agnew... Sfinte Doamne, zîmbi ea. Și primarul nu face nici un comentariu ?

— Primarul nu face. Nu de data asta, rîse el.

— Mulțumesc în orice caz. O să-l pun alături de ceasul meu cu Mickey Mouse.

— Speram că așa vei face. Rîse din nou. Tessa, acum trebuie să plec, astăzi am ședințe în tot orașul. O să încerc să mă mai întorc ; dar, ascultă, dacă ai nevoie de ceva vreau să rogi pe cineva să mă cheme pe mine sau pe Mary. Se ridică privind de jur împrejur și văzu că celelalte bolnave îl recunoscuseră.

— Nick, de ce nu mă însoțești ca să le spun bună ziua ? întrebă primarul.

Nick încuviinţă şi îl conduse prin salon oprindu-se la fiecare pat nu mai mult de o secundă sau două, dar obrazul fiecărei bolnave se ilumină la acest gest; chiar şi Margo Marshall zîmbi.

— E un băiat drăguţ, zise David urmărindu-l cu privirea.

— Da... Sînt puţini bărbaţi pe care să-i respect mai mult, spuse Tessa liniştit.

Primarul înconjură salonul şi se opri în dreptul uşii făcîndu-i Tessei semn cu mîna şi, luîndu-l pe Nick de braţ, îl trase în coridor.

— Ce-i cu Tessa? E într-adevăr mai bine? întrebă el.

— Vedeţi, *sir*, a fost internată cu un diabet. Cred că o să se facă bine cu o îngrijire raţională.

— Asta-i o uşurare [illegible] mine. Şi poliţistul care a supravieţuit după explozia bombei? Vreo îmbunătăţire?

Nick făcu o grimasă şi-şi afundă mîinile în buzunarele bluzei.

— Va trăi, dar asta-i tot ceea ce pot spune.

— Păcat. Demenţa asta... începu furios primarul. Pot să-l văd?

— Da, *sir*. Nu e conştient, dar dacă doriţi, puteţi intra. Este la urgenţă.

— Mă aşteaptă doctorul Matthews aşa că o să-l rog pe el să mă însoţească. Îmi pare rău pentru soţia lui... este însărcinată, spuse el întristat, apoi se întoarse brusc şi-i strînse mîna lui Nick.

— Încă o dată îţi mulţumesc, Nick, spuse şi o porni spre Sam Matthews care îl aştepta.

Nick se întoarse la Tessa care rămăsese cu David.

— Cum e pulsul? întrebă el.

— Uşor accelerat. Nimic serios.

— Bine, Tessa. Cred că e inofensiv pentru tine să poţi primi vizitatori. Bill Reynolds va trece pe aici azi după masă şi Lee Stuart de asemenea, dar numai pentru un minut.

— Văd că îl cunoşti pe primarul nostru, spuse Tessa.

— Vine des pe aici. Poliţişti, accidente de circulaţie... e singurul om căruia i-am spus vreodată *sir*, zise Nick simplu.

Ea întinse mîna după cărţi, dar David o opri.

— Tessa, cred că ar fi mai bine să aştepţi încă o zi înainte de a te apuca de citit. Ochii îţi sînt încă slăbiţi, spuse David, punînd cărţile pe noptieră.

— David, pot vorbi cu tine o clipă înainte de vizită ? întrebă Nick, apoi se întoarse spre Tessa. Te văd mai tîrziu împreună cu unchiul tău. Nick zîmbi şi ieşi din salon cu David pe urmele lui.

— David, o să avem aici afară o gardă pentru Tessa. Aranjez eu totul în dimineaţa asta. Informează discret pe toată lumea, aşa încît să nu fie gonit şi spune surorilor să-şi ţină gura că altfel vor avea de-a face cu mine. Am oră acum, spuse Nick uitîndu-se la ceas. Lipsesc astăzi de la vizită. Vreau să verifici încă o dată etajele după vizita obişnuită. Să începem să ne organizăm.

— Perfect.

Nick porni de-a lungul coridorului, făcînd un ocol, prin aripa de sud, trecînd prin patru culoare şi trei pasaje de legătură pentru a ajunge în aripa unde se aflau clasele de predare. Îşi ţinea notele în mînă deşi mintea sa încerca cu insistenţă să hotărască unde anume, pe o scară gradată de la unu la zece, se afla ceasul cu Spiro Agnew între Mickey Mouse şi Donald Răţoiul.

Primele două ore de clasă ale lui Nick din dimineaţa aceea au decurs liniştit, el ca de obicei, încurajîndu-i pe studenţi să-i pună întrebări. A treia oră nu a fost tot atît de simplă : clasa se compunea din studenţi de anul întîi, dintre care mulţi riscau să cadă la examene, ceea ce l-a făcut pe Nick să încerce a salva pe unii din ei.

— Domnilor, începu el. Cîţi dintre dumneavoastră vor să fie medici ? Să vedem o demonstraţie a mîinilor, spuse el cu faţa severă. Patruzeci de mîini se avîntară, în aer.

— Nu, nu domnilor. Aţi ridicat toţi mîinile... şi este de prisos să spun că nu toţi vreţi să fiţi medici. Judecînd după notele dumneavoastră, nici unul nu doreşte să fie medic, ţipă el, trîntind o carte pe catedră. Anatomia fundamentală din anul întîi, toţi aţi căzut la ea. Aţi auzit vreunul din cei ce vă aflaţi aici ca vreun medic să fi căzut la cursurile de anatomie fundamentală ? Nici unul ? tună el. Bineînţeles că nu. Ce fel de medici doriţi să fiţi, medici de cai ? Ei bine, domnilor, de azi înainte lucrurile se vor

petrece așa cum vreau eu. Unu, vă veți șterge din minte ideea pe care ați avut-o pînă azi despre ceea ce înseamnează a fi medic. Doi, o să învățați așa cum înțeleg eu că trebuie să învețe studenții la medicină, așa încît să puteți fi medici cum înțeleg eu. Trei, veți învăța medicina în felul în care o predau eu. Aceasta este șansa dumneavoastră. Oricare din această încăpere care nu e dornic să muncească și să studieze pînă cade jos, se poate ridica în clipa asta și să plece naibii de aici. În clipa asta ! bubui Nick, așteptînd să vadă vreo reacție. Nu pleacă nimeni ? urmă el. Foarte bine, deci, astăzi încep cursurile de medicină. Îndreptați-vă spinarea și fiți atenți... neatenția, domnilor, mă supără foarte tare. Acesta, spuse el, îndreptîndu-se spre modelul expus, alcătuit din părți mobile, este scheletul corpului omenesc, despre care noi trebuie să învățăm totul. Scheletul acesta de aici o să fie cel mai bun prieten al nostru, continuă el cu o voce joasă, privirea sa sfredelind arzător fiecare obraz tînăr al auditoriului său.

— Da, Amanda. Sînt de-a dreptul emoționat că-l voi cunoaște, spuse Bill Reynolds, sorbind din ceașca cu cafea.

Ședea în fața Amandei după ce terminase un mic dejun întîrziat la familia Cabot. Bill simțea în legătură cu această zi o emoție pe care voia s-o împartă cu Jason și Amanda, dar Jason refuzase să-și modifice programul și plecase la birourile sale din clădirea Cabot la ora obișnuită, adică la zece. Amanda împărtășea entuziasmul lui Bill ; îi făcea bine să simtă din plin toată tulburarea pricinuită de veștile din ce în ce mai bune despre fiica ei.

— Știi, am stat și m-am gîndit foarte mult din momentul în care am auzit că Tessa se va face bine. M-am gîndit că boala ei și după aceea însănătoșirea ei a fost un fel de... sună prostește, dar un fel de semnal.

— Oh ?

— Ei bine, mie mi s-a părut că a fost un fel de clopot uriaș care a sunat ca să ne trezească în sfîrșit. Să ne facă să încetăm de a mai lua lucrurile drept bune așa cum ni se prezintă. A strigat la noi ca să înțelegem cît de capricioasă poate fi viața, să înțelegem să ne folosim de timpul pe care îl avem... nu să-l lăsăm doar să treacă pe lîngă

noi zi după zi. Jason crede că sînt ridicolă, mărturisi Amanda.

— I-ai spus ceea ce simți ? întrebă Bill.

— L-am întrebat dacă este fericit. Dacă este fericit în viața lui. L-am întrebat chiar și în legătură cu căsnicia noastră.

Bill pufăi din pipă, privind-o pe Amanda cu atenție.

— Și Jason nu a înțeles.

— Nu. Știam că nu va înțelege. A privit totul doar ca o undă pe suprafața unui lac, dar acum a trecut și speră că toate vor fi iar ca înainte. Dar, Bill, eu nu simt același lucru. Cred că trebuie să mă aleg cu ceva din viața care mi-a rămas. Nu numai cu compatibilități.

— E vorba lui Jason ?

— Bineînțeles. Mi-a explicat cum că într-o căsătorie reușită fericirea nu este un lucru necesar, nici dragostea dealtfel, urmă Amanda sorbindu-și ceaiul. Era deosebit de drăguță în dimineața asta, cu părul legat lejer la ceafă într-o panglică de un galben strălucitor, cu bluza de mătase albă și o fustă brodată cu suitaș roșu.

— Amanda, lucrurile au fost așa de foarte multă vreme, spuse Bill cu blîndețe.

— Da, dar ceea ce am vrut eu să știu este dacă ele trebuie să fie așa ? Am pus o întrebare prostească și-mi dau seama de asta, dar pur și simplu trebuie să întreb.

— Ce anume dorești tu, Amanda ? Te-ai gîndit ?

Amanda clătină încetișor din cap.

— Într-un anumit fel. Bill, Jason și cu mine am avut o căsnicie foarte îndelungată și eu am acceptat-o așa cum a fost... uneori cu adevărat oribilă, în cel mai bun caz un compromis tacit. Mi-a trebuit multă vreme pînă cînd să admit că eu doresc mai mult decît atît. Dacă e să fiu căsătorită, atunci vreau o căsătorie adevărată în care să fie posibil să vorbești despre dragoste și să-ți arăți dragostea.

— Sper că nu te aștepți la prea multe din partea lui Jason, draga mea. Nu vreau să te văd din nou îndurerată sau dezamăgită.

— O, nu vorbesc despre Jason, știu că ăsta este un lucru absolut imposibil.

Bill se îndreptă în scaun și se uită atent la ea.

— Atunci ce vrea să înțelegi ? întrebă el.

— Nu sînt pe deplin sigură. Dar ziua aceea în care am fost aproape de tragedie m-a readus la viață. Probabil că Jason și cu mine n-ar mai trebui să rămînem căsătoriți.

— Amanda, spuse Bill uluit. Nu poți vorbi serios... toți anii aceștia... Jason... te gîndești la un divorț ?

— Nu știu. Probabil că da.

— Jason nu va îngădui niciodată un astfel de lucru, Amanda. După toți anii ăștia... izbucni Bill.

— Știu. A fost o eternitate, cel puțin am această senzație. Dar dacă mă hotărăsc, Jason nu va mai avea ce spune. Poate că avem momente în care ne înțelegem destul de bine, poate că între noi există un fel de camaraderie, dar lui nu-i pasă de mine, nu cu adevărat. Am știut că în ultimii douăzeci de ani a existat o femeie de care lui Jason îi pasă... Ai știut și tu, Bill.

Bill rămase tăcut. Se gîndise de multe ori că Amanda își dădea seama de prezența altei persoane în viața lui Jason, dar luase cu mulți ani în urmă hotărîrea să nu discute niciodată acest lucru.

— Amanda, chiar dacă ar fi adevărat, Jason nu va permite ca aceasta să schimbe situația lui matrimonială. Chiar dacă ar exista o altă femeie care să-l intereseze pe Jason, ăsta e un lucru foarte personal și nu are nimic de-a face cu căsătoria.

— Nu, desigur că nu. Din cauza numelui Cabot și pentru că Jason nu este într-adevăr de acord cu divorțul. Dar totul e atît de idiot ! În toți acești ani a existat o femeie, și cred că, probabil, a fost aceeași femeie ; atunci de ce să nu-și găsească fericirea pe care o dorește ? Deschis, la lumina zilei... nu cu doamne misterioase. Știi cine este, Bill ? întrebă Amanda încetișor.

— Amanda... dacă în mintea ta există astfel de întrebări, Jason trebuie să-ți răspundă.

— Ești un prieten loial, nu-i așa ? întrebă ea afectuos.

— Sînt. Față de amîndoi. Jason este un prieten drag, în ciuda tuturor lucrurilor și, Amanda, eu nu am încetat să te iubesc. Dar nici unul din aceste lucruri nu-mi dă dreptul să mă amestec în ceva atît de personal și de important.

— Nu are importanţă. Probabil că am jucat bridge cu ea ani de zile. Lucrul cu adevărat important este că eu vreau să-mi schimb viaţa.

— Sper că nu vei face nimic pripit, Amanda. Întîmplarea aceasta cu Tessa a fost un şoc, dar trebuie să aştepţi pînă cînd şocul se atenuează, pînă cînd mintea ta se limpezeşte.

— O, eu nu fac lucruri pripite, Bill. Cînd cineva a fost căsătorit cu Jason, învaţă să nu fie niciodată pripit. Am vrut numai să vorbesc despre acest lucru cu cineva. Nu am pe nimeni altcineva.

Bill îi zîmbi.

— O să te ajut pe orice cale voi putea. Tu ştii asta.

— Da, ştiu. S-ar putea să trebuiască să mă ajuţi foarte mult, Bill, să mă ajuţi să ies din această confuzie.

— O să fiu alături de tine. Zîmbi din nou şi se uită la ceas. Draga mea, ar trebui să plec în oraş, zise el ridicîndu-se. Să-ţi telefonez mai tîrziu ?

— Te rog, Bill, Dacă o vezi pe Tessa, spune-i că voi fi acolo în clipa în care ni se va permite să intrăm.

— Bineînţeles.

— Şi că o iubesc.

— Ea ştie foarte bine, spuse Bill îndreptîndu-se de-a lungul holului spre uşa de la intrare.

Shelton se ivi ca din senin ca să-i deschidă uşa, întinzîndu-i lui Bill paltonul şi fularul.

— Mulţumesc, Shelton... dacă o văd pe Tessa am să-i transmit şi dragostea dumitale.

— Vă mulţumesc, domnule doctor.

— Şi, Bill, nu e nevoie ca Tessa să ştie despre conversaţia noastră, spuse Amanda.

— Nu e nevoie ca nimeni să ştie. Este destul timp. O privi fix un moment. Ai grijă de tine, Amanda. O să-ţi telefonez mai tîrziu, spuse el şi ieşi repede din casă, oprind primul taxi pe care îl văzu. Drumul pînă la Spitalul Municipal i se păru nesfîrşit, în timp ce gîndurile i se învîrteau încet prin minte. Cu siguranţă că survenise o schimbare la Amanda, totuşi el se întreba dacă era o schimbare de durată sau o simplă confuzie provocată de sentimentul de uşurare.

— Doctor Nick Gorlin... Doctor Nick Gorlin... răsună *telespeaker*-ul și Nick în drum spre corpul principal al clădirii, se opri pentru a-și prelua mesajul.

— Doctorul Gorlin, răspunse el.

— Sînt Bill Reynolds, sînt în hol. Sper că n-am venit prea devreme ?

— Deloc. Am terminat tocmai ultima oră. Ne întîlnim în sala de mese, eu merg direct acolo.

— Indicații ? întrebă Bill.

— În hol este o scară lungă, cam la vreo patru metri de unde stați dumneavoastră, dacă sînteți la *telespeaker*.

— O văd.

— Urcați un rînd de trepte, cotiți la stînga, apoi mergeți pînă la capătul coridorului. Acolo este un lift pe care scrie „numai pentru doctori". Luați-l pînă la etajul pe care scrie sala de mese. Vă aștept la ușă.

— Bine, spuse Bill și închise telefonul.

Porni spre scări, dîndu-și seama pentru prima oară cît de vast era Spitalul Municipal. În timp ce suia cu liftul, se întreba cum își găseau drumul doctorii cei noi, bucuros fiind că el nu trebuise să încerce niciodată. Acest spital i se păru lui Bill un fel de clădire în care nu numai că te puteai pierde dar puteai să rămîi pierdut, rătăcind încolo și încoace fără rost pînă cînd găseai pe cineva să-ți dea indicații. Coborî din lift la etajul cu sala de mese și-l văzu pe Nick Gorlin stînd în fața ușii boltite. Trebuia să fie Nick Gorlin. Chiar la prima vedere, Nick era izbitor ca prezență, avea un anume ascendent care intimida oamenii, gîndi Bill. Zîmbi, bucuros că Nick nu avea o înfățișare obișnuită, bucuros că avea această forță care îi întregea faima.

— Bill Reynolds, zise el, întinzînd mîna.

— Și spune-mi Nick. Să intrăm. Astăzi este rasol și îmi pare foarte rău pentru dumneata.

— De ce ?

— Spitalul Municipal servește un rasol apătos. Incredibil, dar adevărat, sosul este ca o apă maronie.

Își umplură farfuriile și Nick îl conduse pe Bill la masa sa din colț.

— Habar nu aveam că spitalul acesta e atît de imens, spuse Bill.

— Este imens şi întortocheat. Ai mai fost vreodată aici, doctore... Bill ?

— Nu. Cînd am absolvit facultatea de medicină notele mele erau mult sub cerinţele Spitalului Municipal. Mă înfior gîndindu-mă care or fi cerinţele de acum.

— Trei la sută din primii clasaţi, dar noi preferăm doi la sută, spuse Nick între două înghiţituri. De aceea avem aşa multă bătaie de cap să găsim medici. Nu-i putem angaja nici dacă îi găsim, căci bugetul este atît de strîns încît nu poţi obţine un plus nici cît negru sub unghie. Apropo, azi dimineaţă a fost primarul s-o vadă pe Tessa. Se simte destul de vioaie de vreme ce i-a spus că avem nevoie de bani, zîmbi Nick.

Bill rîse.

— Asta e Tessa. Cînd îi intră o idee în cap, e greu să i-o scoţi.

— Zău ?

— O, da. Cînd ia hotărîrea de a face ceva, lucrurile par să se întîmple de la sine. Cum se simte ?

— Foarte bine. Te las s-o vezi cîteva clipe. Mă neliniştea venirea primarului, dar vizita nu a afectat cu nimic starea ei. Totuşi nu l-aş vrea pe Jason Cabot cîtva timp. Mi-e teamă că s-ar putea s-o sîcîie cu transferul.

— E înţelept ce spui. Cum a rămas cu garda ?

— S-a aranjat totul. De asemenea, Tessa are nevoie de cineva care s-o ajute cu toate cadourile acelea care curg aici potop. A fost de acord să angajeze ca secretară pe soţia unuia dintre studenţii noştri la medicină. Vrea să-i ofere două sute cincizeci de dolari pe săptămînă, bani gheaţă, fără impozite. I-am spus că e prea mult, dar ea a insistat.

— Nu are importanţă. Poate foarte bine să dea o părticică din banii ei unui student la medicină. Cu siguranţă că nu va simţi lipsa celor două sute şi cincizeci de dolari. De cînd începe ?

— Am rugat-o pe Lee — se numeşte Lee Stuart — să treacă astăzi pe aici pentru ca s-o poţi cunoaşte. Tessa vrea să-i dai o cheie de la apartamentul ei şi eu garantez pentru Lee, bineînţeles, dar cred că cineva din familia Cabot ar trebui s-o cunoască. Tessa spune că nu e necesar... Este foarte încrezătoare.

— Da, este. Continuă să fie tot atît de deschisă cu tine ?

— Hm ! E foarte doritoare să vorbească.

— Şi tocmai cu tine, spuse Bill, sorbindu-şi cafeaua.

— Poţi să-mi spui cîte ceva despre ea ?

— Foarte puţin. Nick, o cunosc pe Tessa de cînd s-a născut şi pot să-ţi spun ceea ce ştiu despre ea în cîteva propoziţii. Este expertă în materie de călărie, îi place să călărească şi îi plac caii. Caii ei se numeau întotdeauna Someday [1]. Cînd era mică, a avut o mulţime de ponei, aşa că i-a avut pe Someday I şi pe Someday II şi aşa mai departe. La drept vorbind, cînd Jason a avut un grajd cu cai de curse, Tessa a insistat ca toţi caii care purtau culorile Cabot să se numească Someday. Dacă o întrebi „Într-o zi" ce ?, zîmbeşte şi schimbă subiectul. În afară de asta... ei bine, îi plac lucrurile sentimentale, adică lucrurile care conţin un sentiment. Îi plac cărţile, în special Scott Fitzgerald. Îi place Anglia. Nu este interesată de nici un sport în sine, dar e o spectatoare pasionată, are emoţii grozave cînd urmăreşte ceva, spuse Bill împingîndu-şi farfuria la o parte.

— Asta-i tot ce ştii despre ea ?

— Mai e ceva nostim... cînd se ducea la balurile studenţeşti şi altele de felul ăsta am descoperit că îi simpatiza pe studenţii de la Harvard şi nu-i putea suferi pe cei de la Princeton. În fapt, iubeşte Harvardul. Cînd se află la aeroportul Cabot, adeseori ia avionul pînă la Boston ca să se poată duce la Cambridge şi să se plimbe de colo colo prin Harvard. E de părere că Harvardul îi dădea o stare emoţională. Bill zîmbi.

— Cum poate o universitate să-ţi dea o stare emoţională ? întrebă Nick.

— Nu ştiu... simte ceva special în legătură cu Harvard. E foarte greu de descifrat, după cum poţi vedea.

Nick se rezemă de scaun, strîngîndu-şi buzele nedumerit.

— Şi prietenii ei ? întrebă.

[1] *Someday* — într-o zi.

— Are sute, dar nici unul apropiat. Există un cuplu la care ţine foarte mult, dar s-au mutat în Peru în interes de afaceri.

— Am citit despre actorul acela, cum îl cheamă, Roger Karl? întrebă Nick, cu un ton mai coborît în voce.

Bill ezită, uitîndu-se la Nick şi văzîndu-l brusc în altă lumină; era bărbatul care punea o întrebare, nu medicul, şi ochii săi cenuşii clipiră amuzaţi.

— Roger nu înseamnă nimic. Tessa colecţionează rătăciţii. Îi este milă de el. Roger e doar unul din rătăciţii ei.

— Înţeleg, spuse Nick gînditor.

— Se simte singură, bănuiesc. O copleşeşte singurătatea. Nu cred că ai putea înţelege lucrul ăsta.

— Eu? Bineînţeles că pot şi chiar îl înţeleg. Munca îmi ocupă aproape tot timpul, dar cu toate astea sînt şi eu cam singuratic. Dacă se întîmplă să ies vreodată, ies doar la o bere cu vreunul din băieţi, sau la un film.

— Oh, nu eşti căstorit?

— Nu, spuse Nick şi ochii săi se întunecară o clipă Nu sînt foarte sociabil. Pot să înţeleg destul de bine starea de spirit a Tessei... şi am s-o las să vorbească atît cît o să vrea. Sînt de acord cu dumneata, este în mod evident prea retrasă pentru binele ei. Întîmplător, are aici un prieten.

— Cine?

— Unul dintre medicii noştri de chirurgie toracică. Ted Michaelson. Este unul din cei mai buni de aici.

Bill începu să explice ceva apoi se îndreptă şi înţepeni în scaun.

— Acest Ted Michaelson... de unde este? întrebă el.

— Din Oklahoma. Are cel mai ciudat accent pe care l-am auzit vreodată, de parcă ar veni din sud, sud-vest şi răsărit, toate în acelaşi timp. A făcut medicina la Harvard, deşi n-ai crede. E foarte neglijent în anumite lucruri, deşi atunci cînd lucrează e de fapt cît se poate de precis. Ascultă-mă, trebuie să ştii... Nick îşi lăsă propoziţia în aer, văzînd tulburarea neaşteptată de pe chipul lui Bill. Ce s-a întîmplat? întrebă el.

— Nimic... absolut nimic. Cum e Teddy? întrebă Bill îngrijorat.

— Nu sînt tocmai sigur. E un tip straniu, dar n-aş putea spune cum anume sau în ce fel. Ceva nu-i în regulă cu el, sînt sigur de asta. Bill, de multă vreme încerc să ajung la rădăcina problemei lui Ted. Aş dori să-l pot ajuta. Dacă ştii ceva...

— Nick, eu nu te pot ajuta. L-am cunoscut pe Teddy, dar nu l-am văzut de zece ani, iar ceea ce ştiu despre el este un secret. Aş rupe această tăcere dacă aş fi convins că asta ar însemna un bine pentru Teddy, dar de vreme ce şi-a croit drum spre Spitalul Municipal şi tu spui că este unul dintre cei mai buni, cu siguranţă că şi-a găsit rostul aici. Ce te nelinişteşte la el ?

— E straniu... nu profesional, ci personal. În general dă impresia că ar fi perfect adaptat la anumite lucruri, totuşi pare să simtă nevoia unei evadări. Ia droguri... nu ceva tare, doar marijuana, haşiş, totuşi şi acestea pot distruge cariera unui chirurg, iar eu ştiu cît de importantă este pentru el cariera sa. Pare că nu doarme niciodată. Îi dau timp liber după gărzi ucigătoare şi, în loc să doarmă, se duce acasă şi se droghează, de obicei cu cîte o tîrfuliţă. Asta nu duce la nimic bun şi el ştie, şi totuşi refuză să facă ceva în sensul ăsta. Încearcă să păcălească pe toată lumea îndrugînd verzi şi uscate şi chiar reuşeşte, căci Ted este un băiat fermecător. Mi-e pur şi simplu teamă că într-o bună zi să nu se prindă cu totul în jocul ăsta.

— Nick... cred că îţi dai seama că anumite uşi trebuie să rămînă irevocabil închise, spuse Bill gînditor. În ceea ce îl priveşte pe Ted, ei bine, cred că trecutul său este una din aceste uşi închise. Teddy a scos-o la capăt pînă acum, aşa că nu are nici un sens să agiţi apele tulburi. Dacă o faci, s-ar putea să scoţi la iveală mai mult decît te-ai aştepta.

— De ce tot acest mare mister ?

— Ted a hotărît să ţină lucrurile pentru el însuşi. De bună seamă că eu nu pot viola această hotărîre. Apropo, Tessa nu ştie nimic. Jason ştie, dar nu va sufla o vorbă. Ţi-aş sugera s-o laşi baltă pînă cînd chiar Teddy îţi va cere ajutor.

— Şi între timp ? Droguri şi tîrfe ordinare ? întrebă Nick.

— Droguri, bineînțeles că nu. Cu siguranță că trebuie să existe vreun mijloc de a-l povățui să se lase de asta. Femeile — asta-i treaba lui. Nick, există unele lucruri, unele amintiri, care sînt atît de dureroase și de puternice încît singura modalitate de a trăi purtîndu-le în tine este aceea de a te smulge de sub apăsarea lor continuă. Ziua se poate smulge prin muncă, dar noaptea probabil că trebuie să folosească droguri și femei în acest scop. Ceea ce pot să-ți spun este că Teddy a avut o experiență zguduitoare cînd era copil, avea doar doisprezece ani. Dar doisprezece ani este o vîrstă destul de mare ca să-ți amintești. Dacă el caută să fugă, are un motiv întemeiat s-o facă. Evident căile pe care le-a ales pentru a fugi sînt greșite, dar îmi imaginez că o să treacă de această fază. Copil fiind era inteligent și sincer, la fel și ca adolescent. Nu cred că s-a schimbat ceva. Poate că s-a împotmolit puțin acum, dar nu pot să-mi imaginez că Teddy va lăsa ca această stare de lucruri să continue.

— Deci ești de părere că trebuie lăsat să meargă înainte în același fel, fără ajutor ?

— Cred că pînă cînd el te solicită pe tine sau pe altcineva, trebuie să vă țineți deoparte de tainele vieții lui. Desigur că povestea cu drogurile este îngrijorătoare. În legătură cu asta trebuie să fii foarte ferm, nu e nevoie să ți-o spun eu... în rest însă, lăsați-l pe Teddy să-și pună el rînduială în treburile sale.

— Compania Cabot a lucrat cu Compania Michaelson, nu-i așa ?

— Da, pînă cînd Teddy a împlinit doisprezece ani, după aceea Jason a subcontractat lucrul altei companii. Cînd tatăl lui Teddy a murit, Jason a încetat lucrul cu desăvîrșire. Știu că nu-l socotești pe Jason o ființă prea umană dar, să știi, Nick, are și el momentele sale. L-a iubit foarte mult pe Teddy. Nu cred că există un lucru pe lumea asta care să-l facă pe Jason să dezvăluie trecutul acestuia, afară de cazul că Teddy ar dori s-o facă.

— Dumneata l-ai îngrijit pe Ted ?

— Da.

— Acum nu mai știu ce să mai cred.

— Lasă-l pe Teddy să se descurce singur. Știe că te are pe tine... și, dealtfel, știe unde să mă găsească pe

mine sau pe Jason, dacă dorește. Cînd o să fie momentul, o să ne găsească pe unul din noi.

— Și Tessa ?

— Nu știe absolut nimic.

— Știi că ea se vedea cu Ted ?

— Nu știam. Trebuie să fi existat vreun motiv pentru care ea să nu-i fi pomenit niciodată lui Jason despre Teddy... sînt sigur că Teddy a născocit acest motiv. Era, dealtfel, un copil foarte isteț. Bill își aprinse pipa și se rezemă de scaun, încercînd să se liniștească.

— Iată că vine Lee, spuse Nick și Bill se întoarse pentru a vedea o tînără atrăgătoare, care își croia drum printre grupuri de medici în bluze albe. Bill și Nick se ridicară în picioare cînd Lee ajunse lîngă ei.

— Bună, Lee. Aș vrea să-l cunoști pe doctorul Bill Reynolds... Lee Stuart. M-am gîndit să faceți întîi cunoștință și apoi să coborîm s-o vedem pe Tessa.

— Îmi pare bine să te cunosc. Pot să-ți spun Lee ? întrebă Bill curtenitor.

— Vă rog chiar. Sînt atît de emoționată... continuă ea în timp ce Nick se așeză liniștit, întrebîndu-se ce nenorocire îl lovise pe Teddy. Doisprezece ani, gîndi el, destul de mic pentru a fi lovit, destul de mare pentru a-și aminti.

Margo Marshall simți că în salon se petrece o schimbare. Dintr-odată în aer părea să plutească o anume emoție, o anume așteptare și își dădu seama că această emoție era pricinuită de Tessa Cabot. Margo a avut un sentiment foarte special cînd l-a cunoscut pe primar, și a înțeles că viața în salon avea să sufere schimbări radicale în timpul șederii Tessei. De mai multe ori în timpul zilei își tîrși pașii de-a curmezișul odăii, prefăcîndu-se că se uită pe fereastră în timp ce, pe furiș, arunca priviri iscoditoare spre Tessa. Ori de cîte ori Tessa își întorcea capul pentru a spune ceva, Margo se îndepărta repede, înapoi la adăpostul patului ei, dar curiozitatea a fost prea puternică și de data aceasta traversă salonul și se opri în picioare lîngă patul Tessei.

— Eu sînt Margo Marshall, zise ea fără intonație.

— Bună ziua, zîmbi Tessa. Eu sînt Tessa Cabot. Vreţi să staţi jos ? întrebă ea arătînd un scaun.

— Sînteţi sigură că nu vă deranjează ? Vreau să zic, dacă preferaţi să fiţi singură, eu pot...

— Nu, vă rog să luaţi loc, prefer compania, spuse Tessa prietenos. Dintr-o singură privire ghicise problema femeii ; culoarea galbenă a pielei, inegala distribuire ponderală, trebuie să fie băutura.

— Cum... cum vă simţiţi, domnişoară Cabot ? întrebă Margo stingherită.

— Spune-mi Tessa... Acesta nu e un loc pentru formalisme, rîse ea. Şi pătimim aici împreună.

— Tessa, deci... te simţi mai bine ?

— Mult mai bine. S-ar putea să am sau să nu am diabet şi mi-a fost îngrozitor de rău, dar acum mă simt bine.

— Doctorul Gorlin... hm... mi-a spus că vei veni în salonul acesta. S-a gîndit... S-a gîndit că poate ai vrea pe cineva cu care să stai de vorbă... îmi pare rău, trebuie să ţi se pară ridicol, să ai nevoie de cineva cu care să stai de vorbă. O să mă întorc la patul meu, gîngăvi ea.

— Rămîi, te rog, pe loc. Vreau să am pe cineva cu care să stau de vorbă. Margo, îmi dau seama cît de groaznic de stingherită eşti faţă de mine, aşa că aş vrea să-ţi spun ceva. Am făcut o învoială cu Nick... cu doctorul Gorlin... că atîta timp cît mă aflu aici, eu nu sînt decît o persoană oarecare despre care nimeni nu a auzit vreodată. Ar fi amabil din partea ta dacă m-ai putea considera la fel.

— Amabil ?

— Este greu pentru oameni să se comporte astfel, ştiu, dar aş aprecia foarte mult acest lucru. În lumea de afară nu e prea uşor să fii un anonim, dar aici e posibil. Crezi că ai putea să uiţi de numele meu, de banii mei şi de toate celelalte ?

— Eu... da, presupun că da, spuse ea holbîndu-se la Tessa. Nu eşti aşa cum mă aşteptam. Eşti drăguţă. O, îmi pară rău, n-am vrut să...

— Da, aşa este. Nu te-ai aşteptat să fiu drăguţă. Te-ai aşteptat să fiu dezagreabilă, dar nu-ţi fac nici o vină. Mă bucur că am lămurit lucrul acesta. S-ar putea să nu

fiu chiar atît de drăguță pe cît aș dori eu, dar nici nu mănînc oameni de vii.

— Cu adevărat nu te deranjează că am venit la dumneata? întrebă Margo.

— Nu vorbi prostii. Este plăcut să te afli în preajma oamenilor... oameni noi. De cînd ești aici?

— De opt luni. Șase luni aici și două la... psihiatrie. Eu am... am avut o problemă cu băutura.

— Îmi pare rău, spuse Tessa liniștită. Gravă?

— Da... ar fi trebuit să spun că sînt... alcoolică. Doctorii vor să mă obișnuiesc să gîndesc în felul acesta.

— N-am vrut să fac o indiscreție, spuse Tessa.

— E în regulă. Toată lumea știe ce-i cu mine. Pur și simplu nu-mi place cuvîntul ăsta... alcoolică.

— De ce nu?

— Sună îngrozitor. Sugerează lucruri îngrozitoare.

— Bine dar acum nu mai bei, cel puțin ai fost ajutată. E mai bine să spui că ești alcoolică decît să te necăjești că trebuie să rostești cuvîntul acesta... nu faci decît să te sperii singură. Sau să te lași copleșită de mila celorlalți, ceea ce e tot atît de rău.

Margo se uită la Tessa ca și cînd n-ar fi priceput și Tessa îi zîmbi.

— Am un prieten care bea mult prea mult, și vrea să fie compătimit. Unii oameni fac asta, alții însă sînt mai constructivi, îi explică Tessa.

— Nu înțelegi... viața mea... mi-am ruinat-o; fostul meu soț mi-a ruinat-o.

— Înțeleg că mai ești încă în viață și că afară e lumea... lumea mare. Se poate că ai pierdut timp, dar nimic nu este ruinat, spuse Tessa cu blîndețe.

— Parcă ai fi doctorul Gorlin.

— Asta-i ceea ce îți spune el?

— Îmi spune și-mi tot spune. Nu termină niciodată.

— Probabil e foarte convins că are dreptate. Îți pot spune ceva din experiența mea, nu ajută la nimic să ascunzi lucrurile, fie că este vorba de băutură, sau droguri sau orice altceva. Pentru oamenii maturi nu există ascunzișuri.

— Te-a prelucrat doctorul Gorlin?

Tessa rîse.

— Nu, şi n-am avut de gînd să te dăscălesc. Ceea ce am vrut să spun este că fiecare om poartă în sufletul lui ceva pe care ar dori să-l uite.

Margo băgă mîna în buzunarul halatului şi scoase o fotografie roasă la margini, pe care i-o întinse Tessei.

— Băieţii mei. Ei sînt singurul lucru pe care doresc să mi-l amintesc.

Tessa se uită la fotografie; doi băieţi, unul cam de vreo zece ani, celălalt, un adolescent arogant de vreo şaptesprezece ani. Rîdeau în soare pe o pajişte întinsă şi bine tunsă, lipsiţi de griji, tineri. Lui Tessa i se păru că băieţii erau plini de morga celor care urmau o şcoală particulară, dar văzînd expresia de dragoste de pe chipul lui Margo, zîmbi.

— Sînt foarte drăguţi. Trebuie să fii foarte mîndră de ei, îi spuse, dîndu-i fotografia înapoi.

— Sînt chiar. Sînt aproape băieţi mari. Îmi amintesc de cînd erau copii mici, atunci aveau nevoie de mama lor, oftă ea. Cel puţin mai am încă fotografiile lor.

Tessa rămase tăcută. Pricepu că Margo îşi ţesuse în jurul ei un văl de milă faţă de ea însăşi, că îşi anulase singură propria ei voinţă.

— Au ochii dumitale. Ai ochi frumoşi, de o neobişnuită culoare cafenie, spuse Tessa.

— Ha! Dumneata ai nişte ochi! Eu am două pete maro pe obraz, zise Margo.

— Nu, au o culoare interesantă. Parcă ar fi smălţuiţi. Probabil că sclipesc cînd îţi cade părul liber.

— Părul meu? întrebă Margo pipăindu-şi încîlceala de şuviţe trase la spate.

— Ai un păr frumos, de un castaniu cald care face un contrast plăcut cu ochii.

— Nu m-am gîndit niciodată... dumneata eşti frumoasă. Eşti cu adevărat uluitoare, mai mult decît în fotografii.

— Mulţumesc, spuse Tessa, întorcîndu-şi capul.

Avea un fel abrupt de a întoarce capul după ce i se făcea un compliment, ceea ce determina pe unii să creadă că era vanitoasă, dar de fapt timiditatea şi nu vanitatea se întrezărea sub gestul acesta. Tessa, asupra căreia se

revărsau cu prisosință complimentele încă din copilărie, era cu toate acestea stînjenită cînd le primea.

— Cît timp crezi că mai rămîi aici, Margo ? întrebă ea.

— Atîta timp cît mă vor ține. Nu am unde să mă duc după ce ies de aici. Și nu am slujbă.

— Locuri de locuit și slujbe... ăsta-i cel mai neînsemnat lucru. Important este să te faci bine și să ieși din spital. Margo, sînt atîtea lucruri de făcut afară, totul e atît de viu.

— Poate pentru o Cabot... nu și pentru o Marshall, spuse Margo cu o voce lipsită de intonație.

— O să vezi, imediat ce-o să afli că ți se dă drumul, o să te cuprindă emoția.

— Eu nu cred asta. N-am nici măcar un prieten afară.

— Te poți împrieteni cu mine, spuse Tessa simplu.

— Nu trebuie neapărat să fii drăguță cu mine. Apreciez, dar nu trebuie neapărat. Nu ai nevoie de văicăreala mea.

— Nu, de v`icăreala dumitale nu, totuși putem fi prietene, zîmbi Tessa.

— Trebuie că înseamnă ceva să fii o Cabot... cum e ?

— Complicat. Am fost o Cabot timp de douăzeci și șapte de ani și încă nu sînt sigură ce înseamnă.

Tessa zîmbi apoi îl văzu pe unchiul ei intrînd în salon împreună cu Nick. Le făcu semn cu mîna și Margo se întoarse sărind în sus ca și cum ar fi fost prinsă asupra unui fapt îngrozitor.

— Margo ? Vorbim mai tîrziu ? spuse Tessa.

Margo ridică din umeri, simțindu-se un intrus.

— Te rog, stărui Tessa și Margo îi zîmbi, dînd din cap afirmativ.

Se întoarse la patul ei, așezîndu-se pe margine, încă surprinsă că aceasta era Tessa Cabot ; adevărat că era fermecătoare și vocea ei șoptită sugera generații întregi de bogăție și lux, dar în afară de asta ar fi putut să fie oricine, o ființă firească și bună. Margo își deschise sertarul și scoase o oglindă apoi, nervos, o puse la loc în sertar. Se întinse pe spate, spunîndu-și să nu fie proastă, și din nou își fixă privirile în tavan. Unii vor să fie compătimiți, alții sînt mai constructivi, o auzi pe Tessa spunînd. Margo

socoti că lucrul acesta era adevărat şi hotărî să reflecteze asupra lui.

— Unchiule Bill, zîmbi Tessa. O, ce fericire să te văd, exclamă în timp ce el o îmbrăţişa.

— Şi pe tine. Mi-ai tras o spaimă cumplită.

— N-am vrut. Mă ierţi ?

— Cu o condiţie, spuse el prefăcîndu-se sever.

— Oh, dragă ! Ce condiţie ?

— Te iert dacă tu eşti o pacientă cuminte. O singură plîngere, şi capeţi un patru mare la purtare.

— Spune-i, te rog, cît sînt de ascultătoare, rîse ea spre Nick.

— Nu intră în discuţie, Bill. A fost cuminte.

— Tessa, tu nu ai avut niciodată prilejul să fii o pacientă şi asta face ca lucrurile să fie puţin deosebite, spuse Bill serios. În această situaţie trebuie să asculţi de medicii tăi... nu să foloseşti propriile tale idei.

— Dar ascult cu adevărat. Nu mă dojeni. O să fac tot ce-mi spune Nick.

— Bine. Acum spune-mi, cum te simţi ?

— Mai bine. Şi e plăcut aici, unchiule Bill. Primarul a fost aici azi dimineaţă şi am cunoscut o bolnavă drăguţă, doamna din colţ, şi un prieten de-al meu lucrează aici. Şi, mai presus de toate, doctorii mei sînt atît de buni cu mine.

— De aceea n-ai chemat un doctor în primul moment ? Cînd ai făcut gripa ? Ai vrut să te vînturi printr-un spital ? o bătu el uşor pe mînă.

— Fac gripă în fiecare an şi nu m-am gîndit că de data aceasta va fi ceva deosebit. Unchiule Bill, ce fac mama şi tata ?

— Se simt mai uşuraţi. Au suportat totul destul de bine.

— Chiar şi mama ? Mi-a fost teamă că o va da gata, spuse Tessa încetişor.

— Un timp am fost şi eu îngrijorat de mama ta. E extraordinar că acum se află într-o dispoziţie infinit mai bună decît am văzut-o eu vreodată, spuse Bill pe gînduri, amintindu-şi de discuţia avută cu Amanda în acea dimineaţă.

Cu un foşnet surd, halatul de operaţie al lui Ted Michaelson fu azvîrlit la pămînt. După ce ieşi din sală, se grăbi să scape de mănuşile pătate de sînge, de boneta şi de îmbrăcămintea îmbibate de mirosurile sălii de operaţie. Se spălă şi-şi luă bluza albă din dulăpior, apoi ieşi pe coridor. Avea o întîlnire urgentă cu o soră nouă de la sala de operaţie, care fusese în mod deosebit intrigată de reputaţia lui. Ştia că n-o să fie invitată la petrecere sau la masă, ştia că va fi condusă în debara şi acest gînd o ţinuse în emoţie toată dimineaţa.

— Bună, zise el îndreptîndu-se pieziş spre masa surorilor

— Cum a mers operaţia? întrebă ea cu un accent tipic New-York-ez.

— Bolnavul o să trăiască... şi tu? Crezi că ai putea oferi o mică descărcare nervoasă?

— Într-adevăr aşa ceva se întîmplă în debara?

— Într-adevăr toate vreţi să aflaţi?

Ea se uită de jur împrejur, făcînd semn cu mîna unei alte surori. Ted porni înspre cămăruţă în timp ce cealaltă soră se apropia de masă.

— Poţi să stai tu aici cîteva minute?

— Pentru numele lui Dumnezeu, eşti aici doar de patru zile şi îţi şi iei valea cu Michaelson?

— E foarte drăguţ. Nu m-ar supăra să mă întîlnesc cu el, spuse ea.

— Să te întîlneşti cu el? O, scumpo, trebuie să înveţi încă multe lucruri. Singura dată cînd o să-l întîlneşti pe Michaelson este în debara sau cînd intră în operaţie. El nu-şi dă întîlniri, se culcă doar cu fetele.

— Întotdeauna trebuie să existe o „prima dată". Cred că mă place.

— Desigur. Du-te... şi întoarce-te repede. Îţi ţin eu locul aici.

— Bine... şi nu prea repede, zîmbi sora.

— O să afli singură, dar regula la Michaelson este bang, bang, fără preliminarii politicoase, spuse ea. Sora se îndepărtă. Cealaltă clătină din cap cu oboseală, pierzînd socoteala surorilor care călcaseră pe cărarea dinspre odăiţa aceea.

— Soră? un doctor stătea în picioare lîngă masă.

— Da, domnule doctor ?
— Nu l-ai văzut pe doctorul Michaelson ?
— Eu... ăă... poate că e la reanimare.
— Cheamă acolo şi vezi dacă este, sînt grăbit.
Ea ridică telefonul şi formă un număr greşit, lăsîndu-l să sune într-un serviciu gol de la bucătărie. Ridică din umeri a neputinţă sub ochii doctorului şi acesta mormăi :
— O să-l găsesc eu, spuse şi se îndepărtă.
O infirmieră îi făcu semn cu mîna dintr-un salon de la capătul lungului coridor şi sora plecă de lîngă masă. Întorcîndu-se cîteva minute mai tîrziu, îl văzu pe Ted Michaelson ivindu-se din debara şi, cîteva momente după aceea, pe soră.
— V-a căutat doctorul Rogers, îl anunţă ea cu buzele pungă.
Ted ridică receptorul *telespeaker*-ului şi aşteptă ca doctorul să răspundă la chemarea lui.
— Bună... m-ai căutat ? spuse Ted în receptor. Nu, n-am fost la reanimare... nu, veşnica debara... da, rîse el, da, îţi mai înseninează ziua... da... ce s-a întîmplat ? Da, cunosc cazul acela, a fost transferat aici de la urgenţă. De asta îţi lipseşte raportul... da, nu duminică... asta... internul de la internări probabil. Ştiu că a fost transferat chiar acum. Verifică la urgenţă... perfect, spuse el şi închise receptorul.
Le rînji celor două surori şi plecă, oprindu-se la camera medicilor să se spele. Bău cu lăcomie o ceaşcă de cafea, apoi se uită la ceas. Avea o oră liberă pe care hotărî s-o petreacă împreună cu Tessa.

— Lee Stuart e în camera de primire şi face o listă de tot ce se află acolo, spuse Bill. E foarte drăguţă şi-i uşor să te înţelegi bine cu ea. Vine să te vadă mai tîrziu.
— Îmi pare bine că-ţi place.
— Debordează de exuberanţă tinerească, aşa cum faceţi voi toţi, măi copii, rîse el.
— Nick, unchiul Bill crede că e bătrîn, spuse Tessa.
— Nu, nu cred. Decît că voi mă extenuaţi, asta-i tot. Atîta vitalitate e obositoare.

— Ted, spuse Tessa pe neaşteptate, şi Bill se întoarse să-l vadă pe Ted Michaelson pe care şocul îl înţepenise în uşă.

Nick se duse repede la Ted, înşfăcîndu-i braţul în timp ce Bill se ridică în picioare şi-i întinse mîna pentru a-l face pe Ted să-şi revină.

— Pe cine avem aici? spuse el cu vioiciune. S-ar zice că e un doctor foarte obosit, continuă apoi în timp ce Tessa îl privea nedumerită pe Ted, înconjurat dintr-o dată de Nick şi Bill.

— Unchiule Bill, acesta e Ted Michaelson. Ţi-am povestit despre el. Vechiul meu prieten Ted, doctorul Bill Reynolds, spuse Tessa încetişor.

— Îmi face plăcere, doctore, răspunse Ted. Îmi pare rău că arăt aşa, dar sînt gata să pic, zise el încet.

— Ted, ai avut o operaţie grea? întrebă Nick repede.

— Da... da, chiar a fost grea, spuse el dîndu-şi la o parte părul lung. M-a cam dat gata.

— Mai bine ai veni cu mine să te întinzi puţin. O poţi vedea pe Tessa cînd ai să-ţi revii. Hai, spuse Nick, scoţîndu-l din salon.

La uşă, Ted se întoarse.

— Îmi pare rău, domnule doctor, o să ne întîlnim cu toţii altă dată şi o să stăm de vorbă. Tess, te văd mai tîrziu, zise el şi ieşi în coridor cu Nick, care îl conduse în camera medicilor, îl aşeză pe un scaun şi-i turnă o cafea. Ted scoase o ţigară din buzunarul bluzei şi, cu mîini nesigure, şi-o aprinse.

— Ted, spuse Nick, aşezîndu-se alături de el. Vreau să mă asculţi. Tocmai am luat masa cu Bill Reynolds... am vorbit despre tine, eu am adus vorba. Ascultă, Ted, mi-a zis că te cunoaşte, mi-a zis de asemenea că nu are nimic de spus despre tine. M-a sfătuit să-mi văd de treburile mele. Şi chiar asta am intenţia să fac. Oricare ar fi lucrul acela pe care tu nu doreşti ca oamenii să-l afle, este încă absolut secret, spuse Nick întinzîndu-i cafeaua.

— N-a spus nimic? întrebă Ted.

— Nu. Ştiu că te-a tratat cînd erai mic, dar asta e tot. A fost neînduplecat.

— Şi tu ai de gînd să laşi lucrurile să rămînă aşa?

— Ai cuvîntul meu, bobocule, aşa că relaxează-te. Tu ştii unde mă găseşti dacă ai nevoie de mine. Acum linişteşte-te.

— Mă simt foarte bine... am fost doar atît de al naibii de surprins. Dar parcă Tessa nu putea primi vizitatori ?

— Unchiul ei e medic. Vor fi unele excepţii pe parcurs, Ted. Mi-e teamă că o să trebuiască să te obişnuieşti cu lucrul ăsta.

— Nici o grijă, o să mă simt foarte bine... doar că am fost luat prin surprindere. Isuse, au trecut zece ani. Începu să-şi soarbă cafeaua. Tess trebuie să creadă că mi-am ieşit din minţi.

— Crede probabil că abia ai terminat o operaţie lungă şi te simţi sleit. Te-aş sfătui să menţii explicaţia aceasta, Ted, sună destul de rezonabil.

— Da, cred că da.

— Te simţi prea tulburat ca să lucrezi ? întrebă Nick.

— Drace, nu. Acum mă simt bine. Doar în clipa aceea... Ted lăsă propoziţia neterminată.

— Atunci de ce nu te întorci sus să-ţi limpezeşti capul ?

— Mai am puţin timp, o să stau aici să-mi termin ţigara. Tu poţi pleca, mă simt perfect acum. Hei, Nick, mulţumesc că nu pui întrebări.

— Da, desigur, spuse Nick. Clătină din cap. Cel mai bun chirurg de plămîni din cîţi îi am trebuie să facă parte din cei o sută de mii de medici care nu vor să se lase de fumat. Ca în zicala aceea, cismarul n-are ghete, oftă el. Te văd mai tîrziu.

Nick ieşi din cameră, mergînd încet înapoi de-a lungul coridorului.

— Dar, unchiule Bill, eşti sigur că nu e altceva ? întrebă Tessa.

— Ce altceva ar putea să fie ?

— Te rog, nu încerca să mă duci cu vorba. Ted arăta de parcă era gata să cadă grămadă şi tu de asemenea arătai cam ciudat.

— Tessa, prietenul tău Teddy este chirurg şi a ieşit dintr-o operaţie lungă. Obosesc şi medicii uneori, mai ales chirurgii.

— Teddy. De ce i-ai spus Teddy ?

— Se pare că ăsta este numele lui.

— Eu l-am prezentat ca Ted.

— Tessa, aş dori să nu fii pedantă. Care-i diferenţa? Imaginezi unele lucruri... ai luat nişte medicamente şi capul tău nu este tocmai limpede.

— Eşti sigur? Eu nu cred asta. Ceva îmi spune că e...

— Încetează cu încăpăţînarea, se presupune că trebuie să te relaxezi.

Bill zîmbi. Încerca să păstreze pe obraz o aparenţă de calm, dar de fapt era tulburat; una era să-l temperezi pe Nick Gorlin, cu Tessa însă problema era mult mai dificilă căci îngrijorarea ei era pricinuită de cineva la care ţinea foarte mult. Bill ştia că toate instinctele ei protectoare erau în alertă.

— Tessa, spuse încet Nick, revenind lîngă patul ei. Cred că acum trebiue să-l dau afară pe unchiul tău. Vreau să te odihneşti, te-ai agitat îndeajuns.

— Cum se simte Ted?

— E bine, doar puţin obosit. A avut de tras azi dimineaţă o operaţie de şase ore. Bill, o să ţin legătura cu dumneata şi peste cîteva zile Tessa va putea să-şi primească familia.

— Îţi mulţumesc, Nick. Tessa, o sărută el, o să predau mesajul tău Amandei şi lui Jason şi lui Shelton. O, mai e un lucru... Roger.

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic, cu excepţia faptului că sună la fiecare cincisprezece minute. Vrei să-i spun ceva?

— Aş zice să-i spui să înceteze de a mai suna, zîmbi ea. Spune-i să nu fie îngrijorat şi roagă-l să nu dea întregul spectacol peste cap numai pentru că sînt bolnavă.

— Foarte bine, draga mea. O să te văd curînd şi fă tot ceea ce spune Nick.

Îşi luă paltonul şi ieşi încet din salon, cu gîndurile foarte departe.

— Ce-ai zice să aţipeşti puţin, Tessa? Ai avut o zi plină, i se adresă Nick după ce Bill ieşi.

— Sînt îngrijorată din cauza lui Ted, spuse ea.

— Asta-i o prostie. Medicii obosesc şi ei din cînd în cînd.

Se uită fix la el cu faţa foarte liniştită, cu ochii sfredelitori.

— Chiar asta e ? întrebă blajin.

— Poate că îl paşte vreo boală. Întinde-te, Tessa, spuse el, culcînd-o uşor pe spate. Dormi.

— E un ordin ? îi zîmbi ea.

— Da. Vin mai tîrziu cu Lee, răspunse Nick şi plecă imediat.

Tessa îl urmări pe Nick cum se îndepărtează, întrebîndu-se dacă oare ea era zăpăcită din cauza medicamentelor sau într-adevăr avusese loc o recunoaştere bizară şi încordată între unchiul ei şi Ted. Mintea ei nu putea rămîne însă multă vreme agăţată de această întrebare căci, epuizată, căzu într-un somn adînc.

David Cord isprăvi de verificat ultimele recomandări scrise pentru bolnavi şi închise dosarul. Oftînd, ieşi din birou şi se retrase în camera lui, de unde formă numărul şefului personalului. Aşteptă pe fir pînă cînd Sam Matthews termină o convorbire.

— Doctor Matthews, spuse el în mod mecanic.

— Sam ? Aici e David Cord. Ascultă, am nevoie de o repartiţie permanentă pentru una din camerele medicilor.

Sam Matthews întinse mîna după un set de formulare necesare unei asemenea repartiţii.

— Pentru ce ? întrebă el.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Motive personale, spuse Sam, făcînd adnotarea pe unul din formulare.

— Da.

— Vrei să spui o repartizare permanent permanentă sau temporar permanentă ? întrebă Sam.

— Ce înseamnă asta ?

— Există formulare diferite care să corespundă fiecărei situaţii. Dacă crezi că e temporar, îl completez pe acela.

— Cum poate fi ceva temporar permanent ?

— Spitalul Municipal a găsit o modalitate. Acum nu mă înnebuni, răspunde-mi numai la întrebare.

— Foarte bine, o repartizare permanent permanentă oftă David.

— Perfect, n-a fost din cale afară de greu, nu-i aşa ?

— Exagerare birocratică, spuse David muşcător.

— Da, ei bine, toţi avem problemele noastre. Aşteaptă o clipă, spuse Sam, întorcîndu-se spre diagrama camerelor permanente, căutînd una goală.

— Pot să-ţi dau o cameră vizavi de cea a lui Nick. Presupun că-ţi va face plăcere, nu-i aşa ?

— Există şi pentru asta un răspuns conform formularului ?

— David, tu m-ai rugat să fac ceva pentru tine şi eu încerc să fac. Mă pot descurca şi fără sarcasmul tău, îmi este de-ajuns cel primit din partea prietenului tău, Nick.

— Sînt îndreptăţit la o cameră dacă am nevoie de ea.

— Foarte bine, perfect, de-ajuns. N-am de gînd să mă cert. Înainte de venirea lui Nick, aveam putinţa să spun că eu conduc lucrurile aici ; acum e Nick şi dacă nu e Nick, eşti tu. Spune-mi numai dacă ţi-e de folos camera aceea.

— Sam, am cam obosit să fac totul după carte. Nick spune că...

— Ascultă, i-o reteză Sam. Vreau numai un răspuns simplu în legătură cu camera. Nu vreau să ascult antologia anecdotelor lui Nick Gorlin, Doctor în Medicină. Deci eu sînt un birocrat. Eu am de îndeplinit slujba mea, aşa că voi geniile sînteţi liberi să luminaţi lumea. Lasă-l pe Nick să-şi mînuiască insultele, tu rămîi la subiect şi spune-mi da sau nu. Aş vrea să completez formularul acesta înainte de fac un infarct.

David rîse.

— Foarte bine, Sam, îmi pare rău. Camera aia este perfectă.

— Îţi mulţumesc foarte mult. Ascultă, mai este vreun lucru pe care un bătrîn chel, odinioară medic, acum birocrat, îl poate face pentru tine ?

— Odinioară medic ? Ţi-au ridicat autorizaţia, Sam ? îl tachină David.

— Nu mi-au ridicat-o. Nick. După părerea lui sînt foarte bun la ascuţit creioane, dar să mă ţin naibii departe de saloane. Sînt un medic *„de facto"* după părerea lui Nick, un decăzut.

David chicoti în telefon. Ştia că Nick ţinea de fapt la Sam, dar ştia de asemenea că Nick nu se folosea de medicii din administraţie.

— Nu mai e nimic altceva, mulţumesc. Şi nu te necăji din cauza lui Nick, tu ştii cum trebuie să-l iei.

— Desigur că ştiu. Mă feresc din drumul lui şi-mi văd de hîrţoagele mele care nu-mi dau răgaz. David, te poţi muta în camera aceea cînd doreşti.

— Îmi displace să-ţi spun, dar m-am mutat de aseară. Odaia era goală aşa că am intrat.

Sam zvîrli creionul şi se rezemă cu spatele de scaun, frecîndu-şi chelia.

— Era de aşteptat. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta. Ascultă, eu ştiu că tu şi cu Nick nu prea vă sinchisiţi să-mi spuneţi mare lucru, dar vreţi să-mi faceţi o favoare ? Cînd hotărîţi amîndoi să preluaţi oficial conducerea spitalului, anunţaţi-mă dinainte, aşa încît să nu trebuiască să aud lucrul ăsta de la nevastă-mea. Are această idee năstruşnică cum că eu conduc aici.

— Promit. Şi nu vom lua nici un ostatec. Îţi mulţumesc, Sam.

David zîmbi şi închise telefonul. Era amuzat, ca întotdeauna dealtfel, de firea paşnică a lui Sam. Oricare alt şef al personalului s-ar fi înfuriat de această lipsă de respect datorat prin forţa lucrurilor, dar Sam era destul de înţelept să priceapă că singura modalitate de a o scoate la capăt era să joace cum cînta Nick. Oricare altă modalitate ar fi fost curată pierdere de vreme. După ce Nick se încadrase în colectivul Spitalului Municipal, devenise repede cunoscut pentru răbdarea cu care asculta lungile predici asupra regulilor şi felului în care trebuiau făcute lucrurile. Dar după predică pleca şi făcea exact aşa cum dorea el. Sam înţelesese acest lucru şi îl acceptase, dîndu-şi seama că un Nick Gorlin găseşti unul la un milion de oameni şi, dacă puneai mîna pe Nick Gorlin, îl luai cu metodele lui cu tot. Nick făcea totul în sfera medicinii şi fără greşeală, iar Sam ştia că trebuia să accepţi tot ceea ce decurgea din asta, la nevoie chiar şi un picior în fund.

Ted Michaelson se spălase din nou şi, îmbrăcat steril, stătea impasibil în sala de operaţie. Aşteptînd ca anestezia să-şi facă efectul, anestezistul îl puse pe bolnav să numere îndărăt de la o sută. În afară de acel numărat şovăielnic,

încăperea era scăldată în linişte, fiecare medic revizuindu-şi mintal aspectele cazului, iar surorile verificînd de două ori instrumentele. Îi aştepta o operaţie dificilă, un edem pulmonar determinat de un cheag. Era o operaţie cu mari riscuri, căci în orice clipă în timpul trombectomiei bolnavul putea să moară într-o secundă, sau într-o fracţiune de secundă, şi medicii l-ar fi privit neputincioşi. Ted îşi mişca degetele înmănuşate; era calm, rece, iar echipa care îl ajuta îi imita atitudinea. Această operaţie fusese aleasă în mod special pentru a fi urmărită de un grup de medici secundari care erau în al doilea an de chirurgie. Trebuiau să urmărească precizia riguroasă a lui Ted şi incredibila sa stăpînire de sine, egală pe tot parcursul operaţiei.

— Gata, zise anestezistul şi Ted păşi spre masă.

— Tensiunea? întrebă el.

— Paisprezece cu nouă, se menţine constant.

Ted întinse mîna şi sora îi dădu bisturiul.

Toţi cei care urmăreau din galerie operaţia se aplecară înainte, atenţi la fiecare mişcare a lui Ted. Chirurgii socoteau tehnica operatorie a lui Ted o artă în sine. Mişcările sale erau iuţi şi economicoase, reflexele de o rapidă promptitudine. Procedeele sale erau de o mare acurateţe şi sigure, atitudinea nespus de calmă. Dintr-o singură mişcare sigură făcu o incizie perfectă şi se aplecă mai aproape, decolînd pielea. Îi trebuiră numai cîteva secunde pentru a localiza cheagul şi începu cu abilitate operaţia de îndepărtare a acestuia, lucrînd cu mişcări uşoare.

— Hemostază... pensă... sîngerează... hemostază. Tensiunea?

— Constantă.

— Hemostază... pensă... pensă... prinde-o pe aceea... hemostază...

Această conversaţie legată strict de operaţie, rostită pe acelaşi ton, continuă pe parcursul celor două ore fără nici o inflexiune, fără nici o licărire de expresie în privirea sa de gheaţă.

— Iată încă una... hemostază... aspiraţie... hemostază. Aruncă o privire scurtă pe semnalele de pe monitorul cardiac şi continuă să opereze.

— L-am găsit... pregătiţi pentru ligatură... pensă... şi asta e! Se dădu înapoi cîţiva paşi, uitîndu-se din nou la monitorul cardiac.

— Închideţi voi, spuse el şi ieşi din sala de operaţie în sala preoperatorie. Îşi scoase hainele sterile, aruncîndu-le din nou pe podea şi-şi luă o ţigară din dulăpior. Se aşeză pe o bancă în faţa dulăpioarelor, inhalînd adînc. Ceasul său îi arăta că operaţia durase o oră şi cincizeci şi şase de minute şi mai erau necesare cel puţin treizeci de minute pentru finisare. „Prea mult timp", se gîndi în sinea lui; după exigenţele propriului său standard ar fi trebuit să scurteze cu cel puţin douăsprezece minute durata operaţiei. Îşi aruncă ţigara pe pardoseala de faianţă şi începu să se spele din nou, săpunindu-şi mîinile cu lichidul antiseptic din recipientul de metal. Şi le uscă cu grijă, le presără cu pudră de talc, apoi îşi puse bluza albă de spital. Ieşi tîrşindu-şi picioarele prin uşile batante ale blocului operator şi se alătură spectatorilor din galerie, urmărind împreună cu ei modul în care echipa sa isprăvea operaţia.

— A fost treabă, nu glumă, îi spuse unul din medici cu voce şoptită.

— Cam cu douăsprezece minute prea lung, răspunse Ted, urmărind mai departe cu atenţie ceea ce se petrece în sala de operaţie.

— Totuşi... începu el.

— În chirurgie, doctore, nu există nici un fel de totuşi... nici dar, nici dacă şi nici poate, spuse Ted. Mai bine te-ai duce să-ţi notezi asta în agenda dumitale. Cînd un anumit lucru poate fi făcut într-o oră, el trebuie făcut într-o oră, nu într-o oră şi douăsprezece minute, nici într-o oră şi un minut. O oră exact.

— Dar o trombectomie...

— Ar fi trebuit să-mi ia cu douăsprezece minute mai puţin.

— Aş dori eu să am astfel de probleme, spuse calm doctorul.

Ted îşi întoarse ochii verzi în direcţia lui.

— Doctore, să nu-ţi doreşti niciodată problemele altuia înainte de a fi al naibii de sigur care sînt acestea. Asta-i

curată nebunie, spuse el şi se întoarse să privească prin fereastra sălii de operaţie.

— Doctor Nick Gorlin... doctor Nick Gorlin; se auzi *telespeaker*-ul. Nick care se afla la etajul trei, în cabinetul de fizio-terapie, îşi lăsă bolnavul pe seama celorlalţi medici şi se duse la telefon.

— Doctor Gorlin.

— Nick, aici e Lee. Îmi pare realmente rău să te deranjez dar mi-ai spus să te chem cînd sînt gata ca să mergem s-o cunosc pe domnişoara Cabot.

— Hm ! E în regulă. Ai terminat de luat în primire ?

— Acum am terminat. Trebuie să aflu ce vrea ea să fac cu toate lucrurile acelea.

— Isprăvesc şi eu aici în zece minute. Du-te şi aşteaptă-mă în biroul de la etajul doi. Zece minute, spuse el şi închise telefonul, întorcîndu-se la bolnavul său. Verifică din nou foaia de observaţie apoi se întoarse spre ortoped.

— Care este pronosticul ?

— Tendoanele lui Achile sînt rigide, Nick. Am obţinut puţină elasticitate, dar nu suficientă.

— Îi faci un program complex de exerciţii ?

— Absolut, deşi nu pot să grăbesc mersul lucrurilor fără a-i asocia şi un tratament pentru contractura musculară, după părerea mea timp de vreo două luni.

— Ţine-mă la curent, spuse Nick.

— Te voi ţine, dar să nu aştepţi miracole, Nick. Băiatul ăsta nu e un atlet în cea mai bună formă. Muşchii săi sînt destul de leneşi, spuse doctorul, conducîndu-l pe Nick afară din salon.

— Eu nu cer miracole, dar operaţia a avut loc acum trei săptămîni ; ar fi trebuit să obţinem o mai mare mobilitate, spuse Nick sec, uitîndu-se ţintă la doctor. Vreau să zic, dacă urmăreai cazul, nu să-l laşi la voia întîmplării.

— Îl urmărim... Am auzit că te-ai transferat la secţia de medicină internă-femei, zise doctorul.

— Da, ce-i cu asta ?

— Nimic... bineînţeles, ştim despre domnişoara Cabot.

— Ce „ştiţi" despre domnişoara Cabot ? îl interpelă Nick.

— Se zice că e o femeie de-a dreptul fascinantă, spuse doctorul ca din întîmplare.

— E o bolnavă. Mai ai altceva de spus ? rosti Nick tăios.

— Nu... nu. Mă întrebam doar.

— Nu-mi oferi prilejul să te surprind întrebîndu-te cu voce prea tare. Ieri am dat afară o soră pentru că se întreba prea mult, spuse Nick privindu-l sever. Doctorii nu sînt absolviţi, nici ei. Dacă te-ai fi preocupat mai mult de acest tendon al lui Achile în loc să faci insinuări, bolnavul tău ar fi fost mult mai bine la ora asta, spuse Nick şi, cu pas lung, se îndreptă spre scară.

Se duse repede la biroul de la etajul doi, cu cravata fîlfîind, cu părul vîlvoi. Expresia feţei sale era în mod studiat impasibilă, dar înjura în minte sindromul de oraşel provincial al spitalului. Era mai rău chiar decît un orăşel de provincie, se gîndi el, era ca şi cum fiecare trăia în buzunarul celuilalt.

— Bună, Lee. Ce mai faci ? spuse el.

Lee se întoarse de lîngă fereastră şi se îndreptă spre Nick, cu mîna întinsă.

— Nick, pur şi simplu nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. A fost mai mult decît drăguţ din partea ta, spuse ea strîngîndu-i mîna.

Avea o voce joasă, plăcută, care sugera nopţile blînde din sud, o voce frumoasă.

— Lasă asta. N-am născocit eu slujba, Tessa are nevoie de tine. Mergem s-o cunoşti ?

Cînd ajunseră lîngă patul ei, Tessa dormea şi Lee rămase cu gura uşor căscată, uitîndu-se la ea.

— E atît de frumoasă, îi şopti lui Nick. Sărăcuţa de ea, să se îmbolnăvească atît de rău. Se va face bine, nu-i aşa ?

— Da, se va face. E foarte obosită. A avut o dimineaţă prea agitată.

— Poate ar trebui să vin mîine ? întrebă Lee cu voce abia auzită.

— Nu, putem să începem treaba. Dar Lee, cinci minute, asta-i tot.

— Desigur, Nick.

Nick se aplecă şi atinse mîna Tessei, scuturînd-o uşurel. Tessa deschise ochii şi se uită de jur împrejur apoi îşi fixă privirea asupra lui Nick şi a fetei care stătea lîngă el.

— O, spuse ea clătinîndu-şi capul. Se pare că dorm tot timpul.

— Îndată o să te lăsăm în pace aşa încît să poţi dormi liniştită, dar am vrut s-o cunoşti pe Lee Stuart. Lee, ea este Tessa Cabot.

— Bună ziua, Lee, zîmbi Tessa.

— Bună ziua, Tessa... Îmi pare cu adevărat rău că nu te simţi bine.

— Mă simt mult mai bine. Ia loc, te rog, trebuie să fii obosită. Eşti soţia lui Jim, zîmbi Tessa. E un băiat adorabil.

— Şi eu cred la fel. Jimmy nu vorbeşte prea mult, dar mi-a spus cît eşti de drăguţă.

— Doamnelor, aceasta nu e decît o vizită de cinci minute... cred că aţi face mai bine să lăsaţi complimentele pentru altă dată, hm ? spuse Nick cu blîndeţe.

— O, desigur, ce-a putut să fie în capul meu ? întrebă Lee, scoţînd un carnet din poşetă.

— Eu vă las acum. Lee, cinci minute, nu mai mult. Tessa, vin să te văd înainte de a se stinge luminile, spuse Nick şi plecă.

— Tessa... vreau numai să-ţi mulţumesc pentru slujba asta. Am căutat şi-am tot căutat de lucru, dar totul a fost fără nici un rezultat. Jimmy şi cu mine îţi sîntem cu adevărat recunoscători.

— Mă bucur că ai fost liberă. E jale mare acolo jos ?

— Tessa, nici nu se mai vede podeaua din cauza tuturor lucrurilor acelora... n-am văzut în viaţa mea atîtea flori şi mai sînt o sumedenie de pachete. Am luat toate cărţile de vizită şi am făcut o notă cu fiecare obiect din partea cui este. Ce vrei să faci cu toate acestea ?

— Cred că florile le poţi distribui prin spital. Începe cu pediatria. Cu pachetele, nu ştiu. Ce fel de lucruri sînt ?

— O mulţime de lenjerie şi cărţi, spuse Lee, verificîndu-şi carnetul. Toate lucrurile au fost aduse prin comisionar ieri şi azi.

— Înţeleg. Bine, atunci ascultă, angajează pe cineva să ducă toate cărţile la mine acasă.

— Şi lenjeria ? E foarte frumoasă, toată din dantelă şi atît de fină.

— Am mai multă lenjerie decît voi fi vreodată în stare să port. De ce să n-o iei tu acasă ?

— Eu ? O, nu pot face aşa ceva.

— Nu vorbi prostii. Eu nu am nevoie de ea. Stai că ştiu eu, ia cîteva... ce sînt, halate şi cămăşi de noapte ?

Lee dădu din cap afirmativ.

— Ia cîteva din ele şi adu-le aici... Femeia aceea cu părul negru, în patul din colţ, este doamna Marshall. Dă-i-le ei. Restul iei tu. Nu ştiu dacă ţi se vor potrivi... ai un corp foarte frumos.

— O, sînt prea grasă, rîse Lee.

— Greşeşti. Eu sînt prea slabă. În orice caz încearcă-le.

— N-ai vrea să aduc aici cîteva flori ? întrebă Lee.

— Este vreun aranjament mai micuţ ?

— Este unul... cel mai drăguţ lucru pe care l-am văzut vreodată. Boboci de trandafiri într-un coş cu panglici micuţe de catifea. Este de la... Sayre... n-am putut desluşi prenumele.

Tessa zîmbi şi ochii ei priviră departe, visători, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.

— După atîţia ani... spuse ea. Da, pe aceia i-aş vrea. Celelalte flori le poţi împărţi. Dacă sînt ceva plante, găseşte alt comisionar şi trimite-le mamei mele, Gramercy Park South. Lee, ceea ce aş vrea să te rog este să-mi aduci nişte lucruri de acasă de la mine, dacă nu te deranjează.

— Nu, tot ceea ce vrei, Tessa, spuse Lee cu ochii mari deschişi.

Tessa zîmbi privind-o cu atenţie. Lee era dulce şi cuminte şi Tessa se gîndi că era atît de îndreptăţit ca o fată ca ea să fie măritată cu Jim, căci avea ceva care te făcea s-o îndrăgeşti.

— Mai bine ai face o listă, spuse ea şi Lee întocmi lista următoare :

1) Cămăşi de noapte şi halat —, dulapul din camera de toaletă.

Apă de colonie Chanel —, camera de toaletă, masa de toaletă.

Şampon de păr în pudră —, dulăpiorul din baie.
Deodorant, pieptene —, dulăpiorul din baie.
Lista pentru Sărbătoarea Recunoştinţei —, sertarul nesei din birou.

2) Duci lista pentru Sărbătoarea Recunoştinţei la Lonlon Ltd. — Madison Avenue pentru livrarea prăjiturilor u fructe conform listei. Adaugi doctor Gorlin, doctor ord, Jimmy.

3) Întrebi la Librăria Pierpont Morgan despre felicirile de Crăciun — dacă sînt gata, mesager să le ridice. )acă sînt gata, ia lista din sertarul din birou şi începe dresarea plicurilor.

4) Chemi magazinul de blănuri Bonwit, le ceri să lireze mantourile acasă la mine.

5) Cumperi maşină de scris pentru tine, iei bani de la ill Reynolds.

— Lee, cred că deocamdată ajunge... oh, şi vrei să-mi duci şi mapa de scris ? E în dormitor, în sertarul măsuţei e scris.

— Eşti într-adevăr sigură că vrei să-mi cumpăr o naşină de scris ? întrebă Lee.

— N-am decît una singură acasă şi e capricioasă, nu ot-s-o mînuiesc decît eu. Tessa zîmbi. Alegi una care îţi lace şi aranjezi să fie trimisă acasă la tine sau la mine, nde e mai uşor.

— Cît trebuie să cheltuiesc ?

— Atît cît trebuie ca să iei ceea ce doreşti. Există nele electrice, drăguţ colorate. Ar fi bine să iei şi mateale de rezervă. Socoteşti doar cît ai avea nevoie şi unchiul Bill îţi va da banii.

— Jur că nu pot crede toate astea, spuse Lee.

— Ce anume ?

— Astea... parcă ar fi venit Moş Crăciun.

Tessa rise.

— O să te îngrijeşti de problema lui Moş Crăciun luna viitoare. O să fii foarte ocupată atunci. Mă îndoiesc că voi ieşi de aici la timp ca să mă ocup de cumpărături.

— Tessa, o să fie atît de amuzant ! Şi eu o să fiu în stare să acopăr toate cheltuielile noastre... nu-mi vine să cred.

Tessa se uită îndelung la Lee, întrebîndu-se ce-ar putea face pentru ea și pentru Jim, fără a părea ostentativ.

— Lee, nu ți-ar plăcea să ai o slujbă permanentă ? întrebă ea încetișor.

— Glumești ? De atîta timp caut ceva permanent. Mi-ar plăcea.

— Bine, atunci poți lucra cu mine dacă vrei. Am început o nouă carte și m-aș putea folosi de cineva să-mi bată cîte ceva la mașină, să-mi caute materialul documentar, să dea telefoane, lucruri de felul ăsta. Tessa mințea ; în fapt ea prefera să lucreze singură, cu telefonul închis, cu aparatul stereofonic deschis în plin. Dar cu toate acestea în emoția lui Lee era ceva irezistibil și hotărî să încerce.

— O, crezi într-adevăr ? Ar fi minunat !

— Atunci rămîne stabilit. Salariul va fi același și vom lucra în orele care se potrivesc cu programul lui Jim, așa încît să nu lipsești de acasă cînd este el liber. Vor fi doar cîteva ore pe săptămînă.

Lee care începuse să se ridice, se așeză jos din nou.

— Vai, ce minunat ! E nemaipomenit. Abia aștept să-i spun lui Jimmy... Despre ce e cartea ?

— Calvin Coolidge, spuse Tessa.

— Calvin Coolidge ? întrebă Lee, rămînînd cu gura căscată.

Tessa zîmbi.

— Știu că n-a fost personajul cel mai interesant din istoria Americii, dar pe mine mă intrigă. Ai știut că avea un raton favorit care se numea Rebecca ? Eu cred că un președinte care putea ține la Casa Albă un raton numit Rebecca trebuie să fi fost un om neobișnuit... În orice caz asta e cartea.

— Aș face bine să-mi văd de istoria mea... ratonul Rebecca, clătină ea din cap apoi se uită la ceas. Doamne sfinte, i-am promis lui Nick că voi sta aici numai cinci minute și iată-mă vorbind în neștire... Mă duc acum la treabă și o să te văd cînd îți aduc lucrurile. Tessa ? îți mulțumesc atît de mult, într-adevăr.

— Mă bucur că Nick te-a recomandat pe tine, Lee. Mă bucur cu adevărat, spuse ea în timp ce Lee se înde-

părta. Tessa își plimbă privirea de jur împrejurul salonului, pătrunsă de dezolarea care plutea în aer. Se simți năpădită de amărăciune la gîndul că atîția oameni erau siliți să trăiască în această ambianță numai pentru că erau săraci. Îl auzise destul de adesea pe unchiul ei spunînd că săracii nu aveau alegere ; acum îl înțelegea. Tessa simțea cum toată această nedreptate pătrunde prin fiecare perete crăpat, prin fiecare fereastră afumată ; era indignată că sănătatea publică putea fi tratată ca un lucru de rușine. Vag, în mintea ei începu să prindă formă un gînd, gîndul că, la urma urmei, ea ar putea probabil să facă ceva în sensul acesta. Oamenii nu ascultă, guvernele nu ascultă, totuși fiecare avea un anumit fel de a asculta de banii familiei Cabot.

Bill se plimba cu pași mari prin casă, preocupat de problema lui Jason și de problema cu dublu aspect a Tessei și a lui Ted. Scoase din fundul unui sertar o fotografie veche a lui Teddy, un băiat cu un farmec atît de irezistibil, încît chiar și Jason Cabot dăduse uitării întîmplările din trecut și îndrăgise pur și simplu băiatul. În fotografie, Teddy se profila pe un fundal de uriașe turle petrolifere, un băiat înalt și slab cu ochii verzi neastîmpărați și păr de un roșu înflăcărat, cu *blue-jeans* alunecîndu-i pe șoldurile înguste, cu tricoul mînjit de noroi uleios. Bill privi îndelung la fotografie, aducîndu-și aminte că fusese făcută numai cu cîteva zile înainte ca întreaga lume a băiatului să se prăbușească. În ziua aceea, Jason fusese zguduit și dezgustat pînă în fundul sufletului, iar Teddy aproape distrus. Bill nu-l mai văzuse niciodată pe Jason nici înainte nici după aceea atît de furios și de afectat și, dealtfel, nici atît de duios, luîndu-l pe Teddy sub aripa sa ocrotitoare și, cu irezistibila impetuozitate a unui Cabot, stăruind în această atitudine. Știind acum că Teddy e la Municipal, să-i spună oare lui Jason sau să-și asume riscul de a nu-i spune ?

— Fir-ar să fie, murmură el, punînd la loc fotografia în sertar. Ei bine, pentru început pot să-l întreb pe Teddy, continuă Bill, vorbind singur în încăperea goală.

Îi telefonă lui Ted la spital şi-l rugă să-l cheme de la un telefon direct. Cîteva momente mai tîrziu, Ted îl asculta pe Bill expunîndu-şi problema.

— Bill, spuse Ted în cele din urmă, tu îmi pui două întrebări plus una referitoare la Jason. În primul rînd, mi-a trecut şocul şi nu mai sînt atît de copleşit. În al doilea, cu Tessa o să pot să mă descurc. Probabil că este curioasă, dar n-o să caute să afle. Nu uita că eu mă vedeam cu Tessa şi înainte ca ea să ajungă la spital şi nu s-a întîmplat nimic. Am de gînd să-i spun... aveam de gînd să-i spun oricum... dar bineînţeles că n-o voi face acum cînd zace bolnavă într-un spital. În afară de asta, vreau să-l văd mai întîi pe Jason.

— Ce-i cu Jason ? Ce trebuie să-i spun eu ?

Urmă o pauză lungă apoi Ted spuse :

— Cred că va trebui să-i spui că ştii unde mă aflu, dar te-aş sfătui să aştepţi pînă ce ştii sigur cînd vine la spital... altfel va fi nervos ca o găină cu penele ude. Mă voi întîlni cu el cînd va veni aici. Bill, vreau să mă întîlnesc din nou cu el, spuse Ted calm. Ştiu ce spune lumea despre el dar eu îi datorez viaţa.

— Cred că asta aranjează lucrurile. Dacă eşti sigur de ceea ce spui.

— Absolut. Nu vreau ca Jason să intre în panică şi nici s-o scoată pe Tess din spitalul acesta, pentru binele ei.

— Ea nu va fi de acord să se mute, sînt sigur.

— Asta e bine pentru că îmi place felul in care decurg lucrurile între Tess şi bătrînul Nick.

— Într-adevăr ? întrebă Bill cu un zîmbet în ochii săi cenuşii.

— Da, încep să se cunoască şi se plac unul pe altul. Deja se vorbeşte destul de mult pe aici. Multe paciente termină prin a face o pasiune pentru medicii lor, în special cînd medicul îi salvează viaţa... după o vreme totul trece. Cu Tess şi cu Nick nu cred ca lucrurile să ajungă undeva... nici măcar la o plimbare după colţ.

— Şi tu eşti de acord ?

— Pe dracu, eu sînt gelos... dar dacă sînt făcuţi unul pentru celălalt, de ce nu ?

Bill rîse, şi în jurul ochilor îi apărură o mulţime de increţituri.

— Tu ce mai faci, Teddy ?

— Socot că fiecare zi a vieții mele este un dar din ceruri... și ținînd seama de asta o duc bine. Mă descurc în felul meu, dar mă descurc.

— Accepți să te invit odată la dejun sau la cină ? M-am gîndit atît de mult la tine de cînd ai dispărut din vedere.

— Da, și eu aș vrea să mai stăm de vorbă, așa cum făceam pe vremuri. Dar să așteptăm pînă cînd iese Tess din spital. Doamne sfinte, nu poți face măcar un pîpi aici fără ca toată lumea să fie la curent.

— Foarte bine, Teddy, deci ne dăm întîlnire cînd iese Tessa din spital. Și, între timp, o să te văd la spital, presupun.

— Da, o să cobor la salonul Tessei ori de cîte ori o să pot. Bill, apreciez faptul de a nu-i fi spus nimic lui Nick.

— Asta rămîne la hotărîrea ta.

— Bineînțeles că o să-i spun... într-una din zilele astea... și cred că o să mă anunți cînd vine Jason ?

— Bineînțeles. Imediat ce aflu. Ai grijă de tine, Teddy.

— Întotdeauna am. La revedere, Bill, spuse el și închise telefonul.

Bill puse încet receptorul la loc și scoase din nou fotografia din sertar, de data aceasta ținînd-o alături de fotografiile Tessei. Mulți ani Jason sperase că lucrurile se vor petrece în felul acesta, Tessa și Teddy unul lîngă celălalt. Bill se întreba acum dacă era posibil ca Tessa și Nick să fie alături unul lîngă celalalt sau dacă, în cele din urmă, vor fi totuși Tessa și Teddy. Clătină din cap cu un imperceptibil zîmbet răspîndit pe față. Poate că, la urma urmei, alături de Tessa va sta cineva pe care nimeni încă nu-l cunoaște.

Absorbiți de conversație, David și Nick mîncau în sala de mese cînd Ted, cărînd o tavă încărcată cu porții duble, veni lîngă ei. După cele întîmplate în dimineața aceea, se gîndise ca un timp să-l evite pe Nick, dar apoi se răzgîndi, se hotărî să dea ochii cu el ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— E rezervat sau se poate așeza orice tip care a operat de la șapte și pînă acum ?

— Stai jos înainte de scapi tava din mînă. Dă-o naibii, Ted, mănînci ca un cal și totuși arăți de parcă ai fi veșnic nemîncat. Cum dracu faci ? rîse Nick.

— Cred că mai sînt încă în creștere.

— Cum se face că ești aici ? întrebă David. Nu-ți fac un reproș, dar tu nu mănînci niciodată aici.

— Am două motive serioase de a nu mînca în general aici. În primul rînd lăturile astea sînt dăunătoare, sînt sigur. În al doilea rînd, de obicei iau masa în oraș cu cîte o pipiță.

— Cu ce se deosebește seara de azi ?

— N-am nici un chef să mă duc acasă. Millie, spuse Ted.

— Millie ? întrebă David.

— Da. Sora. Îți amintești, Nick, tu ai dat-o afară. Sînii mari, fundul mare, totul mare afară de creier.

— Hm ! O poamă bună. Ce-i cu ea ?

— A locuit un timp la mine... am de gînd s-o dau afară în seara asta.

— Deci cu așa ceva s-a ocupat. M-aș fi mirat să fi fost în stare să-și mai găsească o slujbă de soră, spuse Nick.

— Mai curînd agață bărbații... dar chiar și la treaba asta e ca un ghimpe în fund. Dacă fetele astea ar avea o limbă mai puțin ascuțită ar mai merge, dar n-o poți face să tacă. Nu m-aș sinchisi dacă ar avea ceva de spus, dar e tot atît de interesantă în ceea ce spune ca o păpușă umplută cu paie.

Nick și David și-o aminteau bine pe Millie și începură să rîdă. Fusese dată afară pentru că avea o gură mare și discuta cu bolnavii despre alți bolnavi, cu infinite și jenante amănunte.

— Și vrei să scapi de ea ? întrebă David.

— Da. Mi-a fost de-ajuns. Își va găsi ușor un alt pat. Știți, asta-i una din fetele care ar trebui să se alăture mișcării ăleia de eliberare a femeii... a fost într-adevăr exploatată din punct de vedere sexual. Cred totuși că ei îi place. Nick, ce face Tess ?

— Bine. Reticulocitele nu mă entuziasmează, dar se va aranja.

David încreţi fruntea pentru o clipă.

— Am văzut analizele de azi dimineaţă, erau perfecte.

— Am făcut analize azi după-amiază, nu prea sînt în regulă. Dar asta nu înseamnă nimic, spuse Nick mînios dintr-o dată.

— Am fost doar surprins, Nick, spuse David.

— Ei bine, nu vreau să înceapă nimeni să apese pe butoanele de alarmă. Aşa că toată lumea să se calmeze înainte ca vreunul din voi s-o sperie pe Tessa, spuse Nick cu vocea din ce în ce mai ridicată.

David şi Ted se uitară unul la altul, nedumeriţi că Nick şi-a ieşit brusc din fire.

— Ce dracu te-ai înfierbîntat aşa ? întrebă Ted. Pentru Dumnezeu, bătrîne Nick, dacă o să continui aşa, chirurgii nu vor mai sta cu tine la masă, zîmbi Ted.

— Îmi pare rău. Am încremenit cînd am văzut analizele de azi după-amiază, apoi cînd au sosit rezultatele de la analizele de seară şi au fost bune... m-am simţit pur şi simplu uşurat, spuse Nick.

— Ai un fel ciudat de a te simţi uşurat, observă Ted.

— Toţi avem uneori un anumit fel ciudat... Nu voiam să am nici o surpriză în acest caz.

— Nu priveşti lucrurile puţin cam personal ? zîmbi din nou Ted.

— Ştiu ce se vorbeşte... lasă asta. Cunoşti doar spitalele, spuse Nick linişti.

— Nick, sună o voce cam de la zece paşi distanţă.

— Altul ! Jim, ce faci aici ?

— S-a ivit o problemă. Trebuie să mă schimb mîine de la chirurgie şi am fost repartizat în două locuri pentru stagiul următor.

— Repartizat în două locuri ? La ce te-au trimis ?

— Medicala de femei, la David, şi ginecologie la Larsen.

— E greşeala mea. Cînd m-am mutat la medicală femei am scos doi studenţi. Tu trebuie să mergi la Larsen la ginecologie.

Jim rămase nehotărît lîngă masă.

— Aş cam vrea să rămîn dincolo şi să văd ce face Tessa.

— Aş cam vrea să lucrezi la ginecologie, spuse Nick ferm.

— Am început toţi împreună să ne ocupăm de Tessa, Nick. Trebuie să continuăm tot aşa.

— Îmi pare rău, Jim. De data asta nu te pot lăsa să faci ce vrei tu. Ai lucrat prea puţin la ginecologie. Poţi să petreci cît vrei din timpul tău liber în biroul de la etajul doi, dar pe primul loc e noul tău stagiu. Dealtfel Lee te poate ţine la curent. Se descurcă bine cu treaba, adăugă Nick.

— Mă aşteaptă jos, la parter. Lee spune că Tessa este cea mai drăguţă fată pe care a întîlnit-o de cînd se află la New-York.

— Cred că se vor înţelege bine. Seamănă foarte mult una cu alta. De ce o faci pe Lee să te aştepte? Du-te acasă.

— O să mă opresc totuşi s-o văd pe Tessa, spuse Jim.

— Foarte bine. Acum du-te acasă, repetă Nick pe cînd Jim se întoarse şi părăsi încăperea.

— E ceva şi puştiul ăsta... spuse Nick. E în douăsprezece locuri diferite în acelaşi timp... apare tiptil drept în spatele tău. Cum s-a comportat la chirurgie, Ted?

— Nu i-a plăcut. Jim e un băiat liniştit, dar nu e deloc timid cînd trebuie să-ţi dea a înţelege că ceva nu-i place. Am crezut că n-o să mai tacă niciodată încercînd să mă convingă... înainte de asta, însă, nu cred că l-am auzit rostind mai mult de şase cuvinte.

— Da, ştie foarte bine ceea ce vrea.

— Ce are a face Lee în toate acestea? întrebă Ted.

— Tessa are nevoie de ceva în chip de secretară ca s-o ajute să se descurce cu lucrurile care sosesc la spital. I-am recomandat-o pe Lee.

— Prietene, mi-ar fi plăcut să mi-o recomanzi şi mie pe Lee. Are un corp... şi mititelul de Jim se dă în vînt după ea.

Nick sorbi ultima picătură de cafea şi-şi împinse scaunul înapoi.

— David, eu merg jos s-o văd pe Tessa după care voi fi în camera mea. Succes cu Millie, Ted, zîmbi Nick şi ieşi.

— Pot să te conduc cu maşina pînă acasă, Davey? întrebă Ted.

— M-am mutat la spital, spuse David simplu.
Ted își dădu părul pe spate, privindu-l fix pe David.
— Îmi pare rău.
— Lasă asta, s-au întîmplat lucruri mai grave decît atît. Dealtfel, se zvonea de mult că asta va fi urmarea, nu-i așa ?
— Eu nu știu. Davey, nu prea dau ascultare zvonurilor.
— În sfîrșit, iată cineva care nu se ia după bîrfă.
— Nu duce nicăieri... nu-i așa ?
David îl privi o clipă pe Ted apoi se întoarse să privească pe fereastră la seara liniștită.
— Nu. Nu duce, spuse el hotărît.

— Cum se simte fata noastră ? o întrebă Nick pe Tessa, așezîndu-se jos. Te-ai odihnit în cele din urmă ?
— Da, m-am odihnit. Și cu toate acestea sînt încă obosită. Încep să cred că am boala somnului.
— A fost prea multă agitație azi. De acum înainte va fi cu totul altfel.
— Sper. Mă simt atît de nătîngă să fiu obosită tot timpul.
— O, vei fi obosită, vei fi extenuată cel puțin încă o săptămînă, dar nu vor mai mișuna în jurul tău atîția oameni ca astăzi.
— Nici măcar unchiul Bill ?
— Cîteva zile încă nu. O să mai vedem. Bill e un băiat bun, am stat mult de vorbă. Ți-am aflat toate secretele, zîmbi el.
Tessa rîse jucîndu-se cu o șuviță lungă din părul ei blond.
— Ca de exemplu ?
— Ei bine... știu că-ți plac studenții de la Harvard și nu cei de la Priceton.
— Asta-i cel mai mare secret pe care l-a divulgat unchiul Bill ? rîse ea. De fapt, într-un anumit fel, este adevărat. Cînd eram la colegiu cei de la Princeton îmi păreau... înguști.
— Înguști la minte ?
— Înguști în gîndire. Încă de pe atunci își băteau capul cum să-și facă milionul și apoi să-și încaseze divi-

dendele. Aveau tot atîta haz ca nişte scrumbii afumate. Probabil că nu toţi erau aşa, dar eu nu am cunoscut excepţiile.

— Şi Harvard ? zîmbi Nick.

O trăgea de limbă în mod deliberat aşa după cum îi ceruse Bill, dar îşi dădea seama că el însuşi era interesat să pătrundă în mintea ei pentru a vedea cum îi lucrează gîndirea.

— Îmi place Harvardul, spuse ea privind cu ochii mari în gol. Au un rafinament cu totul special. Ceva care îţi îmbogăţeşte şi spiritul şi mintea. Este greu de explicat, dar cînd sînt acolo simt aceste lucruri... simt humorul şi sensibilitatea şi tradiţia, întreţesute toate în viaţa de colegiu. E un loc plin de nobleţe. E suficient în chip de confirmare ? întrebă ea.

— Ar fi trebuit să-ţi vezi expresia chipului, Tessa. Atît de calmă şi de îndepărtată. Vorbeşti despre Harvard ca şi cum ar fi un lucru însufleţit.

— Obişnuiam să mă plimb prin Harvard şi mă simţeam senină, cu gîndurile plutind departe. Lucruri pe care nu le puteam simţi în altă parte. Şi, într-un anumit fel, este într-adevăr însufleţit. Prin studenţii săi. Sînt băieţi plini de sensibilitate, cu minţi minunate... Îmi plac.

— Eşti o romantică, spuse Nick zîmbind.

— Încerc, deşi Dumnezeu ştie că a fi romantic devine din ce în ce mai greu, cu fiecare an ce trece. În ziua de azi lumea nu mai este atît de romantică. Şi ce altceva ţi-a mai spus unchiul Bill ?

— Mi-a pomenit despre Scott Fitzgerald şi despre Anglia... şi că întotdeauna îţi botezai caii „Someday".

— Da, într-adevăr.

— Şi nu ştia de ce.

— E foarte simplu, îmi place cuvîntul. Cînd spui „într-o bună zi" e ca şi cum ai spune „a fost odată ca niciodată". Cu aceste cuvinte poţi visa cu ochii deschişi la propria ta fericire. Lucrurile imposibile din viaţa adevărată pot fi foarte posibile în visurile pe care ţi le făureşti. Lucrurile drăguţe, învăluite în mister... ca şi poveştile pentru copii... sau ca filmele lui Audrey Hepburn. Rîse. Şi asta-i tot ce-a spus ?

— Nu ştie prea multe lucruri despre tine, Tessa

— Nu, bănuiesc că nu. Nu știe că mie îmi plac interviurile lui Robert Mitchum, adăugă ea.

— Vrei să spui filmele lui.

— Nu, interviurile lui. E un om atît de amuzant, cu o nonșalanță încîntătoare. E ca și cum fața lucrurilor ar zîmbi cu o sprînceană ridicată, iar eu aș dori ca toate lucrurile să fie așa... ar fi minunat.

Nick o privi pe Tessa în tăcere, întrebîndu-se ce să-i spună. Părea să vină dintr-o altă lume, părea însuflețită de o istețime voioasă, atît de deosebită de Jason Cabot.

— De ce nu-l lași pe Bill să pătrundă în această lume a ta ? De ce nu-i vorbești din cînd în cînd ?

Tessa își învîrti privirea de jur împrejurul salonului, uitîndu-se la bolnavele care zăceau în paturi, scufundate în propriile lor gînduri.

— Eu nu vorbesc prea mult... cel puțin nu vorbeam înainte de a fi început să-ți vorbesc ție. Ție pot să-ți vorbesc deoarece am sentimentul că înțelegi.

— Și crezi că Bill nu ar înțelege ?

— Nu sînt sigură. E un om nemaipomenit și îl iubesc, dar e în prea mare măsură tipul care merge direct la subiect dar atacă prea puțin din ceea ce consider eu că ar trebui să însemne subiectul. Cred că i-ar plăcea ca să cobor din cînd în cînd din turnul meu de fildeș. O, eu sînt în general o persoană organizată, dar gîndurile mele... ei bine, ele sînt mai curînd în afară de subiect. Iată micile mele principii de estetică.

— Aș zice că nu vorbești ca cei mai mulți oameni, își împărtăși Nick părerea.

— Multe lucruri nu le fac ca cei mai mulți oameni. Vezi, asta-i problema.

Nick se uită la ceas apoi, cu ochii ațintiți asupra ei, se ridică în picioare.

— E timpul să te culci. E aproape nouă. Te văd dimineață.

— Noapte bună, Nick.

Nick se duse la ușă, stinse lumina și întunericul le învălui pe bolnave. Aproape toate erau pe punctul de a adormi, dar el știa că Tessa va rămîne trează încă multă vreme. Va medita asupra micilor ei principii de estetică, gîndi el și, zîmbind, o porni de-a lungul coridorului.

— Am primit raportul dumitale preliminar, spuse Jason, ţinînd cu umărul receptorul la ureche în timp ce răsfoia cele şaizeci şi ceva de pagini dactilografiate. Vreau mult mai mult. Mai exact, doresc să afli totul despre mediul în care a trăit la Philadelphia şi despre psihiatru, cred că aceasta este cheia... Nu vreau să ştiu nimic despre metodele dumitale... Nu, absolut nimic. Fă tot ceea ce trebuie, dar eu nu doresc să cunosc nimic despre metode. Vreau să-mi prezinţi raportul final săptămîna viitoare... completează toate lacunele... Aşa e corect, spuse el şi închise.

Într-unul din birourile situate în centrul oraşului, un asistent fu trimis de urgenţă la o bibliotecă medicală cu sarcina de a alege o boală suficient de convingătoare de care să se folosească pentru a deveni pacientul psihiatrului lui Roger Karl. Numai un pacient putea să constate felul în care medicul îşi ţinea însemnările, dacă erau însemnări scrise sau imprimate pe bandă. Numai un pacient putea să afle unde anume erau ţinute aceste însemnări şi ce fel de închizătoare le garanta securitatea. După asta, totul va fi doar o chestiune de secunde. Lucrurile începeau să se contureze, exact în felul în care dorea Jason Cabot. Şi pentru a asigura viteza dorită de Jason, zece oameni fură adăugaţi în mod suplimentar grupului care se şi afla la Philadelphia.

Dimineaţa de miercuri se ivi cu un soare sfielnic, care, din timp în timp, se ascundea după stratul de nori de un alb imaculat. Cînd şi cînd puternice rafale de vînt măturau bulevardele, dînd aerului un iz proaspăt care predispunea oamenii să se gîndească din nou la sărbătorile ce urmau. Zîmbete fluturau pe feţele oamenilor în acest mijloc de săptămînă. Pentru unii, însă, nu era decît o miercuri oarecare...

Amanda Cabot stătea la măsuţa ei de toaletă, periindu-şi părul lung şi blond. Oglinda ovală reflecta camera din spatele ei, o încăpere frumoasă, în culori pastelate, şi plină de plante tinere. Îşi peria părul cu mişcări încete,

gîndindu-se la imaginea din oglindă. Voia să descifreze persoana pe care o reprezenta imaginea, simţind nevoia să-i insufle puţină viaţă, s-o facă să zîmbească, să rîdă. Ideile începeau să prindă formă în mintea ei, idei neobişnuite pentru o Cabot, şi noutatea acestora, deşi emoţionantă, îi trezea un vag fior de teamă. Pentru prima oară se întreba Amanda de ce trebuia să rămînă încuiată în cuşca acestei căsnicii, cînd afară era atîta spaţiu de umblat, de alergat şi de dansat. Şi ea era în aceeaşi măsură un mit, ca şi căsătoria lor „reuşită", dar acum se hotărîse să răstoarne mitul, fără să se înfricoşeze de realitatea vieţii. Era adevărat că în lunga istorie a familiei Cabot nu existase niciodată un divorţ, şi nici în familia ei. Generaţii întregi şi-au trăit viaţa alături de oameni cărora nu le-au împărtăşit nimic din sufletul lor, alături de oameni care au lăsat la o parte dragostea, pentru a pune în locul ei convieţuirea şi tradiţia. Nefericiţi clipă de clipă, ei jucau un joc convingîndu-se pe ei înşişi că fericirea nu e necesară, că mulţumirea este suficientă, mulţumirea de a te complace într-o anumită situaţie. Lăsă peria din mînă, şi se rezemă în scaunul mic şi preţios, încercînd s-o vadă pe Tessa în imaginea din oglindă. Tessa nu va fi niciodată acest portret al resemnării pe care îl contempla ea acum ; ştia că Tessa nu avea nici un respect pentru masochismul implicit, pentru spiritul martirizat. Fiica ei a întors spatele acestor tradiţii care impuneau o viaţă cu oprelişti privind reprobator negarea bucuriei. Tessa nici măcar nu se sinchisea dacă atitudinea ei era aprobată sau reprobată de către semenii ei, de aşa-zişii stîlpi ai societăţii sau de judecăţile critice făcute în marile saloane ale bogătaşilor ; pe Tessa o interesa doar să-şi construiască o viaţă în care liniştea şi, în acelaşi timp, participarea să fie implicite. Încă pe cînd era copil era clar că va ajunge aici ; Amanda zîmbi, amintindu-şi cum atunci cînd Tessa era mică, de unsprezece sau poate de doisprezece ani, spusese că părinţii ei n-ar trebui să mai trăiască împreună de vreme ce mămica plînge fără încetare. În anii aceia, Amanda trecuse cu vederea comentariul copilului, spunîndu-şi cu insistenţă că un copil nu putea înţelege complexitatea lucrurilor. Acum Amanda socotea că de fapt copiii se descurcă în complexitatea unor lucruri mai

bine decît adulții, deoarece ei pătrund direct în miezul problemelor. Faptul că Tessa a fost atît de aproape de moarte nu făcuse decît să accentueze solicitările imperioase ale vieții și, dintr-o dată, Amanda înțelesese că nu-i mai este teamă. Se ridică și înfășurîndu-și corpul armonios într-o rochie de casă, coborî scările pentru a-și lua micul dejun, simțindu-se mai sigură de sine decît fusese vreodată. Și văzîndu-l pe Jason la masă nu se mai simți defel încordată.

— Bună dimineața, Jason, spuse ea după ce Shelton părăsi sufrageria pentru a prepara micul dejun al doamnei Cabot.

— Bună dimineața, spuse el, terminînd de mîncat.

Fiind omul obiceiurilor stricte, Jason mînca același mic dejun în fiecare dimineață a vieții sale : suc de portocale, somon, pîine prăjită cu miere și ceai. În fiecare dimineață, ziarul era aranjat în fața lui, într-un suport de argint, iar el cerceta cu atenție paginile de afaceri.

— Ai întîrziat la micul dejun, Amanda.

— Am căzut pe gînduri, spuse ea.

Jason împături „Wall Street Journal" în fața lui și o privi cu răceală.

— Iarăși ai căzut pe gînduri. De data asta ce mai e ?

— E același lucru, viața mea... viața noastră.

— Treaba asta devine foarte plictisitoare. Total inutilă.

— Eu nu cred că este, Jason ; eu trebuie să fac ceva cu viața mea căci altfel mă sufoc.

— Foarte bine atunci, fă ceva și încetează cu nazurile. Sînt multe instituții filantropice demne de toată lauda, multe comitete. Tot ce ai de făcut este să participi.

Amanda clătină din cap.

— Nu, eu nu mă refer la o treabă filantropică sau la comitetele acelea îngrozitoare alcătuite din femei plictisite. Mă refer la o schimbare radicală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să spui ? Ai de gînd să traversezi înot Canalul Mînecii sau să devii astronaut ? Ce anume dorești ?

— Oamenii trebuie să aibă mai mult decît avem noi, spuse ea calm.

— Mai mult ce ? Niciodată nu ți-a lipsit nimic.

— Nu vreau să spun posesiuni. Vreau să spun sentimente.

— De vreme ce continui s-o iei razna în acelaşi fel, eu o să plec la birou. După treizeci de ani nu-mi pot imagina ce aştepţi de la noi.

— Foarte bine, Jason, îmi dau seama că nu eşti în stare să-ţi imaginezi. Dar problema este, te sinchiseşti măcar să afli ?

— N-aş putea spune că mă sinchisesc, zise el cu voce tăioasă. Şi aş îndrăzni să spun că, după un timp, nici tu nu te vei sinchisi prea mult. La tine e o fază, Amanda, o fază destul de plictisitoare, spuse el şi se ridică, chemîndu-l pe Shelton.

— E gata maşina ?

— Da, *sir*, este afară. În dimineaţa asta au terminat foarte repede cei de la *service*.

— Mulţumesc. Amanda, voi fi toată ziua la birou. Dacă sună Bill cu vreo veste nouă, m-ar bucura foarte mult să fiu informat.

— Bineînţeles, Jason.

Jason părăsi sufrageria şi ieşi repede din casă îndreptîndu-se spre limuzina şi şoferul care aşteptau. Cîteva momente mai tîrziu, Bentley-ul îl depuse în faţa clădirii Cabot. Traversă holul spre liftul său particular, urcînd pînă la etajul treizeci, unde se aflau birourile care îi aparţineau. Intră în biroul său, trecînd mai întîi prin birourile salariaţilor, doi funcţionari, patru secretari şi directorul său administrativ. Nu-i salută pe nici unul. Ajuns în biroul său, îşi atîrnă paltonul într-unul din numeroasele dulapuri în perete, apoi se aşeză la masa de lucru impunătoare, de un negru de abanos, gata să-şi înceapă ziua. Se ocupa cu plăcere de fiecare companie care făcea parte din organizaţia sa şi era unul dintre foarte puţinii oameni care de fapt se bucurau de încordarea economică ce domnea în ţară. Cîteva luni mai înainte Bill auzise cum, cu toată criza financiară, Jason fusese unul din puţinii aflaţi în situaţia de a-i putea ajuta pe ceilalţi oameni de afaceri, dar, auzise de asemenea că gestul său fusese departe de a fi altruist. Jason împrumuta bani cu procente normale, ştiind însă foarte bine că situaţia economică nu avea să se schimbe curînd, iar cre-

ditele erau pe termen scurt, oferindu-i astfel opțiunea asupra averii multor companii mai mici insolvabile. Jason profita de aceste situații, preluînd companiile care îl interesau, sau reînnoind creditele companiilor care pe moment nu aveau loc în organizația sa. Bill fusese șocat de faptul că Jason putea cu seninătate să facă bani de pe urma necazurilor altora și îi spusese acest lucru în față, dar nu se alesese decît cu o dăscăleală asupra tranzacțiilor fundamentale ale societăților pe acțiuni. Tessa fusese revoltată de toată povestea și refuzase să vorbească despre ea, deși lui Jason îi arătase deslușit dezgustul ei. Amanda nu făcuse nici un comentariu ; fusese alături de Jason de-a lungul multor ani de tranzacții comerciale și știa cum lucrează. Jason se păstra întotdeauna în limitele legii, întotdeauna etic în principiu, dar în realitate era o pasăre de pradă, care se năpustise asupra companiilor mărunte, înghițindu-le și preschimbîndu-le în anexe ale Întreprinderilor Cabot. Acum ședea citind rapoartele de dimineață, așezate pe masă în teanc ordonat. Din cînd în cînd, o undă de încruntare îi străbătea fruntea, dar în general rămînea liniștit cu frumosul său chip senin, mulțumit de cifrele de dimineață. Telefonul particular sună, întrerupîndu-l, și el se uită într-acolo curios. Doar cîțiva oameni cunoșteau numărul secret și numai Jason în persoană răspundea la acest telefon strict particular.

— Alo, spuse el tăios.

— E Bill, bună dimineața, Jason.

— Tessa ? S-a întîmplat ceva rău cu Tessa ?

— Nu, Jason, Tessa se simte foarte bine. Ți-am telefonat pentru că tocmai am vorbit cu Nick Gorlin și mi-a spus că o poți vedea.

— Cînd ?

— O să vă permită s-o vedeți cîteva minute de sărbătoarea Recunoștinței. Numai cîteva minute.

— Era și timpul, vorbi Jason ca un sloi de gheață în telefon.

— Jason... mai sînt numai cîteva zile pînă la acea zi și trebuie să vorbesc cu tine. Înainte.

Jason își strecură o țigară între buze și și-o aprinse cu o brichetă de masă din argint strălucitor.

— Brusca mea popularitate este de-a dreptul uluitoare, spuse Jason pe un ton nerăbdător. Toată lumea vrea să vorbească cu mine. Amanda vrea să-şi picure inima ei însîngerată asupra mea şi acuma tu. De cînd anume trebuie să-ţi faci o problemă specială din a vorbi cu mine, Bill? Vino acasă şi o să vorbim.

— Nu... nu acasă. Trebuie să stăm de vorbă între patru ochi. Este ceva foarte important.

— Ceva rău?

— Nu tocmai rău, dar ceva nou.

— Nu e nevoie să fii atît de-al naibii de misterios. Ce este?

— Nu pot spune la telefon, Jason. Ascultă ce-ţi spun eu şi hai să ne dăm întîlnire pentru mîine seară.

— E vorba de Amanda? Dacă asta-i, nu vreau să mai aud nimic, ascult destule prostii acasă.

— Nu e vorba de Amanda, dar... Jason, e vorba de Teddy.

Urmă o lungă tăcere, timp în care Jason deschise buzele să rostească ceva, dar rămase tăcut. Se încruntă uitîndu-se în jos spre masă, cu o privire circumspectă.

— Ce-i cu Teddy? întrebă el cu voce stinsă.

— Este foarte bine, Jason. L-am văzut şi am vorbit cu el. Trebuie să stăm de vorbă.

— Atunci, în seara asta. De ce să amînăm? întrebă Jason cu nerăbdare.

— În seara asta nu se poate. Am dineul ăla tîmpit pentru aniversarea mea de douăzeci şi cinci de ani de profesiune. Vin zeci şi zeci de doctori aşa că nu pot scăpa.

— Un dineu? Te duci la un dineu cînd...

— Ştii că nu este pur şi simplu un dineu — este pentru cei douăzeci şi cinci de ani ai mei în medicină şi probabil că va fi ultimul meu an în acest fel de medicină. Singurul lucru de care te pot asigura este că ne putem întîlni mîine seară. Singuri.

— Da, da, fir-ai al naibii, am uitat. Doar venim şi noi diseară. Bill, nu ne putem retrage cîteva minute în seara asta?

— Nu, o să facem aşa cum vreau eu. Avem nevoie de mai mult de cîteva minute şi avem nevoie de singurătate. Mîine seară, Jason. Acasă la mine.

— Foarte bine, răspunse Jason scurt. Plec de la birou pe la șase și vin direct la tine. Bineînțeles că acum mă lași să-mi fac griji o seară întreagă.

— N-am încotro, Jason. Nu voi avea timp să-ți spun nimic în seara asta, dar parcă ziceai că mîine seară pleci în Texas.

— O, da... da, desigur. Ei bine, n-o să mai plec... Bill, ești sigur că Teddy se simte bine ?

— Absolut. Nu te nelinişti. Vă văd diseară pe tine și pe Amanda. Vrei să-i spui Amandei despre vizită ?

— Da, spuse el, apoi făcu o pauză. O să-i spun. Îți mulțumesc, Bill... pentru că m-ai chemat în legătură cu Teddy.

— Și eu simt exact ca și tine. La revedere, Jason, spuse Bill și închise.

Jason puse receptorul la loc și se sculă de la masă, oprindu-se în fața unui tablou în ulei. Îi reprezenta pe Tessa și Teddy, amîndoi copii, călare pe ponei înalți și mîndri. Tabloul răspîndea o atmosferă de vest îndepărtat și fusese făcut într-adevăr după o fotografie veche, luată în Oklahoma cu mulți ani în urmă ; Tessa arăta foarte elegantă în costumul ei de călărie englezesc, iar Teddy era în niște *blue-jeans* vechi, cu obrazul mînjit. Jason se uită la tablou multă vreme, apoi se întoarse liniștit la masă, încercînd să se cufunde cu atenție în rapoartele asupra Întreprinderilor Cabot.

Emily Cord își dădu seama că era timpul să-i telefoneze lui David, amînase destul acest lucru. Formă repede numărul spitalului și, după cîteva minute, auzi în telefon vocea lui David.

— Emily ? Sînt ocupat, ce dorești ? întrebă el cu răceală.

— Nu-ți face griji, n-o să te țin prea mult. Plec acasă pentru un timp. Am nevoie să reflectez asupra situației, dar mai sînt de rezolvat niște lucruri.

— Care lucruri ?

— Apartamentul, mobila. Ce vrei să fac cu ele ?

— Eu nu vreau nici apartamentul nici mobila. Cînd... pleci ?

— Imediat ce lichidez totul aici, zise ea privind de jur împrejurul apartamentului. Obrazul îi era liniştit, palid, ochii obosiţi.

— Spune-i proprietarului să-l subînchirieze gata mobilat de aici înainte. Singurele lucruri pe care le vreau sînt cărţile mele, mi le poţi trimite.

— Foarte bine, David... hm, ce ai de gînd să faci cu... ei bine, cu divorţul ?

— N-am făcut încă un plan anume. De ce ?

— Mă întrebam dacă ai... dacă n-ai vrea să aştepţi puţin. Doar pînă îmi pun puţină ordine în gînduri şi pînă dau de rostul lucrurilor. Şi aş mai avea nevoie de puţin timp ca să-mi pregătesc familia. N-o să fie deloc uşor... tata îmi spunea întotdeauna că eu o să... ei bine, n-are nici o importanţă. Vrei să aştepţi un timp ?

— Hm... cred că pot să aştept.

— Mulţumesc. David, ar mai fi ceva de spus.

— Nu cred c-ar mai fi.

— Pare ciudat... doar să... ei bine, să terminăm doar aşa, printr-o convorbire telefonică.

David rămase tăcut, jucîndu-se cu firul telefonului.

— Atunci bine, spuse Emily, încercînd să pară vioaie. O să am eu grijă de toate amănuntele în legătură cu apartamentul şi o să-ţi trimit cărţile. La revedere. Nu prea pare adecvat, totuşi, la revedere, David.

— Sper că această călătorie acasă să-ţi facă bine, Emily.

— Îţi mulţumesc, David ? Îţi urez cu anticipaţie sărbători fericite.

— Şi eu ţie. La revedere, Emily, spuse el şi închise grăbit telefonul.

Timp de o clipă, se simţi zguduit de finalizarea situaţiei, un simplu sfîrşit după atît de multe ţipete. Se întoarse şi ieşi din birou, mergînd încet de-a lungul coridorului. Voia să audă zgomot şi iureşul activităţii ; spera să aibă parte de o zi grea, încărcată. Nu voia să se gîndească la acea convorbire telefonică lipsită de conţinut, în care amîndoi bîjbîiseră şi nici la tonul nesigur al vocii lui Emily. Mai mult ca orice, nu voia să se întrebe de ce fusese de acord să amîne divorţul. Sfîrşitul era aşa cum crezuse el că îl doreşte, şi acum, cînd sfîrşitul stătea în

puterea lui, acceptase să-l mai întîrzie, şi contradicţia îl sîcîia. Uşile liftului se deschiseră zăngănind şi David păşi înăuntru ; ochii lui albaştri erau tulburaţi.

— Încheie-te la cămaşă, spuse tăios unui intern care se afla în fundul cabinei.

Internul îşi încheie nasturele de sus al cămăşii şi îşi strînse la loc cravata.

— Îmi pare rău, domnule doctor Cord. A fost o zi cam lungă, spuse el.

— La Spitalul Municipal nu avem zile scurte, replică David şi se întoarse. Profilul său fin părea aproape arogant aşa cum îşi ţinea capul sus, iar buzele strînse arătau o deliberată stăpînire de sine. David îşi dădu seama că în momentul acela simţea nevoia să ţipe la cineva şi oricine în locul lui ar fi făcut la fel.

Cînd intră Ted, salonul Tessei era cufundat în linişte, bolnavele moţăind sau răsfoind vechi reviste de cinema, distribuite de doamna care se ocupa de biblioteca spitalului. Fiind între două operaţii şi îmbrăcat încă în ţinuta în care se spăla, Ted se duse la patul Tessei, cu un exemplar din ziarul „Times“ în mînă.

— Bună ziua, frumoaselor doamne, zîmbi el, întinzîndu-i Tessei ziarul. Aruncă o privire bolnavei care şedea lîngă pat apoi se mai uită o dată. Doamna Marshall, nu-i aşa ? întrebă, încreţindu-şi fruntea.

— Exact, domnule doctor, spuse femeia după care se ridică în picioare şi-i întoarse privirea. Ceva nu e în regulă ? întrebă ea.

— Nu, doamnă Marshall. Aş zice că ceva e chiar foarte în regulă în sensul unei schimbări. Arăţi cu totul alta, ce-ai făcut cu persoana dumitale ?

— M-am decis în sfîrşit să-mi pieptăn părul, spuse ea cu o undă de mîndrie în voce.

— Şi ruj de buze, şi o cămaşă de noapte de-a dreptul sexy ? Te-ai îndrăgostit cumva de vreun confrate medic de pe aici ? o tachină el.

— Margo, zîmbi Tessa, cred că ăsta-i felul lui Ted de a-şi manifesta aprobarea.

— Bineînţeles că aprob. Te-a văzut doctorul Gorlin atît de aranjată ?

— Încă nu, spuse ea.
— O să-i oferi o zi plăcută, surîse Ted.
— Ne vedem mai tîrziu, Tessa, spuse Margo şi se duse încet înapoi la patul ei.
Amîndoi o urmăriră cu privirea, Ted fiind încă surprins de sfielnica schimbare survenită la doamna Marshall.
— Ce dracu s-a întîmplat cu ea ? Luni de zile a arătat practic ca un coş de hîrtii. Pe Nick îl scosese aproape din minţi, spuse Ted.
Tessa ridică din umeri, uitîndu-se la titlurile ziarului.
— Probabil că se pătrunde de spiritul sărbătorilor, zise ea.
— Sau poate că ai stat tu de vorbă cu ea ? Tess, asta e într-adevăr ceva. Jur că bătrînul Nick o să leşine.
— N-a fost chiar atît de greu s-o încurajez, Ted. Era atît de singură... aştepta doar pe cineva care s-o asculte şi să-i dea un îndemn.
— Pe naiba, jumătate din medicii de aici au încercat lucrul ăsta.
— Nu-i acelaşi lucru. E foarte ciudat, dar eu o pot înţelege. Cînd te afli într-un spital, prietenia se naşte aproape peste noapte. Ceea ce afară ar cere luni de zile de discuţii şi insistenţe, aici se întîmplă pur şi simplu. Margo a avut lîngă ea medici, dar n-a avut un prieten.
— Pînă acum, spuse Ted.
— Da, cunosc toată istoria vieţii ei... doar din micile discuţii pe care le-am avut. Asta nu s-ar fi întîmplat niciodată afară, în lumea obişnuită... oamenii îşi ţin armele de apărare pregătite, sînt veşnic în gardă. Presupun că asta face parte din psihologia spitalului, aici bolnavii nu au arme de apărare.
— Vorbeşti de parcă ai fi stat în spital nespus de multă vreme, prinţesă.
— Am senzaţia că am stat. Mă orientez perfect în acest loc. Ted, eu pot spune cît e ceasul în funcţie de activităţile din salon şi în mintea mea ziua este organizată conform unei rutine stricte. Exceptînd familia mea, nu am avut nici un gînd pentru nimeni de afară. Zilele mele se rotesc în jurul vizitelor pe care mi le faceţi tu şi Nick, vizitele lui Margo sau ale lui Lee, care năvăleşte înăuntru

ca să-mi pună vreo întrebare. Apoi toate analizele şi examenele medicale. Zîmbi şi continuă : Jim Stuart vine din cînd în cînd în fugă şi mormăie ceva apoi o zbugheşte afară, ca un iepuraş aferat.

— Eşti un pacient viclean, surîse larg Ted. Ce e cu Davey ? Pe el nu l-ai pomenit.

— Vine şi el destul de des, şi e foarte drăguţ... Ăsta-i lucrul nemaipomenit, toată lumea e atît de drăguţă ! Dar ştii, David e puţin deosebit. Vreau să spun că e prietenos şi plin de haz, dar pare uşor distant.

— Davey a avut nişte probleme acasă, Tess.

— Îmi pare rău. Îmi pare cu adevărat rău. După ce că trebuie să faceţi faţă atîtor probleme, să mai aveţi şi probleme personale...

— Acum nu începe să te îngrijorezi, o să se rezolve cu bine.

— Totuşi, este...

— Tess, văd c-o iei de la capăt şi eu vreau cu orice chip să termini cu gîndurile. Spre binele tău.

— Să termin cu ce ?

— Îţi găseşti mereu alte subiecte de preocupare. Cînd ai de gînd să începi a te gîndi şi la tine, Tess ? Iată-te zăcînd într-un pat de spital, dar nu te gîndeşti decît la doamna Marshall şi la toţi ceilalţi care au probleme. Mă faci să-mi aduc aminte de ziua aceea în care ai căzut de pe cal. Toată lumea era îngrozită că ţi-ai rupt gîtul sau picioarele, iar tu erai îngrozită să nu fi păţit calul ceva.

— Şi îţi aminteşti ce s-a întîmplat ? Eu n-am avut nimic iar calul şi-a luxat glezna.

— Tess, nu asta e problema. Ştii bine ce vreau să spun. Noi sîntem vechi şi buni prieteni şi nu am de gînd să te las să te ascunzi după deget. Vreau să încetezi de a-ţi estompa mereu propria ta identitate. Ai şi tu una, ştii bine.

— O, Ted, pur şi simplu nu vreau să mă gîndesc la ea. Simt că e mult prea copleşitoare responsabilitatea... identităţii mele.

— Vrei să spui că te simţi mult prea vinovată. N-ai ce să faci dacă s-a întîmplat ca tăticul tău să fie Jason Cabot. Doamne sfinte, doar nu tu te-ai tîrît pe burtă în faţa bunului Dumnezeu pentru a-i cere să te trimită fa-

miliei Cabot. Tess, ai și problemele tale si e timpul să te gîndești la ele.

— Asta-i prostie. Ce probleme ?

— Roger, în primul rînd. Trebuie să scapi de băiatul ăla și acum e momentul cel mai potrivit să te gîndești cum s-o faci. Ești singură aici și nu poate ajunge la tine pentru a-ți stîrni compasiune.

— Bine dar... și eu mă folosesc de el, într-un fel.

— Aiurea ! Te poți lipsi perfect de el și tu știi asta. După aceea, mai e problema ta și a tatălui tău... ar cam fi timpul să ajungeți la o înțelegere. Acest joc ambiguu al vostru de dragoste-ură este curată prostie. De ce nu-i spui pur și simplu ceea ce simți ? Lasă-l să știe că îl iubești — în ciuda a tot ceea ce urăști în firea lui — și oferă-i șansa de a-ți spune și el că nu e dezamăgit în ceea ce te privește.

— Ce te-a făcut să spui toate acestea ? întrebă Tessa încetișor.

— E prima oară cînd am și eu un auditoriu captiv. O să-mi spui să-mi văd de treburile mele ? îi zîmbi el cu gura pînă la urechi.

— Bineînțeles că nu. Pur și simplu nu vreau să mă gîndesc la toate acestea acum.

— Foarte bine, o să te las îndată în pace. Spune-mi numai ce miracol s-a întîmplat cu Margo Marshall ?

— Totul e numai la suprafață. Mă îngrijorează ceea ce se va întîmpla cu ea după ce iese de aici. Nu are unde să se ducă.

— Tess, nu mai spune nimic. Ai de gînd s-o iei la tine, adevărat ?

— Am vorbit despre asta azi dimineață cu Nick. Sugestia lui a fost ca ea să continue convalescența într-un sanatoriu particular. Vreun loc anume unde să poată fi activă, să capete mai multă încredere în ea însăși.

— Așa ?

— Numai că ea refuză. Din cauza banilor. Am stat de vorbă, i-am spus că o să fac așa încît să aibă bani. Știe că pentru mine banii nu înseamnă nimic, totuși nu vrea să accepte. Spune că nu dorește caritate.

— Și la ce concluzie ați ajuns ? întrebă Ted cu o privire intensă în ochii săi verzi.

— I-am spus lui Nick că ar putea locui la mine. Mi-a răspuns că va trebui să se gîndească la această propunere... nu înseamnă însă că de hotărîrea lui depinde totul. Vreau să spun că, dacă o vor sili să părăsească spitalul şi dacă ea se hotărăşte să locuiască la mine un timp...

— Tess, te joci cu nişte lucruri foarte serioase. Doamna Marshall a stat internată aici o foarte bună bucată de timp şi se găseşte într-o stare psihică discutabilă. De unde ştii tu cum va reacţiona cînd se va întoarce în lumea adevărată ?

— Nu ştiu. Dar vreau din toată inima să-şi încerce norocul. Şi Nick mă va ajuta, ştiu c-o va face.

Ted rămase tăcut, conştient că orice discuţie era de prisos ; din tonul şi vocea Tessei reieşea evident că hotărîrea era luată.

— Sper, cel puţin, că vei asculta de Nick. El ştie întotdeauna ce face, Tess.

— Ştiu asta. Ascultă, ştii că după sărbătoarea Recunoştinţei o să mă pună la încercare cu mîncare adevărată, şi că o să-mi scoată toate acele astea din braţ ? Şi că o să pot începe încet, încet, să umblu ?

— E grozav, Tess. Deşi nu sînt prea sigur că e chiar aşa o plăcere să te plimbi pe aici. Nu e un loc prea drăguţ.

— Am băgat de seamă. Ted... noi am putea schimba ceva, şi aici.

— Ce mai vrei să zici acum ?

— Trebuie să existe o modalitate de a strînge fonduri pentru Spitalul Municipal.

Ted îşi frecă genunchiul pe deasupra halatului chirurgical, privind atent în jurul salonului.

— Eşti tipul de doamnă imposibilă. Te-ai gîndit vreodată să te alături Armatei Salvării şi să umbli pe străzi bătînd în tamburină ?

— Ai vrea ca eu să-ţi salvez sufletul tău păcătos ? zîmbi ea.

— Nu asta-i exact ceea ce am eu în minte, spuse el uitîndu-se la ceas. Trebuie să merg pe drumul meu, Tess. Fii fată cuminte şi ascultă-l pe bătrînul Nick... în toate cele, spuse el luîndu-i mîna.

— Promit. Vii să mă mai vezi ?

— Bineînțeles. Hei, apropo, Bill ăla e un băiat drăguț, zise Ted sigur de el.
— Ți-am spus. Se poate să nu spun întotdeauna adevărul, dar nici nu mint.
— Da. Noi doi semănăm foarte mult, știi asta? Tu și cu mine.
— Data viitoare e rîndul meu să te dăscălesc. Alternăm rolurile.
Ted clătină capul.
— Prințesă, se poate să nu fie o idee tocmai rea.

Era o noapte limpede și rece cînd Jason și Amanda părăsiră restaurantul Plaza, după dineul lui Bill Reynolds. Toți trei erau într-o foarte bună dispoziție, și se gîndeau cît de multă vreme trecuse. Formaseră un trio nedespărțit cu mult înainte ca Bill să intre la facultatea de medicină și acum iată că sărbătoreau al douăzeci și cincilea an de activitate medicală a lui Bill. Bill îi conduse spre fîntînă pentru a privi lumina nopții reflectată în grațioasele șuvoaie ce țîșneau scînteind. Era tîrziu, erau zgribuliți de frig și apăsați de gînduri, dar în clipa aceasta se simțeau din nou copii, stînd și rîzînd lîngă fîntîna din Plaza, privind cum forfota de pe Fifth Avenue se scurge pe lîngă ei.
— Cît e de frumos! exclamă Amanda.
— Da, e minunat aici, spuse Bill. Cum ți-a plăcut dineul, Jason?
— Cred că a mers splendid. Am fost foarte mîndri de tine, Bill... ai fost serios în discursul acela al tău?
— Absolut.
— Ce-ai de gînd să faci atunci, Bill? întrebă Amanda. înfășurîndu-se mai strîns în mantoul de seară din samur negru.
— Nu sînt sigur încă, dar va fi de bună seamă un alt fel de medicină. Poate programe de sănătate publică, poate proiecte pentru îmbunătățirea condițiilor sociale. În orice caz, nu mai am răbdare cu bogătașii răsfățați.
— Îți mulțumesc foarte mult, spuse Jason cu o undă de surîs pe fața sa distinsă.
— Pe tine o să continui să te răsfăț, Jason, rîse Bill. Dar am de gînd să mă descotorosesc de clientela mea.

— Cînd se vor întîmpla toate astea ? întrebă Amanda.

— Hmm. Nu știu. Curînd, sper. Am nevoie de o mare inspirație... un bec luminos care să mi se aprindă în minte și atunci voi ști exact ce am de făcut.

— Numai că în clipa asta, prietene, e odios de frig. Vino cu noi acasă și o să bem în cinstea becurilor luminoase, spuse Jason.

— Asta-i o idee bună, răspunse Bill și cu toții se îndreptară spre Bentley-ul care aștepta.

— E o extravaganță, Jason, spuse Bill cu voce înceată. Amîndoi avem o zi atît de plină mîine.

Jason se întoarse brusc și se uită la Bill.

— Fii sigur că nu am uitat, spuse el șoptit.

— În orice caz, așa stau lucrurile, îi spuse David, lui Nick.

Nick era așezat pe dușumea în camera lui David, cu picioarele încrucișate în stilul yoga și cu spatele rezemat de comodă. David stătea lungit în pat, uitîndu-se fix în tavan în timp ce vorbea.

— Ceea ce înseamnă că încă ești cu fundul în două luntrii, spuse Nick.

— Nu tocmai. Emily nu va fi aici. Se va întoarce acasă, va ieși din viața mea. Așa că nu vor mai exista presiuni, și deci pot prelua funcția de medic șef.

— David, eu nu înțeleg. Dacă vrei să scapi de ea, de ce te ascunzi după deget cu divorțul ?

David clătină din cap și părul îi căzu în ochi.

— Nick, pentru moment e de-ajuns s-o știu ieșită din viața mea. De finalizarea lucrurilor mă voi ocupa mai tîrziu.

— Poate.

— Ce înseamnă acest poate ?

— Înseamnă că poți ajunge ca unii doctori pe care îi știu eu. Nu tocmai însurați, nu tocmai singuri. Sînt liberi și totuși nu sînt. Li se aprind călcîiele după cîte cineva, dar în fapt sînt totuși însurați. E ceva foarte obișnuit în medicină, nonmariajul care trece drept iluzia mariajului.

David oftă, contemplîndu-și o șuviță de păr blond pe care o întindea cu vîrful degetelor.

— Şi ce-o să însemne asta pentru mine ?
— O să facă din tine un individ cu totul lipsit de entuziasm. Şi aşa ceva nu-ţi seamănă.
David se uită la Nick apoi se întoarse pe burtă.
— Am nevoie de puţin timp să mă obişnuiesc cu ideea, Nick. N-aş mai vrea să vorbim despre acest lucru acum. Să lăsăm toate astea şi să vorbim despre viitor. Cum merg planurile tale ?
— Lucrurile decurg foarte bine. Sînt mulţumit.
— Deci tu îţi urmezi calea ta, iar eu o să fiu medic şef şi Jim o să-şi facă internatul aici. Ted e sigur că va rămîne în continuare ?
— Da, dădu Nick din cap. El nu are nevoie de bani pentru a-şi deschide un cabinet particular şi e fericit să rămînă aici ca medic primar. Mai există ceva îndărătul acestei hotărîri. El nu e genul de chirurg care să se simtă mulţumit cu una sau două operaţii la fiecare cîteva zile. Îi place să fie angrenat într-o activitate aproape continuă, ori acest lucru nu-l poate obţine în practica particulară.
— O să-l obţină aici, spuse David. Spitalul Municipal e norocos să aibă un medic ca el.
— Da, şi Ted spune acelaşi lucru, rîse Nick. David, pari într-adevăr relaxat în seara asta.
— Chiar sînt. Pentru prima oară în decurs de atîţia ani nu am nimic care să-mi atîrne deasupra capului. Nu trebuie să mă justific pentru viaţa mea, pentru faptul că sînt medic. Asta e de natură să te relaxeze.
— Cum primeşte Emily toate astea ?
David şovăi, strîngîndu-şi buzele.
— Nu... nu sînt sigur. Hei, Sam poate să-mi semneze numirea chiar acum... de pildă mîine, sau trebuie să treacă un anumit timp birocratic ? Aşteptăm pînă cînd demisia ta intră în vigoare ?
— Nu, o s-o semneze imediat, se aştepta s-o facă. Şi nu te arăta chiar atît de grăbit să plec. Oricum se va înălţa un puternic strigăt de bucurie în ultima mea zi.
— Greşeşti. Ascultă ce-ţi spun... cred că lumea a început să-ţi şi simtă lipsa. După toate înjurăturile şi încăierările, se aud uşoare murmure triste în legătură cu plecarea ta de la spital. S-au instituit chiar şi nişte mici comitete ad-hoc care să hotărască ce cadou să ţi se facă.

— Te ţii de glume, spuse Nick.

— Nu. Cu adevărat. Bineînţeles că surorile nu sînt prea nefericite, dar toţi ceilalţi, de la administraţie şi pînă la studenţi au un uşor aer melancolic. Ici şi colo se văd chiar şi ochi umeziţi cînd se discută despre cadoul de adio. David zîmbi.

— Dar eu o să mai predau aici. Şi-apoi... de ce tot acest sentimentalism de pe acum ? Nu e decît noiembrie.

— Din cauza cadoului. Toate comitetele au venit la mine să le coordonez. Am fost desemnat să aflu ce ţi-ar plăcea cu adevărat. Şi-au imaginat că pentru aşa ceva voi avea nevoie de cel puţin şapte luni. Eu mi-am imaginat că voi avea nevoie de şi mai mult, aşa că am luat hotărîrea să-ţi spun deschis. Nick, ce fel de cadou ţi-ar plăcea?

Nick rîse şi se rezemă cu spatele de comodă.

— Trebuie să mă gîndesc. Mai am încă timp, zîmbi el. Vorbind de timp, ar trebui să profităm de această noapte liniştită şi să dormim.

— Mă simt prea agitat. Aproape aşa cum mă simţeam uneori pe vremuri la şcoală... în noaptea dinaintea vreunui examen sau înaintea unui meci mare. Aşa mă simt şi în noaptea asta. E tulburător, dar e o senzaţie plăcută.

— Tulburător ? Ce poate fi tulburător în aşa ceva ?

— O, n-aş putea spune precis. E ca şi cum aş juca în Campionatul mondial de fotbal. Echipa mea conduce un tur. Eu sînt la serviciu. Măi băiete, lovitura care urmează... Cam aşa ceva simt eu gîndindu-mă la anul care urmează.

Nick îşi întinse picioarele, îndesîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor.

— Marele atlet de colegiu e cel care vorbeşte ? întrebă Nick.

— Nu fi măgar. Tocmai fiindcă eram un atlet puchinos, sînt şi acum mîndru să-ţi spun că eram cel mai entuziast spectator din istoria colegiului Cornell. Băieţii ăia din echipa de fotbal ? Mă scoteau cu totul din papuci. Chiar şi în ziua de azi cînd prind la televizor cîte un meci de-al lor mi se pare că sînt din nou la şcoală. Îmi vine să strig din fundul plămînilor. Ia gîndeşte-te, mă face să mă simt cam caraghios.

— De ce ?

— Nu sînt sigur că are vreun sens. Cum se poate împăca un tip ca mine, liberal, serios, plin de abnegaţie, cu această reminiscenţă a spiritului şcolăresc ?

Nick rîse şi se întinse după ceaşca de cafea.

— David, cum era echipa de fotbal de la Harvard ?

— Cred că uneori eram în stare să ne omorîm unii pe alţii. Nu că scorul ar fi avut vreo însemnătate, Harvardul afişa atîta aplomb, încît realmente nu conta cine cîştigă meciul. De ce ?

— Tessa, spuse Nick cu voce schimbată.

— Tessa ?

— Ea... are anumite sentimente în legătură cu Harvardul.

— Oh, repeţi fleacurile spuse de Tessa Cabot ? întrebă David.

— Singura modalitate de a reuşi s-o cunoşti este să înţelegi aceste fleacuri. Nu dezvăluie prea multe lucruri despre ea.

— Aşa spune şi Ted. Dar se pare că tu te descurci destul de bine. Nick, aveam de gînd să te întreb... vreau să-mi cumpăr cîteva obiecte pentru camera mea. S-o înveselesc puţin. Tu de unde ţi-ai luat lucrurile ?

— Există un magazin japonez pe strada douăzeci şi patru.

— Scump ?

— Eu acolo cumpăr. Îţi spune îndeajuns ?

David se întinse lenevos apoi se uită la ceas.

— Ciudat. Stăm în camera asta de cîteva ore şi nici un apel din partea vreunei surori sadice pentru pilule greşit administrate. Mă întreb ce s-o fi întîmplat ?

— Am dat o nouă dispoziţie. Surorile sînt obligate să verifice medicamentele „înainte" ca medicii să iasă din tură. Sper ca asta să pună capăt isteriilor de la miezul nopţii.

— Era şi timpul.

— Într-o noapte din săptămîna trecută, Holt a fost chemat de unsprezece ori şi asta a pus capăt la toate. Am hotărît că a sosit momentul să înceteze. Lucrurile încep să se aranjeze, David. Etajul doi e pe drumul cel bun.

— La etajul patru în schimb nu e prea multă bucurie. Ţii minte examenul acela de măduvă pe care l-am apro-

bat sîmbătă ? Leucemie, fără șanse de remisiune cît de cît apreciabile. Mai are cam șase luni de trăit.

— I-ai spus ?

— Da. Și n-a zis nici un cuvînt. A început doar să plîngă. Mi-a venit și mie să plîng. Cum dracu să spui cuiva că mai are doar șase luni de trăit ?

— Toată lumea mă întreabă pe mine acest lucru ca și cum eu aș avea răspunsul, dar nu îl am. Sîmbătă noaptea, Dan Philips a pierdut doi bolnavi pe masa de operație și încă îl mai urmărește gîndul ăsta. El n-a trebuit să le spună... Dar încă îi mai bocește. Nu există o formulă. Noi trebuie să facem tot ce ne stă în putință și să plîngem nevăzuți de nimeni.

— Treizeci și șase de ani, spuse David încetișor.

— Da, și pediatria trebuie să spună părinților că bieții lor copii vor muri. Fiecare medic trebuie să facă față în felul lui. Ted a fost zguduit fiindcă a trebuit să facă o operație radicală, deși pacienta sa va trăi. Totul este relativ și nici unul din lucrurile astea nu sînt ușoare.

— Ted, rîse David. Zilele trecute a fost din nou protagonist în debara. După ce a stat o dimineață întreagă în sala de operație. Fără măcar să transpire. Mi-ar plăcea să știu de unde ia atîta energie. Poate c-o fi ceva în aerul din Oklahoma.

— Nu bîrfi. Lui i-a fost de folos, spuse Nick.

— Nu bîrfesc, înțelegi, e numai gelozie. Fantastic succes ca chirurg, fantastic succes la dame. Și tot bănetul ăla din bancă. Trebuie să fii smintit să nu-l invidiezi. Chiar dacă i se întîmplă să aibă cîteodată vreo problemă, își adună toate resursele și lucrurile se aranjează de la sine. Și, Cristoase, ca și cum asta n-ar fi fost de-ajuns, mai e în plus și un băiat al naibii de drăguț. Ar fi mai ușor de suportat dacă ai putea să-l urăști, dar e imposibil. Umblă încărcat de tot felul de onoruri, iar noi ne bucurăm pentru el. Asta nu-i *fair-play*. Deține monopolul tuturor avantajelor.

— Așa este, spuse Nick domol, amintindu-și de privirea încordată din ochii lui Bill cînd vorbise despre Ted.

— Ai văzut cum se luminează ochii Tessei cînd Ted e prin preajmă ? întrebă David.

— Da, bănuiesc că era băieţaşul din vecini care locuia la cîţiva mii de kilometri distanţă. În orice caz, cineva trebuie să fie orb şi surd ca să rămînă imun la farmecul său. E contagios, ca Jim cînd zîmbeşte.

— Jim se acomodează la ginecologie ?

Nick ridică din umeri, frecîndu-şi ceafa.

— Munceşte din greu. El nu spune prea multe, dar rapoartele asupra lui sînt bune.

Nick se ridică în picioare şi îşi întinse braţele deasupra capului.

— Ora două dimineaţa. E timpul să ne vîrîm în aşternut.

— Mîine, la micul dejun ?

— Bine, să zicem la şase fix. Vreau să începem devreme. Noapte bună, spuse Nick şi ieşi încet din cameră.

David se dezbrăcă şi se strecură în pat, simţindu-se însă cu desăvîrşire treaz.

Nick se aşeză pe marginea patului şi rămase cu ochii mari deschişi în pustietatea odăii. Din nou simţi liniştea din jurul lui ca o reverberaţie, şi îl pătrunse singurătatea care cobora asupră-i. Făcu efortul de a se dezbrăca şi se vîrî sub pătură, înfăşurîndu-şi-o strîns în jurul trupului. O învălmăşeală de sentimente îl copleşeau în legătură cu plecarea sa de la Spitalul Municipal ; dar în multe privinţe acest sfîrşit va însemna un început ; nu numai cariera ci şi viaţa sa personală se va schimba ; în viaţa sa vor răsuna alte voci. În urechi îi răsuna vocea micuţă a Tessei. Îşi aminti cuvintele ei : cînd e vorba de iubire, nimănui nu-i place să fie prea tăcut. Afară mai domnea încă liniştea nopţii şi somnul refuza să vină ; din coridor se auzeau chemările intermitente ale *telespeaker*-ului, paşii medicilor care se întorceau în camerele lor, zgomotul apei care curgea. Adormi într-un tîrziu şi visele lui fură un labirint de fire confuze, întortocheate.

Joia e o zi care trebuie consumată la repezeală şi apoi dată uitării, în aşteptarea zilei următoare, semnalul ce marchează preludiul *weekend*-ului. Pe neobservate, oraşul e cuprins de un iureş, de un soi de nelinişte, în timp ce dimineaţa se scurge în după-amiază şi după-amiaza în seară. Zilele de joi sînt pline de nervozitate, de

crize gata să izbucnească. Dar în acest New York în unele locuri se muncește totuși...

— Să lucrăm cu calm vă rog... rămîneți lîngă camere, cincisprezece secunde fără imagine... și banda. Avem zece secunde... șase... două... filmați, spuse regizorul vorbind în cască și, pentru a patra oară în dimineața aceea, Roger Karl își rosti prima replică.

— Opriți filmarea, strigă regizorul, trîntindu-și casca. Isuse Cristoase, urlă el în cabina de control cu izolație fonică. Isuse Cristoase ! Împuțitule ! Jordan, cît timp mai continuă tot rahatul ăsta ?

Producătorul rămase cu capul în mîini, trăgînd adînc aer în piept.

— Clay, de fapt ce vrei să fac ? Să citesc eu rolul lui ? E hotărît să joace pînă la capăt această farsă și nimic n-o să-l oprească. Știm cu toții că Tessa Cabot se simte mai bine, dar Roger continuă să se poarte ca și cum ar fi moartă. Știm cu toții, așa că ce rost are să ne certăm ?

— Are rost pentru că aș vrea să terminăm odată filmul ăsta.

— Ascultă, asta-i ultima zi a lui Roger pe platou. Mîine are liber, iar săptămîna viitoare avem pauză pentru sărbători. Să-l înregistrăm așa cum este. Hai să-i dăm drumul, Clay ! O să avizez eu filmul pentru emisiune, indiferent cum arată, spuse Jordan obosit.

— Cum poți aviza porcăria asta ?

— Rețeaua a spus să mergem înainte cu Roger. Și noi asta facem. Dacă ei vor să meargă pînă la capăt cu această nulitate, e vina lor nu a noastră. Nu cedează niciodată cînd e vorba de prețiosul lor Roger... ei bine, e timpul să vadă cît de prețios este într-adevăr.

— Mă duc să stau de vorbă cu el, spuse Clay, ridicîndu-se în picioare.

— Pentru ce ?

— Ar fi timpul ca cineva să-i explice că e plătit să joace pentru camerele de luat vederi nu pentru noi cei de aici.

— Îți pierzi vremea. Nu-l interesează pe el explicațiile... Roger poate să scoată o scenă senzațională din traversarea unei străzi dacă vrea, și rețeaua va fi de partea

lui. Şi el ştie asta. Continuă înregistrarea, Clay, sînt scîrbit şi obosit de tot acest fiasco.

Regizorul deschise microfonul, îşi puse casca şi se adresă echipei.

— Oameni buni, să lucrăm cu calm... Roger, prima replică este pe monitor... n-o vezi ? întrebă el.

— Ba o văd... n-am putea filma rahatul ăsta de episod în aer liber, Clay ? E prea al dracului de cald sub reflectoare, bubui vocea lui Roger.

— Putem să-l punem pe roate dacă-mi dai prima replică.

— O să-ţi dau replica de adio dacă nu-i dai tu drumul. Termină cu discursurile astea împuţite şi dă drumul la bandă, ordonă Roger. Rămase în aceeaşi poziţie, cu un surîs înfumurat pe faţă în timp ce actorii şi grupul de tehnicieni din jur îl priveau furioşi. Operatorul de la monitor îşi împinse aparatul cît putu de aproape, fără să intre în circuitul camerelor de luat vederi, apoi se retrase în spatele lui, cu o mutră insolentă. Roger clipi uitîndu-se la el, apoi vorbi din nou în microfonul de deasupra capului.

— Clay, am spus că sînt gata.

— Foarte bine... vă rog să vă calmaţi, oameni buni... cincisprezece secunde fără imagine... banda... acum zece... şi opt... şi cinci... şi înregistraţi, spuse Clay.

De data aceasta Roger îşi bîlbîi replica, dîndu-i actriţei care urma după el un sfîrşit de replică greşit. Cu toate acestea ea îşi rosti replica perfect, cu o licărire de triumf în privire.

— Grozav, mormăi Clay, în timp ce comanda din degete, în mod mecanic, schimbările camerei de luat vederi.

— O să fie limpede pentru toţi că întreaga echipă îl urăşte.

— La dracu ! Roger ne-a fost băgat pe gît, dar să fiu al naibii dacă o să-mi bat cît de cît capul pentru a-l face să iasă bine, spuse Jordan în timp ce în Brooklin filmarea îşi urma cursul.

În clădirea Cabot, un bărbat îmbrăcat într-un costum albastru ponosit intră în liftul particular al lui Jason.

Purta o servietă uzată şi un pardesiu albastru pe braţ, avea părul negru şi era de înălţime mijlocie. Avea o înfăţişare extrem de banală, totuşi scotea din afacerea lui sute de mii de dolari pe an şi aspectul anodin făcea parte din meseria sa. Jason îl lăsă să intre în biroul său şi se aşeză în spatele mesei.

— Sînt foarte ocupat, totuşi vreau să cred că această întrevedere se va dovedi indicată, spuse Jason aprinzîndu-şi o ţigară. Se rezemă cu spatele în scaunul de piele neagră, părul său ondulat fiind impecabil pieptănat, ochii albaştri plini de calm. Purta un costum gri din stofă de lînă cu dungi subţiri, o cămaşă albastră în dungi şi o cravată *paisley*[1] colorată în albastru şi roşu. Îşi sprijinea uşor coatele pe tăblia mesei, ţinîndu-şi mîinile delicate încrucişate sub bărbia fină. Jason avea şi acum aceeaşi înfăţişare spectaculos de frumoasă, cu care tînărul Jason Cabot uluise lumea ; în mod evident, acum era mult mai distant şi mai dispreţuitor, dar obrazul îi era încă tînăr şi trupul plin de graţie.

— Domnule Cabot, această întrevedere era într-adevăr indicată. Îmi dau seama că dumneavoastră nu aşteptaţi raportul nostru înainte de săptămîna viitoare, dar am fost foarte norocoşi. Cred că veţi găsi tot ceea ce aţi cerut. Este în perfectă ordine, spuse bărbatul. Scoase un dosar gros din servietă şi-l puse pe masa lui Jason, apoi se aşeză.

— Aş dori să mă uit prin el cît timp eşti aici, spuse Jason şi apăsă pe butonul interfonului.

— Nici un fel de telefoane, rosti el şi deschise dosarul. Examină nerăbdător primele file apoi citi cu atenţie paginile următoare, ridicînd din cînd în cînd din sprîncene. După un timp, închise dosarul şi se uită în ochii bărbatului.

— Este o lucrare cuprinzătoare, spuse Jason.

— Satisfăcătoare ?

— Da.

Jason se ridică şi ieşi în tăcere din birou intrînd într-o cameră alăturată şi închizînd uşa după el. După

[1] Paisley = oraş în Scoţia renumit pentru ţesăturile de lînă foarte fină, cu complicate modele colorate.

cîteva momente, se întoarse și întinse omului un plic alb, simplu, foarte gros.

— Nu mai e nevoie să faci nimic în această privință. Copia, te rog, spuse Jason.

Vîrî copia în sertarul mesei și îl încuie. Bărbatul se ridică, dădu mîna cu Jason și, fără un cuvînt, ieși din birou. Jason examină din nou raportul asupra lui Roger Karl apoi sună secretara.

— Fă-mi legătura cu Paul Tobias, spuse el calm. Se rezemă în scaun ; ochii săi albaștri, reci, își pironiseră privirea drept în față. Auzi apelul secretarei și ridică receptorul.

— Paul, bună dimineața, spuse el cu seninătate.

— Bună, amice. Mă bucur că te aud. Sînt cel puțin două luni de cînd n-am mai vorbit.

— Da, așa este. Am fost un timp în Europa. Foarte drăguț din partea ta să-i trimiți flori Amandei, am apreciat gestul.

— O nimica toată. Ne-am bucurat din suflet că Tessa se simte mai bine. Edith i-a trimis flori la spital, dar n-am fost cîtuși de puțin sigur că o să le primească acolo.

— Toată lumea face la fel, după cît se pare. Și nouă ne face plăcere. Ce mai spui, Paul ? Cum merge stagiunea ?

— Splendid, cel puțin deocamdată, rîse el. E într-adevăr destul de amuzant să fii președintele acestei rețele afurisite. Cu toate vedetele astea de mare popularitate. Îți dă un sentiment de oarecare siguranță.

Jason zîmbi, uitîndu-se în jos spre raport.

— De mult timp n-am mai luat masa împreună, Paul. Am încercat de cîteva ori să te găsesc înainte de a pleca la Londra. Ar cam fi timpul să ne vedem din nou.

— Grozav. Pe la mijlocul lui septembrie am fost în Southhampton și n-am venit prea des în oraș. Dar acum sînt iar în mijlocul tumultului. Cînd te-ar aranja ?

— Ce-ai zice de mîine ?

— Mîine... lasă-mă să verific... am o ședință... ei bine, la dracu cu ea. Pot s-o amîn. Deci rămîne pentru mîine. La ora unu fix ?

— Bine. Ne întîlnim la tine la birou.

— Ești sigur că vrei să vii pînă aici ? Ne putem întîlni la...

— Nu, o să vin eu acolo. N-am mai fost pe la tine pe la birou de o veşnicie. Vin să te iau şi mergem undeva să mîncăm.

— Atunci pe mîine, Jason, spuse Paul Tobias şi agăţă receptorul în furcă.

Jason scoase copia raportului din sertarul mesei şi-o încuie într-un safe micuţ din peretele opus al odăii. Originalul îl puse în servieta sa pe care o încuie cu o cheiţă de aur prinsă pe un portchei de aur.

Ajuns jos, omul în costum albastru părăsi clădirea Cabot şi chemă un taxi, dînd şoferului adresa băncii sale. Niciodată nu se punea în discuţie onorariul cînd lucrai pentru Jason Cabot ; dacă Jason spunea că vrea un raport privitor la antecedentele cuiva, se înţelegea în mod tacit că îi va fi înmînat un plic conţinînd două mii cinci sute de dolari. Dar cînd Jason declara că banii nu contează, omul ştia că trebuie să-şi pună întreg personalul la lucru şi să facă imposibilul posibil. Acum era nerăbdător să ajungă la bancă şi să scape de conţinutul plicului, ştiind că acesta conţinea zece mii de dolari.

— Visezi cu ochii deschişi ? o întrebă Nick pe Tessa.

Ea se întoarse să-l privească.

— Oarecum. Mă gîndeam la Margo.

— Hmm ! Tessa, şi eu m-am gîndit la ea. Cred totuşi că îţi iei o prea mare bătaie de cap. Doamna Marshall o să trebuiască să facă eforturi serioase pentru a se readapta.

— Întocmai. Cu siguranţă însă că nu le va putea face dacă o să fie preocupată să-şi găsească o odaie de locuit şi o slujbă. Mi-a spus că nu are bani, iar soţul acela al ei după cît se pare n-o va ajuta.

Nick se uită de jur împrejurul salonului, oprindu-şi privirea asupra lui Margo. Şedea în pat răsfoind încet paginile unui ziar. O elevă de la şcoala de surori urmărea cu atenţie lîngă celălalt pat cum o soră explica încă o dată modul corect de a face patul cînd bolnavul se află culcat. Un student stătea lîngă patul unei bolnave cardiace, mîzgălind nişte însemnări în foaia de observaţie. Nick îşi întoarse privirea spre Tessa.

— Ce spune doamna Marshall ? întrebă el.

— Stă puţin la îndoială, dar ştiu că se gîndeşte la această posibilitate. Cred că o să ajungă la o hotărîre. I-am pomenit din nou despre sanatoriu, dar e neînduplecată. Nu vrea să se interneze.

Nick oftă, frecîndu-şi bărbia.

— Ei bine... poate că toate acestea sînt premature. În orice caz, eu o voi ţine aici cît de mult voi putea. Arăţi mai vioaie în dimineaţa asta. Văd că ai abandonat cămaşa de spital, zîmbi el.

Purta o cămaşă de noapte din mătase albă cu un corsaj din panglici de mătase groasă albastru pal.

— Una din surori m-a ajutat azi dimineaţă să o îmbrac, spuse ea încetişor. Nu-mi puteam imagina cum s-o trec peste cap cu acul acesta în braţ.

— Vei scăpa în curînd de ac. Începi să ai senzaţia de foame ?

— Oarecum, dar încă mai am valuri de greaţă.

— Treptat, treptat vor dispărea. Ţi se vor da mai întîi lichide apoi treptat vei trece la lucruri solide. După ce le vei gusta, s-ar putea să vrei înapoi acul, spuse el cu un zîmbet pe buze.

— Oh, oh ! Am avut parte de destule ace ca să-mi ajungă pentru toată viaţa. O să... o să fii aici de sărbătoarea Recunoştinţei ? întrebă ea timid.

— Da, fireşte. Eu locuiesc în spital, Tessa. Sînt întotdeauna aici, după cum se pare. Lee va veni mai tîrziu, aşa că odihneşte-te puţin înainte, da ?

Ea dădu din cap şi Nick plecă de lîngă pat în timp ce surorile intrau cu căruciorul de medicamente. Se opriră mai întîi la patul unei femei oribil de desfigurată, de o vîrstă nedefinită. Suferea de o boală respiratorie cronică şi primea doze masive de steroizi ca s-o ţină în viaţă, deşi medicii ştiau că steroizii îi afectau în schimb starea psihică. Tessa urmări cum sora şterse braţul femeii cu alcool şi se pregăti să-i facă injecţia. Într-o clipă femeia izbucni într-un torent violent de ţipete neinteligibile, izbind-o pe soră care căzu cu seringă cu tot jos pe duşumea. O altă soră veni în fugă încercînd să imobilizeze bolnava, în timp ce sora trîntită la pămînt sări în sus şi fugi pe coridor strigîndu-l pe Nick. Dintr-un salt, acesta se şi întoarse în salon, cu un intern pe urmele

sale. Un student se alăturase grupului care ținea strîns femeia cînd Nick ajunse la pat.

— Doamnă Reggi... ascultați puțin... liniștiți-vă. Ce s-a întîmplat ? întrebă Nick.

— Nu mai vreau nici un ac.

— Știți că trebuie să vă dăm medicamente, spuse el cu blîndețe.

— Nu, insistă ea.

— De ce nu ?

— Nu-mi pasă nici cît negru sub unghie dacă mor... lăsați-mă doar să mor în liniște, bolborosi ea.

— De ce spuneți astfel de lucruri ?

— Nu mai îmi pasă cîtuși de puțin. Lăsați-mă în pace !

— Doamnă Reggi, poate că dumneavoastră nu vă pasă, dar nouă ne pasă. V-am prevenit că dacă nu folosiți oxigenul atunci aveți nevoie de injecții. Noi nu vă putem lăsa să muriți.

— Nu mai are nici o importanță.

— Dacă o să folosiți oxigenul, n-o să trebuiască să vă mai facem injecții. Preferați ? spuse el cu insistență.

— Nu. Plecați dracului de aici ! Cu toții. Lăsați-mă în pace.

— Nu putem face asta. Dacă vă oprim acum medicația o să intrați în stare de șoc și muriți. Eu nu pot îngădui să se întîmple una ca asta.

— Nu-i treaba dumitale. Nu-i pasă nimănui, zise ea și, cu o răbufnire de energie, îmbrînci cît colo surorile și pe studentul care o ținea. Aceștia căzură pe patul de alături în timp ce Nick sări s-o apuce.

— Aduceți corzile, ordonă el internului. Thorazine subcutanant, zece miligrame, ordonă apoi surorii.

Nick ținea cu toată puterea femeia care se zvîrcolea, îi zgîria obrazul cu unghiile, și îl lovea cu picioarele. Încercă să-și îndepărteze obrazul de degetele ei, dar ea reuși să-i lase niște dîre sîngerînde în timp ce încerca s-o liniștească, dojenind-o cu blîndețe. Internul și sora se întoarseră în același timp, și internul începu să o lege cu corzile.

— Trage perdeaua, spuse Nick și sora trase perdeaua, ferind-o de privirile celorlalte bolnave.

Injectă lichidul incolor în braţul doamnei Reggi şi se retrase repede. Nick stătu cîteva momente privind cum femeia îşi smucea piciorul din coarda cu care era imobilizată; aşteptă ca tranchilizantul să-şi facă efectul. Liniştindu-se în cele din urmă, zbuciumul ei deveni mai puţin frenetic şi atunci Nick îi făcu o injecţie cu cortizonul de care avea nevoie. Îşi muşcă buza de jos, întrebîndu-se ce efect a putut să aibă asupra Tessei această scenă afurisită şi ce va trebui să-i spună. Că se va obişnui? Că asemenea lucruri se întîmplă mereu într-un spital? La naiba! gîndi el.

Expresia Tessei nu se schimbase de-a lungul întregii scene, dar unghiile i se înfipseseră adînc în palmele mîinilor, strîns încrucişate în poală. Nu mai văzuse niciodată ceva atît de violent şi care să se petreacă cu atîta repeziciune; pentru o clipă se temuse că femeia va rupe legăturile şi-l va sfîşia pe Nick şi întregul salon. Tessa privi de jur împrejurul salonului şi înmărmuri văzînd calmul celorlalte bolnave, care nici măcar nu-şi întorseseră capul să privească. Văzu dîndu-se la o parte perdelele, şi pe Nick şi surorile părăsind patul.

— Te simţi bine? o întrebă el pe sora care căzuse.

— Foarte bine, domnule doctor.

— Cheamă-l pe doctorul Cord, te rog, spuse calm şi se duse spre Tessa.

— Ei? întrebă el întinzînd mîna să-i ia pulsul. Linişteşte-te! S-a terminat, adăugă după un moment.

— Mă simt perfect.

— Ai pulsul puţin accelerat. Tessa... vreau să-mi spui adevărul. Crezi că ai dori să fii transferată la alt spital? Eşti destul de bine acum pentru a fi mutată.

— Nu, răspunse ea repede. De ce?

— Lucruri de felul acesta se întîmplă mereu aici, Tessa. Dacă te afectează foarte mult, nu e bine pentru tine să rămîi aici.

— Nu, o să mă simt bine. Eu... Nick, celelalte bolnave nici n-au clipit din ochi.

— Se pare că s-au obişnuit. Ele pot lua asta destul de uşor. Dar tu poţi?

Tessa întinse mîna spre noptieră şi scoase dintr-o cutie nişte batiste de hîrtie, dîndu-i-le.

— Îţi curge sînge, zise ea încetişor.

— Mulţumesc, spuse Nick tamponîndu-se pe obraz, acolo unde simţea dîrele usturătoare. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Asta nu mai e o joacă. Dacă au să te afecteze lucrurile astea o să trebuiască să te mutăm de aici. Tu mai ai încă nevoie de odihnă absolută, organismul tău nu e în stare să suporte emoţiile.

— Te-a rănit ? întrebă Tessa.

— Bineînţeles că nu. Vrei te rog să-mi răspunzi ?

— O să mă simt bine, zise ea simplu. Dacă celelalte s-au obişnuit nu văd de ce n-aş putea şi eu.

— Nu vreau să risc nimic în ce priveşte restabilirea ta, continuă el neînduplecat.

— Eram îngrijorată... părea că vrea să te rănească. Îmi pot purta singur de grijă. E vorba de tine... răbufni el, clătinînd din cap. Foarte bine, pentru moment o să lăsăm lucrurile aşa cum sînt.

David dădu buzna în salon cu sufletul la gură şi văzîndu-l pe Nick lîngă patul Tessei, conchise că se întîmplase ceva rău cu ea. Îşi dădu părul blond din ochi şi se duse repede la patul Tessei.

— Nick ?

— David, vino cu mine.

— Ce s-a întîmplat ?

— Vino cu mine, spuse Nick, conducîndu-l afară din salon.

David întoarse privirea spre Tessa, şi-l urmă pe Nick pe coridor.

— S-a întîmplat ceva rău cu Tessa ? întrebă.

— Nu. Cu doamna Reggi. Vreau să completezi formularul de transfer la psihiatrie. Să-i previi pe cei de la psihiatrie şi roagă-i să ne trimită asistenţii lor.

— E chiar atît de grav ? întrebă David.

— Da. Steroizii i-au tulburat în cele din urmă mintea. Acum refuză medicaţia. Aşa că începe.

— Ştiu. Am văzut cît de multă thorazină se administra în salonul ăsta, ca într-o mini-secţie de psihiatrie.

— Rezolvă tu, David. Vreau să fie scoasă de aici cît mai repede cu putinţă, spuse Nick şi-o luă de-a lungul

coridorului, tamponîndu-și încă obrazul cu batistele pline de sînge.

Era ciudat de tulburat de faptul că Tessa fusese preocupată de persoana lui și că spusese acest lucru. Se simțea nedumerit, derutat.

Jim Stuart fusese în clasă, așa că nu auzise chemarea *telespeaker*-ului. Își simțea inima ușoară în timp ce-și strîngea notițele de la curs și ieși pentru a se întoarce la saloane, conform programului. Abia apucă să ajungă în serviciul unde era desemnat, cînd doi secundari se năpustiră asupra lui, cu un aer amuzat pe fețele zîmbitoare.

— Ce-i cu voi, băieți ? întrebă el circumspect.

— Nimic special. Cum merge treaba, Jim ?

— Foarte bine, răspunse el și se așeză, scoțîndu-și însemnările asupra bolnavilor.

— Hei, Jim, ce e cu Gorlin ? întrebă unul.

— Ce vrei să spui ? Jim ținea foile în mînă și era gata să-și înceapă vizita în saloane.

— Se zice că Nick a devenit puțin cam entuziast.

— Nu, zău. Întotdeauna s-a zis că Nick se cam entuziasmează, spuse Jim.

— Nu în felul ăsta, găgăuță ; niciodată n-a mai fost atît de entuziast ca acum.

— Habar n-am despre ce vorbești. Trebuie să iau cuiva sînge, scuză-mă, spuse Jim.

Porni să iasă din încăpere dar fu tras înapoi de unul din medici.

— Vreți să încetați gluma, eu am de lucru ! protestă Jim.

— Vrem să știm și noi despre Nick. Am auzit că și-a cam ieșit din minți pentru faimoasa noastră pacientă. Domnișoara Cabot.

— Sînteți țicniți. Nick se interesează în egală măsură de toți pacienții, asta-i tot.

— Vai, vai ! Vrem să spunem că i s-au cam aprins călcîiele.

— Nici nu vreau să vorbesc despre așa ceva. E ridicol ! Domnișoara Cabot este pur și simplu o pacientă. Cu toții ținem la ea și sîntem nerăbdători să se facă bine, dar asta-i tot.

— Dar Nick... o cobzăreşte de-a binelea, nu-i aşa?

— Ascultaţi, băieţi, e o fată tare drăguţă. Toţi ţinem la ea şi nu-i nimic rău în asta. Nick nu o cobzăreşte... nu în felul în care înţelegeţi voi. Ţine la ea, şi ce-i rău în asta?

— Nimic... absolut nimic. Ştii, Jim, ne-am întrebat cu toţii cum ar fi dacă Nick ar arăta măcar o dată o slăbiciune... omenească? Asta e cuvîntul? se adresă rîzînd unul din medici celuilalt. Vezi, Jim, noi am aşteptat ca Nick să coboare la dimensiunea unui muritor de rînd şi să înceapă să-l intereseze şi pe el vreo păpuşică. Şi încă ce păpuşică! Standardul lui Nick e la fel de ridicat ca întotdeauna.

— Încetează! Tessa nu este o păpuşică. Şi Nick nu face... ei bine, el nu face asta şi gata. Mă bucur că ţine la ea căci e o fată dulce, dar nu exageraţi lucrurile, spuse Jim cu fermitate, încleştîndu-şi fălcile.

— Ah, Tessa Cabot... acea creatură încîntătoare! Ce-ai zice să ne ducem să-i facem o vizită? se adresă în zeflemea unul din medici prietenului său.

— Faceţi ce poftiţi, spuse Jim furios. Numai să nu uitaţi că dacă cineva o să-şi rupă gîtul, aceia o să fiţi voi. Dacă astfel de discuţii vor ajunge la urechea lui Nick o să... o să le pună el capăt curînd.

— Uşurel, Jim. Am glumit doar. Mi se pare că-i amuzant.

— Glumeţi d-ăştia ca voi sînt în stare să găsească amuzant şi un scaun pe roţi căruia îi lipseşte o roată, spuse Jim tăios şi ieşi din birou îndreptîndu-se spre salon.

Pe drum făcu un ocol, hotărît să-l găsească pe David. O luă pe scări către etajul doi, simţind cum clocoteşte de mînie. Îl găsi pe David şi-i relată discuţia cu cei doi secundari, în cele mai mici amănunte, descriindu-i chiar şi expresia de pe feţele lor. David asculta, încercînd în acelaşi timp să-şi completeze formularele, dar în cele din urmă îşi îndreptă toată atenţia asupra lui Jim.

— N-ai nici un motiv să te enervezi, rosti David îngăduitor. Circulă o mulţime de insinuări. Nick n-a fost tocmai subtil în interesul arătat Tessei. S-a mutat la alt serviciu, şi-a petrecut aproape tot atît de mult timp în

salonul ei cît și ea. Nu e nimic rău în asta, Jim. Nu i-a neglijat pe ceilalți bolnavi și nici nu a întrecut măsura pe care în general și-o impune în legătură cu bolnavii.

— Dar de ce-au insinuat că interesul lui față de ea este... personal ? insistă Jim.

Timp de o clipă David se uită la Jim, dîndu-și seama că neașteptata lui vehemență răbufnea dintr-un soi de venerație față de idolul său, nu știuse pînă acum că Jim nutrea asemenea sentimente pentru Nick. Ori în această circumstanță, David era încurcat ; dar nu se lăsa influențat de zvonurile că Nick i-ar nutri Tessei un interes personal, cu atît mai mult cu cît avea certitudinea că Nick însuși era conștient de acest lucru.

— Jim, începu David încet. Nick a ținut în mare secret viața sa personală aici. Aproape nimeni nu știe ce face în timpul său liber, căci așa dorește el. E un lucru foarte frumos, dar asta stîrnește o anume curiozitate. Deci în momentul în care Nick începe să se poarte puțin... diferit, și cînd este implicată și o fată frumoasă, lumea clevetește. E un lucru inofensiv, nu e spus cu răutate. E ceva ce face parte din viața de spital, mai ales aici. Majoritatea bolnavelor noastre au în jurul a cincizeci de ani și nu sînt prea arătoase la vedere. Și, dintr-o dată, ne trezim aici cu o femeie tînără și foarte frumoasă... o femeie atît de celebră. În mod inerent asta duce la bîrfă. N-o lua în tragic, o să treacă.

Jim se rezemă de tocul ușii ; obrazul său tînăr era răvășit.

— Pun pariu că Nick i-ar ucide pe băieții aceia, spuse el.

— N-aș crede. Lui Nick nu-i place bîrfa, dar o acceptă ca pe un fapt de viață. El nu bîrfește, dar știe că ceilalți oameni o fac. Toate spitalele, din oricare colț al lumii, sînt ca niște orășele de provincie.

— Rămîn la părerea mea că e ceva îngrozitor.

— Eu cred că totul a fost spus în glumă. Într-adevăr. Și pentru Dumnezeu, nu te necăji așa fiindcă ai să mai auzi încă multe despre asta. Se vorbește în tot spitalul. Ca să fiu sincer, nu cred că Nick s-ar necăji nici pe jumătate cît te necăjești tu.

David zîmbi văzînd mutra gravă a băiatului. Știa că venerația față de idol era un lucru care trebuia tratat cu atenție ; fiecare îi atribuie idolului său calități și reguli de comportare proprii și socotește drept un act de trădare față de propria sa persoană orice încălcare a acestei reguli. Totuși era surprins că Jim căzuse pradă unui asemenea sentiment ; Jim, atît de independent și cu atîta siguranță de sine, atît de cumpănit în felul său de a fi, nu părea să facă parte din această categorie.

Jim se îndreptă și-și aranjă foile de observație din mînă.

— Totuși glumă sau nu, mie nu-mi place, spuse el și ieși din birou.

David oftă privind cum Huck Finn al lor mergea de-a lungul coridorului puștiul care încercase să ia apărarea marelui, puternicului Nick. Se întoarse la hîrtiile sale, dar un zîmbet larg i se răspîndi pe obraz gîndindu-se la naivitatea lui Jim. Se opri însă brusc, cu creionul în aer, întrebîndu-se în ce măsură era naivitate ; dacă se gîndea mai bine, nu era deloc sigur că acele vorbe despre Nick nu-l indispuneau și pe el. Niciodată nu-i trecuse prin minte că și el vedea în Nick un fel de erou și iată, deodată își dădea seama că de fapt o făcuse întotdeauna. O singură vorbă despre comportamentul lui Nick și David sărea s-o combată cu severitate, ripostînd vehement.

— Cristoase, murmură el. Și eu !

După amiaza se scurgea încetișor, ziua devenea tot mai întunecoasă cînd Lee Stuart, cu sufletul la gură, dădu buzna în salonul Tessei.

— Tessa, îmi pare foarte rău că am întîrziat, gîfîi ea.

— Nu face nimic, ia loc. Te-a fugărit cineva ? rîse Tessa.

— N-am putut să mă urc în lift așa că am luat-o pe scări și m-am pierdut de-a binelea. Am rătăcit încoace și încolo prin toate coridoarele, cred că am întrebat vreo doisprezece oameni unde mă aflu.

— Bine, relaxează-te și trage-ți răsuflarea. Te-ai înroșit toată.

— Din cauza asta am pierdut atîta vreme ! Tessa, este jos un pachet pentru tine din partea Președintelui

şi a familiei sale. A Preşedintelui, spuse Lee, dînd din cap de emoţie.

— Ce-i înăuntru ? întrebă Tessa calm.

— E ceva foarte mare, o combină. E portativă şi are aparat de televiziune, un casetofon şi un radio.

— Trimite-l sus la apartamentele medicilor.

— Dar... vreau să zic, este de la...

— Ştiu. O să trimitem un bilet. Este în orice caz o favoare făcută tatei, nu mie. Guvernul şi cu mine nu avem tocmai o... unitate de păreri. Iar doctorii se vor folosi de el mai bine decît mine. Mai sînt şi alte pachete ?

— Iată lista. Camera de recepţie e din nou plină.

Tessa citi lista apoi se uită la Lee.

— Roger Karl a trimis iarăşi o sută de trandafiri ? întrebă ea.

Lee dădu din cap.

— Nu te mai poţi mişca din cauza lor.

— Curînd vom putea face un covor din ei... ca şi cum aş fi un cal de curse, spuse Tessa încetişor. Lee, împarte din nou toate florile şi fă-mi te rog o favoare, vrei ? Sună-l pe Roger Karl şi spune-i că florile lui mi-au făcut plăcere dar că îl rog să nu mai trimită. Îi dădu lui Lee numărul de telefon şi se întoarse la listă. Descotoroseşte-te de toate afară de cărţi. Am început să scriu note de mulţumire, sînt în noptieră. Vrei să le timbrezi şi să le trimiţi ?

— Desigur, Tessa. Cred că asta-i tot pînă una alta. Bonwits a livrat blănurile, le-am pus în dulapul din dormitor, iar prăjiturile sînt pe drum. Felicitările de Crăciun nu vor fi gata decît peste o săptămînă sau aşa ceva. O, ţi-am udat plantele şi am şters puţin praful.

— Lee, nu vreau să faci treabă în casă. Ai destule de făcut şi apoi ai propria ta casă. Lasă asta, o să chemăm noi pe cineva.

— Nu mă deranjează, Tessa. Am destul timp.

— În orice caz nu face mai mult decît e nevoie. E o casă mare, ai să înnebuneşti dacă încerci s-o ţii curată.

— Tu cum o ţii curată ? N-am văzut nici o servitoare.

— Fac cîte puţin în fiecare zi. Dar îmi place. Pentru tine e prea mult cu toate celelalte pe cap. Trebuie să

fii stoarsă cînd ajungi seara acasă. Jim o să înceapă să mă urască.

— Eu am multă energie. Acasă aveam o casă mare și veche și ne ocupam singure cu dereticatul, așa că sînt obișnuită. Atîta doar că nu mi-a trecut prin cap că doamnele de la oraș își fac singure treaba în casă cînd își pot îngădui un ajutor.

— Majoritatea nu fac asta. Unde se află casa ta, Lee ?

— Tucker, în Georgia, e orășelul meu natal. Jimmy e din Maine. Tessa, ar fi mai bine să plec acum. Dacă mă prinde Nick aici, mă jupoaie de vie, n-ar trebui să fiu aici la ora asta.

— Foarte bine, Lee. Oh, Lee, vezi cum te descurci, dar să nu-i dai lui Roger numărul tău de telefon căci o să înceapă să te sune de o să te facă să-ți arunci telefonul pe fereastră.

— Da, desigur. Ai vreun mesaj special pentru el ? întrebă Lee cu curiozitate.

— Nu, răspunse ea hotărîtă. Ba da, spune-i că mă simt bine și dorește-i din partea mea sărbători fericite.

Lee o privi o clipă pe Tessa apoi se ridică în picioare.

— Ne vedem peste o zi sau două. Ai grijă de tine.

Lee zîmbi și ieși din salon. Se îndreptă spre liftul principal, gîndindu-se să coboare la parter și apoi să ia liftul de serviciu pînă la subsol. Era foarte cufundată în gînduri cînd dădu nas în nas cu Jim.

— Hei... ce faci aici ? o opri el.

— Bună, scumpule, zise Lee întorcîndu-se. Am depășit atît de mult programul pe ziua de azi că nu mai știu unde mi-e capul. M-am rătăcit jos la parter și-am orbecăit o oră. Jimmy... ce ți s-a întîmplat ? Arăți foarte indispus, ești complet descompus la față.

— Niște băieți de aici. Vorbesc despre Nick și Tessa.

— Vorbesc ? Despre ce ?

— Se zice că pe Nick îl interesează Tessa, lucruri de felul ăsta. E ridicol. Și-apoi, toată lumea știe că Tessa umblă cu actorul acela.

Lee clătină din cap apoi privi înapoi spre salonul Tessei. Se întoarse spre Jim, un zîmbet înflorindu-i treptat pe obraz.

— Eu n-aș fi prea sigură de asta, Jimmy.

— De ce anume ?

— De actorul acela. Sau de Nick. Acum că stau să mă gîndesc, începu ea.

— Lee, nu vreau să mai aud nimic. Am spus că e ridicol. Nu Nick, în nici un caz.

— Şi de ce nu Nick ?

— Pentru că... e imposibil, insistă Jim.

— Nu e imposibil. Eu nu susţin că e adevărat. Dar nu e imposibil, spuse ea cînd uşile liftului se deschiseră. Îl sărută repede pe Jim pe obraz şi păşi înăuntru. Nu te înfuria, Jimmy, zîmbi ea. Şi nu fi atît de încăpăţînat, spuse în timp ce uşile liftului se închiseră zăngănind.

Jim se uită lung în urma liftului apoi intră în biroul de la etajul doi. Era din nou mînios şi derutat, incapabil să înţeleagă cum puteau oamenii să-l judece atît de greşit pe Nick. Toată lumea ştie că pe Nick îl interesează numai medicina, gîndi Jim în timp ce întinse mîna după foaia de observaţie a Tessei şi începu să se uite prin ea. Se opri însă, dîndu-şi seama că un astfel de raţionament limitat l-ar considera morbid, nefiresc, la oricare altă persoană în afară de Nick. În mintea lui Jim, perfecţiunea talentului medical al lui Nick nu trebuia să fie umbrită de nici o idilă, de nici o femeie ; nici o diversiune nu trebuia să-l abată pe Nick de pe traiectoria sa.

— Asta-i toată povestea... cel puţin atît cît ştiu eu din ea, spuse Bill, întinzîndu-i lui Jason o băutură proaspătă. Se aşeză din nou, proptindu-şi picioarele de măsuţa pentru cafea. Jason şedea sorbindu-şi băutura în tăcere, cu faţa încordată.

— Bill, spuse Jason în cele din urmă. Eu cînd îl văd ? Cînd vrea să ne întîlnim ?

— De sărbătoarea Recunoştinţei te duci la spital s-o vezi pe Tessa ; cred că atunci e momentul. Teddy spune că vă puteţi întîlni înainte de ora de vizită şi să luaţi prînzul împreună. Ce ai de gînd să faci cu Amanda ?

— O să-i spun şi ei, bineînţeles. Dar numai după ce îl văd pe Teddy. În ziua aceea o iei pe Amanda la masă cu tine şi după aceea ne întîlnim la spital. Vrei să aranjezi tu asta cu Teddy ?

— Prînzul ? Da. El este liber la unu, iar orele de vizită nu încep înainte de ora trei, deci aveți două ore la îndemînă.

— Unde ? Ați stabilit ?

— Este o bodegă vizavi de spital. E deschisă în zilele de sărbătoare și Teddy spune că de obicei e goală.

— Asta-i nemaipomenit ! Îl văd pe Teddy pentru prima oară după atîta amar de ani, iar tu vrei să mă întîlnesc cu el într-o bodegă infectă ?

— Asta-i ceea ce dorește Teddy. Au separeuri, Jason, așa că veți putea sta de vorbă în liniște.

Jason își aprinse o țigară și se rezemă de spătarul scaunului.

— Arată bine într-adevăr, Bill ?

— Te vei convinge singur foarte curînd, Jason.

— De s-ar termina odată săptămîna asta, spuse Jason nerăbdător.

— E aproape vineri... deși jur că nu știu cum a trecut săptămîna. Aș fi al naibii de bucuros s-o văd și eu terminată.

— Dar nu e încă terminată. Mîine am o treabă foarte importantă de care trebuie să mă ocup.

— Oh ? Mi se pare că orașul a început să-și încetinească ritmul.

— Poate. Treaba pe care o am eu va fi mai degrabă o surpriză, spuse Jason.

— Nu-mi place expresia de pe chipul tău, Jason.

— Adevărat ? Ce are, mă rog, expresia de pe chipul meu ?

— Este expresia ta cînd te pregătești să faci ceva mîrșav, de care tu ești mîndru.

Jason zîmbi și-și sorbi băutura ; ochii săi albaștri licăreau amuzați, în timp ce-și ținea capul sus.

Cerul care patrona ziua de vineri revărsa o ploaie răpăitoare, continuă ; picăturile mari și grele se năpusteau asupra orașului, asupra circulației dezorganizate, asupra stațiilor de metrou inundate, asupra new yorkezilor murați de acest torent nesuferit. Vociferările se ridicau ascuțite, claxoanele automobilelor asaltau urechile oamenilor, în timp ce rafale agresive de vînt azvîrleau pale de

apă în fețele deja ude leoarcă. Umezeala și frigul îi urmăreau pe oameni de-a lungul și de-a latul străzilor și bulevardelor, deși unii din ei nu-și mai arătau nemulțumirea; era vineri și cei mai mulți vor lăsa curînd deoparte constrîngerile săptămînii de lucru, pentru a se cuibări în tihna și confortul *weekend*-ului...

În dimineața aceea, Jason Cabot nu se duse la birou, închizîndu-se în schimb în cabinetul său de lucru pentru a-și rezolva în liniște desăvîrșită niște hîrtii. La ora douăsprezece precis coborî scările cu servieta în mînă și ieși din casă urcîndu-se în limuzina care îl aștepta și care avea să-l ducă în oraș, la întîlnirea cu Paul Tobias. Plecă fără să spună nici o vorbă Amandei, care își petrecea această dimineață morocănoasă în seră, îngrijindu-și plantele. Ajuns în stradă, se cufundă din nou în raportul asupra lui Roger Karl, fără să bage de seamă nici circulația anevoioasă, nici zgomotul din jur. Cam după vreo cincisprezece minute, șoferul său sări din mașină și deschise o umbrelă înainte de a deschide portiera pentru ca Jason să iasă. Din foiala de oameni uzi leoarcă, Jason intră în impunătorul zgîrie-nori al rețelei de televiziune; nici un strop de ploaie nu-l atinsese. Urcă la birourile lui Paul Tobias de la ultimul etaj și fu introdus imediat de către o secretară modelată după stilul preferat de rețea: tînără, atrăgătoare, îmbrăcată după ultima modă și arborînd un zîmbet nostim.

În clipa în care Jason pătrunse pe ușă, Paul Tobias traversase pe jumătate biroul său de dimensiuni uriașe. Era cam de vîrsta lui Jason și, la fel ca și acesta, arăta cu zece ani mai tînăr. Un bărbat de statură potrivită, bine proporționat și care dădea mare atenție înfățișării: costumele sale se conformau unui stil precis, părul era o idee mai lung decît al lui Jason, dar îngrijit cu produse tot atît de scumpe. Toată lumea din rețea năzuia să arate ca Paul Tobias, dar nimeni n-ar fi îndrăznit să-l întreacă; el savura recunoașterea acestui fapt precum și implicațiile superiorității și asemenea unui monarh, mai mult domnea decît guverna. Era unul dintre foarte puținii oameni pe care Jason Cabot îi admira și-i respecta. Jason se gîndea adesea că Paul ar fi putut fi un superb general, strălucit

din punct de vedere tactic, dar știind să mențină privilegiul distanței dintre el și oamenii lui.

— Jason ! Ce bine-mi pare că te văd, spuse el întinzîndu-i mîna.

Paul Tobias avea o voce plăcută, cu acea cuvenită nuanță de detașare, după cum zîmbetul său avea doza potrivită de răceală.

— Da, a trecut prea mult timp. Și ce zi păcătoasă pentru o reuniune, deși trebuie să-ți spun că arăți splendid.

— Mă lupt din răsputeri să mă mențin bronzat, zîmbi el. Ce-ai zice de o băutură, sau întîrziem să ne luăm în primire masa rezervată ?

— Nici o problemă cu timpul, restaurantul ne așteaptă Să bem ceva în orice caz, spuse Jason în timp ce Paul se duse la bar și umplu două pahare de cristal cu cuburi de gheață.

— Tot whisky ?

— Și tot Chivas, răspunse Jason, aprinzîndu-și țigara.

Paul îi întinse lui Jason un pahar, apoi se așeză îndărătul biroului său pretențios, pe care hîrtiile se aflau într-o perfectă aliniere.

— Pentru noua ta stagiune. Ura, zise Jason și sorbi din whisky. Paul, cum ți-ai petrecut vara ?

— De minune. A fost splendid la Southhamton și, cînd am început să mă plictisesc, nu mă sfiesc să-ți spun că m-am simțit încîntat să mă întorc în oraș fără Edith.

— Ea ce face ?

— Ca întotdeauna. E plăcut să fii însurat cu ea, dar e și mai plăcut să o știi prinsă cu toate comitetele alea ale ei și așa mai departe, Nu-i pasă cîtuși de puțin de ceea ce fac eu... o situație agreabilă în ansamblu. Și Amanda ?

— E bine. Boala Tessei ne-a speriat teribil, dar ceea ce a fost mai rău a trecut.

— Mă bucur, am fost atît de îngrijorați. Cam acum o lună m-am întîlnit cu Bill la club și mi-a spus că Tessa e bine. Ce s-a întîmplat ?

— Nu cred că e sigur, dar se suspectează un diabet.

— Știi, m-am întrebat un singur lucru, de ce tocmai Spitalul Municipal ? E ultimul loc unde m-aș fi așteptat să-ți văd familia.

— Şi eu la fel. Dar s-a întîmplat să fie aşa. Era într-o sîmbătă şi habar n-am unde se poate găsi un medic sîmbăta. Într-adevăr a fost un bucluc afurisit, am chemat poliţia şi ei au aranjat totul.

— De vreme ce lucrurile au ieşit bine... Phillip a auzit întreaga poveste la Londra şi mi-a telefonat foarte agitat.

— Are de gînd să rămînă la Londra ?

— Pentru moment, fiul meu e foarte ocupat să se răzvrătească. Nu ştie singur ce are de gînd să facă şi dă vina pe mine, bineînţeles. E foarte ruşinat că tatăl său s-a vîndut spiritului mercantil.

Jason încuviinţă din cap uitîndu-se la Paul.

— Da, singurul idealism care ne-a mai rămas sălăşluieşte în copiii noştri. Sînt atît de hotărîţi să salveze lumea.

— De la Phillip nu aud decît asemenea lucruri, spuse Paul, învîrtindu-şi lichidul în pahar. Jason... am senzaţia că noi nu ne-am întîlnit numai şi numai ca să stăm la taifas. Ai ceva pe suflet ?

— Da, Paul, am. Vreau să-l dai afară pe Roger Karl.

Paul Tobias îşi aşeză paharul pe masă şi-şi încrucişă braţele.

— De ce ? întrebă el circumspect.

— Am descoperit, bineînţeles, multe motive pentru care n-ar fi trebuit să-l angajezi, dar asta este treaba ta. Treaba mea este Tessa. Nu vreau ca Roger să se învîrtească în jurul ei, în viaţa ei.

Paul rămase tăcut un moment apoi zîmbi uşor.

— Dacă eşti capabil să legiferezi prieteniile Tessei la vîrsta asta, înseamnă că ai făcut o treabă infinit mai bună decît am făcut eu cu Phillip.

— În mod normal nu-i legiferez prieteniile. Însă aceasta e departe de a fi o situaţie normală, aşa încît cred că sînt pe deplin îndreptăţit să mă preocup. Atîta timp cît Roger Karl se află la New York, o să continue să-i tulbure viaţa, iar eu pur şi simplu nu accept. Paul, mă cunoşti bine şi cred că-ţi dai seama că voi merge oricît de departe pentru a-l scoate din New York. Deşi nu e nevoie să ajung pînă aici. Lucrurile pot fi rezolvate foarte simplu cu ajutorul tău.

— Asta nu face parte din lucrurile care se pot rezolva prin simplă bunăvoinţă, Jason. Dacă ar fi aşa, n-ar fi nici o problemă, dar după cum stau lucrurile, e vorba de o afacere. Pentru reţeaua de televiziune Roger aduce beneficii imense. Este literalmente singurul actor din toate emisiunile de care nu ne putem atinge. Publicul său îşi impune în mod ridicol dorinţa de a-l vedea, ca să nu mai vorbesc despre garanţii emisiunilor. Ăştia cînd îl văd pe Roger, văd însemnele dolarului. Vicepreşedintele meu însărcinat cu emisiunile din timpul zilei nu-l poate suferi pe Roger, mai ales că a dat peste cap întreaga echipă care lucrează la *Iubirile noastre*. Ar face orice ca să scape de el, dar nu îndrăzneşte. Jason, o mulţime de lucruri atîrnă de Roger. Eu personal îl socot un om de nimic, nu suport măcar să mă aflu în aceeaşi încăpere cu el, dar ne vinde săpunul sau orice altceva se întîmplă să oferim.

— Îmi pare rău. Hotărîrea mea este definitivă. Vreau ca Roger să plece, şi tu nu vei avea nici o alegere în sensul acesta, spuse Jason cu o voce plăcută.

— Ba cred c-o să am o alegere. Sînt preşedintele reţelei de televiziune. Eu pot să angajez şi să dau afară, şi pot să împiedic ca oamenii să fie daţi afară dacă din punct de vedere economic acest lucru nu trebuie făcut.

— Ţi-aş sugera să arunci o privire asupra acestui material, spuse Jason scoţînd dosarul din servietă şi punîndu-l pe masa lui Paul. Sînt surprins de atitudinea ta. Nu pot crede că te-ai folosi de serviciile lui dacă ai cunoaşte situaţia, şi sînt dezamăgit că ai putut fi atît de neatent la verificarea lui.

— Jason, noi avem un număr imens de actori. Nu putem să-i verificăm pe toţi, spuse Paul, deschizînd dosarul. Răsfoi la întîmplare paginile dactilografiate cu îngrijire, cînd deodată îngheţă.

— Eşti... De unde deţii aceste informaţii ?

— Asta n-are nici o importanţă. Totul este adevărat şi totul e dovedit, răspunse Jason liniştit. Mi-e teamă că stelei tale strălucitoare i s-au cam stins luminile. Dacă trecutul lui îmi întoarce *mie* stomacul pe dos, cum crezi tu că vor reacţiona femeile cumsecade din marea masă a Americii ? Paul, e vorba de femei cuviincioase, care se

duc la biserică unde li se propovăduieşte despre virtuţile de familie şi buna-cuviinţă... ele sînt spectatorii voştri.

Paul Tobias rămase tăcut, cu ochii pironiţi asupra cuvintelor dactilografiate.

— Trecutul lui Roger este sordid, Paul, nu există în privinţa asta nici o îndoială. Ce sentiment ar putea nutri pentru unul ca el toate aceste femei care cresc o droaie de plozi, care fac prăjituri şi îşi fac singure curat în casă cu aspiratorul ? Un pervers care nu numai că a ademenit un băiat de unsprezece ani, dar nici măcar n-a făcut puşcărie. Din motive psihiatrice, rîcană Jason. Asta nu prea e o pedeapsă potrivită pentru ceea ce a făcut.

— Îţi dai seama că eu n-am ştiut nimic despre toate astea, Jason, o jur.

— Bineînţeles că n-ai ştiut. Oribilul trecut al lui Roger se ascunde sub numele de Joseph Zimmer, adevăratul său nume, dar este una şi aceeaşi persoană cu cel care l-a împins pe băieţel într-un garaj. Toate femeile acelea care cumpără săpun sau indiferent ce vindeţi voi, au şi ele copii de unsprezece ani. Şi drăgălaşele doamne cu părul cărunt au nepoţi. Oamenii de categorie mijlocie ai Americii au o anumită opinie despre degeneraţi... şi pe bună dreptate. Ar trebui băgaţi la închisoare pentru o sută de ani.

— Înţeleg unde vrei să ajungi, Jason. Nu e nevoie să-mi freci ridichea cu sare.

— Exact asta am de gînd, pentru că vreau să-ţi dai seama că sînt foarte serios. Lasă-mă să te scutesc de o parte din lectură, Paul. Incidentul acela nefericit nu poate fi scuzat ca o greşeală nesăbuită a unui tînăr, deoarece mai departe vei descoperi că Roger a făcut acelaşi lucru cu un alt minor. Un *hippie* din Wisconsin, fugit de acasă, pe care el l-a ajutat să se ascundă pentru a-i fi la îndemînă. El şi Roger fumau opiu şi apoi... ei bine, totul stă scris acolo.

— Nu vreau să mai aud nimic. Situaţia este foarte clară, spuse Paul calm, privind fix la Jason.

— Cred că ar fi bine să asculţi încă puţin, aşa încît să nu existe nici un dubiu asupra intenţiei mele.

— Nu există. Ai toate motivele să fii scandalizat de faptele lui Roger Karl.

— Ca să fiu sincer, Paul, nu-mi pasă cîtuşi de puţin de ceea ce a făcut. Chiar dacă Roger ar fi fost un cetăţean cît se poate de integru eu tot aş fi găsit modalitatea de a mă descotorosi de el; toate astea fac doar ca lucrurile să meargă mai uşor. Trecutul lui este dezgustător, dar pentru mine prezentul mă priveşte, pentru că o priveşte şi pe Tessa.

— De ce nu-i spui ei toate astea pur şi simplu? De ce nu i te adresezi direct ei?

— Nu. N-am s-o indispun în felul acesta, şi nici nu vreau să creadă că am vreun amestec în toată treaba. Tocmai de aceea reţeaua de televiziune trebuie să o mînuiască.

Paul Tobias se ridică de la masă. Se duse la bar, apăsă pe un buton, şi încăperea se umplu cu acordurile reci ale muzicii lui Sibelius. Făcu cîţiva paşi, cu mîinile vîrîte în buzunarele pantalonilor.

— Este incredibil, spuse el în cele din urmă. Toţi ştiam că este pederast dar, Dumnezeule, habar n-aveam că...

— Nu, şi aşteaptă să vezi şi raportul în legătură cu drogurile, nu-i prea drăguţ. Nici rapoartele în legătură cu serviciul militar nu sînt tocmai prezentabile şi mai e şi chestiunea cu părinţii săi.

— Părinţii săi? Să nu-mi spui că... i-a omorît. Jason, începe să semene cu una din intrigile noastre pentru serialele de televiziune.

— Nu i-a omorît, rîse Jason. Totuşi se întîmplă să fie bătrîni şi săraci şi să trăiască din ajutorul acordat de stat, în timp ce copilul lor, unicul lor copil, are venituri mai mult decît apreciabile. După cîte s-ar părea, a uitat că are părinţi. Ei îl detestă, vorbesc despre el ca şi cum ar fi mort.

— Mai bine ar fi fost! Fir-ar al dracului, spuse Paul, aşezîndu-se pe canapeaua lungă, cenuşie. Nu pot înţelege cum a ieşit basma curată din toate astea. Cum au putut rămîne toate atît de secrete? Pare aproape imposibil.

— Nu tocmai. După cîte s-ar părea, a minţit sau s-a abţinut să furnizeze informaţii televiziunii sau sindicatu-

lui. După cum ţi-am spus, părinţii lui nici măcar nu vor să se mai gîndească la el,... în privinţa lor e în afara primejdiei. Vechii lui prieteni din perioada aceea nu l-ar recunoaşte. Există în dosar o fotografie a lui Roger luată în timpul perioadei de necazuri. Şi-a schimbat culoarea părului, e mai solid acum, şi şi-a făcut ceva la sprîncene, erau mult mai stufoase înainte. A fost înţelept din partea lui că nu a intrat în cinematografie, că nu şi-a luat riscul de a ajunge unul din eroii noştri populari, un star de cinema. A ales televiziunea, îndeajuns de claustrată, fără gazetari care să-şi bage nasul şi fără să se afle cu adevărat sub privirea scrutătoare a întregii naţiuni. A fost deştept, e-adevărat, dar nu destul de deştept.

— Ce jigodie ! spuse Paul şi mînia se aprinse în privirea îngustată a ochilor săi căprui. E pur şi simplu nemaipomenit... asta ne pune într-o situaţie a naibii de dificilă.

— N u e nevoie, spuse Jason.

— Cum poţi spune aşa ceva ? Nu pot da în vileag istoria asta, iar pe de altă parte dacă îl dau afară imediat, prea multă lume va deveni suspicioasă. În televiziune, Jason, întotdeauna ţi se uită cineva peste umăr. Sînt foarte puţine secrete aici.

— Îţi dau maximum şase luni. Cam prin aprilie, vreau ca Roger să nu mai fie în New York. Aş prefera ca faptul să se întîmple mai curînd, dar nu vreau să par nerezonabil, spuse Jason.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse Paul şi obrazul îi păli sub stratul de bronz. Cînd te porneşti să faci un lucru nu-ţi risipeşti muniţia grea, nu-i aşa ? Ce te-a determinat să treci la fapte ?

— Nu-mi place să-l ştiu în preajma fiicei mele. Eram convins că ea nu-l va alunga, aşa că asta a rămas în seama mea. Apropo, mi-a trebuit mai puţin de o săptămînă ca să adun toate informaţiile astea din momentul în care am luat hotărîrea.

— Chiar aşa de simplu ? întrebă Paul.

— Pentru mine, da.

Paul întinse mîna spre o cutie de cristal şi scoase o ţigară pe care o aprinse cu o brichetă de argint.

— Săptămîna trecută am hotărît să mă las de fumat, dar treaba asta o să mă întoarcă iarăşi la trei pachete pe zi, oftă el. Presupun că doreşti să-l dau afară bazîndu-mă pe clauze morale ?

— Asta este ceea ce *nu* doresc, deoarece l-ar lăsa mai departe în New York. Vreau să-l trimiţi în California să lucreze la unul din programele voastre de acolo. Dacă *Iubirile noastre* va începe să piardă din venit, Întreprinderile Cabot au destule companii pentru a-i face publicitate în continuare. Tu poţi găsi orice scuză doreşti pentru a justifica schimbul.

— Ceea ce îmi creează două probleme. Prima : eu nu pot îngădui ca Roger să mai lucreze pentru noi în aceste împrejurări ; şi a doua : ce se întîmplă dacă refuză să plece ?

— O să fac un tîrg cu tine, Paul. Ţi-am spus că nu vreau să fiu din cale afară de nerezonabil. Roger pleacă să lucreze în California, iar eu o să mă îngrijesc ca toate documentele compromiţătoare să fie distruse. Bineînţeles că am să reţin ceea ce este important, aşa încît să nu se mai poată întoarce la New York. Dacă nu... tu vei avea neplăceri serioase, iar Roger nu va mai lucra niciodată în ţara asta.

— Eşti gata să distrugi documentele ? Îţi dai seama cu ce preţ ? Ştii că acesta este un act criminal ?

— Lasă asta pe seama mea. Există un mod de a face orice lucru.

— Şi tu cunoşti toate modurile.

— Ai fi un tîmpit să presupui altceva, răspunse Jason amabil. Traversă încăperea şi se aşeză în faţa lui Paul. Deci ne-am înţeles ?

Paul se uită la Jason, cu un uşor zîmbet în privire.

— Îmi trebuie mai mult decît cuvîntul tău de onoare. Nu pot lăsa televiziunea vulnerabilă la alte pretenţii ulterioare.

— O să găsim o modalitate.

— Atunci nu-mi rămîne decît să spun că nu am altă alegere, exact aşa cum ziceai tu. Afară de cazul, bineînţeles, că Roger hotărăşte să renunţe la cariera sa şi să rămînă la New York.

— Şi să facă puşcărie ? Tu ce crezi ?

— Cred că eşti o secătură lipsită de conştiinţă, una dintre cele mai autentice, zîmbi Paul. Ai fi făcut treabă bună la televiziune. Ştii exact unde să înfigi cuţitul.

— Haide, haide, Paul. Nimeni nu ajunge preşedintele reţelei de televiziune fără să înfigă şi el cîteva cuţite. Nu eşti cu nimic mai blajin decît mine e vorba de ceea ce doreşti tu.

— Bănuiesc că nu... Şi dacă Tessa află ceva ?

— Dacă află atunci înseamnă că tu nu ai mînuit lucrurile cum trebuie şi deci învoiala noastră cade.

Paul încuviinţă din cap şi se ridică. Păşi spre masa de lucru şi încuie dosarul în sertar, apoi îşi scoase paltonul din dulapul în perete.

— După toate probabilităţile, voi avea nevoie de cele şase luni, spuse el.

— Dar nici o zi în plus, sublinie Jason, ridicîndu-se. Mi-e foame. Mergem ?

— Da, am chef să torturez un chelner. Eşti cu maşina ?

— E jos, răspunse Jason în timp ce ieşiră pe uşă.

Drumul pînă la restaurant decurse în linişte. Şiroaie de apă răpăiau în parbriz, în timp ce amîndoi se lăfăiau în confortul rafinat al limuzinei. Instalaţi la masa lui Jason, comandară cîte o băutură, apoi alta, căci între timp amîndoi lepădaseră armele. Jason şi Paul se tachinară în fel şi chip, prieteneşte, în timp ce-şi aşteptară porţiile de *filet mignon* şi salată verde.

Ziua de vineri nu voia să se sfîrşească repede şi nici uşor. La ora cinci fix, avionul lui Emily Cord îşi luă zborul de pe aeroportul Kennedy spre Illinois, şi, în acelaşi timp, trei directori din conducerea televiziunii treceau pragul unei săli de conferinţe cu izolaţie acustică, pentru o şedinţă în legătură cu Roger Karl. La ora şase fix, David Cord tocmai făcea o traheotomie de urgenţă pe unul din coridoarele Spitalului Municipal, în timp ce la chirurgie Ted Michaelson tocmai termina o toracotomie transpleurală stîngă, cînd o soră, de curînd angajată la sala de operaţie, leşină. La şapte şi treizeci de mi-

nute, Jason și Amanda Cabot se strecurau pe locurile lor din rîndul al optulea într-un teatru de pe Broadway, în vreme ce Tessa se străduia cu discreție s-o convingă pe Margo Marshall să accepte ospitalitatea ei. La ora opt, Nick Gorlin, îndrumînd o echipă de medici, administra un tratament de urgență unei victime însîngerate ce fusese împușcată într-un cartier de gangsteri în timp ce poliția roia în împrejurimi. Ziua de vineri nu voia să părăsească teatrul fără a da o luptă lungă și obositoare.

Zilele dispăreau una după alta, unele scurgîndu-se încet, altele într-o frămîntare nedeslușită, pînă cînd în cele din urmă sosi și sărbătoarea Recunoștinței. La New York era o zi veselă, cu soare strălucitor și cu puternice și capricioase rafale de vînt. Cînd se treziseră în această dimineață, oamenii simțiseră în aer apropierea noului anotimp, pătrunzîndu-se, ca în fiecare an, de atmosfera sărbătorească. Puțini erau aceia care să se oprească o clipă pentru a se gîndi la semnificația tradițională a sărbătorii Recunoștinței, cei mai mulți o socoteau ca pe un răgaz în care preocupările de fiecare zi erau lăsate la o parte și oamenii deveneau parcă dintr-o dată mai buni unii față de alții. Pretutindeni se revărsa o jovialitate, un schimb de zîmbete ; și, îngăduind inimii să iubească, nimeni nu simțea nici vină nici rușine...

La Spitalul Municipal întregul personal se străduia din răsputeri ca de sărbătoarea Recunoștinței să creeze bolnavilor o atmosferă festivă. Surorile și infirmierele umblau prin saloane cu un deliberat aer de veselie, medicii se opreau mai îndelung să stea de vorbă cu bolnavii singuratici. Rutina spitalicească se desfășura mult mai slobod ; nu se mai făcea vizita, nu se făceau analize, nu erau examinați decît cei foarte bolnavi. Pentru Tessa era o zi deosebit de fericită ; Ted și Nick se aflau în apropiere și, pentru prima oară după aproape două săptămîni, va putea să-și vadă părinții. O clipă Tessa se rugă pentru medicii care îi salvaseră viața, dar vorbele neauzite nu se adresau unui anumit Dumnezeu, ci pluteau, libere să se îndrepte oricărei divinități. Ședea rezemată în pat,

într-o cămaşă de noapte din mătase albă cu corsajul roz pal şi, făcîndu-şi cu migală o cărare la mijloc, începu să-şi perie părul lung. O mireasmă de Chanel se răspîndi în jur şi ochii albaştri i se înviorară nespus cînd Nick se apropie de pat.

— Sărbători fericite, spuse el încetişor, cu un zîmbet larg pe faţă.

— Sărbători fericite, Nick, zîmbi ea.

— Ştii cum arăţi în clipa asta ?

— Cum ?

— Ca o copiliţă care a fost încuiată în odaie şi tocmai i s-a îngăduit să se ducă la primul ei bal.

— Într-un fel chiar am senzaţia că sînt la o petrecere. Sărbătorile îmi trezesc întotdeauna această senzaţie încîntătoare, copilărească, e ca şi cum mi se pune un nod în gît şi-mi vine să izbucnesc într-un hohot de rîs.

— N-ai de gînd să te lamentezi că te afli aici în timpul sărbătorilor, aşa cum fac toţi ceilalţi ? întrebă el, frămîntîndu-şi cravata cu mîna.

Purta o cravată lată, cu modele galbene, deasupra cămăşii de un galben pal, iar pantalonii proaspăt spălaţi aveau o dungă tăioasă ; părul tuns de curînd, îi cădea pe frunte, iar la spate ajungea la un centimetru deasupra gulerului.

— Am fost fericită aici, Nick. Este absurd, presupun, să fii fericită într-un spital, dar eu sînt. Mă simt cu totul reînnoită. Şovăi un moment. Îţi mulţumesc.

— Pentru ce ?

— Toţi s-au purtat minunat cu mine, dar tu în special. Nu mă mai simt ca o figurină decupată din hîrtie, mă simt ca o fiinţă omenească.

— Eu nu am avut nimic de a face cu toate astea, Tessa, murmură el. Eşti nemaipomenit de vie şi foarte reală.

— Crezi că o să mă simt la fel şi după ce voi pleca de aici ?

— Cred.

— E trist cînd mă gîndesc să plec de aici şi să trec din nou la alte preocupări.

Nick își plimbă ochii de jur împrejurul salonului, fără să privească pe cineva anume, apoi se întoarse spre Tessa.

— Da, Spitalul Municipal are o bizară forță de atracție. Îl blestemăm, îl urîm, îl înjurăm și totuși iubim această bătrînă grămadă de pietre.

— Nick, am o veste bună. Margo a consimțit să locuiască la mine acasă pînă cînd o să se descurce singură. E adevărat că nu prea vrea să părăsească spitalul, dar acum pare mai puțin îngrozită de lucrul acesta.

— Părea inevitabil din capul locului. Obții întotdeauna ce vrei, nu-i așa ? oftă el.

— Te rog, nu fi atît de sever.

— Aș dori să fiu de acord, dar nu pot. Știu că-i vrei binele și știu că doamna Marshall e foarte norocoasă să te aibă alături de ea, dar ca s-o ajuți e nevoie de mai mult decît de intenții bune. E un gest frumos, dar poate fi naiv, Tessa. Starea ei s-a îmbunătățit senzațional, totuși nu cred că este vindecată cu desăvîrșire.

— Eu nu pot să-i fac nici un rău, nu-i așa ?

— Nu, desigur că nu. Atît doar că e o soluție temporară la o problemă permanentă. Eu am încurajat-o pe doamna Marshall să folosească din plin fiecare moment și rămîn la aceeași părere. Dar va trebui să vină o zi în care să-și facă un plan mai larg de viață, iar doamna Marshall este mult prea departe de clipa aceea. E regretabil, dar visurile și dorințele sînt lucruri efemere. Oamenii se trezesc din vis și uneori încetează de a mai spera. Zîmbi. Nu te întrista chiar atît de tare, Tessa, oricum nu trebuie să vorbim despre lucrurile astea acum. Mai avem destul timp. Și-apoi e foarte posibil să mă înșel. Dacă tu îi poți oferi un stimulent, poate să meargă acasă nestingherită.

— Asta speram și eu.

Nick se uită la ceas și se ridică numaidecît.

— Te văd mai tîrziu. Am vrut numai să-ți doresc o zi fericită.

— Mă bucur. Speram să fii primul pe care să-l văd astăzi.

El zîmbi și plecă de lîngă patul ei, îndreptîndu-se spre doamna Marshall. Își dădea seama că survenise o situație stranie ; mereu găsea niște lucruri pe care dorea să le spună Tessei, lucruri nevinovate, totuși dintre acelea pe care un medic nu le împărtășea pacienților. Nick rămase cîteva momente cu doamna Marshall, evitînd să discute despre locuința Tessei, apoi plecă din salon. Îl văzu pe Ted apropiindu-se, cu haina albă aruncată deasupra unui pulover roșu aprins.

— Tu intri în tură mai tîrziu. Ce faci aici ? întrebă Nick.

— Drace, n-aveam nimic de făcut. M-am gîndit să-mi petrec dimineața cu Tess. Pe vremuri am ptrecut o mulțime de sărbători împreună.

— Mă bucur. Îi face plăcere compania ta... are o mutră ca de copil în ajunul Crăciunului.

— Tess a fost întotdeauna ca un copil în ajunul Crăciunului. Reușește să găsească ceva frumos în orice lucru. E ca un copil, dar încearcă să ascundă acest lucru, spuse Ted. De teamă că cineva să nu rîdă de ea.

— E sfioasă.

— Desigur.

— Ceea ce nu s-ar fi putut spune despre tine cînd ai chemat niște medici în plus pentru noaptea asta, spuse Nick.

Ted întinse mîna spre Nick.

— Știu. Ar fi trebuit să mă consult cu tine înainte de a chema niște chirurgi în plus, dar m-am gîndit că de vreme ce la anul voi fi șeful serviciului... ei bine, ar fi timpul să încep să iau niște hotărîri de unul singur.

— În ce mă privește e-n regulă. Simte-te în largul tău.

— Te văd mai tîrziu ?

— Voi fi prin apropiere, spuse Nick, aruncînd o privire spre salonul Tessei.

— Mă cam gîndeam, rînji Ted și plecă de lîngă Nick.

Privi înapoi peste umăr și-i făcu cu ochiul, apoi intră în salonul Tessei, pășind alene spre patul ei.

— Bună, frumoasă Tess. Sărbători fericite, spuse și o sărută ușor pe frunte.

— Ție la fel. Nu prea arăți a doctor în puloverul ăsta.

— De fapt nu intru în serviciu decît după masă la trei. Mi-am mobilizat toate resursele și am venit aici să-mi petrec vremea cu tine. Sper să fii îndeajuns de impresionată de devotamentul meu.

— Întotdeauna. N-aveai nici un program pentru astăzi ?

— Nu. Și chiar dacă aș fi avut, tot cu tine mi-aș fi petrecut timpul. Tess, tu ești fata mea favorită, rîse el.

— Din toate fetele acelea pe care le cunoști ? Sînt impresionată.

— La naiba, se pare că în cele din urmă tot am reușit să te impresionez. Ce zici de asta ?

— Vînezi complimente, rîse ea.

— Îmi faci un reproș ? Tu nu le împarți tocmai cu ușurință.

— Astăzi s-ar putea s-o fac. Mă simt minunat.

— Era și timpul, zîmbi el. Deși acum stăteai în pat și făceai pe bolnava.

— Absolut deloc. Stăteam și mă gîndeam.

— La ce ?

— La Spitalul Municipal. Lăcașul ăsta are nevoie de bani, Ted.

— Tess, faptul acesta n-a scăpat întru totul spiritului meu de observație. Dar am ciudata senzație că pui ceva la cale. Adevărat ?

— Adevărat. Vreau să fac ceva colosal. Vreau să fac rost de o tonă de bani.

— Dumnezeule ! Vrei să spui că ai de gînd să faci niște lucruri care-ți trec ție prin cap și să le rezolvi în felul în care îți trece ție prin cap, indiferent de cine ți se va opune.

Tessa zîmbi cu ochii strălucitori.

— Cine mi-ar spune nu ? întrebă.

— Ți-aș putea numi o mulțime de oameni. Nu că asta te-ar putea împiedica.

— Parc-ai fi unchiul Bill. Spune că sînt blîndă dar neîndurătoare, rîse ea.

— Ar trebui să fiu de părerea lui.

— Da, şi eu de asemenea. Nu e decît vechea neîndurare a familiei Cabot, canalizată pe alt făgaş.

— Se întîmplă cumva ca bătrînul Nick să ştie despre hotărîrea ta ? Am auzit despre doamna Marshall şi despre planurile tale în legătură cu ea, ori asta nu-l face prea fericit.

— Nick nu ştie nimic. Nu încă. De ce n-ar fi de acord?

— Prinţesă, tu prea pui totul la inimă. El este medic, băiat sensibil. N-o să vadă cu ochi buni ca tu cu mîna ta să-ţi ruinezi sănătatea.

— Ted, asta-i o prostie. În afară de asta o am pe Lee care mă ajută acum.

— Desigur că o ai pe Lee şi pe doamna Marshall şi tot felul de planuri. Numai că întotdeauna ocoleşti lucrul principal. Pentru Dumnezeu, Tess, orînduieşte-ţi propria ta viaţă înainte de a o orîndui pe a celorlalţi.

— Fără discursuri de sărbătoarea Recunoştinţei, rîse ea.

— Fă cum crezi, spuse Ted, clătinînd din cap. Dar ai să fii o lady obosită.

— Acum nu sînt obosită. Hai să fim veseli, Ted, eşti mult prea serios astăzi.

— Eu, serios ? Asta e ceva ce nimeni n-ar putea vedea la mine decît în sala de operaţie. Ştii, Tess, ai dreptate. Hai să facem din ziua de azi o zi fericită.

— Nu-mi pot imagina ce treburi a avut Jason de sărbătoarea Recunoştinţei, spuse Amanda, sorbind o băutură.

— Jason are întotdeauna cîte ceva de făcut. Nu e chiar aşa de rău aici totuşi, nu-i aşa ? întrebă Bill.

— E minunat. Îmi face plăcere să iau o gustare la Barclay, spuse ea privind în jur, la eleganţa discretă a încăperii. Jason şi cu mine veneam deseori aici.

— Arăţi relaxată şi mulţumită azi, zîmbi Bill.

— Din contră. Abia aştept s-o văd pe Tessa, şi apoi mai sînt şi planurile mele, Bill, devin din ce în ce mai clare în mintea mea, sînt atît de sigură că am dreptate.

Bill se rezemă în scaun şi o privi pe Amanda fix. Recunoştea în sinea lui că arăta mai bine decît arătase în ultimii ani, era în ochii ei o lumină nouă, siguranţă în timbrul vocii.

— Ce planuri, Amanda? întrebă el.

— Trebuie să discut mai întîi cu Jason, dar cred că tu ştii la ce mă gîndesc.

— Cred că ştiu şi nu pot decît să repet ceea ce am spus înainte... nu trebuie să te grăbeşti.

— După treizeci de ani? Cum poate fi asta numită grabă?

— Nu e vorba de cei treizeci de ani, Amanda, e vorba de hotărîrea asta luată aproape peste noapte. Poate că nu e suficient de bine chibzuită.

— Nu-l iubesc, Bill, spuse ea simplu, jucîndu-se cu verigheta-i îngustă de aur.

— Nu-l mai iubeşti de multă vreme... dacă l-ai iubit vreodată. Ce deosebire a apărut aşa, dintr-o dată?

— Viaţa a devenit dintr-o dată foarte importantă pentru mine. Tessa mi-a scuturat lanţurile.

— Poate că ea să fi făcut asta, dar tu trebuie să fii sigură de direcţia în care o apuci. Lucruri de felul acesta nu pot surveni aşa, pe neaşteptate.

— Ba pot, Bill. O poţi duce aşa ani de zile şi în tot acest timp lucrurile se acumulează. Apoi, într-o bună zi, ceva se întîmplă. Nici măcar nu trebuie să fie ceva serios, e suficient să fie ceva care să te lovească într-un fel în care nu te aştepţi, şi într-o secundă totul se prăbuşeşte. Şi s-a terminat.

— Poate să ai dreptate... presupun că nu eu sînt acela care să-mi dau părerea. Cred că ar trebui să comandăm ceva, draga mea. Trebuie să fim la spital la ora trei.

— Sper ca Jason să sosească acolo la timp.

— Va fi la timp, spuse Bill calm, întinzînd o listă Amandei.

La trei fără un sfert, Jason Cabot şi Ted Michaelson ieşiră din birtul de vizavi de Spitalul Municipal şi tra-

versară strada. Acolo se despărţiră, Jason îndreptîndu-se spre intrarea principală, iar Ted spre cea a medicilor. Conform planului, Jason îi aşteptă pe Amanda şi pe Bill în holul asemănător unei peşteri, uitîndu-se la ceas din cinci în cinci minute. Văzu lumea întorcînd capul şi-şi dădu seama că se uitau la Amanda, o apariţie neobişnuită în Spitalul Municipal, aşa cum era îmbrăcată într-un mantou negru de samur şi clipsuri de aur cu diamante în urechi. Pantofii escarpin cu tocuri înalte erau din crocodil, la fel ca şi poşeta. La gît purta o eşarfă franţuzească de mătase, în nuanţe deschise aurii. Alături de ea, păşea Bill, într-un palton simplu cenuşiu, descheiat, de sub care ieşea la iveală un blazer albastru închis şi o pereche de pantaloni gri, bine croiţi. Avea o cămaşă cu pătrăţele gri şi albe, iar la gît o lavalieră cu modele viu colorate.

— Aştepţi de mult? întrebă Bill degajat, deşi ochii săi cenuşii erau ţintuiţi asupra feţei lui Jason.

— Destul de mult. Mergem sus la Tessa?

— Bine, spuse Bill. Pe aici, adăugă el, conducîndu-l spre liftul principal. Cum a mers treaba, Jason? întrebă.

— Foarte bine, a meritat pe deplin să-mi pierd vremea. Totul a fost aşa cum am sperat eu.

Bill zîmbi în timp ce urcară pînă la etajul doi. La ieşirea din lift ezită un moment, cumpănind asupra atitudinii sale, apoi îi călăuzi de-a lungul coridorului din dreapta, spre Tessa. Ea îi zări înainte ca ei s-o vadă, aşa că zîmbea cînd intrară. Amanda se năpusti spre pat şi-o strînse pe Tessa în braţe, în timp ce Bill şi Jason stăteau în picioare în spatele ei.

— Scumpa mea, arăţi minunat, spuse Amanda. Cum te simţi?

— Splendid, mamă, răspunse Tessa apoi îşi întinse obrazul cînd tatăl său se apleca s-o sărute.

— Arăţi într-adevăr bine... foarte bine. Nu arăţi defel bolnavă, spuse Jason. Nu arată bolnavă, nu-i aşa, Bill? întrebă

— Tessa e tot atît de sănătoasă ca oricare din noi. Probabil chiar mai sănătoasă, spuse Bill, trecînd la rînd și strîngînd-o la pieptul său.

— Ia uită-te la locul ăsta, îi spuse Jason Amandei. Tessa, te rog lasă-ne să te mutăm la alt spital.

— Tată, e îngrozitor ce spui tu. Dacă au fost destul de buni să-mi salveze viața, sînt destul de buni ca să rămîn aici pînă cînd voi fi pe deplin sănătoasă.

— E atît de dezagreabil, adăugă el, uitîndu-se din nou de jur împrejur.

— Nu și pentru mine, tată, răspunse Tessa liniștită.

— Las-o în pace, Jason, ripostă Amanda tăios și, scoțîndu-și mantoul, îl împături și-l puse nepăsătoare pe pat.

Tessa se uită curioasă la mama ei, căci niciodată n-o auzise să-l contrazică pe Jason.

— Să nu mai vorbim despre mine. Cum vă simțiți voi doi ? Îmi pare rău să vă stric în felul acesta sărbătoarea.

— Prostii, tu te simți bine și ăsta-i singurul lucru care contează, spuse Jason.

— Bine, spuneți-mi ce s-a mai întîmplat. Parcă aș fi aici dintotdeauna, ruptă cu totul de realitate.

— N-a trecut chiar atît de multă vreme, zîmbi ușor Jason. Cu toate că, firește, așa ni s-a părut și nouă un timp. Nu s-a întîmplat nimic important. Primim vagoane de flori acasă, exact așa cum primești și tu aici. Și asta îmi aduce aminte, de ce-ai angajat să te ajute cineva pe care nu-l cunoști ? Există agenții pentru lucruri de felul acesta, unde femeile care îți sînt trimise au referințele cele mai bune.

— Tată, te rog. N-am nici un chef să discutăm aceste lucruri, zău că nu. Aș prefera ca astăzi să nu mai aud același leit-motiv.

— Leit-motiv ? întrebă Bill.

— *Melior manifeste...* crezul tatei. Cei din familia Cabot sînt în mod indiscutabil mai buni, zîmbi ea.

Jason ridică ochii spre cer și tăcu, trăgînd un scaun de lîngă patul de alături și așezîndu-se în timp ce Tessa

sporovăia cu Amanda şi Bill. Jason n-o pierdea pe Tessa din ochi, îi urmărea însufleţirea din privire, calmul vocii şi în clipa aceea se simţea mulţumit să ştie că, indiferent ce motive ar fi avut, îşi revenise perfect şi arăta mai animată decît o văzuse el vreodată. După cincisprezece minute, Bill se uită la ceas şi puse capăt discuţiei.

— E de datoria noastră să nu stăm prea mult. Am făcut vizita şi cred că e timpul să plecăm, spuse el.

— N-are cum să ştie nimeni. Nu se vede nici un doctor, se răsti Jason.

— Am promis doctorului Gorlin, Jason. Vrea s-o ia domol cu vizitatorii. Nu fi încăpăţînat şi hai să plecăm frumos, spuse el, ajutînd-o pe Amanda să-şi îmbrace mantoul. Mai multe capete se întoarseră în timp ce se înfăşura în blana bogată, dar ea nu băgă de seamă şi-şi luă rămas bun de la Tessa, strîngînd-o la piept, apoi făcu cîţiva paşi înapoi în timp ce Jason apucă strîns mîna fetei.

— O să te vedem curînd, Tessa. Eu... eu sînt foarte mîndru de tine. N-a putut să-ţi fie prea uşor, rosti el cu voce joasă.

— A fost bine, tată. Nu te necăji, spuse ea cu vioiciune, apoi toţi se întoarseră pentru a-i arunca o ultimă privire şi ieşiră din salon.

Tessa ar fi dorit din toată inima să-şi împărtăşească tatălui său gîndurile, dar el păruse la fel de dîrz ca întotdeauna în a impune gîndirii ei propriile lui criterii. Ştia că pentru tatăl ei Spitalul Municipal nu putea să însemne nimic, în timp ce pentru ea acesta însemna ceva şi încă mult. Tessa ştia toate acestea, tot aşa de bine cum ştia că tatăl ei nu va înţelege ; şi pentru o clipă se simţi tristă şi singură.

Sărbătoarea Recunoştinţei a adus cu sine prăpăd şi haos asupra personalului împuţinat al Spitalul Municipal. Secţia de urgenţă se umpluse cu repeziciune, la fel şi coridoarele. Nick verifica personal fiecare internare, mutîndu-i pe aceia care puteau fi mutaţi în saloanele obiş-

nuite, alergînd încoace și încolo să răspundă la chemările *telespeaker*-ului care îi erau adresate. David lucra alături de el și amîndoi ridicară neputincioși din umeri cînd un medic care fusese de curînd bolnav de gripă se prăbuși în mijlocul coridorului din secția de urgență. Îl adăugară și pe el pe lista noilor pacienți și-și continuară treaba, concentrîndu-se cu atenție asupra hotărîrilor chirurgicale pe care trebuiau să le ia. Șaizeci la sută din cei internați erau candidați la operații și toate sălile de operație de la etaje erau folosite minut cu minut, ca și sala secției de urgență, dealtfel. Nick trimise un apel tuturor medicilor liberi care, unul după altul, se strecurau în spital, apucîndu-se de-a dreptul de lucru așa cum se nimereau să fie îmbrăcați. În costume de vizită, în haine de sport, unii îmbrăcați în *blue-jeans* vechi, stăteau aplecați deasupra paturilor lucrînd cît de repede le era cu putință pentru a face față puhoiului ; și cu toate acestea tot nu aveau personal suficient. În cele din urmă, Nick îl aduse pe Ted de la secția de chirurgie pentru a lua parte la hotărîrile de ordin chirurgical, căci aveau nevoie de un sfat absolut compentent. Unii puteau să aștepte, alții nu puteau, iar el nu îngăduia să se strecoare vreo greșeală. Ted, cu stăpînire de sine și eficiență, făcea aprecieri rapide și de mare acuratețe, ordonînd cu calm transferuri, telefonînd serviciului de chirurgie și îndrumînd brancardierii. Puțin după ora trei dimineața, Ted îl chemă pe Nick deoparte.

— Dan Phillips o cam ia razna acolo. Are nevoie de o pauză.

— Toți avem nevoie de o pauză, spuse Nick exasperat.

— Vorbesc serios. Începe să se poticnească. Dă-i cel puțin o jumătate de oră căci altfel va fi periculos să mai opereze.

— La naiba, e-n regulă... dar găsește cine să-l înlocuiască.

Ted se îndepărtă pentru a da dispoziții, iar David i se alătură lui Nick.

— S-a telefonat de la internări, începe să se domolească, îi spuse el.

— Dumnezeule, dacă asta a fost azi, îţi poţi imagina ce o să fie de Anul Nou? spuse Nick copleşit de oboseală şi se îndepărtă.

Către orele şase dimineaţa, secţia de urgenţă se linişti, dar pentru medici asta nu însemna că terminaseră. Aveau sarcina de a supraveghea tratamentul care se aplica celor ce supravieţuiseră acestei nopţi. căci vizita la bolnavi se făcea sporadic, dacă se mai făcea cumva, şi, în timp ce se tîrau de la un bolnav la altul, nu doreau nimic altceva decît să se poată ţine pe picioare. În mijlocul acestui vălmăşag, Nick, transpirat leoarcă şi stors de vlagă, primi un telefon pe cînd se afla în biroul de la etajul patru. Ascultă un timp, apoi explodă.

— Ce? Ai înnebunit? ţipă el.

— Calmează-te, Nick, eu nu pot face nimic în treaba asta.

— Ascultă, Sam, mie nu-mi pasă că eşti sau nu şeful personalului. Nu poţi face una ca asta.

— Nu stă în puterea mea .Acesta este un spital municipal, nu un sanatoriu particular. Cazul doamnei Marshall a fost rezolvat la psihiatrie şi la medicală. N-o pot ţine aici în continuare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ţi-am spus şi-ţi repet că nu-i încă pregătită să iasă din spital.

— Nick, nu pot face nimic. Avem nevoie de pat. Te-aş sprijini din tot sufletul dacă aş putea, dar nu pot. A fost scoasă din registru.

— Sam, femeia asta este la ananghie şi mă doare în cot de cel care a scos-o.

— Vrei să încerci să-ţi bagi în cap că acesta este Spitalul Municipal? Noi nu avem libertate de acţiune.

— Îmi dau pe deplin seama...

— Nu, îl întrerupse Sam, nu-ţi dai seama, şi asta-i problema. Tu vrei ca toţi pacienţii tăi să se afle într-o stare fizică şi emoţională înfloritoare înainte de a le da drumul acasă, iar într-un spital municipal aceasta este curată utopie. Nu ne putem permite aşa ceva, nu avem bani. Facem şi noi tot ce putem mai bine, dar în limitele

care ne sînt impuse. Nu poţi cere cuiva să-ţi schimbe o bancnotă de o sută de dolari cînd nu are în buzunar decît cincizeci de cenţi.

—Sam, mai dă-mi o săptămînă să văd ce pot face. Încă puţin timp.

— Pînă poimîine, asta-i tot ce ai. Îmi displace tot atît de mult ca şi ţie, dar sînt legat de mîini şi de picioare. Şi la fel eşti şi tu.

—Sam... începu Nick.

— Poimîine, spuse Sam şi agăţă receptorul în furcă, dezgustat de sine însuşi. Urmări cu ochii harababura din biroul lui micuţ şi oftă, silindu-se să-şi bage în cap că acesta este Spitalul Municipal unde nu avea nici bani nici timp pentru a face întotdeauna lucrul cel mai bun în folosul bolnavilor. Începu să lucreze cu frenezie la hîrtoagele de pe masă, încercînd să stoarcă ultima picătură din bugetul său vlăguit.

Nick trînti receptorul şi începu să umble furios prin birou, în timp ce sora care controla foile de observaţie încerca să se facă nevăzută. Blestema în gînd societatea Rachete cosmice, programe spaţiale, războaie, absurde, avioane supersonice, gîndi el mînios, pentru toate astea sînt bani. Dar unde sînt banii pentru sănătatea publică ? Unde este sprijinul care ar trebui acordat unui program naţional al sănătăţii ? Ce se întîmplă cu oamenii săraci şi cu cei din clasa mijlocie cînd se îmbolnăvesc ? Izbi cu pumnul în masă şi ieşi ca o furtună pe coridor, ciocnindu-se de David care venea din cealaltă parte. Izbitura lui Nick fu atît de puternică, încît David, descumpănit, trebui să se proptească cu mîinile de perete.

— Ce-i cu tine ? întrebă el.

— Trebuie să-i dăm drumul doamnei Marshall. Poimîine, mîrîi Nick.

— Categoric ?

— Da. Afurisiţii ăia de la serviciul de psihiatrie, răbufni ei. Se îndrepta repede spre lift, cu mîinile îndesate în buzunarele bluzei albe. Şi ţara asta ! Este şi vina acestei ţări. Ce ştiu ei despre sănătatea publică ? De ce dracu le

pasă lor ? Toţi ştabii ăia de la Washington stau pe fundurile lor bine înfipte şi lasă colectivitatea în voia soartei. Indivizii ăia se duc să inspecteze plajele din Hawai, pe cheltuiala contribuabililor, dar vin oare să inspecteze spitalele municipale ? O, nu ! Singurul om care se sinchiseşte cu adevărat este primarul, şi ce capătă pentru toată osteneala lui ? Washingtonul îl urăşte, spuse Nick păşind în lift. Peste cîteva momente, Nick şi David intrară în salonul de la etajul doi, ducîndu-se de-a dreptul la Tessa. Nick o scutură încetişor ca s-o trezească, aplecîndu-se deasupra patului.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea, văzînd încordarea clocotitoare de pe obrazul lui.

— Tessa, trebuie să-i dăm drumul din spital doamnei Marshall poimîine. Eşti sigură că doreşti să stea la tine acasă ?

— Da, bineînţeles.

— Mă întorc, spuse el şi, cu paşi mari, se îndreptă spre patul doamnei Marshall.

David rămase cu Tessa şi, în virtutea rutinei, îi luă pulsul.

— Ce se petrece ? întrebă Tessa.

— Nick nu voia să-i dea drumul încă, voia s-o mai ţină un timp. Nu ştiu la ce i-ar fi folosit să mai aştepte ...să se întîmple un miracol poate. Pe de altă parte, nu doreşte nici ca tu să-ţi iei această responsabilitate, zise David blînd.

Şedea alături de Tessa, care văzu cît arăta de obosit ; fiecare doctor arăta în ziua aceea ca şi cum efortul de a se ţine pe picioare îl depăşea.

— Trebuie să fi avut o noapte cumplită, spuse ea încetişor.

— Cum ? Nick n-a dormit încă deloc şi asta nu-i a bună. Cînd e obsit în asemenea măsură îşi iese complet din fire, zise David, urmărind cum Nick, la patul doamnei Marshall, vorbea calm.

Tessa şi David continuară să discute un timp liniştit, apoi Nick se întoarse, cu faţa crispată.

— Doamna Marshall este pur şi simplu năucită, spuse el înnebunit. Tessa, o să discute mai tîrziu cu tine despre ce pregătiri trebuie să faceţi. Să se ocupe Lee de toate, tu stai deoparte pentru moment.

— Se simte bine ? întrebă Tessa în şoaptă.

— S-a speriat ca o proastă. Mă întorc mai tîrziu, zise şi dădu să plece.

— Nick ? îl chemă Tessa. Pot să te întreb un singur lucru ?

— Da, oftă el. Iartă-mă... sînt fuoirs. Ce este ?

— În legătură cu apartamentul meu. Peste tot sînt băuturi. Baruri portative în toate dormitoarele, unul în *living room* şi unul în sufragerie. Să-i spun lui Lee să se descotorosească de ele ?

— Nu. Primul pas spre adaptare pe care doamna Marshall trebuie să-l facă este acela de a fi în stare să vadă o sticlă de băutură fără să înceapă a se învîrti în jurul ei. Sînt un milion de locuri unde poate găsi de băut dacă doreşte, aşa că n-ar fi de mare ajutor să ascundem sticlele.

— Foarte bine, spuse Tessa încetişor. O să rezolvăm totul.

— Tessa... eu... începu el, apoi plecă de lîngă pat şi ieşi din salon, făcîndu-i semn lui David să-l urmeze. Tăcu pînă ajunseră la lift. De ce dracu a trebuit să fiu atît de tăios cu ea, David ? N-a făcut nimic decît să fie drăguţă.

— Eşti întors pe dos.

— Fără doar şi poate că sînt întors pe dos, spuse Nick în timp ce uşile liftului se închiseră în urma lor.

În aceeaşi zi, stiloul lui Lee Stuart zbura pe paginile agendei sale în timp ce nota indicaţiile Tessei în legătură cu Margo. Cu agenda în mînă, Lee plecă de la spital şi luă un taxi pînă la cabinetul medical al lui Bill Reynolds Pe nerăsuflate, îi explică acestuia dorinţele Tessei, luîndu-l cu desăvîrşire prin surprindere.

— Deci eu voi angaja o menajeră şi voi face cumpărăturile, urmînd ca dumneavoastră să anunţaţi numai magazinele că pot folosi conturile Tessei. Oh, şi Tessa spune

că trebuie să anunțați acasă, la apartamentul ei, că va mai locui cineva acolo.

Bill își aprinse pipa și ochii săi cenușii părură obosiți.

— Cînd s-au întîmplat toate acestea? Tessa nu mi-a spus nici un cuvînt.

— Bănuiesc că astăzi. E totul în regulă, nu-i așa?

— Da, totul este în regulă. Aș dori numai să mă țină la curent cu ceea ce plănuiește. Uneori seamănă atît de mult cu Jason... are o voință tot atît de puternică, oftă el. Ești sigură că dorește o menajeră? întrebă.

Lee se uită în agendă și dădu afirmativ din cap.

— Nu vrea ca doamna Marshall să fie singură.

— Asta e un lucru rezonabil.

— O să telefonați la magazine?

— Spune-mi numai la ce magazine urmează să te duci. Dacă aș telefona la toate magazinele unde are Tessa cont, mi-ar lua o săptămînă.

— Tessa mi-a spus să mă duc la „Bendels" și să aleg garderoba doamnei Marshall.

— Asta-i tot?

— Și la unul numit... „Gucci".

— Perfect, o să mă îngrijesc eu de astea. Și acum dă-i zor, Lee. Am impresia c-o să avem serios de lucru în zilele care urmează. Sper să faci față, zîmbi el.

— O, sigur că da. Socot că e într-adevăr drăguț din partea Tessei să facă toate astea pentru doamna Marshall. Vreau să zic, abia o cunoaște.

— Hmm? Oh da, da, e drăguț din partea ei. Scuză-mă, Lee, dar totul s-a petrecut atît de repede încît am senzația că s-a pornit un uragan la poarta mea, spuse el, ridicîndu-se. Ar fi mai bine să ne întîlnim poimîine la spital. Eu o voi conduce pe doamna Marshall acasă la Tessa, dar s-ar putea ca ea să aibă nevoie de o femeie care s-o ajute să se instaleze.

— De acord, atunci la patru.

— Voi fi acolo, zise el, deschizîndu-i ușa cabinetului.

Se întoarse la masa lui de lucru și se așeză, pufăind din pipă. Încet, formă numărul secret al biroului lui Jason.

— Jason, aici e Bill. Tocmai a fost aici secretara Tessei şi se pare că Tessa o să aibă acasă la ea un musafir pentru cîtăva vreme.

— Pe cine ?

— Ei bine... o pacientă din salonul ei. I-se dă drumul din spital şi după cîte s-ar părea ea şi Tessa s-au împrietenit.

— Eşti nebun ? Tessa abia a avut timp să-şi dea seama unde se află, cu atît mai puţin să facă prietenii.

— Nu mă întreba pe mine cum s-a întîmplat, ştiu doar atît că s-a întîmplat. Am vrut numai să te anunţ, atîta tot.

— O pacientă a Spitalului Municipal la Tessa acasă ? Oh, e foarte important. Bill, vreau să stai de vorbă cu Tessa, nu doresc să facă lucrul ăsta. Să-şi deschidă casa unor astfel de oameni, ce-o să mai iasă din toate astea ?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Tessa a luat această hotărîre, deci aşa stau lucrurile. Şi n-am de gînd să stau de vorbă cu nimeni, Jason. Ţi-a trecut vreodată prin cap c-ar putea deveni obositor să fac pe mediatorul pentru fiecare ? Se pare că toţi consideraţi ca de la sine înţeles că pentru voi eu aş fi Organizaţia Naţiunilor Unite. Chiar şi Tessa crede uneori. O să fac aşa cum mi-a cerut ea, dar am de gînd să mă ţin deoparte un timp, spuse el cu fermitate.

— Ce te-a apucat ? întrebă Jason.

— Jason, aceasta a fost o perioadă foarte grea, în special pentru mine. În timp ce mă străduiesc să rezolv problemele altora, propria mea viaţă se duce dracului. Trebuie să reflectez la ceea ce voi face de aici înainte cu cariera mea, n-o să-mi petrec chiar toată vremea cu încurcăturile familiei Cabot.

— Nu te-am auzit niciodată vorbind în felul acesta, spuse Jason liniştit.

— Ştiu că nu m-ai auzit. Şi probabil că n-o să mă ţină mult, dar pentru moment asta-i ceea ce simt.

— Nici tu nu eşti de acord cu treaba asta în legătură cu pacienta aceea de la spital, nu-i aşa ?

— Nu din toată inima, dar asta-i Tessa. Şi exact aşa cum faci şi tu, nu şi-a bătut capul să-mi ceară părerea, a hotărît de una singură.

— Atunci vreau să-i spui că eşti supărat.

— Nu sînt supărat, este imposibil să te superi pe Tessa, în orice caz. Aş dori numai să vă purtaţi ceva mai grijuliu cu temeinicul Bill. Cel puţin pînă cînd temeinicul Bill îşi face puţină ordine în temeinica lui viaţă.

— Eşti obosit. Ia-ţi o săptămînă concediu şi odihneşte-te.

— Jason, cum să te conving că sînt pe cale de a face nişte schimbări radicale în munca mea ? Schimbările acestea nu vor surveni de la sine, eu trebuie să le fac să survină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bill, chiar în momentul ăsta am spus că pari obosit.

— Ştiu... lasă asta. Te sun mai tîrziu.

— Aşteaptă o clipă... cine este pacienta ?

— Se numeşte Margo Marshall.

— Şi ?

— Şi mai ce ?

— Ce boală are ? De ce a stat în spital ? întrebă Jason.

— A avut nişte probleme cu alcoolul, spuse Bill calm.

— Doamne sfinte, o beţivă ? Acasă la Tessa ?

— Jason, am de făcut nişte treburi. Te sun mai tîrziu.

— Asta m-a dat gata, Bill, jur că e din cale afară.

— La revedere, Jason, zise Bill şi puse receptorul în furcă.

Işi scoase bluza albă pe care o purta în cabinet şi o agăţă într-un cuier în spatele uşii, înlocuind-o cu haina de la costumul său maro. Se simţi uşor tulburat în timp ce păşea spre fereastră, privind calmul încremenit de pe Park Avenue, acelaşi calm care îi ricîise nervii în toţi anii din urmă. Se întoarse fără tragere de inimă la masa de lucru şi formă numerele de telefon cerute de Tessa, apoi stinse lampa de pe masă şi rămase în semiîntuneric.

Ştia că ceea ce îi spusese lui Jason era perfect adevărat, schimbările nu vor surveni de la sine, el trebuia să le determine şi era încă în aşteptarea beculeţului care avea să facă lumină în mintea sa ; ideea unică ce avea să cristalizeze planurile lui de viitor. Închise uşor ploapele şi o clipă deveni conştient că acea idee începuse să se contureze ; era încă nedesluşită, confuză, dar îşi dădea seama că într-un fel era ceva legat de Nick Gorlin.

Comentariile în legtură cu Nick şi Tessa deveniseră un lucru frecvent la Spitalul Municipal. Ori de cîte ori se întîmpla ca doi medici să se întîlnească pe coridor, se înfiripa spontan un schimb de păreri în care se îmbinau nestingherit medicina şi şoaptele de bîrfă. Discuţia despre un colesterol crescut era presărată cu remarci de felul : „Ai fi putut crede că fanaticul Nick se va îndrăgosti în cele din urmă de o păpuşică ?“ Un abdomen acut era asociat cu : „Hei, Gorlin a descoperit că există sexul feminin“. Un ulcer perforat se îmbina cu : „David Cord i-a cam dat şi el tîrcoale, dar Nick i-a luat-o înainte“. Clevetirile prinseseră o asemenea amploare, încît ori de cîte ori cineva pronunţa cuvîntul „ea“ sau „dînsa“ în legătură cu vreo pacientă de-a lui Nick, era de la sine înţeles că se refereau la Tessa Cabot. Şuşotelile erau prea zgomtoase pentru a scăpa urechii lui Nick, cu toate că acesta hotărîse să le ignore ; ca unul care avea experienţa spitalului, ştia că a tăgădui cu vehemenţă nu înseamnă decît a întări zvonurile. Îşi ţinu limba, dar, cu grijă, lăsă să se înţeleagă că personalul putea să continue a se amuza, fără însă ca lucrurile să ajungă la urechea Tessei, căci altfel... Din nou acest „căci altfel“ a fost explicaţia unei discreţii absolute faţă de bolnavi ; nici unul nu auzi măcar una din poveştile care făceau înconjurul spitalului. Nick lăsă lucrurile aşa cum erau, majoritatea timpului uitînd de ele pînă într-o dimineaţă cînd sosi ceva mai devreme la catedră pentru a-şi preda lecţia. Îl văzu pe Jim Stuart, pe Huck Finn al său, roşu la faţă de mînie, opintindu-se să tragă un pumn unui student care îl întrecea pe puţin cu vreo douăzeci de kilograme. Agasat, Nick observă că ceilalţi studenţi erau adunaţi provocator în jur, dornici să urmărească bătaia, nefăcînd nimic pentru a-l

trage pe Jim înapoi. Își trînti cursurile pe podea, astfel ca zgomotul să atragă atenţa tuturor. Rămase în picioare, cu ochii săi negri neclintiţi, în timp ce studenţii se așezau pe locurile lor. Fără nici un cuvînt își culese cursurile de pe jos, se duse la catedră și se așeză. Își ţinu prelegerea ca de obicei și tot ca de obicei angajă o dezbatere prin întrebări și răspunsuri, dar în mintea sa se întreba întruna ce anume îl adusese pe Jim la un asemenea grad de mînie. Dădu drumul studenţilor apoi îl chemă pe Jim înapoi.

— Foarte bine, despre ce era vorba? întrebă Nick cu asprime.

Jim își mută privirea de la Nick, încercînd să se arate interesat de pereţii clasei, pe care îi văzuse de mii de ori pînă atunci.

— Aștept, spuse Nick.

— Nu am timp acum, trebuie să...

— Nu ai timp? Dar ce-ţi închipui că eu am zi liberă? Vreau să știu despre ce este vorba și repede așa încît eventual să mă pot ocupa și eu de cele șase sau șapte sute de lucruri care mă ateaptă. Vorbește! ordonă Nick.

— E ceva personal.

— Bătaia cu pumnii este de obicei ceva personal. Dar cînd ești pe cale să-mi faci o răzmeriţă în clasă aș dori și eu să știu de ce. Dă-i drumul, Jim, să lăsăm gluma.

— A spus ceva ce mie nu mi-a plăcut, asta-i tot!

— Jim, oftă Nick, dacă ai de gînd să-mi spui cu ţîrîita, o să stăm aici toată ziua. Spune-mi ce s-a întîmplat.

— Ei bine, vorbeam despre tine... și Tessa, și el a spus...

— Oprește-te. Înţeleg, stai jos, Jim, îl îndemnă Nick, arătînd spre rîndul întîi al băncilor vechi de lemn.

Jim se lăsă să cadă greoi pe una din ele, încercînd să-și ferească privirea de Nick.

— Vreau să m-asculţi pentru că n-am de gînd să repet de două ori același lucru. Lumea de aici clevetește, știu totul și nu are nici o importanţă. Asta este un spital și, un spital, printre altele, este și o moară care macină bîrfă. Ar fi timpul să te obișnuiești. Lasă-i să spună tot ce vor, iar tu vezi-ţi de treburile tale. A lucra într-un

spital presupune mai mult decît a fi un medic bun și ai face mai bine dacă ai accepta acest fapt. Apreciez grija ta... o apreciez într-adevăr. Nick zîmbi scurt. Dar n-aș dori să se mai repete. Fiecare ne purtăm singuri de grijă.

— Nick, tu nu înțelegi.

— Înțeleg pentru că am simțit-o pe pielea mea. Haide, im, poartă-te ca un băiat mare. Numai pentru că cineva a spus ceva ce nu-ți place, nu-i un motiv să-i tragi un pumn. Avem lucruri mai serioase de care să ne îngrijim și printre astea nu se numără și faptul de a mă apăra pe mine. Înțelegi ?

— Asta-i ceea ce a spus și David. De ce nu le ceri să înceteze ?

— O să-ți dau prima lecție în tehnica bîrfei. Cînd se pornește un zvon, să nu-l dezminți niciodată. Lasă-l să ardă pînă se stinge.

Jim îl privi curios pe Nick.

— N-ai spus că nu-i adevărat zise el cu simplitate.

— Ce anume nu-i adevărat ?

— Că te... interesează Tessa.

— Oh, înțeleg, spuse Nick blînd. Ei bne, Jim, mă interesează Tessa, dar nu în felul în care dau ei să se înțeleagă.

— Indiferent de cum dau ei să se înțeleagă... cum te poate interesa ? Tu ești medic.

— Dar sînt și o ființă omenească și găsesc că-i o fată drăguță. Medicilor le este îngăduit să găsească că o bolnavă este drăguță... asta-i tot ce-ți pot spune.

— Foarte bine, Nick, spuse Jim. Trebuie să mă duc la ginecologie.

Nick dădu din cap și cu mîna pe umărul lui Jim ieșiră din clasă.

— Și permite-i, unui bătrîn bătăuș de stradă să-ți dea un sfat discret, rîse Nick. Niciodată să nu te iei de-un tip mai voinic ca tine decît atunci cînd știi exact care este punctul lui slab. Te-ar fi putut doborî cu un singur pumn.

Cu toate acestea, Jim nu zîmbi cînd se despărți de Nick în capul scării. Nick îl urmări cu privirea, între-

bîndu-se dacă n-ar fi trebuit să spună mai curînd ceea ce Jim ar fi dorit să audă, şi dacă avusese dreptate admiţînd că medicii erau şi ei fiinţe omeneşti. Fusese teoria lui David că era timpul ca Jim să se familiarizeze cu subtilele nuanţe ale relaţiilor medicale şi îl convisese şi pe Nick deşi în clipa de faţă acesta era departe de a mai fi sigur. Se gîndea încă la asta cînd ajunse la policlinica de pe lîngă Spitalul Municipal, gata să se achite de cele şase ore obligatorii ce trebuiau prestate aici săptămînal.

Lee Stuart stătea în bucătăria ei micuţă întorcînd nişte hamburger pe grătar. Era în picioarele goale, părul castaniu, drept, căzîndu-i pe umeri. Purta un tricou alb de trening iar *blue jeans*-ii strîmţi pe care-i purta erau decoloraţi dar curaţi. Auzi cheia lui Jim învîrtindu-se în broască şi se întoarse, ducîndu-se la uşă să-l sărute.

— Ce-i, Jimmy, ce ţi s-a întîmplat ? Eşti teribil de încruntat.

— Nimic, Lee. Sînt obsit, cred.

— A fost o zi grea ?

Jim dădu din umeri şi se aşeză pe canapeaua extensibilă din odaia combinată cameră de zi — dormitor.

— Ce te supără, scumpule ? întrebă Lee aşezîndu-se alături de el. Era o locuinţă plăcută, chiar dacă minusculă, şi nu-ţi trebuiau prea mulţi paşi pentru a ajunge dintr-un loc într-altul.

— Dacă vrei să ştii adevărul, Nick.

— Nick ? Cum a putut să te supere ?

— Se spun la spital nişte lucruri... lucruri despre Nick şi Tessa şi Nick nu le-a negat în faţa mea. S-a eschivat doar de la un răspuns precis.

— Ce fel de lucruri ?

— Oh, cum că pe Nick l-ar interesa Tessa, lucruri de felul ăsta.

Lee întoarse obrazul lui Jim spre ea.

— Şi ce-i atît de rău în asta ?

— Nick este medic, Lee.

— Ei, şi ce-i cu asta ? Face Nick ceva rău ? Vreau să zic... ştii tu.

— Nu, nu, nimic de felul ăsta. Decît că a admis în fața mea că Tessa îl interesează.

— Jimmy, eu nu înțeleg ce spui.

— Ideea în sine. Nick n-a acordat niciodată măcar un gînd femeilor, spuse el îndîrjit.

— De unde știi tu ? Și de ce te supără așa de tare ?

— Tu nu înțelegi, Lee. Nici n-ai putea, tu n-ai petrecut atîția ani alături de Nick cum am făcut eu. El e deosebit.

Lee încruntă din sprîncene, cu ochii țintă la soțul ei.

— Bineînțeles că e deosebit, dar asta nu înseamnă că nu e om. Ție nu-ți place Tessa ?

— Îmi place chiar foarte mult, toată lumea o place, dar asta nu are nimic de-a face cu medicina.

— Ar trebui să-ți fie rușine obrazului, Jimmy. Ai ajuns să-l socotești pe Nick atît de deosebit încît nu vrei ca el să se comporte ca o ființă omenească. Jur că de cînd te cunosc asta este prima oară că te porți ca un copil mic. Vrei ca toată viața lui Nick să fie medicina, nu-i așa ?

— Eu nu m-am exprimat în felul ăsta, spuse el calm.

— Poate că nu te-ai exprimat în felul ăsta, dar ăsta-i ceea ce vrei să spui. Este medic, bineînțeles, dar nu-i preot... și chiar și preoții doresc o viață mai plină în ziua de azi. Dealtfel, Jimmy, asta nu-i treaba ta.

— Pentru mine Nick a fost un prieten.

— Atunci să-i fii și tu prieten și fii mai înțelegător. Dacă într-adevăr ții la el atît de mult cum spui, atunci ar trebui să dorești să-l vezi fericit.

— A fost fericit.

— Desigur că a fost fericit în cariera sa, dar pentru un bărbat asta nu-i deajuns. Mie îmi este indiferent dacă e Tessa sau oricare altă fată, dar trebuie să existe o fată undeva în viața lui. Jimmy, Nick nu-i o mașină, e un om, cu părțile lui bune și rele, așa cum sîntem fiecare din noi. Și pun rămășag că s-a simțit foarte însingurat.

Jim se ridică și făcu cei cîțiva pași pînă la bucătărie. Scoase o cutie cu bere din frigider, o deschise și o sorbi gînditor, înainte de a se reîntoarce pe canapea.

— Vezi tu, Lee, cu oricare altul nu mi-ar păsa... numai că nu mi-a trecut niciodată prin cap că Nick este tot atît de... tot atît de... oh, nu știu.

— Tot atît de uman ca oricare individ, asta vrei să spui. Pentru Dumnezeu, Jimmy, întotdeauna am crezut că știi cu adevărat să apreciezi oamenii și iată-te vorbind prostii. Nick își poate orîndui propria viață fără ajutorul tău. Iar acum tu ai problema ta pe care trebuie s-o rezolvi.

— Ce problemă ? Eu n-am nici o problemă.

Lee se duse în bucătărie și opri grătarul. Scoase din apa clocotită două pungi de plastic cu legume congelate și le răsturnă într-un castron, apoi se întoarse spre Jim.

— Ba eu cred că ai o problemă, cred că voi toți de acolo de la spital aveți o problemă. V-ați creat cu toții acolo o confrerie plăcută, confortabilă. Este lumea voastră tainică și vă irită cînd cineva sau ceva din afară pătrunde în ea. Jimmy, eu știu că Spitalul Municipal este important, știu că medicina este importantă. Fapt e că medicina poate să fie cel mai important lucru din viața voastră, dar nu poate fi „singurul“ lucru și cu toții veți fi la mare impas dacă nu veți începe să înțelegeți asta. David ar mai fi avut probabil o căsnicie dacă nu ar fi făcut din Spitalul Municipal centrul lumii sale.

— Spitalul Municipal nu are nimic de-a face cu asta. Emily e o fată imposibilă.

— Poate că este, dar cunosc o mulțime de fete imposibile care reușesc să-și mențină căsnicia atunci cînd fiecare dintre soți acordă o șansă celuilalt. Mă întreb dacă această căsnicie a avut vreodată vreo șansă. Prea al naibii v-a pătruns în fiecare fibră spitalul ăsta, nu mai rămîne loc și pentru viață. D că Nick a înțeles cumva lucrul ăsta aș spune că-i minunat... și că-i tocmai la timp. Ai stat vreodată să te gîndești cît de greu o fi fost pentru el să trebuiască să fie tot timpul un astfel de erou ?

— Eu n-am spus niciodată că Nick e un erou, Lee. Sînt oricum puțin prea bătrîn pentru a-mi făuri eroi.

— Nimeni nu este niciodată prea bătrîn pentru a-şi făuri eroi, Jimmy. Dar eşti destul de bătrîn să ştii că eroii nu apar şi dispar peste noapte.

Îmi rîse şi se duse în bucătărie ca s-o ia pe Lee în braţe.

— Cine spune că dispar ? zîmbi el.

— Vorbesc serios, Jimmy, Spitalul Municipal este doar o haltă în drum, nu este drumul însuşi.

— Cred că asta-i ceea ce Nick şi David au încercat să-mi explice.

— Oh, Doamne, Jimmy, ascultă de ei. Mai ai încă mulţi ani înaintea ta. Toţi avem. Şi trebuie să ne pregătim pentru anii ăştia. Sezonul abia începe, adăugă ea.

— Ce începe ?

— Am auzit un tip la televizor spunînd asta. O echipă de fotbal pierduse primul ei meci şi atunci el a spus...

— Sezonul abia începe, o întrerupse Jim, clătinînd din cap şi zîmbind.

Margo Marshall stătea în picioare, împreună cu Bill şi Lee, în holul somptuosului apartament al Tessei. Era mai mare decît oricare apartament pe care îl văzuse ea vreodată, nouă camere, după cum îi spuse Bill, şi din hol putea vedea contururile oraşului prin uşile sclipitoare ale teraselor. Teribila-i simplitate îi inspira o teamă plină de respect, căci vădea cu prisosinţă eleganţa costisitoare a fiecărei piese de mobilă. Acuarele suave erau presărate pe pereţii albi, sute de cărţi erau aranjate cu grijă în numeroase biblioteci, şi în fiecare colţ se aflau flori şi vase albe de porţelan cu plante verzi. Margo era incapabilă să vorbească, fascinată fiind de această calmă opulenţă.

— Luăm loc ? întrebă Bill în cele din urmă.

— Eu... toate lunile acelea la Spitalul Municipal nu m-au pregătit pentru lucruri de felul ăsta, spuse Margo cu voce slabă.

— Te vei obişnui după cîtva timp, o linişti Bill, dînd din cap spre Lee, care o conduse pe Margo în *living room*. Menajera ieşi din bucătărie aducînd pe o tavă de argint o farfurie cu sandvişuri, un ceainic şi ceşti. Puse tava

pe o măsuță scundă, pătrată, din lemn de culoare închisă și, după ce se făcură prezentările, se reîntoarse la bucătărie. Margo încă se mai holba de jur împrejur, fără să-și creadă ochilor ; apartamentul semăna cu Tessa, distins, prețios, sobru, și nu exista un fir de păr care să nu fie la locul lui.

— Ei, Margo, spuse Bill așezîndu-se pe o canapea de *tweed* cafeniu, cum ți se pare lumea de afară ?

— Cum ? Oh, afară din spital ? Am fost destul de emoționată la plecare. În timp ce mă îmbrăcam am început să plîng, fără nici un motiv. Și atunci Lee m-a făcut să încetez, rîse ea.

— Cum ? întrebă Bill, uitîndu-se la Lee.

— Ei, i-am spus să se uite la toate hainele alea frumoase de pe ea și să se gîndească la casa minunată în care va locui. Nu e nimic deprimant în toate astea. Nimic care să te facă să plîngi, spuse Lee fără afectare.

— Vrei să facem un tur de recunoaștere prin casă ? întrebă Bill cu blîndețe.

— Un tur ? Cred că am nevoie de o hartă, zîmbi ea.

— Hai, Margo, nu e chiar atît de greu, spuse Lee, luînd-o de mînă.

O conduse prin toate cele patru camere de oaspeți, toate aranjate cu o grijă egală, fiecare cu baia și camera de toaletă proprie. Lucrurile importante din aceste camere erau în mare parte aceleași, un aparat de televiziune în culori zidit în perete, o bibliotecă mare, cu numeroase cărți bine alese, un bar portativ cu patru pahare de cristal suedez, un ceas-radio. Margo zăbovi un timp în dormitorul Tessei, albastru și alb, cu scaunele și căpătîiul patului din rafie împletită ; era o încăpere plăcută și, asemenea celorlalte dormitoare, avea o impresionantă vedere asupra New York-ului. Lee o duse în camera combinată din colțul apartamentului, ce servea de birou-bibliotecă, apoi în sufragerie și în bucătărie și-i arătă cu mîna odaia mare a femeii de serviciu, ocupată acum de menajeră. Se întoarseră în *living room* și Margo se așeză greoi, năucită.

— Așa... așa visa întotdeauna să trăiască fostul meu soț. Și acum iată-mă aici. Închipuiește-ți !

— Lasă, Margo, acum s-a terminat. Cu cît vei putea uita mai curînd tot ce s-a întîmplat cu atît te vei simți mai bine. Încearcă să privești totul ca pe un nou început, i se adresă Bill.

Margo se ridică și se îndreptă spre ușile de sticlă, privind rîul care curgea dedesubt. Lacrimile începură să-i se prelingă încet pe obraji. Bill se duse la ea și o întoarse cu spatele la această priveliște.

— Margo... nu fi tristă. Tessa a vrut să fii fericită.

— Știu, zise ea. A făcut totul pentru mine... casa, hainele astea de pe mine. Lee a scos etichetele cu prețul, dar chiar și eu știu ce înseamnă Bendels. Și apoi menajera... știu că Tessa nu ținea pentru ea menajeră.

Bill o cuprinse pe Margo cu brațul, bătînd-o ușurel pe spate.

— Noi toți dorim să te simți bine. Hai să ne așezăm, spuse, ducînd-o înapoi la canapea. Știi că singurul drum pe care poți merge acum este numai acel care urcă, și asta trebuie să fie o senzație plăcută... o șansă cu totul nouă.

— Parcă-ar fi un vis, Bill. Și ce o să fac ? Vreau să spun pînă la urmă ? N-o să pot sta mereu aici.

— Cînd te vei simți în stare, poate că ți-ar face bine să te gîndești la o slujbă, dar nu înainte de a te simți absolut în stare. Nu e nici o grabă.

— Pe vremuri eram o secretară destul de bună, dar acum ? Cu toate fetele astea tinere, cu părul lung și fustele lor mini și maxi, cine o să mă mai vrea pe mine ?

— Înfățișarea ta are nevoie doar de un mic retuș, zîmbi Bill. Nu te subestima.

— Ba nu. Cînd te poți uita la o fată tînără și drăguță, de ce să mă angajeze pe mine ? Să privim lucrurile în față, nu sînt o frumusețe. Chiar și tînără eram urîtă.

— Nu mai ai douăzeci de ani, dar cine-i mai are ? Bill rîse. Margo, uneori se întîmplă lucruri pe care nu le așteptăm... lucruri bune.

— Da, Margo, interveni Lee. Uită-te la mine. Am căutat o slujbă nu știu cîtă vreme și dintr-o dată iată-mă cu slujba asta nemaipomenită.

— Lee are dreptate. Nu se știe niciodată.

— Margo ? Vrei să te ajut eu la despachetat și la celelalte ? întrebă Lee.

— Nu, aș dori s-o fac singură. Vreau să mă uit la toate hainele și să mă bucur de ele, dar îți mulțumesc.

— Atunci cred c-ar fi bine să plec. Jimmy vine devreme acasă în seara asta.

— Dacă e nevoie, iei legătura cu mine, Lee, și-ți mulțumesc încă o dată, spuse Bill.

— Te rog, du-te cu Lee, nu e nevoie să rămîi. Cred că aș dori într-adevăr să fiu singură. Și mă simt bine acum.

— Bine... însă cu o singură condiție. Ca tu și menajera ta să-mi trîntiți o masă pe îndopate, să zicem într-o zi sau două. Ce spui de asta ?

— Ar fi foarte drăguț. E atîta vreme de cînd n-am mai intrat într-o bucătărie. O să pregătesc ce s-o nimeri.

— Una din preferințele mele este să mănînc ce s-o nimeri, deci rămîne stabilit. Îți telefonez mîine, Margo. Ai avut o zi obositoare, primește sfatul meu și odihnește-te puțin.

Îl conduse pînă la ușă apoi încet se întoarse la priveliștea rîului. Ceva în legătură cu rîul acesta o făcu să plîngă din nou și, în ciuda frigului ieși pe terasă, privind la unduirea molcomă a valurilor. Dacă ar fi avut toate astea pe vremea cînd fuseseră căsătoriți, lucrurile ar fi fost diferite, atît de diferite, stărui ea în a șopti apelor surde, stropite cu stele.

Decembrie își anunța imperios prezența, învăluind orașul în puternice și înghețate rafale de vînt. Această lună voia parcă să-și impună o anumită autoritate, capriciile vremii slujindu-i drept mijloace de convingere picate din cerul înalt. Razele soarelui cădeau pieziș, nopțile erau întunecoase, ploaia izbea cu picături grele, devastatoare. Oamenii simțeau din plin că e decembrie, iar Crăciunul se apropia cu pași repezi.

Nick stătea în picioare lîngă masa din odaia sa, înnodîndu-și cravata în timp ce se uita peste programul său din ziua aceea. Auzi o bătaie scurtă în ușă și, cînd se întoarse, îl văzu pe Ted tîrșindu-și picioarele înăuntru.

— 'Neața, Nick, spuse Ted degajat, așezîndu-se pe pat.

— Ce-i cu tine? De la un timp vii teribil de devreme.

— De cînd am scăpat de Millie nu prea am ce face acasă diminețile, rînji el.

— N-ai găsit încă piesă de schimb? întrebă Nick, îmbrăcîndu-și bluza albă.

— Am de gînd să rămîn liber un timp. Nu prea e marfă de calitate pe aici.

— Calitate? rîse Nick. Și mă rog de cînd ai început să te uiți după calitate? Întotdeauna ai fost omul cantității.

— Da, cam așa e, dar vezi, eu nu făceam decît să iau ce era mai bun din ceea ce era mai rău, iar acum ce-i mai bun din ceea ce-i mai rău nu e decît o șleahtă de neisprăvite.

— Bietul de tine. Și ce-ai de gînd, Ted?

— Nimic. M-am gîndit să-ți ofer ție și lui Davey plăcerea companiei mele la micul dejun.

— Desigur, spuse Nick prinzîndu-și cureaua de la ceas. Să mergem. Ieșiră din cameră și traversară holul.

— Ted, te-ai pregătit pentru conferința de chirurgie care începe? Voi avea nevoie de un cuvînt hotărîtor din partea ta pentru acceptarea sau respingerea cererilor de angajare la chirurgie, vom primi numai patru din cei doisprezece solicitanți, spuse Nick bătînd la ușa lui David.

— Da, totul e pregătit.

— Și mai am nevoie de recomandările tale la buget pentru alocațiile chirugicale. Tu ai vrea ca fiecare părticică a bugetului ăluia să fie deturnată spre chirurgie, dar atunci trebuie să fii al dracului de pregătit cu argumente și cifre, spuse Nick ferm, uitîndu-se la Ted, cu mîna pe umărul acestuia.

— Ți-am spus care vor fi recomandările mele. Ți le-am arătat, bătrîne Nick.

— Iar eu ți-am spus că ceri prea mult.

— O să mai cobor, dar vreau să plec de la o cifră mare.

Nick încleștă mai strîns umărul lui Ted în timp ce vorbi.

— Acum ascultă-mă, vrei tu să pleci de la o cifră mare și apoi, prin tocmeală, să ajungi la una rezonabilă, dar nu poți pleca de la o cifră chiar atît de mare. Vor arunca o singură privire la cifra ta totală și o vor respinge pe loc. Trebuie să reduci douăzeci de mii, altfel nici nu se vor deranja să stea de vorbă. De data asta e un ordin.

— Bună dimineața, spuse David, deschizîndu-și ușa. Nick și Ted dădură din cap în semn de răspuns, apoi se întoarseră unul spre celălalt.

— Nu-mi poți ordona să fac așa ceva, urmă Ted.

— Practic nu pot. Dar dacă tu vrei neapărat să vezi partea practică a lucrurilor, mai bine te-ai gîndi să vezi partea practică a pipelor minunate pe care le fumezi și a îndeletnicirilor tale din debara, spuse Nick scoțînd scîntei din ochii săi negri.

— E o calomnie mîrșavă, Nick, și toți știți asta.

— Nu vreau să folosesc aceste lucruri împotriva ta ca pe un mijloc de constrîngere, dar dacă voi fi nevoit o voi face. Conferința pentru chirurgie este doar una din zecile de conferințe care se vor ține în ziua aceea și toate se vor finaliza într-o singură mare conferință de buget. Dacă chirurgia nu va obține o alocație anul acesta atunci va trebui să aștepte pînă anul viitor și nu poate să aștepte, aveți nevoie de aparatură și monitoare noi, printre alte lucruri. Vei face lucrul ăsta cum zic eu, n-o să-ți dau voie să ratezi totul.

David stătea tăcut alături și un zîmbet i se întinse pe față în timp ce-și răsucea capul de la Nick la Ted.

— Nick ? spuse el în cele din urmă.

— Așteaptă o clipă, îl repezi Nick și David își încrucișă brațele la piept, rezemîndu-se de ușă.

— Cred că douăzeci de mii e prea mult ca să tai, spuse din nou Ted.

Nick își puse și cealaltă mînă pe umărul lui Ted răsucindu-l.

— Sau așa cum zic eu sau deloc. Ani de zile m-am războit cu bugetele, așa că știu ce spun. Redu cu douăzeci de mii căci altfel... Înțelegi ?

— E-n regulă... n-are rost să te enervezi așa, spuse Ted.

— Și fără păcăleală. Îți duci raportul final la dactilografa „mea“ pentru a fi bătut și acesta este raportul care va trebui supus comisiei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nick, foarte bine. Dă-mi drumul, cît p-aci să-mi rupi umărul.

— Domnilor, fiți bineveniți la Spitalul Municipal, care domină umil minunatul oraș al New York-ului, rîse David.

— Bună dimineața, spuseră Nick și Ted la unison, privindu-l pe David ca și cum ar fi apărut în clipa aceea. Haideți să mergem, spuse Nick, și se îndreptă spre lift.

— Ted, ai hotărît pe care anume candidat îl accepți? Știi că băiatul de la facultatea de medicină UCLA pare promițător.

— Da, se află pe lista mea, dar treaba mă cam pune pe gînduri, toți cei pe care-i vreau eu sînt din afara statului.

— Și ce dacă ? întrebă Nick în timp ce pășiră în lift, cu David în urma lor.

— Mi se pare c-ar trebui să luăm pe cineva din New York, acesta este totuși un spital municipal.

— Criteriul nostru nu este statul, ci notele. Puștiul ăsta de la UCLA îndeplinește condițiile maxime, cu prisosință.

— Și nu e nici un prost jucător de fotbal, interveni David în timp ce amîndoi se întoarseră spre el.

— Joacă fotbal ? De unde știi ?

— Nu știu. M-am gîndit numai c-ar trebui să spun și eu ceva pentru ca cineva să mi se adreseze și mie, spuse David.

— E ora șase fix într-o afurisită de dimineață și lui îi arde de glume. Nimeni nu are nimic de vorbit la ora șase fix într-o afurisită de dimineață, spuse Ted.

David şi Nick începură să rîdă în timp ce ieşiră din lift şi intrară în sala de mese a medicilor, fiecare umplîndu-şi tăvile pe rînd. Se aşezară la masa din colţ, descărcîndu-şi tăvile şi punîndu-le pe un scaun liber.

— Tessa se simte bine, îi spuse David lui Nick.

— Foarte bine. A fost o mare plăcere pentru mine să-i scot acul acela din braţ şi s-o văd că-ncepe să mănînce.

— Plăcerea o fi fost pentru tine... o să-nceapă să se zvîrcolească de dureri la stomac de la mîncarea aceea, spuse Ted.

— Nu se plînge.

— Ea nu s-ar plînge chiar dacă i-ai da o strachină cu pantofi de gimnastică fierţi. Tessa nu se plînge niciodată, spuse Ted.

— În orice caz se simte bine. În fiecare zi umblă cîte puţin mai mult. Am fost foarte surprins cînd am văzut-o în picioare.

— De ce ?

— Părea atît de mică în pat, dar e înaltă.

— Şi prea slabă. Ce-aveţi de gînd să faceţi în legătură cu asta ?

— Primeşte un supliment de proteine, nu ştiu ce altceva aş putea face. A slăbit cam două kilograme şi-un sfert de cînd se află aici, n-are decît patruzeci şi cinci de kilograme, aşa că trebuie să mai punem ceva greutate pe ea. Altfel consider că evoluează destul de bine, tu nu, Ted ?

— Da, cred că da. Ce-i cu povestea aceea că vizitatorii nu sînt încă îngăduiţi ?

— Asta e dorinţa Tessei. Nu vrea să-i vadă decît pe cei din familia ei, pe Lee şi pe doamna Marshall, asta-i tot. E dorinţa ei.

— Pun rămăşag că din cauza lichelei ăleia de prieten al ei.

— Cine ?

— Jigodia aceea de Roger Karl. Un actor, un rahat cu ochi, şi pariez că din cauza lui se joacă de-a v-aţi ascunselea în debara.

Nick și David schimbară priviri.

— De-a v-ați ascunselea în debara? Ce fel de joc e ásta?

— Obișnuiam să-l jucăm în Oklahoma... cînd vreunul din cei mari veneau să ne cheme noi ne găseam o debara mare și ne ascundeam. Doamne, rămîneam ascunși ore întregi. Uneori erau gata să cheme poliția, zîmbi Ted.

— De aici slăbiciunea ta pentru debarale, spuse David privindu-l drept în ochi.

— Hazliu... hazliu băiat. Ascultă, Nick! Ce mai face doamna Marshall? Tess spune că se simte minunat, aproape că nu-ți vine a crede.

— Aparent așa este. Bill Reynolds o vede destul de des și-mi spune că se simte bine, Lee confirmă, iar cînd am văzut-o eu la policlinică părea într-adevăr să se simtă bine.

— Nici nu mai știi ce să zici. N-aș fi crezut niciodată să-și revină, spuse Ted.

Nick ridică din umeri.

— Ai destulă dreptate, nici eu nu mi-am putut imagina. Nici o picătură de alcool în analizele de sînge și Tessa spune că îi este plină casa de băuturi.

— Sigur că e. În casă la Tess poți să-ți duci toată viața într-un chef fără să fii nevoit să apelezi la magazinul de băuturi pentru a-ți reîmprospăta stocul.

— Dar ea nu bea, spuse Nick.

— Bine, dar nici nu e o abstinentă, bea și ea din cînd în cînd cîte ceva, dar nici des și nici mult. Totul e de dragul musafirilor care, atunci cînd pășesc la Tessa în casă, își pot satisface toate chefurile. Cu excepția drogurilor.

— Îmi pare bine să aud asta, spuse Nick cu blîndețe.

— Da, și totuși e capabilă să înțeleagă stupiditatea acestui lucru. Unii din prietenii ei n-au nimic împotrivă să te îmbeți criță, dar pomenește-le numai despre marihuana și-ți întorc spatele. Ideea ei despre droguri este totuși deosebită. Ea pur și simplu nu ar lua nimic care ar putea cît de cît să-i tulbure mintea. Control, spuse Ted.

— Ce înțelegi prin control? întrebă Nick.

— Tess n-ar face nimic care ar putea-o determina să piardă controlul asupra unei situații. Are o reală, autentică teamă de a-și pierde controlul. De aceea n-o vei vedea niciodată plîngînd sau ieșindu-și din fire.

— De ce i-ar fi atît de teamă să-și dea frîu liber ?

— Pentru că așa este Tess. Educația ei, bănuiesc. Pe măsură însă ce a crescut, a învățat să fie o lady foarte obstinată cînd se pune problema să obțină ceea ce dorește ea.

— Ted, spuse Nick uitîndu-se piezis, asta nu-i prea frumos. Cum poți spune așa ceva ?

— Drace, o iubesc pe Tess și o cunosc... cel puțin atît cît poate cineva s-o cunoască. Îndărătul întregii gingășii are în ea ceva de buldog. Este al naibii de obișnuită să facă totul în felul ei. Nu chiar ca tatăl său, dar în dulcele, drăgălașul ei fel. Nu vreau să spun că face calcule, asta nu. Dar cînd a luat o hotărîre, nimic pe lumea asta nu-i în stare s-o oprească.

— O faci să pară răzgîiată și nu este, Ted. Aș fi văzut pînă acum unele semne.

— Nu e răzgîiată în felul în care înțelegi tu. Dar are o anumită dîrzenie. Tess ar putea probabil să mute și munții dacă ar fi hotărîtă s-o facă. Ea nu-i impresionată de blazoanele Cabot, dar are o tenacitate de tip Cabot, spuse Ted în timp ce un intern se apropia de Nick.

Îi întinse o foaie de prezență și după ce o examină, Nick o iscăli și i-o dădu înapoi. Internul mormăi un mulțumesc și plecă să se alăture grupului de interni adunați în jurul unei mese.

— Nu e nimic rău în a avea tenacitate, spuse Nick.

— Nu. Dar știi ? adăugă Ted gînditor, nimeni nu și-o închipuie vreodată pe Tess în felul acesta. Nimeni nu-i spune vreodată nu. Și nici nu-i trece vreodată cuiva prin cap să-i spună nu, dar fără să știe de ce.

— E ridicol, spuse David. Vrei să sugerezi că ea pune la cale lucrurile în felul ăsta ?

— Într-un anumit fel o face. În problema aceea cu doamna Marshall, de pildă. Tu te-ai opus din răsputeri, adevărat ?

— Da. Și i-am spus Tessei că nu sînt de acord.

— Exact asta vreau să zic şi eu. I-ai spus că nu eşti de acord, însă nu ţi-a trecut niciodată prin cap să-i spui „n-o face". Pur şi simplu ai cedat.

— Ei bine... nu, nu i-am spus, nu tocmai.

— De ce?

— Nu ştiu... părea atît de hotărîtă.

— Aşa stau lucrurile... ăsta-i tot secretul. O voce micuţă pe care oamenii abia de pot s-o audă, dar există ceva anume în vocea aceasta care opreşte pe oricine.

— Ce faci tu acum? Pledezi împotriva Tessei? întrebă Nick nedumerit.

— Nicidecum. Dar dacă vrei să ajungi s-o cunoşti atunci trebuie s-o cunoşti cu adevărat, nu numai aşa cum crezi tu că este. E cu mult mai complexă decît o vezi tu.

— Insinuezi că eu...

— Stai puţin, bătrîne Nick, îl întrerupse Ted. Am vrut numai să spun că ştiu că aveţi convorbiri agreabile... şi personal cred că asta-i foarte bine pentru Tess. Dar şi mai bine ar fi dacă ai înţelege-o cu adevărat. Să cunoşti lucrurile pe care nu le spune.

Nick îl privi pe Ted cu un soi de impacienţă apoi se uită la ceas.

— E timpul să începem vizita, spuse, aruncîndu-şi şervetul pe masă.

Se ridică şi porni încet spre coridor. Aşteptară împreună liftul, David urmărindu-l tăcut pe Nick, care îşi dădea osteneala să nu exteriorizeze nici o reacţie la comentariul lui Ted.

— Vii cu noi? întreabă Nick.

— Cobor la etajul de chirurgie. Trebuie să fac o laparotomie exploratorie peste treizeci de minute.

La uşile liftului li se mai alăturară cîţiva medici, gata să-şi înceapă ziua de lucru, aşa că bătrînul ascensor coborî cu o încărcătură plină.

— Nu uita de bugetul acela, îi spuse Nick lui Ted în timp ce acesta ieşea.

— Pentru Dumnezeu, doar n ai de gînd să mă laşi să uit, zîmbi Ted pe cînd uşile liftului se închideau.

Începură vizita, fiecare etaj al spitalului fiind străbătut de grupuri de medici care se opreau la paturile bolnavilor. Lucrurile decurgeau în mod normal, David și Nick isprăvind de văzut saloanele de femei de la etajul întîi și îndreptîndu-se apoi spre etajul doi. Trecură în viteză prin salonul Tessei, Nick rămînînd puțin în urmă în timp ce ceilalți ieșeau. Fusese internată o bolnavă nouă, care avea să ocupe patul lui Margo Marshall, dar după cum calculase el mai dura vreo zece minute, așa că se duse la patul Tessei să aștepte.

Se așeză pe un colț al patului și îi zîmbi.

— Va veni o bolnavă nouă, spuse el.

— O să mi se pară curios să văd o altă față în colțul acela. Și Margo va veni astăzi pe aici.

— Hmm. Tessa, tot mai vrei să-i ții pe vizitatori deoparte ? Pe ceilalți prieteni ai tăi ?

— Da... e foarte bine, nu-i așa ? Constituie vreo problemă pentru spital ?

— Nu, cum hotărăști tu, bineînțeles. Au telefonat ziarele pentru a se informa și le-am spus că este doar o măsură de precauție. Desigur că nu e nici o problemă cu gardianul de afară care te păzește. Pentru noi este greu să supraveghem vizitatorii în mod normal, dar în cazul tău, o vom face. M-am gîndit doar că s-ar putea să începi a dori să vezi lume.

— Dar văd lume. Familia mea vine, și Lee și Margo. Tu și cu Ted sînteți aici tot timpul. Și, hai să vedem, David și Jim se reped și ei din cînd în cînd.

— Este totuși puțin cam selectiv. Probabil cunoști o mie de oameni.

— Pe aceia îi văd destul. Încerc să socotesc șederea mea aici la spital ca pe o vacanță.

— S-ar putea să-ți fie mai ușor să-i vezi cît timp mai ești încă aici decît să trebuiască să faci față unei hoarde cînd vei merge acasă.

— Nu vor fi grupuri mari, detest petrecerile. Mă voi strecura tiptil înapoi în viața socială. Pe lîngă asta am de făcut niște lucruri cînd plec de aici.

— Oh ? Lucruri speciale ?

— Nu mi le-am formulat încă pe deplin, dar cred că Lee și cu mine vom fi foarte ocupate.

— Deci așa. Aveţi planuri secrete, spuse Nick.

— Doamne sfinte, nu. Imediat ce mi le organizez în minte tu vei fi primul care va afla. Este ceva pentru Spitalul Municipal.

— Ce este ?

— Asta-i partea pe care nu mi-am formulat-o încă. Cît timp voi mai sta aici ?

— Încă vreo două săptămîni. Te-ai acomodat foarte bine cu lichidele, o să începem curînd cu hrana solidă. Vreau să mai cîştigi puţin în greutate înainte de a ne părăsi. Ești într-adevăr prea sl[illegible].

— Mă îngraș foarte greu indiferent ce mănînc. Nu prea mi-ai spus ce anume trebuie să mănînc, ce fel de regim să ţin.

— Pentru diabet ? Nu sîntem siguri că de fapt ai diabet, de aceea n-am pomenit nimic. Analizele de săptămîna viitoare ne vor spune mai mult.

— Dar glicemia...

— Nu înseamnă în mod necesar diabet, nu ca boală în sine. În cel mai rău caz s-ar putea să ai o ușoară tendință, nimic mai mult. Să așteptăm pînă săptămîna viitoare, da ?

— Foarte bine. Sper că vei fi mereu aici să... să ai grijă de mine, isprăvi ea cu sfială, întorcîndu-și privirea.

— Ai spus ceva asemănător cînd erai la urgenţă, zîmbi Nick. Erai speriată atunci.

— Acum nu sînt speriată, spuse ea simplu.

Nick deschise gura să răspundă cînd deodată tresări auzind *telespeaker*-ul.

— Apel III... Apel III... Apel III... sună vocea cu insistență.

Nick sări în picioare.

— Te văd mai tîrziu, spuse el, zbughind-o pe ușă.

Tessa văzu cum alţi doctori i se alăturară lui Nick, îndreptîndu-se repede spre scări în timp ce apelul continua să cheme III. Simţi că era vorba de o alarmă specială, deși nu-și imagina ce anume putea fi. Se dădu

jos din pat cu grijă înfăşurîndu-şi halatul în jurul trupului apoi se duse încet la uşă. Doctor după doctor treceau prin faţa ei, fiecare îndreptîndu-se spre scări, fiecare la fel de tăcut. Cînd torentul doctorilor se isprăvi, se întoarse la pat plină de nedumerire.

Nick ajunse în secţia de urgenţă şi aşteptă ca primii pacienţi anunţaţi de codul I I I să fie aduşi înăuntru. Spitalul Municipal nu mai avusese de multă vreme o urgenţă pe întregul spital aşa că faţa lui Nick era crispată de îngrijorare ; se întreba dacă medicii săi îşi mai aminteau instrucţiunile. Se folosea codul I numai cînd era vorba de un număr foarte, foarte mare de răniţi şi pentru asigurarea asistenţei medicale era nevoie de aproape întreg personalul spitalului ; în această împrejurare pe fiecare etaj rămînea un singur medic, iar toţi ceilalţi, cu excepţia celor de la psihiatrie şi de la reanimare, trebuiau să se prezinte imediat la secţia de urgenţă. Nick îl văzu pe Sam Matthews coborînd scările şi se duse să-l întîmpine.

— Ce s-a întîmplat ? Cine a lansat codul I ?

— Eu. Am primit un telefon, a explodat o bombă într-un vagon de metro. Şi tocmai la ora asta, cînd lumea se duce la lucru... Sîntem în aşteptare.

— Nu-i vor aduce pe toţi aici !

— Putem primi cam vreo şaizeci pentru început... iată-i că vin, spuse Sam în timp ce Nick porni spre locul de intrare a ambulanţelor. Medicii şi brancardierii lucrau frenetic să aşeze răniţii pe brancarde apoi să-i dea mai la o parte pentru a face loc celorlalţi. Era o privelişte oribilă ; dintr-o singură privire, Nick putu să vadă efectele exploziei. Unii oameni primiseră izbitura drept în faţă şi erau complet desfiguraţi, alţii aveau membrele smulse, iar alţii erau pîrjoliţi de foc. Simţi că toată fiinţa i se crispează în timp ce David veni alături de el.

— Dumnezeule, ce s-a întîmplat ?

— Explozie în metro, spuse Nick apoi se întoarse grăbit în secţia de urgenţă.

— Foarte bine, daţi-i drumul, ţipă el la infirmieri. Întindeţi aici niște paturi pliante, nu-i vom putea duce pe toţi înăuntru, spuse el şi intră în salon.

Gemete oribile de durere se ridicau de peste tot, pretutindeni erau oameni fără chipuri, oameni cu membrele ciuntite, oameni arşi de nu mai puteau fi recunoscuţi.

— David, cheamă-i urgent pe toţi băieţii care au avut zi liberă, zise Nick în timp ce David se grăbea să iasă. Nick se duse la primul pat, făcîndu-şi loc printre doi doctori şi o soră.

— Ce este ? întrebă el, văzînd o femeie cu jumătatea dreaptă a corpului arsă.

— Pe lîngă arsuri mai are o bucată de metal care i-a intrat în splină. Phillips se spală, o trimit în sala de operaţie.

— Şi ce mai aştepţi ?

— Are o grupă de sînge rară... nu avem suficient pentru a-i face transfuzia, i-am dat ce aveam şi acum aşteptăm să ni se mai aducă.

— Aţi lansat un apel ?

— S-ar putea ca pînă la urmă să avem nevoie de Crucea Roşie... toţi pierd sînge. Noi facem tot ce putem, dar spitalul va rămîne fără sînge. Spitalul Bellevue a lansat deja un apel. Le-au venit şi lor vreo sută de accidentaţi, continuă medicul în timp ce Nick se îndepărta. David stătea lîngă patul unei femei însărcinate, încercînd să asculte cu stetoscopul bătăile inimii fetusului.

— Nimic, îi spuse lui Nick. O să trebuiască să scoatem copilul.

Un alt doctor veni la Nick cu nişte radiografii craniene.

— Omul ăsta n-a fost propriu-zis rănit, dar a făcut o apoplexie în timpul accidentului. Encefalograma este aproape plată.

— Mută-l la neurologie, spuse Nick şi continuă să facă ocolul salonului.

Din toate părţile îl asaltau strigătele medicilor care cereau oxigen, perfuzii, medicamente, infirmieri, în timp ce brancardele intrau şi ieşeau din salon. Într-unul din colţuri, Nick văzu cum un doctor acoperă cu un cearceaf un om şi cum scoate afară patul pliant pentru a fi în-

locuit cu altul pe care se afla un bolnav ce se asfixiase cu fum. Numără repede toţi medicii din salon, apoi se duse în coridor. Cu greu se putea mişca prin înghesuiala de paturi, dar poliţia aducea înăuntru alţi şi alţi răniţi.

— David Cord ? strigă el în salon şi David apăru de lîngă un pat.

— Eu supraveghez aici afară, vreau ca tu să răspunzi de ceea ce se petrece înăuntru. Cine poate fi transferat să fie mutat imediat, sînt aduşi mereu alţii.

— Nu mai putem primi prea mulţi.

— Ştiu. O să telefonez la Bellevue să văd dacă ei mai pot primi, spuse Nick şi se îndreptă spre telefon.

După o scurtă convorbire se duse în sradă şi începu să îndrume către Bellevue ambulanţele care soseau la intrarea Spitalului Municipal. Sam Matthews veni lîngă Nick în aerul rece de afară.

— Bellevue ? întrebă Sam.

— Ne-au venit încă vreo cincizeci în plus, Sam. Pot lua ei restul, am telefonat, aşa că îi aşteaptă. Ascultă, vrei să stai tu aici şi să îndrepţi ambulanţele, eu trebuie să mă duc înapoi la bolnavi, spuse Nick şi se întoarse în secţia de urgenţă, stropită de sînge, răsunînd de gemete.

Timp de trei ore au continuat să dea bolnavilor primul ajutor, mutîndu-i apoi la chirurgie unde toate operaţiile programate fuseseră amînate pentru a face faţă urgenţelor. La amiază, staţiile de radio şi televiziune au început să transmită apeluri adresate donatorilor de sînge şi să îndrume lumea spre spitalele Bellevue şi Municipal unde doctorii aşteptau gata să ia sînge şi laboratoarele erau pregătite să stabilească grupa sanguină. Către ora patru, lucrurile începură să se liniştească. David, cu cămaşa sa albastră, udă, lipită de trup, stătea în secţia de urgenţă trimiţînd doctorii înapoi în secţiile lor, ţinînd deoparte reporterii şi supraveghind munca în salonul încă supraaglomerat. Nick era la etajul de chirurgie, dirijînd fluxul de la şi înspre sălile de operaţie, unde fusese adus cel mai mare număr de bolnavi. Abia pe la ora şapte lucrurile au început să reintre în normal şi Nick, avîndu-l pe Sam alături, dădu o scurtă declaraţie

presei și camerelor de televiziune. Șaizeci și două de persoane fuseseră rănite, unele aflîndu-se într-o stare critică, douăzeci și nouă de persoane decedaseră. Nick răspunse la cîteva întrebări, apoi se duse la biroul său unde fu chemat din nou de către primar, căruia îi dădu ultimele vești. În acea dimineață cînd primarul și comisarul de poliție plecară de la Spitalul Municipal spre Bellevue, asupra lui Nick rămăsese sarcina de a-i ține la curent cu situația din oră în oră, ceea ce începuse să-l scoată din sărite. Hărțuit între chemări telefonice și reporteri, îndrumînd medicii și surorile, țipînd pentru a acoperi vocile agonizante, începuse să i se stingă și lui vocea, iar capul începuse să-i vîjîie. Închise telefonul și se duse în camera sa. Înghiți o aspirină și-și stropi fața cu apă rece, înainte de a-și schimba cămașa. Ieși apoi din cameră și se îndreptă spre lift pentru a se întoarce la saloane să-și reia munca de acolo de unde o lăsase.

Acasă la el, Bill Reynolds urmărea știrile de la ora unsprezece cu o expresie de groază pe față. Reportajele filmate la Spitalul Municipal cuprindeau scene în care moartea se împletea cu suferința, pretutindeni era un zbucium însîngerat. Cînd și cînd, întrezărea imagini ale lui Nick Gorlin, cu fața împietrită, cu buzele crispate, mutînd bolnavi și îndrumînd medici printre grupuri înnebunite de polițiști și pompieri. Bill era îndurerat de această tragedie lipsită de sens, încremenit de agonia produsă de atîta durere și mutilare, totuși continua să privească, fascinat de Nick Gorlin. Într-unul din cele mai zguduitoare dezastre din istoria Spitalului Municipal, Nick se mișca plin de repeziciune și precizie, cu o autoritate incontestabilă. Cînd apăru în fața camerelor de televiziune, cămașa îi era muiată de sudoare, părul ud i se lipise de ochi, cravata îi atîrna anapoda, dar vocea îi era sigură și plină de stăpînire, ochii săi negri neclintiți cînd anunța numărul răniților și al morților. Era pe fața lui o tristețe sfîșietoare, era durere și oboseală, undeva erau chiar și lacrimi, dar rămăsese neînfrînt. Buletinul de știri continua să relateze : ofițeri de poliție anticipau cu prudență anumite teorii, cei cîțiva care scă-

paseră nevătămați din explozie își prezentau fiecare versiunea lor asupra acestei istorii, o uriașă anchetă începuse, dar mintea lui Bill rămăsese agățată de Nick. Acum era mai sigur decît oricînd că dorea să lucreze cu Nick, indiferent care erau planurile acestuia. Bill închise televizorul și se duse la masa de scris unde luă o coală de hîrtie și carnetul cu adrese, întocmind o listă. Cînd o isprăvi avea în față o listă cu treizeci și șapte de medici cărora urma să le telefoneze, treizeci și șapte de medici care ar fi putut să aibă o cît de vagă bănuială despre planurile lui Nick Gorlin cînd acesta va părăsi Spitalul Municipal.

Majoritatea medicilor de la Spitalul Municipal lucraseră fără întrerupere toată noaptea care a urmat catastrofei din metro ; chirurgii se spălau și operau în mod aproape mecanic, interniștii făceau naveta între bolnavi și laborator și, la ivirea zilei următoare, o sîmbătă, întregul spital era cuprins de o oboseală aproape dureroasă. Medicii istoviți și storși de vlagă trebuiau să-și învingă propria oboseală și să se pregătească pentru o altă noapte de sîmbătă, așa încît, dintr-o dată, tonul răstit deveni un lucru obișnuit. Nimeni nu mai era el însuși în noaptea aceea, nervozitatea plutea în aer, atmosfera era încărcată. Nick își petrecu singurele momente libere stînd liniștit de vorbă cu Tessa, dar vocea îi era răgușită, obosită, mintea ușor încețoșată. Ted intră în salon și veni la pat, cu un zîmbet luminos pe față.

— Bună, Tess, și tu, bătrîne Nick.

— Cum se face că arăți așa de bine ? Toți ceilalți medici arată de parcă ar fi gata să se prăbușească, îl întrebă Tessa.

— Ți-am mai spus că mie munca îmi priește. Hei, Nick, am o veste proastă pentru tine.

— Ce-o mai fi acum ?

— Știi de bolnava care trebuia să fie adusă aici ieri?

— Da, nu ne-am putut ocupa și de ea. Ce e ?

— Am aflat cine este. Domnișoara Fitzroy.

Nick se holbă la Ted și dintr-o dată privirea sa deveni fioroasă.

— Nu cred. N-o vor face, spuse el, apoi se uită repede la Tessa. Scuză-mă... scuză-ne, îi spuse apoi și îl trase pe Ted departe de pat. Cine ți-a spus? întrebă.

— Cînd luam cafeaua am dat peste Caspari, spunea că o aduc pe domnișoara Fitzroy mai tîrziu, spre seară. Serviciul de psihiatrie nu se atinge de ea pînă cînd problemele ei medicale nu vor fi clarificate.

— E periculoasă, n-o putem ține într-un salon obișnuit. Știi ce s-a întîmplat data trecută.

— Nu-mi spune mie, spune-i lui Caspari, zise Ted calm. I-am spus că o să ne provoace necazuri, dar mi-a făcut vînt. Ce se întîmplă cu cei de la psihiatrie în ultima vreme?

— O, de cînd ziarele au publicat seria aceea de articole în care spuneau că bolnavii psihiatrici nu primesc tratament medical adecvat, își iau măsuri de precauție. Isuse, eu n-o primesc aici! O să trebuiască să... la naiba, spuse el și se întoarse la patul Tessei.

— O să avem o noapte foarte grea, Tessa, așa că n-o să mai pot trece pe aici, dar te văd dimineață. Să dormi bine, adăugă el.

— Așa voi face. Sper să nu fie prea rău pentru voi, adăugă ea în timp ce Nick ieșea din salon.

Ted se așezase pe pat, cînd Nick intră în biroul de la etajul doi.

— Știi pe cine ne trimit? mîrîi Nick la David. Pe domnișoara Fitzroy.

— Glumești, puștoaica aia cu lama de ras?

— Exact. Ted a auzit de la Caspari. S-o ia dracu, întotdeauna se întîmplă la fel. Ori de cîte ori este internată pentru motive psihiatrice, îi apar fel și fel de boli care necesită o îngrijire specială.

Nick ridică telefonul și formă numărul de la psihiatrie, argumentîndu-și amănunțit doctorului Caspari, apoi trînti receptorul.

— Ticălos nesuferit, strigă Nick. Ei bine, asta e, o vor trimite jos după cină. David, vreau ca fiecare doctor, soră, student, infirmieră să fie avertizați asupra domnișoarei Fitzroy și asigură-te că garda Tessei știe acest

lucru așa încît să fie cu ochii pe ea. Eu mă duc să văd dacă îl pot găsi pe Sam, spuse Nick ieșind, iar David, plictisit, puse alături fișele pacienților de vineri și se apucă să întocmească o notă prin care fiecare era avertizat despre noua bolnavă.

Se simțea mai obosit decît își putea aminti să fi fost vreodată, iar efortul de a-și ține mintea limpede îi storcea și ultima picătură de energie care îi mai rămăsese. Cînd în sfîrșit nota fu întocmită, o înmînă secretarului de secție pentru a fi copiată și distribuită, apoi se întoarse la munca de la care fusese întrerupt.

— Ei bine, l-am găsit pe Sam, numai că și el zice că așa trebuie să fie, spuse Nick întorcîndu-se în birou.

David văzu încordarea de pe obrazul lui Nick, încordare la care se adăugă repede o expresie de extenuare și care, gîndi David, se va transforma curînd în furie, așa că se sculă să toarne cafea. Nick sorbi din cafea, apoi se uită la ceas.

— Ted a fost acasă ? întrebă el.

— Nu. A lucrat fără întrerupere noaptea trecută, și în noaptea asta este iarăși de gardă. Începe la opt.

— Atunci de ce dracu stă și se fîțîie pe aici ? Ar fi trebuit să se odihnească puțin înainte de a-și începe garda, spuse el, aruncîndu-și creionul.

Ieși din birou și, intrînd în salon, se duse la Ted. David urmări prin peretele de sticlă cum Nick vorbi cu Ted apoi cum îl scoase afară, amîndoi zîmbindu-i Tessei în timp ce ieșeau.

— Aș vrea să aflu și eu numele vitaminei pe care o folosește, spuse Nick acru cînd se întoarse și se apucă să-și rezolve hîrtiile.

Atît el cît și David lucrară înainte în speranța de a rezolva o parte din material înainte de a începe să sosească pacienții de sîmbătă noaptea. Întreg etajul era liniștit, masa de seară fusese servită, tăvile scoase și, după ce termină ultima hîrtie din maldărul pe care îl avea în față, Nick își întinse brațele deasupra capului.

— Șapte fix, îi spuse el alene lui David. Tu ai mîncat ?

— Da, am înghiţit ceva înainte de a coborî aici. Tu?

— Nu. Cred că o să iau ceva acum. Eu... începu el apoi se opri, furia întunecată a ochilor săi străpungînd peretele de sticlă.

— Într-o zi eu o să-l omor pe individul ăsta, se burzului Nick.

— Pe cine ?

— Pe Ted. Acum o oră i-am spus să se odihnească puţin şi iacătă-l, s-a-ntors din nou. Ar trebui să-l leg de pat !

— Ei bine, e uşor de înţeles, spune David căscînd.

— Ce anume ? Ca un chirurg să lucreze douăzeci şi patru de ore ? În mod deliberat refuză să se odihnească, deşi ştie că peste o oră are de operat. Ce dracu crede că dovedeşte cu asta ?

— Bineînţeles că ar trebui să se odihnească, dar am vrut să spun că e firesc să vrea să petreacă alături de Tessa cît mai mult timp cu putinţă.

— De acord. Dar are şi treabă de făcut.

— Tu ştii că o va face. Şi că o va executa perfect, ca întotdeauna. N-a făcut decît să vină acolo unde e locul lui, spuse David cu simplitate.

— Locul lui este în pat, la odihnă.

David se duse la dulapul cu dosare şi introduse nişte hîrtii. Îl închise trîntind sertarul de metal şi se întoarse la masa de lucru, aşezîndu-se.

— Oh, Nick, locul lor este unul lîngă celălalt. Priveşte-i, se potrivesc atît de bine. Amîndoi fac parte din aceeaşi lume. Oricare din ei ar putea probabil să cumpere oraşul New York şi să-l desprindă de sub aripa statului, dacă ar dori, spuse David blînd.

Se uită o clipă la Nick, apoi îşi întoarse privirea, străduindu-se să şadă mai drept. Nick stătea ca paralizat de cuvintele lui David, cu ochii la început larg deschişi, apoi îşi coborî privirea în pămînt... Părea bolnav, îndurerat de revelaţia bruscă a unui fapt îngrozitor. David răsuflă adînc, dîndu-şi imediat seama că spusese un lucru nepotrivit şi că îl spusese într-un moment nepotrivit, într-un moment în care Nick era prea obosit pentru

a gîndi rezonabil, cînd mintea sa era năpădită de prea multe probleme.

— Nick,... eu nu am înțeles lucrurile așa cum le-am spus... nici măcar nu știu pentru ce le-am spus. A fost un lucru idiot. Nick ?

Nick se uita încremenit prin peretele de sticlă la Tessa și la Ted, cu o calmă și reală înfrîngere în privire.

Nu auzise vocea lui David, auzea numai vocea minții lui, o voce care îi spunea că se lăsase prins de un joc nebun al închipuirii. Pentru prima oară de cînd Tessa Cabot îi apăruse în fața ochilor, îi trecu prin minte că făceau parte din lumi diferite. Făcuseră schimb de păreri și de zîmbete, și de ceea ce părea să semene a prietenie, dar ea era Tessa Cabot iar el nu putea fi mai mult decît Nick Gorlin din mahalaua sărăcăcioasă. Desigur, îi spunea vocea, era normal să fie Ted, sau unul ca Ted, unul care umblase pe căile banilor și ale privilegiului.

— Nick? spuse David. Stătea aplecat asupra lui, scuturîndu-l de umăr.

— Ce este, David ? întrebă Nick.

Vocea îi era joasă, controlată în mod deliberat.

— Sper că n-o să dai nici o atenție celor ce-am spus. Sînt atît de obosit că nu știu ce vorbesc. Știi bine că prietenia dintre Tessa și Ted nu are nici o... implicație romantică.

— Dacă are sau nu are, asta nu-i treaba mea, răspunse Nick trist și se ridică. Cred că acum mă duc să mănînc ceva. Mă întorc înapoi aici peste cîteva minute. Dacă apare domnișoara Fitzroy nu uita să-i controlezi boarfele. Dacă are vreun obiect tăios să i-l reții.

— Așa o să fac. Nick, te rog, putem discuta ? întrebă David în van.

— Nu e nimic de discutat. Nu acum, spuse Nick și ieși din birou pe cînd David rămase în picioare disperat.

Nick nu se duse în sala de mese, ci în camera sa și se așeză pe marginea patului, privind țintă la podea. Se întreba cum a putut să facă o asemenea greșeală, cum a îndrăznit să-și îngăduie să simtă ceva pentru o fată în situația Tessei. Obrazul îi părea strivit sub greutatea tristeții care îl împresura în întunecimea odăii.

În biroul de la etajul doi, David bătea nerăbdător în sticla peretelui despărţitor atrăgîndu-şi în cele din urmă atenţia lui Ted şi făcîndu-i semn să vină în birou. Ted se strecură înăuntru încetişor şi se aşeză pe un colţ al mesei de lucru.

— Ce s-a întîmplat, Davey ?

— Ascultă, pot sta de vorbă cu tine după ce ieşi din gardă la noapte ?

— Bineînţeles că poţi, dar nu voi termina înainte de două şi, dacă e ceva greu, poate chiar mai tîrziu de atît.

— Nu-mi pasă cît o să fie ceasul.

— Foarte bine, Davey. S-a întîmplat ceva rău ?

— S-a întîmplat ceva rău, asta-i sigur şi din vina mea.

Ted se uită la ceasul uriaş din birou apoi se întoarse spre David.

— Am timp şi acum, spune-mi.

— Nu, mai tîrziu. Vino în camera mea la orice oră termini.

— O să vin, spuse Ted alunecînd de pe masă. Iao uşurel, Davey, continua el încet. Nu poate fi ceva chiar atît de grav. Arăţi de parcă ai fi gata să-ţi tragi un glonte în cap.

— Mai tîrziu, spuse David scurt şi, după ce ezită un moment, Ted ieşi din birou. Se întoarse puţin la Tessa apoi luă liftul pînă la etajul de chirurgie unde se duse în blocul operator să vadă care este situaţia. Intră apoi în sala de preanestezie şi se întinse pe o banchetă, aşteptînd să fie chemat la nevoie. Nu aşteptă prea mult căci peste cîteva momente *telespeaker*-ul porni să răsune şi alţi chirurgi începură să intre unul după altul, pregătiţi să facă faţă altei nopţi de muncă. Ted se spălă pentru prima dată în acea seară puţin înainte de opt, şi termină la unul şi jumătate dimineaţa. Se dezbrăcă de hainele de spital şi-şi puse o pereche de pantaloni şi un pulover alb cu guler pe gît, apoi formă numărul lui David.

— Eu am terminat aici, spuse el.

— Atunci vino sus.

— Cum merge treaba la secţia de urgenţă ? M-am gîndit să trec puţin pe acolo.

— Este destul de liniştit ; Nick e acolo în orice caz. Ted, trebuie să stau de vorbă cu tine.

— Vin imediat, spuse el şi, înhăţîndu-şi bluza albă, luă liftul pînă la apartamentele medicilor.

Bătu încet la uşa lui David şi intră. David şedea pe pat complet îmbrăcat, cu excepţia pantofilor, cu mîinile atîrnîndu-i în poală.

— Ce se petrece aici ? întrebă Ted, trăgînd un scaun de lîngă masa de lucru şi aşezîndu-se.

— E vorba de Nick. L-am rănit aseară cu un comentariu într-adevăr stupid şi-mi dau seama că este foarte îndurerat. Deşi nu va admite lucrul ăsta.

— Pentru Dumnezeu, Davey, spune-mi odată despre ce e vorba.

David îi explică lui Ted şi vocea îi suna mînioasă şi sacadată, în timp ce Ted stătea liniştit.

— Bine, bine, cred că înţeleg ce vrei să spui. Acum Nick o să-şi facă numărul său de biet băiat sărac, spuse Ted, aprinzîndu-şi o ţigară. Mă întrebam cînd o să înceapă să-i treacă prin minte că Tess e o bogătaşă.

— Probabil că nu i-ar fi trecut niciodată prin minte dacă eu nu m-aş fi apucat să trăncănesc.

— Aici te înşeli. Aminteşte-ţi, Nick nu a văzut-o niciodată pe Tess în afara spitalului, ori lucrul acesta s-ar fi întîmplat în cele din urmă. Nu există modalitate de a ascunde genul ăsta de bogăţie, Davey. Apartamentul ei o spune, îmbrăcămintea ei. Singurul lucru este că asta nu l-ar fi deranjat chiar atît de mult. Bineînţeles că acum o să-l deranjeze pentru că mă are pe mine drept etalon.

— Şi acum noi ce facem ?

— Nu pui întrebări prea uşoare, nu-i aşa ? E sigur ca naiba că eu nu-i pot vorbi despre aşa ceva, o să creadă că-l patronez. Nici Tess nu poate.

— De ce nu ?

— Davey, ea niciodată n-ar da a înțelege că știe ceva, și are dreptate. Asta i-ar stînjeni al naibii pe amîndoi, și pe Nick și pe ea. Poate că după ce Nick va trage un pui de somn își va revizui gîndurile.

— Nu, i-am văzut expresia feței.

— Davey, tot ce pot să-ți spun este că trebuie să vedem cum va reacționa el și o să luăm lucrurile din punctul acela.

— Asta nu va ajuta prea mult, spuse David. Își îndepărtă din ochi o șuviță de păr blond și se rezemă pe spate. Poate că ar trebui să vorbesc eu cu Tessa.

— Ah, ah ! Dacă acest lucru devine necesar, o să-l fac eu. Eu știu cum să vorbesc cu ea. N-are nici un rost să te flagelezi, Davey, faptul e consumat. Se va rezolva. O să dureze poate un timp, dar se va rezolva.

— Întotdeauna se presupune că totul se rezolvă. Am obosit să tot aud asta.

— Ești pur și simplu într-o fază de oboseală. Ce mai știi de Emily ?

David aruncă o privire rapidă spre Ted, apoi își întoarse capul.

— Am primit o scrisoare de la ea acum cîteva zile.

— O să divorțezi, sau ai de gînd s-o lungești așa ?

— Nu știu. Atîta timp cît ea e plecată nu e nevoie să mă grăbesc să obțin un divorț. Și apoi, cine știe, poate că se va schimba.

— Crezi că se va schimba ?

— Am spus poate. Pur și simplu nu vreau să mă pripesc, asta-i tot.

— Nu văd în ce constă pripeala. Ai fost nefericit foarte multă vreme. Nu văd ce sens are să umbli cu echivocuri ? Davey, sau ești însurat sau nu ești.

— Pentru moment sînt despărțit. Dacă doresc o viață personală, pot să o am fără să mă simt vinovat, iar în ceea ce-o privește pe Emily... ei bine, în cele din urmă o să luăm o hotărîre.

— Știi, mă cam îndoiesc. Pari să fii unul din aceia care stau călare pe gard în expectativă.

— E gardul meu, spuse David calm.

— Davey, desigur că este. Și nu te invidiez. Rămaseră tăcuți un timp, Ted urmărindu-l pe David prin pîcla fumului de țigară, în timp ce acesta privea cu ochii mari pe geam.

În ziua de luni, începutul celei de a treia săptămîni a Tessei la Spitalul Municipal, cerul era întunecat și schimbător, iar vremea se încăpățîna să reflecte starea de spirit din spital. Tessa băgase de seamă neta detașare a lui Nick. Nu mai aveau loc micile discuții din momentele de liniște ale după-amiezii sau în obscuritatea învăluitoare a serii, zîmbetele și rîsul dispăruseră. Nick o îngrijea ca de obicei dar nu se uita la ea, privea mai curînd peste umărul ei sau pe deasupra capului ; vocea îi era măsurată și rece și nu petrecea nici o secundă în plus la patul Tessei. David de asemenea se purta ciudat, aruncîndu-i lui Nick priviri pe furiș, cu o întrebătoare nefericire în ochii săi albaștri. Ted era exagerat de vesel, iar Jim Stuart îl privea pe Nick cu o evidentă nedumerire în ochii săi mari, căprui. Priviri curioase se furișau de pretutindeni, dar nu se discuta nimic ; Tessa însăși nu comenta schimbarea bruscă a stării de spirit a fiecăruia, ci îi urmărea tăcută pe toți dar era tot mai abătută, iar pulsul îi devenea din ce în ce mai accelerat odată cu creșterea stării de nervozitate. Se întreba în sinea ei dacă făcuse ceva care să-l supere pe Nick, dacă tatăl ei făcuse ceva, sau chiar dacă Bill, dintr-o inadvertență, îi spusese ceva lui Nick care să-i schimbe într-atît atitudinea. Nick, care fusese atît de cald și prietenos, atît de apropiat, era acum distant și impersonal, venind în salonul ei numai cînd făcea vizita. Tessa rămăsese politicoasă și aparent netulburată pentru ochii celor din jur, deși alunecase într-o rezervă de nepătruns, vorbind în monosilabe, iar zbuciumul ei lăuntric se făcea simțit. Se înmormîntă în cărțile ei și în ziare, ridicîndu-și capul doar ca să răspundă întrebărilor vreunui medic sau întrebărilor lui Lee, sau ca să joace o scenă pentru părinții ei cînd veneau s-o vadă. Era absorbită de pagina de sport a ziarului „Times“ cînd Ted se apropie de ea.

— Prințesă, o să-ți strici ochii. Citești prea mult, spuse el așezîndu-se.

Ochii lui verzi erau calmi în timp ce o priveau, veselia fusese înlocuită de grijă.

— Bună, Ted.

— Ascultă aici, ce s-a întîmplat cu tine, Tess ? Nu te-am mai văzut zîmbind de cîteva zile.

— Mă simt foarte bine, spuse ea împăturind ziarul și punîndu-l alături pe pat.

— Nu s-ar zice.

— Îmi pare rău.

— Tess, haide, spune-mi ce s-a întîmplat.

— Nu știu ce s-a întîmplat. Se pare că i-am făcut ceva lui Nick, dar nu știu ce.

— Îți prilejuiește momente grele ? întrebă Ted și ochii săi se îngustară.

— Nu-mi prilejuiește nici un fel de momente, nici grele și nici ușoare. E ca și cum dintr-o dată am încetat să mai exist. Ted, mi-am făurit un vis despre Nick ? Sau a fost chiar Nick... acum cîteva zile, un... nu știu, un prieten.

— Bineînțeles că a fost..., este un prieten.

— Nu, e ca și cînd am avut un prieten și apoi, nu știu cum, nu mai e aici. Tu știi ce este, Ted. David știe de asemenea, pot să jur. Numai Jim e la fel de nedumerit ca și mine. Ce-am făcut ?

— Nimic, Tess. Cred că exagerezi.

— Ted, noi nu ne-am mințit niciodată unul pe altul... de ce să începem acum ? Dacă nu vrei să-mi spui eu tot am să înțeleg, dar nu-ți bate joc de mine. Nu te preface că lucrurile merg bine cînd eu știu că nu-i adevărat.

Ted își strînse buzele, privind-o fix cîteva momente. Apoi îi luă mîinile cu gingășie.

— Foarte bine, prințesă, o să-ți spun. Vezi, tu ești o fată cu adevărat bogată, începu el.

— Știu, Ted, și ce legătură are ?

— Ascultă-mă. Trebuie să-l înțelegi pe Nick. Toată copilăria lui a fost cu adevărat sărac, a trebuit să se lupte pentru fiecare lucru de-a lungul întregii sale ca-

riere. A fost greu pentru el. Apoi s-a întîmplat ceva. Se presupune că nimeni nu știe lucrurile astea, așa că nu cumva să pomenești vreodată ceva, dar acum cîțiva ani Nick a fost căsătorit. Și, vezi tu, s-a căsătorit cu o fată care dorea bani, mulți bani. Asta i-a distrus căsnicia, Tess, l-a rănit cu adevărat. A fost factorul hotărîtor care l-a făcut să urască banii. Și abia acum cîteva zile Nick a realizat în sfîrșit cît ești tu de bogată de fapt și s-o fi gîndit că el nu face parte din clasa ta socială, că nu este destul de bun pentru tine. Acest lucru l-a rănit, pentru că este teribil de îndrăgostit de tine, iar acum își spune că nimic nu e posibil între voi, isprăvi Ted cu blîndețe.

Tessa privi drept înainte, cu ochii neclintiți, cu bărbia ridicată.

— Am crezut că a ajuns să mă cunoască mai bine, spuse ea cu voce șoptită.

— Drace, te cunoaște, te cunoaște cu sufletul. Dar o să trebuiască să mai treacă puțin timp. Își imaginează probabil că s-a făcut ridicol, Tess, iar bătrînul Nick e un om mîndru.

— Ei bine... Dumnezeu să binecuvînteze banii lui Cabot, mi-au făcut-o din nou !

— Tess, ți-am spus că o să trebuiască să mai treacă puțin timp, Nick își va reveni.

— Nu, nu va reveni, spuse ea simplu. Am destulă experiență cu oamenii care au fost goniți de banii mei... Vai, Ted, am destulă experiență. Nick nu va reveni. Și nu îl învinovățesc, știi de ce ? În situația lui și eu aș fi fugit cît mai departe și cît mai repede posibil.

— Tess, nu te-am văzut niciodată abandonînd atunci cînd credeai în ceva. Tu nu crezi în Nick ?

— Ba cred, și mai cred în faptul că omul trebuie să lupte. Dar eu nu-mi bat joc de sentimentele oamenilor, Ted, tu știi asta foarte bine. Nu am de gînd să-l tulbur și mai mult pe Nick. Ar fi trebuit să știu că era prea frumos ca să fie adevărat. Ar fi trebuit să prevăd că splendidul nume Cabot își va arăta colții exact cînd lucrurile vor fi mai minunate.

— Nu vreau să vorbești așa. Acordă-i lui Nick puțin timp.

— Să lăsăm asta, Ted, vrei ? spuse Tessa încet, apoi își întoarse privirea spre colțul salonului.

Fața îi era senină, vocea rămăsese neschimbată, dar Ted știa că în adîncul sufletului era sfîșiată așa că-i strînse mîna mai tare.

— Tess, spuse el cu blîndețe.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta, Ted, realmente nu vreau. La drept vorbind, sînt puțin obosită. Ce-ai zice să te întorci mai tîrziu ?

— Ești sigură, prințesă ?

Ea dădu din cap afirmativ și își întoarse fața, iar Ted se ridică și, după ce o privi cîteva clipe, ieși neauzit din salon. Tessa se întoarse pe o parte cu spatele la ușă, părul lung ascunzîndu-i chipul. Nimeni nu-i văzu lacrimile mici alunecînd pe obrajii palizi.

— Nick, sînt eu, Bill. Te întrerup de la vreo treabă? spuse Bill la telefon.

— Nu, nicidecum. Ce mai faci ? întrebă Nick cu fața încordată.

— Foarte bine, mulțumesc. Te-am chemat pentru că aș vrea să stabilim o zi cînd să ne putem întîlni.

— Oh... Bill, Tessa se simte bine.

— Știu, nu are nimic de-a face cu Tessa.

— Aha... n-ai mai venit s-o vezi în ultima vreme ?

— N-am mai fost de la sărbătoarea Recunoștinței. Amanda și Jason mă țin la curent. De ce ? S-a întîmplat ceva rău ?

— Tessa e bine... nu s-a întîmplat nimic rău. Atunci despre ce e vorba ?

— De data asta e vorba despre mine. Ai putea trece odată pe aici să luăm o băutură ? Sau eventual am putea merge undeva să luăm masa ?

— Ei bine... eu... Bill, e prea multă treabă aici ca să pot lipsi atît cît să luăm masa. Cînd o să am puțin timp o să... îți telefonez.

— Nick, știu că ești ocupat, dar e vorba despre ceva important, foarte important. Ești sigur că n-ai putea pierde puțin timp pentru a lua o băutură ?

Nick își trecu mîna prin păr.

— Ba, presupun că pot. Mîine seară ies din serviciu la opt, te pot vedea atunci.

— Bine. Vino la mine acasă, te aștept în jurul orei opt și jumătate, spuse Bill.

Îi dădu adresa apoi închise telefonul simțindu-se foarte mulțumit de sine. Avea sentimentul că lucrurile începeau să intre pe făgașul dorit, că, în sfîrșit, avea să întreprindă o acțiune pe cont propriu. Se așeză la masa de lucru și rîse cu voce tare gîndindu-se cît de fericită va fi și Tessa.

Nick coborî din autobuz și păși în seara umedă și rece. Străbătu orașul pînă la Central Park gîndindu-se cu groază la această întîlnire, gîndindu-se nu numai la faptul că încurcase atît de rău lucrurile cu Tessa, dar că indirect îl dezamăgise pe Bill. În fața intrării blocului, aproape că se întoarse să plece, dar după un moment făcu un efort și intră, întîmpinat de privirea rece a portarului. Acesta îi ceru numele și telefonă sus, în timp ce Nick privi de jur împrejurul holului ; era mare și scump mobilat și-l făcu pe Nick să se simtă jerpelit și deplasat, ca un băiat de prăvălie la primul său bal.

— Puteți urca, *sir*, spuse portarul, arătînd spre lift.

— Mulțumesc, mormăi Nick și se duse spre lift, urcînd la etaj cu aceeași senzație de stinghereală.

Zîmbetul său era destul de forțat cînd ușa liftului se deschise direct în vestibulul apartamentului lui Bill.

— Mă bucur să te văd, Nick, vino înăuntru, spuse Bill luîndu-i jacheta.

Bill era îmbrăcat neprotocolar, într-o pereche de pantaloni maro și o jachetă de lînă maro mai închis, arătînd foarte obișnuit în apartamentul său extraordinar. Lui Nick îi plăcu pe dată apartamentul ; era splendid și totuși confortabil, se simțea că cineva locuiește în acest apartament și că face parte integrantă din el. Avea o

anume personalitate care aducea mult cu personalitatea lui Bill.

— Ce pot să-ţi ofer ? întrebă Bill.

— O, un whisky cu apă... slab, te rog. Trebuie să mă întorc la spital, spuse Nick, îndreptîndu-se spre fereastra care cuprindea un perete întreg. Deci aşa trăiesc suspuşii, spuse el calm.

Bill rîse şi îi întinse băutura.

— Unii dintre ei. Păstrez apartamentul ăsta din cauza priveliştii. Toate priveliştile din New York dispar în ziua de azi. Am de gînd să mă ţin cu dinţii de-a mea.

— Este o locuinţă frumoasă. Ţi se potriveşte, Bill.

— Te scutesc să faci un tur. Două dormitoare, două băi, bucătărie şi sufragerie. Dar asta este camera mea favorită, pot urmări schimbarea fiecărui sezon.

Nick se întoarse de la privelişte şi făcu înconjurul odăii, oprindu-se la masa de lucru a lui Bill, hipnotizat de mica galerie cu fotografiile Tessei.

— Nu s-a schimbat prea mult, nu-i aşa ? întrebă Bill.

— Nu, cred că nu, spuse Nick, încă pironit locului, cu ochii la fotografii.

Se întrebase adesea cum o fi arătat Tessa copil şi iat-o aici, un copil fericit, zîmbitor ; ochii îi erau şi acum la fel de luminoşi şi de albaştri ca şi atunci, părul la fel de lung şi de strălucitor. Se întoarse şi traversă odaia, aşezîndu-se în faţa lui Bill.

— Ştii, întotdeauna m-am întrebat ce fel de oameni locuiesc în case cu astfel de apartamente. Eu am crescut într-un apartament lîngă calea ferată, în care toată mobila valora patruzeci de dolari.

— Crezi că ţi-ar plăcea să duci o viaţă de felul ăsta? întrebă Bill.

— Eu ? chicoti Nick. Bill, din apartamentul nostru de lîngă calea ferată am ajuns în cămăruţele mici de la facultatea de medicină apoi într-o cămăruţă mică la Spitalul Municipal. Mi-am trăit viaţa în cămăruţe mici. Într-o locuinţă ca asta m-aş simţi ca o fată-n casă. E frumos cînd face parte din tine, dar... ei bine, ai avut vreun motiv special să vrei să mă vezi ?

— Da, într-adevăr am avut. Sînt o mulţime de zvonuri în legătură cu ceea ce intenţionezi să faci după ce pleci de la Spitalul Municipal. Nu există confirmări. Vrei să-mi spui care sînt planurile tale ?

— Ce-ar însemna medicina fără zvonuri ? Da, am să-ţi spun, deşi e destul de complicat. Doresc... întotdeauna am dorit să profesez o medicină în folosul săracilor, într-un anume sens să conduc o mini-clinică. O voi înfiinţa în vechiul meu cartier şi oamenii vor putea primi asistenţă medicală la orice oră din zi sau din noapte. Dacă nu vor avea bani, nu vor plăti, dacă vor avea ceva bani vor plăti atît cît îşi pot îngădui.

— E un plan ambiţios. De ce o clinică ?

— Bill, Spitalul Municipal are un ambulatoriu, Bellevue de asemenea, dar sistemul lor de organizare are lacune. Nu în mod deliberat, nu pentru că nouă nu ne-ar păsa, ci pentru că nu putem face decît atît. În primul rînd foarte puţini pacienţi sînt văzuţi de două ori de acelaşi doctor, aşa că nu vor avea niciodată şansa de a stabili o relaţie medic-pacient favorabilă ; sistemul este prea impersonal. În al doilea rînd, aceste policlinici funcţionează numai în anumite perioade de timp, nici mai mult nici mai puţin decît de la douăsprezece la patru, iar programarea următoare are loc peste cîteva săptămîni. Şi aş putea să-ţi mai spun o mulţime de lucruri.

— Te rog spune-mi, zise Bill sorbindu-şi coniacul.

— Vrei într-adevăr să asculţi lucrurile astea ?

— Da.

— Ei bine, o altă problemă cu policlinicile astea este că fiecare zi din cele cinci ale săptămînii este destinată unei anumite specialităţi, cum ar fi de exemplu, cardiologia lunea, endocrinologia marţea şi aşa mai departe. Dacă un cardiac vine marţea, n-are nici o şansă, trebuie să aştepte pînă lunea următoare cu speranţa că va putea obţine o programare. Mai sînt şi alte lacune, dar astea sînt probabil cele mai grave ; oamenii se sperie că trebuie să treacă de la un medic la altul şi atunci numai în anumite zile. Îi sperie sentimentul că nimeni nu le dă nici o atenţie şi asta îi face să piardă încrederea în

medicină ; mai curînd lasă totul baltă decît să treacă prin toată dandanaua acestui sistem din policlinica noastră. Ceea ce vreau eu este să aduc o îmbunătățire acestui sistem. Vreau să fac așa încît asistența medicală să fie la îndemîna acelora care au cea mai mare nevoie de ea. Sistemul meu nu va restrînge accesul oamenilor în clinică, ci va funcționa de fapt ca un fel de vino-oricînd-ai-nevoie-de-ajutor. Și nu-te-preocupa-de-notele-de-plată.

— Și cine se va preocupa de notele de plată ?

— Spre norocul meu, datorită studiilor și cercetărilor mele, am obținut aprobarea pentru o fundație și ceva fonduri, nu mult, dar suficient pentru a mă echipa cu tot ceea ce am nevoie. Îmi schițez acum în linii mari planul în legătură cu ajutoarele. Un număr de foști medici de la Spitalul Municipal, care lucrează acum în practică particulară, sînt dispuși să ofere cîteva ore pe săptămînă din timpul lor, în zile anumite, fără onorariu. Asta înseamnă că. din punct de vedere medical, sînt acoperit aproape în toate specialitățile.

— Și ce-ai hotărît în legătură cu cheltuielile pentru propria ta existență ? întrebă Bill.

— Am suficient pentru a trăi în primii ani, nu în felul tău, bineînțeles, ci în felul în care am trăit toată viața. În orice caz, îmi va ajunge pînă cînd cineva va realiza poate nevoia stringentă a unor clinici care să funcționeze în New York. Grija mea principală acum este să reușesc să redau medicina oamenilor, nu numai celor care își pot îngădui să plătească oricît, ci tuturor oamenilor. Și nu vor fi tratați ca niște lepădături, vreau ca oamenii să-și recapete respectul de sine, să-și dea seama de propria lor identitate. De mult doresc așa ceva și cînd va veni luna iunie nu va mai fi un vis, va fi o realitate.

— Și unde vei realiza acest lucru ?

— Există o clădire... acum se cheamă East Village, dar pe vremuri era simplu St. Marks Place, și aș putea închiria toată casa pentru o sumă nu prea mare. Era a unui doctor care avea acolo și cabinetul și locuința, așa încît parterul este deja amenajat ca atare. E nevoie încă de multă muncă dar o voi putea amenaja.

Bill își aprinse pipa și privi departe prin peretele de sticlă.

— Totul este bine conceput, Nick. Bine conceput dar greu de realizat într-un oraș atît de mare.

— Nu ar fi, dacă suficienți medici s-ar angaja la asemenea proiecte. Poate că eu sînt nebun ; nu vreau să zdruncin modul de viață al nimănui, dar mi-am făcut despre medicină o imagine cu totul specială. Vreau să spun că dacă medicina e doar un mijloc de a face bani, socotesc că e stupid. Un tip inteligent poate să scoată maldăre de bani dintr-o afacere, fără ca pentru asta să studieze ani și ani la rînd. Nici nu trebuie să-și frîngă spinarea într-un spital alți ani în plus pentru a deveni medic secundar. Dacă un tip urmărește cu orice preț să cîștige bani, poate alege mijloace mai ușoare și părerea mea este că noi cei care am ales medicina am făcut lucrul acesta pentru că am dorit cu adevărat să ajutăm oamenii.

— Există în jurul nostru foarte mulți medici minunați, Nick, dar din păcate nu există prea mulți oameni minunați... ființe omenești. Sînt experți din punct de vedere tehnic, dar ca oameni nu prea sînt demni de laudă.

— Nu este o chestiune de laudă, cel puțin după părerea mea. Pur și simplu tipii care sînt puși pe mari cîștiguri, nu ar trebui să se ocupe de medicină. Știi că acum costul unui tratament medical a devenit atît de ridicat încît chiar și cei din clasa mijlocie... care muncesc, care beneficiază de asigurări sociale și de toate celelalte... nu își pot îngădui să fie bolnavi pe o perioadă cît de scurtă. Cum să înțelegi toate lucrurile astea ?

Bill se duse la barul așezat pe una din laturile odăii și-și mai turnă puțin coniac în pahar. Roti lichidul auriu cîteva clipe apoi se întoarse la Nick.

— Sînt de acord, Nick. Dar stau și mă întreb. Știi cu adevărat la ce te angajezi ? Fundațiile sînt un lucru folositor, bineînțeles, dar eu am lucrat cu fundațiile și știu că nu e chiar atît de simplu. Va trebui să faci în schimb o mulțime de lucruri, vei fi tîrît la dineuri și

dejunuri, va trebui să ţii discursuri. Şi medicii tăi voluntari... nu se poate ca cel puţin unii din ei să nu aştepte nişte favoruri — să le ţii locul în timpul unui *weekend* prelungit, poate să răspunzi la o chemare la domiciliu la care ei nu s-ar fi dus în orice caz. Într-un anume sens, îţi vei zădărnici propriul tău scop. O să trebuiască să consimţi la ceea ce îţi va cere fundaţia, la ce-ţi vor cere medicii tăi şi toate astea le vei face răpindu-ţi din timpul destinat clinicii.

Nick îşi întinse în faţă picioarele lungi privindu-şi cu atenţie dunga pantalonilor.

— M-am gîndit la toate astea. Dar este singura cale pe care o pot urma şi dacă asta-i ceea ce trebuie să fac, o voi face. Trebuie să încerc. Cineva trebuie să facă primul pas pentru că sînt mii şi mii de oameni care aşteaptă şi nu au încotro să apuce. Oraşul acesta, toate oraşele din ţară, nu pot sta cu braţele încrucişate ; cu toţii trebuie să ne gîndim că oamenilor care nu au suficienţi bani trebuie să li se creeze posibilitatea de a se duce la clinicile gratuite. Bill, am atins în medicină un barem încît stau şi mă întreb cîţi bani i-ar fi necesari unui om să-şi îngrijească sănătatea. Cîteva săptămîni de boală mai serioasă pot să radă complet economiile de o viaţă întreagă ale unei familii. Avem nevoie de medicină preventivă şi încă mare nevoie, jumătate din oamenii care sînt aduşi la Spitalul Municipal ar fi putut să fie trataţi cu luni de zile mai devreme şi atunci n-ar mai fi avut nevoie de spital. Doamne, există unii medici care privesc medicina ca şi pe un obiect de lux la care au dreptul numai oamenii cu bani. Cunosc un doctor pe care nu l-aş fi crezut capabil de aşa ceva şi care, tratînd cîţiva ani o pacientă, a strîns o foarte frumoasă sumă de bani de pe urma ei. Ei bine, situaţia ei financiară s-a schimbat şi el n-a mai vrut s-o trateze. Nici măcar nu s-a sinchisit să afle dacă exista vreun alt doctor la care femeia se putea duce, sau dacă ea cunoaşte vreo policlinică ; pur şi simplu s-a lepădat de ea. Nick făcu o pauză, sorbind o înghiţitură de băutură. Nu sînt atît de naiv încît să-mi imaginez că orice doctor ar ac-

cepta să-şi sacrifice venitul său propriu în folosul altor oameni... după toţi anii ăştia în care muncim atît, bineînţeles că sîntem îndreptăţiţi la o viaţă decentă. Dar realitatea e că orice doctor poate să cîştige destui bani din practica obişnuită şi, în acelaşi timp, să îngrijească de aceia care sînt mai puţin favorizaţi de soartă. Ceea ce creşte treptat în ţara asta este numărul maşinilor de adunat bani îmbrăcate în bluze albe, nu numărul de medici.

— Pînă acum ţara asta nu pare să dorească un plan naţional de îmbunătăţire a sănătăţii, spuse Bill încet.

— Dar ştii tot atît de bine ca şi mine că oamenii îl doresc. Cei ce nu doresc sînt membrii A.M.A.[1] care sînt speriaţi că în loc să cîştige eventual şaizeci de mii de dolari pe an vor cîştiga numai cincizeci de mii. Şi conservatorii care văd pericol de socialism şi într-un cadou de Crăciun. Dacă fiecare ar şti cu precizie ce îmbunătăţiri ar aduce un plan al sănătăţii atunci am avea acest plan, dar *lobbyist*-ii[2] sînt prea puternici, se întîmplă ca şi cu celelalte lucruri. Ştim că ţigările sînt nocive, dar cei care au interese în vînzarea tutunului sînt puternici, aşa că noi continuăm să vindem ţigările în mod legal. Fiecare ştie că ar trebui să avem o mai puternică legislaţie a controlului vînzării armelor dar avem societăţile de tir aşa încît continuăm să vindem arme. Ei bine, ar trebui să avem un plan naţional de îmbunătăţire a sănătăţii dar avem în schimb A.M.A. Rămîne la aprecierea medicilor să facă individual ceea ce pot.

— Nick, sînt de acord cu tine şi cu premisa ta. Dar se întîmplă să ştiu că există pentru tine o cale mai bună de a realiza lucrurile astea, o cale care nu îţi va zădărnici propriul tău scop.

— Mi-e teamă că nu există.

— Dacă ai fi proprietarul acelei clădiri şi dacă ai avea şi capitalul pe care să-l investeşti, atunci n-ai mai

[1] A.M.A. = *American Medical Association.*

[2] *Lobbyist* = Persoană care face trafic de influenţă pentru votarea sau respingerea unei legi, dînd tîrcoale parlamentarilor.

fi legat de fundații și de tot birocratismul. Ai putea institui clinica de care orașul are nevoie, munca ta de cercetare n-ar suferi și ar constitui un impresionant exemplu pentru cei ce-ar dori să-l urmeze.

— Oh, Bill, ăsta-i exact basmul cu cocoșul. Cucurigu boieri mari, dați punguța cu doi bani! Nu există altă cale de a realiza lucrul ăsta. Nici o bancă nu-mi va acorda un credit atît de mare și nici nu-i învinovățesc. E o idee nouă și riscantă.

— Ai vînă de medic.

— Da, dar nu și bani. Asta-i calea pe care trebuie să merg.

— Nu e neapărată nevoie.

— Ce înțelegi prin asta?

— Ceea ce ai tu nevoie este un partener, un medic care și-a făcut suma și care e tot atît de preocupat de problemele de asistență medicală ca și tine. Cineva care să finanțeze acțiunea și s-o pornească în direcția cea bună.

Nick sorbi din nou din băutură, făcînd o pauză pentru a se uita în jurul încăperii.

— Desigur, spuse el în cele din urmă. În teorie ăsta-i exact lucrul de care am nevoie, dar unde este acest om mare? Unde îl găsesc?

— Mă gîndeam la mine, spuse Bill cu fermitate, fără să-și ia ochii de la Nick.

— Tu?

— Da, eu, bineînțeles.

— Bill, tu ai clientela ta, tu ai munca ta proprie.

— Am clientela unui medic din înalta societate, clientelă care m-a plictisit prea mulți ani de zile. Tu știi ce înseamnă asta, genul ăsta de pacienți, oricine poate face asemenea treabă. Și internii de la voi ar putea probabil să facă asta. Aș fi fericit să cedez această clientelă oricui ar dori s-o preia, numai să mă scap de ea. Tot ceea ce fac acum este doar să scriu rețete ca să dreg răul pricinuit de abuzurile care, alături de trăncăneala lipsită de consecvență, sînt specifice clientelei mele. Nick, privesc în jurul meu și citesc ziarele, așa că nu e nevoie

să mi se spună că ceea ce fac eu nu este medicină. Ceea ce faci *tu* e medicină, iar eu nu-mi doresc nimic mai mult decît să lucrez alături de tine. Eu sînt un om foarte bogat, nu cum e Cabot, dar destul de bogat. De asemenea am legături cu oamenii sus-puşi în toate domeniile. Şi, mai mult decît orice, am nevoie să fac ceva care să merite osteneala.

Nick îl asculta pe Bill în tăcere, gîndindu-se că, doar în urmă cu cîteva zile totul ar fi fost posibil.

— Da, înţeleg, răspunse Nick liniştit, uitîndu-se în pahar. Nu mi-aş dori nimic mai mult, dar sînt nevoit să refuz oferta ta.

— Dar de ce ? Nu vreau să mă amestec în treburile tale... dar eu aş...

— Bill, stai o clipă, nu e vorba despre asta. Dacă ai fi fost s-o vezi pe Tessa în ultimele zile ai fi înţeles. Nu m-ai mai fi invitat aici.

— Ce are Tessa de-a face cu toate lucrurile astea ?

— Într-un anume fel, foarte mult. N-o să mai ai despre mine o părere tot atît de bună cum ai avut... aşteaptă, lasă-mă să-ţi explic. Eu... eu am necăjit-o pe Tessa şi ştiu că încă o mai necăjesc. Pur şi simplu n-am încotro.

Fruntea lui Bill se încreţi de nedumerire, ochii săi cenuşii se îngustară.

— Cum anume ?

Nick răsuflă adînc şi se uită fix la Bill.

— Nu ştiu dacă poţi înţelege, dar eu m-am... îndrăgostit de Tessa. O simţeam aproape... mă gîndeam chiar că am putea fi... prieteni cînd va pleca de la spital. Totul pare stupid, ştiu, ea a stat la spital numai cîteva săptămîni, dar asta-i ceea ce am simţit.

— Încă nu înţeleg ce-i rău în asta.

— Ceea ce-i rău este că am fost atît de idiot încît să cred că lucrul acesta ar fi posibil. Ceva anume însă m-a făcut să realizez că ea e Tessa Cabot şi tot ce implică lucrul acesta, anume că nu e o fată ca orice fată pe care o întîlneşti. Pentru numele lui Dumnezeu, e fata lui Jason Cabot, iar eu nu sînt decît Nick Gorlin. Tot ce po-

sed este ceea ce sînt şi diploma mea medicală. Cum se potriveşte asta cu o Cabot? Nu se potriveşte. Era tocmai momentul să-mi dau seama să a fost o fantasmagorie.

— Nick... cu siguranţă că Tessa nu a spus nimic de felul acesta. De unde ţi-a venit o asemenea idee?

— Nu are importanţă de unde mi-a venit. Eu o cred şi ceva s-a întîmplat cu mine. Nu mă mai pot uita la ea, Bill. O îngrijesc tot eu, dar de la' distanţă. Nu pot îndura să stau de vorbă cu ea pentru că asta mă sfîşie. A fost o schimbare bruscă, neexplicată şi ştiu că e necăjită, dar nu pot face nimic.

Bill îşi reaprinse pipa, aducîndu-şi aminte de Jason care spusese că Tessa arată perfect şi e fericită.

— Ei bine, asta este o surpriză. Am crezut că pînă la ora asta ţi-ai dat seama că toată avuţia lui Cabot nu înseamnă nimic pentru ea. Tessa e prima care să afirme că e o Cabot nereuşită, care de ani de zile a respins regulamentele de familie ale lui Jason Cabot.

— Oh, ştiu că e aşa, totuşi eu nu fac parte din lumea ei. Bill, eu nu cunosc modul ei de viaţă şi mai ales nu doresc să-l cunosc. Nu vreau să ştiu nimic despre case înconjurate de terase şi despre dineuri de gală. Nu sînt cîtuşi de puţin un om călătorit... n-am ieşit niciodată din New York. Am fost în Europa numai pentru că m-am născut acolo, dar am părăsit-o cînd aveam doar cîteva luni şi eu... eu nu sînt cultivat, nu sînt ceea ce se consideră a fi un om bine educat. Tessa nu-şi dă seama de lucrurile astea.

— Asta-i presupunerea ta, Nick. Eu îţi pot spune că te înşeli, şi îţi vei da singur seama în cele din urmă. Îmi pare rău să aud asta, foarte rău. Nu-mi place ideea ca Tessa să fie necăjită şi nu înţeleg de ce trebuie să fii tu necăjit, dar dacă aşa stau lucrurile eu nu pot face nimic. Un singur lucru vreau să fie clar, că oferta mea, dorinţa mea de a lucra cu tine, nu are nimic de-a face cu Tessa, cu Jason sau cu altcineva. Tu şi Tessa sînteţi amîndoi adulţi şi vă veţi rezolva problemele voastre... sau nu le veţi rezolva. În nici un caz asta nu are nimic de-a face cu clinica.

— Dar... nu ești supărat? Eu sînt supărat pe mine, și nu aștept de la tine mai mult decît aștept de la mine.

— Nick, eu sînt mult mai bătrîn decît tine. Asta nu mă face în mod necesar mai înțelept, dar înseamnă că știu că lucrurile nu sînt întotdeauna dileme atît de imposibile pe cît par. Admit faptul că ești copleșit de banii Tessei, dar banii mei sînt cu totul altceva... sînt pentru medicină, pentru ceva ce trebuie să fie înfăptuit.

— Ei bine, eu... e o asemenea surpriză încît într-adevăr nu știu ce să spun. Dacă ai dorit ceva de felul acesta, de ce nu l-ai făcut înainte?

— Înainte nu mi-a trecut prin minte un plan organizat. Tu ai pus piesele una lîngă alta, pur și simplu.

— Nu știi cît de aspru poate deveni felul meu de medicină.

— Ani de zile am dăruit din timpul meu liber Spitalului Harlem, și înțeleg problemele. Se poate să nu cunosc lucrurile tot atît de bine ca tine, dar nu numai o dată am fost pus în fața situațiilor disperate ale acestui oraș. Ei, ce spui?

— Și cum ai propune să facem?

— Zici că ai găsit o clădire. Ei bine, nu vei plăti chirie pe ea, o cumpăr eu și-o renovez. Tot în sarcina mea cade și echiparea ei. Cabinetele vor fi bine puse la punct. În ceea ce privește restul clădirii, dacă e suficient de mare îți poți aranja un apartament deasupra aripii în care se află cabinetele așa încît să fii întotdeauna acolo. Voi amenaja un laborator de cercetare. Îți dai seama că aceasta poate constitui începutul unui întreg sistem de clinici asemănătoare conceptului tău? Odată ce-și va dovedi eficiența, eu nu voi fi singurul medic de categoria mea care să dorească să participe. În ceea ce privește autoritățile, ca atare, trebuie mai întîi să le dovedești că această instituție este realizabilă, să-i faci să accepte ideea, iar odată lucrul acesta înfăptuit, cine știe?

— Este o ofertă incredibilă, spuse Nick cu vocea joasă.

— Și una pe care nu o poți refuza. Împreună vom putea face lucruri mari, pentru că tinerii vor asculta de tine, iar autoritățile vor asculta de mine.

— Este... este exact ce am visat întotdeauna. Crezi că vom putea reuşi ?

— Sînt sigur, cu condiţiile tale şi regulile tale. Tot ce doresc pentru mine este să lucrez în clinică.

— Nu ştiu, clătină Nick din cap. Sacrific o groază de lucruri. Nu vrei să te mai gîndeşti ?

— Sacrific o groază de nimicuri. Hotărîrea mea este luată, ce spui de a ta ?

— Tessa ? Va avea toate motivele să fie derutată de lucrul acesta.

— Prostii. Îl va aplauda. Vreau să subliniez încă o dată că ea nu are nimic de-a face cu relaţiile noastre de muncă. Nick, vreau să încetăm vorbăria şi să pornim la treabă. Îmi trebuie numele agentului de închirieri şi adresa clădirii... dacă eşti de acord cu propunerea mea.

— De acord ? Da, da, bineînţeles că sînt. Nu m-am aşteptat niciodată... începu el, apoi îşi scoase portofelul din buzunar. Luă o carte de vizită şi i-o întinse lui Bill. Asta-i numele tipului şi adresa clădirii, nu-l lăsa să te jecmănească... nu merită o avere.

— Avocatul meu se va ocupa de toate astea, şi dacă va exista vreo problemă de restricţii în zona respectivă. Aş vrea să găseşti un arhitect şi împreună să aşterneţi pe hîrtie ceea ce doreşti, iar mai tîrziu vom hotărî asupra echipamentului. Apropo, nu te îngrijora prea tare în legătură cu autorizaţiile, am prieteni în sectoarele astea şi voi putea obţine o autorizaţie pentru clinică chiar de la început. După părerea mea cam prin iunie vom fi pe drumul cel bun.

— Bill... toţi banii ăştia...

— Îi am. La ce-i foloseşte cuiva să dea tîrcoale unei bănci ?

Nick se ridică în picioare şi se îndepărtă de canapea, privind în jur pe jumătate buimac.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

— Ţi s-au întîmplat multe lucruri şi prea repede unul după altul, e natural să fii tulburat. Dar e adevărat, Nick. Este posibil să te îndrăgosteşti foarte tare

de cineva într-un timp foarte scurt, dar repeziciunea cu care se petrece poate pricinui probleme... ca acelea pe care le ai acum. În ce priveşte clinica, întotdeauna am avut această vocaţie, dar a trebuit să te întîlnesc pe tine ca ideea să se definească. A fost ceva neaşteptat, toate astea la un loc, dar important este că toate s-au întîmplat. Ce-ai zice de-o altă băutură, ca să sărbătorim? zîmbi Bill.

— Ce? Oh nu... nu, mulţumesc, Bill. Trebuie să mă întorc la spital... dacă voi mai găsi drumul după toate astea.

— Eram curios să ştiu un lucru, Nick. Ai de gînd să-ţi menţii catedra la Spitalul Municipal?

— Da, nimic pe lume nu mă poate smulge de acolo. Nu întru totul, în nici un caz. Bill... ai de gînd să-i spui Tessei despre aranjamentul nostru?

— Bineînţeles, n-am intenţia să ţin secret. Fiindcă veni vorba, în aceste împrejurări cred că ar fi mai bine să merg s-o văd mîine. Vreau să constat cît este de necăjită.

— N-am ce face, Bill, ştiu că nu e plăcut pentru ea, dar n-am ce face.

— Probabil că nu e plăcut pentru nici unul din voi. Tu zici că nu cunoşti lumea Tessei, dar nici ea nu o cunoaşte pe a ta. Personal, cred că merită să i se dea o şansă.

— Nu, clătină Nick din cap. Îmi pare rău.

— Foarte bine, spuse Bill ridicîndu-se. Eşti sigur că nu vrei altă băutură?

— Trebuie să plec, Bill, spuse Nick, cînd se îndreptară împreună spre vestibul, într-adevăr nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— N-a fost un gest întru totul altruist, crede-mă. Mai vorbim, spuse Bill, ajutîndu-l pe Nick să-şi îmbrace cojocul vechi. Şi dacă se întîmplă să dai peste cocoşul din poveste, spune-i că poate să cînte liniştit „cucurigu boieri mari, daţi punguţa cu doi bani“, zîmbi el.

— Drace, o să-i dau adresa ta. Mulţumesc... încă o dată, spuse Nick încet în timp ce uşile liftului se deschiseseră.

Bill aşteptă pînă cînd uşile se închiseră la loc apoi se întoarse în salon şi se duse să privească Central Park-ul. Îi părea rău pentru Nick şi îi părea şi mai rău pentru Tessa, fiecare din ei prins în capcana mediului din care proveneau, nici unul neavînd nici o vină.

Bill Reynolds stătea gîrbovit pe scaunul de metal, uitîndu-se cu intensitate la Tessa care şedea foarte drept în pat, cu păturile strîns înfăşurate în jurul ei din cauza frigului din salon. De alături se auzea zumzetul de voci al vizitatorilor care vorbeau cu bolnavele, unii rîdeau, alţii vorbeau repede cu accentul sacadat al limbii spaniole.

— Tessa, am crezut cu adevărat că ai renunţat la nesăbuinţa aia, spuse el.

— Oh, renunţasem. Ştii ce eram cît p-aci să fac, unchiule Bill ? Am reflectat mult şi eram pe cale să-i spun lui Roger că nu mai are nici un rost să ne vedem. Că ar fi timpul să rupem mitul care s-a creat în jurul nostru.

— Şi de ce n-ai făcut-o ?

— Pentru că am realizat dintr-o dată ce simţi cînd cineva... la care ţii foarte mult îţi întoarce spatele. Este un sentiment îngrozitor şi eu eram cît p-aci să-i fac acelaşi lucru lui Roger. Ei bine, n-o voi face, ar fi prea neomenos din partea mea.

Bill oftă, ezitînd înainte de a vorbi.

— Presupun că te referi la Nick ?

— N-am spus asta.

— Totuşi de Nick e vorba, nu-i aşa ?

— Da, de el. Nu-i vina lui, înţeleg ce l-a determinat. Ted mi-a explicat, fiindcă veni vorba, dar cu toate astea e un sentiment oribil şi eu nu-i voi face acelaşi lucru lui Roger.

— E o situaţie cu totul diferită.

— Nu-i aşa. Aş dori să mă eliberez complet de Roger pentru că mă incomodează, nu-şi are locul în viaţa mea... exact aşa cum gîndeşte şi Nick despre mine. Cu deosebirea că eu ar fi trebuit să mă gîndesc la Roger înainte

de a-l lăsa să se prindă în jocul acesta, nu după aceea. Am îngăduit ca lucrul acesta să se întîmple și port toată răspunderea, fie că îmi place sau nu.

— Și cînd vine aici? întrebă Bill cu resemnare în voce.

— Ar fi trebuit să și fie aici. Am pus-o pe Lee să-l cheme.

— Știu că nu există modalitate de a te îndupleca. Ce-ai de gînd să faci în legătură cu Nick?

— Nimic. Mă bucur pentru clinica voastră, mă bucur pentru amîndoi, dar n-am de gînd să folosesc acest lucru ca mijloc de a reînnoda o legătură. Nu vreau să-l fac să sufere mai mult decît a suferit.

— Tessa... tu nu vrei să-l faci pe Nick să sufere, nu vrei să-l faci pe Roger să sufere, dar vrei cu tot dinadinsul să stai la mijloc și să iei asupra ta suferințele fiecăruia. De ce anume ție îți este îngăduit să suferi și celorlalți nu? Ce pedeapsă vrei să ispășești?

— Cu adevărat, nu vreau să mai discut. L-am auzit de-ajuns pe Ted.

— Poate că ar trebui să-l asculți pe el dacă pe mine nu vrei. David Cord spune că în ultima vreme ești nervoasă, că ai pulsul neregulat, bătăile inimii accelerate. Spune că ai devenit necomunicativă.

— David face o greșeală. A fost foarte drăguț cu mine încercînd să preia lucrurile de acolo de unde le-a lăsat Nick, și eu apreciez, dar mă supără să văd ceea ce se întîmplă. Abia dacă îi mai vorbește lui Nick. Cu cîteva zile în urmă, părea că vrea să-l liniștească, să-l ajute. Acum se poartă de parcă el și cu Nick ar fi dușmani. Răcirea este evidentă chiar și în timpul vizitei, iar Ted spune că au fost prieteni apropiați multă vreme. Vreau să plec de aici înainte de a pricinui și mai multe necazuri.

— Nu tu ai pricinuit necazuri, Tessa. Oamenii și-au dat foarte multă silință să și le pricinuiască singuri. Tu nu te-ai prefăcut a fi altceva decît ce ești.

— Eu nu am pricinuit necazuri directe ci indirecte. Din cauza mea, David s-a supărat pe Nick. După cîte înțeleg, tot spitalul vorbește despre lucrul ăsta. Și, ca

și cum lucrul ăsta n-ar fi de ajuns, Lee are bătaie de cap cu Jim. Făcuse din Nick idolul său, iar acum este nedumerit și devine din ce în ce mai ostil față de el. Asta nu s-ar fi întîmplat dacă eu nu veneam la Spitalul Municipal.

Bill o privea pe Tessa cu atenție, chipul ei era senin, ochii albaștri liniștiți, chiar și vocea îi era neschimbată, dar înăuntrul ei, era foarte tulburată.

— Ai vrea să te transferi la alt spital ? întrebă el.

— Nu, atunci toată lumea va spune că Nick m-a aruncat afară. Săptămîna viitoare oricum ies de aici, totul se va aranja pînă atunci.

— O să fiu fericit cînd ai să pleci de aici, Tessa, cred că ai început să creezi munți din grămăjoare de nisip.

— Poate. Ce face Margo ? N-a mai fost aici în ultimele zile.

— Se simte foarte bine. Am trecut pe la ea s-o văd azi dimineață, arată nemaipomenit. Și, crede sau nu, are de gînd să-și caute o slujbă.

— Crezi că e pregătită pentru o slujbă ? întrebă Tessa jucîndu-se cu o șuviță de păr.

— S-ar putea să fie puțin prea devreme, dar pe de altă parte cred că e preferabil să aibă o activitate oarecare. Să petreci atît de multă vreme singur nu e bine pentru mineni, cu atît mai puțin pentru cineva cu povestea ei.

— Ce anume caută ?

— Un post de secretară, spuse el.

— Oh, zise Tessa apoi se uită în sus. Iată că vine Roger.

Bill întoarse capul și-l văzu pe Roger străbătînd salonul cu pași mari, o siluetă înaltă într-un costum maro de catifea reiată încins cu cordon, un pulover alb și o pereche de mocasini simpli, maro. Un trenci maro închis îi atîrna pe braț.

— Bună ziua, Roger, spuse Bill ridicîndu-se.

— Bună ziua, domnule doctor Reynolds. Presupun că ar trebui să vă cer scuze pentru că v-am telefonat atît

de des, dar n-am s-o fac. Eram atît de îngrijorat pentru fetița asta a mea de aici, spuse el aplecîndu-se s-o sărute pe Tessa.

— Da, spuse Bill fără entuziasm, apoi se întoarse spre Tessa. Am fugit, draga mea. Te văd peste cîteva zile.

— Oh, unchiule Bill? Tata știe despre clinică?

— Iau diseară cina la ei, le voi spune atunci. Amanda știe ceva, dar lui Jason nu i-am spus încă nimic. Mama ta părea foarte tulburată la telefon azi dimineață... Am presentimentul că s-ar putea să fie seara veștilor mari, spuse Bill dus pe gînduri.

— Ce fel de vești?

— Oh, nu știu. Ai grijă de tine, spuse el. O sărută pe obraz și se întoarse să plece.

— Unchiule Bill? Dacă o vezi pe Margo, spune-i succes din partea mea.

— O să-i spun. Fii cuminte, zise el și ieși fără să i se mai adreseze lui Roger.

— Povestește-mi, Tessa. A trecut atîta timp, spuse Roger așezîndu-se pe pat.

— Mă simt foarte bine. Tessa schiță un zîmbet slab. Tu cum te-ai simțit?

— Îngrozitor, atît de îngrozitor! Nici măcar n-am putut lucra.

— Oh, Roger, eu mă simt bine de multă vreme, de ce n-ai putut lucra?

— Atîta timp cît ești în spital voi fi îngrijorat... tu nu știi ce înseamnă ca cineva pe care îl iubești să zacă într-un spital, și să nu știi ce i se poate întîmpla.

— Roger, spuse Tessa încet. Nu era asta prima replică din episodul acela în care tu refuzai să împrumuți cuiva niște bani?

— Refuzam să prelungesc un împrumut... începu el apoi se opri. Ei bine, mi se pare că asta era, dar acum înțeleg adevărul pe care îl cuprinde.

— Îmi dau seama. Arăți bine, cu toate acestea.

— În realitate, nu prea.

— Ce s-a întîmplat?

— Tessa, cred că ceva nu e în regulă cu mine la rețeaua de televiziune.

— Ce anume ?

— Cred că cei de acolo încearcă să mă trimită în California.

— Asta-i ridicol, de ce să facă asta ?

Roger făcu o pauză înainte de a răspunde. Și aceasta era o poză pe care Tessa o recunoscu. Dozarea privirii în timpul filmărilor era superbă, iar Roger o folosea adesea spre marele lui avantaj și în afara filmărilor.

— Au circulat niște zvonuri pe coastă. Un prieten de-al meu care joacă într-un serial acolo, jură că a auzit spunîndu-se că eu voi juca alături de el în același spectacol.

— Dar de ce ?

— Nu știu, dar pe mine m-a dat gata. Tessa, toți prietenii mei sînt aici, tu ești aici. Trebuie să mă ajuți, nu știu cît voi mai rezista la această incertitudine. Tu știi cît de greu a fost pentru mine. Dacă vor să mă trimită de aici, voi fi iarăși singur. Știi cît am fost de singur.

— În primul rînd nu cred să te mute. Și chiar dacă aș crede, ce-aș putea face eu ?

— Vorbește cu tatăl tău. El îl cunoaște pe Tobias și Tobias poate răsturna orice hotărîre luată de un vicepreședinte.

— Vrei ca eu să... vorbesc cu tata ? Despre tine ? Eu... Roger, el nu privește prea favorabil... actorii.

— Dar dacă îi ceri tu, Tessa. Zău că nu mai rezist. Nu pot pleca din New York. Tu ești singura persoană care mă poate ajuta. Cel puțin roagă-l pe tatăl tău să afle dacă e adevărat. Un singur telefon, asta-i tot, un singur telefon la Tobias.

— Eu... eventual îl pot chema eu pe Paul.

— Tessa, te rog, întreabă-l pe tatăl tău ! Te rog !

— Foarte bine, Roger, liniștește-te. O să-l întreb pe tata, dar nu înainte de a mă întoarce acasă.

— Ești atît de bună, Tessa, știam că mă vei ajuta. E viața mea în joc și știam că nu mă vei lăsa...

Roger continuă tot aşa dar Tessa nu-l mai auzea. Cunoştea şi sfîrşitul acestei replici, o replică din *Iubirile noastre* pe care o auzise de vreo treizeci de ori într-o dimineaţă la o repetiţie. „Ştiam că mă vei ajuta. E viaţa mea în joc şi ştiam că nu mă vei lăsa..."

Tessa ştia că în acea replică intenţia autorului fusese de a incrimina personajul din scenă, dar acum ea nu simţea nici vină nici responsabilitate. Simţea că-i vine să rîdă şi să plîngă la nebunia acestui lucru. Nick nu era în stare nici măcar să o privească în timp ce ea stătea aici ascultînd o conversaţie dintr-un serial de reclamă, spunîndu-şi cu insistenţă că nu-l putea părăsi pe Roger Karl pentru că era prea trist şi singur.

— Tessa ? Nu mă asculţi ? întrebă Roger.

— Hm ? Da, da bineînţeles că ascult, spuse ea încet.

Lee şi Jim sosiră la Tessa acasă duminică la prînz unde Margo, entuziastă şi zîmbitoare, le ură bun venit. Le atîrnă paltoanele în dulapul din perete apoi îi conduse în *living room* unde, pe o masă rotundă din lemn de tek se afla o carafă cu *Bloody Mary* [1]. Lee gîndi că Margo arăta drăguţă şi relaxată în rochia de primire lungă, din mătase imprimată ; Jim se gîndi că Margo arată obosită şi încordată sub stratul de fard aşternut cu grijă.

— Mă bucur că aţi putut veni. E plăcut să ai companie... uitasem cît poate fi de agreabil, spuse Margo servindu-i cu băutură.

— Mulţumesc, spuse Jim. Cum vă simţiţi, doamnă Marshall ?

— Nu mai sîntem la spital acum, spune-mi Margo, zise ea. Mă simt bine, nu credeam că va fi aşa, dar şi controlul săptămînal de la spital îmi confirmă ameliorarea.

— Dormi bine ? întrebă el.

— Oh, Jimmy, nu trebuie neapărat să faci pe medicul.

---

[1] Băutură din suc de roşii şi vodcă.

— Nu m-am gîndit că va suna atît de medical, doamnă... Margo, zîmbi Jim. Mă întrebam numai. Uneori este greu pînă te obişnuieşti să dormi într-un loc nou.

— Ca să-ţi spun adevărul am fost puţin agitată, dar am crezut că din cauza emoţiei. Sînt atît de fericită la gîndul de a mă întoarce la lucru.

Surprins, Jim avu un schimb de priviri cu Lee.

— Nu mi-ai spus că doamna... că Margo va începe să lucreze.

— N-am ştiut că este o hotărîre definitivă, Margo, spuse Lee.

— De fapt nu este. Dar tot *weekend*-ul am stat cufundată în anunţurile cu oferte de serviciu şi am de gînd să caut mîine. Am mai căutat puţin şi săptămîna trecută dar mi-am zis că e mai bine să aştept anunţurile din „Sunday Times".

— Ai văzut ceva care să te intereseze? întrebă Jim.

— Mai multe chiar. Un lucru însă e sigur, indiferent cît de rea e situaţia economică, o secretară poate găsi întotdeauna de lucru. Ziarul e plin de anunţuri.

— Nick ştie despre asta? întrebă Jim.

— M-am gîndit să-i fac surpriza după ce obţin slujba. De ce?

— Nick n-a spus nimic despre aşa ceva, asta-i tot.

— Chiar dacă el ar fi ştiut, Jimmy, nu văd cum ai fi aflat tu. De vreme ce ai hotărît să nu mai vorbeşti deloc cu el, spuse Lee.

— Să nu mai vorbeşti cu doctorul Gorlin? întrebă Margo. Cum se poate, tu şi doctorul Cord şi doctorul Gorlin eraţi nedespărţiţi.

— Acum nu mai sînt aşa, spuse Lee calm. Nici David Cord nu mai vorbeşte cu Nick. Nu ţi-a spus Tessa?

— Nu. Am văzut-o ieri, dar nu mi-a spus nici un cuvînt.

— Ei bine, asta seamănă a Tessa. Lui Nick i-a intrat în cap că Tessa e prea bogată pentru el şi o evită, sau cam aşa ceva. Iar toţi prietenii lui Nick au trecut de partea Tessei şi-l evită pe Nick. Singura persoană care priveşte acest lucru obiectiv este Tessa, deşi de fapt ea ar fi singura îndreptăţită să fie supărată.

— Şi cum a primit ea lucrul ăsta ? întreabă Margo.

— Ei bine, pare foarte liniştită. Vreau să spun că este foarte amărîtă dar nu spune nici un cuvînt rău despre Nick, în timp ce toţi ceilalţi se învîrt de colo-colo, prefăcîndu-se că nici nu există. Cel puţin ea încearcă să înţeleagă. După cum spune şi Tessa, pentru un bărbat mîndru ca Nick, poate fi un şoc teribil să-şi dea brusc seama cît de mulţi bani are ea şi tot ce implică averea ei. Este vorba de mîndria lui, şi el nu poate trece peste mîndria lui. Ştiam că într-o bună zi se va întîmpla ceva de felul ăsta.

— Ce vrei să spui ? întrebă Jim, sorbind o înghiţitură din băutura sa.

— Ei bine, voi toţi aţi socotit că Nick este făcut dintr-un aur care nu-şi va pierde niciodată strălucirea. Eu ţi am spus mereu că nu e decît un om. Poate să fie un om special, dar cu toate acestea este tot atît de om ca oricare dintre noi.

— Poate că noi ne-am purtat puţin cam aspru, dar nu este un lucru corect. Margo, tu ai stat în salon cu ea, ai văzut cît de devotat îi era Tessei. Şi apoi, hodoronc-tronc. se dă la o parte ; cred că nouă nu ne-a plăcut treaba asta.

— Halal soţ, spuse Lee cu un zîmbet. La început era dezamăgit că Nick o place pe Tessa, acum e dezamăgit că Nick nu se mai ocupă de Tessa. Înţelegi cam cum vine asta ?

— Cel puţin nu te plictiseşti, Lee, spuse Margo.

— Să mă plictisesc ? Am nevoie de o agendă ca să notez tot ce se întîmplă zilnic. Jimmy mi-a promis să-mi dea una de Crăciun, rîse Lee.

— Foarte bine, am priceput aluzia. Jim zîmbi. N-am venit aici ca să discutăm problemele din spital. Margo, cum îţi place aici ?

Ea privi în jur şi oftă, jucîndu-se cu toarta ceştii de cafea.

— E ca într-un film. Ştii, întotdeauna îţi imaginezi oameni trăind în felul acesta, dar de fapt nu-ţi vine a crede. Cînd nu pot să dorm, mă scol şi încep să umblu

de colo-colo, privind prin toate odăile, atingînd lucrurile. Uneori mă simt ca un copil care se costumează. Noaptea trecută m-am uitat într-unul din dulapurile Tessei şi am scos una din hainele ei de blană... ei bine, pînă să-mi dau seama ce fac, m-am şi îmbrăcat cu ea şi am început să mă învîrt în faţa oglinzii. Dar de cele mai multe ori, totuşi, mă duc pe terasă şi privesc rîul. Arată atît de curat şi de liniştit de aici de sus.

— Indiscutabil, e o casă minunată. Nu-ţi dă idei, Lee? întrebă Jim.

— Nu, cred că mă voi mulţumi cu garsoniera noastră. Are marele avantaj că nu trebuie să mergi o milă ca să ajungi în camera cealaltă. Acasă la noi nu avem „camera cealaltă".

— Vă invidiez, copii, spuse Margo. Treceţi prin toate greutăţile împreună. Veţi avea multe amintiri fericite şi nostime la care să vă întoarceţi privirea.

— Da, desigur că vom avea. Cel puţin eu voi avea, nu ştiu cît de nostime i se par lui Jimmy gărzile acelea de treizeci şi şase de ore.

— Nu mă supără, dar vă spun un lucru, noroc că studenţii la medicină sînt tineri. Nu ştiu cum voi face faţă peste zece ani. Desigur, Nick are treizeci şi trei de ani şi totuşi izbuteşte de minune... cuprinde un volum de muncă mai mare decît noi toţi la un loc.

— Fiindcă vorbim despre muncă, Margo, ai vrea să merg cu tine mîine cînd te duci să-ţi cauţi slujbă? întrebă Lee.

— Mulţumesc, dar m-ar bucura să mă duc singură. Bill mi-a lăsat o grămadă de bani, dar abia aştept să am banii mei şi de Crăciun să intru într-un magazin şi să cumpăr cadouri cu proprii mei bani.

— Crăciunul... ce bine că Tessa va fi acasă la timp. Are de gînd să facă un mare pom de Crăciun şi toate celelalte. Plănuieşte ca petrecerea pe care o dă o dată pe an s-o facă în ziua de Crăciun. Şi, Margo, aşteaptă să vezi lista cu invitaţi. Dacă vrei să vezi cu adevărat un film, aşteaptă pînă la Crăciun.

— Nu știu dacă ar trebui să mai stau aici după ce Tessa vine acasă. Ar avea nevoie de puțină intimitate după ce a stat la Spitalul Municipal.

— Margo, asta-i curată prostie. Tessa dorește să stai, în primul rînd, iar în al doilea, poate să aibă o duzină de musafiri și să-și aibă totuși intimitatea ei în această casă.

— Poate. A spus că vrea ca eu să rămîn... dar nu știu.

— Tessa nu spune niciodată nimic ce nu crede și dacă vrei să știi adevărul, bănuiesc că i-ar prinde bine să aibă o campanie. Mă bate gîndul că se simte însingurată.

— Cum te poți simți însingurată cînd ai atîția bani? întreabă Jim.

— Cred că abia cînd ai atîția bani te simți însingurată. Dacă ar trebui să-și facă griji pentru fiecare dolar, ar fi și ea ca toți ceilalți oameni. Dar ea trebuie să fie altfel, ea nu poate fi o fată simplă, o fată obișnuită, oricît de mult ar dori să fie. Cred că Nick a realizat lucrul acesta. Jimmy, toți banii ăia au făcut-o să-l piardă pe Nick.

— Știu, spuse el gînditor. Desigur că mai e și Ted.

— Ăsta-i ăla cu părul roșu, nu-i așa ? întrebă Margo.

— Da. Și Tessa ține foarte mult la el.

— Nu.. .cred că sînt mult prea apropiați ca să se căsătorească, spuse Lee.

— Îți mulțumesc, zise Jim, clipind din ochi.

— Oh, înțelegi ce vreau să spun. E ca și cînd s-ar cunoaște dintotdeauna, ce surprize și-ar mai putea oferi? E ca și cînd ar fi frate și soră.

— E o prostie chiar și să faci presupuneri, spuse Margo. Pînă la urmă cred că Jason Cabot va avea un amestec în hotărîrea ei.

— E ceva ciudat cu Jason Cabot. Acum cîteva zile l-am întîlnit la spital și părea alt om. Era tot arogant și plutea deasupra tuturor lucrurilor, dar arăta ca un om muncit de o problemă.

— Asta-i greu de crezut, nu mi-l pot imagina pe Jason Cabot avînd o problemă pe care să n-o poată rezolva. Dar oricum, ce-ar fi să-l lăsăm pe Jason Cabot. Cred că e timpul să mîncăm. Gustarea, cum se zice, va fi servită imediat, spuse Margo ridicîndu-se în picioare.

— Ai nevoie de ajutor la bucătărie sau gătește menajera ? întrebă Lee.

— E în camera ei, eu gătesc. Omletă cu ciuperci și cu spanac. Sună promițător.

— Minunat, n-am mîncat niciodată așa ceva, spuse Lee.

— Rețeta Tessei. Am încercat-o ieri și-a reușit bine. Știți, e foarte plăcut să nu-ți pese de prețul ciupercilor.

— Te cred, spuse Lee. Sigur n-ai nevoie de ajutor ?

— Nu. Mai luați cîte o băutură cît timp așteptați, zise ea.

— Se pare că menajera are o slujbuliță foarte bună. Nu prea are ce face pe aici, spuse Lee.

— Face curățenie și în restul timpului se uită la televizor, dar eu vreau așa. Nu-mi pot permite să mă obișnuiesc cu menajere. Îi dau chiar o zi liberă în plus.

— Adică ?

— Are și lunea zi liberă.

— Ar trebui să vină mîine seară să-ți pregătească o masă festivă. Să sărbătorești noua ta slujbă, spuse Lee.

— Nu am nevoie de o masă festivă... voi fi destul de fericită și așa, spuse Margo și se duse la bucătărie.

Jason Cabot stătea cu Bill Reynolds în salonul reședinței Cabot. Avea privirea întunecată și fuma fără astîmpăr țigară după țigară.

— Rămîn la părerea mea că ar fi trebuit să încerci să discuți rezonabil cu Amanda în loc să țipi, spuse Bill învîrtindu-și în mînă paharul cu whisky Tom Collins.

— Să discut rezonabil ? Cine mai poate recurge la rațiune cînd este absolut evident că ați hotărît cu toții să înnebuniți de-a binelea. Tu renunți la un cabinet

de prestigiu ca să deschizi o clinică prăpădită cu Gorlin, Tessa găzduiește acasă la ea o bețivă, iar acum Amanda vrea să divorțeze. Nici unul din lucrurile astea nu sînt rezonabile și este foarte greu să discuți cu nebunia.

— Unde este acum Amanda?

— S-a dus la un coctail. Eu mi-am exprimat regretele. Ultimul lucru pe care aș fi avut chef să-l fac era să-mi pierd timpul cu o conversație neghioabă în timp ce fiica mea, cel mai bun prieten al meu și nevasta mea și-au pierdut mințile în colectiv.

— Jason, ce am eu de gînd să fac este exact ceea ce am dorit de multă vreme. Timp de douăzeci și cinci de ani mi-am petrecut vremea făcînd, cum ai zice tu, ceea ce se cuvine, acum doresc să fac ceea ce-mi place. Tessa și Margo Marshall... ei bine, s-ar putea să nu fie cel mai înțelept lucru din lume, dar se pare că dă rezultate bune.

— Tessa iese din spital săptămîna viitoare... și atunci? Este de presupus că fiica mea își va împărți apartamentul cu o alcoolică? De ce nu i-ai găsit femeii ăsteia un apartament care să fie al ei, Bill? Aș fi mai mult decît fericit să plătesc toate cheltuielile dacă Tessa dorește așa ceva, dar nu cred că ea trebuie să mai locuiască acolo cînd Tessa vine acasă.

— Margo Marshall n-ar primi pomană. Tessa i-a oferit s-o trimită la un sanatoriu pentru a-și continua convalescența, dar ea n-a vrut să accepte banii.

— N-ar primi pomană, într-adevăr. Dar ce crede că a primit la Spitalul Municipal? Ce crede că primește acum de la Tessa?

— Nu-i același lucru.

— Aceste diferențe subtile, dacă există măcar, nu mă interesează pe mine. Desigur că femeia își are un preț.

— Nu este o persoană de felul ăsta, Jason.

Jason se ridică și se duse la bar, umplîndu-și din nou paharul cu whisky. Încăperea era liniștită, se auzea încet o muzică de Bach.

— Puţini oameni am întîlnit care să nu fie „persoane de felul ăsta“, spuse Jason, aşezîndu-se.

— Deci o să trebuiască să o consideri drept o nouă experienţă.

— Tot ceea ce se petrece acum consider drept o nouă experienţă. Doar cu cîteva săptămîni în urmă Tessa era sănătoasă, Amanda era Amanda, iar tu făceai ceea ce-ai făcut ani de zile. Acum mă uit în jur şi nu văd decît un haos sentimental.

— Bănuiesc că aşa ţi se pare ţie, spuse Bill blajin.

— Poţi să fii sigur.

— Amanda pare hotărîtă.

— Da, s-a hotărît. Am discutat ore întregi asupra acestui subiect. Asta e primul divorţ în familiile noastre; timp de generaţii oamenii s-au înţeles, iar acum Amanda ţine morţiş să se poarte ca o adolescentă. Am încercat să-i explic că pur şi simplu lucrul acesta n-a mai fost făcut, iar ea mi-a amintit în repetate rînduri că Mary Rockefeller a obţinut un divorţ liniştit şi demn, şi universul nu s-a rupt în două.

— Şi, la urma urmei, nu s-a rupt.

— Nu asta-i problema. Noi nu sîntem o familie oarecare, nici nu sîntem Rockefeller. Noi sîntem Cabot şi noi nu divorţăm.

— După cît se pare o să trebuiască s-o faci.

— Da. Dacă m-aş opune, publicitatea va fi mai rea decît divorţul în sine. Am eu modalităţile mele de a mă îngriji de orice, dar din nefericire Amanda cunoaşte şi ea aproape toate aceste modalităţi şi ar putea deveni o mare belea dacă încerc s-o împiedic să facă ce vrea.

Bill pufăia din pipă fără să-şi ia privirea de la Jason.

— Ştii, de cînd ai început să-mi povesteşti, n-ai pomenit o singură dată ce simţi în legătură cu faptul că o pierzi pe Amanda.

— N-am nici un sentiment special, Bill. Am considerat această căsătorie plină de bun simţ. Eram destul de mulţumit. Sînt obişnuit cu Amanda, dar nu o iubesc

în felul în care definește ea dragostea. Grija mea principală este Tessa.

— Tessa ? Pentru ce ?

— Pentru că eu pe Tessa nu vreau s-o pierd. Nu știu ce va însemna acest divorț pentru ea. Noi nu ne înțelegem așa de bine cum aș dori eu, dar în tabloul de familie Amanda a fost întotdeauna elementul de echilibru. Acum pur și simplu nu mai știu. Nu vreau ca Tessa să se îndepărteze cu totul de mine.

— Tessa nu va proceda astfel. S-ar putea să fie adevărat că voi doi sînteți cei mai buni prieteni, dar e la fel de adevărat că, în felul ei, te iubește.

— Și cînd se recăsătorește Amanda ?

— Se recăsătorește ? Amanda nu mi-a spus un astfel de lucru.

— Bineînțeles că nu, dar în ultimă instanță acesta va fi pasul următor. Și asta se va petrece în familie, Bill. Sînt foarte sigur că tu și cu ea vă veți căsători în cele din urmă, spuse Jason liniștit. Tessa te adoră... dar m-ar durea mai mult decît îți pot spune dacă tu mi-ai lua locul în calitate de tată.

— Jason, asta-i absurd. Amanda o să aibă nevoie de mult timp de gîndire înainte de a se mărita cu cineva. Noi doi n-am mai vorbit despre căsătorie din ziua în care mi-a spus că se mărită cu tine.

— Da, dar tu nu te-ai împotrivi acestei idei, nu-i așa ?

— Tu cunoști sentimentele mele față de Amanda și acestea nu s-au schimbat. Aș fi foarte fericit să vină ziua în care eu și ea ne vom căsători. Dar Tessa este fiica ta și nici un certificat de căsătorie nu poate schimba lucrul acesta. Jason, între un tată și o fiică există o legătură cu totul specială, indiferent dacă ei vor s-o recunoască sau nu. Nimic nu poate zdruncina această legătură. În adîncul sufletului, fiecare fată vede în tatăl ei un erou, iar pentru un tată fiica lui este un lucru magic. Cred că probabil aceasta este una din cele mai puternice legături ale vieții.

Jason privi în depărtări, cu chipul său frumos răscolit și ochii pierduți în gînduri.

— Precum și mamele cu fiii lor. Îmi amintesc cînd fratele meu a fost ucis în război. Am crezut că mama va muri de tristețe, iar eu socoteam că e ridicolă. Acum sînt și eu părinte și mă îngrozește gîndul de a-mi pierde fiica.

— Te frămînți de prisos.

— Poate. Îmi este atît de greu să mă pun de acord cu Tessa.

— E adevărat, dar tu trebuie să o simți instinctiv. E loială și afectuoasă.

— Ei bine... tot ceea ce pot face, este să aștept și să văd ce se întîmplă.

— Și Amanda cînd o să-i spună Tessei ?

— La cîtva timp după ce iese din spital și se întoarce la ea acasă. Acesta este alt motiv pentru care vreau ca femeia aceea să nu se afle acolo. Nu doresc un auditoriu cînd discutăm cu Tessa.

— O s-o scot eu pe Margo la masă dacă o să fie nevoie. Ai destulă bătaie de cap și fără Margo Marshall. Printre altele, i-ai spus lui Amanda despre Ted ?

— Da. Mi-a fost atît de al naibii de greu să vorbesc despre el. Cînd am început să-i spun aproape că simțeam oribila căldură din ziua aceea. Dumnezeule, îți amintești cît de cald era ? Întreaga întîmplare mi-a revenit în minte.

— Ce-a spus Amanda ?

— A plîns puțin. Îi părea atît de rău pentru el. Și mie îmi venea să plîng. Am simțit același lucru ca în ziua cînd am dus-o pe Tessa la spital. Un teribil sentiment de mîhnire și neputință. Mă bucur că acum s-a terminat.

— Tessa încă nu știe nimic despre ziua aceea.

— O să știe destul de curînd. Teddy o să trebuiască să-i spună.

Bill se rezemă în scaun și sorbi o înghițitură. Se gîndea cît de multe lucruri se întîmplaseră în viața fiecăruia și cum, în mod ciudat, toți erau pe cale să în-

ceapă o viață nouă și deosebită, ca și cînd ceasul fusese întors cu treizeci de ani în urmă.

David Cord ședea lîngă patul Tessei în acea duminică seara și o urmărea cu atenție cum îi răspundea mecanic la întrebările lui. Îi controlă din nou pulsul și din nou își clătină capul blond.

— O să trebuiască să încep să-ți dau tranchilizante, Tessa, spuse el.

— Zău că mă simt bine, David. Nu e nevoie.

— Arăți calmă, vorbești calm, dar nu ești calmă. Zi de zi pulsul tău devine puțin mai accelerat. Trebuie să fii mai odihnită înainte de a pleca de aici. Știu că nu dormi bine.

— Oh, sînt emoționată pentru că mă întorc acasă, asta-i tot.

— Tu și cu mine știm că asta nu e tot. Nu dormi, iar azi dimineață Ted mi-a atras atenția asupra culorii tale. Ești foarte palidă.

— Eu sînt întotdeauna palidă.

— Da, dar nu lividă. Nu se poate fără odihnă. O să rog o soră să-ți dea un tranchilizant ușor înainte de a se stinge luminile și aș dori să dormi un somn bun toată noaptea. E-n regulă ? zîmbi el.

— Dacă tu vrei, bineînțeles.

— Te văd dimineață, Tessa, oftă el. Încearcă să iei lucrurile mai ușor, vrei ?

Ea dădu din cap și David ieși din salon. Se duse repede la telefon, îl reperă pe Nick și aranjară să se întîlnească în biroul acestuia. Urcă scările furios și intră fără să bată. Nick încă nu sosise și David începu să se învîrtă încolo și-ncoace pînă cînd îl auzi pe Nick deschizînd și închizînd ușa.

— David. Care este problema ? întrebă Nick cu o voce scăzută.

Nick se duse la masa lui de lucru și se așeză, observînd nota de autoritate din vocea lui David.

— Asta sună ca un ordin, spuse el încet.

— Poate că este.

— Numai că se întîmplă să nu fii şeful meu, spuse Nick cu răceală.

— Atunci o să trebuiască să suporţi lipsa mea de protocol. Nick, n-am putea lăsa ciondăneala cîteva momente pentru ca să vorbim ?

— Dă-i înainte şi vorbeşte, eu nu te opresc.

— Ascultă, e vorba de Tessa. Imediat după ce ai fost tu în salon s-o vezi pe domnişoara Fitzroy, m-am dus şi eu s-o văd pe Tessa care este din ce în ce mai istovită şi mai nervoasă. Nu exteriorizează nimic dar asta o roade pe dinăuntru. O să trebuiască să-i dau tranchilizante ca să poată dormi cît de cît.

— Şi unde vrei s-ajungi ?

— La tine. Nu ştiu dacă eşti pe deplin conştient de ceea ce i-ai făcut. Ea n-ar spune o vorbă, dar e pur şi simplu bolnavă pentru că i-ai întors spatele. Din prima clipă cînd a venit aici a simţit că se poate îndrepta spre tine, avea un sentiment de siguranţă lîngă tine. Şi-acum, pe neaşteptate, îi spui „îmi pare rău, nu sînt acasă". Niciodată nu te-am văzut făcînd aşa ceva unui pacient.

— David, nu sînt mîndru de ceea ce fac, dar n-am încotro. Nu te gîndeşti că şi eu sînt nefericit ? Ce dracu crezi că fac cînd mă duc sus în camera mea, noaptea ? Stau în întuneric şi mă gîndesc la ea şi la felul cum mă port... dar n-am încotro.

— Foarte bine. Este stupid, dar foarte bine, dacă asta-i ceea ce simţi. Dar atunci trebuie să încetezi de a te mai ocupa de cazul ei. Îl preiau eu.

— Nu, spuse Nick cu voce tunătoare.

— Oh, da ! N-ai decît să te torturezi pe tine, dar tu o torturezi şi pe Tessa. De fiecare dată cînd te vede devine din nou agitată. Aşa că o să-mi predai mie cazul sau dacă nu, vorbesc cu Bill s-o mute de aici. Cădem de acord că are nevoie de linişte, în schimb o chinuim.

— Sînt surprins că nu mă ameninţi că te duci la Sam Matthews. Acesta este pasul pe care îl face de obi-

cei un doctor cînd vrea să treacă peste capul meu, spuse Nick calm.

— Nu-mi pasă cîtuşi de puţin la cine trebuie să mă duc. Tessa nu poate fi supusă acum la această tensiune. Îi dăm drumul peste o săptămînă şi nu o putem trimite acasă obosită, istovită. Cu atît mai mult că are de furcă şi cu doamna Marshall. Posibil să te porţi aşa fiindcă nu ai încotro, dar ai sau nu ai încotro, e ruşinos din partea ta.

— Ai face mai bine să nu uiţi cu cine vorbeşti, David.

David se mai învîrti puţin încolo şi-ncoace în timp ce Nick care îl urmărea îşi dădea seama că fiecare cuvînt rostit de David era adevărat, îşi dădea seama că trebuie să cedeze cazul, dar era incapabil să privească acest gînd în faţă ; se blestemă în sinea lui în vreme ce David continua să se plimbe prin cameră.

— Nick, spuse David în cele din urmă, vorbesc cu medicul care m-a învăţat că există un moment cînd trebuie să hotărăşti. Ei bine, eu am hotărît.

— Aşa pur şi simplu ?

— Aşa pur şi simplu. Mă poţi învinovăţi ?

Nick se uită fix la David, cu ochii săi negri liniştiţi.

— Nu... nu te pot învinovăţi. Dar vei prelua cazul cu o singură condiţie.

— Depinde de ce anume, spuse David.

— Nu depinde de nimic. O să-ţi spun. Poţi prelua cazul pentru timpul cît Tessa mai stă încă aici, dar sub supravegherea mea. Nu faţă în faţă, mă voi ţine departe de ea şi de salonul ei, dar orice hotărîre în legătură cu ea o voi lua eu.

— Nick, de ce faci asta ?

— Ce anume ?

— Dacă îţi pasă atît de mult, de ce dracu nu uiţi prostia pe care ţi-am spus-o în seara aceea şi nu continui să te porţi cu Tessa aşa cum te-ai purtat întotdeauna.

— Nu pot. Îmi pasă foarte mult. Îmi pasă al naibii de mult, dar nu există cale de întoarcere. Niciodată. Mă

uit la ea și-mi dau seama că milioane de mile despart viețile noastre.

— Prostii !

— Asta e treaba mea, David. Acesta e ceea ce simt, fie că-ți place sau nu.

— Nu-mi place.

— Mi-e perfect egal. Tu nu înțelegi felul în care simt eu, ăsta e privilegiul tău, dar este privilegiul meu să simt ceea ce simt. Ai preluat cazul. Acum lasă-mă în pace.

— Dacă așa vrei tu. Am crezut că sîntem prieteni.

— Bineînțeles. Dar știi, David, mi-am dat seama de un lucru în legătură cu tine. Putem fi prieteni atîta timp cît îți convine ceea ce fac eu... un singur pas dincolo de această linie și adio. Eu nu pot fi întotdeauna ceea ce poftești tu... nu pot fi mai mult decît ceea ce sînt. Dacă ideea ta despre prietenie este să fugi cînd eu sînt la pămînt, atunci ia-ți prietenia și pleacă !

— Nu-i adevărat. Am încercat să vorbesc cu tine.

— Foarte bine... poate că nu-i adevărat. Poate că doar așa mi se pare mie. Dar acum, vrei să mă lași în pace ?

— Desigur, spuse David tăios.

Ieși din birou și trînti ușa după el. Nick privi abătut în jurul său, simțindu-se singur ca ultimul om rămas pe pămînt. Se gîndea cu durere la Tessa, îl durea faptul că David i-a devenit din prieten dușman, totuși, se întrebă el, cum putea să se aștepte ca oamenii să înțeleagă ceea ce nu putea înțelege el însuși. Copleșit de tristețe, se întoarse și privi pe fereastră, întrebîndu-se dacă vreunul din oamenii de pe stradă s-o fi simțit vreodată atît de gol și de pustiit cum se simțea el acum. Ieși din birou, urcă scările în camera sa și se așeză în întuneric. Era din nou cu desăvîrșire singur.

David îl chemă pe Ted prin *telespeaker* și, după cîteva momente, se întîlniră la lift de unde urcară în camera lui David și se așezară jos. Ted îl privea pe David cu curiozitate.

— Ce s-a mai întîmplat acum ? întrebă el în cele din urmă.

— Am avut o explicaţie cu Nick.

— Ce explicaţie ai avut cu Nick ?

— I-am spus că preiau eu cazul Tessei. Am schimbat cîteva cuvinte şi am căzut de acord că nu sîntem de acord. Simplu.

— Ce înseamnă toate astea, de acord că nu sîntem de acord ?

— Vom lucra împreună, dar asta e tot.

— Jur că nu ştiu care din voi doi e mai tîmpit.

— Mi-a cam spus să mă cărăbănesc, spuse David furios.

— Şi ce dacă ţi-a spus ? Nu ţi-ai închipuit nici o clipă, sper, că pe bătrînul Nick îl bucură toate astea ? Ascultă, băiatul a fost îndurerat, poate că e lipsit de sens dar el aşa simte. Chiar şi Nick are nevoie să răbufnească din cînd în cînd.

— Nu-l mai apăra, nu mă interesează. Nu are nici o scuză pentru ceea ce i-a făcut Tessei.

— Tu o foloseşti pe Tess drept scuză, şi ştii asta destul de bine. Vezi Doamne, faci pe grozavul pentru că s-a întîmplat să observi că Nick poate face o greşeală. Nick n-a cerut niciodată nimănui să fie socotit o pildă de perfecţiune, dar aşa vă purtaţi cu toţii. Ca şi cînd v-ar fi dezamăgit pe fiecare din voi personal. Nu e mult de cînd vă vedeam pe toţi purtîndu-vă ca nişte idioţi. S-a creat aici un cult pentru Nick Gorlin, dar voi aţi inventat regulile lui de comportare. Ei bine, s-a întîmplat să încalce una singură din ele... Dar astea nu sînt regulile lui, sînt regulile voastre şi nu-l puteţi învinovăţi pe el.

— Fii atent la ce spui.

— Davey, învinovăţeşti un om că se poartă ca un copil, dar pe de altă parte tu te porţi tot ca un copil. Ce dracu încerci să faci ? Să dovedeşti că mînia ta poate fi şi mai mare ?

— Îmi pare rău, eu nu văd lucrurile în felul acesta.

— Oh, Davey... Nick este un medic, bineînțeles, dar ca oricare dintre noi este și el supus greșelilor. Le scuzi cînd e vorba de ceilalți, dar nu și de Nick pentru că întotdeauna a fost atît de al naibii de perfect. Ei bine, beau oricînd în cinstea imperfecțiunii dacă asta e răsplata pe care ți-o aduce perfecțiunea.

— Ted, poate că lucrul ăsta e de înțeles... poate că eu ar trebui să fiu mai înțelegător, nu știu, dar am nevoie de timp ca să reflectez. N-a fost tocmai o petrecere ceea ce s-a întîmplat aici.

— Cine ți-a promis vreodată o petrecere ?

— Nimeni.

— Deci iată-te. Ai face bine să te gîndești la asta, Davey. Nu călca în picioare o prietenie cu un băiat ca bătrînul Nick. Mai reflectează.

— Nu trebuie s-o fac chiar în clipa asta. Doamne, m-a făcut să-mi ies din fire !

— Nu lăsa ca starea aceasta de tensiune dintre voi să se instaureze definitiv căci nu va trece mult și-ți vei da seama că te-ai purtat urît și meschin.

— Hai să bem o bere. Simt nevoia să ies puțin de aici.

— Ai ieșit din gardă ?

— Da.

— Perfect. S-a făcut, spuse Ted în timp ce ieșeau din odaie. Davey, hai să mergem doar vizavi, n-am chef să mă duc să-mi iau paltonul... David, mă asculți ?

— Hm ? Oh, da, e-n regulă. Știi, stăteam și mă gîndeam că singurii care nu-l ocărăsc pe Nick sînteți Tessa, tu și Bill Reynolds. Singurii care ați fi cei mai îndreptățiți s-o faceți.

— Și ce-i cu asta ?

— E ciudat. Dacă cineva ar trebui să fie supărat...

— Poate că asta o să-ți dea puțin de gîndit, nu-i așa ? rînji Ted.

David se uită la Ted apoi începu să rîdă.

— Dă-i bătaie și hai să ieșim de aici. Uneori știi cum să înfigi o țeapă în fundul cuiva.

Această zi de luni, a doua din luna decembrie, strălucea de o lumină arămie. Soarele oblic atîrna greu deasupra orașului gătit pentru sărbătoarea Crăciunului. Cumpărătorii se îmbulzeau în magazinele strălucitor împodobite iar copii zîmbeau sfioși Moș-Crăciunilor de pe trotuare. La aparatele de radio ale mașinilor și la megafoanele magazinelor se auzeau colinde ; primii pomi de Crăciun începură să apară la colțurile străzilor, iar clopotele bisericilor răsunau cu o rezonanță nouă. Părea o zi fericită, cu toate acestea pluteau în aer temeri nedeslușite...

Pentru Margo Marshall prima zi de căutare a slujbei fusese o experiență înfiorătoare, umilitoare. În unele birouri șefii de personal remarcară îmbrăcămintea scumpă și îndelungata ei absență de la lucru și hotărîră să nu angajeze o femeie numai pentru că este plictisită și caută să-și ocupe timpul cu ceva. Pe tot parcursul lungilor interogatorii trebuia să înfrunte aceeași întrebare, ce anume făcuse de la ultima slujbă. În repetate rînduri fusese nevoită să admită că fusese internată într-un spital, explicînd culoarea ei gălbuie drept o consecință a unei hepatite, dar totul era mult prea clar pentru ochiul avizat al șefilor care o interogau. În ciuda hainelor scumpe și a machiajului aplicat cu grijă, în ciuda manierelor ei distinse, o categorisiră ca bețivă, iar unii fuseseră chiar foarte răspicați și tăioși în concluziile lor. Probabil că era bogată, se vede că era bogată, dar pentru ei avea foarte puțină importanță dacă era o bețivă bogată sau o bețivă din clasa de mijloc. Unul din interlocutori merse pînă acolo încît să-i explice că alcoolismul cronic constituia o gravă problemă a forței de muncă din America și-i sugeră să-și caute o ocupație în cluburi sau în operele de binefacere. Plină de amărăciune, îi spuse omului că era vindecată, iar el îi răspunse nemilos că lucruri din astea mai auzise el.

Se întoarse zdrobită acasă la Tessa, și se duse imediat în dormitorul ei unde se urcă în pat, simțindu-se

neputincioasă. Margo zăcu acolo tremurînd, convinsă că urmele trecutului ei n-aveau speranţă de îndreptare. Era stigmatizată ca beţivă şi lumea de afară nu se sinchisea de ce şi cum se întîmplase asta, sau dacă totul se terminase; purtase astăzi haine în valoare de o mie de dolari dar asta nu schimbase nimic. Viaţa nouă despre care îi vorbise fiecare nu se arătase, uşile închise şi frustraţiile vieţii ei dinainte erau încă prezente, vor rămîne prezente.

Se frămîntă a.a toată seara, uitînd de cină, minunîndu-se de ironia situaţiei; Tessa Cabot, o fată care avea totul în viaţă şi care nu trebuia să se preocupe de nimic, se preocupa de soarta ei, în timp ce toţi prăpădiţii aceia, toţi neisprăviţii aceia au expediat-o ca pe o lepădătură. Începu să tînjească după vechiul ei pat de la Spitalul Municipal şi după spital în sine; acolo fusese ocrotită, acolo fusese tratată ca o fiinţă omenească, acolo oamenii erau interesaţi, preocupaţi de viaţa ei. Încet, se dădu jos din pat şi păşi în culoar, nehotărîtă încotro s-o apuce, apoi în cele din urmă alese să se ducă în salon. Era întuneric şi aprinse luminile, simţind nevoia să vorbească cu cineva. Ar fi dorit ca în seara aceasta să nu-i fi dat drumul menajerei cu atîta uşurinţă, nu se simţea în stare să stea singură în casă. În clipa aceea îşi dădu seama că era cu desăvîrşire singură şi o panică crescîndă îi încleştă gîtul. Imediat cuvintele urîte ale celui care o interogase îi răsunară în urechi, ţipînd la ea din toate direcţiile, încît începu să se uite împrejurul odăii să vadă dacă oamenii nu stăteau la pîndă.

Într-o oră, toată plăcerea şi emoţia pe care le simţise în ultimele zile dispărură şi panica se amplifică. Se întoarse tremurînd în dormitor şi găsi sticla cu tranchilizante pe care i le prescrisese Nick Gorlin. Avea indicaţia să ia una la fiecare patru ore, dar înghiţi patru capsule smălţuite şi se aşeză pe marginea patului, aşteptînd să-şi facă efectul. Se uită la ceas, numărînd secundele în liniştea care o înconjura şi implorînd arătătoarele să se mişte. Aşteptarea nu o ajută cu nimic, capul i se în-

vîrtea, era muiată într-o sudoare rece; Margo își cuprinse capul în mîini, încercînd să înăbușe senzația înnebunitoare că ceva anume încerca să se tîrască afară din ea. Ieși poticnindu-se din dormitor, simțind cum pe întreg trupul i se se tîra parcă ceva acoperit cu pene, ceva ce nu putea identifica, și vocile începură din nou să strige „bețivă", „alcoolism cronic", „riscul de a o angaja", „să-și încerce norocul", „alcoolică"; și repetau aceleași lucruri mereu și mereu.

Abia izbutind să umble, cu picioarele slăbite și nesigure, Margo se duse spre primul telefon și încercă să formeze numărul Spitalului Municipal. Tremurul mîinilor o împiedică să formeze numărul și, în spaima care o cuprinse, deschise gura să țipe, dar nu ieși nici un sunet. Ținîndu-se de mobile, ajunse pînă la bar și luă o sticlă de whisky, înșfăcînd-o atît de strîns cît îi îngăduiau mîinile slăbite. Începu să-și toarne într-un pahar apoi izbi sticla în celelalte sticle, carafele de cristal se făcură țăndări și conținutul lor începu să se prelingă de pe bar jos pe covor. Își roti privirea sălbatică prin încăpere în timp ce ecoul vocilor răsuna în jurul ei, țîșnind din pereți pentru a o ajunge. „Aer, aer!" își repeta, încercînd să respire, să se calmeze. Margo răsuflă adînc, rezemîndu-se de bar, dar nu fu în stare să-și tragă răsuflarea, în schimb simți că începe să se înăbușe. Se forță să deschidă ușa terasei, împingîndu-se în ea cu toată puterea și, agățîndu-se de perete, rămase în picioare în aerul rece. Margo, într-o rochie subțire, nu simțea frigul în timp ce se străduia să respire, nu simțea nimic decît cruzimea cuprinsă în vocile care-i răsunau strident în urechi. Apoi dintr-o dată văzu rîul jos dedesubt; liniștitul, blîndul rîu, semănînd cu un ocrotitor giulgiu de stele ce o îmbia, chemînd-o. Îi auzi vocea, o voce diferită de cele care răsunau în casă; o voce liniștitoare și ademenitoare; o auzi rostindu-i numele. Rîul continua să o cheme, în timp ce ea se cățăra pe zidul de cărămidă al terasei.

Totul se termină în cîteva secunde. Margo Marshall sărise treizeci și două de etaje, dar nu în dulcele, blîndul

ei rîu, ci pe caldarîmul dur al străzii. Trecătorii de pe Sutton Place încremeniră o clipă apoi începură să ţipe, cîţiva se repeziră la telefoane, ceilalţi se încleştară unii de alţii. Oamenii care se aflau pe stradă în noaptea aceea au dat zeci de telefoane la poliţie, alte zeci de telefoane la salvare.

Prima ambulanţă care a sosit a fost aceea a poliţiei, adunînd cu grijă ceea ce mai rămăsese din trupul lui Margo şi ducîndu-l repede la Spitalul Municipal. Poliţiştii începură să mişune în jurul clădirii în care se afla apartamentul Tessei, scriind zeloşi în carnetele lor, smulgînd de la cei ce fuseseră martori orice informaţie posibilă. În cele din urmă, portarul Tessei fu acela care reuşi să identifice cadavrul ca fiind femeia ce locuise în apartamentul Tessei Cabot. Cînd insistară asupra amănuntelor, el nu le dădu nici unul, spunînd că era prea desfigurată pentru a fi sigur că este ea. Cu toate acestea era sigur şi, după ce poliţia plecă, se întoarse în clădire şi căută în repertoriul său de adrese numărul lui Bill Reynolds. Îi povesti cu calm tot ceea ce putu, apoi închise telefonul şi, conform instrucţiunilor, se urcă în apartamentul Tessei să aştepte poliţia. Următorul telefon îl primi Nick Gorlin; Bill, disperat de ceea ce se întîmplase şi îngrijorat pentru Tessa, se străduia să-şi controleze vocea în timp ce-i repeta lui Nick cuvintele portarului. Nick era încremenit, o clipă îl cuprinse ameţeala, căreia îi luă locul o greaţă chinuitoare.

— Probabil că au adus-o aici, spuse el cu greutate. O să.. mă duc jos. Tessa... ce trebuie eu... nu, acum toată lumea doarme în salonul ei... da, cred că mîine ar fi mai bine... nu este nici un loc unde s-o mutăm, dar îi voi spune gardianului ei să ţină pe oricine departe de pat... nu, pentru moment poate sta chiar în salon, nu avem altă alegere... cine vrei să-i spună... Nick se opri aici cu ochii plini de suferinţă.

— Bill, cum pot să-i spun eu ? după cum au decurs lucrurile eu...

— Ascultă-mă, Nick, îl întrerupse Bill. Tu trebuie să fii acela care să-i spună. Ia-l pe David cu tine, sau poate

pe Ted, dar tu trebuie s-o faci. În ciuda a tot ce s-a întîmplat tu ești singurul în care are încredere și zău dacă știu cum o să primească vestea asta. S-ar putea s-o afecteze din cale afară și vreau ca tu să fii acolo în cazul acesta. Eu voi sosi la spital la ora șapte, dar vreau ca pînă atunci să i se spună. O să fac și eu ceea ce o să pot, dar am nevoie de tine.

Nick răsuflă adînc, înghițind cu greutate de cîteva ori.

— Da, foarte bine. Ce trebuie să spun ziarelor ? Sînt sigur că vor telefona imediat ce vor afla.

— Spune-le numai că Tessa se află sub efectul sedativelor și că nu are de făcut nici o declarație. Mă ocup eu de Jason, dar personalul tău îl las pe seama ta. Să ne asigurăm că nu va ajunge nimeni pînă la patul Tessei s-o indispună cu întrebările.

Bill îi mulțumi lui Nick apoi puse telefonul în furcă, formînd încet numărul lui Jason.

Nick ieși ca o săgeată din camera lui și bătu la ușa lui David.

— Da ? spuse David cu răceală cînd îl văzu pe Nick.

— David, am o veste proastă, pot să intru un minut ? întrebă Nick calm.

— Bineînțeles. Ce s-a întîmplat ? răspunse David dîndu-se la o parte.

— Doamna Marshall... a sărit azi noapte de pe terasa Tessei. Acum am vorbit cu Bill.

— Oh, Doamne... și se simțea atît de bine !

— A încercat, presupun. Probabil că a fost prea greu pentru ea, la urma urmei.

— Ce-o să fie cu Tessa, Nick ? Ce trebuie să facem ?

— Bill vrea... ei bine, vrea ca eu să-i aduc la cunoștință. I-am spus că n-ar trebui, dar a fost foarte categoric.

— Sînt de acord cu el. Vrei să vin cu tine ? întrebă David cu blîndețe.

— Da. S-o lăsăm să doarmă în noaptea asta, o să-i spunem dimineață la prima oră. Există o singură problemă de ordin tehnic. Trebuie să fim al naibii de siguri că nici un reporter nu se va furișa înăuntru. Aș muta-o, dar nu

știu... David, o putem muta ! O putem muta într-unul din saloanele de boli contagioase. Nimeni nu poate intra în secția aceea fără permis. De ce să nu o mutăm chiar în noaptea asta, fă-o acum, așa nu vom avea nici un risc cu presa.

David întinse mîna după bluza albă și se îmbrăcă, trecîndu-și un pieptene prin păr.

— Ar putea să se trezească, ce să-i spun ?

— Spune-i... spune-i că-i programată pentru o analiză dis-de-dimineață... inventează ceva. Eu trebuie să dau niște telefoane. Mă găsești aici sus, spuse Nick în timp ce David ieși din cameră.

Nick anunță toate birourile de informație din spital, dînd dispoziții ca orice telefon din partea presei să-i fie adresat lui și ca la Tessa Cabot să nu fie îngăduiți vizitatori. Formă apoi numărul de acasă al lui Sam Matthews și-i aduse la cunoștință vestea, ascultînd în tăcere mormăitul confuz al lui Sam.

— Presupun că o să-mi spui că eu am hotărît așa, rosti Sam cu oboseală în voce.

— Nu, Sam, tu o să spui asta... celor de la psihiatrie. O s-o faci în locul meu.

— Ați luat toate măsurile acolo ?

— Da, mă voi ocupa eu de presă și o mutăm pe Tessa la contagioase pentru moment.

— Ne vedem dimineață, Nick. Îmi pare rău.

— Bineînțeles... tuturor o să le pară rău, spuse Nick și puse receptorul în furcă.

David se reîntoarse la Nick și se așeză liniștit pe pat.

— Era amețită de sedativ, n-a întrebat nimic. Jos se face acum o analiză pe cadavru.

— Nu vor găsi nimic în testele acelea. Nu există modalitate de a dovedi desperarea într-o analiză de sînge, spuse Nick cu privirea în gol.

— L-ai găsit pe Sam ?

— Da, l-am găsit. Știe și el prea bine... sistemul nostru de organizare a trimis-o pe lumea cealaltă, la urma urmei. Nu avem bani, ne trebuia patul. Nick oftă. Să ne ridicăm

în picioare și să aplaudăm data viitoare cînd vom trimite un om pe lună, spuse Nick furios. Pentru asta avem bani. Dar n-avem bani pentru nenorociții care-și împrăștie creierii pe trotuare sau care își trag un glonte-n cap sau care înghit un pumn de somnifere pentru că nu au încotro s-o apuce. Pentru orașele noastre nu avem bani.

— Ia-o ușurel, Nick, spuse David cu blîndețe. O să-ți fac o cafea.

David puse la fiert puțină apă pe reșou și zvîrli niște granule de cafea în două cești. Amestecă, apoi îi întinse o ceașcă lui Nick.

— Pur și simplu n-ai cum să lupți cu sistemul de organizare, Nick. Toată lumea discută problema asta, dar nimic nu se schimbă.

— Știu. Dar cele două criterii ale țării ăsteia îmi întorc stomacul pe dos. Dacă doamna Marshall ar fi fost o femeie bogată n-ar fi trebuit să se arunce de la etaj, ar fi avut doctori și spitale și prieteni înțelegători. Dar era săracă și cine o să bage de seamă moartea ei ? Și chiar dacă unii vor băga de seamă, majoritatea își vor spune în sinea lor că așa e bine, a fost slabă, și-a meritat soarta.

Au stat de vorbă toată noaptea pînă la ivirea zorilor, blestemînd lucrurile care le scăpau de sub control, încercînd să se împace cu gîndul că ceea ce s-a întîmplat era ireversibil. La cinci și jumătate, Nick se uită la ceas și dădu din cap spre David.

— Ar fi bine să coborîm la contagioase. Tessa s-ar putea trezi și n-aș vrea să se trezească singură într-o cameră străină.

Puseră ceștile de cafea pe masă și se duseră la lift, coborînd tăcuți, cufundați în propriile lor gînduri. Intrară tiptil și se așezară lîngă patul Tessei, uitîndu-se pe rînd la ceas și apoi unul la altul. La douăzeci de minute după ce intrară în salon Tessa începu să se miște și-și deschise ochii. Apoi îi închise și îi deschise din nou, clipind de surpriză la vederea lui Nick. Se ridică și se uită nedumerită de jur împrejurul noii încăperi.

— Unde sînt ? întrebă ea.

— Eşti într-unul din saloanele de la contagioase, Tessa, spuse Nick. Se apropie de patul ei şi se aşeză pe el. Te-am mutat astă noapte, spuse el blînd.

— De ce ? S-a întîmplat ceva ?

— Tessa.. trebuie să-ţi spun ceva, zise Nick în şoaptă, şi ochii lui păreau două pete negre enorme pe obrazul palid.

— Te rog, spune-mi ce este.

— Tessa, începu Nick, luîndu-i mîna, s-a întîmplat un accident astă noapte.

— Părinţii mei.. s-a întîmplat ceva cu ei ? întrebă ea speriată.

— Nu, nu e vorba de familia ta, ei sînt bine. Cu doamna Marshall s-a întîmplat un accident... îmi pare rău, Tessa, Margo a murit, spuse el încetişor.

Cu ochii ficşi, Tessa îl privi pe Nick în tăcere, ca şi cînd n-ar fi înţeles cuvintele lui. Se uită apoi la David şi, în cele din urmă, îşi întoarse din nou ochii spre Nick.

— N-a murit... de ce spui asta ?

— Ascultă-mă, a fost o încercare prea grea pentru ea să trăiască în lumea de afară. N-a putut rezista. N-a fost destul de tare... nu atît de tare pe cît am sperat noi.

— Cum a murit ? întrebă Tessa neîncrezătoare. Dacă zici că a murit, ce s-a întîmplat ?

— S-a sinucis, Tessa.

Tessa îşi întoarse privirea de la Nick şi, treptat, începu să priceapă. Adevărul o făcea să se simtă pe altă lume, ca şi cum s-ar fi aflat într-un loc îndepărtat, înconjurată de oameni străini şi oamenii aceştia pluteau într-o lumină slabă, se scufundau într-o ceaţă de culoare roz, un roz care devenea din ce în ce mai palid, pînă la un alb impur.

— Cum ? şopti ea înspre Nick.

— Credem că... s-a aruncat de pe terasă.

— Aruncat ? Oh, Doamne... treizeci şi două de etaje... Nu, nu s-a aruncat, spuse Tessa dintr-o dată. Nu te cred, tu inventezi toate astea şi nu înţeleg de ce... David, cere-i să-mi spună adevărul, convinge-l. Încă buimacă, cuvintele ei izbucneau ca un reproş la adresa lui Nick.

— Tessa, spuse David, aplecîndu-se deasupra ei, Nick nu minte. S-a întîmplat astă noapte. Trebuie să crezi, pentru că este adevărat. Probabil că nu s-a simţit bine.

— Atunci de ce ai lăsat-o să plece de aici ? îl întrebă Tessa pe Nick. Tonul ei era usturător, acuzator, şi Nick îi strînse mîna mai tare.

— Nick a făcut tot ce-a putut, spune David calm. S-a luptat cu toţi ca s-o ţină pe doamna Marshall aici şi toţi l-au refuzat. Fondurile noastre...

— Fonduri, îl întrerupse Tessa. De ce trebuie întotdeauna să se ajungă la problema banilor ? întrebă ea cu tristeţe.

— Tessa, spuse Nick în cele din urmă, tu cunoşti acum situaţia Spitalului Municipal tot atît de bine ca şi mine. Sîntem siliţi să dăm drumul pacienţilor cît mai repede posibil pentru că nu avem paturi. Nu avem paturi şi nu avem spaţiu şi nu avem bani ca să ne extindem.

— Ştiu, spuse ea cu voce stinsă. Îmi amintesc că mi-ai povestit despre toate astea. Îmi... îmi pare rău, n-am avut intenţia să te învinovăţesc pe tine. Doar pentru că eu... e atît de greu să crezi, Margo a fost aici cu mine abia acum cîteva zile.

— Ştiu, Tessa. Ştiu, spuse Nick cu blîndeţe în timp ce Tessa îşi rezemă capul de umărul lui, cu privirea în gol.

Nick o mîngîie cu tandreţe pe cap, făcîndu-i semn lui David care începu să-i ia tensiunea. După un timp o culcă uşurel înapoi pe pernă şi îi puse stetoscopul deasupra inimii.

— Dă-i librium, cinci miligrame, la fiecare patru ore, spuse Nick în timp ce David nota în foaia ei de observaţie.

— Îi dădeam o tabletă înainte de culcare, replică David.

— O să aibă nevoie şi în timpul zilei... cel puţin azi. Are ritmul cam neregulat, observă Nick şi se întoarse auzind zgomotul uşii care se deschidea.

— Bună dimineaţa, spuse Bill Reynolds automat, îndreptîndu-se spre pat.

Era tras la faţă şi avea ochii tulburi, în timp ce privea obrazul răvăşit al Tessei.

— Rămîn eu cu ea, Nick... nici tu nu arăţi prea bine, remarcă Bill.

— Aş dori să pot răspunde ceva.

— Te-ai achitat de sarcina ta... i-ai comunicat tu. Nick, aş dori s-o ţii aici pentru perioada cît mai are de stat. Toată presa dă tîrcoale spitalului sperînd s-ajungă la ea.

— Da, bineînţeles. Ce facem cu vizitatorii ?

— Nici unul. Doctorii şi Lee, dacă doreşte ea. Voi veni şi eu. Nimeni altcineva.

— Şi familia Cabot ?

— În mod special *nu* familia Cabot. Doamna Cabot a făcut tot ce-a putut încercînd să-l calmeze pe Jason. Nu-i va face bine Tessei să-i vadă pe nici unul din ei. Voi doi de ce nu plecaţi ? Amîndoi arătaţi obosiţi. Duceţi-vă să beţi o cafea, spuse Bill.

Nick şi David ezitară o clipă lîngă pat, apoi ieşiră încet din cameră.

— Tessa, cum te simţi, dragă ? întrebă Bill.

— Foarte bine.

— Îmi pare atît de rău.

— Da, ştiu. E surprinzător că lumea ne dă atîtea ocazii să ne pară rău. Unchiule Bill, trebuie să stau în camera asta ?

— Cred că ar fi cel mai bine. În fond e pentru scurtă vreme, la sfîrşitul săptămînii vei fi acasă.

Tessa se uită fix la Bill şi-i luă mîna.

— Ce s-a întîmplat ? Unchiule Bill, ce i s-a întîmplat lui Margo ?

— Nu ştiu, Tessa. Nu vom şti niciodată exact ce s-a întîmplat, dar Margo trebuia să se adapteze la foarte multe lucruri. Prea multe, într-adevăr, pentru a face faţă singură. Probabil că a ajuns la capătul puterilor.

— Este acesta un motiv să...

— Tessa, niciodată nu există un motiv destul de întemeiat pentru a te sinucide. Cel puţin aşa spunem şi aşa gîndim. Dar sînt situaţii cînd unii oameni pur şi simplu nu pot sau nu vor să lupte mai departe. Într-un

anume fel, Tessa, eu nu cred că Margo s-a gîndit în mod clar la moarte, cred că s-a gîndit mai curînd că nu trebuie să mai trăiască. Într-o minte iraţională, aceste două lucruri sînt deosebite.

— Este îngrozitor.. e atît de îngrozitor.

— Ştiu, dragă. Nu pot face să fie mai uşor... nu există cuvinte care să schimbe faptele. Trebuie să începi chiar în clipa de faţă să uiţi de lucrul acesta. Nu zăbovi cu mintea asupra acestei drame, Tessa, nu poţi găsi un refugiu plăcut în amintiri urîte.

— Ştiu. Cum... cum a reacţionat tata la treaba asta ? S-a scris în ziare ?

— O să am eu grijă de Jason. Publicitatea e ceva de groază, dar şi ăsta de asemenea e un fapt consumat.

— Unchiule Bill, cred că aş vrea să rămîn singură un timp. Te-ar supăra ?

— Nicidecum, dacă asta-i ceea ce vrei tu, spuse el. Se aplecă şi o sărută pe obraz apoi se ridică. Vrei să-ţi aduc ceva ?

— Ai vrea să încerci să-l găseşti pe Ted ? Aş dori să-l văd mai tîrziu, dacă are un moment liber.

— Bineînţeles. Vreun motiv special ?

— Pur şi simplu vreau să fiu cu el acum.

— Foarte bine, o să încerc să-l găsesc. Eu vin mai tîrziu şi, Tessa, încearcă şi odihneşte-te.

— Bine, spuse ea încet, iar Bill se întoarse şi ieşi din cameră.

Stătu lîngă uşă cîteva momente, apoi se duse sus să se întîlnească cu David.

— Cum ţi se pare ? întrebă David.

— Cu Tessa e greu de spus. Pare tristă. Vrea să-l vadă pe Teddy Michaelson.

— Pe Ted ? Deci n-a pomenit de Nick ?

— Nu, mi-e teamă că nu. Mă gîndeam că poate unul din ei va ceda în clipele astea, dar amîndoi... ei bine, n-are nici un rost să vorbim despre asta acum.

— Nu eşti supărat pe Nick, nu-i aşa ?

— Nu, atît doar că îmi pare rău. David, unde pot să-l găsesc pe Teddy ?

David se uită la ceas.

— Probabil că e în operaţie. Cel mai bine ar fi să suni la chirurgie şi să întrebi sora de la oficiu. Sînt sigur că n-a auzit încă despre dramă căci altfel ar fi fost aici. Ted a fost nemaipomenit în ultima vreme.

— Ce vrei să spui ?

— Ei bine, în ultima vreme s-au creat o mulţime de neînţelegeri în legătură cu purtarea lui Nick, dar Ted şi-a păstrat calmul. Şi a fost extraordinar şi cu Tessa, se pare că e singurul care o poate face să zîmbească.

— Teddy a fost întotdeauna un băiat plin de solicitudine. David, asta nu-i treaba mea, dar n-ar trebui să fii atît de aspru cu Nick. N-o să vă ajute pe nici unul din voi.

— O să trebuiască să treacă un timp... nu pot uita felul în care s-a purtat. Nu aşa l-am ştiut pe Nick.

— Asta e dezavantajul de a fi atît de tînăr, oftă Bill. Voi, copii, toţi pretindeţi perfecţiunea... Cînd o să fiţi de vîrsta mea, o să vă daţi seama că perfecţiunea este un mod de viaţă foarte plictisitor, spuse Bill. Îşi încheie paltonul cenuşiu închis şi-şi scoase mînuşile din buzunar. Cred că e suficient pentru un discurs. Te văd mai tîrziu, David.

— Foarte bine. Vom face tot ce ne stă în putinţă pentru Tessa. Chiar dacă în clipa asta nu sîntem cei mai buni prieteni, Nick şi cu mine sîntem alături în dorinţa de a face tot ce ne stă în putinţă pentru ea.

— Nu m-am îndoit. Dacă aveţi un minut liber, de ce nu încercaţi să faceţi tot ce vă stă în putinţă pentru voi înşivă ?

— Nu întotdeaunta este atît de simplu pe cît pare.

Bill îi zîmbi lui David apoi se duse să cheme chirurgia.

A treia sîmbătă din decembrie era o zi limpede şi strălucitoare. Oamenii încercau să-şi stăpînească nerăbdarea în aşteptarea zilelor fericite de sărbătoare, se pregăteau pentru buna dispoziţie, rîsetele şi bucuria care le va descreţi frunţile. Pentru ei, aceste zile de iarnă însemnau implicit că anul trecuse şi simţeau sfiosul preludiu al începutului unei noi etape din viaţa lor...

Amanda Cabot stătea în cămăruţa albă a Spitalului Municipal, urmărind-o pe Tessa cum se îmbracă pentru întoarcerea ei acasă. Privea în tăcere cum Tessa îşi leagă cordonul jachetei de la costumul cu pantaloni din stofă de lînă gri şi cum îşi încalţă o pereche de pantofi negri de crocodil. Tessa îşi trecu o perie prin părul ei lung şi blond, apoi se aşeză pe marginea patului, aruncînd o ultimă privire odăii.

— Bine, spuse ea.

— Te bucuri că pleci, dragă ? Sau e o întrebare prostească ?

— Nu e prostească, mamă. Am avut cîteva zile cu adevărat fericite aici, chiar dacă-i un spital. Am totuşi un fel de sentiment duios pentru Spitalul Municipal. Sînt puţin tristă că plec.

— De aceea ai fost atît de tăcută ? întrebă Amanda, cu faţa limpede şi relaxată.

— Nu, nu tocmai. Mă gîndeam doar.

— La ce ?

Tessa se uită la mama ei şi-i întinse mîna. Amanda se aşeză lîngă Tessa pe pat, luînd mîna îngustă a fiicei sale într-a ei.

— Noi n-am mai stat de mult de vorbă pe îndelete, nu-i aşa, mamă ?

— Nu, dragă, chiar foarte de demult. Te supără ceva ?

— Gîndurile mele sînt cam supărătoare. M-am gîndit la anumite lucruri. La anumite circumstanţe. Mamă... tu te-ai gîndit vreodată la bani ?

— La bani ? În ce fel ?

— Oh, în felul în care aceştia afectează oamenii. Vreau să spun, te-ai gîndit vreodată ce putere au ? Dacă cineva nu are destui bani e într-o situaţie disperată şi, dacă cineva are prea mulţi...

— Cum, dragă ? Vrei să spui că e o situaţie la fel de disperată ?

— Într-un anumit fel.

— Într-adevăr nu m-am gîndit la asta, Tessa. Întotdeauna am avut atît de mulţi bani şi apoi, bineînţeles,

m-am măritat cu tatăl tău. Întotdeauna am privit banii ca pe ceva de la sine înţeles, în felul în care cele mai multe lucruri le-am privit ca pe ceva de la sine înţeles. Aşa sîntem. Dar tu, tu ai ceva din spiritul tatălui tău, voi nu vă mulţumiţi să lăsaţi lucrurile la întîmplare. Tu şi Jason sînteţi oameni activi, eu am fost întodeauna o pasivă. Socoţi că banii sînt o povară îngrozitor de grea ?

— Cred că legătura dintre bani şi putere este cam apăsătoare. E ca şi cum cel mai bogat copil dintr-un bloc ar avea controlul asupra tuturor celor de acolo deşi s-ar putea ca el să nu fie în stare să-şi controleze propria lui viaţă. Este atît de inechitabil.

— Bogăţia nu se bazează pe echitate, Tessa. Dar se poate întîmpla ca banii şi puterea, dacă vrei, să fie lucruri bune. Uită-te la clinica pe care Bill o va deschide cu doctorul Gorlin. Este nevoie atît de bani cît şi de putere pentru a înfăptui aşa ceva. Fără bani, ar fi o idee nobilă, dar prea nebuloasă pentru a putea funcţiona.

Tessa se uită la mîna mamei ei apoi o privi pe Amanda în ochi.

— Pari atît de diferită. Pari mai liberă în a gîndi şi în a rosti anumite lucruri. Ce s-a întîmplat, mamă ?

— M-am gîndit şi eu puţin de una singură. Nu m-am gîndit la lucruri atît de mari cum faci tu, dar pînă acum de curînd nu mă gîndeam la nimic. De cînd te-ai îmbolnăvit tu, însă, am stat şi m-am gîndit destul de mult... la propria mea viaţă. Boala ta a marcat o deosebire în viaţa mea.

— N-ai fost niciodată foarte fericită.

— Nu, dragă, n-am fost. Dar lucrurile se vor schimba, pentru prima oară în viaţa mea am de gînd să realizez ceva pozitiv în legătură cu propria mea viaţă. Şi sper că tu vei fi de acord.

— Mamă, ce ai de gînd să faci ?

Amanda se ridică şi începu să păşească prin odaia micuţă, strîngîndu-şi mîinile la piept pe moliciunea mantoului ei de vizon maro.

— Cred că ar trebui să discutăm despre asta altă dată, spuse ea.

— Nu, mamă, hai să discutăm acum.

— Ar trebui să fie şi tatăl tău de faţă.

— De ce ? E ceva în legătură cu el ?

— Da, Tessa, este.

— Te rog, spune-mi.

— O să-ţi spun, dar trebuie să încerci să înţelegi şi să nu te necăjeşti, insistă Amanda şi se aşeză din nou pe pat lîngă Tessa. Am ajuns la hotărîrea că nu mai vreau să trăiesc viaţa lui Jason. Nu mai vreau să fiu... soţia lui. Tessa, vreau o viaţă a mea proprie.

Tessa era uluită şi rămase un timp tăcută, clătinîndu-şi capul de surpriză.

— Prin asta înţelegi un divorţ ? întrebă ea.

— Da, asta înţeleg. Tessa, sper că n-o să mă deteşti din cauza asta, dar nu mai pot trăi în felul în care am trăit. Cînd te-ai îmbolnăvit am început să înţeleg că nimic nu trebuie acceptat ca imobil cu atît mai puţin viaţa. Vreau să mă bucur puţin de viaţă, cît timp mai pot.

— Oh, mamă, nu te detest, întotdeauna am crezut că ar trebui... Ce gîndeşte tata ? O să îngăduie un astfel de lucru ?

— Tatăl tău este foarte afectat de ideea divorţului, dar asta nu are nici o legătură cu mine. Ştii că niciodată n-a fost între noi o relaţie ideală. O să rămînem prieteni, bineînţeles, dar o să ducem vieţi separate.

Tessa îi zîmbi mamei sale, apoi îşi îndepărtă privirea.

— Mă întreb, oare se va simţi singur ?

— Nu, se va simţi minunat. El nu va pierde nimic, pentru că în realitate eu nu am insemnat niciodată nimic pentru el. Un accesoriu, o tovărăşie, eventual. Se poate descurca fără mine, dar există cineva fără de care nu poate trăi. Acest cineva eşti tu.

— Eu ? Dar ce legătură am eu cu lucrurile astea ?

— Tatăl tău este îngrijorat că divorţul ar putea să te înstrăineze de el. Nu se va întîmpla asta, nu-i aşa ? Nu ar suporta să te piardă.

— Cum poate să creadă că divorțul vostru va constitui pentru mine vreo deosebire ? Eu vă iubesc pe amîndoi, ar trebui să știți.

— Eu știu. Dar mi-e teamă că tatăl tău n-a fost niciodată prea sigur.

— Ted avea dreptate, spuse Tessa calm, privind fix în podea.

— Ted ? Ce vrei să spui ? întrebă Amanda repede.

— Oh, prietenul meu Ted Michaelson... tu nu l-ai văzut niciodată. Îl cunosc de pe timpul cînd tata mă lua cu el la Oklahoma. În orice caz, este medic aici și zicea... ei bine, mi-a spus că ar trebui să lămuresc lucrurile cu tata.. ca să știm fiecare ce gîndește celălalt.

— Sînt de acord cu... prietenul tău, Tessa. Pentru Jason ar fi o ușurare.

Tessa se ridică și-și închise valiza.

— Da, la fel și pentru mine. O să stau de vorbă cu tata. Cred că ar trebui să mergem acum, el ne așteaptă, nu-i așa ?

— Ne așteaptă jos în mașină. Ți-ai luat rămas bun de la toată lumea ?

— David Cord și Jim Stuart au fost la mine azi dimineață. Mi-au dat toate instrucțiunile. O să mă întorc la control la policlinică, așa că nu este un adevărat rămas bun.

— Și doctorul Gorlin ? Nu vrei să-i mulțumești și lui ?

Tessa își luă valiza și rămase foarte dreaptă.

— A fost foarte ocupat. Sînt sigură că o să-l văd altă dată. Mergem, mamă ?

Amanda dădu afirmativ din cap și deschise ușa. Purta pe braț mantonul maxi din stofă de lînă gri al Tessei, în timp ce se îndrepta spre lift.

— E puțin cam frig aici, mai bine să-mi pun paltonul, spuse ea.

Ușile liftului se deschiseră și cele două femei pășiră înăuntru, Tessa încercînd să arunce o ultimă privire etajului doi, înainte ca ușile să se închidă.

Lee Stuart deschise uşa apartamentului Tessei şi cei trei Cabot intrară. Tessa o strînse pe Lee în braţe, apoi se dădu la o parte în timp ce părinţii ei îşi atîrnau paltoanele. Porniră de-a lungul vestibulului spre *living room* dar se opriră, dîndu-şi seama că Tessa stătea încă lîngă dulapul în perete.

— Ce este, Tessa ? întrebă Jason.

— Nimic. Am o senzaţie stranie să mă aflu aici. Mi se pare că am lipsit ani de zile.

— Intraţi, Lee a preparat prînzul, răsună vocea lui Bill din direcţia bucătăriei. Şi e delicios, spuse el, venind în salon.

Tessa îi întoarse zîmbetul şi trecu pe lîngă el spre uşa Se opri lîngă Bill şi-l sărută pe obraz.

— Eu am alcătuit meniul, îi spuse ea.

— Bineînţeles că tu. Arăţi minunat, dar avem instrucţiuni de la medicii tăi să te îngrăşăm puţin, aşa că vreau să stai jos şi să te gîndeşti la mîncare pînă cînd Lee pune masa. E plină de calorii, exact ce-ţi trebuie ţie, zîmbi el.

Tesa îi întoarse zîmbetul şi trecu pe lîngă el spre uşa terasei. Ezită o clipă apoi păşi afară, ducîndu-se pînă la margine şi privind jos la rîu. Stătu acolo un timp, cu părul fîlfîind în vînt, apoi se întoarse şi intră în *living room*. Părinţii ei, Bill şi Lee tăcură în timp ce ea se aşeză jos, evitînd să pomenească despre ceea ce se întîmplase, evitînd să pomenească măcar numele lui Margo Marshall.

— Ei bine, spuse Lee în cele din urmă, mă duc să văd ce-i cu prînzul.

În timpul mesei, conversaţia fu sumară şi convenţională. Tessa mîncă două porţii de sufleu de caşcaval, îşi termină salata şi compotul din fructe proaspete şi o opri pe Lee să-i toarne al doilea pahar cu lapte.

— A fost o masă excelentă, Lee, spuse Jason Cabot rezemîndu-se cu ţigara în mînă. Superbă.

Lee mormăi un mulţumesc şi-şi îndepărtă privirea, fîstîcită. Ori de cîte ori se afla în prezenţa lui Jason, o cuprindea un fel de teamă respectuoasă, iar acum nu

mai putea de mîndrie că un om ca el i-a făcut complimente pentru priceperea ei la gătit. Nu se putea spune că-i plăcea Jason, în felul în care îi plăcea Bill, de pildă, dar nu se putea împiedica să-l privească; nu numai faptul că era cine era, dar chiar şi felul în care arăta o fascina. Era, gîndea Lee, unul din cei mai frumoşi bărbaţi pe care îi văzuse vreodată şi, dacă într-adevăr avea cincizeci de ani, atunci însemna că ea nu vede bine. Începu să toarne cafea dintr-o cană de argint, cînd Tessa o opri.

— Cred că ar trebui să deschidem o sticlă de şampanie. Aceasta este o sărbătorire... într-un anumit fel, spuse ea încet.

Jason se uită la Bill surprins.

— Bill, eu nu sînt lămurit cu diabetul acela... Tessa poate să bea în această stare ?

— E deconcertant, dar reiese că Tessa nu are un diabet propriu-zis. Poate să bea şi să mănînce zahăr... toate cu moderaţie, bineînţeles.

— Asta-i cu adevărat nostim, spuse Tessa.

— Ce anume ?

— Moderaţia. Viaţa mea este un model de moderaţie. Moderata Tessa Cabot, spuse ea. Aduc şampanie. Şi plecă de la masă.

— Pare să fie încordată, Bill, spuse Jason.

— Este reacţia naturală a primei zile petrecute acasă... Probabil că e şi obosită. După şampanie, cred că tu şi Amanda o să trebuiască să plecaţi. Eu o să mai rămîn puţin cu ea, apoi vreau să se odihnească, spuse el şi în clipa aceea se auzi pocnitura unui dop. Tessa se reîntoarse în sufragerie, împingînd o servantă din lemn de tek pe care erau pregătite cinci pahare de cristal pentru şampanie şi o frapieră de argint cu sticla de şampanie. Umplu paharele şi le înmînă fiecăruia, apoi după ce închină, sorbi o înghiţitură.

— Este foarte plăcut, spuse ea. Tată, vii cu mine, aş vrea să-ţi arăt ceva. Ne scuzaţi, spuse ea şi porni înaintea lui Jason spre biroul ei. Trase de un şnur şi jaluzelele se

ridicară, în încăpere năvălind soarele și aceeași priveliște minunată a rîului.

— Ai vrut să-mi arăți priveliștea? întrebă Jason, așezîndu-se pe o canapea de culoare cafenie.

— Nu, tată, spuse Tessa încet. Se așeză foarte dreaptă pe un scaun de mătase maro cu spătarul împletit, aprinzîndu-și o țigară.

— Tată, știu de divorț, spuse ea liniștit.

— Înțeleg. Am rugat-o pe Amanda să aștepte un moment potrivit înainte de a-ți spune.

— Nu e nevoie de un moment potrivit. Cred că mama ar fi trebuit să facă pasul acesta cu mult timp înainte, pe mine nu mă supără cu nimic, dar nu despre asta voiam să-ți vorbesc.

Jason se uită întrebător, sorbindu-și șampania. Ochii săi albaștri o priveau pe Tessa cu calm, dar în ciuda calmului ea putu citi în ei nesiguranță.

— Tată, un prieten de-al meu mi-a spus nu de mult un anumit lucru. Spunea că eu ar trebui să încetez de a mai fi atît de... ei bine, atît de reținută în toate privințele. Că noi doi ar trebui să stăm de vorbă și, în cele din urmă, să ne dezvăluim sentimentele... sau sentimentele mele. E ceva greu de spus, dar este timpul s-o spun, mai ales din cauza divorțului.

— Despre ce e vorba?

— Este foarte simplu de fapt. Aș vrea să știi că, deși uneori s-ar putea să nu pară astfel... eu te iubesc foarte mult și îmi pare rău dacă ai fost... dezamăgit de mine.

— Tessa, eu n-am fost niciodată dezamăgit de tine.

— Ai fost, știu asta. Întotdeauna ai dorit să fiu așa cum eu nu pot fi... ai vrut să fiu o Cabot tradițională. Dar eu nu pot, nu este în natura mea.

— Aș fi vrut să profiți de felul de viață la care ești îndreptățită dar, Tessa, asta este numai o mică părticică din ceea ce simt eu. Mă opun la unele din alegerile tale și la unele din acțiunile tale și o voi face întotdeauna, pentru că nu cred că sînt potrivite... nu cred că sînt destul de bune pentru tine, dar te rog să mă crezi, n-am

fost niciodată dezamăgit de tine... şi nu voi fi niciodată. Eu te iubesc, asta-i tot. Am fost îngrijorat din pricina acestui divorţ... nu vreau să afecteze sentimentele tale.

— Mama divorţează de tine, nu eu. Tată, ştiu că un astfel de simţămînt este stînjenitor. Dar eu am vrut numai să-ţi spun... am vrut să ştii că te iubesc... foarte mult şi te rog nu fi neliniştit.

Jason se ridică şi se duse la Tessa. Rămase lîngă ea un moment, mîngîindu-i părul cu mîna, apoi se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Sînt foarte bucuros că mi-ai spus ceea ce mi-ai spus.

Ea îi zîmbi şi se ridică.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la ceilalţi.

— Da, Tessa. Cine a fost prietenul acela al tău ? Pare o sugestie din partea cuiva care îţi este apropiat.

— Îţi aminteşti cu ani în urmă... un băiat cu părul roşu şi ochi verzi ? Ţi-a dat de furcă odată, zîmbi ea. N-aveam de gînd să-ţi pomenesc despre asta, dar Ted Michaelson este medic la Spitalul Municipal acum. Am stat de nenumărate ori de vorbă şi el m-a sfătuit.

Jason îşi aplecă pleoapele şi zîmbi.

— Înţeleg, spuse el.

— Nu pari prea surprins, spuse ea. După toţi anii aceştia.

— Eu... l-am întîlnit pe Ted din întîmplare de curînd. Nu sînt surprins, spuse el deschizînd uşa.

— Dar... de ce nu mi-ai spus ?

— Voiam să-ţi spun altădată. O să-ţi povestesc într-una din zile. Vino, mama ta şi cu mine ne vom termina şampania şi te vom lăsa să te odihneşti, spuse el în timp ce intrară în *living room*.

Peste cîteva minute, Jason şi Amanda îşi luară paltoanele şi se îndreptară spre vestibul împreună cu Tessa şi Bill. Îşi luară rămas bun de la Tessa sărutînd-o, apoi părăsiră apartamentul. În timp ce coborau cu liftul, Jason se întoarse în sfîrşit spre Amanda şi o privi cu un zîmbet vag pe faţă.

— Amanda, Tessa este un copil remarcabil, spuse el simplu.

— Deci ţi-a vorbit despre divorţ ?

— Da. Şi despre altceva încă. Nu prea crede despre ea însăşi că e o Cabot, dar în chip ciudat, este o Cabot în mai mare măsură decît îşi dă ea seama.

— Nu înţeleg.

— Seamănă foarte mult cu mama mea.

— Cu mama ta ? Tillary a fost o lady cu adevărat dulce dar austeră, teribil de austeră.

— În ultimii ani ai vieţii, după ce fratele meu a fost ucis, da. După moartea lui Jonathan s-a schimbat, s-a închis în ea. Dar mi-o amintesc înainte de moartea lui... era considerată o femeie afectuoasă, fără prejudecăţi. Era plină de compasiune, dar cu toate acestea avea o voinţă de neînduplecat, spuse Jason pe cînd ieşeau din lift. Tata a avut de luptat ca să-i tempereze entuziasmele.

Şoferul le deschise uşa Bentley-ului şi ei se urcară în maşină, instalîndu-se confortabil.

— Acasă, Thomas, spuse Jason, cu faţa copleşită de gînduri.

— Niciodată nu mi-ai vorbit despre acest aspect al lui Tillary. Eu am adorat-o, dar niciodată nu mi-a trecut prin gînd s-o compar cu Tessa.

— Oh, au multe asemănări. Şi mama de asemenea puţine înclinaţii moderne. Îmi amintesc că atunci cînd vorbea despre casa noastră o numea căminul lui Mike şi Tillie. Îţi poţi imagina asta ? Şi încă la Boston ? spuse Jason.

— Oh, Jason, rîse Amanda. Michael trebuie să fi fost îngrozit.

— Nu ştiu. Se spune că tata a murit un om fericit, la urma urmei. Ciudat, nu ne-am mai gîndit, de cîţiva ani, la familia mea dar în momentul acela pe care l-am petrecut sus, Tessa mi-a reamintit atît de mult de mama.

— Nici n-am putea dori mai mult. Întotdeauna am considerat că Tillary a fost cea mai interesantă persoană din familia Cabot, spuse Amanda cu gingăşie, apoi se opri, uitîndu-se la Jason.

Timp de o fracţiune de secundă a fost sigură că lui Jason îi rîdeau ochii.

— Tessa, i se adresă Bill în vreme ce Lee se uita la amîndoi, eu încă sînt de părere că ar trebui să te odihneşti un timp înainte de a te lansa în această acţiune de binefacere. Ştii ce multă muncă cer astfel de lucruri.

— Unchile Bill, m-am odihnit cîteva săptămîni la Spitalul Municipal. Ultimul lucru de care am nevoie este odihna şi, în afară de asta, tocmai pentru că este nevoie de atîta muncă vreau să încep imediat.

Bill îşi aprinse pipa şi traversă odaia pentru a se aşeza alături de Tessa.

— Este prima ta zi acasă, de ce atîta grabă ?

— Cînd un lucru a fost neglijat un timp atît de îndelungat, cum a fost Spitalul Municipal, nu crezi că cei de acolo merită să întreprinzi o acţiune imediată ?

— Tessa, Spitalul Municipal nu pleacă nicăieri, şi nici problemele lui.

— Oh, ştiu, dar lucrul acesta o să ceară o mulţime de timp.

— Mai mult decît timpul obişnuit ?

— Poate.

— De ce ? Ce plănuieşti ?

— Ei bine... ideea mi-a venit după ce mi-a spus Ted un lucru. Stăteam de vorbă într-o seară şi-mi spunea că singurul lucru de la el de acasă de care îi este dor sînt carnavalurile.

— Înţeleg, ai de gînd să organizezi un carnaval, spuse Bill.

— Nu tocmai. Vreau să fac ceva ce n-a mai fost făcut niciodată.

Bill rîse.

— Tessa, în lumea societăţilor de binefacere, totul a fost făcut.

— Nu, acest lucru nu. Am de gînd să închiriez Coney Island [1].

---

[1] Zonă cu plajă şi parc de distracţii în cartierul Brooklyn din New York.

Bill şi Lee rămaseră cu gurile căscate de surpriză în timp ce se uitară unul la altul.

— Să închiriezi Coney Island ? repetă Bill.

— Pentru o singură noapte, spuse Tessa calm.

— Dar, Tessa, cum Dumnezeu poţi închiria o întreagă... începu Lee.

— Lee, în curînd vei afla cum. Dacă Tessa spune că are de gînd s-o închirieze, atunci o s-o închirieze. Lee, ai toată înţelegerea mea.

— De ce ? întrebă Lee, încă uluită de cele ce auzise.

— Nu vine cineva în fiecare zi să închirieze o ditamai parte din Brooklyn pentru a da o serată de binefacere, Lee. Doamne, te poţi bucura de pe acum, dacă ăsta-i cuvîntul potrivit, în aşteptarea zilelor tihnite ce vor urma.

— Aşa bănuiesc şi eu. Pun rămăşag că nu va exista nici un moment de monotonie, zîmbi Lee. Imaginează-ţi, Coney Island !

Bill se ridică şi clătină din cap.

— Doamnelor, vă las singure acum, iar eu mă duc să reflectez. Apropo, Tessa, cei de la Coney Island au aflat ?

— Nu. Dar vor afla.

— Oh, n-am nici o îndoială, spuse el şi-şi luă la revedere sărutînd-o. Te sun dimineaţă... să mănînci şi fă aşa încît să dormi bine la noapte.

— Aşa voi face şi-ţi mulţumesc că ai fost aici să mă întîmpini cînd am venit acasă.

— Sînt bucuros că te-ai întors şi că te simţi bine, dragă. Ai grijă de tine, nu întrece măsura, căci altfel voi fi foarte prompt în a-ţi trage un perdaf.

Bill ieşi şi Tessa zîmbi privind în urma lui, apoi îşi aprinse altă ţigară şi se rezemă de spătar.

— Avem atîtea de făcut, spuse ea.

— Cu ce începem ? întrebă Lee.

— Cred că ar fi bine să începem cu Coney Island, spuse Tessa. Trebuie să ştie şi ei că venim.

— Ştii, aproape că nu-mi vine să cred. Cînd eram acasă în Tucker... ei bine, aproape că nu-mi vine să cred.

Vreau să spun, azi îmi bat capul cum să scot trei mese dintr-o jumătate de kilogram de carne tocată iar mîine mă pomenesc cu o grămadă de bani, după care Jason Cabot îmi face complimente pentru sufleul meu de caşcaval şi închiriez Coney Island.

— Bănuiesc că în Tucker lucrurile merg puţin mai încet, zîmbi Tessa.

— Mai încet ? În comparaţie cu toate astea, acolo poţi să mori pînă ajungi să faci ceva. Spitalul Municipal va cunoaşte zile fericite.

— Da. O să trebuiască să vorbim şi cu ei.

— Ai de gînd să-l antrenezi şi pe Nick în treaba asta ?

Tessa se duse încet la un grup de plante şi se aplecă deasupra lor, uitîndu-se cu atenţie la fiecare frunză.

— Au crescut, spuse ea liniştit.

— Da, le merge foarte bine, dar Tessa... de ce nu-mi răspunzi la întrebare ? O să fie şi Nick antrenat în treaba asta ?

— O să trebuiască să aştept să văd ce are de spus Spitalul Municipal. Sam Matthews, mai ales. Nu cred că Nick va dori să aibă de-a face cu treaba asta, cel puţin nu direct cu mine.

— Vei avea nevoie de el ?

Tessa clătină din cap şi se ridică.

— Nu ştiu. O să am nevoie de cineva de la Spitalul Municipal... judecînd după aspectul lucrurilor, Nick ar fi alegerea cea mai logică, dar în aceste împrejurări nu ştiu.

— Cum o să facem ? Vreau să zic, cînd o să începem cu adevărat ?

— Lee, hai să lăsăm să treacă mai întîi Crăciunul. Nu prea am chef să fac cumpărături, te-ar deranja să le faci în locul meu dacă-ţi dau lista ?

— Nu. Chiar începe să-mi placă să fac cumpărături. Am ales felul tău de cumpărături. Înainte de a te întîlni îmi făceam cumpărături numai la magazinul universal.

— Atunci e în regulă. O să le poţi face în prima parte a săptămînii. Restul îl pot aranja prin telefon. După care o să trebuiască să facem un drum în Brooklyn şi să-i

căutăm pe cei de la Asociația Coney Island, apoi va veni rîndul lui Sam Matthews. După care vom avea o mulțime de treburi. Lee, ce crezi c-o să zică Jim de toate astea ?

— Nu știu la ce te referi. Cred că va fi de-a dreptul fericit pentru ajutorul pe care îl va primi spitalul.

— Mi-e teamă c-o să-ți ia mai mult din timpul tău. O să ai mai puțin... se opri, întreruptă de zbîrnîitul telefonului.

— Răspund eu, spuse Lee și întinse mîna spre telefon. Ascultă un moment, apoi acoperi receptorul cu mîna. Tessa, e Roger. A chemat cam de vreo cincisprezece ori azi dimineață înainte de a veni acasă și i-am spus că te va găsi mai tîrziu.

— O să vorbesc, spuse Tessa, ducîndu-se la unul din aparatele de telefon din cameră.

— Tesa ? E foarte beat, șopti Lee.

— Alo, Roger, spuse Tessa. Bătea încet din picior în timp ce Roger vorbea mereu și mereu, împleticindu-i-se limba. Cînd ? întrebă ea în cele din urmă.

— Vor să mă trimită chiar acum... imediat după Crăciun. Tessa, ei spun că e numai din cauză că vor să facem un schimb de experiență între *Iubirile Noastre* și spectacolul lor *Toate Zilele Noastre*, dar e o minciună. Asta-i numai începutul, știu eu, este exact așa cum a spus prietenul acela al meu împuțit... vor să mă expedieze pe coastă pentru totdeauna. Vor să încerce să-mi dea un rol definitiv în spectacolul acela. Știu eu cum lucrează ei.

— Roger, liniștește-te. O mulțime de spectacole se duc să facă schimb de experiență în toate părțile, s-ar putea să fie exact ceea ce spun ei.

— Nu fac ei schimb de experiență cu seriale nenorocite tocmai pe coasta opusă... Tessa, trebuie să vorbești cu tatăl tău. Te rog, mi-ai promis.

— Foarte bine, o să vorbesc cu el mîine.

— Vin acum să te văd.

— Nu, Roger, te rog. Sînt foarte obosită. Vreau să mă culc. Te sun eu mîine imediat cum vorbesc cu tata. Roger, te pot trimite, chiar așa, pur și simplu ?

— Da, imputiţii aceia îşi iau toate măsurile în contractele lor. Amîndouă sînt spectacole ale reţelei de televiziune, reţeaua poate face orice. Tessa. nu vreau să pleo în California. Nu vreau. Te rog, ajută-mă trebuie să faci ceva.

— Roger, ascultă-mă. O să vorbesc cu tata şi o să facem ceva. Nu-ţi face griji... nu-ţi face griji. Ea tăcu o clipă. Roger ? E-n regulă ?

— Promite-mi.

— Îţi promit. Încearcă să te odihneşti şi-o să te chem eu, spuse ea şi închise telefonul.

— Despre ce e vorba ? întrebă Lee.

— Nu sînt sigură. S-ar putea ca reţeaua de televiziune să-l mute pe Roger definitiv în California.

— Şi ce e atît de groaznic în asta ?

— I s-a întîmplat ceva cu adevărat îngrozitor acolo, cu mult timp în urmă. Asta îl sperie, este aproape o fobie. Eu nu ştiu ce i s-a întîmplat. dar Roger spune că a fost ceva îngrozitor, atît de îngrozitor încît nici nu poate vorbi despre asta. Ştiu că pare o ţicneală. dar într-adevăr îl sperie California... numai gîndul că trebuie să meargă acolo îl umple de groază.

— Şi ce poţi face tu ? Sau tatăl tău ?

— Tata este prieten vechi cu preşedintele reţelei de televiziune. Paul Tobias ar face orice i-ar cere tata dacă ar putea. Ştiu că ar face. Este un prieten bun.

— Tatăl tău îl place pe Roger ?

— Lee, tata nu-l poate suferi. asta-i problema. Cum pot să-l pun pe tata să-i ceară lui Paul Tobias o favoare ? Tessa îşi aprinse altă ţigară şi privi calm ziua însorită de afară.

Jason Cabot şedea în cabinetul său de lucru, formînd pe îndelete un număr de telefon şi simţind o nespusă desfătare în timp ce-l forma, cu un zîmbet răspîndit pe faţă.

— Reşedinţa Tobias. răspunse cu răceală o voce.

— Cu domnul Tobias, te rog. Jason Cabot la telefon, spuse el şi auzi cum receptorul fu pus jos în timp ce

majordomul se duse să-l cheme. Jason își aprinse o țigară și privi alene împrejurul odăii, lăsîndu-și ochii să-i cadă pe colecția sa de piese de șah sculptate, pe care le adunase de-a lungul anilor.

— Jason? se auzi vocea lui Paul.

— Bună, Paul. Ce mai faci? Sper că nu te întrerup de la ceva.

— Nu, niciodată. Mă uitam prin niște rapoarte, foarte plictisitoare treabă. Ei bine, Jason, lucrurile decurg destul de bine.

— Așa aud și eu și sînt foarte mulțumit, foarte mulțumit. Există un lucru cu toate acestea...

— Oh? Am crezut că am rezolvat toate punctele principale pentru moment.

— Le-ai rezolvat, într-adevăr. Totuși, Roger s-a dus să i se plîngă Tessei despre toate astea. Tu cum ai numit-o? Un schimb de experiență la celălalt spectacol?

— Da. Începem prin a-i face loc în scenariul de acolo, apoi îl mutăm cu totul, scenariștii lucrează în acest sens.

— Excelent. După cîte înțeleg, Roger va pleca imediat după Crăciun pentru acest... schimb de experiență?

— Așa este.

— Aș dori să plece mai devreme.

— Jason, asta-i exagerat. Nu vor fi gata cu scenariul înainte de sărbători, așa că nu-l pot sili să se ducă acolo și să se plimbe pe stradă.

— Trebuie să existe o modalitate. Singurul motiv pentru care cer acest lucru e că o deranjează pe Tessa. Nebunul ăsta se așteaptă ca eu să-i pun o vorbă bună la tine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jason, cînd tu dorești să fie făcut ceva, nu scapi din vedere nici un amănunt. Paul oftă. Există un singur lucru pe care-l pot face... o să coste rețeaua o grămadă de bani... dacă trebuie. Îl pot trimite acolo înainte, pentru o consfătuire în legătură cu subiectele de scenarii. Bineînțeles că nu va fi nici o consfătuire, dar cînd va sosi acolo vicepreședintele meu va avea grijă de el.

— Bine. Nu văd nici o problemă, Paul. De unde luaţi bani suplimentari ?

— Clauzele din contractul lui Roger în primul rînd, şi apoi o să fie nevoie să simulăm o consfătuire, asta înseamnează bani în plus. Nu-ţi bate tu capul, mă ocup eu de asta.

— Cînd ?

— El mai are... stai să vedem, încă două zile de înregistrare pentru *Iubirile Noastre*. Poate pleca imediat după asta.

— Iar eu o să-i spun Tessei că ai tu grijă de problema lui. O să vă vedem la serata pe care o dă Tessa de Crăciun ?

— Da, vom veni. Îi voi spune Tessei că am eu grijă de problema Roger. Sper să nu mă întrebe ce anume înseamnă lucrul acesta.

— Cei care lucrează în reţeaua de televiziune pot inventa istorii veridice, zîmbi Jason. Deci vă vedem în ziua de Crăciun... Îţi mulţumesc, Paul. Ai mînuit totul foarte bine, spuse Jason şi puse receptorul în furcă. Păşi un timp prin odaie cu mîinile împreunate la spate. Făcu socoteala că dacă totul decurgea conform planului lor, cam prin martie Roger Karl va pleca din New York definitiv.

Bill şedea cu picioarele încrucişate pe duşumeaua goală a odăii lui Nick. Nick era aşezat alături de el, tot pe duşumea, urmărind cu degetul liniile subţiri de pe primele planuri făcute de arhitect pentru viitoarea lor clinică.

— Ai reuşit să faci toate astea din casa aia ? întrebă Nick în cele din urmă. Pare imposibil.

— Ba deloc. Poate că n-ai ştiut, dar casa asta este o comoară. Cel puţin în forma ei originală. Omul care a avut-o a reconstruit-o pe dinăuntru şi a nenorocit-o, aşa încît noi n-am făcut decît să înlăturăm renovările lui şi să o facem ca la început.

— Dar tot spaţiul ăsta !

— Exact. Am obţinut un spaţiu imens. M-am uitat şi eu la casă, Nick, este într-adevăr un lucru vechi, minunat. Tavanele acelea înalte, înalte cum nu mai poţi vedea în ziua de azi... atîtea lucruri de care sînt convins că nici măcar nu le-ai băgat de seamă. Peste tot sînt cămine, cămine care funcţionează, iar subsolul este perfect.

— Pentru ce ?

— Stai să vezi şi planşa asta, spuse Bill indicîndu-i cu creionul acea parte a clădirii. Acum e plină de tot felul de ţevi şi conducte şi lucruri care se găsesc de obicei în subsol. Toate astea pot fi mascate cu zidărie şi încă îţi rămîne un spaţiu imens. M-am gîndit că am putea s-o amenajăm ca pe o mică sală de gimnastică, cu echipament de baschet, mese de ping-pong, lucruri de felul acesta. În plus am putea pune o instalaţie stereofonică, un televizor, poate un automat pentru băuturi răcoritoare şi astfel am oferi copiilor care ar dori să ne viziteze condiţii favorabile de destindere.

Nick îşi trecu o mînă prin păr şi-şi lărgi cravata.

— E grozav. Copiii din vecinătate vor avea un loc unde să vină. Cu siguranţă, nu o să trezim interesul prea multora dintre băieţii mari, nu în acest cartier, dar va fi o mană cerească pentru băieţii mici. Isuse, cît de mult aş dori să-i adun de pe străzi.

— La asta mă gîndeam şi eu. Deci iată ce vom face în subsol ; are o intrare separată după cum vezi. Aşadar, ai trei nivele pentru clinica propriu-zisă, un nivel pentru aparatură de cercetare, şi-ţi rămîne pentru tine întreg etajul de deasupra pentru a-ţi aranja un apartament. Vei avea o cameră de zi destul de mare, un mic cabinet de lucru... în partea aceea, şi în afară de asta trei dormitoare, două mai mari şi unul mai potrivit. Va mai fi o bucătărie mare şi o sufragerie.

— Bill, stai o clipă, eu nu am nevoie de toate astea pentru mine. Ce o să fac eu cu trei dormitoare ? întrebă el arătînd spre planuri.

— Hai să nu ne gîndim numai la anul următor sau la cel care vine după aceea. Să privim lucrurile în viitor.

Te poţi căsători într-o zi şi vei putea avea copii. Acest apartament, aşa cum l-am proiectat noi, va putea găzdui comod o familie de patru persoane.

— Toţi banii ăştia, Bill, doar pentru un lucru care s-ar putea întîmpla într-o bună zi, spuse el, apoi îşi îndepărtă privirea. Spuse „într-o bună zi" şi dintr-o dată înţelese de ce Tessa iubea acest cuvînt ; ea avusese dreptate, „într-o bună zi" era un cuvînt al imaginaţiei, al anticipaţiei, admitea anumite posibilităţi.

— Eu aşa îl fac, s-ar putea foarte bine să am dreptate. Asta nu are nici o legătură cu spaţiul destinat clinicii... de fapt, ai cu mult mai mult spaţiu pentru toate decît am crezut la început. Cum îţi place ?

— Sînt uluit. Ce pot spune ? E minunat.

— Bine, încuviinţă Bill. Lucrurile de care ne vom ocupa în primul rînd vor fi o nouă instalaţie de apă şi o nouă instalaţie electrică. Totul trebuie făcut la fel de bine ca pentru o clădire nouă, ca să n-avem bătaie de cap cu inspectorii. După care ne apucăm să muncim la amenajarea efectivă.

— Va fi o muncă imensă. O putem termina pînă la vară ?

— Spre sfîrşit voi angaja cîteva echipe de muncitori cu ore suplimentare, dar la vară va fi gata şi pregătită de inaugurare. Şi, Nick, va fi o frumuseţe şi o să funcţioneze perfect. Ţi-am lăsat listele cu aparatura pe masa ta, aş vrea să o verifici şi să-ţi faci completările tale. Nu amîna prea tare, căci în ultima vreme durează din ce în ce mai mult pînă ţi se livrează astfel de aparatură. Te voi mai bate la cap cu încă un singur lucru, dar asta mai tîrziu. Vreau să te ocupi de mobilarea apartamentului tău. Vom avea un decorator, dar de vreme ce tu o să locuieşti acolo, tu trebuie să hotărăşti.

— Se va întîmpla cu adevărat, spuse Nick încetişor. Nu numai ceea ce am visat, dar de o sută de ori mai mult decît ce am visat.

— Admit că e unul din acele vise care par imposibile... nemaiauzite, de fapt. Cum ţi-a venit ideea prima dată ?

— Oh, a început cu foarte mult timp în urmă, cînd eram copil, deşi atunci n-o puteam exprima în cuvinte. Apoi... cînd mi-am făcut serviciul militar, într-o zi pe cîmpul de instrucţie am stat de vorbă cu un băiat, un puşti dintr-un mic orăşel din nordul ţării care îmi povestea cum era viaţa la el acasă. Erau o comunitate foarte săracă cu excepţia unei părţi a oraşului unde oamenii trăiau în case mari, frumoase şi aveau de toate. Ei constituiau societatea înaltă a acelui oraş şi îşi aveau medicii lor, numai că medicii aceia nu voiau să-i îngrijească şi pe oamenii de rînd. Mi-a povestit cum într-o bună zi a venit un medic din altă parte şi a deschis o clinică. Nick făcu o pauză şi străbătu cu privirea odaia micuţă. A deschis clinica aceea într-o casă veche pe care a cumpărat-o. Nu ştiu dacă era cu adevărat o clinică, dar puştiul acela aşa o numea şi bănuiesc că funcţiona în felul următor : doctorul acela îi îngrijea pe toţi săracii din oraş... care puteau plăti, plăteau. Dacă nu aveau cu ce să plătească, tot erau îngrijiţi. După aceea m-am întors la Spitalul Municipal.

— E o mare diferenţă între medicina practicată într-un oraş mic şi într-o mare metropolă, Nick.

— Am ştiut asta. Ştiam că problemele noastre sînt cu totul diferite, dar principiul era acelaşi şi asta-i esenţialul. Aşa că am început să mă gîndesc cum aş putea readapta acest principiu ca să funcţioneze într-un oraş ca New Yorkul, pentru mahalale şi ghetouri. Apoi am început să vorbesc cu doctorii şi cu fundaţiile şi cu oricine era dispus să mă asculte. La început toţi au crezut că sînt nebun... începusem să mă întreb şi eu dacă nu sînt, dar nu puteam renunţa. Am continuat să nutresc gîndul şi, în cele din urmă, am înţels de ce anume aveam dreptate.

— Spune-mi şi mie, deşi eu nu cred că eşti nebun, rîse Bill, dar mă interesează.

— Să vezi cum a fost, aveam o mulţime de idei... fiecare din ele valabile în sine, dar care nu se legau între ele. Era ca şi cum un cîrd de copii mişunau încolo şi-ncoace fără un părinte care să aibă grijă de ei. Mă gîndeam la asta clipă de clipă cînd în cele din urmă am

realizat că şi acest părinte era acolo tot timpul, dar eu nu îl băgasem de seamă. Părintele era Spitalul Municipal. Sistemul Spitalului Municipal, redus la scara unor proporţii funcţionabile, putea fi aplicat. Ştiam că dacă în New York ar exista o sută de clinici mici vom fi realmente pe drumul cel bun, căci în fond asta ar însemna să facem ca sistemele spitaliceşti să funcţioneze nu pentru grupuri imense, ci pentru indivizi.

— Părintele care se desface în bucăţi pentru copiii lui ? zîmbi Bill.

— Exact. Ceea ce neglijasem în gîndirea mea a fost un punct central, o inimă coordonatoare care să-i adune pe toti laolaltă, şi care fusese acolo tot timpul. Spitalul Municipal este acela care se află în centrul tutror lucrurilor. Indiferent cît de tare mă îndepărtez de centru, întotdeauna mă întorc la el, pentru că nu se poate altfel. Şi, într-un anumit fel, este chiar nostim.

— De ce ? întrebă Bill.

— Pentru că acest lucru e valabil pentru multe din vieţile noastre. Oricît de departe s-ar părea că ne abatem, ne întoarcem întotdeauna la Spitalul Municipal ca la un punct focal. Spitalul Municipal este ca o roată uriaşă iar noi sîntem spiţele.

— Sînt spiţe viguroase, Nick, spuse Bill.

— Tocmai asta e ceea ce face roata atît de puternică. Nick rîse. Bill, cred că am descoperit în sfîrşit cum trebuie să predau studenţilor mei lecţia despre simbioză, spuse el, apoi rîse din nou în timp ce amîndoi se aplecară iarăşi asupra planurilor.

Ajunul Crăciunului la New York este de un sentimentalism copleşitor, oamenii încercînd, pentru o noapte, să se gîndească la lucruri frumoase şi îndrăgite, lucruri neglijate sau uitate în cursul anului. Se dă frîu liber viselor şi sentimentelor duioase, în timp ce bărbaţii şi femeile scrutează cerul în aşteptarea fulgilor de zăpadă iar copiii stau şi ascultă dangătul voios al clopotelor.

Întotdeauna există cîte un copil care crede că vede pe cer un cerb falnic trăgînd după el o sanie uriaşă şi întotdeauna există cîte un adult care zîmbeşte şi priveşte puţin mai stăruitor în întuneric. Realitatea nu este binevenită. Nu aici. Nu în noaptea asta...

Ajunul Crăciunului la Spitalul Municipal nu era un prilej de veselie şi bună dispoziţie ; era o noapte care se prelungise prea mult şi care adunase prea multă suferinţă de-a lungul orelor scurse. Cam pe la ora unu dimineaţa, în secţia de urgenţă începu să sosească un adevărat puhoi, Nick şi David îndrumînd cu calm personalul suplimentar adus pentru noaptea aceasta. Nick stătea la masa surorilor cu telefonul în mînă, promiţînd că va găsi sus un chirurg ortoped, în timp ce un bărbat era adus înăuntru pe cărucior. Sîngera din cauza unei împuşcături în picior, era dezgustător, duhnind a vin ieftin şi a murdărie, iar o soră începuse să-i taie cu atenţie cracul pantalonului care era lipit cu încăpăţînare de picior, sîngele închegat şi stratul de jeg refuzînd să se desprindă. Nick închise telefonul şi ajunse la pat tocmai la timp pentru a vedea una din surori sărind înapoi şi scăpînd pe podea foarfecele steril. Un medic de la patul alăturat se întoarse iute să vadă cauza acestei spaime ; o grămadă de viermi colcăiau în rană, rozînd din carne şi sugînd sînge. Luă repede alt foarfece şi continuă să taie stofa veche, urît mirositoare a pantalonilor.

— Nu sta aşa acolo. Dă-mi un flacon cu eter, spuse el calm.

— Da.... da, domnule doctor, spuse ea şi se grăbi spre dulapul cu medicamente din colţ. Se întoarse în cîteva secunde şi-i întinse flaconul, urmărindu-l cum stropea viermii pînă cînd căzură din rana deschisă.

— Am văzut aici o mulţime de lucruri, domnule doctor, spuse ea, dar niciodată n-am văzut ceva asemănător.

— Tipul e norocos. Viermii ăştia i-au drenat infecţia de la suprafaţă, poate că l-au salvat chiar de gangrenă.

Adu o targă şi dezinfectează urgent patul acesta, spuse el cu vocea la fel de calmă.

— Bravo, Brand, te-ai descurcat ca şi cum ar fi specialitatea ta, spuse Nick. Am avut doctori care şi-au vărsat maţele cînd au văzut aşa ceva.

— Pentru mine nu-i prima oară, Nick. Am studiat în sud, un an şi ceva. Acolo medicii negri tratează bolnavii negri şi cam asta e ceea ce au de tratat, cel puţin asta făceau în spitalul acela. Îmi amintesc că într-o zi au adus nişte copii. Nu-mi dădeam seama cum de mai puteau vedea din cauza viermilor care mişunau pe feţele lor micuţe. Copiii ăia erau dintr-un ţinut îndepărtat... n-aveau ce să mănînce, aşa încît insectele, neavînd gunoi pe care să-l sugă, se fixau pe oameni. Se opri văzînd brancardierii mutîndu-l pe om pe o targă, în timp ce surorile desfăţau repede patul. Au strîns aşternutul punîndu-l într-o pungă specială de plastic, marcată anume pentru o secţie separată a spălătoriei. Brand urmări cum ştergeau cu dezinfectant salteaua învelită în plastic şi arcurile, apoi se întoarse din nou spre Nick.

— Şi nici n-aveam prea mult dezinfectant.

— Şi acum e tot atîta mizerie acolo ? întrebă Nick.

— Mizerie ? Totul duhneşte. Vezi tu, oamenii au fost creaţi egali cu excepţia faptului că pe unii din fraţii noştri îi mănîncă viermii. Se întoarse spre bolnav şi se uită din nou la rană.

— Rana nu e prea adîncă, am putea aştepta cu el.

— Bine, Dan Phillips are nevoie de puţin timp să mai răsufle, spuse Nick şi se duse la David.

— Tipul din patul numărul trei era năpădit de viermi. Ai face mai bine să ceri o dezinfecţie masivă înainte ca viermii să înceapă să se tîrască pe aici.

— Desigur, spuse David şi se duse la telefon să cheme sora gospodină.

David lucra calm alături de Nick, fără ca în tandemul relaţiei lor spitaliceşti să fi survenit vreo alterare sau scădere în eficienţă. Dar schimbau puţine cuvinte

între ei, fapt pe care amîndoi îl notară cu tristețe în ajunul Crăciunului. David închise telefonul și se întoarse la Nick.

— Echipa va fi aici într-o clipă, spuse el, apoi urmărind privirea lui Nick, își întoarse și el ochii spre o femeie care era adusă înăuntru. Fusese bătută atît de rău încît era imposibil să-i ghicești vîrsta sau cum i-o fi arătat fața. Se duseră repede la pat, uitîndu-se la chipul desfigurat al femeii. Ochii umflați începuseră să devină tulburi, obrajii stîlciți erau tumefiați și sîngerau din nenumărate tăieturi, cheaguri de sînge îi năclăiau părul negru, iar gura umflată ca o gogoașă nu putea articula un cuvînt. Nick se aplecă deasupra ei în timp ce surorile îi curățau tăieturile și David începu s-o examineze.

— Dacă mă auzi, clipește din ochi, spuse Nick încet și ea făcu întocmai.

— Bine. Știu că te doare să vorbești dar e' aștept... ia-o încetișor și încearcă să-mi spui ce s-a întîmplat. Unde ești lovită ?

— Eu... încercă ea, apoi gemu de durere.

— Nu te grăbi, șoptește doar, eu o să te aud. Trebuie să știu unde te doare, spuse el.

— Eu... soțul...

— Soțul dumitale ? Este aici soțul dumitale ? întrebă el.

— Nu... el... asta... spuse ea încet.

— Soțul dumitale ți-a făcut asta ? întrebă el.

Ea dădu din cap și gemu din nou și Nick îi luă mîna, ținînd-o strîns.

— Hemoragie internă puternică, spuse David.

— Soțul... chef... prietenii lui... copilul plîngea... nu puteam să-l fac să... tacă.

— Unde-i copilul ? întrebă Nick alarmat.

— Po... poliția...

— Soțul dumitale te-a bătut pentru că plîngea copilul ? Așa este ?

— Are... șase săptămîni... plînge.

— Șase săptămîni ? spuse Nick dîndu-și seama că atît de curînd după naștere o astfel de bătaie putea omorî o femeie.

— I s-a determinat grupa sanguină ?

— I se face acum, spuse David.

— Adu-l aici pe Brand, are nevoie de un obstetrician, spuse Nick și se întoarse din nou spre femeie.

— Unde te-a lovit soțul ?

— Am... căzut jos... m-a lovit... peste tot... față... burtă...

Brand Williams veni în grabă cu David și se uită la femeie.

— Ce s-a... Dumnezeule !

— A născut acum șase săptămîni și azi noapte a fost lovită peste tot... în burtă de asemenea.

— Oh, Doamne, exclamă Brand, și-și puse repede o mînușă, începînd s-o examineze ușor în timp ce ea țipa de durere. Ce tensiune are ? întrebă el.

— Șapte, maxima, spuse David, pregătind transfuzia.

— Demerol zece miligrame, subcutanat, spuse el unei surori, apoi se uită la Nick.

— Cred că loviturile i-au rupt tot ceea ce abia se vindecase. O să intre în stare de șoc dacă nu o operăm. O să chem secția de obstetrică, avem consimțămîntul cuiva ?

Nick îi luă dosarul și văzu formularul iscălit.

— Nu știu cum l-a iscălit, dar avem un consimțămînt.

— Fiți gata s-o mutăm în cinci minute... mărește transfuzia aceea, spuse Brand și se duse la telefon.

După ce se termină transfuzia. David se dădu la o parte și sora făcu injecția. Nick mai dădu surorii cîteva instrucțiuni suplimentare, apoi se întoarse spre David.

— Eu stau aici, du-te în locul meu, vezi ce-i cu Dan.

Nick rămase lîngă pat în timp ce brancardierii scoteau femeia afară din salon, urmată de altă targă pe care se afla un corp acoperit cu un cearceaf.

— Ce e ? întrebă Nick.

— Şi-a tăiat venele... am ajuns prea tîrziu, spuse un doctor care mergea alături de targă. Nick clătină din cap pe cînd David se întoarse.

— Stă încă în picioare... dar mai are oameni care aşteaptă şi sora mi-a spus că Ted urlă după un chirurg ortoped.

— Ştiu... am căutat şi eu. Sîntem prea al naibii de puţini, spuse Nick şi se uită la ceas cu nerăbdare. Sărbători fericite ! strigă el scurt şi se duse spre alt pat.

Cam pe la şapte dimineaţa, ceea ce fusese mai rău se terminase şi, în oboseala lor, medicii îşi găseau consolare doar în faptul că pe lista sărbătorilor cumplite mai rămăseseră numai noaptea de Crăciun şi noaptea de Anul Nou. David şi Nick ieşiră agale din secţia de urgenţă şi se îndreptară spre lift, amîndoi obosiţi şi tăcuţi.

— Ar fi mai bine să revizuim felul în care se vor rota chirurgii, David. O să avem nevoie de cît mai mulţi la noapte şi vreau să fie odihniţi.

— Ştiu. Trebuie să-l scoatem pe Ted de aici în primul rînd. Dacă n-ar fi fost el, întregul serviciu chirurgical ar fi fost la pămînt. El i-a ţinut în picioare.

— Da, şi fără chirurgul ortoped după care ţipa.

— N-ai găsit nici unul ?

— Toţi pe care îi aveam erau în operaţie. Ţi-am spus că nu ne ajung oamenii. Niciodată nu l-am auzit pe Ted să înjure aşa.

— Nu e de mirare. El... apoi se opri cînd văzu o soră alergînd spre Nick.

— Tocmai acum a sunat doctorul Matthews. A spus să vă duceţi jos la el în birou.

— Acum ?

— Da, dădu ea din cap.

— Bine, răspunse Nick şi se întoarse spre scări.

— Vin şi eu cu tine, spuse David şi porni în urma lui.

Intrară în biroul lui Sam Matthews şi-l găsiră în picioare lîngă masa lui de lucru, pe care erau împrăştiate nenumărate rapoarte.

— 'mneața, spuse Nick.

— Arăți ca dracu.

— Mulțumesc mult. M-ai chemat ?

— Nick, cum dracu poți să aprobi o operație fără consimțămînt, cînd pacienta a fost conștientă la internare ?

— Despre ce vorbești ? Ce operație și cine a fost conștientă ?

— O bolnavă cu numele de Lomax a fost internată azi noapte. I s-a făcut de urgență o operație de obstetrică și mi-au telefonat că... nu au consimțămîntul.

— Ți-ai ieșit din minți ? Foaia de observație avea formularul iscălit, este pe undeva pe acolo.

— Undeva pe acolo nu este suficient.

— Oh, într-adevăr ? Termină cu tîmpeniile, Sam. Ai fi vrut să aștept și s-o las să moară pînă cînd fac un consimțămînt în două exemplare ? țipă Nick. Ai face mai bine să te hotărăști dacă dorești ca acest spital să salveze vieți sau să fie la zi cu scriptologia. Nu le poți avea pe amîndouă în situațiile urgente.

— Nick, eu trebuie să...

— Nu-mi pune iarăși placa aceea cum că trebuie să te supui regulilor. Eu mă lupt în fiecare zi cu urgențe de viață și de moarte, în timp ce doctorii care nu au nici o legătură cu medicina stau pe de lături și întocmesc reguli care nu pot fi respectate. Noi asudăm acolo în secția de urgență în zilele de sărbătoare, iar administratorii stau pe fundurile lor și petrec, elaborînd poate o altă regulă birocratică pentru ca să facă medicina încă și mai grea.

— Asta nu-i frumos, Nick.

— Pe dracu, nu este ! Care a fost ultima dată cînd ai lucrat în secția de urgență ? Sau în oricare altă parte din acest spital, fiindcă veni vorba ? Care a fost ultima dată cînd ai stat aplecat deasupra sîngelui și sudorii și duhorii unui muribund ? Nu-mi spune mie, Sam. Du-te și joacă-te cu hîrtiile tale și lasă-mă în pace ! Du-te dracului și nu-mi sta în drum, bubui Nick.

David puse o mînă pe umărul lui Nick, dar acesta se scutură.

— Regulile tale prețioase au fost răspunzătoare de moartea lui Margo Marshall. Presupun că tuturor celor care au îmbrîncit-o afară de aici le-a fost mai comod să uite?

— Nick, spuse Sam calm, ești obosit.

— Ba bine că nu. Toți sîntem obosiți. N-o să vezi pe nici unul din noi fîțîindu-se de colo-colo cu burtă mare cum au administratorii, și știi de ce? Noi nu stăm toată ziua pe scaun și nu ne ristrăm, încercînd să găsim noi modalități de a tortura medicii. Noi îngrijim oameni, Sam, ne vîrîm mîinile în sîngele lor, în voma lor și în excrementele lor... muncind uneori douăzeci și patru de ore blestemate. N-avem persanal, n-avem fonduri, n-avem asta, n-avem aia. În aceste condiții trebuie să luăm și hotărîri, Sam. Noi nu avem timp să ajungem grași... sau indiferenți sau leneși.

Sam se așeză pe scaun în spatele mesei și se rezemă de spătar. Clătină din cap în tăcere, știind că nu avea nimic de spus.

— Cearta asta este ridicolă, Nick. Am vrut numai să știu despre formular. Îl avem, e foarte bine. Știu cît ești de obosit... du-te, dormi puțin.

— Da, o să dorm puțin. Undeva între tura din noaptea trecută și tura din noaptea care urmează o să dorm puțin, dar fiindcă tot sînt aici lasă-mă să-ți mai spun un lucru. Ducem lipsă de chirurgi ortopezi. Am dus lipsă și anul trecut iar acum că am pierdut doi este de-a dreptul imposibil. Dacă tot vrei să-ți bați capul cu ceva, bate-ți capul să-mi procuri un chirurg ortoped.

— Știi, am început discuția asta ca să-ți spun eu ție ceva. Acum văd că se-ntorc lucrurile, spuse Sam cu blîndețe.

— Tu mi-ai spus mie și eu ți-am spus ție, zise Nick începînd să se calmeze. Sîntem chit.

— E foarte generos din partea ta. Vezi, Nick, eu îmi dau toată silința... știu că nu crezi întotdeauna, dar eu fac tot ce pot. Încerc să nu-ți stau în drum, încerc să

obțin pentru Spitalul Municipal tot ceea ce pot... pentru a-ți da putința de a face și tu tot ce poți. Eu nu sînt împotriva ta sau a ceea ce încerci tu să faci. Din nefericire slujba mea îmi cere să fiu practic. Poate că asta nu e medicină, dar într-un spital municipal trebuie să existe și cineva ca mine.

Nick se lăsă greu pe scaun și-și lărgi cravata.

— Știu, știu. Îmi pare rău, Sam. Dar o să-ți spun ceva... după o noapte afurisită cum a fost noaptea trecută, cu atîta treabă care trebuie făcută astăzi, și o altă noapte nesfîrșită care urmează, ultimul lucru de care vreau să aud sînt regulile. M-am exprimat cam tare, bineînțeles, dar nu în interesul meu personal. Și, în ce privește regulile alea... eu nu-mi pierd vremea cu consimțăminte decît cînd n-am încotro.

— Înțeleg, Nick. Odată și odată am fost și eu doctor. Am urmat facultatea de medicină, am fost intern și apoi secundar. Știu prin ce treci. Și știu că în clipa asta ești obosit. Du-te și trage un pui de somn.

— Mulțumesc, Sam. O să mă duc, spuse Nick și se ridică. Haide, David, zise și o porniră spre ușă.

— Domnilor doctori ! îi strigă Sam.

— Hmm ?

— Sărbători fericite, le spuse el cu o voce foarte liniștită.

Ted primise dispoziție ca înainte de ora șapte să iasă din serviciu și acum se uita acru la ceas. Ora opt în dimineața de Crăciun. Pe cine, se întreba el, putea trezi la ora opt în dimineața de Crăciun ? Își luă paltonul din dulăpiorul său și plecă din spital, hotărînd să-și lase mașina la parcarea medicilor. Merse un timp pe străzile pustii ; mașinile erau rare, oamenii puțini și zgomotele străzii și mai puține. Se opri la un colț de stradă și așteptă în bătaia vîntului să treacă un taxi, fluturînd din mînă necunoscuților care treceau în mașini. Simțea nevoia să spună cuiva „Sărbători fericite" și cînd, în cele din urmă, se urcă într-un taxi, dădu șoferului adresa Tessei. Zece minute mai tîrziu stătea în holul clădirii

în timp ce portarul telefona sus, apoi Ted urcă, cu un zîmbet pe față. Apăsă pe sonerie de cîteva ori la rînd, scurt și repede, și Tessa deschise ușa.

— Sărbători fericite, prințesă, spuse el îmbrățișînd-o.

— Sărbători fericite. Moș Crăciun te-a adus? zîmbi ea.

— Nu, la drept vorbind m-a adus un șofer de taxi adevărat, urît și antipatic. Am puțin timp liber și m-am gîndit că ar fi drăguț să iau micul dejun cu tine. Te deranjează?

— Nu, îmi pare bine, spuse ea atîrnîndu-i paltonul. Gloata sălbatică va veni mai tîrziu. Sînt fericită să iau cu tine, în liniște, micul dejun. Tocmai începusem. Tu ce ai vrea?

— O ceașcă de cafea bună ar fi o adevărată plăcere, pentru început. Porcăria aceea de la spital mi-a făcut o gaură în stomac.

— Ți-o aduc, stai jos și relaxează-te, spuse ea, intrînd în bucătărie.

Ted o urmări îndepărtîndu-se în halatul alb de mătase, cu părul lung, blond, fîlfîind ușor.

— Cum au mers lucrurile la spital? întrebă ea, întorcîndu-se. Așeză tava cu serviciul de cafea pe o măsuță joasă din fața lui.

— Prost. Urît și prost. Cine va veni astăzi la tine?

— Grupul obișnuit.

— Ai un brad foarte frumos... ce este? Pin scoțian?

— Um-hm. Îi prefer pe ăștia. Sînt atît de grațioși.

— Tu l-ai împodobit?

— Lee și cu mine. Nu știu unde găsește fata asta atîta timp, este incredibil. A petrecut o noapte înșirînd mărgeluțe. Mi-a adus și mie cîteva pentru pom.

— E tipul de fată foarte casnică; Jim e un individ norocos.

— Ted, eu mă duc să pregătesc micul dejun. Dacă vrei să te împrospătezi, poți să te bărbierești și să faci

un duş. Tot ce ai nevoie găseşti în baia de lîngă camera lui Margo... cea alăturată de a mea.

— Tot te mai gîndeşti la ea?

— Din cînd în cînd, spuse Tessa liniştit. Cred că astăzi m-am gîndit la ea mai mult, din cauză că e Crăciunul.

— Cred că se simte mai bine, după ceea ce a făcut.

— Se simte mai bine? Ted...

— Stai, Tess, am vrut numai să spun că poate şi-a găsit puţină linişte. Nu mai trebuie să lupte.

Tessa se uită fix la Ted o clipă, apoi se duse în bucătărie. Ted se ridică şi se întinse, oprindu-se la uşa terasei şi uitîndu-se afară. După un timp, se îndreptă alene spre dormitor să se spele. Tessa puse nişte şuncă la grătar apoi se întoarse în sufragerie şi aşeză două tacîmuri. Umplu un vas mare de cristal cu crenguţe de vîsc încărcate cu bobiţe şi, după ce se gîndi o clipă, apăsă pe un buton al instalaţiei stereofonice, umplînd dintr-odată casa cu o muzică de Crăciun cîntată de corul de băieţi din Viena.

— Vezi, asta e ceea ce numesc eu a intra în atmosferă, zîmbi Ted întorcîndu-se în *living room*.

— A mers repede, spuse Tessa.

— Ce anume? întrebă Ted intrînd în sufragerie.

— Am spus că a mers repede.

— Vezi tu, noi doctorii învăţăm cum să facem orice foarte repede... şi prin asta înţeleg absolut orice.

— Ia loc, Ted, mîncăm într-o clipă, spuse ea, punînd o carafă cu suc de portocale pe masă. Toţi veţi lucra la noapte?

— Da. Bătrînul Nick lucrează la noapte.

— Nu te-am întrebat despre Nick.

— Tess, nu văd despre cine altul mă puteai întreba. Ştii că eu lucrez, ştii că Davey lucrează, care sînt acei toţi care mai rămîn?

— Nu fii aşa deştept. Ce mai face David?

— Amestecat. Încă se mai joacă de-a pisica şi şoarecele cu nevastă-sa. Dacă mă întrebi, eu nu cred că o să ceară divorţul.

— Asta-i o treabă bună.

— Nu e nimic bun. O ține pe ea la o mie de mile distanță pentru că nu se pot înțelege împreună, dar nu face nici un pas pentru a pune lucrurile în ordine. La dracu Tess, ar trebui să se hotărască într-un fel sau altul. Nu îi este de foarte mare ajutor faptul că nu poate discuta cu Nick.

— Știu, oftă Tessa. Zilele trecute, cînd am fost la policlinică, mi-a spus că îl vede pe Nick numai în orele de lucru.

— Da. Bineînțeles, în ultima vreme așa a fost aproape tot timpul. Dar Davey se menține strict în problemele de muncă.

— Aș dori numai..

— Lasă lucrurile în pace un timp, Tess. Se vor rezolva de la sine într-una din zilele astea și pînă atunci nu este nimic pe lume ce ai putea face. O să trebuiască să te mulțumești cu celelalte mici probleme ale tale. Ca de pildă smintitul Roger. Apropo, ce mai face smintitul Roger ? Vine și el mai tîrziu ?

— Nu, Roger a plecat în California. Nu se va întoarce decît pe la începutul lui ianuarie. Ted, nici n-o să crezi ce belea îngrozitoare a fost, ultimele două zile înainte de a pleca, era tot timpul beat mort. N-am mai văzut niciodată pe nimeni să se poarte în felul acesta numai fiindcă trebuie să plece. E posibil să-ți fie frică de un loc ?

— Tess, eu sînt chirurg nu psihiatru, dar îmi imaginez că acest fel de frică este relativ... așa cum îmi imaginez că evreilor le era groaznic de frică de Germania în timpul războiului, sau cum îmi imaginez că ție ți-ar fi frică să te trezești singură pe o stradă întunecoasă noaptea tîrziu. Vezi, de fapt nu îți este frică de un anumit loc, ci de ceea ce implică acel loc. Vrei să-mi spui că bătrînului Roger îi este frică de California ?

— El așa spune. Tessa ridică din umeri. Deși eu sînt teribil de nedumerită. Tata mi-a spus că Roger n-a fost niciodată în California... că minte pentru a-mi trezi simpatia.

— Asta seamănă a Roger. Ce te nedumereşte într-atît ?

— Tata era atît de categoric, l-am întrebat cum de ştie el unde a fost Roger şi unde nu a fost. Mi-a răspuns că Paul Tobias i-a spus, dar avea aerul că nici el singur nu crede ceea ce spune.

— Nu văd ce importanţă are. Lucrul important este că ai scăpat de el pentru un timp. Sper ca plecarea lui să fie definitivă.

— Tocmai de asta îi este lui teamă, spuse Tessa şi se ridică .

Se duse în bucătărie şi sparse cîteva ouă într-un castron. Adăugă puţin lapte şi le răsturnă într-o tigaie, amestecînd în timp ce cîntecele de Crăciun se auzeau vesele. După un timp farfuriile albe de porţelan fură umplute cu feliuţe rumene de şuncă şi jumări de ouă pe care Tessa le duse la masă.

— Mănîncă. Am în cuptor puţină budincă daneză.

— Tu ştii să faci pe cineva cu adevărat fericit, Tess. O să fii o nevastă foarte bună.

— Cine mai crede astăzi în căsătorie ?

— Tu crezi, nu-i aşa ? întrebă el printre îngbiţituri.

— Da. Se pare că nu mă pot acomoda cu cadenţa noului fel de a gîndi, zîmbi ea.

— Şi mie îmi place vechiul fel de a gîndi... acele obiceiuri de modă veche. Îmi place foarte mult tabloul pe care mi l-ai trimis de Crăciun, dar voiam să te întreb cum a putut fi făcut atît de repede.

— Din fericire a fost început de mult. Aveam de gînd să ţi-l dau de ziua ta, dar pictorul nu l-a terminat la timp aşa că a rămas pentru Crăciun. A ieşit foarte bine, în cele din urmă.

— E o frumuseţe. Îmi amintesc că vechea fotografie este din... îmi amintesc chiar şi ziua cînd ne-au fotografiat pe amîndoi. Acum mă trezesc dimineaţa şi mă uit la pictură şi stau şi mă întreb.

— Ce anume ?

— Drace, poți crede că a trecut atîta vreme ? Nici nu-mi vine să cred că am fost vreodată atît de tînăr... Acelea au fost zile frumoase, Tess.

— Da, au fost. M-am gîndit la Barney azi dimineață. Ți-l amintești... cățelul acela caraghios.

— M-am gîndit să-mi iau un cîine. Mi-ar plăcea să găsesc unul ca bătrînul Barney. Numai că se întîmplă exact ca și cu oamenii, totuși... nu se mai fac în ziua de azi cîini așa cum se făceau pe vremuri. Aș vrea ca Nick să nu locuaiscă în spital, spuse el dintr-o dată.

— Ce are Nick de-a face cu faptul de a-ți lua un cîine

— M-am dus să mă uit la cîini și am văzut unul mititel... să fiu al naibii dacă nu mi-a venit să-l cumpăr pentru bătrînul Nick. Nu pot explica, dar arăta ca și cum trebuia să fie cîinele lui Nick. Hei, Tess ? vorbind despre Nick, i-ai trimis ceva de Crăciun ?

— Le-am trimis aceleași daruri lui Nick, David și Jim, spuse ea calm.

Ei bine ? Ce anume ?

— Este... Ted, Apollo este zeul căruia îi jurați voi în jurămîntul acela, nu-i așa ?

Ted zîmbi.

— Jurămîntul acela ? Vrei să spui cel hipocratic ? Hai să aveam puțin mai mult respect, Tess, este un jurămînt vechi. În el se spune că nu poți provoca un avort unei femei, îți dai seama cît e de vechi.

— Încetează cu tachinarea, rîse Tessa. E vorba de Apollo, nu-i așa ?

—Noi jurăm „pe" Apollo, tămăduitorul, nu lui dar, în sfîrșit, el e tipul.

— Așa am crezut și eu. În orice caz, le-am trimis cîte un mic medalion de aur cu Apollo, pe un lanț. Pentru a le purta la gît. De ce întrebi ?

— Aha, am știut că aici e mîna ta.

— Unde ? Despre ce vorbești ?

— Îmi face o reală plăcere să-ți spun. Vezi, Nick nu poartă niciodată bijuterii, poartă numai un ceas fiindcă

trebuie să-l poarte, dar nimic altceva, nici inele, nimic. Jumătate din vreme nu-și poartă pe bluză nici măcar ecusonul cu numele. Acum, așa ca din senin, iată că-i strălucește un lanț de aur la gît. L-am întrebat ce-i cu asta dar mi-a spus să spăl putina, refuzînd să dea vreo explicație. Mi-am imaginat că trebuie să aibă vreo semnificație specială.

— Acum cine exagerează ? întrebă Tessa.

Ted își aprinse o țigară și se rezemă de spătarul scaunului.

— Poate, dar îți spun că detestă bijuteriile. Mă întreb ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi trebuit să meargă la război ? Și-ar fi scos medalionul cu numărul matricol și le-ar fi spus să facă ce vor cu el.

— Să mergem dincolo, spuse Tessa luînd cafetiera de pe masă. Se mutară în salon și Ted se așeză comod pe o canapea lungă, de culoare bej .

— Lee va veni și ea astăzi ?

— Da, dar din păcate fără Jim. El învață.

— Da, în această perioadă a anului nu vezi nici picior de student în medicină. Toți se evaporează. Învață pentru examenele de sfîrșit de an care încep luna viitoare.

— Presupun că din cauza asta. Lee nu se prea sinchisește că își petrece aici atît de multă vreme.

— În legătură cu acțiunea de binefacere ?

— Da, am făcut planul în linii generale, și cred că va fi ceva extraordinar.

— Știi că o să trebuiască să vorbești cu Sam. Sam Matthews.

— Mi-am dat întîlnire cu el săptămîna viitoare.

— Asta o să-l implice și pe Nick ? întrbă el încet.

— Nu știu, Ted. Presupun că e de compentența doctorului Matthews să hotărască pe cine anume implică treaba asta. David mi-a și spus că nu vrea ca eu să vin în contact cu Nick, cred că-i va spune asta și doctorului Matthews.

— De ce nu vrea?

— Afirmă că pe mine mă va indispune.

— În ultima vreme Davey are niște reacții exagerate, Tess. Eu n-aș da prea multă importanță acestui sfat anume.

— Ted, cînd au de cînd să înceteze?

— Nu știu, prințesă, cred că atunci cînd vor obosi amîndoi... și nu mai e mult, e greu într-un spital să duci o vrajbă la infinit. La Spitalul Municipal băieții trăiesc fiecare în buzunarul celuilalt, sînt mai apropiați decît este cifra nouă față de zece. Tess, ce anume o să te indispună? Nu poți umbla tot timpul ca și cum cineva e gata să-ți fure ursulețul de pluș, trebuie să apuci cu amîndouă mîinile ceea ce ai și să ții bine. Încearcă să îmbunătățești lucrurile dacă poți, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu le înrăutăți!

— Străvechea voce a experienței, zîmbi Tessa. Ce s-a întîmplat cu băiatul de doisprezece ani?

— Cînd nu sînt de doisprezece ani mă simt de o sută doisprezece și, lasă-mă să-ți spun. Tess, oamenilor nu le ajută la nimic să umble de colo-colo frîngîndu-și mîinile Aproape toate lucrurile se rezolvă de la sine cînd vine momentul potrivit.

— Acesta este un fel pasiv de a vedea lucrurile, Ted. Nu seamănă cu tine.

— Nu vreau să spun că fiecare trebuie să șadă culcat și să aștepte ca lucrurile să vină de la sine, dar vreau să spun că nu trebuie să înceapă să complice lucrurile după ce ele au survenit. Complicațiile sînt acelea care fac lucrurile mai rele. Să zicem că a survenit X; foarte bine, îl avem pe X pe cap și probabil că îi putem face față. Dar ce se întîmplă dacă o luăm razna și îl amestecăm pe X cu Y și cu Z și, înainte de a-ți da seama, te trezești cu o dandana pe cap.

— Vorbești de parcă te-ai fi întîlnit tu însuți cu Y și cu Z, zîmbi Tessa.

— Cu o mulţime de X-i, rînji Ted. Dar întotdeauna Y-i şi Z-i sînt aceia care mă dau gata.

Tessa rîse şi se întinse să-i mai toarne lui Ted puţină cafea.

Marţi, după Crăciun, Tessa şi Lee porniră la nouă dimineaţa spre Coney Island. Luară un taxi pînă în Brooklyn şi tot timpul cît dură drumul vorbiră cu înflăcărare. Aşa cum erau îmbrăcate sport, în pantaloni şi paltoane maxi, arătau ca două fetiţe care se duceau să se dea în căluşei şi să se îndoape cu vată de zahăr. Era o zi mohorîtă şi rece, cu cerul acoperit de un nor gălbui care o jena pe Lee la ochi, iar pe Tessa o făcea să strănute.

Odată ajunse acolo, fură conduse într-un birou micuţ, înghesuit şi li se oferi cîte un pahar lipicios cu cafea. Cîţiva bărbaţi se prezentară pe dată şi Lee se aşeză jos, luînd note, în timp ce Tessa angajă cu bărbaţii aceia o discuţie de afaceri de trei ore. A fost o discuţie fructuoasă care a atins toate punctele şi cînd, în sfîrşit, Tessa şi Lee se ridicară să plece, bărbaţii le conduseră, stînd cu ele afară, pînă cînd apăru un taxi.

În drum spre casă, Tessa jubila, entuziasmată de promisiunile de colaborare făcute de cei de la Asociaţia Coney Island. Lee şedea tăcută, înmărmurită de suma enormă de bani cu care garantase Tessa pentru a-şi asigura o noapte parcul de distracţii. Dar Lee mai ştia că acesta nu era decît începutul. Tessa avea să plătească muzica şi oamenii de pază, după cum tot ea va plăti cheltuielile pentru tipărirea broşurilor despre Spitalul Municipal pe care avea de gînd să le pregătească şi a miilor de invitaţii pe care urma să le distribuie. Va fi nevoie de autobuze care să ducă oaspeţii şi să-i aducă din parc, vor fi apoi biletele de avion pentru celebrităţile care vor participa ; vor mai fi lucruri la care ea nici măcar nu se gîndise încă, o mie de amănunte diferite, fiecare la fel de costisitoare, încît Lee se cutremură. Responsabilitatea era uriaşă, dar ea se nelinişte mai mult pentru lucrurile la care nu se gîndiseră încă, deoarece toate urmau să fie plătite de Tessa, care era hotărîtă ca toţi banii rezultaţi

din încasări să ajungă direct la Spitalul Municipal, fără ca ea să rețină nimic pentru cheltuieli.

— Ești teribil de tăcută, Lee, spuse Tessa. Nu crezi că treaba a mers bine ?

— Bineînțeles, cred că a mers foarte bine, dar Tessa... toți banii aceia.

— Oh, rîse ea. Lasă asta, avem alte lucruri la care să ne gîndim.

— Ca de pildă ?

— Ei bine, trebuie să angajăm o agenție de publicitate care să se ocupe de anunțuri și... stai să văd... o să ai nevoie de ajutor. Cred că o să trebuiască să angajezi niște dactilografe și o să trebuiască să alegem o tipografie. Sînt o mie de lucruri de făcut, e de-a dreptul emoționant.

— Nu cumva uiți ceva ?

— Ce ?

— Încă nu ai discutat cu Sam Matthews.

— Voi discuta. Mîine. Dar ăsta nu e un motiv ca astăzi să nu ne ținem de treabă... cu siguranță că nu va putea spune nu, zise Tessa blînd și-și aprinse o țigară. Lee se uită fix la ea un moment, apoi clătină din cap, știind că asta așa era.

— Domnișoară Cabot, începu Sam Matthews după ce Tessa isprăvi. Aceasta e o ofertă foarte generoasă... și aproape incredibilă. Vreți să spuneți că aveți atîta simpatie pentru Spitalul Municipal încît sînteți dispusă să efectuați toată această cheltuială ?

— Da, așa e. A, atîta simpatie ! Doctore Matthews, nu este vorba de un capriciu și nu o fac numai pentru că medicii voștri mi-au salvat viața. E cu mult mai mult decît atît, este vorba de tot ce se află în spatele acestui spital. El e ca un prieten bun și nimeni nu poate sta deoparte lăsîndu-și prietenul să moară de foame. Domnule doctor, din tot ce-am văzut, Spitalul Municipal este literalmente condamnat să moară de foame.

— Hm. Avem necazuri, e adevărat, le-am avut ani de zile. E parte integrantă dintr-o problemă generală, municipiile nu primesc destui bani şi serviciile publice au de suferit. Din nefericire, asta include şi spitalele. De ce anume aţi avea nevoie din partea noastră ?

— De permisiunea dumneavoastră, bineînţeles şi de un anumit ajutor tehnic.

— Ce fel de ajutor tehnic ?

— Am intenţia să trimit fiecăruia de pe lista invitaţilor o broşură, în care să le explicăm ce înseamnă Spitalul Municipal. Ca să pot face acest lucru trebuie să ştiu mai multe lucruri despre el decît cunosc. Am nevoie să cutreier spitalul, să mă uit prin toate colţurile, ca să spun aşa, căci am nevoie de un mare număr de fapte şi cifre. După cum vedeţi, scopul acestei acţiuni este să cointeresăm cît mai multă lume. Dacă eu aş fi fost un oarecare pacient ce s-a întîmplat să se învîrtă pe aici, nu ar fi însemnat mare lucru, dar eu nu sînt chiar un oarecare. Şi aşa cum mi s-a întîmplat mie, în mod evident se poate întîmpla oricui. Plecînd de la acest punct, după ce demonstrez acest fapt, vreau ca oamenii să înţeleagă clar imensele voastre nevoi. Vreau ca oamenii să înţeleagă adevărat ce se petrece în spitalele municipale.

Sam luă de pe masă expunerea dactilografiată cu grijă şi se uită din nou la ea.

— Va cere foarte multă muncă, spuse el calm.

— Ştiu, şi în mare parte va fi o muncă irosită, şi asta ştiu.

— Irosită ?

— Ei bine, ar fi naiv să cred că majoritatea oamenilor vor participa la această acţiune fiindcă le pasă de spital. Vor veni pentru că va fi cel mai senzaţional eveniment monden al anului. Vor găsi că e amuzant să meargă în Coney Island şi să mănînce un crenvurşt. Vor găsi că e plin de haz. Cu toate acestea, cîţiva vor înţelege ceea ce încerc eu să fac şi, dacă privim lucrurile în perspectivă,

va fi în avantajul vostru să-i aveţi pe aceşti oameni de partea voastră. Această acţiune nu trebuie neapărat să fie un lucru care să se petreacă o singură dată, o unică încercare... s-ar putea să iniţiem ceva care se va perpetua de la sine, aici şi poate şi în alte părţi ale ţării. De aceea este nevoie de un material care să trezească interes şi de aceea am nevoie de ajutor.

— Înţeleg. Ei bine, de la început... aveţi permisiunea mea, bineînţeles, dar aveţi nevoie şi de permisiunea municipalităţii.

— O am, spuse Tessa, aprinzîndu-şi o ţigară. În scris, adăugă ea.

— Bine, dădu Sam din cap aprobativ. În ceea ce priveşte cealaltă cerinţă, toate informaţiile despre spital, toate faptele şi cifrele, trebuie să fie oficiale. Asta înseamnă că spitalul trebuie să fie reprezentat de cineva.

— Mă supun la toate regulile dumneavoastră, spuse Tessa încetişor. Ştiu că trebuie să existe o birocraţie.

— În sfîrşit, rîse Sam, cineva care înţelege birocraţia. Da, avem astfel de probleme şi asta ne duce la faptul că spitalul trebuie reprezentat. Şi, anume, de către cine. Vedeţi, nu există decît doi oameni care pot fi autorizaţi să vorbească în numele spitalului în probleme de acest fel. Eu şi Nick Gorlin.

Tessa îşi feri privirea, dîndu-şi la o parte cu mîna părul de pe umeri.

— Nu aveţi un serviciu de propagandă ? întrebă ea.

— Avem unul sau doi oameni care întocmesc rapoartele anuale, asta-i tot. Nu avem bani să ţinem personal pentru propagandă, iar evenimentele speciale în legătură cu bolnavii noştri sînt puţine şi sînt rezolvate de cei care se oferă voluntar. Deci vedeţi, nimic din ceea ce cereţi dumneavoastră nu poate fi rezolvat de ei.

Tessa se aşeză mai drept pe scaun, rezemîndu-se de spătarul de lemn.

— Deci, domnule doctor, după cît se pare problema o să cadă în sarcina dumneavoastră sau a lui Nick.

Sam ezită, apoi o privi pe Tessa direct în ochi.

— Mi-e teamă că o să cadă în sarcina lui Nick.

— De ce?

— O să vă dau tot ajutorul pe care îl pot da, dar nu pot să iau asupra mea acest proiect. Această perioadă a anului, vreau să zic următoarele șase luni, sînt cele mai grele din întreg planul administrației. Studenții au în curînd examene de sfîrșit de an, trebuie să hotărîm calificativele împreună cu decanul facultății de medicină. Avem consfătuiri cu alte spitale în legătură cu internii. Spitalul Municipal primește o nouă serie de interni, un nou medic șef, și noi medici în primul an de secundariat. Domnioșară Cabot, nu vă puteți imagina cantitatea de muncă la care trebuie să facem față. Aș putea să vă dau și alte amănunte, dar v-aș plictisi. Adevărul e că mi-e imposibil să mă angajez la așa ceva.

Tessa se ridică și făcu cîțiva pași prin încăperea micuță.

— Deci o să trebuiască să depindem de colaborarea lui Nick.

— Pot să vă vorbesc deschis, domnișoară Cabot?

— Bineînțeles, spuse ea, așezîndu-se din nou.

— Vedeți, medicii mei cred că eu sînt orb, surd și mut, dar nu sînt. Aud ceea ce se vorbește în spital la fel de bine ca oricare altul și știu... ei bine, știu că doctorul Gorlin a devenit... distant față de dumneavoastră. Știu că doctorul Cord a preluat cazul dumneavoastră pentru că era în interesul sănătății dumneavoastră. Nu e treaba mea să discut probleme personale, dar trebuie să mă preocupe sănătatea dumneavoastră.

Tessa își aprinse o altă țigară și se uită fix la Sam.

— Sănătatea mea este perfectă. Am fost necăjită, la început, cînd Nick... s-a retras în felul în care a făcut-o, dar îl înțeleg foarte bine. Nu mai e nici o problemă. Doctore Matthews, îmi dau seama că David nu dorește să vin în contact cu Nick, dar ăsta este un lucru nejustificat, indiferent cît ar fi de bine intenționat. Atît Nick cît și eu

sîntem adulţi, nu trebuie să fim neapărat prieteni ca să lucrăm împreună.

Sam se uită în jos la masa lui, jucîndu-se cu o clamă de prins hîrtii, răsucind-o în fel şi chip.

— Cred că este o atitudine înţeleaptă. Credeţi că îl puteţi convinge pe doctorul Gorlin?

— Vreţi ca eu să-l conving? Nu-i puteţi cere dumneavoastră să colaboreze?

— Asta-i tot ceea ce pot face, domnişoară Cabot, să-i cer. În această problemă nu-i pot impune... nu face parte din îndatoririle lui. O să trebuiască să facă acest lucru în timpul său liber, ori are destul de puţin, aşa cum stau lucrurile. Să-l chem aici jos? Sau aţi dori să vă amînaţi planurile pînă vă pot asista eu?

— Vă rog să-l chemaţi. Nu vreau să aştept. Dacă dumneavoastră nu sînteţi disponibil pînă în iunie, atunci nu vom putea realiza încasările înainte de ianuarie sau cam aşa ceva şi nu vom avea Coney Island, spuse ea. Chemaţi-l îmi încerc norocul.

Sam dădu din cap şi formă centrala spitalului cerînd să-l cheme pe Nick.

— Pot să vă ofer puţină cafea? Sau ceai? întrebă Sam.

— Aş prefera ceai, mulţumesc.

— Bună alegere, spuse Sam, scoţînd două pliculeţe cu ceai din sertarul mesei.

Nick agăţă receptorul în furcă şi se uită la ceas. Mai stătu un timp să mîzgălească nişte instrucţiuni pentru un nou bolnav, apoi ieşi din birou, luînd-o pe scări în jos spre biroul lui Sam Matthews. Bătu o dată şi deschise uşa, păşind înăuntru.

— Sam, sînt grăbit, ce... începu el dar se opri văzînd-o pe Tessa.

Rămase nemişcat uitîndu-se la ea. Purta un taior din stofă de lînă neagră, cu manşete albe de mătase, decolteul în formă de V al jachetei lăsa să se vadă pielea albă a gîtului şi parfumul ei plutea prin odaie.

— Bună ziua, Nick, spuse încetișor. Zîmbetul ei era calm, aproape sfios.

— Bună ziua, Tessa. Cum te simți ?

— Oh, minunat ! M-am simțit foarte bine, spuse ea încercînd să nu se uite ca să vadă dacă purta cadoul ei de Crăciun, așa cum îi spusese Ted.

— Sam, spuse Nick, despre ce este vorba ?

— Ia loc, Nick.

— Stau în picioare. Sînt grăbit.

— Trebuie să-ți spunem ceva, s-ar putea să-ți ia puțin timp.

— Sam, eu nu am timp. Ce este ?

— Foarte bine, fă cum vrei .Domnișoară Cabot, o să-i explic eu doctorului Gorlin propunerea dumneavoastră și dacă uit ceva, vă rog să-mi reamintiți, spuse Sam și începu să-i explice lui Nick despre acțiunea de binefacere, consultînd adesea expunerea dactilografiată, ceea ce îi luă vreo douăzeci de minute. Cînd Sam isprăvi de explicat, Nick se așeză jos.

— Este o idee minunată, Tessa. Socot că este foarte generos din partea ta să vrei să faci asta, spuse Nick cu voce joasă. Sînt întru totul de acord... și sper să fie un mare succes. Dacă pot să fac și eu ceva, Sam, anunță-mă, spuse el, ridicîndu-se.

— Nick, așteaptă o clipă, spuse Sam. Într-adevăr, este ceva ce poți face.

Sam continuă să-i explice faptul că spitalul trebuie reprezentat și Nick se așeză din nou. Se uită la Tessa, apoi își întoarse privirea, frecîndu-și bărbia.

— Eu... eu nu pot. Îmi pare rău, dar... nu am timp, am mult prea multe responsabilități. Sam, tu știi asta, spuse Nick cu oboseală în glas.

— I-am spus domnișoarei Cabot că nu te pot sili să dai o mînă de ajutor.

— Nu poți găsi pe altcineva ? Spitalul ăsta mișună de doctori. De ce eu, Sam ?

— Numai tu și cu mine putem vorbi în numele spitalului, iar tu știi asta. Și știi de asemenea ce program urmează pentru mine.

— Ce părere ai de programul meu ?

— Bineînţeles că ar trebui să te ocupi de lucrul acesta în timpul liber.

Nick se ridică şi făcu cîţiva paşi cu ochii în podea.

— Îmi pare rău. Pur şi simplu nu pot, spuse el în cele din urmă.

— Domnişoara Cabot, spuse Sam, nu ştiu ce altceva am putea face. Dacă doctorul Gorlin refuză să colaboreze.

— Termină, Sam, nu lua lucrurile în felul ăsta. Aş face orice pentru Spitalul Municipal, am făcut întotdeauna, asta ar trebui să-ţi spună ceva.

— Eu vorbesc despre clipa de faţă, Nick. Vorbesc despre acţiunea domnişoarei Cabot. Toţi banii aceia pe care i-am obţine, fondurile de care avem nevoie... şi, ceea ce este mai important, atenţia publicului. Domnişoara Cabot ne oferă o publicitate pe care nu am putea-o cumpăra chiar dacă am avea bani. Ai într-adevăr de gînd să o refuzi ?

— Pur şi simplu nu văd de ce trebuie să fiu eu în persoană. David n-ar fi de acord, ştii bine. În definitiv, o să-mi ia postul anul viitor, ar putea fi o experienţă folositoare pentru el.

— Poate. Dar nu am latitudinea de a-i îngădui să reprezinte spitalul. Se întîmplă ca acele reguli ale mele pe care le dispreţuieşti atît să includă liste cu cei care pot vorbi în numele spitalelor municipale.

— Nick, spuse Tessa, ridicîndu-se, ştiu bine de ce eziţi, dar nu e necesar. Te simţi stingherit din pricina mea, poate că nutreşti chiar un resentiment faţă de mine, asta te priveşte. Dar pentru un scurt timp ai putea încerca să accepţi aceste condiţii exact aşa cum ai acceptat condiţiile mizerabile dinainte. Nu eu am propus această... soluţie, m-am gîndit că se putea apela la alt doctor, dar de vreme ce nu avem alegere...

Nick o privi fix pe Tessa apoi îşi întoarse ochii.

— Trebuie să mă mai gîndesc.

— Nu mai este timp de gîndire. Lee și cu mine am început să facem pregătirile, iar tu și cu mine va trebui să începem imediat colaborarea dacă totuși se face această treabă.

— N-o să las să mi se forțeze mîna. Așa nu merge.

— Foarte bine, Nick. Joacă-te cu mîndria ta... așteaptă atît cît ai nevoie. Poți să stai și să te codești și să șovăi pînă-n vecii vecilor, dacă așa vrei tu. Nu vei fi antrenat în treaba asta. În acest timp, bineînțeles, noi o să amînăm la infinit și nu se va realiza nimic. Spitalele municipale vor continua să existe ca și pînă acum... ca atîtea alte lucruri murdare, ascunse în tainițele municipalităților, fără ca nimeni să aibă mustrări de conștiință.

Tessa se întoarse și-și luă paltonul de pe scaunul din spatele ei. Îl îmbrăcă, apoi își trase gluga căptușită cu vulpe neagră peste părul blond.

— Doctorul Matthews are dreptate, continuă ea calm. De bună seamă că nu te putem sili să ne ajuți. Își luă poșeta și mănușile și se îndreptă spre masa lui Sam cu mîna întinsă.

— Așteaptă o clipă, spuse Nick. N-am spus că nu vreau s-o fac. Am spus numai că vreau să mă mai gîndesc.

— Apreciez acest lucru, dar mi-e teamă că nu e de-ajuns. Nu este timp să ne așezăm jos și să cîntărim argumentele pro și contra. Eu pot să obțin parcul de amuzament pentru o singură noapte anumită, înainte de începerea sezonului, cînd locul începe să fie înțesat de lume. Ori tocmai pentru acea noapte anumită am aranjat autorizația și se înțelege de la sine că în noaptea aceea se va permite intrarea în parc numai celor invitați.

— Tessa, așteaptă o clipă, putem sta măcar de vorbă înainte de a pleca? Cum ai vrut tu să procedăm, ce-am eu de făcut, vreau să zic?

— Doctorul Matthews ți-a vorbit despre ce e nevoie.

— Am și eu niște condiții de pus, spuse Nick.

— Ce condiții?

— În legătură cu vizitarea spitalului, de exemplu. Sînt nişte secţii pe care pur şi simplu nu le poţi vizita. Cea mai mare parte a spitalului, dealtfel.

— De ce nu ?

— Sam, spuse Nick. Nu cred că ai să îngădui acces total, nu-i aşa ?

— Domnişoară Cabot, aici are dreptate doctorul Gorlin. Nu vă putem da *„carte blanche"*, prin asta înţeleg că nu puteţi intra în anumite secţii ale spitalului. Nu va fi un lucru bun nici pentru dumneavoastră nici pentru bolnavi, în anumite cazuri. Etajele de chirurgie, secţia de psihiatrie, secţia medicală pentru bărbaţi sînt zone pe care trebuie să le interzic.

— Oh, înţeleg foarte bine, n-aveam pretenţia să pătrund în chirurgie şi nici nu voiam să vă tulbur pacienţii, fie ei bărbaţi sau femei. Oricum, asupra condiţiilor pe care le oferiţi bolnavilor, mi-am făcut o idee, ceea ce aş vrea eu să văd este aparatura. Vreau să văd dacă e veche şi în stare proastă şi am nevoie să mi se spună dacă e suficientă sau insuficientă. Aş vrea să văd bucătăria şi spălătoria, lucrurile acestea care se răsfrîng foarte mult asupra bolnavilor. V-am spus, doctore Matthews, că e nevoie să mă uit mai cu seamă prin colţuri şi să constat singură ce se petrece. Tessa se aşeză din nou, şi-şi aprinse o ţigară. Cu toate acestea, vreau să vizitez secţia de psihiatrie.

— Este imposibil, spuse Nick. Chiar şi în saloanele cu bolnavii neviolenţi trebuie să fim foarte precauţi cu vizitatorii. Este admisă numai familia, şi foarte rar. Vizitatorii îi agită.

— Vrei să spui că nu vin în contact cu... începu ea.

— Tessa, avem cazuri foarte diferite în aceleaşi saloane. Este imposibil să le mînuieşti la modul normal, dar dacă devin agitaţi, ne creează probleme foarte grave. Asta în ceea ce priveşte bolnavii, în ceea ce te priveşte pe tine, nu ţi-aş da voie niciodată să intri acolo. Saloanele de psihiatrie din spitalele municipale sînt... sînt adevărate coşmaruri, nici nu-ţi imaginezi, isprăvi el calm.

— Exact ăsta-i lucrul pe care aş vrea să-l cunosc. Nu trebuie neapărat să-l văd, dar dacă nu-l văd, atunci cineva trebuie să-mi povestească despre el.

— Acum îţi dai seama de ceea ce cere domnişoara Cabot, Nick. Care sînt celelalte condiţii ale tale ?

— Aceste... şedinţe de lucru. Unde vor avea loc, în mod concret, vreau să spun.

— Ei bine... oriunde. Nu m-am gîndit. Poţi să vii la mine acasă, dacă vrei, spuse Tessa.

— Nu, răspunse Nick repede. N-o să încep să hoinăresc prin această carte poştală ilustrată numită Sutton Place. Întrunirile vor trebui să aibă loc aici.

— Foarte bine. Eu pot veni la... unde, aici ?

— Sam ? întrebă Nick. Camerele medicilor ies din discuţie... sînt ca nişte vestiare de ştrand.

— Asta-i cea mai mică problemă. Serile eu sînt rareori la spital, puteţi folosi biroul meu, alteori puteţi folosi oricare din camerele de odihnă ale medicilor. Vom închide camera pentru timpul cît durează şedinţele. Îmi cer scuze, domnişoară Cabot. Avem o sală de conferinţe, dar o folosesc medicii pentru propriile lor şedinţe. Nu vă pot trimite acolo.

— Acest birou va fi perfect. Deci totul e stabilit. Tessa zîmbi. Vă sînt foarte recunoscătoare, doctore Matthews şi Nick... apreciez ceea ce faci. Foarte multe. Cînd putem începe ?

— S-ar părea că vrei să mă somezi, spuse Nick scurt.

— Am nişte detalii urgente de care trebuie să mă ocup. Ce spui, imediat după Anul Nou ?

— Foarte bine. O să te chem cînd o să-mi cunosc programul pentru anul care vine. Acum înţelegi, în cea mai mare parte o să trebuiască să organizăm întîlnirile în orele de seară. Afară de aceasta, o să trebuiască să te pregăteşti dinainte, deoarece eu nu voi avea timp de prea multe explorări, tu pui întrebările şi eu răspund.

— Înţeleg, spuse Tessa liniştit. Aştep să mă chem..., continuă, apoi se ridică, îndreptîndu-se spre Sam. Mulţumesc încă o dată, doctore Matthews. O să vă trimit sigur rapoarte săptămînale asupra felului cum se desfăşoară lucrurile şi o să-mi dau toată silinţa să nu stau în drumul nimănui.

Sam se ridică şi ocoli masa.

— Noi sîntem aceia care sîntem recunoscători. Mă simt atît de copleşit de această poveste încît nu mi-am exprimat cum se cuvine toată recunoştinţa, dar cînd o să-mi vin în fire, o să încerc s-o fac mai bine, spuse el. Un singur lucru încă, domnişoară Cabot. Vreau să-mi promiteţi că veţi continua să-l vedeţi pe doctorul Cord la policlinică; este preocupat de sănătatea dumneavoastră în aceste condiţii de tensiune. Cred că e bine să vă ţinem sub observaţie.

— Bineînţeles. Dar mă voi simţi perfect, sînt mai puternică decît par, zîmbi ea şi se întoarse spre Nick. Îţi mulţumesc într-adevăr. Cred că va ieşi farte bine.

— Umm. Numai să-ţi aminteşti, eu te-am prevenit corect. Aici nu e vorba de un ceai. Nimic nu s-a... schimbat.

— Înţeleg, spuse ea încetişor şi se îndreptă spre uşă.

Sam i-o deschise şi rămase acolo urmărind-o cum merge de-a lungul coridorului. După un timp închise uşa şi se întoarse la masa lui.

— Ei bine, spuse el.

— Bravo, Sam, iată un comentariu minunat care lămureşte lucrurile cu multă claritate. Pot să-l citez pe viitor? Nick clocotea. „Cînd ajunse la comentariu, doctorul Sam Matthews, şef al personalului din Spitalul Municipal, spuse: «ei bine»". Vocea lui bubuia cînd deschise uşa.

— Nu te lua de mine acum, spuse Sam. Ai fost de acord să ajuţi, nimeni nu ţi-a răsucit braţul.

— Du-te dracului! zbieră Nick şi ieşi pe coridor, trîntind uşa după el.

La ora douăsprezece fără un minut, orașul era tăcut, învăluit într-o mantie de liniște înfiorată. La miezul nopții, marele oraș explodă țîșnind ca un vulcan cînd strigătele fericite, nestăpînite, se ridicară în aerul nopții. Strigătele începură ca un vuiet surd în inima Manhattanului, apoi crescură în intensitate pînă cînd părură să atingă cerul. Clopotele băteau, luminile scăpărau, zgomote răsunau de pretutindeni; trompete de hîrtie, claxoane de mașini, instrumente muzicale, toate își împleteau sunetele împreună într-un tribut atonal. Oamenii se sărutau, se îmbrățișau și dansau ; unii azvîrleau spre cer petarde colorate.

La miezul nopții, tradiționala petrecere dată de familia Cabot în ajunul Anului Nou era în plină desfășurare și Shelton își îndeplinea obișnuitul ritual de revelion. Cînd bătu miezul nopții, stinse luminile și orchestra micuță din sala de recepție începu primele acorduri din *Auld Lang Syne* [1]. Înghesuiți în întuneric, invitații schimbau tradiționalele săruturi și-și ridicau paharele de șampanie, în timp ce Jason aștepta ca luminile să se aprindă din nou pentru a-și ține tradiționalul toast în cinstea noului an. Tessa și partenerul ei din seara aceea ascultară toastul, sorbiră din șampanie și zîmbiră auzind tradiționalele strigăate de „bravo, bravo“ care răsunau în toată casa. În toate privințele, părea să fie obișnuita petrecere de revelion, neschimbată de-a lungul anilor, doar fețele oamenilor erau mai îmbătrînite, însă familiare, deși membrii familiei Cabot știau bine că această petrecere era deosebită ; sărbătoreau sfîrșitul anului, dar sărbătoreau de asemenea sfîrșitul atîtor lucruri care le fuseseră familiare de-a lungul unei vieți. Jason și Amanda nu vădeau nici o urmă de tristețe pentru lucrurile ce aveau să le piardă, dar Tessa stătea liniștită, cu o expresie melancolică răspîndită pe chipul ei, în timp ce Bill Reynolds se apropie de ea.

---

[1] *Auld Lang Syne* = în lb. scoțiană : Vremuri de demult.

— Un an nou fericit, fericit, spuse el sărutînd-o pe obraz.

— Un an fericit. Acesta o să fie cu adevărat un an nou... pentru noi toţi.

— Te nelinişteşte ?

— Nu, într-adevăr nu. Întotdeauna însă mă întristează puţin cînd un lucru se apropie de sfîrşit, asta-i tot.

— Lucrurile trebuie să aibă un sfîrşit, dacă e să începem altele noi, Tessa.

— Ştiu. Am o vagă impresie c-aş fi vrut ca lucrurile... să mai zăbovească un moment. Mă bucur pentru noile începuturi. Dar e cam greu să-mi imaginez această casă... Oh, tu ştii ce vreau să spun, unchiule Bill. Am crescut în casa asta, sînt aici atîtea amintiri, iar anul viitor, ei bine, totul va fi altfel. Mama şi tata vor trăi în locuinţe separate, iar tu vei începe o altă viaţă.

— Şi tu, draga mea ? zîmbi el.

— Nu ştiu. Presupun că pentru mine lucrurile nu se vor schimba din cale afară de mult.

— Jason a vorbit adineauri despre viitor. Nu despre anul următor... se gîndea la cinci zece ani de aici înainte.

— Ce-a spus ?

— Astă seară e într-o stare de spirit excepţional de expansivă, zîmbi Bill. Le-a prezis realizări importante şi mari succese la toţi. Chiar şi lui Nick.

— Lui Nick ?

— Jason este convins că peste zece ani clinica noastră nu va mai fi o clinică, ci un institut de medicină. Şi prevede că Nick va sta în fruntea lui... tînărul preşedinte al consiliului de conducere.

— Asta-i ridicol, spuse Tessa calm.

— Da, totuşi e drăguţ din partea lui că a spus lucrul acesta. Pentru Jason înseamnă un mare succes, asta-i ideea lui despre fericirea lui Nick. Şi, cine ştie ? rîse el. Poate peste zece ani clinica noastră va fi într-adevăr un institut. E un lucru la care te poţi gîndi, în orice caz.

— Ar fi mai bine să-ţi cauţi un alt doctor dacă asta-i ceea ce doreşti, spuse ea. Nick s-ar înverzi la faţă de supărare la gîndul acesta. Un institut, într-adevăr.

— Cred că e îngăduit să avem gînduri nesăbuite în ajunul Anului Nou. În timpul anului avem atît de puţină vreme pentru aşa ceva.

— Unii n-au timp nici măcar în noaptea asta. Am vorbit adineauri cu Ted, la Municipal e jale. O să lucreze toată noaptea.

— Şi Nick ?

— Da, şi Nick. Bietul Nick, n-are niciodată o sărbătoare. Tessa, într-o bună zi o să-i oferi tu, în chip de cadou, o sărbătoare nemaipomenită, minunată... împachetată în hîrtie sclipitoare cu pangliculţe şi funde.

— Despre ce vorbeşti ? rîse ea. Unchiule Bill, cred că te-ai pilit.

— Ştii ce cred ? Cred că sînt pe cale să mă îmbăt criţă şi că o să-mi facă plăcere în noaptea asta. Ce-i cu partenerul tău, Tessa, unde este ? Ar trebui să savuraţi amîndoi momentul acesta.

— S-a dus să aducă nişte şampanie. Bănuiesc că o să-ţi urmeze pilda.

— Şi să se îmbete ?

— Aşa cred.

— Bravo, Hayes, rîse Bill. Nu prea îl placi, nu-i aşa ?

— Hayes e un bărbat drăguţ, dar îl cunosc de prea multă vreme. E un prieten din copilărie.

— Aşa-i şi Teddy ; şi ce-i rău în asta ?

— Oh, nu ştiu... Hayes este prea drăguţ, are prea mulţi bani, e prea frumos şi are prea multe rubedenii în registrul social, spuse ea.

— Astea nu prea sună a dezavantaje... tu ce părere ai ?

— Nu ştiu. În clipa aceasta mi-ar plăcea să mă plimb într-un loc liniştit şi să mă gîndesc la lucruri nebuneşti. Nu e o prostie ?

— Nu, draga mea. Este ajunul Anului Nou, în noaptea asta te poţi gîndi la tot ce pofteşti.. .absolut tot.

— Poate că aşa voi face. Poate că aşa voi face. Poate chiar .. începu ea, dar se opri cînd Hayes li se alătură. Îi întinse ei un pahar de şampanie şi îi zîmbi lui Bill.

— Deci, cum spuneam, zise Tessa, cred că n-am s-o fac.

— Trebuie să intervenim, se adresă David către Nick și Brand.

Stăteau la patul unei fetițe. Nu părea să aibă mai mult de treisprezece sau paisprezece ani și zăcea în pat plîngînd isteric, după ce fusese adusă la Spitalul Municipal, literalmente sfîșiată, violată de o întreagă bandă.

— Știu. Așteptăm numai hotărîrea judecătorească. Nu-i putem găsi părinții ca să le cerem permisiunea de a o opera. Mai avem puțin timp, nu prea mult, dar putem aștepta. Imediat ce primim hotărîrea, o s-o operăm. Polițiștii așteaptă s-o vadă, cred că vor trebui să aștepte pînă după operație.

Se uită în jos la fetiță, apoi îi luă mîna ținîndu-i-o strîns.

— Criminalii, îi șopti el lui David, mi-ar plăcea să fiu zece minute singur cu ei. Îți spun eu, Brand, ți se pare că te-ai obișnuit cu tot ce se poate petrece aici... după cîțiva ani ți se pare că știi totul și că poți privi orice cu nepăsare, apoi vezi cum ți se aduce un copil mutilat. Îmi sfîșie inima.

— Ce spun cei de la ginecologie?

— În momentul ăsta sînt preocupați mai mult de starea ei psihică, și pe bună dreptate. Un lucru de felul acesta este destul de traumatizant pentru un adult, darmite pentru un copil. Sînt îngrijorați și de pierderea de sînge, îl pierde tot atît de repede pe cît i-l putem da.

— Nu sînt semne de șoc.

— Hmm. Isteria are uneori și avantaje.

O soră veni în goană la Nick și-l trase de mînecă.

— Avem hotărîrea judecătorească. Dar nimic în legătură cu părinții.

— Duceți-o la chirurgie, ordonă Nick brancardierilor dîndu-se la o parte, și aceștia se repeziră s-o scoată.

— Cum stăm ? îl întrebă Nick pe David.

— Dacă ține tot așa, o să trebuiască să-i îngrămădim pe coridoare.

— Fir-ar să fie, și majoritatea cazurilor nu sînt transferabile. David, cheamă niște brancardieri și pune-i să mute paturile mai aproape unul de altul.

— N-o să ne mai putem mișca.

— Lasă loc numai pentru aparatură și pentru un singur doctor ca să ajungă la pat... du-te.

— Faceți asta adesea? întrebă Brand.

— Cunosc sărbătorile pe dinafară. Anul trecut n-a fost chiar atît de rău, dar în noaptea asta pare să fie sfîrșitul lumii, spuse Nick și se opri cu gura căscată, uitîndu-se la un nou internat care era adus pe cărucior. Smulse foaia de observație din mîna surorii și o citi.

— Și-a vîrît un pistol în gură și a încercat să se sinucidă.

Nick clătină din cap și se aplecă deasupra omului.

— Faceți-i grupa sangvină și începeți transfuzia, îi spuse el lui Brand. O să trebuiască să oprim hemoragia aici, jos.

— Noroc că n-a încercat să-și zboare creierii, spuse Brand, înțepîndu-l pe om în deget.

— Da, dar dacă trăiește, nu va mai vorbi niciodată. Cred că băiatul ăsta a dorit cu adevărat să moară, spuse Nick calm, apoi ieși din salon pentru a vorbi cu chirurgul.

Apăsă pe butonul interfonului de la sala de operație și rapid îi dădu lui Dan Phillips amănuntele.

— Tocmai terminăm operația, adu-l peste zece minute.

— Nu cred că băiatul mai trăiește zece minute. Lasă cusătura de artă și isprăvește mai repede... Ți-l trimit în cinci minute, spuse Nick și se îndepărtă.

Dan Phillips înjură în sinea lui în timp ce o soră îi ștergea din nou sudoarea de pe frunte. Nu putea face sutura de mîntuială fără să riște o infecție postoperatorie și știa asta, dar într-un fel trebuia să găsească o modalitate ca să împartă fiecare clipă în două.

Cînd se reîntoarse în salon, Nick fu înhățat de o soră care îi puse receptorul în mînă.

— Da, Sam, se intervine. A trebuit s-o trimit sus... nu, n-am idee cînd vor putea polițiștii să stea de vorbă cu ea, dacă vor mai putea..., da, acea situație limită... n-am mai numărat cîte flacoane de sînge i-am dat... nu, nu pot să-mi dau nici o părere, să stea și s-aștepte.. ce anume?... oh, bine, nu era morfinomană, nu avea pe ea nici o urmă și nu s-a găsit nimic în sînge... nu... ascultă,

Sam, noi sîntem foarte ocupați aici,, spuse Nick și puse receptorul în furcă. Se duse lîngă David care ținea în lumină niște radiografii.

— Pneumotorax, spuse el.

— L-ai chemat pe Holt ?

— E pe drum.

— Ce s-a întîmplat ? Și-a ciocnit mașina și volanul i-a perforat plămînul ?

Nick dădu din cap arătînd tot mai posac pe măsura ce trecea timpul. Plecă de lîngă patul acela și se întoarse la băiatul care se împușcase.

— Vreo ameliorare ? întrebă el.

— Ceva. Dar nu destul.

Nick se uită la ceas.

— Foarte bine, duceți-l la Phillips, spuse și în clipa aceea se ciocni de doctorul Holt care dădea buzna în salon.

— Bolnavul e cu David. Pune-l la aspirație, urgent, spuse Nick.

— Aici ?

Nick îi aruncă doctorului Holt o privire tăioasă care îl puse pe fugă, apoi se îndepărtă, gîndind că de aceea doctorul Holt nu era încă Ted Michaelson. Pînă acum Ted ar fi făcut incizia.

Orele se scurgeau în aceeași încordare și, cam pe la orele opt, în dimineața de Anul Nou, momentul critic trecuse și doctorii cu ochii sticloși se împrăștiau fiecare în diferite direcții. Nick și David ședeau în birou revizuind programările, dar fură întrerupți de Dan Phillips, sleit, neras, cu privirea pierdută în gol. David turnă cafea pentru toți în timp ce Dan se prăbuși pe un scaun.

— Nick, vreau să mă scoți de la chirurgia secției de urgență, spuse Dan.

— De ce ? întrebă Nick calm.

— Nu mai pot. Mi se aruncă înăuntru bolnav după bolnav, fără întrerupere... în fiecare clipă e altceva... e prea mult !

Nick se rezemă în spătar și-și sorbi cafeaua, cu ochii pe Dan.

— De ce așa dintr-o dată ?

— Nu ştiu de ce, dar asta e ceea ce simt. Au fost clipe azi noapte, sau azi dimineaţă, dracu mai ştie ce era, cînd am crezut c-o să mă prăbuşesc.

— Şi te-ai prăbuşit ?

— Bineînţeles că nu.

— S-a băgat de seamă în munca ta... chirurgia ta a avut de suferit ?

— Nu.

— Atunci care-i problema ?

— Am nevoie de un repaos. Lucrăm acolo ca într-o oală sub presiune. Transferă-mă înapoi sus, te rog, Nick.

Nick îşi masă ceafa, cu ochii încă aţintiţi asupra lui Dan.

— Nu e mare deosebire sus. Motivul pentru care lucrezi în secţia de urgenţă este că, după Ted Michaelson, tu eşti cel mai bun chirurg de la noi. Dan, în afară de Ted tu eşti singurul în stare să rezolve tot ce ne pică în cale... ai aceiaşi ani de experienţă ca şi Ted şi eşti singurul care îi are. Ştii foarte bine că cine a fost şase ani secundar aici, poate să facă faţă la orice.

— De ce nu-l pui pe Ted să-şi încerce puterile ? Ted nu se poticneşte în nici o împrejurare. Eu aş putea.

— Nu-l pot muta pe Ted. În afara faptului că operează, Ted conduce secţia de chirurgie. În momentele de haos dă o raită de jur împrejur ca un mic general şi pune totul pe roate, apoi se întoarce în sala, de operaţie şi-şi termină treaba. Dan, simţi că îţi pierzi îndemînarea ? Căci dacă e aşa, poţi părăsi Spitalul Municipal. Altfel, rămîi acolo unde eşti.

— Doamne sfinte, Nick, nu-mi pierd îndemînarea. Cum poţi spune una ca asta după tot ce-am operat în ultimele două săptămîni ?

— Atunci sîngele rece ?

— Nu.

— Deci, după spusele tale, vrei s-o iei pe ceea ce socoţi tu c-ar fi o cale mai uşoară. Mai întîi de toate, nu există cale mai uşoară la Spitalul Municipal ; sus nu e cu nimic mai bine. Dacă tu crezi că o să te încurajez să-ţi bagi în cap o teamă iraţională, n-ai găsit omul potrivit.

— Eu n-am spus c-aş vrea o cale mai uşoară...

— Eu am spus-o. Dacă accept ideea că-ţi pierzi sîngele rece în secţia de urgenţă, atunci nu voi mai avea încredere în tine în nici o altă sală de operaţie. Dacă tu te convingi pe tine că nu poţi opera sub presiune, pentru mine nu mai eşti bun de nimic în nici un fel de chirurgie. Dan, orice chirurg e nervos din cînd în cînd, dar dacă are de gînd să rămînă chirurg, trebuie să înveţe să-şi stăpînească nervii. Asudă cît pofteşti, dar tu poţi opera, aşa cum ai făcut întotdeauna, acolo unde eşti.

— Nick are dreptate, spuse David. Deatlfel, Ted nu îngăduie să mutăm chirurgii de colo colo, cu atît mai puţin dacă un chirurg şi-a pierdut răbdarea. El îi poate ajuta s-o scoată la capăt.

— Măi băieţi, pe mine mă nelinişteşte faptul că aş putea risca viaţa unui bolnav. Nu vreau să se întîmple aşa ceva.

— Şi crezi că o faci ? Dan, adineaori mi-ai spus că nu ţi-ai pierdut agilitatea sau sîngele rece în sala de operaţie, acum afirmi că ai putea pierde viaţa unui bolnav tocmai din aceste cauze. Nu prea are sens.

— Sînt îngrijorat... ei bine, sînt îngrijorat că aş putea să-mi pierd agilitatea, că n-au să mă mai ţină nervii.

— Să ştii că nu merge la mine cu palavre. Dacă începi să gîndeşti în felul acesta, te bagi singur în sperieţi tocmai din motivele de care ţi-e teamă. Ai avut vreo două întîmplări neplăcute în ultimele două săptămîni, şi te învinovăţeşti pe tine, deşi ar trebui să-ţi dai seama că acelaşi lucru s-ar fi putut întîmpla sub bisturiul oricui. Aici nu eşti la şcoală, Dan. Nu poţi ridica două degete în sus cerînd să ieşi din clasă cînd subiectul devine puţin mai greu. Poartă-te ca un băiat mare. Ridică-ţi pantalonii, şterge-ţi nasul şi priveşte lucrurile judicios.

Dan se aşeză mai drept în scaun, îşi scoase cravata şi o băgă în buzunar.

— Judicios ? Nu am timp să privesc lucrurile în nici un fel, cu atît mai puţin judicios.

— Ted îmi spune că anul viitor ai de gînd să-ţi dai primariatul, e-adevărat ?

— Da.

— Deci o să trebuiască să înveţi să-ţi faci timp şi pentru a gîndi. Priveşte acest fapt, Dan. „Faptul" că

nici un bolnav operat de tine n-a murit dintr-o greșeală. Au murit pentru că am intervenit prea tîrziu pentru a-i salva. Știu că chirurgii sînt sensibili, dar tu întreci măsura.

Dan își trecu degetele lungi și subțiri peste față. Părul negru i se adunase în cîrlionți mici, uzi, în jurul frunții, căzîndu-i pe sprîncene.

— Nick, am fost atît de încordat, toate sărbătorile astea într-un răstimp atît de scurt! Isuse, anul trecut n-a fost chiar așa.

— N-a existat aici un doctor, un student care să nu fi fost încordat, inclusiv eu. Dar n-am de gînd să te las să te folosești de această scuză și să fugi cu coada între picioare. Ești un chirurg al naibii de bun, recunoaște.

Dan oftă și se uită la Nick.

— Crezi că sînt chiar atît de bun?

— Nu știu ce înțelegi prin „atît de bun", dar știu că ești unul din cei mai buni de aici. Ted spune și el același lucru, ori tu știi că el nu e prea generos cu laudele.

— Știu că nu prea este. Mă înnebunește cu predicile lui... întotdeauna știe cum să scurteze operația și cum să micșoreze riscul pentru pacient.

— Și spune că ai învățat perfect toate metodele lui.

— A spus el? Știi, aș vrea teribil să-mi spună și mie așa ceva din cînd în cînd. Alături de el mă simt ca un intern nenorocit.

Nick zîmbi și mai sorbi o dată din cafea.

— Nu ești un intern. În domeniul chirurgiei ești în stare să faci tot ce vrei. Ceea ce îți trebuie ție este un pic de odihnă.

— Da, odihna ar fi un lucru minunat, spuse Dan pe gînduri.

— Ei bine, odihnește-te. Du-te acasă. Ești liber pînă mîine. Sîntem acoperiți.

— Liber de tot sau nu sînt în gardă?

— Liber de tot, zîmbi Nick. Nu ne putem atinge de tine pînă mîine. Nu crezi că o meriți?

— Toate astea nu au niciodată de-a face cu nimic din ce se petrece aici.

— Ar trebui să citești programările cu mai multă atenție, scrie aici că nu ești programat pînă mîine.

— Slavă cerului ! Dumnezeule, o să dorm. S-ar putea chiar să am șansa să mănînc o masă omenească. Și, dacă sînt cu adevărat norocos, s-ar putea chiar să ajung să-mi văd logodnica. Hei, Nick, mă și simt mai bine. Mulțumesc, zîmbi el.

— E în regulă. Petrecere frumoasă, spuse el în timp ce Dan Phillips se ridică și ieși din birou.

— Îmi place felul tău de a încuraja oamenii, spuse David după un timp.

— Și tu? întrebă David.

— Hm? Oh, da... toți au nevoie de încurajare, David. Ted e cam brusc cu chirurgii lui, așa că va trebui să te obișnuiești să le netezești penele. Va trebui să ajungi să-i cunoști bine, să știi care sînt punctele lor slabe. Dan, de exemplu, are tendința de a descuraja cînd e strîns cu ușa. Bineînțeles că merge înainte și rezolvă lucrurile, dar continuă să se plîngă că nu poate. O să înveți, toate vin odată cu funcția, spuse Nick revenind la programări. Termină după o jumătate de oră și Nick îl anunță pe David că e liber și se poate duce să se odihnească.

— Eu mai am încă ceva de lucru. Prinzi cîteva ore de somn, apoi vii să mă schimbi.

— Nick, am vrut să discut cu tine despre acțiunea Tessei.

— Nu e nimic de discutat.

— Sînt multe de discutat. Tessa...

— Ascultă, îl întrerupse Nick. I-am spus lui Sam, i-am spus Tessei și acum îți spun și ție. Am promis s-o ajut în orice fel îmi e cu putință, am fost de acord să o însoțesc prin spital și să mă întîlnesc cu ea pentru amănuntele și informațiile de care are nevoie, dar le-am spus de asemenea că n-o să fie ușor. Atitudinea mea nu s-a schimbat și s-ar părea ca Tessei să-i fie greu, dar ea a trebuit să ia hotărîrea și a luat-o. Cu ochii deschiși.

— Nick, nu poți...

— Nu. Nu, nu pot. Și ți-am cerut înainte să nu te amesteci în treburile mele.

— Da, mi-ai cerut, zise David cu o privire rece în ochii săi albaștri. Cu prisosință, adăugă el și ieși din birou trîntind ușa.

Nick se rezemă din nou, dîndu-şi seama pentru prima dată că acesta era începutul unui nou an. Îşi frecă ochii obosiţi şi răsuflă adînc. „E un mod jalnic de a-ţi petrece prima zi a anului“, gîndi el, apoi se întoarse la hîrtiile de pe masă.

Ted Michaelson avea zi liberă în lunea de după Anul Nou, lucru pe care îl detesta. A lucra, a fi ocupat şi absorbit era pentru el o necesitate şi acum nu avea alte resurse pentru a-şi sustrage gîndurile decît recurgînd la vechile obiceiuri. Se învîrti prin casă ascultînd muzică, şi puse o piesă de Stravinsky, în timp ce-şi fuma ţigara de haşiş. Se trînti euforic pe pat şi întinse mîna spre telefon s-o cheme pe Tessa, dar puse receptorul la loc; ea era prinsă în munca pentru serata de binefacere şi ştia că nu trebuie s-o deranjeze. Luă cartea de telefon şi-o răsfoi, căutînd una din prostituatele care frecventau înalta societate, pentru a-l ajuta să-şi treacă vremea. Era calea cea mai uşoară, îşi va găsi o distracţie, va plăti pentru ea, apoi o va da afară, fără multă vorbă.

— O să trebuiască să amîn o altă... întîlnire, se auzi vocea ei de la celălalt capăt al firului. O să te coste dublu.

— Eşti numai sentiment, drăguţo. Cere orice preţ dar fă-te încoa.

— Afacerile sînt afaceri, răspunse ea îngăduitor.

— Da, drăguţo, aşa este, de fapt. Aşa că vino mata încoa şi-o să facem afacerea.

— Eşti cam grăbit.

— Ascultă, fetiţo. Avantajul de a plăti o puicuţă este acela că nu trebuie să-i asculţi trăncăneala. Tot ce vreau este să vii, aşa că fă-te încoa, spuse el şi închise telefonul. Se întinse pe pat privind la tabloul în care Tessa şi el erau copii, şi rămase pierdut în gînduri pînă cînd auzi clopoţelul de la sonerie. Sări din pat şi se duse la uşă să-i deschidă fetei cu care îşi va ucide vremea. Ea intră şi se îndreptă direct spre dormitor, aşezîndu-se pe marginea patului.

— Fără conversaţie ? Eşti sigur ? întrebă ea.

— Sînt sigur.

— Cum doreşti, zise ea, trăgîndu-şi fermoarul rochiei negre.

— Fii mai inventivă, fetițo.
— Îți place amorul fantezist?
— Da, mai fantezist, răspunse el, în timp ce ea îi scotea hainele.
Un timp se lăsă antrenat de jocurile dragostei, apoi, dintr-o dată, simți un fior rece și, dezgustat de ea și de el însuși, o împinse și se ridică.
— Hei, ce ți-a căşunat? Mi-e nu-mi plac brutalitățile, știi bine. Eu nu sînt una din alea.
— Lasă asta, spuse el ridicîndu-se în picioare. Nici un fel de brutalități.
Își puse un halat de baie din frotir și se duse la masa de toaletă, scoțînd două bancnote de cîte o sută de dolari din portofel.
— Uite, ia-i și ieși afară.
— Ce? Vorbești serios?
— Foarte serios. Te îmbraci și pleci, spuse el și ieși din dormitor, ducîndu-se în cabinetul de lucru și închizînd ușa. Apăsă pe butonul aparatului de televiziune și învîrti canal după canal, sărind peste meciuri, seriale siropoase, sfaturi culinare, pînă cînd găsi un film vechi. Se instală în fotoliu, cu o țigară, și-și concentră atenția asupra lui Bette Devis.

— Ce s-a întîmplat, Sam? întrebă Nick, intrînd în biroul lui Sam Matthews.
— Ia loc, Nick. Vreau să vorbim despre unul din medicii tăi.
Nick se așeză, ușurat că nu era nimic în legătură cu Tessa și cu acțiunea ei. Amînase s-o cheme la telefon, dar știa că va trebui s-o cheme a doua zi, cu toate că acest lucru îl îngrozea.
— Care-i necazul?
— Doctorul Joseph Brandon Williams.
— N-avem necazuri cu el. A fost strălucit în toate specialitățile.
— Nu e vorba de munca lui. Nick, mă îngrijorează un anumit lucru. După cîte aud, Brand s-a încurcat cu o studentă.
— Și ce dacă? Nu au paisprezece ani, Sam, studentele sînt destul de mari pentru a-și purta singure de grijă.

— Ea este..., ea e ...

— Te ţii de glume. Şi care dracu e diferenţa?

— Nu-mi place treaba asta, poate să genereze probleme. Noi nu am mai avut niciodată de-a face cu un astfel de lucru.

— Aiurea. Amîndoi sînt adulţi, dar tu in schimb mă uimeşti. Într-adevăr. Nu mi-am închipuit niciodată că faci parte din tipii ăia care fac pe liberalii, dar nu te lasă să intri în casa lor.

— Nick, ştii tu mai bine decît atît. Implicaţiile acestui lucru mă nelinişteşc, noi sîntem un spital muncipal şi trebuie să avem grijă de reputaţia noastră.

— Ai greşit deceniul. Dacă n-ai băgat de seamă, să ştii că nu mai există nici o lege care să spună albii cu albii şi negrii cu negrii. De-a dreptul mă fascinezi, Sam, mergi înainte, aş vrea să văd pînă unde eşti în stare să te prosteşti.

— Nick, nu vreau să facem schimb de zeflemele, nu îmi place această situaţie.

— Nu mă interesează ce-ţi place ţie. Noi nu sîntem puşi aici ca să legiferăm viaţa particulară a personalului nostru şi nici a studenţilor noştri, şi ştiu foarte bine că nu există nici o normă în regulamentul Spitalului Municipal care să se ocupe de problema asta. Nu-i treaba noastră.

— Nu există nici o normă, dar încearcă să priveşti din punctul meu de vedere.

Nick începu să rîdă, uitîndu-se la Sam.

— Sam, cred că tu eşti un om bătrîn care trăieşte într-o lume nouă şi e derutat. Astfel de probleme au ieşit din discuţie de multă vreme. Pentru tine e un lucru nou deoarece Brand este primul medic negru de la noi, asta-i tot. La alte spitale unde există personal de culoare, nu se pierd cu firea în legătură cu viaţa lor personală. Nick rîse din nou. Sam, mă faci să mor de rîs... e atit de caraghios. Îmi pare rău că nu mai putem continua, dar ca să nu pierdem vremea cred că e mai bine să-ţi spun că eu am şi vorbit cu Brand.

— Bine.

— Of, of. Nu în felul în care înțelegi tu. Am vorbit cu el pentru că din întîmplare o cunosc pe studenta cu care s-a încurcat, se spun lucruri foarte proaste despre ea. Se pare că avem în fiecare an cîte una din soiul ăsta. Nu se poate hotărî ce curs să urmeze, își schimbă mereu programările... nu se poate hotărî cu care băiat să umble, îi schimbă mereu, încercîndu-i ca pe o rochie nouă. Această tînără îi încearcă sistematic pe albi, apoi trece la japonezi și la filipinezi, iar acum își încearcă norocul cu singurul negru pe care îl avem. Din întîmplare Brand cunoaște genul acesta.

— Da?

— A mai avut de-a face cu așa ceva înainte. După cum spune el, există un anumit fel de fetișcane albe, care vor să vadă cît de eficient este un negru. Tipa nici măcar nu pretinde c-ar fi lipsită de prejudecăți, caută numai plăceri. Același lucru și cu medicina, e o neisprăvită, o zănatică, nici mai mult nici mai puțin.

— Deci rămîne stabilit?

— Nu. Eu l-am avertizat asupra ei și mi-a spus c-a mirosit-o de la început. Vrea să continue să se distreze pînă cînd o să-și aranjeze într-un fel viața... e sosit de curînd la New York, nu și-a făcut încă prea mulți prieteni. Cred c-o va ține așa pînă cînd o să-și găsească vreo fată care să-i placă, cu care să se acomodeze. Și, Sam, o să trebuiască să te acomodezi și tu. O să trebuiască să te obișnuiești cu faptul că acum medicina este în sfîrșit puțin mai liberă în concepții și că, în cele din urmă, o să putem primi negrii calificați... pentru moment bărbați, să sperăm că și femei cu timpul. Odată cu aceasta va veni o lume nouă. Nu este ca pe vremea cînd ai urmat tu facultatea de medicină. Nu mai ești la curent.

Sam oftă și-și întoarse privirea de la Nick.

— Astea sînt totuși lucruri curente. Unii membri ai personalului nostru superior nu sînt de acord cu ele.

— O să spui membrilor personalului superior să-și vadă de treburile lor și să lase-n pace secundarii și studenții. O să le spui tu cu politețe, sau o să le spun eu în felul meu

— Am consimţit să am o întrevedere cu tine în această chestiune şi am avut-o. Astá-i tot.

— Da, am avut-o şi sînt încredinţat că ne-am înţeles.

— Nick, eu ştiam care va fi reacţia ta. Ştiu care a fost reacţia mea şi ştiu ce spune personalul de grad superior. Îndatorirea mea este să asigur liniştea, nu să încurajez vrajba între cele trei facţiuni. E foarte simplu. A trebuit să le promit această întrevedere cu tine şi am avut-o. Stau aici şi ascult comentariile tale malițioase, asta e întrevederea noastră. Acum o să le pot spune că am avut întrevederea, că am discutat problema în toate amănuntele şi am hotărît că această chestiune trebuie să o rezolve secundarii şi studentele între ei. Vezi, esenţialul este că se vor linişti cu acest răspuns, pentru că eu am consimţit să am întrevederea şi pentru că ei cred că sprijin punctul lor de vedere. Dacă le-aş fi spus că nu vreau, aş fi avut de furcă cu ei, poate ar fi făcut chiar unele încercări de a ne împiedica să acceptăm următorul medic negru care va cere să vină la noi.

Nick se uită fix la Sam şi un zîmbet i se răspîndi pe faţă.

— Ai toată stima mea, Sam. Am crezut că vorbeşti serios.

— Aşa au crezut şi cei din personalul superior care au apelat la mine.

— Deci funcţia asta a ta înseamnă şi altceva decît hîrţoage?

— Uneori, spuse Sam lininştit, cu un zîmbet în ochi. Poate că eu sînt un om bătrîn într-o lume nouă, dar e ciudat cît de util poate să fie faptul de a fi bătrîn. Acest bătrîn pe care îl priveşti i-a făcut pe ei să-l creadă şi te-a făcut pe tine să-l crezi şi undeva din toate astea la un loc vine pacea şi liniştea. Oh, îmi place pacea şi liniştea!

— N-am vrut să spun că eşti bătrîn. Tu ştii bine, nu-i aşa?

— Nick, dacă aş lua în seamă toate comentariile tale în ceea ce mă priveşte, n-aş mai putea sta în aceeaşi cameră cu mine însumi. Eu înţeleg şi ştiu cînd ai dreptate şi cînd greşeşti. Eu nu mă cert şi nu iau partea ni-

manui decît cînd sînt silit s-o fac... preiau o parte din vorbele de [illegible] lizez, asta-i tot. Dă rezultate.

Nick se [illegible] să rîdă.

— Asta-i ceea ce fac și eu, zise el.

— Știu.

— Vrei să spui că nu eu am inventat sistemul? zîmbi Nick.

— După ce-o să fii doctor tot atît de multă vreme cît am fost eu, și cînd o să vină la tine un puști exaltat în stare să dea foc omenirii, o să știi ce-am vrut să spun.

— Pui de lele ce ești ! Ai luat aminte la toate cele tot timpul, nu-i așa?

— Eu? zîmbi Sam. Eu stau doar aici și-mi vîntur hîrtiile.

— Ei, fir-aș al naibii, zîmbi Nick. Ești cu adevărat în mijlocul tuturor lucrurilor.

— Nu tot atît de dramatic pe cît ești tu. Nu mai sînt. Dar asta nu înseamnă că nu am fost niciodată, nu-i așa? Te-ai gîndit vreodată la acest aspect?

Nick se uită la Sam cu un fel de duioșie amuzată; ședea acolo, fără să spună că dorește să fie respectat, fără să ceară ceva, dar Nick înțelese. Sam nu avea nevoie să ceară, era îndreptățit la respect prin trecutul său și prin tot ceea ce făcea.

— Îmi pare rău. Te-am subestimat.

— Se întîmplă să fii tînăr și toți tinerii aveți o trăsătură comună... indiferent despre ce lucru e vorba, toți credeți că voi l-ați inventat. Mă poți lăsa cu gîndul ăsta. Îmi oferi într-adevăr o satisfacție să te pot da afară pentru că de data asta „eu sînt ocupat“, rîse Sam. Întoarce-te în serviciul tău.

— Te mai văd, spuse Nick liniștit.

— Da, o să mă mai vezi, răspunse Sam cu dezinvoltură, apoi se aplecă deasupra hîrtiilor de pe masă.

Pe neașteptate veni februarie, o lună vijelioasă. Ploile răpăiau deasupra orașului, soarele se arăta lipsit de strălucire, cînd ningea, fulgii cădeau grei și monotoni, iar nopțile erau bîntuite de capriciile temperaturilor scăzute. Adevăratul frecuș al noului an începuse și oamenii se

întorceau la vechile lor obiceiuri și la vechiul lor fel de viață, fiecare din ei zăvorît în iarnă, fiecare din ei zăvorît în *muncă*...

Lee stătea la masă în fața Tessei, bătînd la mașină lista invitaților de curînd revizuită, în timp ce Tessa își continua munca ei. De cealaltă parte a holului, trei dactilografe își făceau norma zilnică într-unul din dormitoarele de oaspeți, transformat în biroul acțiunii de binefacere. Acestea deveniseră subalternele lui Lee și ea le conducea cu pricepere, rămînîndu-i astfel timp liber ca să lucreze direct cu Tessa la proiectele de fiecare zi. Amănuntele se aranjau fiecare la locul lor, unele mai încet, altele cu ușurință, dar Tessa le manevra pe toate cu calm și stăruință. Lee își lăsă jos creionul și se uită la Tessa.

— Știi, arăți foarte bine, Tessa, ținînd seama de toate.

Tessa își ridică privirea din hîrtii și-și aprinse o țigară.

— Ținînd seama de ce ?

— Nu-i ușor cu Nick și toate celelalte... nu-i așa?

— Nu, cred că nu. A fost foarte săritor și tot ce vrei, dar e atîta tensiune, atîta încordare! Dacă privești obiectiv, ceea ce se petrece este absurd, dar eu nu pot fi obiectivă pentru că sînt unul din personajele din această piesă a noasrtă cu două personaje. Dacă vreodată două personaje ar fi în căutare de autor, zîmbi ea, noi am fi aceia.

— Ce vrei să spui?

— Ar trebui să ne vezi, Lee, e aproape caraghios. Ne așezăm în biroul lui Sam Matthews. Nick lasă ușa deschisă, dinadins ca și cum aș avea de gînd să-l atac sau așa ceva, apoi începem să lucrăm. Lucrul decurge foarte calm, dar dacă din întîmplare el îmi atinge mîna sau eu i-o ating pe a lui, amîndoi ne tragem înapoi de parcă am fi primit o palmă. Iar întreruperile... ele sînt și mai pregnante. Sîntem să zicem în mijlocul unei conversații și se întîmplă că așa dintr-o dată, să ne uităm unul în ochii celuilalt și să încetăm a mai vorbi. Încetăm pur și simplu și ne facem că sîntem preocupați să ne uităm într-o parte sau în cealaltă, numai nu unul la altul. Atunci amîndoi începem să ne bîlbîim și sîntem foarte atenți la ceea ce spunem. Parcă am fi doi copii... așa cum devin sfioși copiii cînd își dau seama pentru prima dată că sînt de sexe diferite.

Lee își dădu pe spate părul de pe umeri și se rezemă de spătarul scaunului.

— Probabil că te simți foarte stingherită.

— Nu știu care din noi doi este mai stingherit sau mai deconcertat. Înțeleg acum ce înseamnă zicala să umbli pe ouă.

— Tessa, Nick n-ar trebui să împingă lucrurile chiar atît de departe. Vreau să spun că n-ar trebui să te pună într-o situație atî de neplăcută. Cred că întrece măsura.

— Nu, el face tot ce poate. A încercat să pară prietenos și degajat un timp, dar suna atît de nefiresc, încît a încetat de a mai încerca. Cînd sîntem cufundați în acțiune și vorbim normal, atunci totul este ca pe vremuri. Ne înțelegem unul pe altul, înțelegem ce înseamnă fiecare lucru și, e foarte frumos, pînă cînd unul din noi bagă de seamă ce se întîmplă și atunci devenim complexați și sfioși. Ar fi o scenă înduioșătoare într-un film, dar ca s-o trăiești e greu de suportat.

— Jimmy s-a cam săturat de toată povestea. Încearcă să-i împace pe Nick și David.

— Cînd s-a întîmplat asta? zîmbi Tessa. Credeam că Jimmy e mai dîrz.

— Oh, a fost. Așa-s bărbații, jur. Era foarte dîrz atîta timp cît îi convenea, dar acum se apropie examenele și are nevoie ca ei să fie drăguți și prietenoși cum erau înainte, așa încît să poată discuta cu ei și să facă schimb de păreri. Situația asta nu mai e pe placul lui așa că încearcă să facă ceva. Tessa, eu îl iubesc pe Jimmy, dar ascultă-mă ce-ți spun, bărbații sînt egoiști.

— Au și femeile momentele lor, Lee.

— Da, bineînțeles că avem, dar cel puțin cînd sîntem egoiste sîntem consecvente. Cînd e vorba de un băiat, nu știi cum stai pînă cînd nu vezi care sînt împrejurările, rîse ea.

— Ei bine, și Jim a reușit?

— Mi-e teamă că nu, nu încă, în orice caz. Dar mai încearcă, totuși. Zice că amîndoi sînt încăpățînați, ai crede asta? De cîte ori nu i-am spus lui Jimmy să se mai potolească în legătură cu Nick dar refuza cu încăpățînare, iar acum spune că ei sînt încăpățînați. Hei, Tessa, cît timp

o să mai treacă pînă transcriu copia finală? A telefonat azi dimineață tipograful.

— Mai am încă de lucru cu Nick vreo trei săptămîni, după care vom avea materialul necesar. Să spunem pe la începutul lui martie.

— Foarte bine, zise Lee, făcînd o însemnare în agenda mare, galbenă, din fața ei. Am citit azi dimineață în ziar despre părinții tăi.

— Știu, am văzut și eu.

— Mama ta vrea într-adevăr să divorțeze?

— Da, după terminarea acțiunii mele de binefacere. În aprilie pleacă la Reno pentru a-și stabili reședința. Deși mă cam îndoiesc.

— În legătură cu divorțul?

— Într-un anumit fel. O să obțină divorțul, asta nu-i nici o problemă, dar nu cred că lucrurile vor merge. Nu în felul în care crede ea că vor merge.

— Cum adică?

— Ca să înțelegi, ar trebui s-o cunoști pe mama. Vezi tu, toată viața mea am crezut că va fi mai fericită dacă va divorța și va avea viața ei proprie, și așa am crezut și cînd mi-a spus că a hotărît să divorțeze. Dar după aceea m-am gîndit mult și-mi dau seama că am greșit. Va sta divorțată un timp, poate că se va gîndi chiar să se mărite cu unchiul Bill, dar în cele din urmă pariez că se va întoarce la tata.

— Atunci de ce să mai divorțeze din capul locului?

— Nu știu, într-adevăr. E ceva în legătură cu faptul că am fost atît de bolnavă... a constituit pentru ea un fel de moment dramatic pe care l-a considerat un semnal că trebuie să facă ceva. Singura problemă este că drama se va șterge de la sine, iar fundamental mama este o femeie obișnuită să i se poarte de grijă. N-a umblat niciodată singură în lume, întotdeauna a fost ocrotită. Întîi acasă, apoi la colegiu, atunci cînd colegele erau riguroase, după care s-a măritat cu tata. Sînt lucruri prea înrădăcinate pentru a te dezbăra de ele la vîrsta ei.

— Poate că se va mărita cu Bill.

— N-aș crede nici asta. El a iubit-o întotdeauna, dar de cînd s-a măritat cu tata, a iubit-o într-un fel foarte

abstract. Nu sînt chiar sigură că s-ar putea adapta la materializarea unui vis pe care l-a nutrit mai mult de treizeci de ani. Cine ar putea? Și mai e un lucru. Odată cu clinica pe care o înființează, pentru el începe o nouă viață, o viață care îl face să se simtă foarte emoționat. Pare pătruns de ideea că tot timpul va fi ocupat cu clinica... din care am înțeles că a luat o hotărîre, care exclude posibilitatea unei căsătorii, și că în schimb se va dedica întru totul medicinei.

— Atîtea întrebări fără de răspuns, Tessa. Cum crezi că se vor rezolva ? Vreau să zic dacă te-ai apuca să prezici ce ai prezice?

— Nici măcar n-aș încerca. Nu am nici o certitudine decît în legătură cu viața ta și a lui Jimmy. Toți ceilalți, părinții mei, Nick, unchiul Bill... propria mea viață... pur și simplu nu știu. David e foarte încurcat. Ted, nu știu nimic despre el, îl frămînta ceva. Nu, Lee, n-aș vrea să fac pronosticuri.

— Înțeleg ce... începu ea apoi se întinse să răspundă la telefon. Roger, zise ea, întinzîndu-i receptorul.

— Alo, Roger. Te simți mai bine?

— Da, mă întîlnesc cu Tobias în prima săptămînă a lunii martie. Mi-a spus că totul se va aranja. I-am răspuns că am urmărit spectacolul din California și că sînt la curent cu ce a făcut el. Știu că el a pus să mi se scrie un rol în spectacolul acela dar nu voi accepta.

— Și ce a răspuns Paul?

— A spus că ne vom întîlni în prima săptămînă a lunii martie. Rahatul ăsta știe că nu poate să-și bată joc de mine cum vrea.

— Mă bucur că lucrurile se vor aranja. M-ai cam pus pe gînduri după ce te-ai întors de pe coastă.

— Începînd cu luna viitoare, totul va fi minunat... exact așa cum vreau eu. Ar fi trebuit să știe mai bine cu cine are de-a face, Tessa, dar o să-i spun eu vreo două pe șleau.

— Da, Roger, e foarte bine. Ascultă, sînt puțin ocupată...

— Tot cu împuțita aia de binefacere? De ce n-o lași baltă, Tessa?

— Roger, hai să nu discutăm despre treaba asta. Am de gînd s-o continui.

— Foarte bine. Te-am chemat ca să-ți aduc aminte de cină. La ora opt?

— Te văd atunci, spuse ea și închise.

— Roger se simte mai bine? întrebă Lee.

— Mai bine decît atunci cînd s-a întors. Doamne, probabil c-a băut tot timpul cît a stat acolo. Arăta groaznic. O să stea de vorbă cu președintele televiziunii peste cîteva săptămîni, deci cred că lucrurile se vor aranja. Sper că va fi așa, ce scandal îngrozitor a făcut Roger!

— De vreme ce totul urmează să fie discutat...

— Da, acesta este lucrul important. Sper că Paul îl va mînui cu abilitate. Roger poate să fie uneori mare bestie. Îmi pare realmente rău pentru Paul. Mă întreb dacă știe la ce să se aștepte.

— Tessa, mie mi se pare că un bărbat care este președintele unei întregi rețele atît de mari poate să-și poarte singur de grijă, sau altfel n-ar fi ajuns președinte. Trebuie să fie puțin mai isteț decît oricare alt individ.

— Așa cred și eu, spuse Tessa gînditoare și-și aprinse altă țigară.

Era într-o vineri spre sfîrșitul lunii februarie cînd David ridică telefonul în camera lui și auzi vocea lui Emily la celălalt capăt al firului. Răsuflă adînc și se așeză în scaunul de lîngă masă, cu fața liniștită.

— Bună, Emily. Cum te simți?

— Eu... eu mă simt bine. Ai primit scrisorile mele?

— Da... da, pe toate. Se pare că ești foarte ocupată.

— Am o slujbă nouă. Nu e nimic extraordinar, dar îmi place.

— Ai renunțat cu totul la ideea de a continua dreptul?

— Da. Mi-am dat seama că de fapt eu nu doresc o carieră. Mi se păruse doar că doresc, David. Vreau să spun, toate fetele consideră căsnicia ca pe un lucru neimportant și eu am gîndit că trebuie să-mi fac o carieră. M-am... m-am înșelat, spuse ea blînd. David... m-am gîndit foarte mult, m-am înșelat asupra multor lucruri.

— Nu mai are nici un sens să vorbim despre toate astea acum, Emily, s-a terminat.

— David... vreau numai să-ţi spun un singur lucru. Vezi tu, eu... eu mai cred că şi cu tine m-am măritat din motive greşite. Vreau să zic, am crezut că trebuie să am o carieră pentru că acesta era lucrul ce se cuvenea făcut, dar am crezut de asemenea că trebuie să am o căsnicie pentru că am fost crescută cu ideea asta.

David se ridică şi luă telefonul de pe masă, ducîndu-l pe pat.

— Te rog, Emily, hai să nu începem iar. Ne-am făcut destule unul altuia.

— Aşteaptă... lasă-mă să termin. M-am măritat cu tine din motive greşite, David. Am făcut-o şi recunosc. Trebuie să mă asculţi acum. Am încercat de o sută de ori să-ţi scriu despre asta şi de fiecare dată am aruncat scrisoarea. Astăzi, în sfîrşit, am tras o duşcă de whisky şi mi-am făcut curaj şi trebuie să termin.

— Foarte bine, spuse el calm. Termină.

— În New York totul începuse să se învălmăşească în mintea mea. Nu ştiam ce anume trebuia să fiu de fapt... o femeie cu o carieră sau o femeie cu un soţ sau amîndouă sau nici una. Nu încetam o clipă să mă întreb ce doresc să fiu şi nu puteam recunoaşte faţă de mine însămi că am făcut greşeli. Nu... nu puteam trece peste mîndria mea, David şi să-mi spun că nu am fost atît de deşteaptă pe cît am crezut. Imediat ce am ajuns acasă am început să stau de vorbă... de data aceasta cu tatăl meu, nu cu mama, şi am înţeles o mulţime de lucruri despre mine însămi.

— Emily, ce rost au toate astea ?

— David, te rog. Trebuie să-ţi spun. Am înţeles că nu mă interesa o carieră, nu de fapt, nu o carieră adevărată. Dar ştiu că mă interesează să împart o căsnicie bună... s-o împart, David, nu s-o conduc. La New York eram geloasă pe toţi cei care păreau să aibă mai mult decît aveam eu. Vorbeam şi despre eliberarea femeii, dar numai din nevoia de a mă agăţa de ceva, deoarece eu eram atît de nefericită voiam să le spun tuturor femeilor cît erau de nefericite, fie că erau sau nu. Înţelegi ?

— Nu prea.

— Ceea ce vreau să spun eu este că, deşi m-am măritat cu tine din calcul şi nu din dorinţa de a fi soţia ta... ei bine, eu te-am iubit întotdeauna, David. Indiferent de felul cum ne-am comportat, întotdeauna a existat lucrul acesta. Mă... mă întreb dacă am putea încerca din nou... amîndoi. Dacă de data aceasta am putea încerca, ştiind amîndoi ce anume este important.

David şovăi înainte de a răspunde. Într-un fel aşteptase această sugestie, se jucase chiar cu ideea de a o sugera el însuşi, dar hotărîse să nu o facă şi acum nu ştia ce să-i răspundă.

— David, mai eşti pe fir ? întrebă ea.

— Sînt aici... nu am nici un răspuns pentru tine, Emily. Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu am.

— Oh, spuse ea calm.

— Emily, nu spun că lucrul acesta nu este posibil... dar avem nevoie de mult timp. Într-un fel cred că trebuie să ajungem să ne cunoaştem unul pe altul de la început.

— Ai vrea să faci asta ?

— Poate... Ascultă, Emily, s-au întîmplat multe şi unele lucruri pe care nu le pot ierta. Ar trebui să începem totul de la începutul începutului.

— Poate. Poate că n-ar fi rău să ne întîlnim din cînd în cînd, ca la început.

— Eşti la o depărtare de o mie de mile. Nu e foarte uşor de realizat, iar eu nu sînt pregătit să-ţi cer să vii înapoi la New York.

— Nu să rămîn... dar aş putea veni în vizită.

— O să văd.

— O să te gîndeşti într-adevăr ?

— Ai citit despre acţiunea de binefacere pe care Tessa Cabot o organizează pentru Spitalul Municipal ? întrebă el deodată.

— Da, socot că e foarte frumos din partea ei. David niciodată n-am crezut ceea ce am spus despre ea... niciodată.

— Eu trebuie să... adică nu trebuie, dar o să-mi iau o parteneră la treaba aceea de la Coney Island. Ai vrea să vii ?

— Da, da, mi-ar plăcea.

— Dar o să trebuiască să te întorci acasă după aceea. Nici un fel de împăcare bruscă. Nici un fel de promisiune.

— O să mă întorc acasă. Aş vrea doar să te văd.

— Foarte bine. Telefonul ăsta o să te coste salariul pe o săptămînă, Emily. O să-ţi scriu eu amănuntele. Şi, Emily, nu-ţi face nici un fel de speranţe. Nu ştiu dacă a mai rămas ceva. Vreau să spun, sînt decis să rămîn încă un an la Municipal şi toate celelalte lucruri sînt aşa cum au fost.

— Ştiu. David, îţi mulţumesc. O să încerc. De data aceasta vom ajunge să ne cunoaştem unul pe altul. Eu mă voi strădui şi amîndoi vom înţelege cu adevărat cine sîntem.

— Poate. Nu e decît un poate. O să-ţi scriu, spuse el şi puse receptorul în furcă.

Rămase întins pe pat un moment, uitîndu-se în tavan, cu mintea învălmăşită de gînduri. Apoi se ridică şi aşeză telefonul pe masă. Îşi îmbrăcă bluza albă şi ieşi din cameră, pornind încet de-a lungul coridorului, simţind nevoia să vorbească cu cineva. Poate, îşi spuse el minte din nou şi din nou. Poate, nu e decît un poate.

La etajul doi opri un doctor care trecea, apucîndu-l de mînă.

— L-ai văzut cumva pe doctorul Gorlin ? întrebă el.

— E în biroul lui.

— Mulţumesc, spuse David întorcîndu-se spre scări.

— Nu e singur, doctore Cord.

— A ?

— E cu un tip, se uită împreună la nişte planuri. Mi-a spus să vin mai tîrziu.

— Mulţumesc, spuse David din nou şi, schimbînd direcţia, intră în biroul de la etajul doi, unde, în virtutea rutinei luă un teanc de foi de observaţie.

Martie era o lună cenuşie şi inertă, incapabilă să stîrnească vreo emoţie. Zilele treceau într-un mod nespectaculos şi doar problemele de viaţă le mai trezeau oamenilor vreun interes în această lună mohorîtă. Martie se scurgea greoi, monoton, şi oameni nu aveau cu ce să-şi

umple timpul liber. Zăpada se transformase într-un terci murdar adunat la colțurile străzilor sau pe acoperișuri, ploaia era amestecată cu funingine, iar soarele părea încețoșat. Oamenii erau nerăbdători să scape de această lună dar ea se încăpățîna să persiste...

Roger Karl coborî dintr-un taxi în fața clădirii televiziunii și aruncă șoferului un pumn de bancnote mototolite. Intră în uriașa clădire și urcă, repetîndu-și insultele și amenințările pe care le va revărsa asupra lui Paul Tobias. Cînd coborî din lift, mînia luase forma furiei, gata de atac. Se îndreptă spre cabinetul lui Tobias, încîntat să vadă că nu trebuia să-și spună numele fetei din spatele biroului ; știa cine era. Fu invitat să ia loc și el se așeză nerăbdător, plictisit că i se ceruse să aștepte. Trecură cinci minute apoi zece și, cînd se făcură douăzeci de minute, mînios, îi ceru secretarei să-i reamintească lui Paul Tobias că el așteaptă. Mai trecură alte douăzeci de minute pînă cînd Paul Tobias ieși din biroul lui și-l văzu pe Roger Karl cuprins de furie, rotindu-se prin anticameră.

— Roger, spuse Paul cu răceală. Intră.

— Era și timpul. Ce dracu ai de gînd de mă ții să aștept în felul acesta ? rosti el mușcător în timp ce Paul închise ușa în urma lui. Ascultă, eu sînt un om ocupat, am venit aici să punem lucrurile la punct și ai neobrăzarea să mă ții s-aștept ca pe un figurant ageamiu. Vreau să vorbim despre ceea ce se petrece.

— Da, vrei ? întrebă Paul, așezîndu-se în spatele mesei.

— Da, vreau.

— Atunci, zîmbi scurt Paul, o să vorbim... domnule Zimmer, spuse el și apăsă ușor pe un comutator micuț de la capătul mesei. Paul Tobias se rezemă de spătar cu brațele încrucișate pe piept ; chipul îi era senin, privirea rece în timp ce îl privea pe Roger Karl cu un total și nedisimulat dispreț.

Nick intră în secția de urgență și se duse iute la patul unde David stătea aplecat asupra unui copil.

— Ce este ? întrebă el privind mai îndeaproape. Văzu legătura aspiratorului pulmonar greşit montată şi se uită la David. Ce înseamnează asta ? întrebă el răstit.

— Nu era timp să facem o treabă mai îngrijită, Nick. Doctorul de la internări a făcut cum a putut mai bine. Dar nu de asta te-am chemat. M-am uitat la radiografii şi cred c-ar fi mai bine să extirpăm plămînul ăsta.

— David, e un copil mic. Operaţie ? Să aşteptăm să vedem dacă plămînul poate rezista după ce îl decomprimăm, doar nu este un plămîn compromis.

— Nu e vorba numai de asta... uită-te aici, spuse David întinzîndu-i radiografiile.

Nick se uită la radiografii ţinîndu-le mai aproape de lumină, apoi făcu o grimasă.

— Da, înţeleg ce vrei să spui. Dar în cazul acesta avem nevoie şi de o altă părere.

— Ei bine, m-am consultat cu Holt. El crede că nu avem altă alegere decît să operăm. Vezi, chiar aici unde apasă tubul, plămînul este atît de mic încît e inevitabil să atingă lezjunea şi este periculos. În acelaşi timp nu îndrăznim să suprimăm ventilaţia mecanică deoarece celălalt plămîn va fi supus la o presiune prea mare.

Nick se uită încă o dată la radiografii apoi se întoarse spre David.

— Nu există altă modalitate de a plasa tubul de aspiraţie ?

— Nici una. Holt spune că dacă plămînul ar fi fost cu vreo doi centimetri mai mare... dar aşa, nu se poate face nimic.

— Da. Fir-ar să fie, n-avem altă şansă. Cum e starea generală a fetiţei ? I-ai făcut toate probele preoperatorii ?

— Da. Este bună, dar există totuşi un mare risc chirurgical. I s-a făcut grupa sanguină, sîntem gata, şi nu văd ce rost ar avea să mai aşteptăm.

— Holt e gata ?

— Se spală.

— Unde e mama ei ?

— O aduc, spuse David şi plecă de lîngă pat.

Nick se apleacă asupra fetiţei şi-i mîngîie mîna, atît de moale şi micuţă că îi aduse aminte de Tessa. Repede îşi

retrase mîna şi se îndreptă, uitîndu-se fix la ea. David se întoarse cu o femeie de vreo treizeci de ani care plîngea încet.

— Aceasta este doamna Seeger... doctorul Gorlin.

— Doamnă Seeger. Ne-am hotărît s-o operăm. Ne obligă natura leziunii, spuse el calm. V-a explicat doctorul Cord ?

Femeia dădu din cap şi Nick se uită la ea mai de aproape.

— Este o leziune neobişnuită, doamnă Seeger... îmi puteţi spune cum s-a întîmplat ?

— Se juca. A căzut într-un foarfece.

— Foarfece ? Ce făcea cu foarfecele ?

— Decupa desene... Am auzit un ţipăt şi cînd m-am dus am găsit-o pe Debbie sîngerînd şi plîngînd îngrozitor.

— Staţi că nu prea înţeleg asta, avea în mînă un foarfece „adevărat" şi nu era în aceeaşi cameră cu dumneavoastră ?

— Eu... ih... călcam. Ea decupa cu foarfecele meu de croitorie. Uneori face asta.

— Mai era cineva acasă ?

— Ih... soţul meu.. el ne-a adus aici.

— Doamnă Seeger, Debbie este un copil mic. De ce aţi lăsat-o să se joace cu un foarfece adevărat cînd se găsesc foarfeci din plastic, foarte ieftini.

— Nick, îl întrerupse David, a telefonat Holt, este gata.

— Cheamă brancardierii s-o ducă sus. Dar spune-i lui Holt să aştepte, vreau să supravegheze Ted.

— Abia se ţine pe picioare. E acasă.

— Nu vreau să opereze el, vreau să fie cu ochii pe Holt în cazul că survine vreo complicaţie... e o treabă puţin cam grea pentru el.

— Foarte bine, îi telefonez de sus. Pot vorbi un minut cu tine între patru ochi ? întrebă David şi se îndepărtă de pat. De ce ai supus-o unui astfel de interogatoriu, ai observat ce-am observat şi eu ?

— Leziunea este într-un loc foarte bizar pentru cineva care a căzut într-un foarfece. În afară de asta, după cum arată rana nu pare cîtuşi de puţin o înţepătură de foar-

fece. Pare o lamă mai fină, mai subțire, nu ceva atît de bont.

— Ce ai de gînd să faci ?

— Am de gînd să duc toate rapoartele și radiografiile lui Sam, pînă cînd putem vorbi cu fetița. Asta e ceva ce trebuie să rezolve el. Tu ce-ai observat ?

— Are o tăietură lungă pe braț. N-am dat prea multă importanță pînă cînd sora nu i-a curățat-o. Este o tăietură proaspătă, nu genul de zgîrietură pe care și le fac copiii. Este proaspătă și adîncă.

— Hmm. Am o presimțire. Foarte bine, David, du-o sus la Holt și cheamă-l pe Ted aici. Spune-i că o să-i ofer eu o compensație. Vin și eu sus peste zece minute, spuse Nick și se întoarse la doamna Seeger, continuînd să-i pună întrebări. David urcă împreună cu brancardierii și cu micuța lor pacientă și o instală la chirurgie, spunîndu-i doctorului Holt să aștepte pînă vor veni Nick și Ted să discute cazul, apoi se duse la cel mai apropiat telefon și formă numărul lui Ted. Telefonul sună și sună și într-un tîrziu Ted răspunse.

— Ted, ascultă, îmi pare rău că te chem, dar avem aici o problemă și Nick vrea să vii.

— Zău, Davey, sînt istovit, spuse el.

— Nu să operezi. Holt o să facă operația, dar Nick vrea să te speli și să stai în sala de operație pentru cazul că el nu se poate descurca.

— Ce s-a întîmplat ?

— Este puțin cam complicat, Ted, hai vino aici cît poți de repede. Așteptăm la chirurgie pînă sosești.

— Davey, nu pot... vorbesc serios acum, pur și simplu nu pot.

— Ted, trebuie să mă duc. Nick a spus c-o să-ți ofere o compensație, vino aici, spuse David și închise, în timp ce Ted, așezat pe marginea patului, privea în van receptorul din mînă. Încet, îl puse la loc în furcă și se ridică, uitîndu-se posomorît de jur împrejur. Știa că i se dăduse o ultimă șansă și că acum va trebui să înfrunte situația ; nu avea nici un rost să încerce măcar să se ascundă de Nick, de data aceasta știa că nu avea ce căuta într-o sală de operație. Ted se duse în baie și-și vîrî capul sub șu-

volul de apă rece. După o clipă se ridică de la chiuvetă și se șterse pe cap cu un prosop moale. Își pieptănă părul ud și ieși din casă, îmbrăcîndu-și pardesiul în lift. Luă un taxi pînă la spital, încercînd să-și facă un plan anume îi va spune lui Nick, apoi îl lăsă baltă știind bine că nu are nici un sens ; nu avea ce să-i spună lui Nick decît că nu putea sta alături de Holt în sala de operație și că nu putea face nimic decît să încerce să-i explice acestuia procedeul operatoriu cît putea mai bine. Taxiul se opri cu un scrîșnet la intrarea medicilor. Ted plăti șoferului apoi sări afară, dînd buzna în spital și luînd liftul pînă la secția de chirurgie. Se duse de-a dreptul spre camera medicilor de la capătul coridorului și intră, dînd cu ochii de Nick, David și Chuck Holt așezați în jurul unei mese scunde.

— Nick, spuse Ted repede. Eu nu pot să intru în sala de operație. Chuck, o să trebuiască să iei totul pe cont propriu. Acum, Nick, David, dacă mă lăsați singur cu Chuck un minut, aș vrea să recapitulăm în amănunt ceea ce trebuie să facă.

— Ted, spuse Nick cu un aer obosit, vreau să stau de vorbă cu tine.

— Știu că vrei. Lasă-mă numai să mă pun de acord cu Chuck. Ce se operează, Chuck ? întrebă el așezîndu-se alături de acesta.

— Iată pozele. Ted. Vezi chiar aici, punctul de perforare, trebuie să extirpăm plămînul, dar înainte de a face asta trebuie să suturăm peretele... aici... vezi ? întrebă el în timp ce Ted ținea în sus radiografiile. Le examină cîteva momente apoi clătină din cap.

— Da. Ascultă, Chuck, tu n-ai mai avut un astfel de caz înainte, dar nu vreau să te treacă toate sudorile. Nu este nicidecum vorba de un procedeu chirurgical major. Trebuie numai să fii atent la un singur lucru. Deoarece e un copil, trebuie să-ți dozezi timpul din cauza anesteziei. Nu te poți moșmondi. Important este să-ți numeri secundele înainte de a face o mișcare așa încît să știi cu precizie ce ai de făcut. Foarte bine, hai să recapitulăm procedeul, spuse el pe cînd Nick și David ieșiră.

— Și acum ce va fi ? întrebă David.

— De data asta trebuie să iau o măsură.

— Ce fel de măsură?

— O să ştiu mai bine după ce vorbesc cu Ted. E timpul să încetăm de a ne mai juca. Chiar şi Ted îşi dă seama că e prea drogat ca să se apropie de sala de operaţie, asta ar putea fi un semn bun în ceea ce-l priveşte, poate că se trezeşte. Pe de altă parte ar putea să nu însemne nimic.

— Nick, ce crezi despre Holt? E în stare de treaba asta?

— Da, sigur că e în stare. L-a văzut pe Ted făcînd-o de nu ştiu cîte ori. A asistat destul de des la acest procedeu. L-am vrut totuşi pe Ted, ca să fiu sigur. Nick şi David rămaseră tăcuţi în timp ce aşteptară ca Ted să termine instructarea lui Chuck Holt şi, după o aşteptare interminabilă, îşi făcură apariţia, Holt mergînd repede de-a lungul coridorului spre sala de spălare.

— O să se descurce foarte bine. I-am spus să cheme echipa mea obişnuită, în felul acesta medicii care îl vor asista vor şti ce au de făcut. Nu vreau să intre cu el o echipă de nepricepuţi, va avea ca ajutor specialişti în chirurgie toracică.

— Splendid. Presupun că vrei să urmăreşti.

— Aş vrea, Nick, spuse Ted liniştit. Vin eu să te văd cînd e gata.

— Numai să vii, spuse Nick ieşind cu David pe urmele lui.

— David, vreau să te duci la Sam, pune-l la curent cu ceea ce bănuim.

— Am de examinat o bolnavă.

— Foarte bine. Eu vreau ca înainte de a mă duce la Sam să verific la celelalte spitale municipale, să văd dacă nu există vreo evidenţă asupra acestei fetiţe. Sau a fost un accident şi mama vrea să-l acopere, sau nu a fost un accident şi poate că s-a mai petrecut şi în alte dăţi. Cred că unele din cicatricele ei nu sînt întîmplătoare... arată ca şi cum cineva s-ar fi jucat cu un briceag. Ştii, am mai văzut şi înainte copii maltrataţi, dar n-am mai văzut ceva de felul ăsta... vreau să spun că de obicei e vorba de arsuri sau de bătăi cumplite.

— Sînt de tot felul. Ar trebui să te uiţi din cînd în cînd la rapoartele poliţiei, unele cazuri frizează incredibilul. Poliţiştii spun că ei nu se lasă afectaţi de astfel de lucruri ei caută să le considere întîmplări rutiniere, dar chiar şi lor li se întoarce stomacul pe dos.

— O să văd ce spune Sam, zise David şi intră în lift.

Nick urcă pe scări la etajul patru şi se ocupă de noua pacientă, consultînd-o cu atenţie şi mîzgălind recomandările pentru analize. Ieşi din salon şi se opri să vorbească cu unul din medicii de la acel etaj.

— Această domnişoară Crouter, are dureri abdominale prea puternice pentru o simplă gastroenterită. Fă-i analizele alea chiar acum. Cred că sînt ceva complicaţii la pancreas.

— E programată dimineaţă pentru radiografie şi tot tacîmul.

— Am mai adăugat unele analize. Probele de enzimologie.

— Perfect, o să verific eu. Oh, Nick... cum iese treaba aia cu Coney Island ?

— Bine, răspunse Nick scurt şi dădu să plece.

— Am citit în ziare. Nu mai poţi deschide un ziar fără să dai peste un articol în legătură cu asta.

— Ştiu.

— Pare că va fi o seară măreaţă.

— Presupun că da.

— Tu o coordonezi.

— Da, ştiu. Miller, ce urmăreşti ?

— Nimic. Atîta doar că ai devenit faimos. Am observat că eşti menţionat în fiecare articol.

— Nu am nimic de-a face cu treaba asta şi chiar dacă aş avea, ce importanţă are ?

— Trebuie să fie plăcut să ai un astfel de prieten. Tessa Cabot. Asta înseamnă a ţinti foarte sus, zîmbi doctorul.

— Vrei să treci la subiect ? Sau ai de gînd să stai aici toată ziua, trăncănind.

— Foarte bine eram curioşi Se răspîndise zvonul că tu şi cu domnişoara Cabot nici nu vorbiţi, cel puţin nu

aşa ca să se bage de seamă. Acum se scrie despre voi în fiecare zi. Asta ne face să discutăm şi să ne întrebăm.

— Cel puţin tu eşti corect. Ceilalţi glumeţi de aici clevetesc cu uşile închise. Miller, apreciez corectitudinea ta dar asta n-o să te ajute să afli ceva senzaţional. Domnişoara Cabot şi cu mine lucrăm împreună la această acţiune de binefacere la cererea lui Sam Matthews. Dar asta-i tot. După ce totul se va termina, ne vom întoarce fiecare în colţurile noastre neutre. Eşti satisfăcut ?

— Dacă aşa spui tu, Nick. Tu trebuie să ştii mai bine, zîmbi el din nou.

— Trebuie să ştiu, nu-i aşa ? replică Nick şi plecă, întorcîndu-se în biroul său. Închise încet uşa în urma lui, se îndreptă spre masă şi se prăbuşi în scaun. Oriunde se ducea erau discuţii despre Tessa, întrebări, aluzii şi cînd nu era hărţuit de ele, se afla împreună cu Tessa şi asta îl nimicea. Numai el ştia cu cîtă nerăbdare aştepta s-o vadă, cît de nepreţuite erau pentru el scurtele momente în care se aflau împreună, şi cum după aceea îşi aduna ca pe o comoară amintirile acelor clipe. Simţea durerea sentimentelor mortificate, durerea ascuţită de a dori ceva ce nu putea avea. Durerea îi năpădea gîndurile şi visele ; chiar şi puţinele ore de somn îi erau invadate de imaginea Tessei, de vocea ei firavă ; dulceaţa ei îl învăluia. De atîtea ori întinsese mîna după mîna ei subţire, întinsese mîna s-o apropie de el numai şi numai pentru a se trezi singur şi pustiit şi trist. Nick îşi îngropă capul în mîini, încercînd să-şi alunge chipul Tessei din minte, cînd auzi o bătaie uşoară în uşă şi Ted păşi înăuntru.

— Hei, ce s-a întîmplat ? întrebă el.

— Nimic, Ted. Mă gîndeam la clinică.

— Cum merge ?

— Splendid. O deschidem în iulie. Bill se speteşte făcînd toată treaba singur.

— E un băiat bun. Cred că nu vrei să vorbeşti despre clinică totuşi vrei să vorbeşti despre mine.

— Ted, te-am avertizat cît am putut, acum sînt nevoit să iau măsuri. Ce-ai zice să dăm cărţile pe faţă şi să încetăm de a ne mai trage pe sfoară

— Sînt în culpă. Ştiu. După ce m-a sunat Davey, în aceeaşi clipă mi-am dat seama că nu voi fi în stare să operez chiar dacă de asta ar fi depins viaţa mea. M-am simţit destul de nenorocit pentru noi toţi.

— Ultima dată cînd s-a întîmplat, ţi-am spus că nu vei mai primi nici un avertisment, ţi-am spus că vei fi dat afară.

— Ştiu. Nick, trebuie să mă crezi. Nu voi îngădui să se mai întîmple asta din nou. O jur.

— Ted, spuse Nick cu oboseală în voce, nu este atît de simplu. Ţi-am spus şi ţi-am repetat, am făcut tot ce-am putut, numai că nu te-am încuiat.

— Nick, să nu-i spui lui Sam. Pur şi simplu nu trebuie s-o faci. M-aş duce de rîpă fără munca mea, eu trebuie să rămîn aici.

— Nu prea am de ales. Ştii ce se petrece în ziua de azi cu drogurile? Eşti conştient? Ştim cu toţii că tinerii *hippies* iau narcotice, că atleţii iau stimulente, dar toată lumea tace discret cînd e vorba de medici. Ted, unii medici au devenit recordmeni în luarea sedativelor şi în ţara asta sînt chirurgi care nu pot termina o operaţie fără amfetamine.

— Stai puţin. Eu nu fac nimic din toate astea.

— Esenţialul este că întreaga comunitate medicală trebuie să facă faţă problemei grave a folosirii drogurilor de către medici. Ei nu mai ascund faptul acesta, acum îl exploatează... pentru a se demasca unul pe altul. Şi iau în considerare, fără discernămînt, toate drogurile. Aruncă în aceeaşi oală marihuana şi haşişul şi, după cîte ştiu, excesele sexuale şi excesul de viteză. În acelaşi fel priveşte şi legea treburile astea. Ted, dacă un pacient moare sub bisturiul unui medic care a luat droguri, orice fel de drog, asta înseamnă omucidere. Eu nu cred că tu ai intra în sala de operaţie sub influenţa drogului, dar cine poate fi sigur?

— Nick, astăzi nu am intrat.

— Eram eu acolo. Dar eu nu sînt acolo în fiecare zi ca să te controlez.

— Tu ştii că eu nu fumez cînd sînt aici, am mai discutat acest lucru.

— Mi-ai afirmat că nu fumezi. Eu te cred pe cuvînt, dar au să creadă mulţi lucrul ăsta ? Şi ce se întîmplă cu situaţiile de urgenţă ? Ce s-ar fi întîmplat dacă ai fi fost chemat aici şi eu nu te-aş fi văzut ? Cum pot să ştiu sigur ce-ai fi făcut dacă ai fi fost presat să operezi ? Îmi pare rău, dar chirurgii nu au voie să se drogheze. Probabil că alţi medici o scot la capăt în situaţia asta, dar un individ care are în mînă o viaţă şi un bisturiu şi nu se află sub un perfect control de sine este mult prea periculos.

— Nick, cum te pot face să mă crezi ? A fost o lecţie pentru mine astăzi. Ştiu ce fac. Era ca şi cum aş fi ieşit afară din fiinţa mea şi mă vedeam.

— Trebuie să te raportez, pentru binele tău. Dacă te raportează altcineva, s-ar putea s-o facă la comisia chirurgicală şi tu ştii cum vor proceda ei. Au instituit un „nu" strict faţă de orice, inclusiv marihuana, şi nu-ţi mai lasă nici o şansă. O să te raportez lui Sam, dar o să mai fac şi altceva, o să-ţi dau o suspendare de două săptămîni în loc să te dau afară. La sfîrşitul celor două săptămîni, ai să vii să-ţi dai cuvîntul de onoare în faţa mea. O să trebuiască să hotărăşti tu dacă o poţi scoate la capăt fără droguri sau vei fi concediat. Jocul s-a terminat, Ted, nu mai ţine vrăjeala cu „bătrînul Nick".

Ted oftă şi-şi aprinse o ţigară.

— Crezi că Sam va fi de acord cu o suspendare de două săptămîni ?

— Cred că „el" va fi de acord, tocmai de aceea socot că pot ocoli comisia. Cred că putem ţine totul în familie pînă cînd vezi ce se petrece cu tine. Ştiu că pare un lucru absolut minor... oricine poate fuma marihuana, chiar şi preoţii de parohie. Dar crede-mă, e cu totul altceva pentru un chirurg şi tu trebuie să înţelegi asta odată pentru totdeauna.

— Înţeleg. Am înţeles după telefonul lui David.

Ochii negri ai lui Nick se uitară cu intensitate la Ted.

Ei bine, ştiu cît de importantă este pentru tine munca ta. Poate că de data asta ai înţeles. Spune-mi un lucru, dacă nu aş fi fost acolo ai fi intrat în sala de operaţie ?

— Nu. Am încercat să-i spun nu lui David la telefon și aș fi putut să sun după aceea să spun că mi-e rău Pot să tușesc și să strănut foarte convingător, zîmbi el. Dar m-am hotărît să vin aici și să înfrunt siuația.

— Foarte bine, bobocule, o să autorizez eu suspendarea pe răspunderea mea, dar nu voi mai putea, și nici nu voi dori s-o fac încă o dată. Ai face bine ca la sfîrșitul acestor două săptămîni să fii stăpîn pe tine Ai băgat la cap ?

— Da, Nick. Îți mulțumesc.

— Îți dai seama ce harababură se va crea la chirurgie. Înainte de a pleca acasă o să trebuiască să refaci programarea operațiilor. Chuck Holt o să preia cazurile tale.

— Se descurcă bine, n-o să-ți dea nici un fel de problemă.

— Ce-a fost sus la sală ?

— Bine, a mers nemaipomenit. A durat puțin cam prea mult pînă să deschidă, emoția, cred, dar după aceea a fost strălucit.

— Asta e o mare ușurare. L-ai crescut bine.

— Este un medic bun. Singura problemă pe care am avut-o cu el a fost să-i ascut reflexele. Are tendința de a fi puțin cam lent, de a sta prea mult pe gînduri, dar e pe cale să învețe să fie mai prompt. Ted se rezemă în scaun Nick, apreciez într-adevăr ceea ce faci.

— Lasă asta ! Cînd vii înapoi să-ți bagi mințile în cap, vrei ?

— Da, o să-mi bag mințile în cap, zîmbi Ted. Deci clinica merge într-adevăr bine ?

— De necrezut. Totul va fi așa cum am sperat eu.

— Ce nume o să-i dați ?

— Bill și cu mine am discutat, dar încă nu sînt sigur. Eu am vrut s-o numim Clinica din Cartierul de Est, dar ne întrebăm dacă n-ar trebui să adăugăm cuvîntul „gratuit", sau poate numele noastre. Nu știu.

— Este, pentru oamenii care nu-și pot îngădui să plătească. Cît privește pe ceilalți, vor plăti atît cît vor putea. Apropo, ți-am trecut și numele tău pe listă ca unul dintre chirurgii noștri consultanți.

— Bineînțeles. Dar vreau conducerea echipei de chirurgie, toracică, zîmbi Ted.

— Nu mai sînt decît alți doi, dar dacă vrei conducerea, poți să fii șeful serviciului. Nick surise. Am s-o văd cu ochii mei, am să fac marele tur al întregii clădiri luna viitoare. De ce nu vii odată cu mine să arunci o privire ?

— Ai un partener. O să fie o lună încărcată. Acțiunea de binefacere și clinica... într-un anume fel lucrurile astea par legate între ele. E ciudat, dar Spitalul Municipal și clinica ta par să aibă o legătură.

— Știu, i-am spus asta lui Bill. Nick se uită la ceas și se ridică. Trebuie să plec. Aranjează programările cu Holt și du-te. Te mai sun eu.

Ted își stinse țigara într-o scrumieră neagră de plastic și se ridică.

— Îți mulțumesc. Vorbesc serios.

— E în regulă.

— Ești sigur că Sam va accepta treaba asta ?

— Hmm. Sam este un șmecher, face mult mai multe parale decît am crezut vreodată. Știu că va înțelege. Ted ? Începe să iei lucrurile mai ușor, vrei ? spuse Nick blînd. Oferta mea rămîne în picioare, dacă o să vrei să vorbești, știi unde să mă găsești.

— O să mă simt bine, știu acum ce am de făcut. Nu te necăji din cauza mea.

Nick dădu din cap și deschise ușa biroului. Ted se îndreptă încet spre lift cu Nick alături de el, cînd auziră apelul urgent pentru Nick.

— Isuse Cristoase, exclamă plecînd repede, ziua asta afurisită nu se mai sfîrșește niciodată ?

— Tessa, nu-mi pasă ce-o să spui, dar nu-mi place culoarea feței tale. Pari extenuată, spuse Lee.

— Toți sîntem obosiți, uită-te cîtă treabă am făcut, Lee. Este un proiect enorm... Mă bucur că în cele din urmă ai consimțit să angajezi niște fete în plus ca să ne mai ajute.

— Cu toată publicitatea asta, a trebuit s-o fac. Cu siguranță că vor face o treabă bună. În orice ziar care îți pică în mînă, vezi o poveste despre Spitalul Municipal și despre Coney Island.

— E o agenție de publicitate foarte bună, e suficient să le furnizezi idei că ei brodează tot felul de povești și

le plasează la ziare. Cred că asta explică vînzarea extraordinară a biletelor !

— Toată lumea vine, absolut toată lumea. Nu va rămîne unul să bată străzile în noaptea aceea.

Tessa zîmbi și își închise agenda.

— Cum stăm cu lucrările sub toate aspectele ?

— Aproape totul este aranjat. Am primit toate autorizațiile de la municipiu și toate polițele de asigurare pentru noaptea aceea sînt în regulă. Tessa, sîntem acoperite pentru toate celea. Nu m-aș mira să primim și o asigurare împotriva valurilor aduse de flux. Și, stai să vedem, spuse ea urmărind cu degetul pe listă. Forțele polițienești sînt în ordine, am angajat gardieni care vor purta asupra lor aparate portative de emisie-recepție. Dacă va surveni vreo problemă, ei pot chema poliția din Coney Island, poliția adevărată. Autobuzele sînt angajate, muzica e angajată.

— Cîte formații ?

— Avem două formații care cîntă pe porțiunea de plajă pe care o folosim, iar restul parcului va fi plin cu difuzoare. Asociația Coney Island a confirmat primirea cecului tău, iar pliantele de suvenir din Coney Island și biletele au sosit de la tipografie. Cum o să distribui biletele ?

— Fiecare invitat primește un sul cu un anumit număr de bilete și atunci, fie că se dau în călușei fie că se folosesc de alt stand de distracții, prezintă acolo cîte un bilet, iar la sfîrșit Asociația va socoti prețul biletelor și eu îl voi plăti, plus taxa fixă pe care le-am promis-o ; în felul acesta toată lumea face o afacere bună.

— Deci și astea intră în punga aceea micuță pe care o primește fiecare invitat ?

— Da, sulul de bilete și pliantul și broșura despre spital și aparatul de fotografiat instamatic. Așa că oamenii își vor putea fotografia prietenii dîndu-se în săniuța cu rotile, rîse Tessa.

— Da, deci tot ce mai așteptăm de la tipografie sînt broșurile și pungile. În afară de medicii care se vor duce acolo ca invitați, am angajat doi medici și două surori pentru a interveni în cazul că survine ceva, în plus am

angajat două duzini de tineri care vor lucra ca ghizi. Vor mai fi șase supraveghetori la locul unde sosesc autobuzele pentru a confrunta invitațiile cu listele ; voi întocmi listele alfabetic așa încît să nu se producă vreo întîrziere. Asta-i tot, cu excepția faptului că tipograful vrea să știe cînd îi dăm copia finală a broșurii.

Tessa se ridică și se duse la peretele de sticlă, privind afară.

— Nick și cu mine ne vom întîlni mîine pentru ultima dată, spuse ea în șoaptă.

— Tessa, ăsta nu-i sfîrșitul lumii. Vreau să spun, Nick n-o să dispară sau așa ceva Doamne sfinte, doar o să lucreze cu Bill.

— Ceea ce însă nu are nimic de-a face cu mine. Întîlnirile noastre au luat sfîrșit. Știu că era o prostie, dar tot timpul am sperat că Nick își va schimba atitudinea, că va privi altfel lucrurile, numai că totul s-a înrăutățit. Nu se mai poate uita deloc la mine, în schimb afișează un aer protector. E îngrozitor, într-un fel sînt bucuroasă că se va termina curînd. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, spuse ea gînditor. Apropo, cîțiva jucători de *baseball* și de fotbal vor face demonstrații pentru acțiunea noastră de binefacere, e pe undeva pe acolo o listă cu numerele lor de telefon. Cheamă-i și întreabă-i dacă au nevoie să fie transportați la Coney Island.

— Am văzut, și tocmai voiam să te întreb de ce faci asta ?

— Lee, spuse Tessa, îndepărtîndu-se de terasă, grupul nostru va fi un grup ciudat. Cei mai mulți, cei mai in vîrstă, sînt sătui de afaceri, dar încă manifestă un mare interes față de sportivii de tipul supervedetă. Își imaginează că participă la performanțele lor și asta îi emoționează, cred. Ori sînt îndreptățiți la ceva care să le trezească interesul și emoția. La o mie de dolari biletul, este cel mai mic lucru ce pot să le ofer.

— Foarte bine. Tessa, o să plec puțin mai devreme în seara asta dacă nu te superi. Azi, Jimmy dă examenul de adolescență.

— Oh, Lee, asta-i splendid. De ce nu mi-ai spus, n-ar fi trebuit să vii deloc astăzi.

— In orice caz nu se va întoarce decît mai tîrziu, dar aş vrea să mă găsească acasă. Înainte de a pleca, vreau să văd că te întinzi puţin să te odihneşti, eşti palidă ca o stafie. David te-a văzut ?

— Da, sînt bine. Ştie că e din cauza acţiunii de binefacere.

— Vrei să spui că ştie că e din cauza lui Nick.

— Nick. Nick, Nick, Nick ! Am obosit să tot vorbesc despre Nick. Lee, hai s-o lăsăm baltă. În orice caz mă voi relaxa în seara asta, iau masa cu Ted. De fapt, spuse Tessa. uitîndu-se la o pendulă micuţă, antică, de pe birou, ar trebui să vină cam peste vreo oră. A telefonat să-mi spună că soseşte mai devreme.

— Deci n-ai nimic împotrivă să plec acuma ?

— Bineînţeles că nu, fugi şi sărută-l pe Jim şi din partea mea. Sînt convinsă că a avut succes. Şi, Lee, vrei să trimiţi şi dactilografele acasă ? Ţăcăneala asta îmi creează o stare nervoasă.

— Desigur, spuse Lee, ridicîndu-se

Îşi luă pardesiul din dulapul în perete şi, străbătînd salonul, se duse în biroul improvizat şi dădu drumul fetelor, apoi se întoarse la Tessa.

— Mai e ceva ?

— Nu, mulţumesc. Totul poate aştepta pînă mîine. Mîine, urăsc cuvîntul ăsta, spuse ea, neadresîndu-se nimănui.

Lee o privi fix o clipă, apoi îşi luă poşeta şi se duse în baie, lăsînd să curgă apa rece. În birou. Tessa apăsă pe butonul de la instalaţia stereofonică ; era o muzică de Paul Desmond, în care frazarea lirică se avînta spre culmi, apoi tînjea ca într-o aşteptare, gata parcă să alunece pe marginea prăpastiei, cînd deodată îşi lua din nou zborul arcuindu-se într-un sunet plin de graţie. Erau zile în care Tessa nu asculta decît muzica lui Desmond, în acele zile în care se simţea ea însăşi ca o melodie de Desmond, urcînd spre culmi, tînjind. apoi luîndu-şi zborul.

— Cred că o să plec acum, Tessa, spuse Lee întorcîndu-se în cameră. Te văd mîine.

— Perfect. Şi succes la examen, Lee, zîmbi Tessa.

— Da, sper să nu fie nevoie de urare acum că au şi început, zîmbi ea şi Tessa o conduse pînă la uşă.

Deschise şi îl văzu pe Ted stînd acolo cu mîna pe sonerie, gata să sune.

— Ei, ei, rînji el, toate m-aţi auzit venind ?

— Bună, ai venit devreme, Ted, intră, spuse Tessa.

— Bună, Lee. Şi felicitări.

— Pentru ce ?

— Am aruncat o privire la notele studenţilor înainte de a pleca de la spital. Am văzut şi numele lui Jim.

— Oh, Ted, ce-a făcut ? Ai aflat ? întrebă Lee.

— Am aflat. Dar cred că o să-l las pe Jim să-ţi spună singur, tu însă pregăteşte-te să fii foarte mîndră de puştiul tău, zîmbi el.

— Adevărat ? întrebă Lee cu sufletul la gură. Adevărat, Ted ?

— Hai, fetiţo, nu mai sta aici întrebînd prostii. Du-te acasă şi începe de pe acum să fii fericită. Zîmbi din nou în timp ce Lee ieşi grăbită din vestibul.

Tessa închise uşa şi-i atîrnă pardesiul lui Ted în dulap după care îl conduse în salon.

— Într-adevăr are rezultate bune ?

— Bune ? Mucosul ăsta a ieşit pe locul întîi. Ştii ce înseamnă asta, Tess ? În ziua de azi nimeni nu mai iese pe locul întîi la facultatea de medicină. Poate doar două genii ca Nick şi ca mine, dar nimeni altul.

— N-am ştiut că ai fost un student atît de bun.

— Am fost nemaipomenit. Am crezut c-o s-o încurc la oral, dar cînd a sosit momentul, m-am năpustit asupra lor cu accentul meu şi nu cred c-au înţeles nici jumătate din ce spuneam. În orice caz m-au trecut cu brio.

Ea rîse şi se aşeză alături de el pe canapea.

— Vrei o băutură slabă sau altceva ?

— Nu, Tess. Hai să stăm doar de vorbă înainte de a merge la masă. E totul în regulă cu tine ?

— Da, aşa aş vrea.

— Cum merge treaba, prinţesă ?

— Foarte bine. Sînt puţin obosit, asta-i tot. După acţiunea asta, cred că o să plec pentru un timp.

— Tess !

— Doar pentru puţin timp. Cred că voi pleca în Anglia cîteva săptămîni, nu la Londra, cred că voi lua o

casă la țară. În Sussex, poate. Ar fi plăcut să-mi încep cartea.

— Despre ratonul lui Cal Coolidge ? zîmbi Ted.

— Nu tocmai, dar ceva cam pe aproape. De ce nu-ți iei un concediu să vii cu mine în Anglia ? E atît de liniștit și singuratic acolo în aprilie, înainte de a începe primăvara.

— Nu voi avea nici un fel de concediu înainte de septembrie. Dacă vrei să aștepți, aș fi fericit să vin. Mă întreb cum aș arăta în chip de boier de țară. Ascultă, mi-aș cumpăra un costum adevărat din alea de care poartă boierii la țară și toate celelalte. De ce nu aștepți.

— Poate. Poate o să plec de două ori.

— Tess, încerci să fugi de Nick ?

— Hai să petrecem măcar o singură seară fără să vorbim despre Nick, e posibil ?

Ted se uită la ea apoi se rezemă de spătar, scoțîndu-și o țigară din buzunar și aprinzîndu-și-o.

— Trebuie să vorbim despre Nick. Sau vorbesc numai eu.

— De ce ?

— Vezi, s-a întîmplat ceva, Tess. Am fost suspendat de la spital pentru două săptămîni.

Tess îl privi pe Ted nedumerită.

— Despre ce vorbești ? Cine te-a suspendat ? Nu Nick, nu pot crede asta.

— Ba da, și avea tot dreptul s-o facă. Ar fi putut să fie mult mai rău, dar Nick s-a purtat foarte frumos cu mine. Davey m-a sunat să vin la spital, se întîmplase ceva neașteptat. Ei bine, eu fusesem...

— Marihuana ?

— Da, și nu puteam opera nicidecum. Nick a discutat cu mine treaba asta și a făcut un lucru foarte frumos. Ar fi putut să mă concedieze, atunci pe loc, în schimb a făcut lucrul acesta.

— Ted, spuse Tessa încetișor, ce se petrece ? Știu că ceva nu este în ordine. Toată povestea asta cu femeile și cu drogurile. Tot jocul acesta al tău de *playboy*, ce este ?

— Un mijloc de a uita o mulțime de lucruri... cred că a sosit momentul să-mi descarc sufletul, Tess. O să

te întoarcă puţin pe dos. Sigur că ești pregătită pentru așa ceva?

— Da, te rog continuă.

— Ai destule pe cap, Tess.

— Ted, tu ești foarte important pentru mine, știi bine. Spune-mi.

— Nu știu exact cu ce să încep.

— Cu ce îți este ție mai ușor, spuse ea șoptit și își aprinse o țigară.

— Ei bine, a început cînd aveam doisprezece ani, în vara aceea cînd voi toţi eraţi la Cabot's Landing și tatăl tău a venit la Oklahoma. Cu o noapte mai înainte descoperiseră un puț nou și tata și lucrătorii lui erau beți morți. Vreau să spun că își ieșiseră cu totul din minți și ai cuvîntul meu că nu există nimic pe lume mai dezgustător decît o șleahtă de lucrători petroliști făcuți criță. În orice caz, fratele meu era acasă. Stevie. Terminase colegiul și venise acasă să-și petreacă vacanța. Tess, nu știu dacă tu îți mai amintești ce simțea tatăl meu pentru Stevie... Doamne, pentru el Stevie era soarele de pe cer. De cînd pot eu să-mi amintesc, Stevie nu a făcut niciodată vreun lucru rău din punctul de vedere al bătrînului meu. Ted se opri și, brusc, se ridică de pe canapea, și se duse în bucătărie. Se întoarse cu o sticlă de coca-cola în mînă.

— Scuză-mă, prințesă, dar mi s-a uscat un pic gîtul. Stevie era un băiat înalt, voinic — cîștiga premii la toate sporturile care se practicau în colegiu, camera lui era atît de ticsită de trofee încît cu greu te puteai mișca în ea fără să rostorni vreunul... Ei bine, în dimineața aceea Jason a sosit și el și s-a dus împreună cu tata și cu lucrătorii să vadă noul puț, apoi au venit înapoi spre casă. Pe cîțiva dintre ei, Jason trebuia să-i sprijine căci se împleticeau și cădeau pe unde apucau. În această stare de beție, tatăl meu nu mai voia nimic, dar nimic pe lume, decît să le arate la toți trofeele lui Stevie. Le mai arătase de vreo sută de ori dar nu-i ajungea. Ori de cîte ori se îmbăta, se împăuna cu Stevie. Eu mergeam alături de Jason... Doamne sfinte, era foarte cald în vara aceea. N-o să uit niciodată ce zi fierbinte era!

Ted se opri şi se ridică, începînd să se învîrtească prin cameră, în timp ce Tessa îl urmărea.

— Am intrat în casă, am urcat scările şi ne-am dus spre camera lui Stevie. Tata, gata, gata să plesnească de mîndrie, împinge uşa în lături şi îl găseşte pe Stevie... ei bine, Stevie era acolo făcînd amor cu unul din băieţii care lucrau la cîmp în timpul vacanţei de vară. Băiatul avea vreo cincisprezece ani sau poate şaisprezece. În orice caz, nenorocirea a fost că era vorba de Stevie, mîndria şi bucuria tatălui meu. Toată lumea înlemnise, rămăseseră parcă lipiţi de duşumea... Jason încercă să mă tragă deoparte, dar era prea tîrziu. Lucrătorii şi tata s-au năpustit în cameră şi noi ne-am dus după ei. Ceea ce s-a întîmplat în clipa aceea... ei bine, n-am văzut niciodată aşa ceva, tatăl meu parcă înnebunise, parcă îşi pierduse minţile. Le spuse lucrătorilor să prindă băiatul şi, în cîteva secunde, toţi au sărit să-l bată; patru sau cinci matahale l-au lovit pînă l-au desfigurat. Îi trăgeau pumni, îl izbeau cu picioarele şi, în timpul ăsta, tata cu alţi doi lucrători au început să-l bată pe Stevie. Jason încerca întruna să mă împingă în spatele lui şi să mă scoată din cameră, dar eu vedeam totul. Tot locul acela blestemat, plin de sînge, şi apoi gemetele... de cîte ori unul îl izbea pe băiat cu piciorul, el se rostogolea şi gemea ca un animal rănit, iar Stevie urla. Era şi el băiat voinic dar nu se putea măsura cu indivizii ăia. Au spart şi-au sfărîmat totul, au răsturnat toată mobila şi zgomotul l-a atras pe Barney, care a dat buzna în cameră. Bietul cîine auzise agitaţia şi voia să se joace, l-a apucat pe unul din vlăjgani de pantalon şi a început să tragă — ştii cum trag cîinii — ei bine, individul l-a lăsat o clipă pe băiat, a apucat un trofeu şi i-a zdrobit... i-a zdrobit căpşorul bietului Barney. A fost atît de uluitor... totul s-a petrecut atît de repede... toate ţipetele acelea şi sîngele şi tata înjurînd şi izbind cu putere. Jason zbiera tot timpul la ei să se oprească... şi a continuat să zbiere la ei încercînd în acelaşi timp să mă ţină lîngă el, cînd deodată unul din lucrători a ridicat piciorul şi, ca turbat, i-a tras una băiatului în cap. A fost ultimul horcăit pe care l-a mai scos băiatul... mi-am dat seama pe loc că mu-

rise. In clipa aceea pe Jason l-a apucat nebunia. Ted tăcu o clipă, trecîndu-și mîna peste [illegible] atît de palid și crispat de cînd începuse să-și spună povestea. Jason nu mai știa ce să facă și atunci l-am auzit strigînd, cum nu-l mai auzisem niciodată, că el este Jason Cabot și că o să-i condamne pe toți la moarte pentru ceea ce au făcut... cam așa ceva spunea și, în tot acest timp mă ținea strîns. Atunci se opriră brusc... binențeles că era prea tîrziu, Barney zăcea acolo cu țeasta strivită ca o roșie stîrcită, băiatul zăcea mort, iar Stevie grămadă pe podea, gemînd. Lucrătorii se potoliră cu desăvîrșire ca și cum s-ar fi dezmeticit brusc și se uitară de jur împrejur... Doamne, ce dezastru și căldura aceea... Ted tăcu din nou și își aprinse o țigară.

Tessa ședea cu ochii închiși, ascultîndu-l pe Ted, cu mîinile atît de strîns împreunate încît pielea i se albise. După un scurt răstimp, Ted continuă :

— Tata a început să-și dea seama de ceea ce se întîmplase și deodată l-a cuprins teama ; stătea încremenit acolo, fără să scoată o vorbă, încleștînd și descleștînd pumnii. Și-a dat seama că totul se întîmplase în fața lui Jason, cred că asta îl înspăimînta mai mult decît orice altceva. Unul din vlăjgani țipă că băiatul murise și atunci Jason a intervenit... le-a poruncit indivizilor care păzeau ușa să se dea la o parte și m-a scos afară de acolo. Nu i-aș fi lăsat mîna pentru nimic în lume, niciodată în viața mea nu fusesem atît de speriat... Jason m-a tîrît de-a lungul holului pînă a găsit un telefon și a reușit să-l găsească pe Bill Reynolds ; i-a cerut să ia un avion și să vină la Oklahoma imediat ; i-a spus că pe mine mă va duce la New York dar că avea nevoie de Bill ca să mă îngrijească... deoarece credea că eram șocat sau cam așa ceva.

Ted făcu o pauză și se așeză alături de Tessa, luîndu-i mîna.

— S-a dovedit că Jason avea dreptate. Tot timpul cît s-a petrecut scena din camera lui Stevie n-am scos o vorbă și nu mi-a curs o lacrimă, dar imediat ce Jason a plecat de lîngă telefon, am început să plîng. Am făcut o criză de isterie. Nu cred că m-am oprit din plîns două zile. Bill m-a îngrijit la un spital particular, nu m-a lă-

sat singur nici o clipă şi în tot acest timp Jason a aranjat lucrurile. Ted sorbi îndelung din coca-cola şi se rezemă, răsuflînd adînc. Tessa nu spuse nimic; cînd sună telefonul, se uită spre el dar nu schiţă nici un gest să răspundă.

— Jason a tocmit pe cel mai bătrîn, pe cel mai conservator şi cel mai ahtiat după bani judecător din statul Oklahoma şi s-a pus pe treabă. I-a plătit individului o avere şi a aranjat ca... Tess, nu ştiu cum să-ţi spun asta direct. A aranjat ca să mă adopte legal, aşa încît să mă poată lua de acolo. Au fost tot felul de clauze condiţionale şi de supoziţii şi de motive, dar fondul chestiunii era ca familia mea să nu poată niciodată, nici măcar încerca să se apropie din nou de mine... nu mai aproape de o sută de mile. Au muşamalizat moartea băiatului, spunînd că a căzut de pe un pilor pe o macara mobilă, iar Jason a mituit oficialităţile ca să renunţe la anchetă. Cred că tot Jason a trimis nişte bani şi familiei băiatului. Eu am venit la New York cu Jason şi cu Bill. Încetasem să plîng dar nu mai puteam vorbi... au numit asta şoc întîrziat. Nu scoteam nici un sunet. M-au internat într-un sanatoriu particular de specialitate. Am stat acolo o lună şi ceva şi cu încetul am început să-mi revin. Am petrecut luna septembrie în casa voastră. Shelton m-a îngrijit ca şi cum aş fi fost copilul lui. A fost atît de bun! Apoi a sosit momentul cînd tu şi cu mama ta trebuia să vă întoarceţi de la Cabot's Landing şi atunci Jason m-a dus la o şcoală specială pentru copii dezechilibraţi. Am stat acolo doi ani şi Jason şi Bill mă vizitau tot timpul, jur că nu ştiu cînd mai aveau timp să lucreze. Veneau întruna să mă vadă. În toţi anii care au urmat după aceea, Jason şi Bill s-au ocupat de mine ca şi cum aş fi fost al lor... mi-am revenit şi m-am dus la o şcoală particulară obişnuită, apoi la Harvard şi la facultatea de medicină de la Harvard... De aici încolo, ştii ce s-a întîmplat.

Tessa nu spuse nimic. Trecură cîteva momente şi ea încă se uita fix la Ted, ţinîndu-i strîns mîna.

— Ted. Oh, Doamne, Ted... de ce nu mi-ai spus? Eu... bietul meu Ted, rosti ea în cele din urmă, lipindu-i capul de obrazul ei. Tot timpul acesta...

— Nu puteam vorbi despre lucrul ăsta, Tess. Într-adevăr nu puteam. Cînd am absolvit facultatea de medicină l-am rugat pe avocatul lui Jason să-i spună că eu socot că cel mai bun lucru ar fi să nu ne mai vedem. Şi nu ne-am mai văzut, pînă acum de curînd. Jason ar fi putut să mă găsească dînd doar cîteva telefoane sau angajînd pe cineva s-o facă, dar ştiam că va respecta dorinţa mea. Tatăl tău mi-a salvat viaţa, Tess, la drept vorbind. Dacă trăiesc i se datorează lui; numai că am în cap acest mic aparat de televiziune... ori de cîte ori sînt singur sau nu am cu ce să-mi ocup timpul, ziua aceea se derulează în mintea mea. Sfinte Doamne, pot chiar să simt şi cît era de cald... de aceea făceam tot ce făceam. Am crezut că găsesc un refugiu, dar n-am găsit. Mă minţeam singur. Am ajuns la concluzia că e timpul să mă opresc.

— Dar dacă tata... dacă numele tău... De ce nu porţi numele...

— Am numele dar nu mă folosesc de el. Jason şi-a dat seama că dacă va apărea dintr-o dată cu un copil adoptat, prea mulţi îşi vor băga nasul şi ştia că pe mine asta mă va împinge din nou în prăpastie. Nu-i păsă de publicitate în ceea ce îl privea, dar nu voia ca eu să sufăr.

— Nu... totul e de necrezut. Ce s-a întîmplat cu Stevie?

— Trăieşte la Chicago, spuse Ted liniştit. M-am dus acolo acum un an şi este... total decăzut. Nici el nu şi-a mai revenit niciodată după ziua aceea. Nu cred că este homosexual, nici nu cred că a fost vreodată, dar mi se pare că încearcă să se răzbune pe bătrîn. După ce se insănătoşise a plecat din Oklahoma şi s-a stabilit la New York, apoi s-a mutat pe coastă şi pe urmă în Florida, iar acum e la Chicago. Încă mai încearcă să-l pedepsească pe bătrîn, dar am auzit că atunci cînd s-a dus acasă la înmormîntare, s-a prăbuşit peste mormînt.

— Ce face, cum trăieşte?

Ted oftă şi-şi aprinse altă ţigară.

— În vara aceea, cînd Jason a aranjat totul cu judecătorul, i-a spus acestuia că el îşi asumă întreaga

responsabilitate pentru Stevie și pentru mine, și că nu vrea ca noi să depindem în nici un fel de bătrîn. Dar judecătorul a insistat pentru o reglementare legală a situației. Am primit cîte un milion, bani ghiață, și cîte un pachet de acțiuni în exploatarea petroliferă. Jason a plasat banii în afaceri pentru noi amîndoi și a mai adăugat două milioane. Ne-a administrat capitalul pînă cînd amîndoi am împlinit douăzeci și cinci de ani, dar în toți anii aceia, între doisprezece și douăzeci și cinci, Jason a suportat toate cheltuielile mele, nu m-a lăsat să folosesc nici un ban din capitalul meu.

— Și mama ? A știut ?

— Nu, Tess. Abia acum a aflat. Jason i-a spus de curînd.

— Ted, de ce nu mi-ai spus ? Cînd mă gîndesc că ai trecut singur prin toate astea. Aș fi putut fi alături de tine, să te ajut.

— Nu, prințesă, nimeni nu m-ar fi putut ajuta cu nimic înainte ca eu să fiu pregătit să deschid gura și să vorbesc. Faptul că am ascuns a fost mai rău decît lucrul în sine, căci pe mine nu mă puteam ascunde. M-am folosit de droguri și de femei. O inepție. Îți aminteşti cînd am vorbit de X și Y și Z ? Ei bine, asta am vrut să spun. Dacă aș fi avut de a face numai cu X, ar fi fost bine pentru mine.

— I-ai spus lui Nick ?

— Nu, și nu am de gînd să-i spun. Nu încă. Și aș vrea să-mi promiți că și tu o să taci. O să-i spun eu la momentul potrivit. Cînd o să mă simt mai bine. Ceea ce îmi trebuie este să fac puțină rînduială în mintea mea și asta nu pot s-o fac singur, acum știu. Am nevoie de unul din medicii aceia care îngrijesc mințile... vezi, faptul că am vorbit o să mă ajute. Ți-am spus ție și mă și simt mai bine.

— Ted... dragă Ted, îmi pare atît de îngrozitor de rău că ți-au runiat copilăria.

— Viața e lungă, Tess, și nădăjduiesc că mă va despăgubi, spuse el și se duse la bar. Amestecă o băutură și i-o dădu ei. Iată, bea mai bine asta înainte de a leșina pe mine.

Ea sorbi și întinse mîna după o țigară

— Îmi pare bine că ţi-ai deschis sufletul, Ted. O să vrei într-adevăr să te laşi ajutat, nu-i aşa? Îmi promiţi?

— Da, am numele unui medic bun. Vreau să încep.

— Nu ştiu ce să spun, nu pot gîndi clar.

Ted zîmbi şi-i luă mîna.

— Să nu rămîi acum agăţată de lucrul ăsta. Ţi-am ascuns pînă acum tocmai din acest motiv. Şi totuşi ţi-am spus, pentru că trebuia să fac primul pas, iar tu înţelegi, întotdeauna ai înţeles. De acum înainte problema mea va aparţine cuiva care va fi plătit să se ocupe de ea.

— Am atîtea întrebări, Ted. Este îngrozitor din partea mea, dar am.

— Ştiu că ai, m-am aşteptat. Dar îţi spun eu ce facem, te duci şi te îmbraci cu ceva foarte elegant şi o să-ţi răspund la întrebări în timpul mesei.

— Vrei să mai iei masa? După toate astea?

— Tess, zîmbi Ted încetişor, toate astea s-au întîmplat cînd eram copil. Acum aproape douăzeci de ani. Nu am intenţia să mă închid într-o casă sumbră pentru tot restul vieţii mele. Vreau să ies şi să mă distrez. Îmi imaginez că asta este ceea ce ar recomanda şi psihiatrul.

Ea se ridică şi se uită la el apoi se întoarse să se ducă în dormitor. Începu să sune telefonul şi Tessa ezită o clipă, apoi hotărî să lase centralista să răspundă.

— Vrei să răspund eu, Tess?

— Nu. Am sentimentul că poate să fie Roger şi în clipa asta nu mă interesează micile lui crize. Nu sînt dispusă să mă emoţionez de ceea ce i se întîmplă lui Roger..., e lipsit de importanţă, spuse ea calm şi-şi continuă drumul spre dormitor.

Zilele din mijlocul lunii martie se scurgeau în mare viteză. Tessa şi Lee rămîneau încuiate în birou completînd detaliile de ultimă oră ale acţiunii de binefacere, căci ziua aceea se apropia din ce în ce. Puţinul timp liber pe care îl avea, Tessa îl petrecea cu gîndurile ei intime şi în lungi convorbiri cu tatăl ei. Vorbeau despre Ted, despre zilele de atunci şi despre situaţia de acum

şi numai rareori îşi mai aducea aminte de Roger, deşi în ultima vreme acesta devenise o problemă care-i atrăgea atenţia. Îşi pierdu cu el o jumătate de oră la telefon şi, cînd puse receptorul în furcă, se posomorî şi rămase pe gînduri.

— Ce este, Tessa ? întrebă Lee.

— Sînt îngrijorată pentru Roger. Zău că am încercat să nu fiu, dar nu mă pot împiedica. Este atît de retras în el însuşi şi bea atît de mult. Nu cred c-a mai fost treaz o singură clipă de la întîlnirea cu Paul Tobias.

— Cred că nu-i place să plece în California.

— Tocmai ăsta-i lucrul ciudat, nu s-a mai plîns de asta. Pare să se fi resemnat la gîndul acesta, dar se... dar se comportă ca şi cum nu-i mai pasă. De nimic. Treaba asta precum şi băutura... am de ce mă îngrijora.

— Nu văd ce-ai putea face tu, Tessa. Roger pare hotărît să se autodistrugă şi oamenii de felul ăsta reuşesc de obicei.

— Pot face un singur lucru. Pot să-i telefonez tatei să-l rog să afle ce s-a întîmplat atunci cu Paul. Trebuie să existe un motiv pentru toate acestea. Roger e apatic tot timpul şi bea tot timpul, spuse ea în timp ce forma numărul secret al tatălui ei.

Îl auzi răspunzînd la telefon şi, fără nici o discuţie preliminară, îi explică lui Jason îngrijorarea ei. El ascultă liniştit, fără să-i acorde prea multă atenţie, în timp ce îşi plimba ochii pe teancul de hîrtii de pe masă. Cînd o auzi oprindu-se, îşi ridică privirea de pe hîrtii.

— Tessa, este un fapt consumat. Aş dori să laşi lucrurile în pace. Roger este un tip cu toane. Probabil că reacţionează exagerat, spuse Jason.

— Deci nu-l vei suna pe Paul, insistă ea.

— Nu, bineînţeles că nu-l voi suna. Iar tu nu vei avea nici un succes dacă încerci. Este plecat din oraş şi nu ştiu unde e. Edith a telefonat să ne spună că pleacă undeva, a vorbit cu Amanda azi dimineaţă. Mama ta spune că e un fel de concediu. Paul a muncit mult prea mult şi are nevoie de odihnă.

— Şi cu Roger cum rămîne ? Dacă o duce tot aşa o să se sinucidă şi cineva o să poarte răspunderea.

— Tessa, asta e curată prostie. Dacă se sinucide, el singur poartă răspunderea şi nimeni altul, cu toate că îmi vine greu să cred că va merge atît de departe. Va sfîrşi probabil ca un anonim alcoolic al Hollywoodului; după cîte ştiu sînt mulţi din ăştia pe acolo. Va avea companie. Este absurd să-ţi treacă prin minte că ar fi răspunderea ta sau a altcuiva.

— Ei bine ceva îl împinge, totuşi.

— Poate. Draga mea, ai destule lucruri de care să te preocupi acum cînd mai sînt doar cîteva zile pînă la acţiunea aceea a ta. Lasă asta. Roger va pleca în curînd şi totul se va rezolva cu bine, lucrurile de felul ăsta se rezolvă întotdeauna.

— Foarte bine, tată, cred că probabil ai dreptate, spuse ea şi, după alte cîteva cuvinte, închise telefonul.

— Degeaba, nu-i aşa? întrebă Lee.

— Da. Şi bietul Ted.

— Ce are Roger de a face cu Ted?

Tessa se jucă cu o şuviţă lungă de păr, apoi răsuflă adînc.

— Petrecerea lui Ted din seara asta! Vă duceţi, nu-i aşa?

— Pentru nimic în lume nu vreau s-o scap. După atîta muncă vreau şi eu să mă distrez. Dar tot nu văd ce are Ted de-a face cu lucrurile astea.

— Nick trebuie să treacă pe aici ca să vadă şpalturile. Eu nu le pot lua la spital pentru că mi-e teamă că le amestec sau le încurc, aşa că, după două ore de tocmeală a consimţit să vină. Doar de data aceasta şi doar pentru exact atîta timp cît îi trebuie ca să verifice şpalturile.

— Şi?

— M-am gîndit că nu e bine ca Roger să pice în timp ce Nick va fi aici. Roger nici măcar nu l-a văzut pe Nick, dar crede că acesta îl urăşte, aşa că i-am spus lui Roger să meargă la Ted şi să mă aştepte acolo. Imediat ce termin cu Nick, iau un taxi şi vin şi eu, dar Ted şi toţi ceilalţi vor trebui să-l suporte pe Roger pînă ajung eu.

Lee zîmbi, lărgindu-şi gulerul puloverului gros pe care îl purta.

— Dacă un întreg grup de medici nu poate mînui un actor, atunci cine poate ? Nick nu vine, nu-i aşa ?

— Nick m-a văzut suficient ca să-i ajungă pentru cîtăva vreme, Lee. Nu va veni. Am avut destulă belea să-l conving să se deplaseze măcar pînă aici.

— La ce oră vine ?

— După şapte şi jumătate, imediat ce iese din gardă. Cred că voi ajunge la Ted pe la opt şi jumătate sau nouă, cel mai tîrziu.

— Mai sînt doar două săptămîni ! Poţi crede asta, Tessa ? Doar două săptămîni şi ne vom duce la Coney Island şi totul va deveni realitate. Am făcut cu adevărat o acţiune de binefacere. Îţi dai seama, e ca într-o poveste. Fiecare fragmenţel.

— Da, şi eu sînt emoţionată. Într-un anumit fel... dar într-un alt fel, mă despart de atîtea, spuse ea încetişor.

— Toţi trebuie să facem asta uneori, Tessa. Aşa a fost şi cu mine cînd am plecat din Tucker şi am venit aici, doream să-i împachetez pe toţi şi să-i aduc cu mine, dar nu puteam face asta. A trebuit să învăţ cum să mă despart de cei dragi şi să îmi dau seama că de fapt nu este o despărţire. Sîntem foarte departe unii de ceilalţi, dar eu îi iubesc absolut la fel.

— Da, spuse Tessa. Ştiu.

Restul zilei lucrară în tăcere, şi Lee plecă îndată după ora şase. Tessa făcu un duş şi se îmbrăcă într-un costum cu pantaloni din dril cafeniu şi un pulover de aceeaşi culoare. Mai frunzări o dată şpalturile broşurii asupra Spitalului Municipal, apoi începu să se învîrtă prin casă, oprindu-se ori de cîte ori se afla în faţa unui ceas ca să verifice ora, fiind nerăbdătoare să sosească Nick şi, în acelaşi timp, stînjenită la gîndul acesta.

El sosi puţin înainte de opt, şi doar cîteva secunde aruncă o privire prin casă. Fără nici un comentariu, ceru să vadă şpalturile şi se aşeză la biroul Tessei, cîtind fiecare cuvînt cu atenţie. Trecu o oră întreagă pînă ce verifică şi ultima pagină. Cu un oftat, îşi puse jos creionul.

— Asta este, zise el.

— Da... asta este. Îţi mulţumesc.

— Ai făcut o treabă foarte bună, Tessa. Noi știm cîtă muncă a însemnat.

— Eu am dorit s-o fac. Nick, vrei o băutură sau altceva ? Este ultima dată că ne vedem, probabil ai dori să sărbătorim acest sfîrșit.

— Nu, spuse el calm. Eu... eu trebuie să mă întorc. Te voi vedea în seara cînd o să aibă loc acțiunea de binefacere.

— E totul aranjat cu Sam ?

— Da, împotriva părerii mele. Un doctor numit Brand Williams vrea să-și încerce mîna în dirijarea lucrurilor. O să țină locul lui Sam la spital, așa încît și el și eu să putem merge acolo. Sam o să plece mai devreme și o să se întoarcă la spital. Nu-mi place ideea să lipsim amîndoi, și David și eu. Știi, eu... începu el apoi se opri, cu privirea pierdută într-un colț al încăperii. Ei bine, zise, ar trebui să plec.

— Bineînțeles, spuse Tessa, deschizînd ușa biroului Nick se opri un moment în salon uitîndu-se la terasă.

— Tessa, apartamentul ăsta spune mai mult decît aș putea eu... Este frumos, rafinat, distins, reflectă viața ta. Mă simt pierdut aici, ca și cum am venit la o petrecere fără invitație și nu cunosc pe nimeni.

— Nick, eu...

— Nu, Tessa. Să nu vorbim despre asta. Plec.

— Mă duc și eu la Ted. Te supără dacă vin cu tine în mașină pînă acasă la el ?

— Nu. În orice caz aveam de gînd să iau un taxi.

— Să-mi pun paltonul, spuse ea și se duse repede în vestibul. Rămase nehotărîtă la ușa dulapului în perete apoi, în mod deliberat, scoase din șirul de paltoane haina maxi de vizon negru.

— Mergem ? întrebă ea fără intonație în timp ce Nick o urma afară.

Ieșiră în aerul serii și Nick opri un taxi, deschizîndu-i Tessei ușa să intre. Ședeau tăcuți, în timp ce șoferul se strecura pe străzile orașului apoi se opri, prins într-un lung șir de mașini, lîngă strada 42.

— Circulația New Yorkului ! mormăi șoferul în timp ce Tessa și Nick așteptau liniștiți pe bancheta din spate.

La petrecerea lui Ted, mîncarea şi băutura abundau, muzica rock bubuia din instalaţia stereofonică, iar invitaţii, în majoritatea medici şi surori de la spital, se distrau de minune. Numai Roger şezuse tăcut toată seara, bînd pahare mari de whisky sec şi uitîndu-se la ceas din zece în zece minute. Se împotrivise încercărilor lui Lee de a-l face să se amestece printre musafiri, la fel cum se împotrivise încercărilor mai puţin zeloase ale lui Ted de a-l atrage într-o conversaţie. În cele din urmă, cu cîteva minute înainte de nouă şi jumătate, se ridică şi o porni împleticindu-se spre uşă. Îşi făcu drum printre micile grupuri de oameni care stăteau de vorbă şi printre perechile care dansau şi, cînd ajunse aproape de uşă, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe podea. Ted, care stătea de vorbă cu Lee şi cu Jim, întoarse capul cînd auzi bufnitura şi toţi trei se repeziră la Roger, Ted ajutîndu-l chiar să se ridice.

— Hei, Rog, unde vrei să mergi ? Vino înapoi, distrează-te.

— Mă duc s-o aduc pe Tessa... s-o mai prind acasă... Tessa întîrzie, bolborosi el şi Ted schimbă o privire cu Jim.

— Rog, nu prea eşti în formă să începi a hoinări pe străzi. Te prinde bau-bau, spuse Ted şi îl apucă pe Roger de braţ. Acum vorbesc serios, Roger, dacă te duci pe stradă aşa cum eşti o să te lovească o maşină sau altceva. Aşteapt-o pe Tessa aici, aşa cum ţi s-a spus.

— Mă duc s-o aduc, zise Roger dînd la o parte mîna lui Ted. Mai făcu, poticnindu-se, cîţiva paşi spre uşă şi Ted îl opri din nou.

— Roger, nu te duci nicăieri în starea în care eşti.

— Mă duc, zise el şi Ted îi văzu privirea sticloasă.

— Foarte bine, foarte bine... dar nu te duci singur. Merg şi eu cu tine s-o aducem pe Tess. Aştepată acolo. Stai unde eşti că mă întorc îndată. Se duse la Lee şi Jim, clătinînd din cap. Este hotărît să se ducă la Tessa acasă. E prea criţă ca să asculte de cineva şi cred că e mai bine să mă duc cu el. Dacă Tess ajunge aici înainte de a ne întoarce noi, vreţi să-i explicaţi ?

— Foarte bine, Ted. Vrei să vin cu tine ?

— Nu, o să plec cu maşina mea, o să fie mai uşor.

— E prea mare deranjul, Ted. ia un taxi, spuse Lee.

— Dacă intru într-un taxi cu individul ăsta, s-ar putea să ne învîrtim toată noaptea prin oraş. Dacă o să conducă el, cel puţin ştiu unde mergem. Mă întorc în cîteva minute. Animaţi voi petrecerea. Zîmbi şi se întoarse la Roger. Îşi scoase cheile din buzunarul pantalonilor apoi îşi înşfăcă jacheta din cuierul de lîngă uşă.

— Hai să plecăm, spuse Ted, deschizînd uşa. În timp ce coborîră cu liftul, Ted îşi ţinu mîna pe braţul lui Roger, iar cînd ajunseră jos îl conduse afară din clădire în stradă. Îl sprijini cîţiva paşi apoi se opri alături de un Jaguar alb parcat lîngă bordură.

— Ce-i asta? întrebă Roger.

— Maşina mea, Roger. Te conduc eu la Tessa, spuse el. Se duse pe partea unde era volanul şi deschise portiera, apoi se întoarse de cealaltă parte a maşinii şi se uită la Roger. Ce-i cu tine? La ce te uiţi?

— E o maşină frumoasă. Eu vreau s-o conduc... eu o să conduc maşina.

— Oh, nu, n-ai s-o conduci. Eu o să conduc maşina, spuse Ted începînd să-şi piardă răbdarea şi-i deschise uşa lui Roger. Păşi înapoi şi dădu să se întoarcă de partea cu volanul cînd cheile îi alunecară din mînă.

— Fir-ar să fie, zise el.

Se aplecă să le ridice, dar Roger îi dădu o lovitură, trîntindu-l jos şi-i înhăţă cheile. Porni împleticindu-se de cealaltă parte a maşinii în timp ce Ted se ridică şi se repezi după Roger. Il trase de braţ încercînd să-i apuce cheile, dar Roger, cu mîna lui vînjoasă, îl izbi cu putere, făcîndu-l să se învîrtească. Roger se strecură în maşină în timp ce Ted striga la el, trăgîndu-l de mîneca hainei ca să-l scoată afară. Înnebunit, Ted se uită în jur şi văzu cîţiva oameni adunaţi în grupuri pe trotuar; stăteau şi se uitau fără să facă nici o mişcare pentru a-i veni în ajutor.

— Ce naiba e cu voi? Veniţi să mă ajutaţi, ţipă la ei, în timp ce trăgea de Roger, încercînd să-l tîrască din scaun.

Oamenii nu se mişcau din loc şi Ted văzu că, în cele din urmă, Roger izbuti să bage cheia în contact şi s-o răsucească. Mai ţipă o dată la el apoi speriat că Ro-

ger ar putea porni mașina, alergă de partea cealaltă și sări înăuntru luptîndu-se să scoată cheia din contact, dar brațul lui Roger îi îndepărtă mîinile. Încercă să se năpustească asupră-i. Stînd în genunchi pe scaun, încercă să-și vîre brațul între Roger și tabloul de bord, dar era prea tîrziu. Roger nimerise schimbătorul de viteze și cu piciorul apăsă pedala de accelerație. Ted apucă dintr-o parte volanul pentru a feri mașina de celelalte parcate acolo și Jaguarul său se frecă de cîteva mașini de lîngă trotuar înainte de a zvîcni în stradă. Ted rămase în genunchi pe scaun, încercînd să-și țină mîna pe volan, în speranța că vor da peste un polițist sau peste mașina vreunei patrule polițienești, care ar putea opri Jaguarul ca să-l scoată din mîinile demente ale lui Roger. La colț, Roger încercă să vireze dar nu putu să mînuiască volanul, în schimb apăsă mai tare pe accelerator, trimițînd mașina în zbor. Aceasta se izbi cu botul înainte într-un camion de gunoi apoi se opri definitiv, izbindu-se în peretele de sticlă al unei brutării. Înăuntrul mașinii stîlcite se auzi un geamăt după care se așternu liniștea.

Taxiul care îi ducea pe Tessa și pe Nick reuși în cele din urmă să iasă din circulația blocată și porni lin de-a lungul bulevardului, oprindu-se la colțul de lîngă blocul lui Ted.

— Trebuie că a fost un accident, domnule. Nu putem trece pe acolo, spuse șoferul și Nick își scoase capul pe fereastră.

Mașini ale poliției și ambulanțe erau oprite în mijlocul unei mari mulțimi adunate, în timp ce polițiștii sub scăpărările luminii roșii, încercau să țină curioșii la distanță.

— Ar fi mai bine să coborîm aici, îi spuse Nick Tessei și îi plăti șoferului. Probabil că aș putea ajuta, adăugă el luînd-o la fugă pe stradă spre mașina sfărîmată.

Își făcu loc prin mulțime, trăgînd-o pe Tessa după el, pînă ajunse la polițistul care stătea lîngă mașină. Tessa se uită cu îndoială la mașină apoi hotărî că nu putea fi a lui Ted ; Ted era la petrecerea lui. Se întoarse și-l văzu pe Nick care, după ce se legitimase polițistului,

se îndreptă spre una din ambulanțe să-l găsească pe ofițerul de serviciu. Vorbi calm cu ofițerul un minut, apoi Tessa îl văzu că înțepenește și-l apucă pe polițist de mînecă. Polițistul dădu din cap și Nick continua să-l smucească de mînecă pînă cînd în cele din urmă, Tessa se duse la el. Nick o văzu cu colțul ochiului și se repezi s-o îndepărteze de ambulanță.

— Ce este ? întrebă ea.

— A fost... a fost un accident. Eu plec cu ambulanța, Tessa, se duc la Spitalul Municipal.

— Pot să văd și singură că a fost un accident, vreau să spun de ce ești atît de speriat ?

— Tessa... eu...

— Hei, doctore, dacă veniți, mai bine urcați-vă. Pornim acum, strigă șoferul.

— Numai o clipă, spuse Nick și se întoarse spre Tessa. Ascultă, eu trebuie să plec. Urcă-te în mașina acee a poliției și vino în urma mea. O să-ți explic la spital.

— Ce... începu ea.

— Vino în urma mea și nu mai întreba nimic. Fă cum spun eu, zise el cu voce nesigură.

Îi șopti ceva polițistului care stătea alături, apoi deschise ușa ambulanței și sări în ea în vreme ce polițistul o conduse pe Tessa la mașina lui și urmă ambulanța care gonea spre Municipal. Ofițerul nu-i spuse nimic Tessei, refuzînd să răspundă la întrebările ei sau să-i dea vreo lămurire despre ceea ce se întîmplase. În cîteva minute ajunseră la spital, și polițistul așteptă ca tărgile să fie duse înăuntru înainte de a deschide ușa ca s-o lase să coboare. Se duse cu Tessa în sala de așteptare a secției de urgență și rămase în picioare lîngă masă în timp ce ea continua să-l bombardeze cu întrebări.

— Ascultați, domnișoară, aș vrea să vă ajut, dar nu pot. Doctorul vine într-o clipă, de ce nu vă relaxați puțin ? Pot să vă aduc puțină cafea ?

— Nu. Vreau să știu ce s-a întîmplat. De ce am fost adusă aici ?

— Calmați-vă, domnișoară. Haideți să ne așezăm, spuse el și o conduse la scaunele de plastic roșu. Așa e bine. Încercați să vă relaxați.

Tessa îşi aprinse o ţigară şi o fumă, apoi încă una şi încă una pînă cînd, în cele din urmă, apăru Nick.

Era palid şi abătut în timp ce se duse la poliţist. Se întoarse cu spatele şi-i spuse ceva. Acesta făcu nişte însemnări într-un carnet după care se înapoie la maşina sa. Nick se îndreptă încet spre Tessa şi-i luă mîna, ridicînd-o de pe scaun. O duse tăcut în camera medicilor de la capătul coridorului şi închise uşa.

— Vrei, te rog, să-mi spui despre ce este vorba ? întrebă ea aprinzîndu-şi altă ţigară.

— A fost un accident. Roger Karl a murit, iar Ted a fost rănit foarte grav, spuse el blînd. Se află într-o stare critică.

Tessa se uită fix la el, cu gura deschisă, incapabilă să scoată o vorbă. Puţin cîte puţin, toată culoarea îi dispăru din obraji şi Nick se repezi s-o aşeze pe scaun. Umplu un pahar cu apă şi i-l dădu. Ea luă paharul, se uită la el, apoi îl puse pe podea.

— Nu înţeleg. Ted este la petrecerea lui. Roger de asemenea.

— Nu ştiu exact cum s-a întîmplat, dar cumva au fost răniţi amîndoi în maşina lui Ted şi Roger conducea. Probabil că a fost beat după modul cum a mînuit maşina. S-au ciocnit şi Roger a murit pe loc.

— Ted ? Aceea pe care am văzut-o era maşina lui Ted. El cum se simte, ce s-a întîmplat cu el ? şopti ea.

— Are o fractură de craniu înfundată. Va fi operat.

— O să... începu ea apoi tăcu.

— Nu ştiu. Aş vrea să pot spune sigur, dar nu pot. L-am chemat pe cel mai bun neurochirurg din oraş. Este unul din consultanţii noştri. Îl va opera în cincisprezece minute.

Tessa se ridică şi străbătu odaia micuţă. Începu să rîdă convulsiv apoi rîsul i se transformă în lacrimi şi Nick o trase încetişor lîngă el, ţinînd-o strîns.

— Taci, Tessa, o să facem tot ce ne stă în putinţă. Îmi pare rău pentru Roger, dar o să facem... se opri, simţind capul Tessei scuturîndu-se pe pieptul lui.

— Îmi pare bine că a murit, spuse ea dintr-o dată. Îmi pare bine. Nick... Roger nici măcar nu ştia să con-

ducă o mașină... n-a condus niciodată în viața lui o mașină și acum... oh, Doamne, acum l-a ucis pe Ted.

— Mai există o șansă, Tessa. Vom face tot ce ne stă în putință pentru Ted. Trăiește încă.

— Pot să-l văd ? întrebă ea rugător. Te rog, lasă-mă să-l văd.

— Au început să-l pregătească pentru operație. N-o să-l poți vedea curînd. Vrei să aștepți ? întrebă el încet.

Ea dădu afirmativ din cap și Nick o mîngîie pe păr.

— Foarte bine, o să așteptăm împreună. Este o operație lungă, Tessa, o să așteptăm împreună, spuse el și o conduse afară din cameră pînă la lift apoi apăsă cu putere pe buton.

Cînd ușile se deschiseră o luă de braț și o ajută să intre, ținînd-o lipită de el pînă cînd ajunseră în secția de chirurgie. Încet, se duseră spre camera medicilor și, după ce o așeză pe Tessa pe un scaun, Nick ridică telefonul și, găsindu-l pe David, îi povesti totul.

Tessa stătu năucită de-a lungul lungilor ore, conștientă numai de faptul că simțea mîna lui Nick pe mîna ei. Ca prin ceață îl văzu pe David intrînd în cameră apoi ieșind din nou, auzi fragmente de conversație cînd Nick ridică telefonul să-i anunțe pe Sam Matthews și pe ceilalți membri ai personalului. În cele din urmă, cu puțin înainte de patru dimineața, un bărbat înalt, îmbrăcat în halat chirurgical intră în cameră și Nick se ridică în picioare.

— Doctore Gabriel ? rosti Nick neliniștit.

— Este la terapie intensivă în aripa neurologiei. Va trăi, dar nu pot spune de pe acum cu certitudine dacă facultățile lui mintale și fizice vor rămîne aceleași. Numai timpul va decide, doctore Gorlin. După acest examen preliminar aș spune că are multe șanse dar, după cum știți, este un proces delicat.

— Și cînd o să aveți vreo certitudine ?

— Nu înainte de cîteva săptămîni. Creierul nu a fost afectat, dar anumiți nervi au fost aproape distruși... mi-am dat toată silința să-i refac. A avut și puțină hemoragie, dar spre norocul nostru nu ceva prea serios. În ceea ce privește vorbirea, vom avea curînd un in-

diciu, dar o să trebuiască să mai așteptăm în ce privește funcția motorie. În momentul acesta un lucru este foarte important, să nu primească nici un fel de vizite și să nu fie tulburat pentru lucruri inutile cel puțin două săptămîni. Orice excitație ar putea să-i producă o traumă gravă.

Nick privi spre Tessa și o văzu că se uită la chirurg cu ochii larg deschiși.

— Cît timp o să-l țineți la terapie intensivă ? întrebă Nick.

— Cît mai mult posibil, nu pot face aprecieri. Dar în orice caz va rămîne în aripa neurologiei. Doctore Gorlin, îmi pare rău, dar se află într-o situație gravă, chiar dacă a suportat operația.

Nick dădu din cap și se așeză lîngă Tessa, luîndu-i din nou mîna.

— Veți continua să urmăriți cazul lui ?

— Da, dar neurochirurgii dumneavoastră se vor ocupa de lucrurile zilnice. Eu voi veni să-l văd în fiecare zi. Îi voi urmări evoluția. A avut noroc, cîteva minute încă și hemoragia l-ar fi dat gata, spuse chirurgul și părăsi neauzit încăperea.

Nick se uită la Tessa și oftă.

— Nu mai avem ce să așteptăm, Tessa. Cred că ar trebui să te duci acasă și să te odihnești. O să-l chem pe Bill să te ducă.

— Nu. Eu... eu trebuie să-l sun pe tata.

— Vrei să-l sun eu în locul tău ?

— Nu. Eu trebuie s-o fac. Vrei să stai cu mine pînă cînd plec ? întrebă ea.

— Bineînțeles că vreau. Dacă dorești să suni, poți folosi telefonul de aici, spuse el, iar ea se ridică și se duse la masă. Degetele îi tremurau în timp ce forma numărul, dar în cele din urmă îl auzi pe Shelton răspunzînd și-l rugă să-l scoale pe tatăl ei. Îl lăsă o clipă să se trezească, apoi îi povesti cele întîmplate și ținu cu răbdare receptorul cît dură nesfîrșitul moment de tăcere de la celălalt capăt al firului.

— Ted... Ted trăiește ? O să trăiască ? întrebă Jason cu voce stinsă.

— Da, doctorul a spus că va trăi, dar nu e sigur în legătură cu... facultăţile lui, aşa zicea.

— Pot să-l văd? Măcar pentru o clipă? Vrei să-l întrebi pe doctorul lui.

— Nimeni nu poate să-l vadă. Eram chiar aici cînd doctorul a spus aşa, cîteva săptămîni cel puţin.

— Tessa, nu ştiu ce să spun. Lui Teddy i s-au întîmplat atîtea grozăvii în viaţă. Aş fi făcut orice ca lucrul acesta să nu i se fi întîmplat, spuse Jason abătut.

— Ştiu, tată, dar acum nu mai e nimic de făcut. Roger a făcut-o. A fost un neisprăvit. În toate lucrurile pe care le-a realizat în afară de... acesta. Tată, eu nu cred că Roger a ştiut ce face. Cred că treaba aceea cu Paul a provocat asta. Ceea ce i-o fi spus Paul i-a luat minţile. Am spus că îmi pare bine că Roger a murit pentru ceea ce a făcut, dar e şi vina lui Paul. Şi Paul a condus maşina aceea, tot atîta cît şi Roger. Sper că nu va uita niciodată ce a făcut, spuse ea, şi lacrimi micuţe începură să i se prelingă pe obraz. Niciodată, repetă ea.

— Tessa... începu Jason.

Era întuneric şi linişte în dormitorul lui, nu se auzea nici un zgomot în afară de ciocănitul propriei sale inimi şi de freamătul din propria sa conştiinţă. Ştia că trebuia să-i spună Tessei cine îl ucisese pe Roger; ştia că trebuia să-i spună că el, şi nu Paul îl împinsese pe Roger la distrugere, pînă cînd acesta n-a mai ştiut şi nu i-a mai păsat de ce face. Deschise gura să-i spună dar apoi îşi trase răsuflarea şi se aşeză mai drept.

— Nu, Tessa, spuse el. Paul nu va uita niciodată.

— Mă duc acasă, tată. Nu mai pot vorbi. Te sun mîine, spuse ea şi închise.

— O să se facă bine. Teddy „trebuie“ să se facă bine, stărui Jason, dar pe fir nu se mai afla nimeni. Rămase pe scaun, cu capul în mîini, pînă se lumină de ziuă.

Aprilie este o lună a inocenţei, plină de prospeţime şi vigoare, cînd florile încep să îmbobocească, pregătind ivirea primăverii. Totul este învăluit de blîndeţe şi de suflul unei vieţi noi. Ploaia e scurtă şi uşoară, soarele zîmbeşte, cerul e catifelat, de un albastru pal. Asprimea iernii e dată uitării şi oamenii simt nevoia să se gîn-

dească la lucruri gingașe, la lucruri plăcute, la noi începuturi. Sub impulsul acestei line adieri, oamenii își țes visuri și speranțe.

Nick și Bill ajunseră în același timp la locul unde era situată clinica și își zîmbiră unul altuia cu gura pînă la urechi în timp ce se uitau în tăcere la clădire. Pentru Nick însemna toată măreția de care avusese nevoie vreodată în viață și, încet, se întoarse și se uită la străzile din jur. Și le reamintea. Își reamintea sunetele și mirosurile și, pentru o clipă, se putu vedea pe sine însuși, băiat mic, alergînd pe străzile astea în drum spre casă ; îi văzu pe băieții din banda lui luîndu-se la harță în prăvălia de dulciuri din colț pentru o cremă de ou. Asta s-a întîmplat atunci, se gîndi el, cu mult înainte ca drogurile să invadeze școlile și ca bețivanii să se bălăbănească prin fața prăvăliei de dulciuri.

— La ce te gîndești ? întrebă Bill.

— Amintiri. Noi locuiam cam cinci blocuri mai încolo. Mă gîndeam la copii, la băieți. Unde se duc toate, Bill ? Ieri ne fugăream pe străzi tachinînd oamenii mari, și a mai trecut o zi, și iată-mă înalt și mare, față-n față cu propria mea clinică.

— Niciodată nu ne vine să credem că îmbătrînim, nici unuia dintre noi. A îmbătrîni e un lucru care se întîmplă altor oameni, rîse Bill. Prietenilor noștri, părinților noștri, dar nu ni se poate întîmpla nouă. Într-o zi m-am uitat în oglindă și mi-am dat seama că mi s-a întîmplat și mie și atunci am stat și m-am minunat cînd s-o fi întîmplat. Tu mai ai încă mulți ani înainte de a începe să te minunezi.

— Cam asta am simțit eu acum.

— Ca să ne facem curaj, hai să ne uităm la clinică. Va fi gata la timp și totul va fi așa cum trebuie să fie. E o mare bucurie să te uiți la ceva și să zici : „aici este viitorul meu“ și să ai certitudinea că într-adevăr așa este. Viața îți oferă atît de puține garanții.

— Știu, spuse Nick liniștit. Mă gîndesc la Ted.

— Eu nu mi-am pierdut încă nădejdea. Progresul pe care îl face este mai lent decît am sperat, dar nu este zadarnic.

— Oh, știu, mi se rupe inima să-l văd cum zace în patul acela, atît de neputincios. Toată vitalitatea și însuflețirea lui înfășurate într-o cămașă de spital. Și vor trece luni pînă cînd își va relua profesiunea.

— Cel puțin își va relua profesiunea. Dacă ar fi pierdut medicina s-ar fi prăbușit.

— Încă e îndoielnic. Rămîne de văzut dacă și-a păstrat aceeași agilitate. Știu că asta o îngrozește pe Tessa, spuse Nick calm, uitîndu-se la trecătorii de pe stradă.

— A fost foarte nenorocită, a încercat să nu arate, dar s-a pierdut cu firea. Ține foarte mult la Tedy... îl iubește în felul ei anumit.

— Știu. Bill, înainte ca Ted să fi fost internat la spital, am crezut că ea îl iubește... ei bine, altfel decît îl iubește de fapt.

— Vrei să spui la modul romantic? zîmbi Bill. Nu, ei au o dragoste specială unul pentru altul, care este adevărată și profundă, dar nu a fost niciodată ceva în felul acesta. Bill se opri și se așeză pe treptele clinicii, scoțîndu-și pipa. Ce s-a întîmplat, Nick? Se pare că te-ai răzgîndit în privința Tessei.

— Eu... eu nu m-am răzgîndit, nu tocmai, dar cred că o cunosc mai bine decît o cunoșteam cînd a plecat de la spital. În timpul ultimelor luni, de cînd cu acțiunea aceea și cu accidentul lui Ted, am avut prilejul să-mi amintesc crîmpeie din cele ce spusese ea cînd era internată, și să le pun față-n față cu persoana ei. Tot ceea ce spune seamănă atît de mult cu ea însăși. Chiar și vocea ei seamănă cu ea... suavă și blîndă. E curios, totuși. Acum, cînd eu am încercat să stau de vorbă cu ea, Tessa a fost aceea care nu m-a lăsat să mă apropii.

— Vrei să te apropii... de ea, după cum spui?

Nick se așeză alături de Bill și-și vîrî mîinile în buzunarele hainei de tweed.

— Am sperat să o pot ajuta în treaba aceasta cu Ted. A fost atît de greu pentru ea — întîi Margo Marshall și acum asta. Nu am vrut să se simtă singură.

— Probabil că se simte mai în siguranță în felul acesta, Nick. Dacă rămîne singură să înfrunte anumite lucruri, nimeni nu o va dezamăgi... și nimeni nu îi va întoarce spatele.

— N-am vrut niciodată s-o dezamăgesc. Dar a trebuit să privim în față faptul că noi nu avem ce căuta unul în viața celuilalt, nici măcar întîmplător.

— Atunci de ce ai vrut s-o ajuți în situația de acum?

— Ea are nevoie de cineva, Bill, spuse Nick încet, cu privirea pierdută în gol.

— Știu, zîmbi Bill. Ei, haide să vedem clinica. Nu avem prea mult timp. Trebuie să mă întorc acasă și să mă îmbrac pentru diseară. Oare Coney Island e pregătit să ne primească ?

— Hmm ? Oh, Coney Island. Da, va trebui să fie o seară frumoasă. Tessa a muncit atît de mult.

Bill îi zîmbi din nou lui Nick și se ridică. Începu să fluiere încet, în timp ce intrară în clinica lor.

Lee își mai netezi o dată rochia și se învîrti în fața oglinzii.

— Ei, cum arăt ? o întrebă ea pe Tessa.

— Minunat, știam că o să-ți vină bine.

— Ți-am mulțumit oare destul pentru ea ? N-am mai avut niciodată o rochie făcută de croitoreasă.

— N-ai făcut nimic altceva tot timpul decît să-mi mulțumești, zîmbi Tessa. Ești binevenită oricînd, dar aș fi dorit ca azi să-ți iei zi liberă. Nu era nevoie să lucrezi și astăzi.

— A fost foarte bine așa, am avut toate detaliile acelea de ultimă clipă. În afară de asta, e mai plăcut să mă schimb aici, am împrumutat puțin parfum de la tine.

— Unde te întîlnești cu Jim ?

— La spital. Se îmbracă acolo în ținută de seară. Tessa, ar trebui să-l vezi în smoching. Arată ridicol, dar e atît de drăgălaș că îmi venea să-l iau în brațe. Lee se lumină la față. Nick a cedat pînă la urmă ?

— Nu. O să poarte un costum închis. Unchiul Bill a încercat să-l convingă, dar Nick a fost neclintit. Lee, e timpul să mă îmbrac. Vreau să-l văd puțin și pe Ted. Mă întorc imediat, spuse ea și se duse în dormitor. Deschise ușa dulapului și, dintre rochiile atîrnate acolo, fiecare în sacul ei transparent de protecție, scoase una și o întinse pe pat. Se duse apoi la baie și-și spălă fața

după care se întoarse la măsuţa de toaletă unde, cu moderaţie, îşi fardă genele cu rimel negru şi-şi dădu uşor pe buze cu un ruj transparent, rozaliu. Îşi perie părul blond, despărţindu-l cu o cărare la mijloc şi lăsîndu-l să se reverse liber pe umeri, apoi se ridică şi-şi scoase halatul, strecurîndu-se în rochie. Era un *deux-pièces* din crep alb, cu fusta lungă şi amplă, care se înfoia graţios în jurul ei, în timp ce-şi îmbrăca bluza, legîndu-şi în talie un cordon din crep. Încălţă o pereche de escarpini albi de seară şi-şi prinse manşetele de la mînecile lungi cu nişte butoni mici din perle. Tessa se privi o clipă în oglinda triplă apoi se duse din nou la dulap şi scoase un mantou de seară din acelaşi crep alb pe care îl împături pe braţ. Porni spre salon, dar apoi se întoarse la masa de toaletă şi-şi prinse la urechi nişte clipsuri din perle albe şi negre. Nu purta nici o poşetă ; toate lucrurile necesare şi le puse cu grijă în buzunarele fustei de seară. Ceasul micuţ de pe masa de toaletă arăta ora şase fix şi ea se grăbi să iasă din cameră ; autobuzul pentru Coney Island pleca de la spital la şapte şi jumătate ,dar înainte de a se urca în el trebuia să mai verifice încă o dată cu Nick lista medicilor de la spital şi să se oprească puţin la secţia de terapie intensivă să-l vadă pe Ted.

— Gata ? o întrebă pe Lee, îndreptîndu-se spre ea.

— Tessa. Eşti splendidă... rochia asta albă cu o piele atît de albă... şi părul arată chiar şi mai blond... Tessa, vorbesc serios, arăţi nemaipomenit.

— Mulţumesc. Hai să mergem, înainte de a întîrzia la propria noastră acţiune, spuse ea.

Începură să coboare. Lee zîmbi timid uitîndu-se în jos la rochia nouă pe care o purta, iar Tessa privea drept înainte, ţinîndu-şi bărbia ridicată. Ajunse afară, se urcară într-un taxi şi continuară să discute cu intermitenţe în timp ce şoferul se lupta cu traficul serii.

— Ei, spuse Tessa coborînd din maşină, sîntem pe drumul cel bun.

Lee dădu afirmativ din cap şi intrară în holul spitalului, făcînd să se întoarcă toate capetele cît timp aşteptară liftul ; cînd, în cele din urmă, uşile se deschiseră scîrţîind, intrară şi urcară la etajul unde se afla

terapia intensivă. Lee rămase liniştită afară, iar Tessa intră, alunecînd cu pas regesc în cameră, în rochia simplă şi elegantă pe care o purta. Lee se plimbă un timp în sus şi în jos pe coridor, apoi se aşeză pe un scaun de metal, întorcînd capul cînd simţi o mînă pe umăr.

— Jimmy... ce faci aici ?

— Te caut. M-am gîndit că Tessa va fi aici. Lee, eşti foarte frumoasă.

— Mulţumesc, scumpule. Şi eu mă simt frumoasă în seara asta. Hei, ce-i cu mutra asta poznaşă pe tine ? Arăţi ca un motan mare cu gura plină de pene.

— Acum am terminat o discuţie cu David şi Nick... împreună.

— Îşi vorbesc ? Vreau să spun ca prieteni ?

— Nu tocmai, dar vor ajunge şi acolo. Cred că începe să se topească gheaţa.

— Ce s-a întîmplat ?

— Nu prea multe. Le-am spus că amîndoi au fost meschini. Chiar au fost, tu ştii. Şi le-am mai spus încă nişte lucruri de felul ăsta. N-aş fi vrut ca ceva să-i strice această seară Tessei. Nu după toate cîte s-au întîmplat ; ar fi fost prea mult.

— Şi ei au fost de acord ?

— Nici unul din ei n-a vrut să recunoască că e de acord, dar au fost de acord... Oh, bună, Tessa. Arăţi minunat !

— Şi tu de asemenea, Jim.

— Cum se simte Ted ? întrebă Lee.

— La fel. Vorbeşte ceva mai bine, dar m-au gonit afară prea repede.

— Trebuie, spuse Jim. Tessa, Nick te aşteaptă în biroul lui.

— Oh ? Nu m-a lăsat niciodată să intru în biroul lui cît timp am lucrat împreună.

— Nici nu putea. Medicul care face garda de noapte foloseşte întotdeauna biroul acela. Nick e acolo, totuşi. Noi ne ducem afară să aşteptăm autobuzul. E-n regulă ?

— Perfect. Vin şi eu repede. Lee, părinţii mei şi unchiul Bill trebuie să sosească într-o cilpă, vrei să-i primeşti tu şi să-i ţii de vorbă pînă ajung şi eu ? Oh, şi spune-i tatei că l-am văzut pe Ted şi că... face progrese,

adăugă ea încet și porni spre lift. O urmăriră cum se îndepărtează și Jim o luă pe Lee de mînă.

— E aproape ireală, spuse el. E o apariție încîntătoare.

— Tessa nu este o apariție, Jimmy, este un om. Și a încercat să facă pe fiecare să înțeleagă lucrul acesta.

Tessa coborî din lift la etajul patru și porni pe coridor, uitîndu-se la uși, pînă cînd pe una din ele văzu scris Medic Șef. Bătu ușor și așteptă să audă vocea lui Nick înainte de a intra. El se întoarse de la graficul pe care-l cerceta ca să se uite la ea, apoi se uită iarăși și iarăși, cu buzele ușor întredeschise. Simți din nou ceea ce simțise cînd o văzuse pentru prima oară ; părea atît de îndepărtat, se gîndi el, momentul acela de spaimă și neliniște, și totuși acum stătea aici, învăluită în aureola frumuseții ei fragile.

— Bună ! Ești atît de frumoasă, Tessa, spuse el încetișor.

— Asta e lista ? întrebă ea, ducîndu-se la masă.

— Da, zise el și i-o întinse. Ea citi pe îndelete, verificînd în gînd numele medicilor și locurile fiecăruia.

— Toți doctorii sînt acolo, după cum a fost stabilit ?

— Da. Eu voi merge în autobuzul tău și toate celelalte autobuze vor avea cel puțin cîte un doctor de la Municipal ca să reprezinte spitalul.

Tessa dădu din cap și continuă să se uite la ultima pagină a listei, cînd el se apropie și privi peste umărul ei.

— E totul în ordine, Tessa, nu s-a făcut nici o omisiune. O să iasă totul așa cum ai sperat tu. Va fi o seară măreață pentru Spitalul Municipal, zîmbi el. Ce vom mai face anul viitor ? Ai de gînd să închiriezi ceva mai mare sau mai mic ? Ce-ai zice de Empire State Building [1] ? zîmbi el din nou.

---

[1] Empire State Building = una din cele mai înalte clădiri din lume, situată în centrul Manhattanului, pe Fifth Avenue.

Nu o tachina și nu avea intenția de a fi caustic, dar ea nu-i văzu expresia feței, auzi numai cuvintele. I se părură zeflemitoare și, în clipa aceea, nu mai putu suporta. Tensiunea atîtor luni, frustrarea atîtor încercări, numai și numai pentru a eșua, toate o năpădiră acum și chipul i se contractă. Apucă o carte de-a lui Nick de pe masă și o azvîrli cu furie pe jos, întorcîndu-se cu fața la el.

— Om mizerabil, incalificabil ce ești, nu mai vreau să aud nimic de tine... tu, cu marea ta înțelegere și compasiune! Să-ți spun și eu ție ceva, Nick... ești cel mai mare filistin pe care l-am cunoscut vreodată și de două ori mai agresiv. Îmi pare bine că afurisita asta de acțiune s-a sfîrșit... ai fost detestabil... te urăsc, țipă ea și mătură masa cu mîna, azvîrlind pe podea hîrtiile și cărțile de pe ea. Îți doresc să... începu ea din nou dar Nick îi prinse mîna.

— Taci, spuse el blînd.

— Ce? Cum îndrăznești să-mi spui mie să tac? A trebuit să înghit toate mofturile tale ipocrite și ifosele tale de virtute, pînă mi s-a făcut greață. A trebuit să suport privirile tale ofensate ori de cîte ori te uitai la hainele mele... și ziua aceea acasă la mine! M-am săturat pînă peste cap de toate... nu e numai absurd, e de-a dreptul umilitor. Toată purtarea asta numai pentru că ai o fixație stupidă.

— Tessa... liniștește-te. Știu că am fost insuportabil... eu...

— Ai al dracului de multă dreptate că ai fost insuportabil! Ai fost oribil și ar trebui să-ți fie rușine.

— Aveam de gînd să-ți cer scuze, dacă îmi dădeai o șansă. Dar acum cred că ar trebui să discutăm. Tessa, tu nu vezi cît de imposibil ar fi pentru noi să împățim ceva?

— Nu, la drept vorbind, nu văd. Am crezut că văd la început, dar m-am înșelat. M-am înșelat asupra multor lucruri. Am crezut că mama greșește că divorțează,

dar nu greşeşte... şi-a dat seama că singura modalitate de a trăi este aceea de a-ţi asuma riscul unei suferinţe. Îţi este teamă să nu suferi şi de aceea eviţi anumite situaţii. Eu ştiu pentru că toată viaţa mea am făcut acelaşi lucru. Oh... cît de bine ştiu. Am trăit preocupată de problemele celorlalţi oameni, aşa încît să nu trebuiască să mă ocup de propriile mele probleme. Aşa s-a făcut că nu a trebuit să înfrunt propria mea viaţă. Eram neîntrecută în a orîndui viaţa altor oameni... exact ca şi tine. Sfat, ajutor, spune-i numai pe nume şi eu sînt prima care se prezintă acolo, numai pentru a mă ocoli pe mine însămi. Asta e ceea ce ai făcut şi tu tot timpul, isprăvi ea şi străbătu încăperea. Scoase o tabacheră din buzunar şi o deschise, apoi luă nervos o ţigară şi o aprinse.

— Tessa, ceea ce îmi spui tu nu este ceva nou. Ştiam lucrul ăsta despre mine de foarte multă vreme... şi l-am recunoscut în tine, spuse el cu blîndeţe.

— Atunci de ce nu ai făcut nimic ? Eu abia acum mi-am dat seama, dar tu... ai ştiut asta şi ai lăsat lucrurile să continue aşa ? Nu-ţi dai seama că dacă trăieşti cu teama că vei suferi, sfîrşeşti prin a-ţi fi teamă de toate lucrurile care au un sens ?

Nick se duse la Tessa şi o întoarse spre el.

— Tessa, ce avem noi în comun ? Ce şansă avem noi... în faţa vieţii ?

— Sincer vorbind, nu cred că Jimmy Grecul, ghicitorul, ne-ar prezice mulţi sorţi de izbîndă. Dar noi nu ştim ce se va întîmpla... indiferent de ce ar spune prezicerile. Ar putea fi un dezastru. S-ar putea să ajungem ca într-adevăr tu să mă urăşti pe mine şi eu pe tine, dar nu „ştim" încă. Cu ce sîntem noi mai deosebiţi de ceilalţi încît să nu putem încerca cel puţin ? Nimeni nu stă la colţuri de stradă să vîndă contracte, Nick. Este în

puterea noastră... noi trebuie să avem curajul să ne încercăm norocul. Pentru numele lui Dumnezeu, cel puțin să aflăm dacă putem fi prieteni și apoi o să vedem ce se întîmplă mai departe.

— Viața mea... viața mea o să se desfășoare în cartierul sărac al orașului. Într-o vecinătate în care băieții de paisprezece ani sînt deja duri și periculoși, pentru că așa au trebuit să fie ca să supraviețuiască. Acolo e primejdios, e murdar, miroase urît. Oamenilor le este teamă și atunci lovesc. Cum vei face ca să adaptezi aceste lucruri la viața ta? Cum?

— De ce să nu aflăm amîndoi calea? De ce să nu fim și noi doi oameni oarecare, să facem greșeli și să primim ceea ce ni se oferă? S-ar putea ca viața ta să fie prea grea pentru mine, nu știu. Eu nu știu nimic, Nick, deoarece niciodată nu am riscat să învăț.

Nick se uită fix la Tessa, apoi se îndepărtă de ea și făcu cîțiva pași prin odaie.

— Dorești să-ți iei un astfel de risc? Dorești într-adevăr? întrebă el.

— Cred că da. Nu poate fi cu nimic mai rău decît golul din viața mea.

— Știi, acum nu prea mai e la modă să vorbești despre suferințele oamenilor și despre nevoia de ajutor a oamenilor, dar acolo în oraș oamenii „au" suferințe și „au" nevoie de ajutor, și acolo este viața mea. Eu nu sînt o persoană la modă... celor din lumea selectă le voi părea răsuflat, dar mă aflu pe poziția mea și acolo voi rămîne. Poți accepta?

Tessa se uită la Nick și un zîmbet i se răspîndi încet pe față.

— Pot încerca. Cine zice că nu ne putem crea propria noastră modă?

— Tu ai... niciodată nu te-am întrebat ce ai gîndit despre clinică.

— Sînt mîndră de ea, Nick. Spitalul Municipal m-a făcut să înţeleg foarte multe lucruri şi clinica ta este... nu ştiu cum să mă exprim, dar clinica aceasta e ca un fel de extindere firească a idealurilor Spitalului Municipal. Vezi, zîmbi ea, pot fi şi eu răsuflată, pentru o persoană din lumea selectă.

— Se face tîrziu, spuse Nick încetişor. Ar trebui să coborîm la autobuz.

— Ne-am înţeles, Nick ?

El îi zîmbi un lung moment apoi o luă de braţ şi o conduse afară din birou.

Jason Cabot se uita nerăbdător pe fereastra autobuzului, aşteptînd ca Tessa să apară din spital. Autobuzul se umpluse deja cu oaspeţii nerăbdători să înceapă a se distra şi discuţiile lor vesele se răspîndeau în aer. Amanda şedea liniştită, privind la acest grup, dintre care mulţi îi erau prieteni, apoi se uită pe fereastră cînd îl auzi pe Bill rîzînd. O văzu pe Tessa, în rochia ei albă care îi sublinia trupul subţire, stînd în faţa Spitalului Municipal cu Nick Gorlin alături de ea. El îi arăta ceva în sus şi cealaltă mînă i se odihnea uşor pe umărul ei.

— Ce fac acolo ? îl întrebă Jason pe Bill.

— Oh, cred că Nick îi arată Tessei spitalul, zîmbi el.

— Să i-l arate ? Practic aici a trăit ultimele luni.

— Hmm. Jason, totul o să li se pară foarte nou de acum înainte.

— De ce ? Despre ce vorbeşti ?

— Uită-te la ei. N-ai zice că arată ca o pereche ? O foarte nouă pereche ? Cred că au luat hotărîrea să fie... mai mult împreună.

— Tessa şi Gorlin ? Împreună ?

— Jason, totdeauna Tessa şi Nick au fost... împreună. Teddy a spus asta cu mult timp în urmă. Bill rîse. Ştia că aşa se va întîmpla... zise el şi îşi întoarse privirea spre seara liniştită.

Un zîmbet fugar zăbovi pe chipul lui Jason, apoi se întoarse spre Amanda.

— Mie de ce nu mi s-a spus asta ? întrebă el.

— Oh, Jason, zîmbi ea calm. Jason, Jason, Jason, rîse apoi, în timp ce Tessa și Nick se îndreptau spre autobuzul care aștepta.

Serile de aprilie în Manhattan sînt limpezi și plăcute. În această seară, o sîmbătă, oamenii se lăsau învăluiți de adierea de primăvară, cerul senin și vîntul suav le promitea o viață nouă. În această seară Tessa și Nick se plimbau pe plajă și priveau valurile jucăușe ; peste tot era muzică și rîsete și explozii de lumini colorate...

Tehnoredactor : ANGHEL ŞORICILĂ

*Bun de tipar : 25.04.1992*
*Coli de tipar : 36*

Tiparul : S.C. UNIVERSUL S.A. — c. 225
București, ROMÂNIA